

Giới thiệu Học Sinh Chuyển Lớp

Bạn đang đọc truyện Học Sinh Chuyển Lớp của tác giả dm.xangtang trên website đọc truyện online.

Đêm qua thu rụng khắp bốn bề Đông về cái lạnh thêm tái tê Cô bé cùng bạn nay đã lớn Đang cùng tôi đón mùa xuân về.

HỒI TƯỞNG

"Vào đi em"

Vâng, đó là những gì đích xác mà tôi nghe được từ thầy chủ nhiệm mới vẫn còn nhớ khi bắt đầu chuyển lớp. Một cá nhân từ lớp bình thường nhảy qua lớp chọn nên mặc cảm tự ti...

Hắn sẽ có đứa nào nói lại xin vào lớp, học lực biết tới đâu, chắc lại con cha cháu ông... Dù gì đâm lao cũng phải theo lao, đành phải làm vẻ mặt hóm hờ như đứa ở đợ bước vào....Ấn tượng đầu tiên...lớp đông vật vã...

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: MÀN RA MẮT TÔI TỆ

Ông anh tôi học cùng trường hơn tôi 2 khóa,kinh nghiệm của ông truyền lại từ năm tôi còn thi tốt nghiệp cấp II là:lớp chọn học mệt ,mày học lớp thường đi...Phải nói thực là trong tâm trí tôi,1 thằng háo danh thi học lớp chọn vẫn oách xà lách hơn..Nhưng viễn cảnh nhà xa chủ yếu đi bằng bus,cộng thêm bệnh lười kinh niên đã ngấm sâu vào xương cốt thì có lẽ học 1 buổi là lựa chọn thích hợp,còn lớp chọn thì học 2 buổi ,đương nhiên phải bùng sức ra mày cày kéo.

Sự đòi thường chẳng như mơ,lớp thường học 1 kì đã chán ngắt..Nên tôi đành phải chia tay trong nước mắt mà bụng thì cười thầm..Sang lớp chọn học,nghe có vẻ hấp dẫn và oách hơn....

Lớp chọn thì bao giờ dân số cũng đông,trường tôi có 2 lớp chọn nằm liền nhau dành cho khối lớp 10..Dân số lớp nào cũng ngót nghét 60 nhân mạng..Bước vào lớp thì hầu như toàn đít chai,Đứa nào mặt mũi cũng lơ lơ làm tôi hơi ón...Chắc nó học dữ lắm,sợ mình không học được lại bị đá đít ra thì nhục lắm.

-Giới thiệu đi em-Giọng thầy chủ nhiệm vang lên

-Ồ dạ,cái gì ạ-đang mãi suy nghĩ và mộng mơ

-họ tên em cho mọi người làm quen,địa chỉ nhà...

Sau khi tuôn ra 1 đồng thông tin theo kiểu khai có lệ,tôi yên vị về phía dãy bàn áp chót ngồi.Bỗng nhiên có cánh tay khều khều

-Ê,T tao N nè.....

Quay lại thấy thằng N đen gần nhà đang ngồi bàn cuối,mừng như bắt được vàng,vì ít nhất tôi không còn cô độc..Tay nắm tay.chân nắm chân.nước mắt lưng tròng cảm động vật vã...Dù trước giờ 2 thằng chỉ biết nhau chứ không gọi là thân thích lắm.

-T vs N,2 em im lặng nghe thầy phổ biến chương trình mới cho học kì II

Bạn T mới vào nên gây ấn tượng hả?N đừng có dụ dỗ bạn vào con đường ma đạo nha em.

Ông thầy đang nói đùa mà giọng như dao chém,cứa vào lòng.Mới vào đã gây chú ý rồi

-Ông kia mới vào mà đã gây chú ý rồi,thích nổi tiếng đây mà !

Giọng con bé cùng bàn vang lên,từ nổi tiếng nghe nó kéo dài mà lắm điệu ngoa lẫn dài vô tận.Vừa quay sang ngó nó,vừa chửi thầm trong bụng : Chưa như c**** mèo,thì vô tình tôi nhìn thấy cô bé ngồi đầu bàn tôi,cạnh con nhỏ vừa ném chanh chua ban nãy.

Phải nói là do vô lớp nên tôi còn chưa dám bá đạo hồ báo cáo chồn được,cứ đành phải giả nai thánh thiện,đi nhẹ nói khẽ cười duyên nên chẳng dám nhìn mặt ai.Giờ vô tình thấy được thánh nữ ngồi cùng bàn,grong mặt gọn,sống mũi cao,đôi môi tươi tắn và mái tóc ngang vai trông cá tính vô cùng.Tuy chưa thể nhìn hết lớp nhưng tôi có thể khẳng định cô bạn chung bàn là No.1 của lớp.

-T,em có nghe thầy nói gì không?nhắc lại nghe coi,T

Và khi cái tên mĩ miều của tôi vang lên lần thứ 5 thì tôi đã đứng dậy ,dùng thẻ hình miêu tả thay lời,cái điệu bộ mà đã thành thương hiệu của tôi,mặt ngo ngác,tay gãi tóc,tay kia xòe ra như kiểu em không biết.5 phút sau,thằng thành viên mới,vâng chắng ai khác là tôi được phép đứng góc thay vì ngồi như bao ai khác.

Ông bà ta vẫn có câu:Đánh chết cái nết không chùa,và vâng,tôi vẫn ngắm nhìn thánh nữ trong lòng tôi,cô bạn ngồi đầu bàn,không đít chai,mặt thánh thiện,môi tươi tắn,sống mũi cao và phá cách bằng mái tóc chỉ vừa ngang vai.

Mặc kệ những thằng đen trâu hôi cạnh tôi đang hỏi han tình hình cùng những lời bàn tán :Mày thiệt cool,ấn tượng mạnh ngay từ buổi đầu tiên , rồi thì gia nhập hội những tên cuối bàn,rồi thì hội con trai manly không ăn bánh mì gì đó?tôi mặc kệ,vì đời tôi đã có mục tiêu để mà nhìn đến.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Ngày Đầu Tiên Đi Học

Vâng,tôi đã được vào lớp chọn dù cho trong đám bạn bè lớp mới,tôi vẫn bị nghi ngờ về học lực..lớp 60 người,59 cặp mắt đang dõi theo từng cử chỉ của tôi.Kể cả em thánh nữ,mà tôi chưa biết tên.Mặc dù tôi ngu nữ nhưng chưa tới mức đi hỏi tên để rồi bị đám bạn mới này đoán được là tôi đề ý tới .Xinh thế hẳn chắc lắm thằng rình mò. Vâng và tôi cũng đang rình mò..

-T,lên bảng giải bài này đi T

Lớp phó học tập thử tài

-T,lên bảng giải toán em

Vòng của thầy chủ nhiệm

-T,lên bảng giải bài lý này coi

-T,cho cô biết về....

Cái tên cha sinh mẹ đẻ tôi đặt cho chưa bao giờ được gọi bằng tằm số chóng mặt như thế.Kiểu như tôi đang là cái rốn của vũ trụ.Ngồi chưa nóng mông ,không lên bảng thì cũng là đứng lên.Và hiển nhiên tôi càng trở nên nổi trội.Thứ nhất,năng lực tôi được chứng tỏ ,thứ hai bữa đầu tiên họp lớp bị đứng góc,tôi nổi tiếng bằng tai tiếng.

3 tiết đầu tiên của ngày tôi học lớp mới trôi qua trong việc mông được nghỉ mà chân hoạt động,tay viết phấn khiến tôi hơi chóng mặt,thêm cái việc mới vào lớp nên còn hầy e ngại,tôi không chứng tỏ được những cái mà sau này chúng nó vẫn nói là ưu điểm:lắm mồm và dẻo mồm,lắm tài lè và trẻ trâu,tuy trong lòng tôi phải thừa nhận mà mặt ngoài còn cay cú.

Phải nói sơ về tôi một chút.Ngoài ông anh tôi ra,tôi còn có một bà chị phải nói là bá đạo trong từng hạt gạo,kiên trì đến từng sợi mì,và giỏi đến từng củ tỏi.Nên tôi kè nghiệp 2 anh chị ,không rạng danh anh chị thì cũng đừng làm mất mặt 2 người.Anh chị tôi đều là những tay học có tiếng ở trường,nên việc thông tin tôi anh em thân thiết của tôi đều bị các thầy cô nắm sạch.

- T,lên bảng dò anh văn em.Tiếng thầy lại vang lên,cái môn cuối gay go nhất đòi tôi

Tôi hứa với các bạn,đòi tôi bạn có thể cho tôi học bất cứ môn gì ngoại trừ cái môn anh văn.Không hẳn là tôi học kém mà ngược lại được đánh giá có tí kiến thức khá mà vì tôi không thể nuốt trôi thêm ba cái từ sính ngoại Love,like,luck..Những gì tôi học được chủ yếu là do xem phim và nghe nhạc cộng thêm theo dõi trên lớp và về nhà chẳng hề ôn luyện lại.Và bây giờ một lần nữa ông bà ta hiển linh:ghét của nào trời trao của đấy.

-Em viết lại tất cả công thức các thì.

-Sao ạ,tất cả..??

-Ừ ,tất cả,có ý kiến gì chẳng

-Em phản đối liệu có được kết quả khác chẳng?

Miệng nói tay viết,vâng,cái kiểu trẻ trâu của tôi lại bộc phát trúng ngay ông thầy hắc ám và lăm chiêu.Kiên quyết đua đòi lớp trẻ ông phán một câu xanh rờn

-Để xem so với anh chị ,em thế nào nhé..

Bạn có bao giờ tưởng tượng ,bạn sẽ biểu diễn trên một sân khấu hoành tráng,khán giả rất đông và bạn mới hát lần đầu.bên cạnh đó là tiếng ông bầu ồm ồm.Vâng,hoàn cảnh trở trêu của tôi,khán giả là 59,ông thầy là ông bầu và bực giảng là sân khấu. Và còn ca sỹ thì đang cầm phần toát mồ hôi cặm cụi viết thì..

-Con trai mà chữ đẹp như con gái

-T ời,mày là gái à

Cha sinh mẹ đẻ tôi ra,được cái chữ là thuộc loại di truyền,tôi có thể viết 3 loại chữ trong cùng một ngày mà theo đánh giá của cô tôi,một giáo viên cấp I là đẹp.Ngày xưa ăn bị rên,không đẹp bị đánh què tay sao.Dù sao tôi cũng thầm cảm ơn cô tôi,vì thế tôi đã ghi điểm trong mắt thánh nữ theo suy nghĩ của tôi.

-Tạm ổn là tiếng mà tôi nghe được từ ông thầy hắc ám khi tôi lết cái thân tàn ma dại xuống cái nhà lá gần cửa sổ.

-Ghê mày,được thầy khen tạm ổn là ngon rồi

Giọng thằng P mập bàn cuối vang lên

-Công nhận ghê thật,Giọng con H vắt chanh vang lên-Thầy ít khi khen ai tạm ổn lắm

-Thật à,chắc mình gặp may

Vừa nói chữ trong thâm tâm tôi cười gằn chết.Vâng một phần vì tôi là số hiếm qua cửa hắc ám,1 phần là đã chứng tỏ bản thân,một nữa là vì thánh nữ tuyệt trần.Mãi vẫn vợ suy nghĩ mà quên mất thời gian buổi đầu tiên đã hết,phải nói là mệt,phê và mần mê.....

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lóp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Cần Một Cái Tên

Thu dọn đồng sách vở lẫn hỗn mạng nào là bút chì,cái sở thích mà nhiều thằng bạn đã gán cho từ quái gở.Ngoài việc viết bút bi thì tôi luôn là kẻ ưu tiên cho dùng cái loại ngòi than này..Đơn giản đó là một sở thích mà ngay cả chính tôi cũng không hiểu vì sao nó lại có.

-Bút chì nhiều vậy sao?bạn sưu tầm hả?

Một giọng nói ngọt ngào vang lên,nó cứ như trái ngược hoàn toàn với nhỏ H ném chanh.Nó sinh ra vốn được ưu ái trên cao,còn cái giọng chua lè kia thì khỏi phải nói,tôi đương nhiên mặc định cho nó nằm dưới lớp đất làm bạn với giun dế.

Tôi từ từ quay lại,và ngạc nhiên cực độ,chủ nhân của giọng nói đến từ thiên đường kia lại chính là thánh nữ.Bàn của tôi nhỏ H ném chanh và con Tr ngồi cạnh tôi đã ton hót về trước để lại tôi với nàng.

Anh ở đầu sông em tắm à quên ở cuối sông

-Hỏi không trả lời luôn hả?học sinh mới khó gần ha!Giọng nói lại vang lên khề đánh thức tôi khỏi mơ màng

Giọng tiên nữ trên cao nay đã hạ phẩm thành trần tục,nó mang theo hơi lạnh và chút gì đó hờn dỗi.Kẻ nạn nhân thì ngời đờ mắt ra,vừa nhìn theo dáng tiên nữ đi về trong tà áo dài trắng tinh,vừa tự ngời rửa mình là đồ ngu.Bình thường tôi chưa thua ai khoản đầu khẩu,chém gió cửa boom,nay đứng trước thánh nữ thì lại cậm như hến.Lúc cần không có mà lúc có không cần.Ồi cái mồm.

-Ê,T. D nói gì mày đó-Giọng thằng H .đù lại một lần nữa xát muối vào tôi

-O,không gì cả,hỏi mấy cái linh tinh ấy mà.

Kể từ ngày đứng góc tôi đâm ra có chút giao tiếp với hội manly gặm bánh mì này.Nhưng tôi nào ngờ cái sự ranh ma của tuổi học trò cơ chứ

-Thằng M.A lớp trưởng lớp bên chăm em D nhà ta rồi đó,em D lại có vẻ cũng kết thằng M.A đẹp trai ,học giỏi.Mày lại ôm sấu tương tư rồi!

-Ê,bậy mày,tao có tương tư ai đâu

Bỏ xù rồi,tôi nghĩ là em hot girl nhiều thằng rình mò,đâu ai nghĩ tôi sẽ có đối thủ nặng đô xuất hiện ngay lúc mới xuất phát thế này cơ chứ.Lớp kể bên cũng là lớp chọn,nó là lớp trưởng chắc phải kinh dị,quái vật lắm,đã thế còn đẹp trai.Trong khi tôi mới vào lớp,dị nghị chưa tiêu tan,còn nhan sắc bị tôi tàn chưa kịp hồi phục.So bề thì đúng là tôi lép về hoàn toàn rồi.

-Ê,về vậy,mơ với chả mộng,mày lúc nào cũng như thằng ngủ mơ ấy,về .À,T

-Sao? chuyện gì nữa à

-Mày biết đá banh không,sắp tới hội thao,lớp mình đang thiếu nhân tài,tao phải lo chọn người đá?

Đúng là thằng này buồn ngủ gặp chiếu manh,đang con khát nước gặp anh.....đường.Đời tôi có 3 sở thích,ngoài cái đồng bút chì và cái mp3 trong cặp ra,thì đam mê lớn nhất là đá banh.Thần tượng tôi chẳng phải là anh Beckham đẹp trai,dù rằng tôi rất thích ,cũng chẳng phải anh Rô Béo thành tinh,mà là gã hói Zidane.Đơn giản là phong cách hào hoa nghệ sĩ của anh hợp với tôi,một thằng thể hình không có body cho lắm,và cũng chẳng ưa cái kiểu hùng hục như trâu.Tuyệt chiêu bá đạo max lv quay compa của anh tôi đã luyện 10 năm nay.Tuy trình còn kém xa thần tượng nhưng cũng được gọi là có số má tại cái xóm tôi.

-Ừ,nhưng tao gà lắm,bao giờ đi đá nói tao nhé

-Ok,này-thằng bạn nói rồi cũng tốt về

Vác cặp,sau khi 2 chiếc tai phone ôm trùm lấy tai,giảm volume cho êm tai bài When you believe của Mariah Carey và W.Houston,tôi lặng lẽ đi bộ lững thững ra chờ xe bus.Dưới chân,vài quả bàng lạo xạo đang trôi người về chuyện lúc này bị cầm.Tôi tự nhiên đâm ra bực mình,co chân đá những gì đang gặp trên sân trường.Hết đá rồi đến bâng,hết bâng rồi lại đá

Cạch-Tiếng viên đá va vào thanh kim loại vang lên

Tôi đưa mắt nhìn lên,xem "trái banh "tôi sút va vào cái quái gì đây,lỡ đâu cái gì bị bắt đền thì bỏ luôn tuần ăn sáng thì chết toi.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ngày Gì Đây Trời?

Ánh mắt của tôi từ từ ngược nhìn lên ,nhẹ nhàng như giai điệu bài hát của chính tôi đang nghe.Nó chỉ dừng lại khi bắt gặp một ánh mắt của một cô bé.Đẹp,đó là một từ mà trong đầu tôi nghĩ được ngay lúc ấy.Nó trái ngược với vẻ đẹp của cô thánh nữ bàn đầu của tôi.Đó là nét đẹp hiền dịu,nó cho người ta cảm giác ấm lòng ngay từ những phút đầu tiên.

Cô bé đó cũng không cho người ta cảm giác bay từ thiên đàng xuống địa ngục như thánh nữ bàn tôi.Cô bé khẽ nhìn và mỉm cười,chắc trong đôi mắt trong veo là hình ảnh một thằng con trai ngốc xít đang há hốc mồm,về mặt ngắn gọn,dong dong cao,đeo headphone lững thững đi lang thang trong sân trường,10s tê tái đi qua.

-Xin lỗi bạn,bạn có sao không?

-Minh không sao,sợ cái xe mình nó đau thôi

Người đầu mà dễ thương,người không lo đi lo cho chiếc xe

-Minh về trước nhé

-Ồ khoan đã...Có gì mình xin lỗi nhé

Thực chất câu cuối cùng chỉ là một hình thức xã giao,pha lẫn chút hối lỗi.Đồng thời ánh mắt không quên tia qua cái phù hiệu lớp.Lớp XYZ,Phan Thị Ngừ Y...Hóa ra là hàng xóm của mình.

-Thực chất lớp chọn con gái cũng dễ thương chứ bộ

-Cái gì dễ thương?

Thằng N đen xuất hiện như ma chui từ dưới đất lên ,cắt ngang cái sự mơ mộng của tôi.!

-Ồ không,tao nói Mariah Carey

-Nhanh lên ông tướng,lỡ bus giờ.

Phùì thui cái mồm ăn mắm ăn muối thằng bạn,vừa dứt điểm lời nói là cái xe bus nó đã trờ tới.Vất chân lên cổ cuống cuống chạy đua ra tới trạm.Mấy ông anh bà chị khóa trên ngồi yên vị trên ghế đang nhe răng cười 2 thằng nhóc chạy bờ hơi tai ra bến.Rũa thăm cái bọn không biết thương tiếc kẻ sa cơ,rồi cũng có lúc mình sẽ cười vào cái mặt chúng nó khi chúng nó thất thế sau.

Yên vị trên xe, tranh thủ khi không có cái bọn ton hót trong lớp, tranh thủ điều tra thánh nữ đầu bàn từ thằng N đen. Thường người ta bảo những người da ngăm đen hay thật thà chất phác mà.

-Ê, N. con bé đầu bàn tao tên gì vậy? - Tòì ba xạo chứ thực chất đã biết tổng tên từ lâu

-D. Bí thư lớp mình đó, mày không biết sao, Hot girl lớp mình đó- Thằng N chẳng may may hoài nghi đáp lời

-Bí thư?

-Mà con nhỏ đó nửa năm nay ít khi nào mở miệng nói chuyện lắm, lớp mình nhiều thằng cũng chết đừ đừ con nhỏ đó còn gì? hay là? N. đen mở miệng nghi ngờ

-Hay là gì?

-Mày cũng thích nó rồi- Nó cười nham hiểm, giờ tôi mới biết không thể cứ da ngăm đen là thật thà được

-Nào có, tao chỉ hỏi để biết thôi, dù gì cũng ngồi cùng bàn mà

-Ừ- Thằng N. đen đáp có vẻ uể oải sau 4 tiết học

Tòì lặng im suy nghĩ, hôm nay cái miệng của tôi không biết vì sao nó biến đi đâu mất. Được D. mở lời bắt chuyện, tôi cũng chỉ biết ngoác miệng đến tận mang tai, rồi cũng rợn gáy khi nghe cách hạ âm điệu đột ngột của thánh nữ. Chưa hết, còn được bắt gặp nụ cười tỏa nắng của cô hàng xóm lớp tôi. Một ngày đáng lẽ tôi phải làm tốt hơn, có thể như bình thường thì đã có dăm ba câu chuyện phiếm, may mắn hơn là có thể có số điện thoại.

Đang này một người kêu tôi im im, chắc nghĩ tôi chảnh, một người thì bị tôi chọi đá vô xe, chắc cũng có chút ác cảm. Haizza... Ngày ra đường không biết bị chó cắn hay vận xui gì đây..

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Tiến Triển

Học sinh một ngày đến trường là một ngày vui, và tôi cũng không ngoại lệ, 3 tuần đi học vẫn tiếp diễn như bình thường.

Chỉ có điều nay mặt tôi cũng đã lên mốc nên bắt đầu tần suất xuất hiện thưa dần đi, show diễn ngày càng ế. Thỉnh thoảng, trong giờ học, tôi lơ đãng nhìn ra sân, rồi lại quay nhìn thánh nữ bàn đầu. Vẫn khuôn mặt mang vẻ cá tính, nhưng phủ ngoài lạnh băng, thỉnh thoảng chỉ thấy nàng cười khi trong lớp có ai đó pha trò, dù chỉ là cười thoáng qua. Nhưng tất cả đều không thể thoát được con mắt rada thần thánh của tôi. Cuộc sống của tôi đã quên đi cái bờ ngõ và trở về với bản chất, cái thương hiệu của tôi. Bắt đầu là những cuộc trốn sinh hoạt đầu giờ đi gặm bánh mì, là những câu chém gió trong lúc giờ ra chơi. Thậm chí tên tôi đã được liệt vào trong nhóm hội manly thích gặm bánh mì. Cái nhóm 8 thằng ồn ào nhất cả cái xóm nhà lá. Và tần suất trên bảng ít đi thì nó được bù vào trong số đầu bài

-Cái xóm nhà lá tụi mày giờ càng lúc càng ồn ào, không lẽ thầy phải đổi chỗ!

Tiếng thầy chủ nhiệm như tiếng vua trong giờ sinh hoạt lớp

-Đừng, thầy ơi, tụi em có làm gì đâu, oan quá- Dàn đồng ca như hát tuồng từ xóm nhà lá vọng lên

Thầy chủ nhiệm tôi cực kì khó hiểu. Các anh chị khóa trên thường nói

-Thầy đầy dữ lắm, tra bài gắt thí mỗ

-Học cực thí mỗ.

Vậy mà về lớp tôi, thầy rất là hiền, chủ yếu sát thương bằng câu nói, và hiển nhiên, cái xóm nhà lá chúng tôi là bị oanh tạc nhiều nhất

-T, thầy cho mày vô lớp để học, chứ đâu phải tăng số lượng cho cái băng nhà lá đâu. Tuần này cái xóm đó lo chuyện vệ sinh lớp!

Ôi thôi cái sự đòi, xưng nhau là chiến hữu, là bạn thân thì không thể có nạn thân ai nấy lo được. Dù gì chết chùm còm ngon hơn chết lẻ. Cả bọn cười hềnh hếch rồi sau này đâu cũng vào đấy cho xem

-Ông T bắt đầu lộ mặt nhé- Vất chanh lại vang lên

-Heehe,có đâu,tôi ngoan hiền nhất còn gì

-Ông mà hiền á,eo ôi

-Bà chẳng biết bênh tôi gì cả,tôi là thằng con trai duy nhất và đẹp trai nhất cái bàn này đó

-Ông làm ô danh cái bàn văn hóa này-Nó bắt đầu đáp lại

Cũng đúng thiệt,từ ngày tôi có chiến hữu,cái bàn tôi và bàn cuối lớp luôn luôn bị thầy cô địa nhiều hơn.Nó nói đúng sự thật thì tôi cũng đâu thể chối gì hơn.May thay thầy tôi cũng đã cứu tôi một phen

-D! em lên phổ biến chương trình hoạt động cho lớp

-Suyt,nghe kia-Chết đuối vớ được cọc tôi ngu gì không bám,mà đặc biệt là chết trong bể chanh chua

-Chủ nhật tuần này lớp mình sẽ giao lưu với lớp 10A10,chúng ta sẽ có các trò chơi như nhảy bao bố,kéo co,điền kinh,nấu ăn,và đá banh.

-Yeah!đá banh kia ,hura tụi bây ơi...

-Ê,T,tham gia nhé..Thằng H.Đù ngoái cổ nhìn về phía tôi

Tự tin ưỡn ngực giờ number one ra.Có tao gao xay ra nát,yên tâm

Giờ giải lao,lớp tôi ủa ra chơi đủ thể loại trò,từ đá cầu cho đến oẳn tù tì,rồi chém gió,rồi quạ vặt,nói chung là loạn.Bình thường tôi cũng là một thành phần không thể thiếu,nhưng hôm nay trở gió,tôi lặng im nghe nhạc.Tiếng nhạc của Mariah Carey lại vang lên

-I still believe-Tôi quên mất đang ngồi trong lớp,ngu ngơ vu vơ hát theo

Chợt tiếng thiên nữ lại vang lên.

-Mariah Carey,T cũng thích nghe sao-D ngoái sang tôi

-Ừ,thấy hợp hợp nên nghe,D cũng thích sao?

Thực chất tôi chỉ biết có mấy bài nghe êm tai thôi,biết Mariah Carey từ phim Hoàng Tử Ai Cập chứ có sành lắm đâu.

-Cũng thi thoảng,mình cũng thích i still believe-D đáp,gọng có vẻ háo hức hẳn lên

-Vậy là hợp cạ rồi hen-tôi ngu ngu phọt ra câu lộ mánh

Hai đứa chẳng hẹn mà cùng im bất,mãi lúc sau để gờ lại câu vừa nói tôi đành phải đánh trống lảng.

-D nè,cuối tuần này mình giao lưu với lớp bạn rồi,D có chuẩn bị gì chưa

-Ồ,mình đã ghi trong bản phân công rồi,mấy bạn bàn bạc lại rồi phân công xem

-T tham gia hết chứ?D hỏi lại tôi

-Không,T chỉ biết đá banh thôi.

Tôi hú vía vì không sĩ diện mà đồng ý vội,đơn giản một thằng con trai thích nghe nhạc,gom bút chì màu,và yêu lối đá hào hoa của ZIZu thì làm sao mà hùng hùng hổ hổ bay vào kéo co,nhảy bao bố hay xuống nước để nấu ăn cơ chứ,tôi mà nấu nghi có cháy trường lắm

-Bữa đó D cổ vũ T nghe-Dung có vẻ nói chuyện với tôi nhiều hơn

-Uhm,Rồi D thi cái nào T cổ vũ cho

-Thổng nhất vậy nhé.

Tôi vui vẻ cười với cô bạn cùng bàn,gìoi tôi sẽ gọi là cô bạn,vì cảm thấy cô gái nhỏ nhắn này cũng có vẻ thân thiện,không còn mang cái lạnh băng để tôi phải xưng bằng thánh nữ.Nhưng cũng hơi lo,10a10,lớp hàng xóm,và tất nhiên sẽ có thằng lớp trưởng M.A mà trong thâm tâm thằng H.đù đã nói là học giỏi,đẹp trai và quận trọng nó đang của em D.Và cũng hơi mừng vì sẽ gặp được Y,cô gái mang vẻ đẹp hiền dịu.Tôi mầu thuẫn thế đó

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ngóng Chờ Ngày Chủ Nhật Đẹp

Lớp tôi rục rịch cả tuần cho buổi giao lưu giữa 2 lớp chọn khối lớp 10. Nào là phân công người nhảy bao bố, nào là chạy, nào là nấu các món ăn nào cho các khách mời, tất nhiên là thầy cô chủ nhiệm các khối lớp 10 rồi. Và hào hứng nhất lớp tôi có lẽ là trận đá bóng, chẳng phải thằng H. dù nó về hẳn cả cái sơ đồ lên trên bảng và bắt đầu phân tích như thánh phán vậy

-T, mày hộ công thì biết vị trí rồi đấy, trận này sẽ test giò mày cho hội thao đó.

Cả lớp tôi bắt đầu nhìn về phía tôi. Ngoại trừ những thằng biết về banh bóng, thì còn lại nhìn tôi như một cái gì đó khác lạ. Hẳn trong tâm trí tụi nó, tôi đang lãnh trách nhiệm nặng nề và vinh quang lắm. Và hẳn nhiên, tôi cũng mở cò trong bụng. Số là tôi đã thành viên của xóm nhà lá kiêm luôn thành viên đội banh, cũng bắt đầu ăn rơ với các chiến hữu, một phần cũng vì lớp tôi đang khan hiếm cái số 10 cổ điển này. Và hẳn nhiên, thần tượng Zidane thì phải tập thì đầu giống vị trí của huyền thoại này rồi.

-Ông ráng đá làm sao đừng để phải khiêng ra sân nhé- Phui thui cái mồm thằng N. đen, cắt đứt suy nghĩ của ông

-Cố lên nha ông, đại diện hội bàn thanh lịch đá cho nó tốt nhé- Nhỏ Tr. ngồi kế tôi và H. chanh chua adua cổ vũ

-Hi hi, sẽ phần đầu chứ

-Nên nhớ lớp bên cạnh cũng mạnh lắm á. Trước tết đá thắng cả lớp 12a5 đó, T. cô lên nha

Dung cũng lên tiếng, và hẳn nhiên chẳng ai nghi ngờ về cái sự thân mật hẳn lên của nàng dành cho tôi. Cái lý do đơn giản vì lớp. Nhưng tôi mừng thì ít mà lo thì nhiều, 12a5 chính là lớp quý sứ ông anh trai tôi, làm sao nàng biết được chuyện banh bóng này hay thiệt.

-Sao D biết?

-Ờ, thì anh trai D học lớp đó mà!

-Anh trai D cũng học lớp đó?

-Ừ, có chuyện gì sao T

-À....không

Các bạn chắc hẳn đang nghĩ tôi toét miệng cười vì bắt đầu có dây mơ rễ má với cô bạn xinh xắn này rồi đấy. Vâng, hẳn nhiên là miện toét đến mang tai rồi. Và hẳn nhiên một dịp nào đó đánh phải nhờ ông anh của tôi gặp anh trai D để rồi biết về nàng nhiều hơn. Nhưng lo lắng một điều là, lớp hàng xóm mang danh lớp chọn cũng khá mạnh, còn lớp tôi thì tôi chưa hề tiếp xúc. Chỉ kiểm chứng được một thằng N. đen. Hồi đó xóm tôi đá với xóm nó, tôi đội trưởng thủ lĩnh xóm trên tung hoành trung lộ thì nó cũng chẳng kém với khả năng phòng ngự, lên công về thủ ở cánh trái. Phải nói 2 thằng tôi chính là 2 vị tinh tú trên dãy thiên hà.

-M.A cũng đá đúng không, tiền đạo hả mày?

-Ừ, học kì trước nó ghi bàn kết liễu lớp mình đó, thua sát sao quá, do thằng L. cá.

-Do tao đau bụng chứ bộ- Thằng L. lớp trưởng phản pháo

-Thế thì lo tẩy giun trước đi ông trưởng-thằng K. cận chặn ngang họng nó

Hóa ra lớp tôi cũng thuộc loại mạnh, chỉ kém lớp bên cạnh. Và tất nhiên lúc đó chưa hề có tôi. Giờ thêm tôi chẳng khác gì hỏ mọc thêm cánh bá đạo rồi đó. Tôi mỉm cười, thảo nào riêng về khoản bóng đá lớp tôi lại sôi nổi đến vậy, hóa ra là có thù phải báo. Gì chứ 2 lớp chọn thì kình nhau từng khoản một mà.

-D, cậu thi cái gì thế?

Câu hỏi của tôi làm cả xóm nhà lá im lặng, không hẳn vì đó là câu hỏi cho cô nàng, mà là vì chưa ai để ý người đẹp lớp tôi tham gia vào cái gì.

-Nấu ăn đó T

-Ủa, có đảm bảo không đó, hay phải cầm thuốc xổ theo.

Bọn bạn tôi ủa nhau bịt cái mồm mắm muối tôi lại, một phần vì chúng nó cũng là tụi rình mò D, sợ nàng buồn. Một phần chỉ sợ liên lụy, một thằng phát ngôn, cả lũ nhìn đối mà. Sợ bị ghét lây, bị treo com.

-Hi, Bữa đó D mời T thử nhé- Nàng vừa nói vừa đi ra khỏi lớp, kèm theo một mùa thu tỏa nắng

-Mày làm sao hay vậy T?

-Chuyện vì với D thế, trước giờ mới thấy nó cười

-Tao biết sao được, chỉ thuận miệng nói thôi mà

-Ừa, định của hot girl lớp này là bước qua xác tao nha mày- Thăng L lớp trưởng đã lên tiếng.

Xác mày thế kia tao nhảy qua cái một, cái xác tao sợ là của thằng M.A thôi, lớp trưởng một lớp chọn, đẹp trai, nghe đồn thêm là con trai chủ tịch trị trấn nơi chúng tôi theo học, và cũng là một tiền đạo khét tiếng khối lớp 10. Còn tôi..

Tối thứ 7 tuần đó, có 1 thằng con trai đá quả banh da vào tường bơm bơm đến 10h tối, và chỉ chịu tắm rửa đi ngủ khi ba mẹ nó đã réo cái bài thiên đường gọi tên muốn thưở..

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Thi Đấu

Sáng chủ nhật, trời trong xanh, đẹp cho một buổi thư hùng. Xỏ cái giày Nike hàng giặt chợ, tôi qua đã lau sạch những cái đinh. Y chang kiểu Samurai lau kiếm, hăm hăm hồ hồ, vớ cái áo AS Roma trên cây phơi đồ. Hùng đứng nhè trường thẳng tiến. Xe Bus tới trường, khói trắng ngời sáng tương lai.

Do đi lại bằng xe bus và nhà lại khá xa trường, nên tôi luôn luôn là người có mặt gần như muộn so với lớp tôi. Hội chiến hữu hôm qua đã đi mua áo đá bóng, thằng nào cũng AS Roma đỏ rực. Bên cạnh cái sân banh, vài ông tướng diện kính đang thử đường đua, và làm màu nhiều hơn. Tổ con gái thì nào là nôi niêu, xong chảo, dầu ăn (chắc lại chiến phòng tắm đây mà). Thịnh thoảng mấy đứa con trai nhảy bao bố nghịch ngợm cầm cái bo bố đi trùm đầu mấy thằng khác rồi hè nhau ra giặt gạo, nhìn hài không thể tả.

7h30 sáng, 2 lớp đứng trước cột cờ nghe phổ biến nội dung và tất nhiên cũng không thể thiếu cái màn tuyên thệ

-Tôi hứa sẽ thi đấu trung thực trong tinh thần đoàn kết và yêu thương- Thăng M.A lại được diễn

-Tôi hứa sẽ thi đấu trung thực, cố gắng hết mình với tinh thần fair play!

Ngon quá L khủng ơi, oách xà lách, nghe còn Tây Tây

Tuy nhiên việc làm lễ kết hợp thêm giao lưu và hát hò nên cũng mất tới 1h đồng hồ, tôi nóng ruột ngồi chờ đợi, không lẽ mấy ông này chơi ác cho tụi tôi 12h trưa ra đá bóng

-Đi mày? Thăng N. đen cóc đầu tôi

-Đi đâu?

-Đi xem thi chạy với bao bố, tiện thể cổ vũ nấu ăn cho em D mày- Nó đáp gọn lộn

Tôi cũng chẳng thèm cãi bay cái biến cái vớ D nữa. Dù sao đó cũng sẽ là mục tiêu của tôi trong lớp này. Léch thếch đi theo thằng bạn, ra chỗ sân vận động, chọn bóng râm ngồi cho đỡ đen da.

Cổ lên nha K. cận- 2 thằng cộng thêm mấy cái mồm xồm nhà lá oang oang

Dưới đường đua, thành viên danh dự của hội nhà lá đang miệt mài ngoáy chân và vào vị trí.

-Hoét- tiếng còi vang lên lanh lảnh.

Và đúng như thằng N. đen hùng hồn tuyên bố, riêng về tốc độ và sức bền khối lớp 10 chẳng ai qua được thằng K. cận. Sau pha bứt tốc kinh hoàng, nó yên vị dẫn đầu, rồi giảm tốc chạy trước một loạt thằng ở sau cỡ 5m. Hề có cu cậu nào bứt lên là nó lại tăng tốc, y chang rượt bắt, lại giữ khoảng cách 5m. Và rồi khi còn 100m cuối K. cận bứt lên với tốc độ kinh hoàng. Ngon lành, đứng đầu nhé.

Và rồi, con nhò Tr ngồi cạnh tôi cầm nước đưa cho nó

-Ơ, ơ, cái gì thế- tôi ú ớ

-Ơ cái quả mơ có hột, chúng nó quen trước khi này vào mà- Thăng L lớp trưởng thân nhiên nhìn tôi thương hại

-Vậy à,tụi mày có thằng nào nói gì tao đâu,sao tao biết,hề hề.

Và bắt đầu trong tôi nghĩ tới cái cảnh,lúc tôi mân mê chiến thắng,thằng M.A nức nở ngồi bệt trên sân và em D đang lau mồ hôi và dịu dàng đưa tôi chai nước,nghe đến thế thôi tôi đã muốn được ra sân ngay bây giờ rồi.

Hết chạy nam rồi đến chạy nữ,rồi thì đến nhảy bao bố.Chỉ tiếc cho lớp tôi,khi một thành viên tổ 3 đang hăng say nhảy về đích thì vấp té,đội bạn vượt lên trong tiếc nuối.

Thằng N đen bình phẩm:

-Nghĩ đến em anh nhẹ nhàng tay lái,nghe đến mẹ anh vút nhẹ tay ga,an toàn là bạn,tai nạn vào hòm.

Anh em tôi hề nhau bóp mồm bóp mũi cái thằng mồm thúì già gạo nó,bao nhiêu sự tiếc nuối dồn vào cả cái cây ngay sau lưng chúng tôi

Và phần thi hấp dẫn và đầy hương vị mà chúng tôi mong chờ sau mỗi đá banh được tiến hành,nào là tiếng xèo xèo,khói bay nghi ngút tràn ngập hương thơm bay lên bốn phía.Hồi manly bánh mì chúng tôi thì khỏi nói,nước miếng cứ gọi là toong toong.

Em D,vẫn luôn tay,nào thái thịt,nào băm ,nhìn em tôi đoán cũng thuộc hàng nữ công gia chánh chính hiệu,chẳng bù cho bà chị tôi,lười nấu ăn kinh dị.Họa hoằn nấu cho 2 thằng em ăn thì hôm đó trời không mưa cũng bão.

Ngắm ngía lớp tôi với anh mắt hài lòng,tôi đưa ánh mắt dò xét đối thủ. Và vô tình tôi dừng lại trước hình dáng quen thuộc.Ngữ Y,cô bạn bữa trước tôi chọi đá vào xe cũng đang có vẻ thành thực nấu món ăn cho lớp mình.Hết xoay trở bên này rồi lại bên kia.Có vẻ nét đẹp của Y lúc này làm tôi nhớ đến cảnh những người mẹ dịu hiền đang lo bếp núc..

Sau 1h nấu nướng,các món ăn được bày hết ra,và hội đồng giám khảo đang đi thường thức các món ăn do hai lớp làm 120 cặp mắt dõi theo từng vị từng vị một.Tôi cảm nhận có thể nghe rõ tiếng nuốt ừng ừng của mấy thằng chiến hữu của tôi và tất nhiên hẳn nó cũng nghe thấy tiếng ực của tôi.

Sau một hồi vòng vòng đảo đảo,cuối cùng hai lớp hòa nhau .Không hẹn mà 120 cái miệng cùng ồ lên nghe có vẻ tiếc nuối.11h30 trưa,dạt về phía hội trường,chúng tôi bắt đầu ăn trưa bằng chính những nữ công gia chánh gà nhà nấu,và tất nhiên sẽ có thêm các món do thầy cô đặt.Khỏi phải nói cái nhóm chúng tôi rồi.Thằng nào thằng nấy ăn như máy bào.

Nhưng có lẽ chuyện tôi khôn ngoan tới lại diễn ra đúng ngay thời khắc này. Trời đánh tránh miếng ăn,vậy mà thằng M.A này chẳng cần quan tâm tới miếng ăn của tôi.Mon men lại gần em D và bắt đầu hai người ngồi nói chuyện. Và rồi tìm tôi cũng đau thất khi nụ cười tỏa nắng ấy lại xuất hiện trên đôi môi tươi tắn của em D,nhưng người được hưởng nụ cười ấy,không phải là tôi mà lại là thằng M.A

Nhà đĩa gọi tôm cho thằng H.đù,tôi lững thững đứng dậy rồi vội vã đi về hướng vòi rửa mặt.Nước mát làm tôi tỉnh hẳn bình tĩnh,....,bình tĩnh....còn nhiều cơ hội..Nhưng có lẽ con khỉ chịu nó không dễ buông tha tôi như vậy.Nó liên tục cào xé trong ruột gan. Vội vàng lấy chiếc Mp3 và trùm kín tai,phủ mình trong những giai điệu mà có lẽ lần này không phải là Mariah Carey nữa mà là nhạc Trịnh.Ru đời đi nhé,em cho ta từng giấc ngủ ngon.Tôi đưa mắt nhìn xa xăm,thả mình dưới gốc cây,nhìn về hướng vô định.

Và tất nhiên,chiến hữu của tôi N.đen cũng biết rõ vì sao tôi buồn..5 phút sau nó đi ra với tôi,chẳng nói gì ngoài thở dài,rồi cũng như tôi gác tay lên đầu nhìn về hướng vô định nào đó.Mong rằng nó đừng nhìn giống tôi,vì thường 2 người nhìn về một phía,không yêu nhau thì cũng là tình địch.

Hội chiến hữu của tôi sau một hồi đánh chén no say cũng lê cái thân ra chỗ tôi ngồi,không quên cầm theo bọc trái cây.Coi như chúng nó còn chút tình nghĩa.Quên hẳn nỗi buồn ban nãy,tôi lao vào cướp giật,cắn,cạp và mần cuối cùng như bao hôm lại là rượt chạy.

2h30 chiều,cuộc thi tài lại bắt đầu.Lớp tôi đang dẫn với tỉ số 4-2.Thắng 2 điền kinh và 1 nhảy bao bố nữ,hòa 1...Bên lớp bạn cũng chỉ ăn lớp tôi ở bao bố nam và hòa trong nấu ăn.Nên cuộc thi buổi chiều lớp tôi có vẻ thoải mái hơn.

-Kéo co lớp mình có ai đâu

- Uhm,lớp mình kéo co thì thua rồi,dù sao đang thần thì thua chút cũng chẳng sao,hề hề-Thằng L lớp trưởng buông xuôi cầu tài

Chẳng là anh em chúng tôi nhất quyết muốn ăn thua bóng đá nên về khoản kéo co,chúng tôi không hề muốn phí sức thở mệt rồi lại vô sân đá banh,nên các tú tài trói gà không chặt còn lại phải ra sức.Lớp chúng tôi tức lắm,nhưng lại sợ thua bóng đá nên nhịn,cho chúng tôi làm trời làm đất gì thì làm

Tuy nhiên với mấy thằng chúng tôi thì thua cũng phải thua cho ngẩng cao đầu,theo kiểu ra đi để lại tang thương,nên chúng tôi bắt đầu xin tham gia kéo co.Khỏi phải nói mấy thằng trói gà nó mừng cỡ nào,chắc nó sợ đổ mồ hôi hoặc kéo co làm đau sợi dây

1.....2.....3 bắt đầu! Tiếng thầy trọng tài vang lên

Ban đầu,tôi thằng N.đen,K.Cận,H.đù cứ làm ra vẻ kéo cật lực như muốn 5 ăn 5 thua.Bên kia không biết ăn cái gì mà đứa nào cũng to chà bá,riêng kéo được nó nhích 1,2 bước đã là ngon rồi chứ nói gì đến kéo nó sang bên tôi.Tôi quay qua nháy mắt các chiến hữu,thả sức lại.Lớp chúng tôi từ từ bị kéo về đích..Và rồi chỉ một cái nháy mắt nữa,bốn thằng tôi thả dây,chi giá vờ nắm .Đang hăng máu,lớp bên nào biết chúng tôi có ý thua đâu.

-Àm!

Một đồng lớp bên đề lên nhau la oai oái,bốn ông tướng chúng tôi chỉ nhe răng cười trước cái nhìn hằn học từ lớp bên,nhưng cái miệng thì xuýt xoa,còn

cái tay thì vẫn xoa đều cái móng.Chưa hẳn hứa fair play là làm theo đâu nhé.

-T nghịch quá nhen!Giọng D vang lên đập tắt nụ cười chế giễu của tôi

-Kệ,T-tôi đáp gọn khô,hắn là vẫn chưa quên vụ lúc trưa,dù tôi,một thằng lính mới chưa hề có gì với nàng thì làm gì có quyền đòi hỏi,nhưng bức tức thì vẫn là bức tức.

Và rồi khuôn mặt lạnh băng nay càng lạnh hơn.Nàng chỉ lắc đầu rồi đi thẳng,để lại tôi tâm trạng vừa buồn vừa hối hận

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Trận Cầu Đỉnh Cao

Lúc này tôi cũng chẳng phải buồn lâu vì anh em đã lôi tôi tốt ra sân vận động khởi động kĩ càng để chuẩn bị vô trận giao hữu.Mấy đứa con gái lớp bên xi xào chỉ về phía tôi,chắc lại bảo tôi màu mè,khi mang headphone trong lúc khởi động đây mà.

Mặc kệ,tôi vẫn đang say sưa đắm chìm vào bài hát Hip Don't Lie đầy mê hoặc .và đang say sưa nghĩ tới trận banh thì cần gì để ý mấy đứa rồi hoi chứ.

Hai lớp xếp hàng ngang và bắt đầu bắt tay nhau.Dĩ nhiên khi tôi lướt đến cho thằng M.A tôi khẽ siết mạnh tay tôi hơn làm thằng này la oai oái.Công nhận tôi cũng hơi tiểu nhân xiu.

Hoét,hồi còi trọng tài vang lên,30 phút đầu tiên hiệp một được bắt đầu.Bên lớp tôi nhận giao banh .Với lối chơi phức kích đâm sau lưng chiến sỹ thì lối chơi tiki-taka đang được triển khai ở chính sân nhà .Phải nói bọn hậu vệ lớp tôi đưa bóng ma đóng gói.

Rồi bỗng nhiên bỏ ngang các kiểu đường chuyền cù nhây,banh được đẩy lên cho tiền vệ L lớp trưởng,một đường chuyền từ chân nó loại bỏ hai đối thủ kế bên đến chân số 10.Số 10 không chế bóng khéo léo rồi di chuyển cắt mặt vượt qua một trung vệ,một cú vẩy má kiến tạo.H.Đù có mặt đúng lúc tung cú sút trái phá.Bóng khẽ chạm mép trên xà ngang và đi ra ngoài trong sự nuối tiếc của lớp tôi và hú hồn của đội bạn.

Đội bạn cũng không chịu kém cạnh khi quyết tâm ăn miếng trả miếng ở khu vực trung lộ.Thằng T.Nhỏ con của đội bạn mặc dù thua thiệt về thể hình nhưng kĩ thuật qua người rất khá,Nó vượt qua thằng L lớp trưởng và chuẩn bị kiến tạo.Nhưng số 10 của lớp tôi lại có mặt kịp thời,1 pha vào bóng cực kì chính xác,tăng tốc số 10 vượt lên phần sân bạn,xoay com-pani điệu nghệ vượt qua sự truy cản của đối phương rồi dốc bóng thẳng về phía cầu môn.Một pha đảo chân đưa bóng vào tầm thước thuận lợi và bắt đầu cửa lòng.Bóng vẽ nên một đường cong và chui tọt vào lưới.Văng 1-0 dành cho lớp tôi.

Chắc đọc đến đây nhiều người đang suy nghĩ số 10 là ai?mà anh bá đạo đến thế và tất nhiên bạn đọc đúng rồi đấy.Đó chính là tôi Zizu huyền thoại tái sinh.Khỏi phải nói lớp chúng tôi vui sướng đến thế nào,dẫn trước khi mới được 10 phút .Lớp bạn chỉ tôi xì xào:

-Nó đá hay quá mày!

-Nhìn éo là mà ghê quá!

Tôi vẫn đang mãi miết tung hoành trên sân nên chỉ nghe đến vậy.Nhờ có thằng L lớp trưởng bọc lót kịp thời nên nhiều khi số 10 như tôi mới thoải mái để phô bày kĩ năng :vẩy,chọc khe,lớp bóng và compa.

Tiếp tục là một pha đoạt bóng ở chân và mở cánh của L lớp trưởng,Bóng lăn về phía cuối góc trong sự bất lực của 2 đội,thì thằng N.đen từ dưới đất chui lên.Hóa ra là 2 thằng này đã âm mưu sẵn.N.đen ngoặt bóng khi đối phương che đường tạt cánh,rồi đẩy banh vào trung lộ cho tôi.Trong tư thế không ai kèm tôi lớp banh loại bỏ hoàn toàn hàng hậu vệ đội bạn,để thằng H.Đù thoải mái xỏ kim thủ môn.2-0 cho lớp tôi cũng là kết quả của hiệp 1

-Chắc tôi yêu ông quá T oi!

-Bá cháy T

-Gon lành mày,thằng L với mày tuyệt quá

Nhưng tôi vẫn không vui về gì khi trông thấy cảnh D và M.A đang nói chuyện vui vẻ với nhau,và hiển nhiên trên tay nàng là tập khăn giấy,và chai nước giành cho nó mà không phải người hùng như tôi.

Những lời khen ngợi không ngớt dành cho tôi và thằng L,cặp đôi Paul 18 và Zizu5 đang tái hiện lại.Có lẽ đây chỉ là khúc dạo đầu cho một trận thắng hoành tráng lớp tôi.Nếu không xảy ra một việc mà tôi nghĩ chắc như vậy mới có bài Chuyện đó không ai ngờ

Hiệp hai bắt đầu với phần giao banh bên đội lớp bạn.Khỏi phải nói tâm trạng của bên kia thế nào,mặt mũi tối sầm.Hậu vệ thì toàn bị qua dễ dàng.Tiền vệ thì mất banh,tiền đạo và đặc biệt là thằng M.A thì đối bóng hoàn toàn.Lớp tôi cũng bỏ hẳn cái kiểu cù nhây đầu hiệp I mà dốc sức đá cho hoành tráng

Tôi vẫn như thường lệ, dâng cao ngay sau 2 tiền đạo, K. cận và H.Đù. Cố gắng đoạt banh càng nhanh càng tốt. Sức ép dâng cao, hậu vệ đội bạn bắt buộc phải phá banh lên. L. lớp trưởng lại có mặt kịp thời chặn ngang đường banh và bắt đầu phát động tấn công. Như thường lệ banh đập ra cánh và đập ngược lại cho tôi. Lại là cú quay com- pa huyền thoại, và trong đầu tôi chắc chắn là qua người dưới cái nhìn trầm trồ của mọi người.

Nhưng trời có ý hăm hại người tài, trong lúc tôi quay trụ thì thằng T nhỏ con bên kia cũng vừa vào banh, ma xui quỷ khiến thế nào làm phát ngay chân trụ đang xoay của tôi. Tôi oánh cái rầm đậm cả mặt mũi long phượng xuống thẳng sân không hề nhân nhượng. Lật gân chân, cú này chắc mềm rồi.

Hoét!

Trọng tài chạy tới kèm theo cái còi theo tôi giờ đó là điếc tai, giờ chiếc thẻ vàng dành cho đội bạn

-Sao không mày?

-Đá nổi không?

-Nổi chứ, nhầm nhò gì

Tôi ương bướng đứng dậy, đi lại chỗ thực hiện cú phạt. Vừa đi mà nước mắt nước mũi nó cứ chọt trào ra. Nếu cự ly này thì bình thường tôi sẽ sút trực tiếp nhưng hôm nay khác rồi. Tôi thực hiện một đường chuyền cho K. cận. Nó hiểu ý tung cú sút sấm sét nhờ đôi chân điêu kinh, bóng bay đập trúng đầu thẳng hậu vệ đội bạn, chuyền hướng văng ra ngoài. Một cú sút uy lực có thừa mà chuẩn xác thì quá thiếu.

Tôi lê lét chạy theo banh sau đó, 10 phút hiệp 2 đối với tôi dài đằng đẵng. Và rồi trong một lần không kịp bọc lót cho thằng L, tôi không kịp trám vị trí, bọn lớp bên mưu mô đã âm thầm tấn công. Chúng nó ào lên áp đảo bỏ sau lưng 4 thằng chiến hữu tụi tôi với 2 thằng hậu vệ bên nó. Sau một hồi loạn đá bóng rơi ra trúng vị trí thằng M.A. Nó tung cú sút vào khung thành trống rút ngắn tỉ số.

Lớp tôi bắt đầu chùng xuống. Lớp chúng nó bên ngoài hò hét loạn xạ. Tôi định lật đật về lấy banh làm lại khí thế thì sụp xuống. Quả báo gì thế này. Bất đắc dĩ Zizu nay phải mài đũng quần bên ngoài ghế chấn thương. Thay tôi là 1 thằng P. béo ị. Nó ục ạch ịch lẫn theo bóng. Và lớp tôi bắt đầu rối loạn tuyến giữa rồi vỡ trận. 2-2 và rồi đội bạn vượt lên 3-2. Lại là thằng M.A

Hoét,,,,,,hoét,cái còi chết tiệt lại vang lên. 1 lần nữa lớp chúng tôi lại bại, dù đã chơi trên cơ. Tôi đứng im buồn thui ruột gan. Chẳng thằng nào cười nổi. Phải nói chúng nó đã mong chờ lâu lắm cơ hội này rồi. Vậy mà. Tôi đứng lặng im, nhìn lớp bên kia ủa ra ôm lấy 11 thằng tung hô. Và tất nhiên người hùng M.A của chúng nó đang được tung hô hơn cả.

Léch thếch đến bá vai, vịn vào 2 thằng N. đen và K. cận. 2 thằng cũng chẳng nói gì hơn, cái áo AS Roma đã thấm mồ hôi, Mát thằng nào cũng rung rung trào ra..

Và lớp tôi bắt đầu an ủi nhau. Tôi vẫn ngồi đó, vô hồn nhìn ra sân cỏ. Mới đây thôi tôi còn tung hoành, lớp tôi thắng giòn giã, vậy mà giờ này. D cũng như bao bạn ra tới chỗ tôi và bắt đầu mở lời.

-Ra tổng kết thôi T, vậy là hay rồi!

Không hiểu sao giọng D tôi nghe giống như lớp tôi thua lớp kia về trình và dĩ nhiên tôi thua thằng M.A 1 bậc

-Hay gì mà hay, D ra trước đi kệ T- Lần đầu tiên tôi tỏ ra bức tức cao độ

-O...?-Dung chẳng nói gì, quay mặt run run bỏ vai rồi đi ra chờ tổng kết..

Riêng tôi, vẫn ngồi đó, với cái chân cẳng đang ngồi với một nỗi buồn của kẻ thua trận, trên sân cỏ cũng như trên đường tình. 1 kẻ thất bại toàn diện. Vì tôi biết D sẽ vui vẻ cùng chúc mừng chiến thắng cho thằng bạn M.A của nàng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Trong Hoạ Được Phước

Ngồi ngấm mồi cái khoảng sân banh, nơi chỉ ít phút trước đây, tôi còn tung hoành sân cỏ. Nơi ngay cả khán giả kẻ địch còn phải cất lời khen. Ấy vậy mà có lẽ ông trời nở trêu đùa người. Giờ ông lại để tôi ngồi đây một mình gập nhám nỗi cay đắng.

Lê cái thân tàn ma dại, lét lét về phía hội trường làm lễ tổng kết, hơn 100 thành viên 2 lớp vẫn nhìn theo tôi. Tôi vẫn thấy rõ nét buồn hằn rõ trên ánh mắt của từng thằng chiến hữu. Tôi cũng chẳng nói gì hơn, lặng lẽ cẳng nhấc lét về nơi hội manly đang đứng đợi, ánh mắt vô hồn chỉ nhìn lên trần, nơi cái quạt trần đang quay cũng như suy nghĩ rồi bời trong tôi vậy

-Bạn đá banh hay thiệt-Ngữ Y đứng cạnh tôi lúc nào,khều khều thôi.

-Ừ,nhưng mà cũng thua lớp bạn thôi-Tôi gần giọng đáp lại,chắc lại muốn chế giễu mình đây mà

-Không hẳn,chỉ là xui thôi,còn hội thao mà T-Lúc đó tôi còn chưa nghĩ ra vì sao Ngữ Y biết tên tôi,trong khi 2 lớp không hề chơi với nhau những ngày học bình thường

-Ừ,có thể,còn hội thao mà-Tôi cười nhẹ lòng hơn,nhưng cũng nhận thêm mấy ánh mắt hằn học của bọn con trai lớp bên.

Phải công nhận con gái lớp bên cũng như lớp tôi,nhiều đứa xinh,đễ thương đủ thể loại,nhưng đề nổi bật về cá tính và hiền dịu ấm lòng thì không còn ai nữa.Chẳng lạ khi D và Ngữ Y 2 lớp luôn là đối tượng bị chiếu tướng nhiều nhất,tôi nghĩ chắc hai nàng ăn com chưa,thích màu gì,thích ăn gì,rồi nghe bản nhạc gì,chắc tụi con trai đã biết hết rồi .

Lễ tổng kết chỉ ngắn gọn và tuyên dương tinh thần 2 lớp.Đơn giản không thể đơn giản hơn và giải tán.120 con người ủa ra,à trừ tôi đang cà nhắc lết ra chứ.Mấy thằng chiến hữu của tôi đã tọt đến bãi giữ xe thừ ờ nào.Lặng lẽ bước ra phía cổng trường,vô tình tôi gặp D,nàng cũng chỉ gật đầu chào tôi rồi lặng lẽ rời đi,có lẽ còn giận tôi vụ lúc nãy.Tôi càng buồn hơn,bước chân như lết hẳn trên sân trường.

-Ê,T uống nước máy ời! Tiếng N.đen văng vẳng bên tai

Tao ra liền,mà máy đỡ hộ tao chứ

-Chết,tao quên-Thằng bạn khù khờ giờ mới nhớ tới chiến binh chung chiến hào của nó

Trong quán nước không có ai khác ngoài hội bạn tròn của tôi.N.đen,H.đù,P.Mập,L lớp trưởng,K.cận,L.lùn.Bảy chúng tôi tự sướng bằng những cốc nước mát lạnh,cố quên đi thất bại lúc nãy,rồi lại ầm ầm cái quán bằng những câu chuyện phiếm.Đúng là cái tuổi học trò chưa lớn hẳn,mà theo các bậc phụ huynh thì chúng nó chẳng khác gì mấy thằng trẻ trâu,ăn chưa no,lo chưa tới.

Tối đó,ba mẹ tôi bất ngờ khi tôi đặt chén com xuống bàn,xin phép đi ra ngoài.Bình thường tôi luôn là người lết ra cái bàn ăn sau cùng,vậy mà hôm nay lại trở trời.Bỏ lại sau lưng ba mẹ,anh chị tôi với câu hỏi:Nó ăn kiêng à?

Lên phòng đóng cửa,tôi nằm bệt xuống cái giường quen thuộc thờ dài,suy nghĩ về chuyện hôm nay. Vui thì ít mà buồn thì nhiều,và đá thua thì ít mà buồn D thì nhiều.Dù sao tôi chưa phải là gì của D nên yêu cầu một người chỉ coi mình là bạn bình thường sẵn sốc, quan tâm đặc biệt là một điều gì đó hết sức vớ vẩn.Tôi lặng im và thiếp đi lúc nào không biết,trong giấc mơ vẫn là cái cảnh tôi cười toác miệng tay nâng chiếc cúp,D đang lau mồ hôi cho tôi,bên cuối sân thẳng M.A đang khóc như mưa.

Sáng hôm sau,6h kém 15:

-T,dậy con.mày mơ gì mà cười toe toét thế hả con?tiếng mẹ tôi vang lên cắt ngang cơn mơ

-Dạ,mẹ ạ-Tôi vừa quét nước miếng nhều ra trong cơn mà,ngái ngủ chào ngày mới

-Dậy đi học đi con,mà chân thế kia thì đi được không?

Thấy mẹ tôi nói giờ tôi mới để ý cái chân,nó sưng húp,đỏ tấy dù tối qua đã bôi gần hết lọ thuốc bóp của ba tôi.

-Dạ,để anh chở con ra bus cũng được-Tôi ưỡ oải nghĩ tới vận sự cho ngày mới

-Ê,thằng T kia-Cà lớp tôi nhón nháo nhìn tôi khi tôi vừa đặt chân trái bước vào lớp

Giật mình nhìn lại mình xem,mặt có dính lọ,hay quên chưa rửa mặt không,quần kéo khóa chưa.An toàn hết tôi háng giọng

-Gi thế? Tao bị gì à?

-Không,cả lớp đón chào người thương binh vì lớp hi sinh thôi-Thằng P.Mập từ dưới tọt lên

-Hi sinh cái đầu mày,tao còn sống nhe răng đây

-Thôi ông tướng,thần tàn ma đại rồi kia-Bạn N ở tổ 3 lên tiếng

Phải nói tôi vào lớp chưa lâu nên gọi là quậy cũng là quậy với hội chiến hữu,chứ chưa bao giờ tôi nghịch cùng các bạn khác,vì dù gì với tôi họ cũng còn khoảng cách.Tôi khá bất ngờ cảm ơn mấy lời hỏi thăm rồi cũng như cũ,lết thần tàn ma đại về chỗ ngồi.Đúng là hơi ngại vì mình được quan tâm nhưng cũng mừng vì được thân thiện với mọi người trong lớp hơn.Tôi cứ mãi tùm tùm cười.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Làm Quen Bất Ngờ

-Đi ăn sáng thôi mày-N.đen vỗ vai tôi

-Ừ,chờ tao xú ông thần

Tuy nhiên tôi hơi bị nhảm,chúng nó nào có lòng tốt gì ăn sáng chứ,trò chơi độc quyền của nhóm,rút thăm đi mua bánh mì,hai thằng số xui sẽ phải lủi thủi làm đầy tớ trong khi mấy thằng còn lại có quyền cười vào mặt.

-Ặc-Sao lại là tao-Tôi giấy này lên phải đối

-Nhanh đi,tao đối rồi-thằng P.mập chết tiệt đúng là hám ăn kinh khủng

-Thương bình giảm dính mà không tha-Tôi lâu bầu

-Mày với thằng H.đủ đi lẹ lên,sắp trống rồi đó-N.Đen bán bạn

Tôi cây đắng lết lết đi theo H.đủ,khi vô tình hướng về hướng cửa lớp thì bất gặp ánh mắt của D.Nàng nhìn tôi như thể muốn cắn lại,nhưng vẫn cố không biểu lộ ra.Chỉ nhìn tôi ánh mắt như có gì đó muốn nói.

-Lẹ lên ông thần.10 phút nữa-H.đủ quyết không tha cho thằng đồng cảnh,chết chùm mà

Lặng lẽ đi theo nó,chạy ra hàng bánh mì,hú hí ngồi chờ 7 ổ bánh mì ra lò.Tranh thủ ngắm nhìn đường xá vào sáng thứ 2.Nó hình như vội vã và năng động hơn ngày bình thường

-Của con hết 35 ngàn-Tiếng cô bán bánh mì vui vẻ nói

-Dạ!

Tùng tùng tùng.-tiếng trống trường như tiếng báo tử cho hai thằng tôi

Chẳng nói chẳng rằng,thằng H.đủ cầm bọc bánh mì vọt lẹ,lao thẳng đến cổng trường.Tôi mà chân không đau thì khác gì nó,nhưng giờ hoàn cảnh nên lọt thọt lọt lại đằng sau,vừa chạy đường sinh vừa nhăn nhó vừa la oai oái cái thằng bỏ rơi chiến hữu.

Thằng H.đủ may mắn lách qua khe cửa hẹp,nhưng tôi thì ...Giờ mà vào cửa thì sẽ bị thấy giám thị tóm cổ mất.Đang loay hoay hí hoáy thì thấy mấy ông tướng cũng muện như tôi cười tươi hí hửng,đi bộ long nhong về phía góc trường.Hehe,gì chứ chắc đây là mấy ông học 12,chắc kinh nghiệm nhiều lắm.Lững thững tôi bám theo.Và y bóc tôi dự đoán,đến góc khuất ,mấy ông chui vào giữa 2 khe hàng rào đã được bẻ cong cho nó to hơn.Đúng là người ta học ở đây gần 3 năm kinh nghiệm đây người

"hehe,trời thương người hiền lành"-Tôi vừa chui qua rào rồi lượn khỏi bãi giữ xe.Coi như qua được vòng 1

Vòng 2 mới là vòng gay go,qua mặt sao đỏ.Hôm nay lớp 10a10 hàng xóm trực lớp tôi.Cũng khỏi cần bàn,nó trừ điểm cho xanh mặt mèo ra.Vòng qua sau lớp,hú hí nhìn thẳng B.boong gần đó lấy dùm cái thau múc nước cho thầy cô rửa tay.

Hùng dũng kiêu luôn khệ nệ,tôi bung thau nước tiến thẳng về lớp.Và sao đỏ lại là Ngừ Y.Tôi đứng trố mắt nhìn mà quên hẳn đi vào lớp

-Ông tướng đạo này ham trực nhật quá ha-Thằng B.boong đá đều

-Ngon lành cảnh đào mày-Thằng H.đủ cười hehe

-Mai ông trực dùm tôi nghen-Giọng mùi axit chanh chua vang lên

Lớp tôi cứ thế nó gào rú trước màn thoát hiểm của tôi.Nhưng đường đến thành công cần lắm những thử thách.Đó là thanh tra sao đỏ.Tôi vốn có ác cảm với bọn này.Tụi nó đi long nhong khắp trường trong giờ sinh hoạt 15 phút,chỉ để kiểm tra lại lỗi sót và kiểm tra luôn sao đỏ,sợ có quen biết bỏ qua đây mà.

-Đi đâu này giờ mà chưa vào lớp-Giọng con thanh tra sao đỏ này chưa khác gì con bé H bàn tôi

-Mức nước,không thấy sao,bộ chưa thấy thằng đẹp trai đi múc nước bao giờ sao-Tôi không vừa đáp lại,kiểu như kéo bề trên

-Lớp ông mức rồi cơ mà,này tôi mới thấy-Nó phản pháo

-Ồ thì ...tụi kia nghịch nó dơ, tôi đi mức lại-Tôi không chớp mắt,chớp mắt nó biết nói dối thí mịa ra

-Phải không Ngừ Y-Con bé đó chưa buông tha tôi

-Ồ....phải-Ngữ Y nhẹ nhàng đáp lại,đúng là tiền nhân giữa đám phàm trần

Và thực sự tôi cũng bất ngờ trước cái cảnh Ngữ Y bao che cho tôi,vì đơn giản nếu nghịch dờ thì lúc tôi đi ra hẳn nàng đã thấy rồi.Đầu giờ tôi đã có trong lớp đầu.Và cũng không dám ở lại lâu ,sợ nàng đổi ý tôi tọt thẳng vào lớp

-Ghê mày,tình ruồi-K.cận lên tiếng

-Thường thôi-

Tôi giả giọng con H chanh chua kéo dài chữ thôi ra,nghe cũng chua đáo để

Yên vị với long kỷ của tôi,lôi cái Mp3 ra .Đầu tuần my love nào..

-Thông minh nhì-Ngữ Y cách tôi cái cửa sổ lên tiếng

-Ồ ...ồ,lách luật thôi mà ,hợp thức hóa-Tôi lại diễn cái kiểu mặt ngơ ra,tay giờ giờ,1 tay gãi đầu.Đúng kiểu con nhà lành

Rồi nàng cũng không nói gì cả,lặng lẽ cười.Trong lúc tôi nghe nhạc thì có vẻ ngọt ngào ,hình như nàng vẫn nhìn tôi.Còn tôi thì vẫn đang nhìn cái bánh mì của tôi trong hộp bìa vẽ thêm đường.

Tiết đầu thứ 2 lớp tôi được oánh giá là tiết thảm họa cho tuần mới.Đơn giản là tiết hóa,Lớp tôi có vẻ cùi môn này,thực ra là cùi so với cái trình của một lớp chọn.Tôi may mắn nằm ngoài quy luật đó với mấy ông thần khác.Trong đó có K.cận, L lớp trưởng,con bé Tr và tất nhiên có cả nàng.D.

Cô dạy Hóa tôi lại là một người khó chịu,theo tôi nghĩ thế,với học sinh lớp tôi.Hễ có ai không giải được bài là lại cái điệp khúc mà tôi khó chịu:

-Học hành như thế này mà dám tự xưng lớp chọn à!

Đây.,bạn cứ thử mà xem,dạy kiểu khó hiểu,ra bài thì khó vật vã,và rồi không làm được thì điệp khúc ấy như máy quay đĩa tua đi tua lại.Tôi cau mày khó chịu hẳn ra.Và bà cô đã tìm được cái thót để chém đây mà.

-T,anh nhăn mặt cái gì,khó chịu hả-Tiếng cô như thần chết gọi tên

-Dạ,sáng giờ em bị đau đó cô-Tôi lấp liếm

-Ý anh nói tôi giảng bài làm anh khó chịu hả-Có vẻ chưa buông tha

-Dạ,không.Đây là do cô nghĩ thôi-Tôi giờ trò làm liều

-Anh....

-Cô không tin thì em lên giải bài cho cô-Hạ giọng không bị cấm túc nữa thì

Tôi hùng dũng lết lên bảng.Khỏi phải nói bọn chúng bạn nó nhìn tôi như mong chờ mẹ đi chợ về ấy.Cầm viên phấn,tôi bắt đầu ngoáy lầy ngoáy dề.Gì chứ bài này khó nhưng dạng thế này thì ông anh tôi đã rèn tôi bao lần rồi,sai gì nữa sao.Và tất nhiên Cô cũng không thể bắt bẻ gì tôi thêm

Trò vui chưa dừng lại ở đó,Cô của tôi bị dị ứng phấn hay không biết là sạch hay sao mà bà đeo găng tay để viết.Cái găng tay bằng cao su trắng mỏng.Rũ nó ra và Cô đeo vào thì không khác gì cái "ba con sói" cả .

-há há-tôi ngoác mồm ra cười trong khi lớp tôi vai đưa nào cũng đã rung rung

-Suyt-D nhìn về phía tôi ,giọng nhỏ lại

-Có sao đâu,cô không thấy đâu,há há-Vừa cười tôi vừa nói

-T,nhỏ thôi-Nàng tự nhiên quan tâm tôi hết mực

-T,D đi ra ngoài cho tôi,Đây không phải là nơi cho 2 anh chị tâm tình-Ồi ịch,xong rồi người ơi,anh hùng kéo người đẹp chết chum

Tôi với nàng đi ra ngoài trong ánh mắt vừa buồn cười vừa sợ sệt của bạn bè với cái tội danh chọc giáo viên và nói chuyện riêng trong giờ học trong sổ đầu bài.Còn tôi vẫn buồn cười vụ ba con sói,và pha lẫn chút hối lỗi với nàng

May thay lớp tôi nằm ngoài cùng,kể đó là 10a10,không thì chẳng biết chui đi đâu để thoát khỏi kiếp nhục này

-Xin lỗi nha,D,tại mình mà-Tôi bắt đầu hối lỗi

-Không sao,lâu rồi mình chưa bị phạt mà-Nàng cười tinh nghịch,về mặt lạnh băng thường ngày biến đi đâu mất

-Hở?-tôi vẫn nhạc nhiên hỏi lại

-Ồ mà T mang cái Mp3 theo không-Nàng lại hỏi

-Ồ cặp rồi,mà chi vậy?

-Nghe chứ làm gì?-Nàng thần nhiên đáp lại

-Hở,đang bị phạt mà-Tôi hơi rùng mình vì nàng cũng liều lĩnh lắm

-Có sao đâu

Và rồi các bạn sẽ thấy tôi lăm lét ở cửa sổ,đang thậm thò thậm thụt nhò con bé Tr chuyển tay cho tôi cái Mp3 ra ngoài,lấy cái tai nghe nữa là ổn luôn.Coi như cách tôi bù đắp cho nàng.Luôn kích cho thoát khỏi cặp mắt cú vọ của bà cô,tôi trở lại vị trí

-Nè-tôi chia tay ra

-Ồ,gì ra băng ghế đá ở kia ngồi-Nàng vô tư và hồn nhiên thấy sợ

-Cái gì?Đang bị phạt mà?

-Thì bị đuổi ra khỏi lớp chứ có phải bị bắt đứng ngoài lớp đâu.

Đúng là kẻ nắm rõ luật thì lách luật rất là chuẩn.Chẳng như bọn tôi chỉ ngu ngơ chấp hành theo

Và rồi một cái viễn cảnh mà theo tôi có mơ cũng không được,tôi ngồi với nàng,1 đũa 1 tai phone đang ngồi nghe ca khúc My love.Vì nàng khen hay là vì lí do nào khác thì tôi không rõ.Chỉ có điều hình như đầu nàng khẽ dựa vào vai tôi.Có lẽ lúc đó tôi hoang tưởng xù.Nhìn xa xa trong lớp,thằng P.mập đang nhìn tôi ánh mắt vừa ghen tị vừa bức tức.Hehe,xin lỗi chiến hữu.

MIẾNG ĂN GIỮA TRƯỜNG,THẮNG NÀO ĐÀNG HOÀNG THẮNG ĐẤY DẠI

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Khó Hiểu

Phải công nhận một điều,nếu có ai nhìn chúng tôi lúc này thì hẳn sẽ nghĩ trong đầu là một cặp .Nàng hơi khẽ nghiêng đầu về vai tôi,những tia nắng đang đùa trên mái tóc ngang vai của nàng.Còn tôi chỉ ngồi im,trái tim hòa cùng giai điệu của bài My love.Có lẽ đó là những điều tôi sẽ nói với nàng một ngày nào đó.Ừ,một ngày nào đó không xa.

-T nè-Nàng phá tan sự im lặng

-Sao?..có gì hả D-Tôi hỏi hộp đáp lại

-Sao hôm qua,T lại gắt với D vậy-Thì ra nàng còn canh cánh trong lòng chuyện hôm qua

-Không có gì,lúc đó chẳng qua T hơi mất bình tĩnh-Tôi không dám khai ra chuyện vì sao tôi đột nhiên tức giận vô cớ,đâu có ngu,hehe

-Ừ,mà hôm qua T đá hay lắm-D khen tôi,và đây cũng là lần đầu tiên.

-Thật hả,đó là T chưa đạt phong độ đó-Tôi phồng mũi

-Xạo ghê ông tướng ơi

-Hehe,vậy bữa nào hội thao D phải đến xem T đá đó nghen-Tôi khéo léo gài kèo cho nàng

-Tất nhiên là phải đến rồi,nhưng D sẽ cổ vũ cho cả lớp chứ không riêng gì T đâu-Nàng cũng tỏ ra thông minh sắc sảo đấy chứ.

Và thật không may cho tôi,vừa định tiếp tục nói chuyện với nàng thì tiếng trống trường vang lên.Tôi và nàng lại lật đật chạy lại trước cửa lớp.Dù gì cũng phải diễn nốt vai tội nghiệp hối lỗi cho cô dạy Hóa đỡ hành lớp tôi sau này.

Đợi cô khuất cửa,tôi nhe răng cười

-Vậy mà có người nói là không phải đúng ?tôi nguyệt đều nàng.

-Ồ,thì cũng phải biết đúng thời cơ chứ.Thời D vào lớp trước nhé-Nàng nói rồi bước vào lớp.

Mỗi lần như vậy,tôi có cảm tưởng rằng ,chỉ cần nàng bước qua cánh cửa lớp kia thôi,thì trên khuôn mặt tinh nghịch và tươi tắn ấy lập tức sẽ phủ bởi một lớp băng cách li với mọi người.Có lẽ đối với tôi nó mỏng hơn so với người khác,nhưng với M.A thì nó sẽ như nào?

-Tao giết mày-Tiếng P,mập rú lên khi lỡ chứng kiến cảnh tôi và nàng tâm sự

-Mày điên à,ôn thần,anh em ,cứu tao ,thằng P lên con đại!

Tôi vừa chạy vòng quanh lớp,tót hót qua chiếc ghế dây cuối,rồi đảo vòng chạy thẳng ra cửa lớp.Để lại ánh mắt khó hiểu của đám anh em chiến hữu.

Tôi hăng say lao thẳng ra cửa,quay đầu lè lưỡi hích thằng P.mập thì bỗng nhiên tôi va vào ai đó đang đi dọc hành lang

-Ui da..-Tiếng úi da phát ra cùng 2 tiếng bịch

Tiếng bịch đầu tiên là tiếng nạn nhân bị tôi tông ngã xuống trước,tiếng bịch thứ hai là tiếng tôi đè lên người đó.Tôi mọc sao trên đầu,quay quay.Rồi bỗng nhiên thấy tay tôi đụng vào cái gì âm ẩm và mềm mềm .Giật mình nhìn xuống,Má ơi,Ngộ Không hái đào.

Khỏi phải nói tôi sợ hãi đến thế nào,tình ngay lý gian.Tôi đã xâm phạm đến tuổi vị thành niên rồi mặc dù tôi cùng tuổi.Mười sáu mất nài,mười hai cuốn lịch đó T oí là T.

Tôi nhanh chóng rút tay,xóa dấu vết hiện trường tránh trường hợp bị bắt gặp,rồi nhìn xem nạn nhân tôi là ai.Lại là Ngữ Y.Có lẽ kiếp trước không biết Y nợ tôi cái gì mà giờ bị tôi ám hại.

-Xin lỗi Y nha,T không cố ý-Tôi vừa nói vừa giữ khoảng cách tránh bị ăn cái bọp tai chứ sao

-Không có gì,chỉ có cái đồ mình dơ hết rồi-Ngữ Y cũng cố né cái chuyện tế nhị ban nãy

Tôi không chờ dịp nào hơn,tót vào lớp,trộm khăn ướt của thằng K.cận mang theo để lau kính rồi chạy ra hành lang.Và hồn nhiên dùng lau cho nàng,như một kiểu xin lỗi thành kính nhất.

-Ồ ,ồ-Lớp tôi ồ lên khi chứng kiến câu chuyện-Phước ba đời nhà tôi là cái cảnh cấm trẻ em tụi nó không được xem

-Để mình được rồi,làm này ngại quá-Ngữ Y bối rối

Và giờ tôi mới nhận ra mình đang ở đâu và đang làm gì?Ga lăng hay trách nhiệm không phải là từ để dùng diễn tả tôi trong hoàn cảnh này mà là đào hoa ,tán gái theo cái mồm của chúng dân lớp tôi vọng ra.Và rồi sự ồn ào quá mức kéo theo lớp của Ngữ Y ra luôn.

-Ồ,Thằng kia tán Ngữ Y kìa-Mấy đứa hét toáng lên

-Ngữ Y từ giờ chuyển sang thích đá banh rồi à-Đứa nữa thêm muối.

Ngữ Y ngượng đỏ cả mặt cả tai,tôi cũng chẳng khá hơn,gãi đầu,tay lắc lắc.Lần này không phải là diễn tả :tôi không biết,mà là...Không có chuyện đó.

Sau một hồi loạn lạc,hòa bình đã được trả lại với lớp Ngữ Y,còn tôi thì không dám vào lớp lúc này,vì hội chiến hữu đang chờ tôi vào để tra vấn và lại khai tanh bành trước lớp.

Giật mình,khẽ liếc nhìn D.Hình như,nàng cũng nhìn tôi và kịp quay mặt đi khi tôi quay lại.Hai ánh mắt giao nhau,và lần đầu tiên tôi lại cảm giác được sự đáng sợ của việc tăng băng nay càng dày thêm.Hai thái cực khác nhau chỉ trong vòng 5 phút.

Tôi lại rút từ thiên đàng xuống địa ngục.Đúng là một cảm giác khó chịu

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hội Thao

Trường tôi có truyền thống tổ chức hội thao để giao lưu các lớp nhân dịp 26-3.Và chỉ tổ chức giải đá bóng nam cho tất cả các lớp.Đơn giản vì thời khóa biểu của các khối hoàn toàn khác nhau,khó mà có thể bắt đăng kí thêm môn thi nào nữa.

Và từ hai năm trước,luật lệ đã được đổi để tăng thêm phần hấp dẫn,chọn ra hai lớp nhất nhì ở các bảng đấu các khối .Tổng cộng có sáu lớp,cộng thêm

hai lớp đứng nhì tốt nhất sẽ đá play off.Y chàng C1.Hoành tá tràng

Vì vậy ,mặc dù bây giờ mới là giữa tháng hai,nhưng giải đã bắt đầu khởi tranh.Với việc lớp tôi thua xui xẻo lớp 10a10 thì tất nhiên hai lớp chọn khối 10 vẫn được đánh giá là có cơ hội mang chuông đi đánh xứ người.

Chúng tôi thì không gì háo hức hơn nữa,ngồi đếm từng ngày.Được đá banh,được phục thù,và tất nhiên sẽ được nghỉ buổi học chuyên để đi đá banh.Còn gì vui sướng bằng.

Việc học trong lớp đối với riêng tôi vẫn chẳng có gì đặc biệt,không tiến không lùi.Đơn giản,tôi mang tiếng lười nhưng không lười đến nỗi tuột dốc ở bất kì môn nào.Khi nào cảm thấy đủ rồi thì dừng lại.

Chỉ khác một điều,tôi ít có cơ hội tái diễn cái cảnh nghe nhạc với D nữa.Nàng lại trở về về lãnh cảm ban đầu.Và tôi thì cũng không có gì làm liên lụy đến nàng nữa.Riêng Ngừ Y,thì có vẻ hai đứa tôi lại thân hơn.Vì trong mắt tôi lúc ấy,Ngừ Y duyên dáng và tế nhị,đặc biệt là vẻ đẹp hiền dịu .

Đúng như dự đoán của các chuyên gia từ các lớp và thầy dạy thể dục.Lớp tôi và 10 a10 bắt tay nhau và đá vòng chung kết,vé vót dành cho 10a2.Khối 11 có 11a1 và 11a2.Khối 12 thì ba lớp kế nhau A4, A5, A6.

Ngày D bốc thăm chia bảng đấu,lớp tôi ai cũng hồi hộp .Lớp nào vào vòng này cũng không đơn giản.Riêng khối lớp 10 thì sẽ gặp các đàn anh lớp trên.Vì chung 1 giải đấu thì không được gặp nhau các thím ạ.

Xui xẻo thế nào nàng lại bốc trúng 12a5.Cái lớp trâu bò của ông anh tôi và cả của nàng.Lớp ông anh tôi năm 11 đã là vô địch trường.Toàn những con trâu đen hời.Riêng về khoản đá banh,tôi có vẻ hồ báo vậy chứ,so với anh tôi tôi hoàn toàn lép vế,dù cả hai thi đấu ở vị trí khác nhau.Ông anh tôi luôn được cả xóm công nhận về kỹ thuật cũng như dứt điểm.Một tiền vệ cánh đứng chất.

Thờ dài ngao ngán,tôi bước ra ban công nhìn trời nhìn gió.Ngừ Y đứng sau lưng lúc nào không biết:

-T,nghĩ gì đó?

-À,ừm Thi về chuyện đá banh đó.Gặp đương kim vô địch

-Có sao đâu,cố gắng hết sức nha T.

-Ừm,biết sao được giờ

-Có T của Ngừ Y thì chắc sẽ thắng thôi..

Tôi hoàn toàn cứng họng trước câu nói vừa rồi.T của...c...ù...a Ngừ Y.Chắc Y cũng biết mình vừa hồ,vội kéo tay tôi đi..

-Xuống căn tin trường,uống nước đi,Y mời-Y không đợi tôi kịp phản ứng.

-Ừ,từ từ nào.

Tôi không thể phản kháng trước lời mời có vẻ nhiệt tình thái quá.Chỉ kịp nhìn vào lớp đề phòng D nhìn thấy,tôi sợ nàng sẽ hiểu lầm.Nhưng trời còn thương tôi,không thấy khuôn mặt băng sương mà chỉ thấy cái mặt đen như Bao Chửng.

-Ôn thần đi với gái à-N.Đen hí hửng gian manh chỉ tôi hét lớn.

Tôi dứ dứ nắm đấm vào mặt nó cho đến khi khuất thì mới thôi.

-Ủa,nà Y ,lớp Y gặp lớp nào-Miệng trệu trạo nhai đá,tôi hỏi Ngừ Y

-12a4 đó T,Năm ngoái họ đồng giải ba,nên cũng có vẻ mạnh-Chắc Ngừ Y nghe mây thẳng đội banh trong lớp nói đây mà.

-Hi vọng gặp lớp Y trong chung kết ha-Tôi vô tình để lộ ước mơ mình ra.

-Định trả thù à T.-Y nháy mắt.

-Tất nhiên rồi,lúc ấy T tin lớp T thắng chắc-Tôi giờ nắm đấm thể hiện quyết tâm

-Ừ,mình tin mà-Ngừ Y vừa nói vừa cười,nụ cười ảm áp và không hề có ý chế giễu.

Tôi hoàn toàn ngạc nhiên về câu trả lời của Ngừ Y.

Tôi đinh ninh nàng sẽ bảo vệ lớp mình,bảo vệ màu áo quốc gia chứ đâu có ngờ nàng bán đứng tổ quốc thể này.Tôi cũng mạnh miệng thể thôi,chứ trận vòng loại khối 10,Trận cuối cùng lớp tôi cũng chỉ hòa với với lớp Ngừ Y.

Và đứng thứ 2 bảng cũng chỉ sau lớp Ngừ Y sau khi bằng điểm và thua hệ số thắng bại.Có lẽ để thực hiện điều tôi nói thì tôi còn phải cố gắng rất nhiều.Vì hầu như trận nào tôi và thẳng L lớp trưởng bị chăm sóc đặc biệt.

Ngừ Y nhìn tôi đắm chiêu suy nghĩ, và rồi nàng lại mỉm cười với một nụ cười hiền dịu. Bên cạnh, mấy ông cụ lớp 11 đang tức tối nhìn về phía tôi, vì được đặc quyền đi với người đẹp.

Chiều học xong chính khóa, tôi tốt hẳn về nhà rồi vợ đôi giày đi ra sân của 2 xóm. Cái sân nằm ngay chính giữa thể hiện sự công bằng chính trực. Cái sân huyền thoại gắn với tôi từ năm lớp 1 tới giờ.

Tôi, N. đến đá một đội, và bên kia có sự đầu quân của ông anh tôi. Dễ hiểu thôi, ra chiến trường thì anh em cũng là kẻ địch mà. Và trận đấu ấy, chúng tôi thua trắng 3 trái. Và ông anh tôi lại tỏa sáng như thường lệ, dù chỉ đá ở bên cánh. Còn tôi không có sự hỗ trợ của Paul L thì không thể thoát mái phát huy bản lĩnh đã bị ông anh tôi đè gằn bẹp được. Tôi, N. đến ngao ngán thờ dài nhìn ông anh tôi cười sảng sặc:

-Ngôi sao lớp mày mà như 2 thằng mày thì thua sớm đi, ở đội lớp, nhiều thằng đá ngang tào lăm

Với thằng em như tôi, tôi rõ tính ông anh tôi hơn bao giờ hết. Ngang tào tức có lẽ là nhỉnh hơn ông, còn bằng ông thì ông lại bớt một xíu là xấp xỉ bằng tào. Đúng là đội vô địch có khác. Đen, trâu, hời.

Tối đó ba, mẹ và chị tôi được một phen tròn mắt khi 2 thằng con quý tử vừa ăn vừa lờm nhau. Gắp món gì thì thằng còn lại gắp món đó. Nhìn y chang là nhại nhau vậy

-Hehe, mai gắp lại nha thằng em, bảo mẹ cho mượn cái rô mà đựng bánh về-

Ông anh tôi cao ngạo tuyên bố

-Lớp anh có bao nhiêu con gái- Tôi nhẹ giọng nhân nhượng

-Hai hai, chi vậy- Anh tôi đắm nghĩ

-Hỏi để tính xem ấy mà?

-Mày tính cái gì?

-Thì một nữ cầm một rô, rô cỡ ba trái, chắc nhiều lắm đây

-Được, thế tao với mày cả một tuần rửa chén lau nhà, dám chơi không- Ông anh tôi được thể cá cược

Bình thường cho vàng tôi cũng không dám cả, vì anh tôi xưng hai, chẳng ai xưng nhất. Nhưng máu liều cao độ, cộng thêm ức chế và niềm tự hào 10a11 bà trầu thành Rome. Tôi đưa năm nắm dĩ vào ông anh tôi. Ông anh tôi dĩ năm nắm lại.

Cộp, hai tay chạm nha. Ước hẹn thành công.

Mai một trong hai anh em tôi phải tỏa sáng để dành lại người kia.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Huynh Đệ Tương Tàn

Trần trọc mãi tôi mới vật vờ để đắm chìm được vào giấc ngủ. Trong khi ông anh tôi đã ngáy khò khò từ bao giờ. Chưa ra trận về khí thế tôi đã thua đất đuôi con nòng nòng rồi.

Sáng sớm, tôi bật dậy trước, hào hứng chuẩn bị tươm tất. Trời sẽ không phụ lòng người, và tôi sẽ cho ông anh thấy tre già măng mọc là như thế nào!

-Ôi mặc cái nào đây?

Ông anh tôi đã thức dậy, trên tay cầm 2 bộ đồ. Chẳng là nhà trường tôi sẽ tặng cho đội nào vô địch một bộ đồ bóng đá có in logo và dòng chữ - Vô địch 2005, bộ còn lại là bộ màu cờ sắc áo. Trận khai mạc sẽ là trận của đội vô địch năm ngoái. Chắc lại uy hiếp tinh thần đây mà

-Cẩn thận năm nay nhường áo vàng chung cuộc đấy- Tôi xác xược tuyên bố

-Ôi, tao chẳng muốn nhường cái áo này chút nào, năm nay tao được cái nữa sẽ cho mày một cái mặc cho oai- Ông anh tôi thao thao bất tuyệt mặc cho tôi đã tức trào máu.

5 phút sau, hai anh em tôi cùng tiến về phía cửa. Không thằng nào chịu nhường thằng nào, chen vai qua cửa. Vì trong bóng đá có câu lách qua khe cửa hẹp

mà.

-2 đứa rắng thắng nhá-Mẹ tôi trong nhà chúc hai anh em tôi

-Mẹ muốn ai thắng?-Hai anh em tôi đồng thanh

-Đứa nào xuất sắc hơn đứa đấy sẽ thắng.

Mẹ tôi chỉ đơn giản đáp lại để mặc cho 2 anh em tôi nhìn nhau tóe lửa. Thắng nào xuất sắc hơn thắng đấy thắng. 1h nữa thôi sẽ có câu trả lời.

Hai anh em tôi bước ra khỏi bus tiến về phía cổng trường,nhìn cứ như 2 siêu sao bước xuống từ xe thi đấu.Ở cổng trường ,2 lớp đội đồng đội cũng dạt về hai phía,chiến ý cao nhất trời

-Ủa em là T em trai của M hả-1 chị xin đẹp đứng ra hỏi tôi

-Dạ,chị có phải là chị X không ạ?-tôi đáp lại với giọng khiên tốn kèm chút láo liên.Bên cạnh ông anh tôi bắt đầu tái mặt

-Không chị là N-Chị xinh đẹp bắt đầu bối rồi pha chút hờn dỗi rồi đây

-Vậy à,em tưởng chị là chị X chứ,anh trai em hay nhắc chị X lắm-Đến đây thì chắc ông anh tôi xón cả ra quần rồi

-Ê,đốt nhà mày,đi chỗ khác -Ông anh tôi tóe lửa

-Dạ dạ,em đi đây ạ-

Tôi chẳng ngu để đứng lại chịu trách nhiệm cho việc mình làm.Tôi thừa biết ông anh trai của tôi với chị N đã là một đôi.Tài năng có hạn nhưng về khoản khôn nặn thì ông anh tôi còn vãi tôi dài.

-Ủầy,anh trai mày đó hả T-thằng P mập vồn vãi hỏi thăm

-Ừ,lão trời đánh anh tao đấy-Tôi đắc chí đáp lại.

Giờn chọc nhau một hồi,lớp tôi cũng đã đến đông đủ,cả lớp kéo nhau ra sân vận động sau trường làm lễ khai mạc.Phải nói là hoành tráng tột độ,máy chiếu đang phát cái clip C1 hoành tráng.Chẳng khác nào vòng 1/8 C1 cả.

Tôi quên cả không gian,lạc bước đến chỗ D từ lúc nào không biết.Hôm nay nhìn nàng thật năng động với chiếc áo phông trắng,quần jean,đội nón và tóc thì cột đuôi gà.Nhìn đáng yêu không thể tả nổi.Nàng chắc cũng linh cảm thấy có người nhìn mình,quay lại,thấy tôi và nở nụ cười tỏa nắng.Nàng ơi,FiFa cầm tiem doping .

-T thoải mái ghê ha-Nàng vui vẻ mở lời trước

-Phải vui chứ,đá banh mà-Tôi thở ra cái chân lý muôn thuở

-Anh M năm ngoái là cầu thủ xuất sắc,liệu T có vượt qua không-Nàng thông minh đánh trúng tim đen của tôi.

-Nếu D đừng cổ vũ cho anh trai mà cổ vũ cho lớp thì T chắc chắn sẽ thắng thôi-Tôi lại chém gió,mà sau này nghe bảo không chém gió thì không tán gái được.

-Ngoắc tay nhé,T thắng vì D sẽ cổ vũ cho T-Nàng lại tiếp tục cười đầy năng

2 ngày ,1 đấm tay,1 ngoắc tay,cảm xúc thật trái ngược.Cái đấm tay với lão trời đánh anh tôi mang đầy tính khiêu chiến và hằn học.Còn với nàng thì dạt dào vô biên.2 đứa tôi mãi nói chuyện mà quên bống đi mất,lễ khai mạc đã xong tự bao giờ.Rồi,bất chợt,nàng nắm tay tôi và kéo đi

-T,ra sân nào-Nàng tự nhiên và thân mật với tôi đúng y chang hôm bữa bị phạt.

8h sáng.Trận đầu tiên của chiếc áo danh giá,Vô địch 2006 bắt đầu.Bên ngoài hầu như học sinh toàn trường đang chứng kiến cuộc so tài này.Lớp 10a10 đá ngay sau trận khai mạc nên họ cũng đang theo dõi trận của lớp tôi.Và tất nhiên Ngừ Y cũng có mặt.Nếu D là màu trắng tinh khiết thì Ngừ Y lại mặc chiếc áo hồng phớt tôn nên vẻ đẹp hiền dịu

-T ơi,bình tĩnh,bình tĩnh.vì 10a11 thân yêu-tôi tự trấn an mình.

Hoét,tiếng còi trọng tài đã vang lên.Banh đã được giao.Tôi bắt đầu chạm bóng .Ngay lập tức sau lưng tôi,đã có sự áp sát của đội bạn.Ái chà đúng là định bắt chết siêu sao à.Tôi đảo chân và bắt đầu phô diễn kỹ thuật.Ngoặt trái rồi đột ngột chuyển hướng sang phải,loại bỏ sự đeo bám khó chịu và bắt đầu chuyển bóng cho tiền vệ cánh.Nhưng ông anh quý sừ của tôi đã chinh chiến với tôi bao năm trời ,giờ lại dùng đó để đâm lại tôi.Ông cất ngang đường chuyển ngọt ơ.

-Cái thói quen không bỏ à-Ông chạy qua để lại tôi một câu còn đau hơn bị đâm.

Tốc độ ông anh trai tôi thì không bá đạo như K.cận nhưng về kĩ thuật thì có lẽ 22 người ở đây không ai có thể qua ông.Hai pha xỏ kim liên tục loại cả L lớp trưởng và cả N.đen.Thực hiện một đường căng ngang như kẻ chỉ.Tiền đạo đội bạn kịp thời băng vào cắt mặt.May mắn cho chúng tôi bóng khẽ đập vào chân thủ môn rồi từ từ lăn ra ngoài.Một quả phạt góc.Đúng là đội vô địch có khác.Khó chịu thật.

15 phút trôi qua.Tôi hoàn toàn thi đấu dưới cái bóng của ông anh trai tôi.Trong khi ông quần thẳng N.đen và Bình Boong một nghỉ thì tôi hoàn toàn mất hút trong sân đấu.Từ chỗ được chăm sóc đặc biệt,tôi được thả lỏng hoàn toàn.K.cận cũng phải lui về giữa sân.Trung phong H.đù thì đối bóng ngồi chơi với trung vệ đội bạn.

Đau đầu thật.Anh trai D là tiền đạo mặc áo số 9,cũng xuất sắc đang tung hoành bên cầu gôn phía tôi.Tấn công như vũ bão.Họ hoàn toàn thể hiện vị thế khó lung lay đương kim vô địch.

Cái gì tôi rồi cũng phải tới.Chúng tôi hoàn toàn bị cuốn vào lối chơi bên cánh của ông anh tôi mà quên mất rằng ,bên cánh phải của họ bị bỏ quên hoàn toàn.Khi kịp nhận ra thì đã quá muộn màng.Anh trai tôi giờ chân chuyển mạnh.Anh trai D bỏ bóng khôn khéo,để tiền vệ cánh phải ào vào dứt điểm vào khung thành rộng mở.1-0 cho anh trai tôi.

2-0.5 phút sau là pha dứt lưởi nhà dưới áp lực của đội bạn của B.Boong.May mắn cho chúng tôi khi chưa nhận thêm bàn thua thứ 3 thì trọng tài đã thổi còn kết thúc hiệp đấu.30 phút bị tra tấn khi hầu như chỉ đá phía sân chúng tôi.Và chúng tôi chỉ chăm chăm phá banh lên.

Tôi mệt nhoài,ngồi vật vờ ra đường pitch.Bên cạnh,anh em chiến hữu thắng nào cũng thờ dốc.Chẳng thắng nào mở miệng động viên nhau được cả.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lốp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Ai Đã Tỏa Sáng

Bỗng nhiên,một chai nước suối áp vào má tôi.Là Ngừ Y.Cô bạn khẽ mỉm cười và động viên.

-Còn 30 phút nữa mà.Gi mà bí xì vậy-Mặt cô nàng nhái theo giống hệt mặt tôi

-Ủm.Nhưng đội đó mạnh quá-Tôi thều thào đáp lại,như một thằng bất lực

-Có gì đâu,T sẽ thắng thôi mà-Ngừ Y nói xong nhìn tôi cười rồi lặng lặng về lại chỗ ngồi.Hết giờ nghỉ giải lao,lại vô sân chịu cực hình tiếp à.

Lết thét chuẩn bị vào sân.D gọi tên tôi:

-T cố lên,lớp mình sẽ thắng thôi-D hét thật to

Lớp chúng tôi cả hiệp một,rũ rượi như gà chết,chẳng hò hét được gì,nay lại hào hứng ào ào cổ động.Mạch máu trong tôi lại chạy rần rần.

Ông anh tôi đang đứng đặt chân lên bóng và đang cười đều thẳng em trời đánh nhạt nhòa trong hiệp 1.Đội đấy ông anh trời đánh,không ai có thể cản lời hứa của thằng em này đâu.Hiệp 1 chỉ vì mãi đua tranh với ông anh mà tôi quên đi thể mạnh của tôi,quên đi lời hứa với D,cái ngoáy tay ngọt ngào.

Tôi bảo mọi người họp ở đường Pitch.

-Giờ như thế chúng ta sẽ thua thảm cho coi-Tôi lạnh lùng tuyên bố,bọn bạn im lặng

-Giờ K.cận mày khỏi về hỗ trợ nữa.Tiếp đạn cho thằng H.đù.Tao sẽ quán xuyến tuyến giữa thật tốt.L,mày đừng lo về ông anh tao,mày sẽ quét giữa sân như cũ.Chỉ cần N.đen với B.boong bắt chết ông anh tao là được.T.A.Mày lo anh số 9.

Tôi giờ bàn tay ra giữa.Bắt đầu 10 cánh tay đặt chồng lên tay tôi:"Quyết thắng".

Trận đấu lại được tiếp tục.Lần này là ông trời đánh nhà tôi giao banh.Banh được trả về cho hàng tiền vệ.Họ vội vã dâng cao.Hình như tính tiếp tục tra tấn.Ừ,nhắm rồi các đại ka à.

Họ đập nhả 1-2 qua mặt tôi.Tôi lùi về vị trí nhận banh và tin tưởng vào đồng đội.Và L lớp trưởng không làm tôi thất vọng.1 cú xoạc banh đúng chất Paul 18.Rồi một cú phát bóng lên cho tôi.Khẽ khéo léo đỡ ngực rồi xoay người không chế,tôi thoải mái bắt đầu dốc banh.Một cú quay compa để rút tiền vệ giữa của lớp đàn anh,này giờ bỏ rơi tôi.Bắt đầu nhìn sang cánh phải,tôi định thực hiện một cú chuyển triển khai.Cầu thủ số 5 học theo anh tôi,gì chân chấn.Tôi bình tĩnh giảm lực,ngoặt trái banh và tiếp tục dẫn banh.Để lại ông số 5 nằm xoài trên đất.Trung vệ họ bắt đầu dâng lên cản phá,K,cận và H.Đù di chuyển lên theo.Tôi bình tĩnh chỉnh lại thước ngắm.

Một pha xỏ kim giữa hai chân một trung vệ.K.cận bứt tốc ngược lại đón đường chuyển rồi tung cú sút chéo góc.Bóng nhanh,hiểm bay thẳng vào góc cầu môn trong cái nhìn bất lực của anh chàng thủ môn 4 mắt tội nghiệp.

Tôi òa lên trong sung sướng, và việc đầu tiên của tôi là giơ ngón tay đang làm cái móc lên quay về phía D, giờ lên. Ông anh trai tôi nhìn tôi sững sờ. Tường nắm được tôi dễ hả ông.

Tôi chạy lại cầm banh rồi lại chạy về giữa sân. Đặt bóng vào tâm rồi hét lớn:

- Tiếp nào các bạn

- Tiếp. Còn 1 bàn nữa là hết nợ. Quyết thắng nào- Đồng đội tôi hào hứng hô theo.

Đứng như tôi quan sát trong lúc đối bóng, đối bóng anh trai tôi tuy mạnh hàng công nhưng tuyến giữa cực kì bình thường. Họ chơi lối chơi lấy công bù thủ. Vì thế chẳng trách gì ông anh tôi trở thành vua kiến tạo của đội vô địch mùa trước. Tôi nháy mắt với L lớp trưởng. 2 thằng tôi lùi về sâu hơn. T.A bên kia đã chuẩn bị dứt tốc.

Lão trời đánh bắt đầu tung hoành vượt qua TR lớp tôi và đối mặt với N, đen. Lập tức L lớp trưởng lùi về bắt chặt anh trai D. Và tôi trám lại chỗ T.A. Vẫn như bàn thắng mở tỷ số, anh trai tôi căng ngang. Anh trai D không chể rồi đánh gót về phía cánh phải. Có khác chẳng là người nhận banh là tôi chứ không phải tiền đạo đội bạn. Tôi chuyền banh lên cho T.A đang dứt tốc rồi cũng băng lên. T.A đập nhả với tiền vệ cánh trái lớp tôi rồi nhả banh lại cho K. cận. K. cận hiểu ý đập banh cho H. đù, rồi băng xuống. H. đù dẫn banh ra cánh phải kéo giãn đội hình rồi nhả banh vào giữa. Tôi có mặt ngay lập tức, nhận banh và xâm nhập vòng cấm 1 vs 1 với thủ môn.

Anh gôn 4 mắt lao ra cản phá mà đâu biết sự bất ngờ của tôi. Một cú lóp banh nhẹ nhàng. Bóng vượt qua tầm kiểm soát rồi rớt vào gôn trống 2 -2.

Tôi òa lên sung sướng.....Huê rồi huê rồi. Phải thắng, phải thắng.

2 lớp khí thế căng như dây đàn. 5 phút cuối trận đang diễn ra cực hấp dẫn. Tôi vẫn khuấy đảo giữa sân trong vòng vây của hàng tiền vệ. Bên cánh trái, ông anh tôi còn tỏ ra xuất sắc hơn hiệp một khi vẫn tung hoành ngang dọc. Quấn cho N. đen một lư. Tuy nhiên hàng thủ của đội tôi cũng đầu phải mơ. Khi mọi cú dứt điểm đều bị cản phá.

3 phút cuối, Bóng đang di chuyển khu vực giữa sân. Nhẹ nhàng xoay compa vượt qua đàn anh. Tôi nhả bóng lại cho L lớp trưởng. Nó hiểu ý dâng lên rồi đập nhả lại cho tôi nhịp nhàng. Nào hồi ông anh trời đánh đã kịp về và kèm cặp tôi.

- Vượt qua đi T-H. Đù nông nóng

- Cho nó đứng hình đi M-Hậu vệ đội bạn cũng ủng hộ anh tôi.

Và nếu bình thường có lẽ tôi sẽ chuyền cho một ai đó để né ông anh tôi ra, vì với tôi ông vẫn cao trình hơn. Nhưng không, lần này tôi đã hứa với cái móc nghèo của nàng. Tôi sẽ thắng. Tôi dốc banh và bắt đầu đặt chân phải lên trên trái banh. Động tác đầu tiên của pha xoay compa.

Ông anh trai tôi có lẽ đã nhầm là tôi sẽ xoay compa thật. Vội vàng chắn bên phải tôi. Vì ông hiểu rõ tôi như lòng cái kĩ thuật này. Vì ông chính là người truyền dạy cho tôi khi ông là thành viên đội năng khiếu của huyện Đoàn.

Nhưng, tôi thì khác, không hề xoay compa mà dùng tiếp chân phải xục trái banh. Banh và người tôi lệch sang bên trái bỏ lại ông anh ngô nghê của tôi đằng sau. Thuận đà tôi đẩy banh cho thẳng N. đen băng lên ở phải. Nó treo bóng vào trong. K. cận, tôi, và H. đù bật cao. Bóng sượt qua đầu và tiếp tục băng về cánh trái.

- Có ai ở đó đâu trời? Tôi thảm trách thằng bạn quỷ thần

Và rồi L lớp trưởng như mọc từ dưới lên. Đỡ ngực nhận banh tung cú sút căng như kẻ chì. Bóng khẽ sượt vai thủ môn đội thẳng vào gôn. Goal. 3-2

Tôi đứng như phỗng. Vào rồi. Vào.

Lớp tôi ngoài kia thì gào thét rồi ôm chầm lấy nhau. 3-2. Tỷ số của trận đấu tương tàn của tôi và D với 2 ông anh trai chỉ còn 1 phút nữa là hết giờ.

Hoét....Tiếng còi trọng tài vang lên. Cắt đứt hẳn hi vọng của lớp đàn anh. Nổi lại cái nghèo tay của tôi và D. Và tôi lúc này thì đang giờ cao nắm đấm dư dứ cho ông anh tôi thấy rõ. Lão chẳng quan tâm. Buồn bã, ngồi bệt xuống sân.

Chị N chạy ra động viên. Thôi ông anh ạ, già cả rồi. Thua trận banh có lẽ là buồn nhưng có người mình yêu thương lúc này thì còn gì bằng hả.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Kết Thúc Ngày Khai Mạc

Tôi không lại ôm nhau nhảy cẫ tung như đám chiến hữu. Cũng không hề đến trước mặt D để cười nhe răng khoe cái thành tích lấy lương của mình. Tôi

lặng im nhìn ông anh trời đánh của tôi. Một mặc khác của ông anh trai đáng kính, được che bởi vẻ bề ngoài ngổ ngáo và bặm trợn.

Ông đứng dậy, nhẹ nhàng tiến đến bên đồng đội, vỗ vai an ủi từng người từng người một. Tôi nghe rõ từng chữ:

- Chúng ta đã làm hết sức mình rồi!

Vâng, đó chính là điều làm nên cầu thủ xuất sắc năm ngoái, là điểm tựa tinh thần của cả đội, chứ không hề dễ suy sụp như tôi. Và bên cạnh anh, luôn có chị N, đồng viên an ủi những khi thất bại. Còn tôi, khi thất bại, tôi không hề có được người tôi thích đứng bên san sẻ. Anh tôi thua cuộc nhưng vẫn là kẻ thua cuộc vĩ đại.

- Có lên nha em trai, ráng thay phần anh- Ông bắt tay tôi, thủ tục kết thúc trận đấu

- Em trai M hả, cô lên nhé, ở lớp để mắt tới bé D dùm anh- Anh vợ tương lai tôi nhún gùi.

- Có lên nha em, đội em mạnh quá- Anh chàng thủ môn 4 mắt bắt tay tôi..

Và đúng là khi người ta có bản lĩnh của nhà vô địch thì mọi thất bại đều được chấp nhận một cách nhanh chóng. Với họ, thắng thua không bằng việc đã chiến đấu hết sức mình. Cũng phải nói là may mắn cho chúng tôi khi năm cuối cấp, họ bù đầu vào việc học nên lụi nghề ít nhiều.

Bước ra khỏi sân, tôi tiến thẳng đến chỗ D

- Đúng lời hứa nhé- Tôi toe toét

- Làm mình đứng tim luôn, lớp mình đá hay ghê- Thiên sứ trở lại

- Thế T có đá hay không?

- Lớp mình ai cũng đá hay trừ T ra!

Nàng mỉm cười đáp lại, rồi còn nheo mắt nữa. Cộng thêm cách ăn mặc thì tôi đảm bảo đứa con trai nào khó tính đến mấy cũng phải xiêu lòng

- Nè- rồi nàng dúm vào tay tôi chai nước mát lạnh. xong đâu đó nàng rút tay về liền như sợ ai đó bắt quả tang vậy

- Hè hè, siêu sao đá vậy mà chỉ có chai nước suối thôi sao

- Đòi hỏi nữa sao, không uống tui giết về đó- Nàng đáp trả tích cực

Hiển nhiên tôi mở nắp và uống chứ có ngu gì mà trả lại chứ. Và cũng phải cố gắng tránh thằng N. đến, nó cứ đòi uống chai nước mát của tôi.

Chúng tôi tiếp tục ở lại để xem lớp bên cạnh đá trận tiếp theo. Trong bụng hẳn định ninh:

- Chắc nó cũng lọt nốt vào vòng sau thôi.

Phải nói lớp 10a10 bên cạnh lớp tôi không có cá nhân nào nổi bật so với tôi, thằng L, H. đù, N. đen. Nhưng có sự đồng đều giữa các tuyến và tinh thần đoàn kết rất cao. Đó là sức mạnh để cân bằng với lớp tôi.

Nhưng giải 3 năm ngoái đã làm cho mọi người hết sức ngỡ ngàng cho toàn thể khối lớp 10. Họ thi đấu kĩ luật, chặt chẽ và chịu khó áp sát, thậm chí phạm lỗi khi cần thiết.

- Ái chà, khối lớp 10 khổ rồi- Ông trời đánh nhà tôi mọc đầu từ sau lưng

- Ủ, năm ngoái vất vả lắm mới loại được nó để vô chung kết đấy, lỗi đá rất này tao vẫn còn ơn- Anh D phụ họa theo.

Và đúng như hai ông lão tướng này dự đoán, kết thúc hiệp 1, 10a10 không thể nào có một cơ hội nào. Bóng liên tục được đẩy về phía sân nhà, và tiền vệ thì không thể nào triển khai được lối chơi.

Kiểu đá của 11a2 là kiểu đá tôi chưa ghét trong thể thao. Nó không hẳn là lối đá phòng thủ phản công chớp nhoáng, nó cũng không phải là lối đá tấn công quyền rũ. Nó là lối đá phá lối chơi của đối thủ, rồi tận dụng thời cơ. Kiểu như chân tiểu nhân đấu với quân tử vậy

- Ừm. Nhưng đó là một thế trận tốt, chẳng phải nó làm ức chế mấy nhóc khóa mày rồi sao- Ông anh tôi bình phẩm

Tôi và D cùng 2 ông lão quan sát tiếp hiệp 2. Nó cũng buồn chán và chẳng khác gì hiệp 1. Một bên cố gắng cầm bóng và một bên triệt phá toàn bộ. Có khác chăng là ở phút 50. Một sai lầm ngớ ngẩn của lớp bên đã tạo điều kiện cho các đàn anh khai thác. Và tỉ số đã được mở. 1-0 cho 11a2. M. A quỳ xuống sân, đáng vẻ đã là một bại tướng và hoàn toàn bất lực. Hàng tiền vệ 10a1 nhìn nhau oán trách. Có lẽ chúng nó đã hết cách đối phó

- Nếu mày gặp lớp đó mày sẽ làm thế nào thắng trời đánh?- Ông anh tôi giật đúng lời vấn đề.

- Em cũng chưa biết nữa, Có lẽ là thủ chặt là tốt nhất- Tôi đưa đại giải pháp.

Một lần nữa có lẽ tôi lại làm về lớp 11a2 này,sau khi có bàn thắng,họ bỏ hẳn lối chơi phòng thủ và ào lên tấn công.Trong khi hàng xóm chúng tôi chưa kịp tìm đối pháp thì bắt đầu bị dồn ép lại. Cho đến khi kết thúc trận đấu, trên bảng tỉ số là con số to tướng 3-0.

Tôi ngoảnh nhìn dần cổ động viên hàng xóm,một không khí nặng nề bao trùm.Ngữ Y của tôi hình như rớm nước mắt.Trên sân 11 thẳng ngời gục xuống,nhiều thẳng bật khóc.

Tôi quay sang nhìn D,nàng cũng nhìn tôi.Nếu lúc này không vùng lên thì có lẽ cảnh tượng này sẽ là của lớp tôi trước.Rồi nàng chọt chỉ tay về phía Ngữ Y.

-Sang động viên bạn đó đi chứ-Nàng nhẹ nhàng bảo tôi

-Sao cơ?

-Minh nói sang động viên Ngữ Y đi-Nàng nhấn mạnh thêm

-Còn D thì sao?

-D đứng đây với 2 anh rồi chờ T quay lại,ra gặp lớp mình luôn.

Tôi thầm cảm ơn nàng đã tế nhị gỡ cho tôi cục đá trong lòng.Hẳn nhiên tôi muốn động viên Ngữ Y nhưng trong lòng cũng không muốn để nàng lại.Giờ thì tôi nhẹ lòng. Triển khinh công Thê vân tung của Võ đang phải,tôi đến bên Ngữ Y

-Không sao đâu,thắng thua thôi mà.Lớp Y đã cố gắng lắm rồi

-Ừm,nhưng mà buồn quá.Họ đá không đẹp tí nào-Ngữ Y vẫn cúi đầu nức lên

Tôi cũng phải công nhận lối đá rất của 11a2 là khó chịu và không kém phần phản tinh thần hội thao,nhưng vẫn thầm bái phục việc khóa chặt lối chơi,và việc biến đổi theo tình hình của họ là rất tốt.

An ủi Ngữ Y mãi cô nàng mới dừng khóc.Tôi mới yên lòng mà bước về cho D và tập hợp với lớp.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chờ Đợi

Tôi sánh bước bên D,một phần buồn cho lớp bên mà chủ yếu là Ngữ Y,một phần là không biết nói chuyện gì với nàng Tôi lại ngơ ngẩn ngẩn.

-Lại mơ về nước Mỹ hả T-Thiên thần lên tiếng

-Hi,đâu có,cái này là mẩn mê chiến thắng chứ mơ mộng gì đâu

-Còn chối,cái tật mơ mộng hoài,lúc nào cũng thế-Nàng nguyệt dài,điệu bộ càng đáng yêu hơn

Vậy thì tôi càng mừng,thì ra ít nhiều nàng cũng để ý đến tôi.Mơ mộng à tao cảm ơn mày nhé.

Rồi tôi lại lẳng lặng đi bên nàng.Với tôi chỉ cần như thế này thế là tôi mãn nguyện rồi.

-Mà sao thấy D cũng có biết M.A mà,sao không an ủi bạn đấy!

-Ừm,thì cùng là cán bộ lớp,M.A cũng tốt,nhưng không được vui như ai đó.

Tôi lại trầm ngâm.Rốt cuộc thắng ai đó là thắng nào,vậy là ngay cả M.A đẹp trai,học giỏi cũng không phải là đối thủ của thằng đó,thì hẳn nó là quái vật trong quái vật rồi.Nhìn bộ dạng của tôi lúc này ,nàng đi kế bên cũng phải phì cười

-Đi thôi ông trời đánh-Nàng nhại giọng lão anh nhà tôi

Tôi cũng cười và bước đi.Hai đứa đi giữa sân trường đông người mà tôi cũng chỉ thấy có hai đứa,tôi và một thiên thần.

Trở về tuần học sau đó,lớp chúng tôi chẳng thể nào tập trung được.Việc 10a10 bị loại chứng tỏ các đối thủ còn mạnh hơn chúng tôi dự kiến. Chúng tôi có thể tự tin về việc vượt ngã 12A5 giả nua đang lo ôn thi ,nhưng chừng đó là không đủ an tâm.Ngồi trong lớp mà đầu thẳng nào cũng suy tính chiến thuật,nghĩ về đối thủ.

D cũng quan tâm tôi nhiều hơn và tôi thì đương nhiên phải hồi đáp lại. 2 đứa tôi dần thân nhau hơn, trước ánh mắt ganh tỵ của thằng P. mập và nhiều đứa bạn khác. Chỉ có riêng Ngữ Y là ít gặp mặt tôi hơn. Tôi cũng chẳng hiểu vì lý do gì. Nhưng tôi cũng không bận tâm cho lắm. Vì mục tiêu của tôi giờ là nâng thiên thần ngồi đầu bàn này.

Cuối tuần nữa trôi qua. 10A2 thất thủ trước 12A4 với tỉ số 4-0. 11A1 thắng vất vả và 12A6 trên loạt 11m sau khi hoãn 60 phút với tỉ số 2-2. Vậy là đối thủ của chúng tôi lại là lớp 12A6.

Không khí càng sôi nổi hơn. Lờn bàn ra tán vào khắp lớp. Ai cũng đinh ninh tại tôi hoàn toàn có cửa vào chung kết nếu chơi hết sức mình. D thì vẫn tỏ vẻ có chút bàng quan. Vì với nàng có lý do đặc biệt nào đó, nàng chỉ thoải mái khi đi riêng với một mình tôi.

Thứ 2 đầu tuần, ngồi chào cờ. Tôi mới gặp lại Ngữ Y. Khuôn mặt nàng có chút gì đượm buồn. Thường thì những người hiền dịu khi buồn thì càng sảo nảo hơn. Tôi khều nàng

-Sao vậy Ngữ Y, có gì buồn sao?

-Ồ, không có gì. Y có chút chuyện thôi, nhưng mà không sao

-Có thiệt không đó, cả tuần nay thấy vắng mặt, chẳng còn rủ tôi xuống căng tin nữa- Tôi lại giờ giọng tếu táo

-Uh. Bữa nào mình rủ T. Nhưng mà sợ T giờ không đi nữa thôi- Nàng nói có vẻ oán trách tôi bỏ bạn

-Hi hi, làm gì có, đi với người đẹp mà không đi, T đâu có ngu.

-Uh, vậy bữa nào rủ T sau. Giờ Y lên ngồi với bạn đây

Nhỏ Y đứng dậy chuyển lên đầu hàng ngồi. Hình như nàng đang tránh mặt tôi hay sao đấy. Tôi ngồi xoay vòng với đủ lý do. Cuối cùng tôi chốt một câu;

-Chắc con gái tuổi mới lớn. Thôi kệ.

Tôi ngồi bắt đầu tán hươu tán vượn với hội bàn tròn. Thịnh thoảng vẫn bắt gặp Ngữ Y quay xuống nhìn tôi, làm tôi cảm thấy khó chịu.

Lý do nào tôi cũng không thể nghĩ ra, mà tới tận sau đó nửa năm tôi mới hay vì sao. Còn tôi hiện tại lúc đó vẫn vô tư và hồn nhiên, đam mê banh bóng, vẫn thích chém gió và quan trọng hơn, mục tiêu tôi là D, chứ không phải Ngữ Y.

Nàng chỉ là một người bạn thân, có thể ngồi nghe tôi tếu táo kể chuyện, động viên tôi trong lúc buồn, chứ chưa phải là người mà tôi dành tình cảm để nhớ nhung trong tim. Đơn giản chỉ có vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Thảm Họa Trước Bán Kết

Tôi ử oải với tay tắt cái đồng hồ đang reo inh ỏi đầu giường. Chà hôm nay thứ 4 rồi. Còn lâu mới tới chủ nhật. Cảm giác khi chờ một cái gì đó sắp xảy ra vừa hồi hộp và khó chịu.

Ông anh tôi đã đi từ bảy đời tám hoánh nào. Mẹ tôi thì hôm qua đã xuống nhà họ hàng lo công việc. Chẳng có ai đánh thức tôi như thường ngày. Ngáp dài ngáp ngắn ử oải vươn tay, bài tập thể dục muôn thủa của tôi.

Ngó xuống chiếc đồng hồ, người bạn tôi hay gạt phăng khi đang con say ngủ. Khi giờ, kim giờ và kim phút trùng nhau ở con số 6. Thảm họa cho tôi. 15 phút cho vệ sinh cá nhân, đi ra bên và đi bus đi học.

Tôi ôm cái cặp phóng vội ra khỏi nhà, sau khi nhét bữa cả đồng sách vở sau. Quẹo qua cái ngõ dài thênh thang mà thầm than trách sao ngày xưa ba tôi không làm ngăn nó lại. Vừa ló đầu ra khỏi hàng dâm bụi cao lút đầu người thì

-Rầm- Tôi văng ngược úp cái lưng xuống đường, còn đầu long thê thê này

-Đi đứng kiểu gì thế thằng nhóc, nầy muốn chết à- Một thằng trẻ trâu trên xe nhìn tôi mắng như chưa từng được mắng.

Các bạn không thể hình dung được tôi đang sống ở đâu đâu. Đầu chỗ tôi ở vẫn có cái biển văn hóa, năm nào nhà nhà cũng gia đình văn hóa. Có vậy mà thịnh thoảng đầu xóm thì có vài vụ đánh nhau, cuối xóm thì đôi khi cãi lộn. Giờ thêm cái thằng trẻ trâu này. Tôi thì sai chắc là rồi, mà lúc ấy tôi bị chứ nó có bị gì đâu mà tiếc câu xin lỗi cơ chứ. Xe lớn đụng xe nhỏ, xe lớn đèn đầy nhé, huống gì tao không đi xe hờ thằng kia.

Đề mặc tôi nhấn nhó đứng dậy,nó vẫn ung dung rò ga phóng đi không quên thêm câu kết luận vào bài điều trần tôi lúc này.

-May cho mày đấy con ạ!

Tôi lúc này mới xem lại được mình bị cái gì,lưng xước hết,cái ống quần thì thùng một lỗ to bự chẳng.Máu từ vết thương ứa ra.Thôi,còn đâu cái chân của tôi.Kiểu này lại quay về nhà chắc rồi.

Cả nhấc cả thọt quay ngược trở về nhà.Lau vết thương,điện lại chiếc quần cũ,tôi vẫn thăm rửa thẳng khốn nạn khi này.Da thịt rách còn liền lại được,cái quần rách thì bỏ đi chứ còn làm gì.Giả như tôi không mặc quần lúc ấy nhỉ

Lên đến trường cũng là hơn 8h.Tôi ngồi chờ ở hàng ghế đá cho đến giờ ra chơi rồi vào.Vậy mà trời còn không tha kẻ tội nghiệp.Bà chị sao đỏ từ đâu mò lên.Không biết đang giờ học bà này làm cái quái gì ở đây cơ chứ.

-Không huy hiệu đoàn,không phù hiệu trường,đầu tóc hơi dài,tên,lớp?-Cứ y chang như tôi đang là tù nhân của bà chị này vậy

-Đây nè chị,có hết chứ bộ.

Tôi lật đặt lòi huy hiệu và phù hiệu đeo vào,trường tôi thì bắt may phù hiệu vào hằn áo,còn anh em chúng tôi thì thích cầm cái ghim băng ghim nó lại.

-Lách lặt dữ em,thấy cậu bé dễ thương,tôi tha lần này,nhưng cậu phải giúp tôi cái này thì tôi mới tha được-Bà chị này nở nụ cười đầy nham hiểm.

-Nhưng chuyện gì cơ chứ-Tôi đâm lo cho đời trai tơ của tôi

-Lấy dùm chị cái máy chiếu lên để tiết sau lớp chị thuyết trình

Gi chứ,đơn giản.Tôi lết sau bà chị lên thư viện,ôm cái bảng chiếu rồi bắt đầu hành trình

-Nhanh lên,em trai dễ thương-Con người vừa đâm vừa xoa là con người nguy hiểm,tôi rút kinh nghiệm.

Đi qua cái sân trường rộng,leo lên tầng I,cái chân đau bắt đầu hành hạ,tôi toát mồ hôi ướt cả áo

-Con trai gì mà yếu xìu-bác đàn chị không thèm quay lại nói với ra sau lưng.

Thú thật ,lúc đấy tôi chỉ muốn cầm cái bảng chiếu phang bà một cái cho hạ hỏa.Sáng gấp giặc nam ,bây giờ gấp cướp nữ.

Rẽ qua 2 lớp,bà chìa tay đỡ lấy cái bảng chiếu cuộn tròn,nở nụ cười mê hoặc chìa tay ra

-Cảm ơn nhé em bé dễ thương-Cười cứ như kiểu dụ dỗ ấy

-Dạ,không có gì-Khẩu phật tâm xà,trong bụng tôi đang muốn chà đạp bà đấy

Xong nhiệm vụ tôi định quay xuống tầng trệt.Bà chị đằng sau hình như chưa muốn tha cho tôi.

-Ê,cậu bé

-Gi hã chị,còn gì nữa chị nhờ nốt đi,úp úp hoài

-Hà hà,cậu bé đa nghi người nhận hậu quả.Chị muốn hỏi chân tay thế kia thì chủ nhật đã được không đây.

Tôi hơi bất ngờ vì hồi xưa tới giờ,2 lớp chọn khối 10 nằm tách biệt ở góc tầng trệt,chẳng bao giờ được các bậc anh chị ghé thăm,vì theo anh tôi,nó chỉ là nơi của lũ chíp hôi.Thế mà giờ danh tiếng của tôi đã vang lên cái tầng I nơi khối 11 đang trấn thủ thế này.

-Sao chị biết ạ-Tôi bắn khoắn vừa lo sợ bà đọc được tên với lớp trên cái bảng hiệu rồi lừa bóc lột sức lao động của tôi

-Hà hà,có gì mà chị không biết,thôi cậu bé dễ thương về lớp đi.

Tôi đứng chết trân nhìn bậc đàn chị nhí nhảnh tung tăng đi vào lớp.Trên cửa bảng hiệu 11A2 hiện ra rõ mồn một.À,tìm hiểu đối thủ kĩ ghê.

Không mộng mơ nữa,tôi tọt xuống tầng trệt gấp.Ở lại đây lỡ đâu lại gặp ngáo ộp hay các kẻ khóa trên nó ra chơi thấy tôi chắc nó dí cóc cho bẻ đầu mất.

Canh me thầy vừa ra khỏi lớp,tôi đi vào lớp ngay.Trên bảng sĩ số vắng 0.Thảm cảm ơn thằng L lớp trưởng chí cốt.Đờ trực nhật một ngày,sướng ron

-Mày bị sao đấy ,chó cắn à-N.đen hoi han,đúng là buổi sáng đen toàn tập,vào lớp gặp ngay thằng hắc bì nhân.

-Chó nào cắn,tao mới bị mày cắn xong đây-Tôi đáp trả tình cảm ngày mới

-Chắc vượt rào vào trường bắt thành-P.nập ngồi vuốt cằm suy đoán

-Heheh,dù sao tao còn leo được rào mà-Tôi xỏ cái thân hình nó

-O,cái ..đệt.-P,mập tức khí xung thiên.

Tôi tọt ngay,ở lại nó đề chết,mình hạc xương mai không thể đem lót cho xe lu được.An vị tại cái bàn nhăng nhít hình vẽ do tôi là tác giả,hít một dài thở phào tai qua nạn khỏi.

Bỗng nhiên ai đó khều vai tôi,chẳng cần ngoái lại.

-Đề tao yên-tôi lên tiếng,đang muốn nghỉ ngơi mà phá hoại

Vẫn thẳng khốn nạn đó khều tay,tôi quay lại không quên

-Phá hoại,tao đâm cho

Miệng tôi cứng lại,thằng khốn nạn ấy chẳng phải là nam,là D.Nhìn về mặt nàng tươi tắn hơn,rạng rỡ hơn.Đúng là tia nắng ấm buổi sang đây mà.

-Chân T bị sao vậy?-Nàng ơi là nàng

-Không,sáng mới bị muỗi cắn đó,con muỗi to ghê,to như con H vậy-Tôi xia sang con bé,tội nghiệp,đang ăn bánh mì thì bị sặc

-Ông có tin giờ tôi đốt ông không?

Tôi xua tay cầu hòa,gì chứ con gái nhéo bao giờ cũng đau thấu xương,tím cả da chứ chẳng chơi

-Chân thế thì chủ nhật có đã được không?-D dịu dàng hỏi

-O??

-O cái gì thế thần mộng du?

-À không,chẳng qua là chưa biết thôi,hi vọng nó lành sớm để còn đá chứ

Bất ngờ rằng,hôm nay đã có hai người hỏi tôi cùng 1 câu hỏi.1 từ người quen,1 từ người lạ.Trùng hợp là họ như chẳng cần nhìn vào tôi đi đứng kiểu gì cũng có thể biết là chân tôi đau hay không.Cứ y như kiểu tôi lệch 1 cm họ cũng bảo là không cần đối ấy.

Bỗng nhiên tôi chợt nhớ về bà nữ tặc cướp cạn hồi sáng.Cũng phải công nhận,đó là một cô gái xinh xắn đấy chứ

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lốp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Gặp Lại Nữ Tặc

Thời gian chờ đợi đến chủ nhật dài lê thê.Hôm nay đã là thứ sáu,với tôi lúc ấy phải là còn tới hai ngày nữa .Nhưng trong khoảng thời gian mòn mỏi ấy,tôi cũng có chuyện để mà giết thời gian với bà chị nữ tặc hai hôm trước.

Tôi hôm ấy cũng như thường ngày,đi học muộn,chui rào.Cũng canh me chờ đồ để dùng lại chiêu bài hôm trước:mức nước.Đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma,và ông bà ta còn tặng thêm câu không nên múa rìu qua mắt thợ.

-Lén lén,lút lút làm gì,vào thẳng đi cho rồi!

Giọng nói này tôi ngỡ ngỡ đã gặp đâu đó.Đừng nói là....

Quả thật y chóc tôi đoán,bà nữ tặc đang đứng bên cạnh cửa sổ lớp tôi trực sinh hoạt đầu giờ.Tôi phải báỉ phúc bà cái khoản có mắt sau lưng thần diệu này.

-Dạo này chờ đồ sao toàn người đẹp không vậy?-Buông lời nịnh nọt ,và con gái thường chết bởi cái tai mà:

-Có câu khác không em trai?-Bà nữ tặc thản nhiên như không.

-Là sao hả chị?

-Chị nghe câu này nhiều rồi,em trai còn câu nào khác không?-Vẫn giọng đều đều,bà chị không thèm nhìn tôi với nửa con mắt nữa.

-NNT,lớp 10a11,thời chị ghi đi chứ mất công em nịnh quá-Tôi chơi ván bài lật ngửa,đẳng nào đi muộn nhiều rồi,bị một lần thì con may chán.

- Vào lớp đi ông tướng,tôi tha thêm lần này và không có lần thứ ba đâu nhé!-

Lần này tôi mới nhìn được trọn vẹn khuôn mặt của nữ tặc này,và nhìn một cách đàng hoàng,không phải lăm lăm lét lét nữa.

Nữ tặc có khuôn mặt không có gì là đặc biệt,chỉ là dễ nhìn.Nhưng ấn tượng nhất là đôi má lúm trên khuôn mặt khi bà nhìn tôi và cười.Răng khểnh lộ ra.Duyên dễ sợ.Không sắc sảo so với D,không hiền dịu hẳn như Ngừ Y,đó là sự tổng hòa cho cả hai.Nhưng vẫn nổi bật lên một sự cuốn hút riêng, khiến người đối diện như bị hấp hồn.

Tôi đang bị hấp hồn khi đứng với bà chị này.Nếu ai đó nhìn thấy cảnh này thì chắc chắn nghĩ sáng sớm đã có hai đứa điên ngồi độ mắt với nhau.

- Vào lớp đi em trai,sao ngẩn tò te như thế,ngắm chị chưa chán à-Nữ tặc buông lời,mạnh bạo đến kinh ngạc.

-Em đang nghĩ sao trên đời lại có người tuy xấu mà tốt tính thế nhỉ-Nói xong tôi tọt thẳng vào lớp.Đúng là cái số toàn được quý nhân phù trợ cho tai qua nạn khỏi.Bà chị bên ngoài chỉ nhìn tôi cười

-Nhớ đeo cái phù hiệu với huy hiệu đoàn vào,cài lại nút áo đi nhé em trai.

Chẳng hề ngại ngùng ,nữ tặc nói to ngoài lớp đến nỗi lớp tôi ai cũng phải quay lại nhìn dòm dòm vào bà .

Thằng K.cận quay xuống nhìn tôi,cái thằng nhập khẩu hội nhà lá neho neho đôi mắt,ý chừng như nói:'Má mày hả?'.Nó chỉ thôi khi tôi đưa nắm đấm lên đứ đứ.

-Ê,mày nghe gì chưa T,chuẩn bị tập văn nghệ đi mày-P.Mập chồm người lên nói với tôi:

-Văn nghệ với gì em,tao có biết làm gì đâu-Tôi đáp gọn lỏn,tôi sinh ra không phải là để cho nghệ thuật đó,bên cạnh vẫn còn mặc cảm tiếng hát mà theo mẹ tôi là chẳng khác gì vịt kêu

-Nôm mày,mỗi tổ một tiết mục.Bốn tiết mục diễn cho cả lớp rồi chọn một tiết mục đặc sắc nhất đi thi chào ngày 26/3-Nó vẫn nói như thể tôi hào hứng lắm ấy.

-Cuối giờ ở lại để tổ mình bàn bạc nhé-D từ đâu xem vào.Giờ chứ nàng đã mở lời thì tôi đành phải phục tùng nghe theo tôi.

-Ừ, mà T không biết gì đâu nhé-Tôi đổi tông giọng ngọt ngào liền

-Chỉ cần biết nghe nhạc là đủ rồi-Nàng neho mắt nhìn cái mp3 trên bàn của tôi.Ý như nhờ nó mà tôi được vinh dự cùng tổ đi hát vậy.

Thở dài ngao ngán,lại một rồi đây.Nghe tin này chắc lão anh trời đánh cười chết tôi mất.Hai anh em tôi ở chung phòng,mỗi lần nghe nhạc tôi vu vơ hát theo thể nào cũng ăn cuốn sách vào mặt.

-Hát dở thì ngâm mồm dùm tao!-Phũ phàng với em mình đến thế là cùng

Tôi lướt thướt leo lên gác và bắt đầu hát phiêu cùng bài nhạc.Giờ đến lượt mẹ tôi:

-Con gì kêu trên gác vậy T?

-Dạ mẹ,con hát mà!

-Thôi con,mày thương hàng xóm dùm tao!-Mẹ tôi kết một câu chất luôn.Tôi lại vào phòng trùm chăn lên giường,bỏ mặc ông anh đang cười lăn cười bò.

Tiết đầu tiên,tiết Toán,có hứng thú.Tiết tiếp theo,Lý, ngon lành.Tiết gần cuối,Hóa học,thăm họa khi lớp tôi bị bà cô tra tấn bởi bài kiểm tra đột ngột.May sao phước trời,tôi giải ngon ơ trong khi ở dưới,P.Mập đã buông bài nằm gục xuống bàn.Lớp trưởng đang cắn bút.N.đen đang vận dụng kỹ năng tiểu xảo để vớt vát.Xong ba tiết học để kết thúc một buổi học hoàn hảo.Nếu không có cái oán oăm trong tiết Văn,tiết cuối cùng.

Thường khi nhắc đến môn Văn,bạn sẽ nghĩ ngay đến một cô giáo,thường thì là thương học trò,nhẹ nhàng như những dòng thơ trữ tình,không thì sẽ là một nữ giáo viên khó tính,chửi học sinh như hát hay.Lớp tôi thì không có cái điểm phúc ấy.

Thầy dạy văn .Người con trai khi đã có tâm hồn của nghệ thuật thường khó dò đoán hơn bình thường,câu gắt thường xuyên rồi lại cười tươi như chưa có gì xảy ra.Vì thế thầy giáo môn văn này càng đáng sợ hơn,đặc biệt so với những thằng con trai khô cứng như tôi.Chẳng vì thế mà thằng T.A lỡ ngáp một cái thôi mà ông đã gọi lên bục giảng và mắng xa xà.Nào là ngày xưa trò đi học tôn trọng thầy,đi đâu cũng dạ thưa,học trò thời nay thì toàn coi thường giáo viên.Ông mắng một tràng mà chưa thấy điểm dừng đâu hết.

Không có gì làm,tôi lấy xấp giấy.Ghi lên đó là:mày không thể dùng răng cắn vào lưỡi.Từ thứ hai ghi:Ngu chưa con,đâu chưa con?.Từ còn lại ghi chữ:Đọc rồi chuyển sang bạn kế bên dùm. !Xong đâu đấy gấp lại rồi thả xuống cho N.đen,rung đùi ngồi xem kết quả.

N.đen tất nhiên nó quá rành rồi,nó ném qua P.Mập.thằng mập uể oải đưa lên cho mấy đứa con gái dãy bên.Vài đứa dở ra đọc rồi làm theo thử, khiến tụi

tôi cười chảy nước mắt trước cái nhìn tò mò của tụi xung quanh. Hiệu ứng Domino bắt đầu, nạn nhân với hung thủ là như nhau. Lốp tôi bắt đầu rục rịch, ồ ồ.

-Nghe, em mang tờ giấy lên cho tôi- Thầy máy hát đã dừng lại và phát hiện ra có gì đó .

Tôi người dưới đuôi rung lên, không phải vì cười mà vì sợ. Thầy tôi đứng chất chuyên Văn, nhẹ nhàng gỡ tờ giấy thứ I. Rồi đọc to:

-Bạn không thể dùng răng cắn vào lưỡi- Dừng lại thấy ấm, lớp tôi thì bắt đầu cười ầm ầm.

-Im Lặng! có gì đáng cười sau- Rồi nhẹ nhàng thầy lại bóc tiếp cái thứ hai.

Đập vào mắt đương nhiên là dòng chữ: Ngu chưa con, đau chưa con . Ông tức xì khói, giờ tờ giấy , tác phẩm của tôi:

-Tác giả?- Đơn giản mà lạnh lùng

-Dạ em.- Tôi run run đứng dậy

-Anh định làm loạn lớp này đấy à! Có gì vui về không mấy cái trò tạp nham này. Anh định chống đối tôi phải không?

Một khi máy đã quay thì không ai cản nổi. Tôi đứng im nhìn mưa xuân bay vào mặt, băng cat-set mở bên tai. Kết thúc 45 phút trong tiếng chửi của thầy, và tiếng cười rục rịch của tụi bạn. T và T.A đôi bạn thân cùng tiến, tiến thẳng vào sổ đầu bài.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Soul-Nhật Kí Màu Nâu

Người ta thường nói khi đã không để tâm thì chẳng bao giờ thấy xuất hiện, khi đã có duyên phận thì đụng độ nhau là một chuyện bình thường.

Kể từ cái ngày được tha bổng án tù của bà nữ tặc, tần số tôi gặp bậc đàn chị này càng nhiều hơn. Dưới căn-tin, trong sân trường, và đặc biệt là những lúc đi học muộn. Dù tôi không hề biết rằng đó là do vô tình hay sự sắp đặt có chủ ý.

Ngừ Y từ cái ngày chào cờ vắng mặt, tôi cũng không thể bạo gan sang tận lớp kiếm cô bạn này được. Đôi khi vô tình đụng mặt nhau trong giờ giải lao. Nàng cũng chỉ chào tôi cho có lệ, và nhanh chóng khuất bóng khỏi tầm mắt của tôi. Tôi ngày đó vu vơ, một cậu thiếu niên nông nổi, vô tâm cũng không hề để tâm nhiều chuyện Ngừ Y. Có chăng sự quan tâm tới D càng lúc càng nhiều, xoay quanh cái chuyện văn nghệ chào 8-3.

-Tập kịch đi-N. đen hào hứng

-Không kịp đâu, với lại kịch bạn chưa nắm trong tay nè- 15 cái đầu cùng nhần lên.

-Hay là mình hát và múa phụ đạo đi-D lạnh tung tuyên bố.

Đó là một giải pháp hoàn hảo cho thời gian cấp bách. Hát và múa hay kịch phụ đạo nó không cần tốn kém công sức lắm, tiết mục cũng chẳng đến nỗi quá đơn điệu. Nhưng vấn đề động tác và bài hát nào phù hợp cho buổi diễn 8-3 này. Ai múa , ai hát?

Sau một hồi hội nghị gl5 diễn ra, bao ý kiến cho rằng nên chọn bài này, chọn bài nọ, rồi thì tao không múa đâu, tao không hát đâu. Tôi ngồi ngoài hoa cả mặt chóng cả mặt. Gì cũng được, dù gì tôi cũng là đứng cho đẹp đội hình thôi mà.

-Thế thì hát Huyền thoại mẹ đi.- Lần này P, Mập có vẻ có sáng kiến.

-Được đấy, hợp với ý nghĩa ngày 8-3.- Nhưng ai hát bây giờ.

Tụi con trai chúng tôi thì thua. Nhường quyền trả lời cho chị em phụ nữ. Sau

một hồi loạn lộn cuối cùng quyết định- Nhóm nam 5 người sẽ trình bày ca khúc để tăng ý nghĩa, nhóm nữ sẽ múa phụ đạo. Và 2 thằng nam xui xẻo nào đó sẽ làm con cho đồng yêu nữ này.

Thiên đường gọi tên tôi, L lớp trưởng, K. cận. P mập, H. đầu. Địa ngục chào đón N. đen và Tr. Lùn.

N. đen có phản đối:

-Sao tao phải làm con chứ- Mặt nó què độ và đỏ gay dưới nụ cười của anh em.

- Vì mày đen đen nên đóng vai anh lính hợp đây. Xông pha boom đạn đen xì. Không lẽ trắng bóc như K. cận hay mập ú như P. - Hằng chanh lên tiếng.

Phải công nhận một điều là với cách chọn và biên đạo và bố trí tiết mục như vậy thì hoàn toàn tổ chúng tôi có cơ đại diện cho lớp đi tham gia diễn văn nghệ. Phần còn lại tùy thuộc vào phong độ giọng hát của 5 thằng chúng tôi.

- Và sau đây, nhóm năm con cún xin gửi tới quý vị ca khúc 'Huyền thoại mẹ'. Xin mời quý vị cùng lắng nghe.

Kể từ đây trở đi, buổi học nào thấy lớp cũng rôm rả hẳn lên. 5 thằng chúng tôi thì hể ra chơi là phải ngồi tại chỗ dưới sự quản thúc của D, ngồi râm rạn tập hát. "Nhóm 5 con cún" toàn những thằng hát như bò rống, giọng thì toàn hỗn tạp. Nhưng may thay kết hợp lại cũng gọi là nghe được. Có thằng nào dám phiêu cảm xúc trong các buổi tập chứ.

Hằng ngày, hể học xong là trưa chúng tôi tạt qua nhà D, nhà gần trường nhất, tập văn nghệ, chiều lại xách cặp đi học. Lần đầu tiên tôi được diện kiến tư gia nhà gái, được mẹ nàng hỏi han. Và biết được vô số điều thú vị về D.

Nàng rất giỏi nữ công gia chánh, cũng hay tâm sự với mẹ nhiều điều trên lớp học. Nàng thích nghe nhạc của Quang Dũng, và thú bông thì nhiều vô kể. Tôi cười mím, ôi cô bạn nội tâm của tôi, thứ nhạc cô nghe chắc dễ độc thoại với nội tâm, thứ âm nhạc nhẹ nhàng miên du đây, còn gấu bông hẳn là thứ mà cô ôm ấp dễ tâm sự đúng không?

Hơn bao giờ hết, tôi gần như chạm vào cuộc sống riêng tư của cô bạn tôi. Có lẽ là người bạn thân nhất trong lớp, hiểu được hai mặt của một con người, nên tôi hoàn toàn có thể hiểu được những gì mà cô bạn tôi đang sở hữu. Những thứ âm nhạc cô nghe, chỉ không biết thằng quái vật nào mà cô nhắc tới, ngay cả thằng M.A cũng không bằng.

Trầm ngâm nhìn bàn học của thánh nữ, tôi hoa mắt trước cơ man sách tham khảo, đề thi. Bên trên cùng là một chồng sách hoa ngữ. Hình như có lần nàng nói với tôi nàng cũng biết đôi chút về tiếng Hoa. Học chỉ cho lắm mà ế chồng hả trời.

Chợt, ánh mắt tôi dừng lại nơi cái kệ ghi chữ Soul. Tâm hồn à, chờ tao vào mở cửa nhé.

Một chồng album của Quang Dũng, mấy cuốn tiểu thuyết trinh thám, đôi qua cuốn sách về lịch sử. Một thứ đặc biệt nhất là cuốn sổ màu nâu caphe trên đó có nét chữ của nàng - Nhật Ký!

Tò mò, sợ hãi, tay tôi run run đặt lên cuốn sổ. Nửa muốn mở ra đọc, nửa muốn quên nó đi. Nhưng nó quá hấp dẫn đối với tôi, một người đang muốn hiểu về nàng một cách trọn vẹn hơn, muốn được thấy nàng chân thật hơn. Tôi mặc kệ đặt tay lên bìa, lật ra trang đầu tiên. Dòng chữ đầu tiên tôi đọc được là: Mày là bạn tao, là người tao sẽ trút tâm sự vào đây, đừng giận tao nhé! Kèm theo đó là cái mặt cười to tướng.

- Ăn com T oi - P. Mập hâu đói hết oang nhà

- Chờ tao xiu, cắt cái cặp đã - Tôi trấn tĩnh giữ giọng đáp lại.

Hú hồn ông kẹ, rớt tim mất. Tôi chẳng dám liếc nhìn lần nữa. Ném chiếc cặp lên giường toàn thú bông, 15 chiếc cặp tùm lại, cũng như tình cảm của mười lăm đứa tôi, cái xóm nhà lá thân yêu!

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tôi Đang Ghen

Lịch trình chúng tôi chỉ còn khoảng mười ngày. Mười ngày ấy hầu như lúc nào chúng tôi cũng đều có mặt ở nhà D. Tập tành đùa giỡn chí chóc. Riêng tôi thì tuyệt nhiên không dám đặt tay lên cuốn nhật ký của cô bạn này thêm một lần nào nữa.

Lên tới trường là cắm đầu vào học, vật vờ đến tối mới về đến nhà. Tiếp xúc nhiều với D quá lâu, tôi cũng quên bẵng đi Ngừ Y. Đôi khi chỉ là thoáng qua, nhưng lập tức hình ảnh của D tràn về thay thế. Tâm trạng của tôi cứ thế mà tiếp diễn nếu không chứng kiến cảnh tượng chiều hôm đó, chiều thứ 7 mà tôi vẫn nhớ nhất.

Ngừ Y, cô bạn lâu rồi không nói chuyện với tôi, đang cười nói vui vẻ với một thằng con trai nào đó, điệu bộ lãng tử. Tay nó cầm cái ống sáo, tay kia thì đang múa may trước mặt Ngừ Y. Còn cô bạn của tôi thì có bộ gì đó là đồ mặt. Tôi đoán là đang tỏ tình.

Cổ họng tôi có cái gì đó chặn ngang, đắng nghét. Không có gì cả, hoàn toàn không, tôi lắc đầu xua cái ý nghĩ đấy ra khỏi đầu. Tự nhiên tôi có cảm giác ghét thằng con trai lãng tử đó. Có phải là ghen, vì mày thích Ngừ Y.

Không hề, với tao, Ngừ Y chỉ là bạn đơn thuần. Hợp tính và dễ gần thì tao chơi thân thôi, vớ vẩn quá.

Mày còn chối nữa à! Đầu mày đang xi khói kia.

Mày nói nhảm gì thế.Không có gì,không có gì hết.

Hahaha,tao rành mày quá mà,chối nữa sao.

Cho đến bây giờ,tôi mới hiểu rõ tình cảm của tôi những năm ấy,nó không hẳn là ghen tức,chi là chút ích kỉ của một thằng con trai mới lớn.

Nó muốn làm cái rốn trung tâm của vũ trụ,nó muốn những gì liên quan đến nó phải đặt nó lên hàng đầu,phải coi trọng nó.Tôi năm ấy ở cái tuổi mười sáu bông bột,chi muốn Ngừ Y ,cô bạn thân của tôi bỏ hẳn cái thằng ông sao kia ,chạy lại hỏi han tôi sau một thời gian tránh mặt.

Nhưng tôi cũng hiểu rồi,đôi với Y tôi chưa bao giờ có cái đặc quyền để làm điều đó.Không sao,tôi quan tâm D và chỉ biết D thôi.Vậy là đủ.

Cố bước nhanh vào lớp,nhưng có lẽ Ngừ Y đã kịp nhìn thấy tôi.Mặt cô nàng đỏ hỏn,gật đầu chào tôi,rồi quay sang nói chuyện với lãng tử,để thằng mộng mơ như tôi bước nhanh vào lớp học.Hình như tôi cảm giác Ngừ Y quay lại nhìn tôi ,linh tính thế.Chi đến khi cái cánh cửa lớp quen thuộc vội cất ngang nó ra.

Bước vào lớp mặt tôi bí xị,như một thằng con nít mất đi một món đồ chơi ưa thích.Tôi,thằng con nít mười sáu tuổi sắp mất đi cô bạn thân,cũng là một vật ưa thích mà thượng đế đặt tên là bạn bè.Cái mặt lăm lăm của tôi nòng nặc u uất,đến nỗi khi an tọa xuống cái bàn thân quen,bọn bạn bè hình như cũng đặt hết ra.D nhìn tôi,về khó hiểu,rồi nàng lắc đầu và cúi xuống cầm cái ghi ghi chép chép.

Ừ.Trước giờ mỗi lần có chuyện gì đó khó khăn,người xuất hiện bên tôi là Ngừ Y chứ không phải nàng.Tôi quen với việc đó rồi.Nhưng nay Ngừ Y thì đang cười nói ngoài kia,nàng cũng không thể cười tỏa nắng nữa,tôi,mặc cảm bị bỏ rơi,cái rốn của vụ trư nay đã trôi dạt tuột tận đâu .

Cái cảm thì chóng mặt,bàn,dáng vẻ ẻo oải thấy rõ.Mấy thằng bạn tôi thì nhìn tôi đầy bất an.Chắc chúng nó sợ cái bản mặt tôi,cái bản mặt thằng học sinh mới chuyển vào lớp được hai tháng sẽ quay sang cạp chúng nó khi chúng nó quan tâm.Tôi quay sang nhìn D,ánh mắt như cầu cứu:"Nhìn T một lần cũng được".Nhưng nàng dường như vô tâm,vẫn miệt mài vui đầu vào sách.

Đến lúc này hình ảnh Ngừ Y từ hôm đầu bị tôi chơi đá cho đến hôm chào cờ lãng tránh tôi rõ mồn một.Từng hình ảnh như một slide trình chiếu trong đầu tôi.Cái slide đó mang tên:Thằng bị bỏ rơi.

Hôm ấy,tôi hoàn toàn mất tập trung trong toàn bộ thời gian học buổi chiều.Thầy chủ nhiệm tôi trong hai tiết toán kế nhau ban đầu còn la mắng.Sau đó bệnh không chuyển tiếp ,thầy chuyển sang lắc đầu.Và khi đến tiết thứ hai,thầy nằng nặc bảo hai thằng bạn xóm nhà lá diu tôi xuống phòng y tế.Tôi một mực quả quyết không sao.Nhìn tôi thầy quay lại nhắc lớp:

-Đang mùa nắng nên các em giữ gìn sức khỏe,lớn rồi phải biết giữ gìn,không ai có thể lo cho các em được mãi.

Câu nói của thầy chắc cũng lọt vào tai này ra với tai kia với tất cả lớp tôi.Riêng có tôi như được truyền đạo vậy.Đúng rồi có giữ gìn thì mới có thể lo lắng cho nhau.Cảm ơn thầy.

Và rồi sức sống mới trỗi dậy khắp người tôi dẫn tôi tới một quyết định vô cùng táo bạo.Giờ ra chơi tôi sẽ đi gặp Ngừ Y. Kệ cho mọi người nghĩ rằng tôi tán cô nàng cũng được,và dù cho D nghĩ ra sao cũng được.Chân lí mới ngộ thì phải áp dụng không để lâu nó nguội tàn

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Vô Đê

Trống giãi lao vừa đánh tùng tùng là tôi bật dậy,chỉnh đốn lại nhan sắc,sửa lại quần áo cho đàng hoàng.Chỉ chờ thầy chủ nhiệm đi ra khỏi lớp là tôi tốt ra theo luôn.

Lớp tôi với lớp Ngừ Y gần sát nhau,vậy mà nãy giờ hết cả 5 phút rồi mà tôi chưa đi đến cánh cửa có cái bảng 10a10,cứ như tôi đang chuẩn bị làm một điều gì đó tội lỗi ghê lắm.Mới mấy phút trước còn hùng hổ thế thôi,chứ vô trợn không run không được.Lỡ chưa kịp mở miệng Ngừ Y đuổi tôi đi thì chỉ có nước kiểng hồ chui xuống cho lãnh.

Hít thở hít thở,tôi mạnh dạn đi đến cửa lớp Ngừ Y.Đứng ở giữa cửa,tôi ngó tìm vóc dáng quen thuộc của cô nàng.Lớp này cũng đông chẳng khác gì tôi,đã thế tụi nó còn nhào nhào cả lên,chắc có sự xuất hiện của tôi nữa.Tôi chẳng thấy nàng đâu cả.

Bí nước,tôi đành nhờ cái thằng ngay cửa:

-Bạn ơi,nhắn Ngừ Y dùm mình!

Nó dáo dác một hồi cũng như tôi,rồi hỏi mấy đứa khác,quay lại nhìn tôi lắc đầu:

-Ngừ Y vừa ra khỏi lớp bạn ạ,bạn cần mình nhắn gì không?-Mặt thằng này hơi gian gian.

Sợ bị gài hàng ,tôi cảm ơn rồi té lệ,ở lại chỉ sợ bị chú ý bằng mấy anh mắt soi mói,tôi cảm thấy khó chịu nhiều.

- Chắc lại là hóng hớt căn-tin đây mà.- Tôi trực hướng căn-tin thẳng tiến.

Xuống căn-tin dáo dác như Ngô Không,tôi cũng chẳng thấy vẻ đẹp dịu hiền ấy đâu cả.Chào thua cô nương đó luôn.Lúc cần thì không có,lúc không cần thì xuất hiện lù lù,đi đâu thế này rồi không biết.Tôi lững thững lết lại về hướng lớp.Vừa đi vừa đá bắt kẻ thứ gì ở dưới chân.Mai chắc Ngữ Y cũng chẳng đi cổ vũ cho tôi nữa đâu.Con gái thường vậy mà,giận dai dễ sợ.

Bất chợt,tôi thấy Ngữ Y ở trên ban công tầng I,cô nàng đang nói chuyện với ai đó,có vẻ rất say mê.Rồi Ngữ Y cũng thấy tôi.Sao đây,làm gì giờ?

Nghĩ tới nghĩ lui ,đằng nào cô nàng cũng biết tôi đi kiểm rồi.Tôi mạnh dạn đưa tay vẫy vẫy Ngữ Y.Ngữ Y nhìn tôi hơi bất ngờ,phản ứng lại bằng cách dùng tay chỉ vào chính cô nàng kiểu như

-Gọi tớ hả?

Tôi gật như cái máy.Bên cạnh,bạn Ngữ Y quay lại nhìn theo hướng Ngữ Y nhìn.Lại là thằng lằng từ đáng ghét.Nó vẫn cầm cây sáo.Nhìn ngửa mắt làm sao,y chang con nít cầm kẹo đi học vậy.

Ngữ Y chạy xuống,đứng đó nhìn tôi ngồi ở băng ghế đá chẳng nói gì.

- Ngữ Y ngồi đi !

-Có chuyện gì,Y đang bận lắm

-Dạo này Y có chuyện gì à!

-Chuyện gì là chuyện gì đâu ,Y vẫn bình thường mà.

-Chắc chắn là có chuyện rồi,Y tránh mặt tôi hoài

Tôi đến phát nản với cái tính con gái tỏ vẻ không quan tâm những gì đang xảy ra,nên giọng tôi nặng hơn.

-Sao quan tâm đến Y thế?

Giữ nửa đây trời,lại cái giọng này

-Thì T với Y là bạn,có gì không nói được với nhau sao!

-Chỉ là bạn thôi mà,đâu cần phải bạn tâm đến thế cơ chứ.

Tôi cứng họng với câu chốt của Ngữ Y.Cô nàng nói với tôi như một người dung.Người hiền dịu trước mặt tôi đang trở thành cô thánh nữ phiên bản 2.0 không hơn không kém.Tôi biết rõ trong lòng Ngữ Y vẫn coi tôi là bạn,thì mới chịu xuống gặp tôi,nhưng vì một lí do nào đó mà Ngữ Y lại nói câu đó thì tôi hoàn toàn không rõ. Trước mặt tôi là con giận dữ vì bị phủ nhận,một tình bạn của tuổi học trò,của hai tháng cười nói rôm rả.Sự phủ nhận luôn tình cảm của cô nàng dành cho tôi-mà trước giờ tôi chỉ coi là tình bạn thuần túy.

-Minh về lớp!-Tôi đứng dậy và nói trống lỗng với Ngữ Y.

Một lần nữa,lớp tôi lại chứng kiến một bộ mặt khác của tôi,như một thằng thua trận thất thủ chạy về .Lần này khỏi cần chống cằm,tôi áp má vào hán cái bàn,liên tục thở dài.Mấy thằng bạn sau thì ngơ ngáo ngáo ngáo,chẳng hiểu tôi bị chuyện gì.N.đen bạo gan với tay vỗ nhẹ vai tôi,tôi quay xuống ném cho nó cái nhìn vô hồn làm cu cậu rụt cả cổ.Quay sang lắc đầu với bạn bè.Tôi với Ngữ Y chỉ là bạn,còn Ngữ Y coi tôi là gì.Cuộc đời này cần những con người bạn giải bày tâm sự và thoải mái đùa cợt,ngoài người mình yêu thương ra.Nơi giải bày của tôi thì vừa nãy còn chối bỏ tôi,người tôi yêu thương thì vẫn lạnh băng,cầm cúi giải bài.

Thân tôi nặng nề,chân tay như đeo chì.

Hôm sau là trận bán kết với 12a6.Vẫn như thường lệ ,khán giả thì đông đúc.Tôi có đưa mắt lên nhìn từng nhóm cổ động viên.Mong được gặp Ngữ Y,vẫn hi vọng cô bạn có thể cổ động cho tôi.Nhưng tôi từng lượt từng lượt thất vọng khi xoay ánh mắt nhìn khắp sân.Xong thiệt rồi.

Trận bóng ấy có thể coi là trận đấu tệ nhất của tôi trong màu áo AS Roma bã trầu.Để mắt bóng nhiều,không tạo được đột phá,không hề kiến tạo,thì đấu dưới cả mức trung bình.Nếu không có sự tỏa sáng của H.đủ với ba bàn thắng và K.Cận một bàn thì có lẽ lớp tôi đã thua đứt đuôi con nòng nọc.4-2.Lớp tôi thẳng tiến vào chung kết.

Tôi lững thững bước ra khỏi sân.D nhìn tôi có vẻ gì đó khó hiểu.Lần đầu tiên tôi tránh ánh mắt của nàng.Tôi sợ cái ánh mắt dò xét,nhìn thấu tâm can của một cô gái sắc sảo.Nhưng nhờ vậy tôi có thể nhìn thấy Ngữ Y,lẫn trong đám đông gần đó.Cô nàng đang nhìn tôi,rồi vội vã quay lưng bỏ đi.Bên cạnh vẫn là thằng Lằng Từ.Có lẽ lần đầu tiên tôi không thấy nó cầm theo cây sáo kẹo mút của nó.

Tôi,lại đứng chết lặng trên sân.Buồn vì sắp mất đi một người bạn

Chương 22: Dao Động

Bây giờ đếm ngược cho đêm văn nghệ chào mừng ngày 8-3, với lớp tôi chỉ còn năm ngày đến tổng duyệt, các nhóm vẫn đang trong quá trình luyện tập cao trào. Khắp lớp, mọi người bàn tán, chỉnh sửa, ngoại trừ nhóm tôi. Nguyên nhân gây trì trệ là do cái thằng hay đeo mp3 vốn tếu táo nhất nhóm nay như một thằng vô hồn, vật vờ.

Mấy thằng trong hội bạn tròn có vẻ như nhin hết nổi, giờ ra chơi vây quanh tôi:

-Mày bị làm sao thế, kiểu như này mày làm nhóm mình loại đấy?

-Ừ, tao bình thường!

-Bình thường cái khi chứ bình thừa, có gì mày nói huych toẹt ra đi, úp úp mở mở! -N, đến cũng không chịu nổi cái cảnh dờ dờ ướm ướm của tôi nữa.

-Có gì đâu, tâm trạng không thoải mái lắm thôi.

-Mày làm tao chán quá, anh em chiến hữu mày lại giấu-H. ù lên tiếng thêm vào

-Không sao đâu, chuyện riêng của tao thôi, giờ chắc nó cũng không còn quan trọng nữa.

Thực chất tôi chỉ nói miệng vậy thôi, Ngừ Y còn quan trọng trong lòng tôi không tôi hiểu rất rõ! Những khó khăn lúc mới chuyển lớp, những lúc ngồi nói chuyện khi tôi buồn, động viên lúc tôi thất bại. Ngừ Y là cô bạn thân của tôi, cô bạn thân ngoài biên giới.

Nhóm bạn có vẻ chào thua thôi, lục tục kéo nhau vào. Tôi nhìn thấy D nàng đang nhìn chúng tôi, có lẽ như nàng cũng muốn biết chuyện, và chắc nàng cũng hi vọng tụi chiến hữu có thể kéo tôi ra khỏi vòng bị lụy. Lần đầu tiên sao bao ngày tôi với nàng lại nhìn nhau lâu đến vậy.

-Mày nói với tao được không-N. đến vẫn chưa từ bỏ.

-Ừ, mày biết Ngừ Y không?

-Con bé lớp bên hay đi với mày chứ gì, sao?

-Nó nghỉ chơi tao rồi, tao cũng không biết phải xử sự sao nữa. Tao chẳng làm gì sai cả.

-Ừ, không làm gì sai thì thôi. Không chơi được ta kiếm người khác chơi, như mày mà sợ thiếu bạn sao.

Ôi thằng này, đầu đất quá đi mất. Nếu không quan trọng thì tao có cần phiền não vậy không. Và nếu không phải người bạn quan trọng thì cần gì phải bị lụy đúng ra nhờ mày chứ. Tôi chẳng nói gì lặng lặng bảo thằng bạn vào lớp rồi lững thững dạo bộ đi trong sân trường theo hướng vô định.

Tôi vô định trong nỗi nhớ ai

Sân trường nắng chiếu, nghịch trên vai.

Làm sao để tốt cho đôi ngả

Khi mà tình cảm chưa nhạt phai.

Tôi! Vô hồn và vô hướng !

-Ế ề, em trai.

Khỏi cần quay đầu lại, tôi cũng biết là ai rồi, bà chị Nữ Tặc. Lâu lắm rồi cũng chưa gặp lại bà ấy. Tôi bẻ lại, lại lững thững tiến về ghé đá nơi 2 bậc đàn chị đang ngồi tám.

-Mày về lớp trước đi nghe H, tao nói chuyện với em tao xiu-Nữ tặc quay sang nói chuyện với bạn

-Em nào đấy, mày thương thằng nhỏ này, đừng có hại đời nó nhé-Bà này đúng là gian tặc, bạn với nữ tặc thì toàn là tặc cả.

Tôi ngồi xuống tránh chỗ chị H. Lặng im không nói gì:

-Cái miệng lèo mép trỏn đầu mắt rồi,em trai-nữ tặc mở đầu.

-Em có chuyện buồn,không có hứng chị ạ!

-Sao có chuyện gì,cần chị tư vấn không.

Chẳng hiểu vì sao tôi ngồi khai với nữ tặc này sạch sẽ.Cứ kiểu như bao nhiêu kim nén trong lòng tôi cho tuôn ra sạch sẽ.Tất nhiên là chỉ liên quan đến Ngừ Y.Bà nữ tặc bắt đầu gặt gù,chuyển qua cau mảy rồi lại giãn ra,nở nụ cười khi tôi vừa kết thúc câu chuyện.

-Chuyện chỉ có vậy thôi sao!-Bà phán một câu xanh rờn.

-Chuyện em vậy mà chị kêu là chỉ có vậy thôi !-Tôi pha chút hờn dỗi,của một thằng con nít với bậc đàn chị

-Chẳng có gì cả,nếu Ngừ Y còn coi em là bạn thì sau này cũng sẽ là bạn.Tình cảm phải xây từ hai phía chứ không phải một phía.Nếu không nó chỉ là sự tù túng thôi.Nếu có lí do,sau này Ngừ Y cũng sẽ nói với em thôi.Sau đó êm đẹp hay không phải nhờ cái miệng lèo mép của em trai đấy.Vì vậy tập luyện cho đến dịp đó đi.

-Keng keng-Tiếng chuông vang lên trong đầu tôi.Ngộ đạo rồi.Đúng là bậc đàn chị,tâm lý và sâu sắc hơn thằng N.đen bạn tôi,và cũng thân thiết hơn để giải thích cho tôi như Thầy tôi nói vu vơ.Tuyệt vời bà chị.Sau mấy ngày tôi bắt đầu cười toe toét.

-Tùng ,tùng-Lần này thì tiếng ngộ đạo không chỉ riêng mình tôi nghe-Tiếng trống trường.

-Thôi,chị về lớp đây-Bà nữ tặc của tôi,vâng của riêng tôi,vì chị tôi mới bị bà ép bức hóm đó.Và giờ đây bà lại cướp nốt nỗi buồn,cục đá đè nén tâm tư tôi bấy lâu.

-À,quên,ráng lên nhé,chung kết đá hay nhé,chị cổ vũ cho cả hai đấy,cả em với lớp chị-Bà chị tinh nghịch quay đầu lại,nói với tôi.

Nụ cười của Nữ Tặc cũng tỏa nắng không kém gì D.Duyên đáng,cá tính,đôi khi hiền dịu trong tà áo dài ngập tràn nắng tháng ba.Cái tháng ba Tây Nguyên đẹp lạ kì ấy.

Tôi nhìn theo chị,trong lòng có cảm tình với chị hơn,một cái gì đó bắt đầu xâm chiếm trong tim tôi ngay từ lúc đó.Nhưng nó hiện tại bị che mờ đi bởi Ngừ Y.Nhưng tôi biết nó đang hiện hữu.Một cảm giác ấm cúng,nhớ nhung,pha chút gì đó lòng biết ơn.Cảm ơn chị.Tôi thầm nói trong lòng khi tà áo dài ấy đã khuất bóng ở cửa lớp tầng I.Từ đấy,tôi yêu những cô gái mặc áo dài hơn,duyên dáng,đẹp dịu dàng,có chút gì đó cá tính.Cũng như hình bóng chị lúc bấy giờ vậy.Tôi đứng dậy,hít một hơi dài.Gió lùa về mát rượi,rồi bước về lớp.Lần này không phải lết nữa mà là kiểu như vừa đi vừa chạy vậy.

Giờ học hôm đấy ồn ào không thể tả.Nhóm nhà lá trở lại vị thế của những kẻ cầm đầu.Tôi hồi sinh và tếu táo trong lớp.D cũng có chút gì đó vui hơn,mặc gì tôi chẳng biết vì lí do gì.Mặc kệ trên bảng thầy dạy vẫn vẫn lờm lờm chúng tôi,nhưng tôi không để ý.

-H,tao đổ mảy nhé.Đi ra đường có 1 tờ 100 và tờ 500 nhặt cái nào?-tôi khều con bé vắt chanh.

-Mấy hồi ngu quá,đương nhiên là 500.Ai mà đi nhặt 100 cơ chứ-Con bé ấy mặt vênh lên,kiểu như:đừng có đem ba cái trò vặt ra đó chị nhe cưng!

-Mấy ngu quá,nhặt cả hai -Tôi vòng tay qua Tr cạnh tôi,kí đầu nó.

-Hahah,Con H mảy hài hước thế-Bọn bàn dưới bắt đầu hùa theo.

Vừa tức bị đánh,vừa quê bị sai,nhờ H chuẩn bị quay sang néo tôi.Bỗng nhiên cả nhóm tôi im bặt,cắm đầu xuống sách hết.Không ai nói năng một câu gì.Tôi mất cảnh giác vì đang vui,quay xuống hỏi N.đen:

-Mày bị sao thế thằng Bao Công-Tôi lấy tay chọt lét nó

-Đề im tao học,mày ồn quá-Nó hất hủi tôi,làm như chăm học lắm ấy.

-Tao cú đầu mày giờ chứ học.Mày thích học không...?-Tôi đưa nắm đấm dí dí đầu nó.

-Thế anh có muốn học không-Một giọng nói như sét đánh giáng xuống giữa tháng ba.Tôi không dám quay lại,như kiểu Từ Hải đập mìn khủng bố,ngồi im không nhúc nhích.

-Anh đứng lên cho tôi!-Tôi như cái máy đứng dậy,ngghiêm hơn cả lúc chào cờ

Máy quay đĩa bắt đầu quay.Vol này có tổng cộng 10 bài single.

Bắt đầu là Intro,rồi tiếp đến là nghiêm túc,đạo đức,trật tự,tôn trọng,ảnh hưởng,kiến thức,cá nhân,tập thể.Nó chỉ kết thúc với bài Ra khỏi lớp.Tôi không quan tâm,đang vui mà,đứng cửa tôi quen rồi.Vẫn mỉm cười mà chấp hành.Thấy tôi thấy thế chưa buông tha tôi.Ông viết một tờ giấy có dòng chữ:Thích nói chuyện nên thế này và bắt tôi cầm tờ giấy ra đứng ở cửa cho thiên hạ đi qua dòm.

Tôi vớ cái bút,nhét vào túi quần lên lĩnh tờ giấy,oách như tướng quân đi lĩnh chỉ hoàng thượng dưới con mắt bá quan văn võ.Ra khuất bóng ông là về lên

hai cái mặt cười to tướng.

Một cho tôi,một cho Ngừ Y!

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Ba Món Quà

Tổ của tôi từ lúc bị cho là xuống hạng nay hồi sinh mạnh mẽ.Cả tổ tập bù cho những ngày dở dang do thằng T gây ra đang cấp tốc hơn bao giờ hết.Riêng phần thằng T thì phải nỗ lực gấp bội nếu không muốn anh chị em đề nó ra đánh.

Hôm nay đã là thứ 4,mai tổng duyệt trên lớp.Hầu như chúng tôi cấm chốt ở nhà D luôn.Tôi thì lần đầu ý thức rõ cái trách nhiệm mình gây ra,nên nghiêm túc hẳn lên,tập luyện hăng say,hồi mọi người tập trong khi mọi người đều kêu nghỉ.Là con trai,hãy biết chịu trách nhiệm những gì mình gây ra.

Lần cuối cùng chúng tôi tập chung ráp lại hoàn tòa.Tôi phiêu toàn bộ cảm xúc của mình ra.Giọng tôi nổi trội hơn mấy thằng cứng nhắc kia khiến cho toàn thể mọi người đều bất ngờ.

-Ghê mày,phiêu quá-P.mập vỗ vai tôi.

-Thường thôi,tao mà,có tao gạo xay ra cám-Tôi hãnh diện trước cái gọi là hối lỗi của chính mình.

-Chưa bao giờ nghe T hát cả,cũng được quá xá luôn-D nhìn tôi xuyết xoa.

Thằng quỷ N huých tôi,tôi quay sang nó

-Em ấy khen mày kia,surong chưa con!-mồm thằng này nó còn tăng max cái volume.

-Im cái mồm nểm của mày đi con,suyt-Tôi vội vàng bịt cái mồm nó lại

Nhưng có lẽ đã muộn,bọn bạn tôi ủa lên,nhao nhao:

-Á à,im im mà rình lu chạy hả T-Giọng chanh chua đầu tiên

-Theo tao thấy cũng đẹp đôi đấy chứ-K cận nhìn Tr rồi nói tôi,cứ như tụi nó khen nhau vậy

-Được cái búa á,thằng T không hợp-P.mập phản đối rồi.Đương nhiên nó là bạn và tình địch của tôi mà.

-Tao không được,chắc P.Mập được đó hả?-Tôi nhún vai xòe 2 tay như kiểu điều hiển nhiên vậy.

-Mây tính sao đấy D-H.đù quay sang hỏi nàng

Nàng thì mặt đỏ tía tai,bối rối và không biết nói cái gì cả.Không phản đối,không đồng ý.Đơn giản nó quá đột ngột và cũng hợp lý thôi.Cái đó có phải do tôi nói ra đâu chứ?

Mẹ nàng đi từ dưới nhà lên,thấy vậy cũng hòa với tụi nó nói lại tôi:

-T,định làm rề của cô hả,được đấy chứ-Mẹ nàng cũng vui tính vừa hỏi khó tôi,vừa nháy mắt với D.Cái nháy mắt bí ẩn giữa những người phụ nữ với nhau.

-O,ơ.....-tôi gãi đầu lia lịa

-Mẹ này,đừng có chọc nữa mà-Nàng D nũng nịu nói với mẹ,đáng yêu vô cùng.

-Ừm,nghỉ ngơi ăn trái cây đi mấy đứa,đừng chọc kéo hai đứa nó ngại lại không dám nói chuyện với nhau giờ-Mẹ nàng vẫn chưa buông tha.

N.đen có vẻ nhận ra lỗi gây khó dễ cho tôi,nó chữa cháy:

-Ăn trái cây ngon hơn,ăn thôi-Nói là làm liền ,nó chạy lại đĩa trái cây,lấy miếng dưa hấu ăn lia lịa.

Tụi nó cũng buông tha cho hai đứa tôi và quay sang đĩa trái cây.Kinh,cái tổ toàn tàu há mồm Tôi và nàng cũng chỉ nhìn tụi bạn mà cười lấy cười để.Rồi cùng nhìn nhau"ăn thôi",và cười.

Thứ 5, thấy chủ nhiệm hào phóng tặng cho chúng tôi nghỉ 2 tiết toán để duyệt tiết mục. Khỏi phải nói là chúng tôi sướng như thế nào.

Tổ I, lên trình diễn tiết mục kịch, diễn xuất khá là vui, nhưng có lẽ đi lệch nội dung đêm hội. Rót ngay vòng gửi xe đạp.

Tổ II, là hát tập ca, hoành tráng hơn cả hát bè. Nếu học theo AC&M hát bè thì nhóm này quả là vô đối. Tạm được.

Tổ III, lại là kịch, nhưng chơi bi kịch. Lốp thảo luận một lúc lâu, không hợp lắm. Tạch.

Cuối cùng tổ tôi cũng lên diễn. Mười lăm đứa nhìn nhau cười ngoác miệng ra. H. dù bước ra làm MC:

- Và sau đây nhóm ca Năm chú cún xin gửi tới quý vị thầy cô cùng các bạn trẻ hâm mộ, một ca khúc đã là huyền thoại, một ca khúc mà ai ai cũng biết. Xin mời quý vị thầy cô, và các bạn cùng lắng nghe ca khúc: Hát rồi sẽ biết.

Ôi thôi, cái ông tướng lắm trò, chẳng ai lại bảo là năm con cún cả. Gặp tôi sẽ là Ngũ hùng, Ngũ long tranh bá lại cún với chó gì ở đây.

Thầy tôi ở dưới vỗ tay rần rần. Vác lên năm cái ghế, năm con cún ngoan ngoãn ngồi lên, ngồi xoay lưng về khán giả. Bắt đầu diễn tôi xoay lưng lại, mở đầu bằng đoạn điệp khúc:

- Mẹ là gió uốn quanh, che đò con thâm lặng- Trầm giọng tôi phiêu hết cỡ.

- Đêm chong đèn ngồi nhớ lại.....- P. Mập rồi bắt đầu xoay lại, rồi tiếp lời tôi.

Dắt Tr. lùn ra xoa đầu, dắt đi học, rồi thì ru cho nó ngủ. Sướng một cái nó được gác đầu lên đùi nàng. Mập nó có vẻ phiêu còn hơn hai thằng đang hát. May mắn là chúng tôi cười đã lúc tập rồi, chứ bình thường chắc tôi phật cười vào mic mất.

Rồi thì hết thằng Tr. lùn, mười năm sau nàng dắt thằng N. đến tiễn nó ra trận. Lúc này năm thằng chúng tôi nhìn nhau mà hát, hết sức tự nhiên. Chỉ có tôi với thằng P. Mập lờm lờm thằng N. đến khi nó ôm nàng bịn rịn ngay chia tay. Bên cạnh hàng múa phụ đạo nữ đang uyển chuyển hết cỡ với những tấm vải khoác vai. Ai cũng đẹp lung linh.

- Đêm chong đèn ngồi nhớ lại, từng câu chuyện ngày xưa, đêm chong đèn ngồi nhớ lại, người mẹ hiền ngày xưa-

Năm thằng tôi cái tiến đồng ca ngân dài. Rồi cùng đứng dậy ra cúi chào trước tràng vỗ tay rào rào của mọi người trong lớp. Thầy tôi cười mạn nguyện. Nhóm tôi trụ hạng thành công, tiễn ba nhóm cầm đèn đỏ xuống hạng.

Chúng tôi nhìn nhau cười mãn nguyện. Một màn trình diễn năm sao cho buổi tổng duyệt, tôi thờ phào nhẹ nhõm, thoát tội rồi nhé thằng T.

Mọi chuyện còn phải chuẩn bị riêng với cánh mày râu nhẵn nhụi anh em tôi, ngày 8-3 thì phải có quà cho chị em. Anh em ở lại bàn ra tán vào.

- Quà gì đây mấy thằng quý- L. lớp trưởng đau não, chắc nghĩ không ra.

- Hoa đi, đơn giản mà ý nghĩa- Thằng N. đến không đưa ý kiến thì thôi, hễ đưa ra thể nào cũng bị chửi.

- Hoa gì, hoa hoài chán lắm- K. cận gật gù.

- Theo tao mỗi người chuẩn bị một món quà, bóc thăm, bóc trúng ai thì người đó tặng- Tôi tỉnh rụi đáp lại, chưa tán gái bao giờ, nhưng mà học lên chiều của ông anh.

- Được đấy, tao ủng hộ, nhưng 29 nữ, 31 nam đấy nhé- T. A đưa vấn đề

- Thì 2 thằng nào xui để quà đó, nếu không tặng ai thì tự xài đi- H. dù thì khỏi hỏi độ hỏ báo chơi liêu của nó.

- Chơi kì vậy, tội hai thằng đó quá !

- Có chơi có chịu, ai bảo xui. !

Anh em chúng tôi nhìn nhau, ừ thì chơi. Thằng nào xui thì thôi, đào hỏ mà trốn.

Theo lịch phân công diễn văn nghệ, lớp tôi diễn vào buổi sáng, nên lễ bóc thăm tặng quà sẽ diễn ra vào buổi chiều. Tôi bí hoàn toàn, tặng quà gì cũng chẳng thấy vừa lòng. Rồi cũng phải suy nghĩ mua quà cho Ngũ Y và bà Nữ Tặc nữa. Ngũ Y thì tôi chưa dám chắc gặp rồi tặng quà hay không, rồi tặng quà nàng có nhận không? Bà chị Nữ Tặc thì đã đòi quà từ ngày hôm qua. Chiều thứ 7, tôi ngồi xị mặt một đồng ở nhà.

- Mày chết trôi hả thằng em- Ông anh tôi mồm nhai ngồm ngoàm tô com, ngồi cạnh tôi ghẹo để tăng thêm gia vị

- Ông lão trời đánh, 8-3 tặng quà gì bây giờ- Tôi chống cằm chẳng buồn nhìn.

- Mày ngu thế, thì người ta thích cái gì thì tặng cái đó. Thế mà cũng hỏi à.- Kinh nghiệm có khác, nói chuẩn đấy

Tôi lục soát kí ức xem coi thế nào. Ngũ Y thì thích cái cài tóc, màu dịu thể hiện tính nhẹ nhàng. Mỗi lần gặp là có cài tóc trên đầu mà. Chuẩn. Bà chị Nữ tặc

thì chẳng rõ thích cái gì nhỉ?

-Ông anh trai,vừa cá tính vừa hiền dịu thì cái gì?

-Mày kiểm cái độc độc mà tặng.Móc khóa nào ngộ ngộ ấy.Ngu thế.Mà có cả cái thể loại con gái lờn tính này à-Lão dán mặt vào tô com cá,chẳng thèm nhìn tôi

Tôi lại suy ngẫm.Quà hai người có rồi.Giờ còn quà trên lớp.Đơn giản.Nhưng còn D.có nên tặng quà riêng không?.Tôi không dám hỏi ông anh tôi lần nữa.Gì chứ dám lấy cái thìa cốc đầu tôi lắm

-Anh trai đáng kính-Tôi nhẹ giọng

-Gi?nhờ vả thì nói đi,tao rành mày quá-Vẫn nhìn tô com cá ăn lấy ăn để.

-Cho đề 50 ngàn nhé-Tôi nhấn mạnh từng lời.Đến con số năm mươi,tôi nói nhanh lên cho lão thấy in ỉt còn cho

-Đẹp,mẹ cho tiền rồi,xin tao làm gì?-Lão sừng cồ

-Đi mà,còn thiếu mới nhờ chứ.Anh em phải đùm bọc thương yêu nhau

-Một tuần việc nhà

-5 ngày thôi nhé.-Tôi kì cò trả giá.

-Khỏi mượn mày

-Thôi thôi,được rồi 1 tuần thì một tuần-Tôi xì mặt.

Được ông anh tiếp đạn,tôi phóng thẳng ra nhà sách lớn gần nhà.Kẹp một chiếc màu nâu bóng cho Ngữ Y.Cái móc khóa con bé neho neho mắt cho bà chị Nữ Tặc.Rồi phân vân quà trên lớp với D.Giờ sao.Tôi tặc lưỡi.Thôi từ từ,chưa có gì cả mà,bị trả quà thì què lắm.Dám tôi xin mẹ chuyển lớp lắm

Lượn lờ khắp gian sách,thủ bông,đồ chơi,tôi chẳng thấy cái nào vừa lòng cả.Chán nản,tôi đảo vòng lên tầng trên.Gian của các băng đĩa,sách nhạc ,dụng cụ âm nhạc đều có đủ.Tôi này ra hi vọng.Biết đâu,tôi bốc trúng D thì sao,duyên số thì sao.Mạnh dạn chui tót sang bên phần đĩa nhạc Việt Nam.Tôi với tay lấy cái đĩa gốc Vol mới nhất.Đưa ra tính tiền.

-Em cũng nghe nhạc này sao-Bà chị tính tiền có vẻ ngạc nhiên

-Em mua cho bạn,bạn em thích nghe mà-Tôi vui vẻ trả lời.

Rời nhà sách tôi nhảy chân sáo về nhà.Xong rồi nhé,mai phụ thuộc vào mày đấy,miệng ời là mồm

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Nụ Hôn Rực Rỡ

Sáng hôm sau,chẳng cần mẹ gọi rồi đứng ca như mấy bữa trước,tôi đã dậy từ sớm.Tính dậy sớm trùu mền nện ông anh tôi,thì chỗ của ông đã ngăn nắp từ bao giờ.Dưới nhà ,tiếng hát ông anh tôi đều đều vọng lên.

-Quái,lão này hôm nay sao thế nhỉ?-Tôi tự nói thầm trong bụng

Tôi rón rén chạy xuống nhà dưới,sắp bật ngựa khi nhìn thấy ông anh tôi.Bình thường là tóc tai bù xù,kiểu như sinh ra không cần xài lược,nay đã gọn gàng.Quần áo ủi thẳng tắp.Trên tay đang cầm một hộp quà màu hồng,cái nơ cũng hồng nốt.Lão đang xoay xoay ngắm ngắm món quà rồi tự cười một mình.Đúng là có yêu có khác,tình yêu khiến người ta đẹp ra.

-Haha,anh Hai,cái gì trên tay thế?-Tôi lên tiếng

-Giật mình mày,rót quà tao thì sao thẳng trời đánh-Lão nhìn tôi hần học vì cắt đứng cái nhũ húng thanh tao.

-Đề em hỏi mẹ xem,con gái như chị N thì thích màu gì nha,biết đâu mẹ biết ha!

-Ê,hôm qua ai giúp mày thẳng kia,mà mày thì hơn gì tao.Cái đĩa nhạc hôm qua gói gém kĩ ha.-Anh trai tôi cũng thuộc hàng đầu có vừa.

-Ai vì quà đồ thôi,với lại em tặng bạn mà,có gì đẹp như cái kia chứ-Tôi héch mũi hướng về món quà trên tay.

-Tao biết thừa chuyện mày rồi nhé,thằng S cho tao biết một chi tiết đắt giá,mày có muốn nghe hay không?

Lão anh trai tôi nói rồi đi luôn,lạ một cái là không treo giá bán như mọi lần tôi cầu cứu.S là anh trai của D cơ mà.Chẳng lẽ lão nắm được gì đó từ D về tôi,hoặc theo chiều ngược lại.Cũng có khi là hai chúng tôi luôn.Tôi vò đầu bứt tóc chịu thua.Kệ,ai cũng lớn rồi chẳng thích hay yêu một ai đó.Có sao đâu?.

Tôi bỏ quà gọn ghẽ vào balo.Nhìn lần lượt từng món quà một.Sắp xếp theo thứ tự.Cái nơ này phần trăm gấp chủ nhân là không cao,ở dưới cùng nhà nơ.Cái đĩa này thì đến chiều,lên giữa nhé.Cái hộp móc khóa là nguy cơ cao nhất,lên trên.Tôi cứ thầm cười cái bà nữ tặc này.Dám hôm nay tôi không tìm bà,bà cũng tìm tôi cho mà xem.

Tôi chào ba mẹ tôi rồi đi ra khỏi nhà.Bỏ mặc hai người lớn ngơ ngác chẳng hiểu chuyện gì về hai thằng con bê bối thường ngày mà thay vào đó,thằng nào cũng lảng o,lich sự.Con đi diễn mà mẹ,chứ có phải đi với người thương như anh Hai đâu.

Tôi vẫn như thường lệ,dù có khác được cái hình thức thì bản chất vẫn y nguyên.Đặt chân lên tới trường thì hình như hội diễn đã bắt đầu rồi.Tôi thăm rủa cái xe bus lẻ mề với cái thằng ban sáng ngồi cạnh tôi.Không biết có phải tôi sợ hư quà hay không mà giữ balo trước ngực khur khur ôm lấy ôm để .Giữ chứ bình thường thì thoải mái,có tí tài sản vào là nhìn mặt ai cũng gian hết á.Thằng ngồi cạnh tôi nhìn tôi như phân biệt kì thị :

-Chú mày giấu cái đ**o gì trong mà ôm như vàng thế?-Nó cười cười chọc quê tôi ,rồi còn chỉ cho chúng bạn thấy.

Một phần quần đùi quá đông,trang bị vũ khí quá hiện đại nên tôi đành nhìn,chẳng dám hó hé một tiếng nào.Giữ cái loại vũ khí tóc vàng bám lỗ tai cả đám thế kia,có cho vàng tôi cũng chẳng dám dây dưa.

Một cái "cốc"vào đầu khiến tôi choáng tỉnh.Tôi hùng hổ quay lại đằng sau:

-Thằng nào thế,dám đánh ông?

-Không phải thằng,cũng không phải con mà là chị,nghe chưa-Bà Nữ tặc đã đứng đó từ bao giờ,không rõ là có phải bà núp để chờ tôi tới không nữa.

-Dạ,chị,chào ngày mới-Tôi quăng cục lơ

-Còn gì nữa không?

-Gì là gì nữa?- Tôi giả ngu vờ vịt hỏi

-Cậu em bao giờ mới lớn nổi,quên hôm nay là ngày gì à?- Bà hình như đôi tông những nhẹo rồi.

Mở cái balo thân yêu,cẩn thận tinh tế che không cho bà thấy.Lấy cái hộp móc khóa trên cùng.Vừa tính quay lại thì hơi trời ời.

-Chụt-Tiếng chụt kéo dài,mặt hai chúng tôi cùng biến sắc.

Hồi ông thần tôi ơi,mắt trinh má rồi,mười sau năm của tôi.

Bà chị nữ tặc bối rối hần lên,xua tay liên tục,miệng ú ớ liên hồi,nhìn tôi như van xin tha mạng vậy.Chẳng qua trong lúc tôi mở túi lấy quà,bạc đàn chị này ghé nhìn lên tôi xem có cái gì quý hóa bên trong không.Động tác tôi quá nhanh,quay lại khiến bà chưa kịp rút cổ thành ra hôn tôi.

Tôi chìa tay đưa hộp quà,chẳng dám mở miệng nói câu gì.Còn bà thì cũng bình tĩnh lại,dù mặt vẫn đỏ như gấc.Đưa bàn tay thon thon ra đón lấy món quà từ tay tôi.Lần đầu tiên tôi thấy bà nữ tặc này rụt rè,e dè,bối rối đến mức này.

Tôi chẳng dám ở lại lâu,tặng quà xong là vọt thẳng,chẳng dám quay mặt lại.

-Ê!

Tôi quay đầu lại,nhìn bà chị,về mặt ngu ngơ,cổ hỏi:cái gì vậy?

-Chúc đi,bao nhiêu tuổi mà đầu không chịu lớn vậy?-Bà phụng phịu trong tà áo dài.

Tôi chỉ cười và lắc đầu rồi quay lưng đi.Trong đầu cảnh khi nãy tua đi tua lại.Lắc đầu cười khổ:

-8/3 mà được con gái tặng quà,chẳng có thằng nào giống như mình cả!

Một ngày khởi đầu mới,một nụ hôn má dù cho là vô tình,giai quyết xong một người.Còn hai người nữa.

Bước vào hội trường,người đông nghịt.Nhìn cả lũ thờ hồn hển như cá thiếu oxy.Tôi nhìn quanh,chẳng tài nào phát hiện ra chỗ ngồi nếu như không nhìn thấy thằng N.đen nổi bật .Nhanh chân lên lời,miệng thì xin lỗi,cảm ơn rồi rút,vượt qua cả đồng chương ngại vật tụ họp cùng đám bạn.Híc ,người đầu mà đồng thấy sợ.Vừa đặt balo lên bàn ngồi xuống,tôi đã thấy một giọng nói quen thuộc của Ngừ Y vang vọng bốn phía.

-Xin kính chào thầy cô cùng các bạn học sinh thân mến.....-Ngữ Y trong tà áo dài nhẹ nhàng bước ra nhìn xinh xắn vô cùng

Thêm một giọng Nam ấm áp vang lên tiếp nối:

-Xin gửi những lời chúc tốt đẹp nhất dành cho các cô,các bạn nữ xinh đẹp trong hội trường ngày hôm nay

-Ồ,thằng lã từ kia-Tôi không kìm chế,phun ra liền.

-Mày quen nó à?

-Không,không,biết thôi-tôi tui ngầu

-Tao phỏng đoán là tình địch mày,gan ghê,bất cá nhiều tay,tao bái mày làm sư-Thằng N.đen chấp tay vái tôi .

Tôi không bận tâm tới nó mà mãi ngắm nhìn Ngữ Y.Cô bạn tôi đang đứng đó,dẫn chương trình trong tà áo dài duyên dáng.Bên cạnh tôi mấy thằng học sinh luôn miệng khen MC nữ xinh xắn,rồi thì đẹp,tên gì,học lớp nhiều.Tôi tự nhiên đắm ra tự hào một cách khó hiểu.Bạn thân người đẹp ngồi đây này.Dù tôi biết rằng giờ thì chẳng phải nữa rồi.

Nhớ tới lời bà nữ tặc,tôi đập bộp bộp vào má,tỉnh táo tỉnh táo.Cái gì của mình là của mình,không việc gì phải xoắn lên cả.Hôm nay là phải diễn.Không việc gì phải hấp tấp,còn cả ngày kia mà.Tôi nhìn theo Ngữ Y đến khi cô nàng khuất hẳn vào cánh gà.

Lớp tôi diễn thứ năm.Có lẽ tầm 8 giờ hơn gì đó.Tôi tính ra ngoài tính kiểm gì đó bỏ vào bụng.Nhưng chúng khôn nạn thì quyết tâm bắt ngồi xem cùng.Chẳng phải chúng nó nghiêm túc gì,chỉ vì thằng nào cũng đã no căng rồi.Nhìn cái ánh mắt có vẻ khôn nạn là rõ ràng còn gì.Tôi bầm bụng ngồi xuống.Thời gian đến tiết mục lớp tôi sao mà đằng đằng đến thế.Bình thường một tiết mục chỉ có mười lăm phút để giới thiệu rồi diễn mà tôi ngồi nóng ruột cũng chưa hết tiết mục đầu tiên.Mê một thể nào tôi ngủ quên lúc nào không hay.

-Bốp-Thằng khôn nạn nào đánh thức tôi dậy.

-Gi?,tôi xoay mặt qua áp má vào bàn nói!

-Dậy,ngủ gì mà nước miếng chảy ghê quá.Đi rửa mặt đi.Chuẩn bị xong tiết mục thứ ba rồi kìa

Tôi đưa tay sờ lên miệng,xem có nước nào chảy ra không trong sự cười bỏ của đám bạn.Lùi thui đi ra ngoài rửa mặt.Đưa tay và nước vào mặt cho tỉnh táo.Diễn rồi,cổ gắng phiêu nha T oi Tôi lấy tay xoa xoa cái mặt,định tiến về hội trường thì thấy Ngữ Y với thằng ống sáo đang đứng ở góc.Hình như có chuyện gì đó.Ngữ Y đang tỏ vẻ khó chịu,còn thằng ống sáo có điệu bộ như van nài cái gì đó.Chắc nó đòi kẹo thôi.Tôi không tò mò ,đi thẳng lên hội trường.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Hai Thằng Xui

Hết tiết mục thứ ba,nhóm tôi cũng nhanh chân đi cửa sau tiến vào phòng chuẩn bị cho diễn.Các ma nữ lớp tôi thì đang trét phấn.Năm thằng tôi thì quần áo chỉnh tề.TR.lùn thì quần lửng cộng thêm cái áo nhìn như kiểu siêu nhân Nhật Bản,tay kia cầm cái kẹo mút,nhìn hài hước không thể tả.N.đen thì oách xà lách trong cái áo bộ đội của ba nó.Cười phe phé hãnh diện đứng nghiêm đưa tay lên chào bọn tôi.

-Xin tiếp nối chương trình với ca khúc Huyền Thoại Mẹ của tập thể 10a11.Xin quý vị cùng thưởng thức những giọng ca của năm chàng trai này nhé-Giọng Ngữ Y ấm cúng vang lên.

Năm thằng chúng tôi ra trước,cúi đầu chào khán giả.Phải nói là choáng ngợp hoàn toàn,khi đứng trên sân khấu nhìn xuống bao nhiêu người thế này.Bình tĩnh mà run,năm thằng tôi tiến về ghế.Xoay lưng lại với khán giả.Chẳng biết đứa nào mượn đầu được cái ghế xoay lại được,còn cao nữa chứ.Hộp cho tiết mục chúng tôi.

Y như lúc tập.Tôi chờ nhạc dạo,rồi xoay lưng lại bắt đầu phiêu.Hội trường im phăng phắc,mồ hôi mẹ con đua nhau chảy trên lưng tôi.Tôi cảm giác hơi run:

-Mẹ là gió uốn quanh,trên đời con thăm lặng-Tôi nhẹ nhàng hạ giọng,càng về cuối,càng nhỏ và dài ra.

-Đêm chong đèn ngồi nhớ lại,từng câu chuyện ngày xưa.....-P.Mập đúng kịch bạn quay lại,lộ mặt hai thằng.

Lúc này D dất thằng Tr.Lùn ra.Không phải nói khi học sinh và thầy cô cười nghiêng ngả,quần lửng ,áo siêu nhân miệng ngậm kẹo mút,đã thế lúc này tôi còn xúi dục nó kéo quần quá rún cho nó trẻ con.Tôi nhìn cảnh nàng lau nước mũi cho nó và phiêu theo mấy thằng còn lại.Ồ dưới tiếng vỗ tay nhịp nhàng theo dòng điệu của ca khúc.

Nàng đưa thằng Tr đến trường cũng là khúc nhạc dạo chuyển tiếp,năm thằng tôi chẳng có gì làm cả ,ngoài việc nhịp nhịp cái chân.Tôi đứng trên sân khấu ,không run không sợ hãi,cười một cách tự nhiên.Ở dưới hội trường tôi có thể nhìn rõ cái nét mặt ngơ ngác,há hốc mồm của lão trời đánh.Chắc lão cũng chẳng ngờ cái thằng lão ném sách vào người đang được đứng trên sân khấu thể hiện một cách xuất sắc thế.

D,khoác bộ áo mới lên người,nàng trở thành bà mẹ già sau đó mười năm.Thằng Tr.Lùn nay đã lớn thành thằng N.đen,cả bảy yêu nữ tổ tôi ủa ra,múa múa,Hội trường càng ồn ào hơn.Và đến khi cảnh ôm nhau chia ly thì khán giả khỏi phải nói,vỗ tay ào ào.Tôi đứng trên này tức xì khói.Miệng hát mà bụng thì rủa thằng N.Bao lần nó ôm là tôi đều rủa hết,chẳng sót lần nào.

Năm thằng chúng tôi đồng thanh kết bài hát:

-Đêm chong đèn ngồi nhớ lại,từng câu chuyện ngày xưa.Đêm chong đèn ngồi nhớ lại,từng câu chuyện ngày xưa....-Và nhìn nhau đi ra,cúi chào khán giả.

Tiếng vỗ tay ầm ầm.Nhiều học sinh không kìm nén nổi cảm xúc,đứng hẳn dậy.Thầy tôi thì đang nhận những cái bắt tay của mấy người,về mặt tự hào lắm.

Tổ tôi đi ra khán giả,cả lớp xúm ủa vào bắt tay bắt chân khí thế.Tôi nhìn D,D nhìn tôi nhìn đám đông 58 con người ủa vào vòng tròn mà bật cười.Chẳng hiểu lúc đấy tôi lấy đâu ra dũng khí :

-Chúc D ngày 8/3 vui vẻ,luôn hạnh phúc và hay cười nhiều lên nhé,cười xinh chứ bộ!-Văn chương tôi chỉ có thể thôi,không thể hoa mỹ hơn được nữa.

-Ừ,cảm ơn T nhé,T cũng cười nhiều như bình thường,đừng có làm cái mặt như mấy bữa trước là được!-Nàng nháy mắt nhìn tôi.

Hai đứa tôi cũng bật cười.Có vẻ mọi chuyện từ ngày hôm trước chỉ là một cái gì đó không đáng kể,một kỉ niệm để mà nhớ sau này ,vậy thôi nhĩ,cô bạn đầu bàn!

Chiều hôm đó, bọn con trai lớp tôi hào hứng chuẩn bị làm lễ cho các bạn nữ trong lớp.Khoi phải nói thằng nào thằng đấy hồi hộp đến thế nào.Lỡ bốc hết con gái,mà còn quà trên tay thì khỏi phải nói là như nào.Đến ngay cả tôi với thằng H.đều mạnh miệng đưa ra ý kiến như thế thôi,chứ nhiều khi cũng rét run lên cảm cấp ấy chứ.

Mấy chị em thì ngồi bên phải,anh em chúng tôi ngồi bên trái.L lớp trưởng đại diện cho cánh mày râu,D đại diện cho chị em Ừ,cán bộ lớp mà,cánh chim đầu đàn,em lạy hai cánh chim bốc trúng tên em .

-Cặp đầu tiên.H.đù và Nh.-D và L ghép hai mảnh giấy lại với nhau.

Khoi phải nói thằng khôn nạn ấy cười tươi như thế nào,nó vừa đi ,vừa cười rung cả vai.Anh em tôi hồi hộp lại chờ đợi.Mười thằng rồi mười lăm thằng .Những thằng lo âu hồi hộp bớt dần đi.Những thằng toét miệng cười ngày càng nhiều thêm.Đến khi chỉ còn năm thằng:Tôi,T.A,L lớp trưởng,K.cận và Ng.Xong đời rồi,xác suất ngày càng thấp đi ,tai họa càng nhiều thêm.

-K,cận với Tr-Ái dà,cái cặp đôi hoàn cảnh.

Thằng K cận ngoác đến mang tai,trúng ngay con bé Tr mới ghê chứ,đã thế thoát khỏi kiếp số nhục nhã cuối cùng thì niềm vui đó phải to lớn hơn cả thằng H.đù ban đầu rồi.Tôi nắm chặt món quà,quà ơi giúp tao nhé.

Kế tiếp K.cận,L lớp trưởng .Xong phim 33% còn lại,suất thẳng hạng gọi tên ai đây:

-Người kế tiếp và là người cuối cùng.D và Ng.

Thằng Ng đứng dậy chấp tay lạy loạn xạ,29 thằng kia thì phấn khích tột cùng.Tôi quay sang thằng T.A đã gục mặt xuống bàn từ lâu,kiểu như bị sét đánh trúng người vậy.Tôi xiết chặt món quà,mày mang nhục cho tao rồi quà ơi là quà.

Khoi phải nói cả lớp nhìn chúng tôi như thế nào,bọn con trai thì mở miệng cười he hé,trong khi những đứa con gái thì pha lẫn chút thương hại,một chút tò mò,xem chúng tôi xử lí sao với món quà đó.Tôi chẳng để tâm vì đầu tôi xoay vòng vòng.Vừa tức ,vừa nhục mà phải nhịn.Gieo gió gặt bão,ác giả hồi báo,khoi nào ra thì ráng mà chịu.Chỉ thấy cảnh thằng T.A mà tôi thấy thương cho nó.

Lớp tôi kết thúc màn tặng quà,trong vô vàn lời chúc dành cho phái nữ.Sự vui vẻ hạnh phúc dành cho 29 người con gái lớp tôi,hãnh diện tự hào của chừng ấy thằng con trai,và thêm máu và nước mắt của tôi và T.A đóng góp.Tôi với thằng này đúng có duyên,phạt cũng bị phạt chung,chết cũng chết chùm.Chắc có lẽ hai thằng tặng quà nhau cho xong chuyện.

Lớp tôi vui vẻ kéo nhau lên hội trường nghe kết quả.Trong lớp chỉ còn tôi với D.D đang loay hoay làm cái gì đó,còn tôi thì úp mặt xuống bàn,lén lút dòi nhìn .Ngồi ngao ngán cái kiếp nạn này,nó sẽ còn được nhắc mãi cho xem.Nàng quay lại nhìn tôi ,về suy nghĩ gì đó rồi đi xuống ngồi đối diện tôi.

-T,tặng quà cho D chưa?

-Hừ,nhưng mà T có bốc trúng D đâu-Tôi ngạc nhiên

-Khờ quá,ông thần trời đánh,T không tặng quà là D giận á-Nàng giả bộ giận dỗi.

-Không,có chứ,sợ D chê quà ế không nhận thôi!

-Quả của T là D nhận á, không có chê mà-Nàng nói rồi xòe bàn tay ra đòi quả.

Rút cái món quà tôi tự tay bọc ,mới hôm qua nhìn nó còn gọn gàng đẹp đẽ,tự nhiên hôm nay trao tặng nàng ,tôi thấy nó xộc xệch đến mức xấu òm.Nàng tự nhiên mở món quà ra trước mắt tôi,nhẹ nhàng,nhẹ nhàng,gỡ từng chiếc băng dính.Lấy giấy gói gấp lại,rồi từ từ mở món quà ra.

-Á,CD Quang Dũng mới nhất,D thích nghe lắm á-Nàng vui mừng cười tươi rạng rỡ.

-T biết D thích nghe Quang Dũng mà!

-Sao T biết?-Nàng bắt ngờ hỏi tôi.

-Ờ,đoán thế thôi,hi hi

-Đoán hay thật ha!

Tôi đâu có ngu gì khai ra mình đã nhìn thấy cái gác có một đồng hồ Vol Quang Dũng của nàng, không thì tôi sợ nàng lại hỏi tôi chuyện có mở lên Nhật Ký không nữa thì toi.Người làm việc không đáng hoàng thì thường lo nghĩ nhiều thứ vậy đó.

Chiều hôm đó,buổi hoàng hôn đẹp nhất đời học sinh của tôi,tôi và nàng đi trong sân trường vắng lặng vui vẻ,cởi mở với nhau.Tôi đã biết ,tình cảm của tôi dành cho nàng đã sang một trang mới,một trang đặc sắc ,tươi sáng và yêu thương nhiều hơn.Phải không thế ông mặt trời?

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Ngọn Đồi Mơ

Tôi và D cùng tiến về hội trường cũng là lúc bắt đầu cho việc công bố kết quả và trao giải.Mọi người xôn xao bàn tán xem giải nào mới xứng đáng được nhất.

Tôi không để ý lắm.Hôm nay tôi đã có món quà dành tặng hết những người phụ nữ quan trọng trong đời tôi,mặc dù cô gái đi bên tôi chỉ là món quà ẻ.Không sao,những niềm hy vọng lúc tôi cầm cái CD Quang Dũng ra tính tiền đều thành hiện thực.Món quà đã tới được tay người cần thiết.Vậy là tôi đã mãn nguyện lắm rồi.

Bước sánh đôi bên nhau,cười nói vui vẻ,chúng tôi phải khiến cho đám bạn trên hội trường mắt tròn mắt dẹt.Tôi tự hào pha lẫn chút gì đó bối rối,bên cạnh mặt nàng còn đỏ gay gắt hơn tôi.Tôi khẽ lay cánh tay,ngón tay tôi khẽ chạm vào tay nàng.

-Hờ,sao vậy T?-Mặt nàng càng đỏ hơn.

-Chỉ muốn hỏi sao mặt cô nung đỏ thế thôi –Tôi cười cười.

Nàng lặng chỉ nhìn xuống đất,nhưng tôi chắc rằng,lúc ấy tôi đã thấy nụ cười ở trên môi nàng,nụ cười tỏa nắng khiến tôi say đắm dạo ấy.

-Giải khuyến khích thuộc về 10a11

Buổi lễ trao giải đã bắt đầu,giọng nói vừa nãy đương nhiên là của Ngữ Y.Nhưng tôi không thấy nó ngọt ngào như lúc trước nữa.Cũng không hề có cảm xúc khi nhìn Ngữ Y đang đứng bên cạnh thằng lằng từ hào hoa nữa.Kể cả khi nghe K.cận kề lại là thấy Ngữ Y song ca cùng thằng óng sáo trong tiết mục của đội văn nghệ xung kích của trường tôi cũng cảm thấy nó bình thường như kiểu trời có mây thì sẽ có mưa vậy.Đấy không hẳn là bội bạc,cũng không hẳn là quên lãng.Đấy gọi là bị che phủ bởi một cái gì đó đẹp hơn,cần thiết hơn.Và lúc này D chính là người che đi Ngữ Y trong suy nghĩ của tôi vậy.

-Lên nhận giải nào ông thần T-Nàng ghé tai tôi nói nhỏ

-Ừ,lên đi!

Có lẽ trong mười lăm đứa tổ tôi trên sân khấu,tôi cam đoan có đến mười ba đứa thất vọng,chỉ có tôi với nàng cười hạnh phúc và sung sướng.

Ngữ Y lướt qua tôi lúc trao hoa và phần thưởng.Nàng đưa bó hoa cho D,và lướt qua tôi đưa món quà cho thằng N.đen.Tôi vẫn mỉm cười và chỉ thầm nói trong lòng:

-Đến bao giờ mới hết giận tôi đây cô bạn?

Những giải thưởng sau đó,hầu như toàn thuộc về khối 11 và khối 12.Nên chúng tôi cũng có thể thỏa mãn vì thành quả chúng tôi đạt được.Không những thế,thầy tôi còn mượn được một chiếc guitar và hứa sẽ đánh cho chúng tôi nghe một bản nhạc.

Cả lớp chúng tôi,ngồi giữa sân trường trong ánh nắng chiều dịu nhẹ,vòng tròn xung quanh cái tâm thầy chủ nhiệm.Tất cả lặng im.Tiếng đàn guitar khẽ vang lên.Tôi cảm tưởng lúc đó tôi không hề nghe bằng tai mà nghe bằng con tim.Tiếng đàn vắng vắng mãi trong người tôi.

-Gọi nắng, trên vai em gầy đường xa áo bay,nắng qua mắt buồn lòng hoa bướm say-Giọng thầy trầm ấm vang lên.

Hầu như ở độ tuổi chúng tôi, không thích nghe hoặc chối bỏ loại nhạc trữ tình này.Nhưng lần đầu tiên tôi thấy đám bạn quý của tôi ngồi im và gật gù.Không,tôi lầm vì còn một người,người ngồi bên cạnh tôi đang hát khe khẽ theo thầy:

-Lời em đi về trời không có mây,gọi tên em mãi suốt con mê này

Chỉ có cô nàng bàn đầu của tôi,con người mang hai tính cách,vừa hâm mộ Quang Dũng mới có thể du dương và đúng nhịp điệu như vậy.Tôi vừa chìm đắm trong tiếng Guitar của thầy,vừa ngây ngất bên giọng hát của D.

Tiếng đệm Guitar vừa kết thúc bài hát,tiếng vỗ tay hoan hô khí thế xóa tan cái bầu tĩnh mịch lúc này.Không chỉ riêng lớp tôi,mà rất đông học sinh các khối háo hức bên ngoài cũng thế.Văng lóp chúng tôi đẩy,thầy chúng tôi đẩy,và cô bạn bên cạnh tôi cũng là của tôi đấy.

-Ê,lên đòi chơi nghe-N,đen hào hứng hỏi tôi.

-Đòi ấy hả,mày không tính về sao?

-Tao xin phép mẹ tao sang nay là ngủ lại nhà K.cận rồi.Ba mẹ nó về quê hết,có mỗi mình nó à.Nó sợ ma nên bảo tao ở lại cho vui.

Nó vô tư nói mà không để ý D đang phải lấy tay bịt cười.

Mày thì sao?-Tôi cũng muốn ở lại vì đi chơi,đồng thời tạo điều kiện cho ba mẹ tôi có dịp ba tôi thể hiện tính ga-lăng.Ông anh tôi thì kinh nghiệm hơn tôi nhiều.Sáng sớm đã xin phép mẹ ngủ nhà bạn rồi.

Tôi vào nhà K.cận quay số về nhà.Mẹ tôi chỉ dặn dò vài câu,đừng chơi khuya quá,ngủ ngơi sớm.Tôi thở phào cúp máy.

Cả lớp tôi trừ mấy bạn phải về do chưa xin phép và nhà xa,còn lại khoảng ba chục người kéo nhau đi ăn uống.Hùn tiền mua trái cây và nước uống kéo nhau lên đồi.Chỉ trách lũ bạn khôn nạn,chúng nó mua quá trời đồ,bắt tôi xách một đồng, rồi tót lên trước,để tôi rút về sau.D đi với tôi,chỉ còn có hai người.

Khi đặt chân lên con đường trên đồi thì cũng là lúc trời tối.Chỉ có ánh trăng,và ánh điện bóng đèn bên cạnh đường hắt xuống .Con đường càng lúc càng tối.Phủi thui đám bạn,tôi thì không biết đường,còn D biết hay không thì tôi còn chưa rõ.Mò trong đêm tối thế này còn vác theo cả đồng đồ.Chẳng khác gì còn mỗi sa tăng với lão sư phụ.

Lão sư phụ đi trước,có vẻ biết đường,tôi lần mò theo sau.Mọi chuyện sẽ êm xuôi nếu như không có tình huống ấy xảy ra.D bị trật chân,có lẽ đập vào hòn đá.Nàng nhăn nhó .Tôi vớt đồng đồ xách ở hai tay:

-Sao không?-Tôi lo lắng thực sự

-Chân D đau quá!

-Đề T xem

Lật đặt lấy chiếc Mp3 ra,soi soi bằng cái ánh đèn xanh yếu ớt,trắc chân mắt rồi.

Tôi đỡ D dậy,ngồi ngoi một hồi rồi hai tay xách túi đồ,khom người xuống trước mặt nàng

-Lên,T cõng D!

Bí bách,nàng đành phải leo lên lưng tôi.Lạ thay ban nãy xách túi đồ đi đường còn bằng bằng tôi đã mệt đứt hơi.Giờ leo dốc vác theo cô bạn này nữa mà tôi như trâu bò,chẳng biết bao giờ Sa Tăng mới mệt nữa.Tôi với nàng chơi trò thăng mù dẫn thăng què,nàng chỉ đường,tôi mò mẫm đi theo.Mãi mới lên tới đỉnh đồi.

Cả lớp tôi ồ lên khi thấy hai người hai chân đi lên đỉnh đồi.Chúng nó bu vào rồi rít:

-Gi thế này,hai anh chị-K.cận thì cận tới 4 độ mà sao mắt nó tinh thế

-E hèm.Cõng nhau nữa cơ đấy-L lớp trưởng tiếp theo.

D ngại quá chẳng biết nói gì,tôi thì cứ chết phồng ra,miệng thì phân bua tình ngay lý gian,còn trong bụng thì mừng rơn.Mãi đến khi nhớ đến tay tôi đang xách cái gì,tụi nó mới tha cho cả hai đứa quay sang tranh giật nhau ăn.Gom củi và đốt lửa .Chúng tôi ngồi quay vòng hát hò vui vẻ,ồn ào cả một khoảng không gian.

D chỉ cười và nhìn tôi,và tôi cũng chỉ nhìn nàng mà cười.Nàng đưa tay lên miệng chỉ chỉ về phía phía đá nhìn thị trấn bên dưới.Tôi hiểu ý,lén lén diu nàng

ra chỗ hẹn.

Trong khung cảnh trời trắng gió mát, ở dưới là thi trấn đang sáng đèn. Có lẽ sau này dù đi đâu, trong lòng tôi vẫn mãi nhớ về ngọn đồi ấy. Ngọn đồi với bạn bè ánh lửa sau lưng, tôi và D đang ngồi tựa vào nhau ngắm cảnh. Chúng tôi không e dè ngại ngùng, không phải mặt lạnh với nhau như những tháng trước nữa và cũng không phải kẻ đầu bàn kẻ cuối bàn nữa. Con trai mẹ yêu rồi mẹ à, yêu cô bạn ngồi đầu bàn.

Cô bạn ấy nhỏ bé, đang ngồi cạnh con đây.

SPECIAL CHAP: VIÊN THUỐC BỒ NGỌT NGÀO

Sài Gòn tối nay mưa lất phất mưa, vớ chiếc áo Juve hồng trên đồng áo đá banh treo gần cửa sổ, nó lọt tọt chạy xuống dưới nhà. Chuyện hôm nay khá ồn ào, nó đã nghĩ thông suốt mọi thứ, nhưng có lẽ nó cần một ai đó, một người liên quan trực tiếp đến đứa con tinh thần của nó lên tiếng để cho nó một lời khuyên.

-Mưa lất phất chứ đừng mưa to, tao xin mày đấy!

Nó vừa mở cửa thì thấy ngay người nó cần gặp. Về mặt hiền dịu thuở nào vẫn còn đó. Nhưng thay vì các tà áo dài duyên dáng thì cô nàng đang khoác lên bộ vest nữ công sở nhìn duyên dáng hơn nữa. Mỉm cười, Ngữ Y chỉ tay về quán kem. Mặc cho tôi đứng trân trân.

-2 ly dâu nhé chị!

-Chà, nhớ ghé ha!

-Không có gì, bạn T thì T nhớ thôi!

Hai đứa ngồi ăn kem, nhìn ra ngoài đường, dòng người hối hả trong cơn mưa lất phất.

-Chuyện hôm nay là sao hả T, có liên quan đến Học Sinh chuyển lớp hả.

-Ừ! nó ảnh hưởng đến nhiều bạn giống T, khiến họ mòn mỏi đi cảm hứng.

-T tính sao, chắc bỏ dở hả?

Tôi khá rành tính cô bạn, chỉ im lặng tiếp tục ngồi nhìn. Cô nàng đưa muỗng kem vào miệng ngậm chặt, rồi thông thả cất lời:

-T dự tính hết rồi, chắc luôn. Nhưng mà Y vẫn mong học sinh chuyển lớp đi đến cùng. T không thể nào bỏ cuộc dễ như thế. Bệnh cứng đầu thì khó chữa lắm.

Tôi im lặng và cười. Bầu trời cũng bắt đầu tạnh dần.

Tiền Ngữ Y về tôi leo tót lên phòng, châm điếu thuốc, tiếng điện thoại vang lên bài whistle của Flo Rida.

-Alo, con nghe Madam?

-Khỏe không con?

-Dạ khỏe, chủ yếu là sinh viên nghèo sắp hết tiền, hê hê.!

-Anh chỉ được thế là giỏi. Ráng học hành chăm ngoan, giữ gìn sức khỏe. Đừng có thức khuya đấy, hút ít thuốc thôi.

Tôi dạ như một cái máy. Cái nào mẹ tôi dặn tôi cũng làm kém cả.

Vừa để máy xuống bàn, tiếng huýt sáo lại vang lên, chẳng kịp để tôi alo gì cả:

-Ông thần, tôi đi học, chiều gọi có gì không!

-Tính hỏi cô nương rảnh không, qua chờ tôi đi ăn ấy mà!

-Khiếp, nhớ bạn thế cơ à. Có gì không?

-Ồ, không có gì, muốn nghe giọng thôi!

-Hà hà, thu âm lại đi. Còn bày đặt nữa. Có lên nhé, đến tuổi tự lập rồi đấy, nhanh nhanh còn cưới vợ.

-Tất nhiên rồi. Không cưới được ai thì về cưới cô nương nhì!

-Thôi, thầy vô rồi, bữa nào gặp sau. !Tút ,tút!

Thêm một người nữa!

Nhanh nhí, bốn năm rồi đấy. Năm nay là năm thứ năm. Năm năm trước có người đi Sing.lâu vẫn chưa thấy gì. Chứ bình thường lên skype chat còn la mắng ầm ỹ, nhìn dạo này ốm tong, sao lại cắt cái mái tóc lằng từ để đầu húi cua. Rồi thì cầm hút thuốc, hỏi xem dạo này thế nào rồi. Bà nữ tặc vẫn thế, ồn ào, nhưng âm áp đầy quan tâm.

Hít một hơi dài, để cái điều thuốc đã lụi từ lâu. Mở lap và bắt đầu type. Chap 26. ngon đời mộng mơ. Và truyện Học sinh chuyển lớp tiếp tục mộng mơ và đi tiếp hành trình của nó. Dù có gì xảy ra

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Không Lời Cho Một Rung Động

D ngồi cạnh tôi, vu vơ hát câu gì đó. Tôi quay sang khẽ nhìn và cười, mái tóc ngang vai đang được gió lùa vào vuốt ve. Lần đầu tiên tôi chứng kiến D nhẹ nhàng và mong manh đến vậy. Không phải là cái cô đầu bần hay ngồi cạnh, đôi lúc quan tâm, đôi lúc lạnh băng đối với tôi. Không phải là cô gái đội nón, cột mái tóc ngắn thành cái đuôi rùa hôm cô vũ tôi trận khai mạc. D ở đây rất riêng, nhẹ nhàng, yếu đuối, như thể ai cũng có thể làm nàng tổn thương. Nhưng những kẻ đó hãy hỏi qua tôi trước.

-T nè, có bao giờ T nghĩ bọn mình sẽ ngồi với nhau được như này không?

Nàng chợt hỏi tôi, về mặt có gì đó là lưu luyến.

-Cái đó là chuyện của tương lai, đòi người không ai đoán trước, nhưng chỉ cần mình cố gắng hết sức mình, thì kết quả ra sao mình chờ hỏi tiếc những ngày còn lại.

Không hiểu ai dạy cho tôi nói những lời hoa mỹ này nữa. Nàng cũng nhìn tôi tròn mắt, kiểu như không tin rằng người ngồi bên cạnh là T, một thằng khô cứng, mặt lúc nào cũng nhớn nhoe, chỉ biết đến nghịch phá, đá banh và nghe nhạc vậy.

-T còn nhớ câu đầu tiên D hỏi T lúc vô lớp chứ?

-Mấy cây viết chì. Thực chất hỏi đó khá bất ngờ nên không kịp trả lời- tôi điềm nhiên trả lời, vì đó là điều tôi luôn nhớ trong đầu

-Giờ trả lời được rồi chứ?

-Chẳng vì gì cả, cũng chẳng hiểu vì sao nó có, những gì chì viết có thể xóa được, tuy không trọn vẹn nhưng phần nào nó cũng bị nhòa đi, không để lại cảm giác nặng nề như khi viết sai bút bi vậy- Tôi tiếp tục hoa mỹ

-Ừ, cũng đúng vậy!

D lại cùng tôi ngắm cảnh. Gió lùa lên mát rượi. Sau lưng mùi khoai nướng thơm lừng. Tụi bạn tôi thì đang chia nhau từng củ khoai nướng, nhìn đáng yêu vô cùng. Ồi, tuổi học trò.

-À, M.A là như nào với D vậy?

Tôi nghĩ đây là cơ hội hiếm hoi khi có thể giải đáp thắc mắc bấy lâu còn quanh quẩn trong tiềm thức của tôi. Đơn giản, ngay từ lúc đầu, M.A luôn là đối thủ nặng kí với tôi.

-Cùng là cán bộ lớp, hay đi họp chung, tính tình vui vẻ. Cũng hay quan tâm D

-Còn gì nữa?

D quay sang nhìn tôi mỉm cười. Trục quan con gái rất nhạy bén, khi bạn đứng đối diện với một người con gái, mà cô ta nhìn bạn cười thì hãy chú ý, cái khóa quần của bạn hoặc là nội tâm của chính bạn đã bị cô ta nắm thóp. Nhưng D không đem cái đó để vận vẹo tôi, nàng chỉ nhìn ý như: "biết vì sao hỏi rồi nhè". Lại cười:

-Thì ít nhất M.A cũng đã nói với D về tình cảm, nhưng D từ chối!

-Lại thằng đó- Tôi còn nhớ có lần D nói với tôi là M.A không vui bằng ai đó, thằng quái vật trong hàng quái vật

-Thằng nào cơ?-D ngạc nhiên cao độ

-Hi hi, không, mà sao lại từ chối chứ.

- Vì một ai đó thôi....!

D để trống câu đáp án cho tôi ngồi suy đoán. Trong đầu tôi liệt ra hàng chục cái tên. Tên tôi ở hàng cuối. Vì trong tình thế này hi vọng cũng chỉ giúp tôi có vị trí ấy

- Một người cho D biết bị phạt là gì, làm cho D cười, nhưng nhìn D và luôn biết chịu trách nhiệm việc mình làm mặc dù hay đi muộn. Còn cho D nghe ké nhạc nữa

Tôi ngó người ra, rồi nở nụ cười miễn cưỡng. Tôi và D nhìn cùng về một hướng

Ngón cái của tôi chạm vào tay D, rồi rút lại, rồi lại tiến tới chạm vào tay nàng. Nàng cũng chỉ cười, vẫn ngồi im, không hề nói câu gì. Lấy hết can đảm, cả bàn tay tôi đặt lên tay D nắm chặt. Nàng cũng chỉ cười mà không rút tay lại. Tôi cũng cười, nụ cười của thằng con trai mới lớn, biết được cái rung rinh tuổi học trò. May cho chúng tôi là lũ bạn đang giỡn nhau chỉ chèo đàng sau, không thấy cảnh này, chắc mai có scandal toàn trường mất.

D quay lại nhìn tôi, chỉ nói ra một câu:

- Ngốc!

Lần đầu tiên trong đời, có đứa bạn dám nói tôi ngốc mà tôi bỏ qua, đơn giản nó là một từ ngọt ngào trong việc thể hiện tình cảm, một danh từ đẹp hơn bất kì những ngôn từ hoa mỹ nào. Ừ, T ngốc được chưa cô nàng ngốc không kém gì tôi.

- Nếu một ngày nào đó, T biết được có một cô gái âm thầm vì T nhận nhịn và hi sinh cho T thì T làm sao.

- T không hề biết, thực chất như thế thì quá khó xử. Lúc ấy chỉ chờ nghe con tim lên tiếng là mình thích ai thôi.

Tôi hỏi đó vẫn là một cậu con trai mười sáu tuổi, ăn chưa no lo chưa tới, dù có thông minh hay nhạy bén như thế nào, cũng không thể nắm vững những hành động trong chuyện tình cảm của bản thân hay đối phương được, đơn giản nó vượt quá cái suy nghĩ của tôi. Tôi đơn giản, không thích phức tạp. Muốn giải quyết một lần cho hết những gì mình vướng mắc. Tôi đơn giản, có khi đến cộc cằn, thiếu bình tĩnh.

-

Lại ngốc nữa, nhưng lần này ngốc đúng!

Tôi cười, rồi định nói cái gì đó như tớ thích cậu hay tớ yêu cậu. Nhưng ý nghĩ đó nhanh chóng bị dập tan. Đơn giản tôi thích nó như thế, muốn nó đơn thuần tự đến, tự xảy ra. Không muốn nói hoa mỹ, chỉ cần chứng minh. Coi như từ nay tôi phải quan tâm cô bạn này nhiều hơn rồi, dù không cần ai công nhận.

- Hai đứa mày xong chưa, xuống thôi, sương rồi! - L lớp trưởng hét bọn tôi.

Tôi mỉm cười rồi đỡ nàng dậy. Mãi nói chuyện giờ thì lạnh thấu xương. Nàng ôm hai cánh tay, xoa xoa. Tôi cởi chiếc áo gió, quàng vào cho nàng, rồi lại cồng nàng xuống. Nàng không bối rối nữa, tự nhiên hơn, khoác hai cánh tay quàng qua cổ tôi.

- Hát động viên người lao động cực khổ nhé - Nàng thì thầm tai tôi

“Đời vừa xinh cho những ân cần trôi qua tim đắm đắm

Cho xôn xao qua giấc mơ dấy lên đôi vầng thơ

Ngực tràn xinh cho tiếng trái tim vang vọng vào đời chói chang

Cho nắng tắt cho trăng rằm lên, cho vầng đôi chân em đến”

Ừ, nòng nân nhé cô bạn của tôi, cô bạn ngốc

Nếu tôi nói tôi yêu thì tôi sẽ là chủ ngữ của một động từ ngọt ngào và vị ngữ sẽ là em

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Tại Ai?

Tối hôm đó, tại nhà K. cận tôi không thể nào chợp mắt và cũng không tin rằng mình với D lại tiến xa đến vậy. Tôi bước vào lớp là cuối tháng mười hai, giờ mới là tháng ba. Ba tháng cho những rung rinh có phải là ngắn hay không. Tôi cố xua tan chúng bằng những hình ảnh và những cử chỉ của D đối với

tôi.Chẳng sao cả,thời gian không phải là vấn đề của tình yêu,chân tâm mới là tất cả.Nhưng còn câu hỏi người hi sinh vì mình?

-Chắc là D nhiều lần làm gì cho mình mà mình không biết đây.

Tôi mộng mơ và chìm hẳn vào giấc ngủ,trong khi thằng K.cận đang ngáy khò khò,còn thằng N.đen không biết đã lên tới cung trăng hay chưa?

Sáng mai tỉnh dậy,tôi choáng váng với cái đầu tiên đập vào mắt,bàn chân của thằng nào đó.Vứt cái chân đang gác trước ngực ra,tôi thấy thằng N.đen đã xoay tứ tung .Chân kia của nó còn gác lên cả thằng K.cận.Chắc do cu cậu tối qua nô giỡn nhiều quá.Ngước nhìn đồng hồ thì đã hơn 8h.Đôi bụng đến tay run run.

Gọi mãi hai thằng bạn ôn thần của tôi mới chịu dậy.Chúng nó cứ dùng dằng dây dưa mãi thành thử hơn 9h tôi với N.đen mới chịu bước ra khỏi nhà K.cận để đón bus về nhà.Ngang qua nhà D,tôi ngó vào,nhà đóng cửa im lìm hết trơn.

Ra đến quán nước gần trạm ,hai thằng tôi thông thả ăn bánh mì uống nước,chờ xe.Có lẽ đó là một cái chủ nhật bình thường,nếu như không bị thằng quỷ nào đó phá đám.

Nó bấm lỗ tai,mặt héch héch,trên tay còn có vài vết sẹo kiểu như là rạch tay,cái mốt thời thượng vậy.Ngồi hút thuốc lá,hắn có tình búng gạt tàn về phía tôi,và N.đen.mặt căng căng thách thức.

Hai thằng tôi chẳng nói câu nào,bản chất cũng không muốn gây sự,với lại nhà xa gây sự trên này chỉ tổ thiệt thân.Nuốt bỏ hòn lăm ngọt vậy.

Hỏi tiền tính toán xong xuôi,tôi và N.đen đang chuẩn bị đứng dậy đi về.Nhưng hắn cũng chẳng buông tha,đi qua cổ va vào vai tôi thật mạnh,rót cả cái balo xuống.

N.đen nhin hết nổi:

-Anh đi đứng kiểu gì vậy?

-Tao thích rồi sao,ý kiến gì thằng chó?

Tôi đưa tay cản N.đen lại,nó cũng hiểu ý im lặng,cúi xuống cầm cái balo tôi lên phui phui cho tôi.Mắt vẫn nhìn thằng kia long lên xòe sọc.

-Mày còn nhìn đều tao hả,muốn chơi hả con?

Nó đưa tay vào miệng thối roét một cái.Ban đầu tôi tưởng nó gọi chó đại tới cắn.Ai ngờ chui đầu từ quán nước bên cạnh ra cỡ năm sáu thằng nữa,không biết ở đâu sẵn vậy.

Tôi và N.đen cũng hơi sợ,nhưng cứ bình tĩnh,thằng gây sự lại vênh mặt nhìn tôi cười đắc thắng.

Tụi nó dắt chúng tôi vòng ra sau bãi đất trống cạnh nhà văn hóa.Thằng gây sự ban nãy nhìn mặt chúng tôi,và thực chất là với tôi nhiều hơn,tôi cảm giác thấy thế:

-Sao em trai,mày muốn gây sự hả?

-Anh va tụi tôi trước chứ bộ,tụi tôi gây gì anh.!

-Cãi hả mày!

Vừa nói nó vừa vung tay tát tôi,hoa cả mắt,bên má nóng ran.

Đến lúc này tôi cũng chẳng giữ được bình tĩnh nữa.Máu nóng dồn lên não:

-Tụi mày đánh thì đánh mẹ nó đi,chẳng cần đếch gì phải lí do vớ vẩn.

Chỉ chờ có thế,hai thằng chia ra giã N.đen như bao tập tạ,riêng tôi thì bốn thằng nó vây lại,đạp đập đủ kiểu,chỉ đến khi tôi ngã xuống,hai tay ôm cái đầu,nó bồi thêm bốn ,năm đạp nữa rồi mới tha cho tôi.

-Lần này chỉ có thể này,nếu mày còn dám theo nó thì cẩn thận tao đánh chết mày!

Tôi thì lết bò dưới đất,miệng đầy máu,người đau nhức ê ẩm.Hai cái tay thì run run do bị đấm đòn quá nhiều.Cái áo trắng từ hôm qua tới giờ đã dơ,giờ thì rách bươm chẳng khác gì dẻ lau nhà.N.đen thì khá hơn tôi,một mắt bị thâm,áo thì lưu lại mấy vết chân.

-Mày sao không T,bọn chó đó!

-Không sao đâu,đi tao ra quá nước!

Cô chủ quán nước ấy cũng quen chúng tôi,thường thì khi ngồi chờ xe bus hay gọi chúng tôi vào ngồi thoải mái,uống cũng được không uống cũng không sao.Nhìn thấy hai thằng thương binh bại trận đi tới.Cô hỏi han rồi đưa khăn lau sạch mấy vết thương:

-Hai thằng mày sao vậy,thằng nào đánh tui mày?

-Dạ không biết nữa cô-Tôi nhìn cô vẫn cố cười,chắc do bị đánh nhiều quá nên điên rồi.

N.đen lò trong cặp nó ra cái áo gió thầy cho tôi mang vào.Lết lên xe bus,ai cũng nhìn hai thằng với anh mắt kì thị.Hai thằng quần áo dơ hầy,mặt thì bầm tím.Biết ý,hai thằng đi thẳng xuống ghế cuối mà mấy người ngồi đầu cứ nhìn chúng tôi chăm chăm.Có ông cụ còn nói:

-Học sinh giờ đi học chỉ biết đánh nhau,có lo học hành gì đâu-Thực,oan con quá cụ ơi.

N.đen ngồi cạnh tôi,cứ nhìn tôi chăm chăm.Một phần là nó nhẹ hơn tôi,một phần trong thâm tâm là nó làm tôi bị liên lụy.Tôi cứ đăm chiêu mãi về câu nói thẳng đại ấy nói với tôi lúc cuối:"theo nó".

Nó ở đây là ai,là D,Ngữ Y hay bà Nữ Tặc ba người tôi hay tiếc xúc nhất.D với tôi mới tới qua,lúc có bạn bè thì chẳng bao giờ nói gì với nhau.Bà Nữ Tặc thì cũng chẳng thể nào có tình cảm với tôi được,trừ cái nộ hôn vô tình đó.Nhưng bà cũng luôn miệng gọi tôi là em trai,nếu gọi như thế thì chắc bà cũng coi như thế mà thôi.Chỉ còn lại Ngữ Y,nhưng đã hai tuần nay tôi và Ngữ Y toàn tránh mặt,cũng không thể có khả năng này được.

Tôi bần khoản suy nghĩ,nghĩ mãi cũng không ra.Nhưng tôi rõ hơn ai hết,là tui nó nhắm vào tôi.Vì từ đầu tới cuối nó toàn nhìn tôi,rồi cũng không thể có chuyện thẳng gây sự với tôi và bạn bè nó ngồi hai quán được,rõ ràng là có sự sắp xếp.

Lúc bị đánh cũng là tôi bị nặng hơn.Tất cả tiêu điểm đều là tôi,và thằng N đen chỉ là người bị liên lụy.

-Tao xin lỗi mày,tại tao...-Hai thằng cùng đồng thanh.

Hai thằng nhìn nhau trở mặt rồi lẫn ra cười.Ừ,tao với mày cũng thân,có gì anh em đại nạn cùng nhau gánh.Chỉ cần thế thôi.Tôi với nó khác vai nhau

Trên xe vẫn tiếng ông cụ lúc nãy loáng thoáng:

-Chắc nó đánh con người ta rồi mới thỏa mãn như thế này.Loạn hết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Lộ Diện Nghi Vấn

Vừa thấy mặt tôi qua cái cổng ,mẹ tôi đã lầm àm lên:

-Mặt mũi sao thế con,đánh nhau à-Vừa nói mẹ tôi vừa chạy lại xem người ngòm tay chân tôi,về mặt vuốt xoa.

Ba tôi nghe thế cũng quảng tờ báo xuống,đi ra đứng ở cửa nhìn thẳng con trai lắc đầu:

-Học hành không lo,ăn rồi suốt ngày quậy phá đánh nhau.

Tôi không đáp lại,cứ luôn miệng kêu không sao.Thực chất mẹ tôi chạm vào chỗ nào thì chỗ đó cứ gọi là trào nước mắt ra ấy.Mẹ tôi thì xót con,nhìn như muốn khóc,ba tôi thì cứng rắn hơn:

-Vào nhà lau rửa người cho sạch sẽ rồi lau thuốc,ngán mày quá,học hành không lo rồi cứ tùm năm tùm bảy để rồi đánh nhau.

Tôi ngoan ngoãn nghe theo ba tôi.Thực chất tôi hiểu rõ,ông cũng xót con lắm,nhưng không thể hiện ra như mẹ tôi.Từ nhỏ tôi đã nghịch ngợm,đánh nhau với mấy thằng trong xóm nên mỗi lần về nhà ba tôi còn bồi thêm mấy roi,dù có lúc tôi bị tui nó chửi mới đánh.Nhỏ thì oan ức lắm,đến lớn mới hiểu đó là một cách dạy con mà khi lớn chúng ta mới hiểu.Sau này dù có chuyện gì hãy biết nhìn nhận rằng ai cũng có cái lý người ta.Chuyện xảy ra dù thế nào thì mình cũng có trách nhiệm.Là con trai phải biết đương đầu và chịu trách nhiệm

Mẹ tôi xuống bếp nấu ăn,thình thoảnh chạy lên miệng vẫn vuốt xoa khi thấy lưng tay chân tôi bầm tím.Ba tôi thì chẳng nói gì,cứ chăm chú xoa thuốc cho tôi:

-Lọ thuốc ông nội mày cho tao không khéo mày xài hết cho coi.Hết bong gân rồi thì đánh nhau.

Tôi không biết nói sao lắc đầu cười khổ.

Lên nhà nằm nghỉ ngơi cho khỏe nhưng trong lòng cảm thấy khó chịu vì cái thằng bệnh đại đánh tôi lúc sáng.Giá mà gần nhà thể nào tôi cũng đúp cho nó mấy cái.Đi học xa thì đành phải nhẫn nhịn.Con trai việc nhỏ không nhịn được thì sao làm được chuyện lớn.

Nhìn lên trần nhà, tôi băn khoăn vì câu nói lúc sáng trước khi tôi nó bỏ đi. Đeo đuổi ai, và chúng nó là ai. Thật không thể hiểu nổi. Tôi suy nghĩ kĩ hơn và bắt đầu khoanh vùng đối tượng. Ban đầu là D, bởi đơn giản tôi theo đuổi nàng, nhưng việc theo đuổi cũng chỉ có tôi và nàng biết. Nếu tôi hôm qua có ai biết nữa thì cũng chỉ là lớp tôi thôi. Mà lớp tôi thì tôi hòa đồng, chưa có bất kì xích mích với ai cả.

Nếu là chị Nữ Tặc thì có lẽ là sự hiểu nhầm. Tôi đi với chị cũng có thể thân hơn một người bạn, cũng có nhớ nhưng, nhưng chỉ dừng lại ở mức đấy. Nếu có gì hơn thì cũng chỉ là một nụ hôn vô tình. Và tôi lúc đó dồn hết diện nghị vào sang Ngữ Y.

Thằng lằng từ chẳng, nó nhiều lần bị tôi phá đám lúc nói chuyện với Ngữ Y dù cho vô tình hay cố ý. Nó chắc cũng thừa khôn ngoan để nhận ra sự bối rối của Ngữ Y khi có mặt tôi. Có lẽ nào là nó? Nhưng tôi không kết luận, dẫu về nó tuy tôi ghét nhưng cũng không phải có gì bất lương để làm cái trò đó. Giờ thì còn ai đây? Tôi ôm đầu vùi vào gối rồi ngủ lúc nào không biết. Cho đến khi mẹ tôi lên phòng đập dậy ăn cơm. Thương bình có khác, trong bữa ăn mẹ toàn gấp thức ăn cho tôi, còn lão anh tôi vừa đi học thêm về thì mẹ tôi chẳng để ý tới.

Ăn cơm xong, hai anh em tôi tốt lên nhà ngồi xem tivi, thấy tôi suýt xoa xem lại các vết thương. Lão anh tôi nói:

- Tặng quà cho lắm rồi giờ mang họa, sướng hen!

- Tặng gì mà lắm chứ, tại sáng thằng N. đen nóng quá nên nó đập chứ. Đem thằng N. đen làm bia đỡ đạn thì khỏi nói rồi.

Quà? Chết rồi còn món quà của Ngữ Y trong balo tôi. Tôi bỏ mặc bộ phim Thiên Long đang đến hồi hấp dẫn tốt lên phòng, mặc cho ông anh tôi ngơ ngác vì thằng em tự nhiên bỏ phim kiếp hiem.

Hộp hộp mở balo, tôi lục tay đưa cái hộp có cài tóc lên, nhẩn nhúm, móp méo. Mở ra cái cài thì vẫn màu hồng, chỉ khác cái nó gãy làm đôi. Không biết thằng khốn nào trong lúc cơ hội đánh vào kinh tế của mình đây.

Vớ cái thẻ ATM ở trên gác sách, tôi lao đến trạm rút tiền Đông Á. Gì chứ giờ xin mẹ tôi chẳng khác gì có cơ sở cho bà suy đoán là đánh nhau do việc trai gái trên trường. Rút tiền ra mà thầm cảm ơn bà chị đã làm cho tôi cái thẻ và thường lén lút cho tôi tiền dự phòng. Tôi lại lững thững đi lên nhà sách lớn.

Khỏi nói cô bán hàng nhìn tôi với ánh mắt thế nào rồi. Mới cách đây có một hai hôm còn đẹp trai phong độ, giờ thì mặt toàn băng dán, mắt bầm tím, tay chân thì vàng khè do tác dụng phụ lên màu của thuốc bóp. Hoi quê, tôi tốt xuống khu bán cái kẹp hôm trước, hết luôn màu hồng. Thôi thì lấy màu nâu vậy, màu nâu caphe như là màu cuốn nhật kí của D.

Cầm gói quà đi tung tung về nhà, đi qua nhà thằng N. đen thì thấy nó bị ba nó sặc. Nó nhìn thấy tôi mừng hẳn ra mặt, chắc tính gọi tôi vào làm bia. Tôi đưa tay lên vẫy chào thằng bạn rồi vọt thẳng. Dám vô đó, ba nó la cả tôi nữa thì mệt. Xin lỗi mày mỗi cây một hoa, mỗi nhà mỗi cảnh.

Lén lút trở ngược về phòng, tôi dứt món quà vào balo. Mang theo cho chắc lỗ đâu còn có dịp gặp tặng bù. Dù tôi biết rằng, trong hoàn cảnh hiện tại, tôi cũng ít có cơ hội nói chuyện với Ngữ Y chứ đừng nói gì đến tặng quà.

Đến buổi tối, tôi ăn cơm xong được miễn mọi thứ từ lau nhà cho tới rửa chén. Trách nhiệm đẩy hết cho lão anh tôi. Tôi cứ đi theo sau cười phe phé, mặc cho ba mẹ tôi cứ can ngăn:

- Anh em mày đúng như chó với mèo ấy, không cãi nhau là không chịu được!

- Kệ, rồi mấy tháng nữa thằng đi học thằng ở nhà tha hồ được yên thân. Ba tôi nhấp ngụm trà rồi bình phẩm.

- Mày cứ theo tao tao cho cán chỏi vào đầu gối. Lão anh tôi hùng hổ

- T, mệt thì ngủ sớm đi con. Bài vở để khi nào hết đau thì học bù cũng được.

Khỏi phải nói tôi sướng thế nào, tôi tốt lên giường trườn chần ngủ ngay. Một, đau nên tôi ngủ ngay. Trong giấc mơ, tôi vẫn mơ thấy tôi đi lên đồi và D ngồi chờ tôi ở đó. Bọn bạn tôi thì vẫn nướng khoai, đang tranh nhau ăn đằng sau. Đang nói chuyện với D thì bà chị Nữ Tặc với Ngữ Y cũng đi tới, nhất quyết kéo tay tôi vào ăn khoai cùng. Không biết hai người mọc từ đâu ra nữa.

Ngủ sớm là thế, sáng mai tôi vẫn muộn như thường. Thứ nhất tôi vốn quen dậy trễ, thứ hai tôi chẳng muốn đi học sớm với cái bộ mặt này ra ngoài chào cò cho thiện hạ xì xào. Nên đến 7h kém tôi mới ra đến bến Bus. Bất ngờ là thằng N. đen cũng đi học muộn như tôi. Thằng bạn mẹ tôi hay đem tôi ra là gương về tính cần cù, chăm chỉ và dậy sớm vừa nhìn thấy tôi thì mắt long lên, chắc nó thù hôm qua bỏ rơi bạn bè.

- A, bạn N thân yêu đi muộn à. Tôi hào hứng mở lời trước.

Nó thờ dãi thườn thọt:

- Mày nghĩ là ngồi chào cò với cái mặt này à, nó đưa cái mũ lên cho tôi nhìn con mắt thâm chưa tan.

Đứng là cùng hội cùng thuyền. Sĩ diện hão như nhau.

Hai thằng tôi tốt lên xe bus lên tới trường thì vừa tan chào cò xong. Cổng trường mở cho học sinh ra ngoài, tôi với thằng N. đen lén lút chui vô.

- Hai thằng kia đứng lại!

Một thằng cờ đỏ khối 11 chặn hai thằng tôi lại.Xong,trốn trời khỏi nắng.

-Hai thằng mày tên gì,lớp bao nhiêu?-Thằng trực cổng thôi mà hách dịch thế!

Hai thằng tôi đứng đần mặt nhìn nhau,chẳng thằng nào dám nói câu gì.

-Huy,hai em mình đó,bỏ qua đi!

Hồi trời ai,lại bà Nữ tặc,xuất hiện quá đúng lúc,hai thằng tôi thì khỏi nói mắt ánh lên vẻ mặt ngưỡng mộ quyền uy và cảm ơn.

Bà chị nhú mắt nhìn vết thương của hai thằng,rồi cau mày,về đêm chiều suy nghĩ.Thằng cờ đỏ trực cổng thì vẫn nhìn bọn tôi tức tối vì để lỡ cơ hội hành hạ.

Bạc đàn chị xua chúng tôi vào lớp,rồi quay sang nói cái gì đó với lão trực cổng.Có vẻ hai người có gì đó rắc rối, tranh phần nhau nói.Tôi ngoái lại sau nhìn,vẫn tức vì bị hạnh học bằng cái giọng káo xược của thằng cờ đỏ khi nãy,vừa tò mò không biết bà chị tôi vì sao lại tức giận đến vậy.

-Ê,T hình như hôm qua tao thấy thằng này,mà cứ ngờ ngợ không biết ở đâu.

-Tao cũng như mày nè,nãy nhìn thì thấy đã loáng thoáng ở đâu đó,mà chẳng nhớ ra lúc nào!

-Hôm qua tao thấy nó ở trạm bus.Lúc tui mình bị gây sự,bên quán bên kia.

-Mặc,lên lớp lẹ không thấy tóm cổ mày giờ.

Tôi và thằng N.đến chỉ coi là sự trùng hợp,chứ người với người đi uống nước caphe là chuyện bình thường.Tôi chỉ hơi có cái nhìn ác cảm về cách ăn mặc đầu tóc cũng như sự hách dịch của thằng canh cổng này thôi.

Hai thằng tôi chẳng nói chẳng rằng leo vào lớp.Chi trước ông thầy dạy văn của tôi mấy bước chân,trong ánh mắt hải hung của bạn bè,mỗi thằng thâm một bên mắt.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Dịu Dàng

Tôi với thằng N.đến quầy cái cặp xuống bàn,vừa kịp để đứng lên để chào thầy giáo khó tính dạy văn.Thầy nhìn hai thằng tôi với ánh mắt có lẽ không thấy thân thiết.Phải thôi,có ai học sinh đến 8h mới đi học,vào trước thầy mấy bước chân,mắt thì bầm tím,và nguyên nhân khiến cho năm tám người còn lại lo nhìn chúng chứ không nhìn thầy cơ chứ

-Anh T với anh N đi học vui vẻ quá ha,cứ như cái chợ,còn trang điểm nữa!

Phải nói tôi rất sợ thầy dạy văn ấy,vì câu nào thầy nói ra,tôi chỉ có ngượng chín cả mặt.Mong rằng D không lo lắng lắm.Tôi quay sang phía D,trông hoắc,hôm nay nàng không đi học.Tôi lo lắng vô cùng,không biết nàng có bị sao không.

-Giờ tôi sẽ trả bài,hai bài một tiết của buổi học chuyên,một bài của học chính khóa!

Thằng L lớp trưởng đứng dậy mà cứ như bị lên đoạn đầu đài.Khỏi phải nói tụi con trai trong lớp rồi,mặt mũi thằng nào cũng tái mét.Có thằng nào viết văn khá đâu.Đã thế thầy tôi cũng nổi tiếng xếp vào hạng không hảo tâm lắm lúc chấm điểm.

Nhưng tôi phải công nhận thầy rất nghiêm túc trong công việc,chẳng thế mà thằng nào cũng nhận được ba bài cùng lúc.Với chúng tôi chỉ làm nổi đau thêm dài thôi.

Mặt tôi tái mét,một con năm,một con năm và một con năm.Dù sao cũng đỡ hơn thằng bầm mắt trái ngồi sau tôi.Một con ba,một con một,có hơn là thêm một con sáu.

Quay sang chỗ con hàng chanh :

-Ê,H cho tao xem điểm bài D!

-Đây nè,tính so điểm hả,không có trình đâu.

Đúng thật là tôi không có trình so văn chương với ai cả nhất là với nàng.Hai con bảy và một con tám với một giáo viên đến dẫu và chữ còn phải đúng chỗ đúng nơi như thầy dạy tôi thì quả thật là bá đạo.

Tình giữ để đi học về đưa sang cho nàng,nhưng mà sợ một cái mất bầm thế này sang lại không tránh nàng lo lắng,tôi nuối tiếc trả bài cho con H khi nó đòi bài um sùm.

Dãy trên chúng tôi so ra còn thuộc loại thoát nghèo,chứ vùng sâu sau lưng tôi thì còn nghèo lắm.Thằng L lớp trưởng thì y chang tôi.Ba thằng còn lại toàn bốn với ba.Nhìn thăm cảnh tại nó tôi cũng lấy làm tự hào.

Buồn cười hơn cả là thằng P.mập.Có một bài với lời phê “chép sách tham khảo,có cái tiến”và ô điểm nó hiện lên con hai to tướng.Chà là nhà nó bán sách ,mỗi lần kiểm tra là nó vác mấy cuốn lên phân phát cho anh em.Nhưng nó làm lộ quá nên ăn quả đắng.

-Tôi quá thất vọng với các anh,nhất là các anh ở cái dãy cuối bên cửa sổ kia kia,không hiểu sao cái lớp này có thể phân các anh không có kiến thức ngồi chung một chỗ thế kia.

Rồi thì một tràng nữa tuôn dài.Hết tận mười lăm phút.Giọng ca bất tuyệt ấy mới dừng lại.

Với chúng tôi,thăm cảnh tra tấn thêm nửa tiếng nữa trong sự u sầu điểm chác,của sự chán nản việc phân tích tác phẩm.

Giờ ra chơi tôi chạy ù ra khỏi lớp.Vừa ra tới cửa gặp ngay ông anh của D đang đứng lấp ló ngoài cửa .

-T em cho anh gửi giấy xin phép nghỉ của D nhé.

-Dạ,D có bị sao không anh.

-Anh mới chở D đi khám,không sao đâu em,nhẹ thôi,mai đi học lại được rồi.

-Dạ em cảm ơn nhé-Tôi vô cùng mừng rỡ vô tình húc cái con mắt bầm cho anh vợ này nhìn thấy.

-Ồ,mắt em bị sao kia!

-Dạhôm qua bị đánh ạ,cũng không sao đâu anh!

-Em còn nhớ mặt thằng đó chứ?

-Dạ,cũng không rõ,chắc học sinh ngoài trường thôi anh

-Nếu em cần để đó cho anh.

Sau này tôi cũng biết anh trai nàng cũng thuộc hàng bá đạo trong cái trường cấp ba nơi tôi đang học.Anh trai tôi kể có lần đi chung,nó nạt cả đám mà chúng nó chả dám ho he,chỉ là bình thường tính tình nó vui vẻ,hàm đá banh,học cũng cù.Chứ bạn bè mà bị gì là nó nhảy vào liền.

Tôi cũng muốn báo thù lắm chứ,ăn mấy đám có vui vẻ gì,nhưng mình nhà xa,dây dưa không học được,rồi sợ liên lụy anh trai nàng.Đặc biệt hơn,có thể là do thằng bạn của bà Nữ Tặc làm thì sao.Mặc dù tôi không nghĩ chắc chắn là nó,nhưng không hề phủ nhận việc nó có mặt tại hiện trường Tôi không muốn gây khó dễ cho chị.

-À,anh..!

-Có gì không em?

-Anh đừng nói cho D biết nhé..

-Ừ,anh biết rồi,hai đứa mày lắm chuyện như nhau ấy.Nếu sau này có chuyện gì thì cứ tìm anh hoặc thằng bốn mắt ấy.

Thêm lão bốn mắt thủ môn nữa,nhìn vui vẻ học thức vậy mà cũng bá đạo thế cơ à?Đúng là chẳng thể nào trông mặt mà bắt hình dong được.

Vui vẻ đặt cái giấy báo vắng của nàng lên bàn giáo viên,tôi đi về chỗ ngồi.Bọn bạn tôi có lẽ đã hết buồn,hoặc có chăng là chúng nó đóng cái bản tội nghiệp với thầy giáo dạy văn ban nãy thôi.Thằng P.mập lôi đầu ra cả xấp ảnh của lớp tôi từ đầu năm,vừa xem vừa bàn tán rôm rả.Tất nhiên chỉ có mỗi cái ảnh văn nghệ là có mặt tôi.Có cái ảnh tôi ngủ ở hội trường miệng đang há hốc.

Tôi bỗng dừng lại trước một tấm ảnh,tấm ảnh của D để tóc dài,chưa cắt ngang vai như bây giờ.Hiện dụ chẳng khác gì với Ngừ Y.Ánh mắt của nàng thì tươi hơn,tinh nghịch hơn.Không răng khểnh ,không má lúm với cô bạn lớp bên nhưng nụ cười ấy vẫn duyên dáng và đáng yêu.Một tay cầm tà áo dài đằng sau đưa ra làm dáng.Đáng yêu vô cùng.

Nhanh tay tôi thò cái ảnh vào cuốn vở,kẹp vào balo.Mặc cho thằng P.mập cứ lung xục dưới bàn ghế xem cái ảnh của D có rớt đầu không.Nó cũng thích D mà,nên ảnh bao nhiêu chắc nó cũng nhớ rõ.

“Không được tàng trữ ảnh của vợ bạn ,khi chưa được phép” dù là công khai hay chưa công khai nhá mập.

Tôi cười sảng sặc trong lòng,nặc dù luôn miệng chối bậy bầy:

-Không tin xét đi nè mày.Tao lấy làm gì!

Công nhận mình gian thiết,chi tội thằng mập nó phải đi hỏi hết bàn này đến bàn nọ.

Cô nương oi,tôi có ảnh của cô rồi nhé.Tóc dài cơ đấy.Lại thêm một mảnh ghép hình ảnh của nàng trong tôi.

Lớp tôi trở lại với nhịp sống hối hả của đời học sinh bình thường.Tôi thì cảm giác hơi trống vắng một chút,vì thiếu hình bóng cô nàng tôi đã nắm tay trên đôi tôi hôm trước.Nhưng nghe nàng không sao thì tôi cũng đỡ lo hơn.Đặc biệt không có nàng thì tôi chẳng phải lo chuyện bị cay mày ,nhăn nhó hoặc thậm chí bị véo khi tôi nghịch.Gì chứ khi yêu,con gái dám lắm.

-K.,em lên bảng giải cho tôi cái câu này nhé.

K.cận thì toát mồ hôi,run run lên bảng,thằng P.mập chỉ chờ có thể đưa tôi mảnh giấy cho băng keo.Tôi đập thẳng vào người K,cận:

-Cố lên nghe mày,ngon ơ mà.

Nó xoay lưng làm bài là cả lớp tôi cười nghiêng ngả.Cái chữ Never give Up=Ngu chính ỉnh đằng sau lưng.Thầy tôi giật mảnh giấy,dơ lên:

-Anh nào đây?dám động vào chuyên ngành của tôi hả?

Tôi với P.mập đứng dậy tất cười ngay lập tức.Thầy tôi xuống từng bàn xách tai lỗi từng thằng lên giải chung với K.cận.Hiển nhiên,hai câu này siêu khó,vì ngay cả thằng mập trùn sò anh vẫn cũng chỉ chấm phần cho có lệ hướng gì tôi chỉ thuộc loại có căn bản.

Rồi xong,hai thằng lại ra ngoài với cái bảng Never Give Up=Ngu ,mỗi thằng cầm một bên.K.cận đáng lẽ phải ăn đạn nay có thằng đỡ thay thì vui mừng về chỗ còn nhìn chúng tôi cười.

Ánh nắng sân trường vàng soi,có hai cậu bé đang bị thầy phạt.

Và lúc ấy tôi cũng không biết,nơi tầng trên,cũng có một người bị phạt giống tôi vì tội chảnh mắng trong học tập.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Hung Thủ

Tiếng trống trường ngoài cổng vang lên,lớp tôi khởi phải nói là sung sướng như thế nào.10h30 cho ngày thứ hai bốn tiết,thế là quá đủ với tôi.Còn các khối khác thì chắc đang ngao ngán học thêm tiết nữa.

Bọn bạn chỉ chờ thầy về là đã tốt hót ra tới tận đầu rồi.Tôi và thằng Nhân đen thì phải ở lại để thầy chủ nhiệm hỏi về vụ tại sao mỗi thằng lại bầm một mắt.Uớc hẹn trước chúng tôi khai y hệt nhau:

-Dạ thưa thầy,ở xóm chúng em đá banh rồi xích mích thôi ạ!

Thầy tôi hỏi han,vặn vẹo đủ thứ,chúng tôi nhất quyết che giấu,vẫn là đá banh rồi xic mích.Cuối cùng sau vài câu nhắc nhở,thầy thả chúng tôi về và đi lên cho kịp giờ dạy khi vừa hết thời gian nghỉ 5 phút cho tiết năm.

Tôi với thằng Nhân đen thì hớn ha hớn hở như thoát được kiếp nạn.

-Hên quá mày,mà nhắc tới đá banh tao mới nhớ,còn cỡ hai tuần mình đá chung kết rồi!

-Tao chẳng lo lắm,lúc nào đá cũng được,sợ cái gần đến đá banh mỗi thằng một mắt nữa thì chắc tao chẳng dám vào sân

-Mày khéo lo hão,nếu lúc đấy có bị vậy thì tao chạy.Đá xong thích sao thì sao,phải giữ gìn mặt mũi cho lớp chứ.

-Ha ha,tao còn chạy trước mày cho coi!

Tôi và thằng Nhân đi trong sân trường vắng lặng,bây giờ vừa vào tiết năm,nên nhìn sân trường vắng lặng.Chẳng có học sinh nào ngoài hai chúng tôi.Ngoại trừ có ba người đang cãi vã ở góc sân trường,cạnh bãi giữ xe gần cổng.

Một là thằng cò đỏ lúc sáng,hai là chị nữ tặc.Ba là chị Hạnh tôi đã có dịp gặp qua.Hình như là có vấn đề gì đó,tôi đi lại gần mặc kệ thằng Nhân đen đang huyền thuyên.

-Xuyến(tên của bà chị nữ tặc) mình sẽ đưa về,Hạnh lên lớp đi!

-Không,tôi đưa xuyến về,ông vào lớp đi Huy,và cả Xuyến chắc cũng không thích ông đưa về đâu.

-Tôi sẽ đưa Xuyến về,không cho ai đưa cả.

Dùng dằng mãi một hồi mà bà chị Nữ Tặc của tôi vẫn không nói gì,hình như bà buồn gì đó.Tôi cũng không hề lần nào thấy Chị Xuyến buồn trước kia.Có lẽ lần này có chuyện gì lớn lắm.

-Hạnh về lớp đi,mình nói chuyện với Huy rồi sẽ tự về,mình không sao đâu.

Chị Hạnh đang nghe theo lời của bà Nữ Tặc,bỏ đi không quên hừ cho thằng Huy một tiếng và nhìn tôi với ánh mắt cầu cứu,khi quay về và lướt qua tôi.

Tôi thấy hai bên cãi và nhau to ầm ầm.Và lúc đó tôi cũng chẳng hiểu hai người đang cãi nhau chuyện gì,chi thấy khi chị Xuyến chột lần cuối:

-Huy cứ kệ Xuyến,Xuyến không thích cách hành động như Huy,hèn lắm!

Thằng Huy quay đi,về mặt tức tôi.Nó đá chân vào cái cây bàng như kiểu trút bực bội lên đó.Tôi cười thầm:

“Đau chưa thằng hách dịch”

Đang tính không can thiệp vào chuyện riêng của chị Xuyến với bạn cùng lớp,tôi tính bảo Nhân đen đi về với tôi.Bỗng nhiên thằng hách dịch nắm tay chị Xuyến lôi đi.

-Dù Xuyến có nói gì thì hôm nay,Huy cũng phải đưa Xuyến về-Hắn kéo tay chị ,dù lúc này nước mắt chị bắt đầu lăn ra.

Đến lúc này,tôi không thể làm ngơ được,gì chứ đụng vào tôi thì không sao,đụng tới bạn bè chữ nhện nuốt không trôi.Vứt cái balo xuống đất,tôi chạy tới dặt tay thẳng khôn nạn này ra khỏi tay chị:

-Anh làm gì đấy,bỏ tay chị ấy ra!

Thằng Huy nhìn tôi mắt long sòng sọc,ngheến răng:

-Là mày nữa à,biến đi,không đừng trách tao.

-T,về đi em,không phải việc của em

Tôi quay sang chị,cười:

-Việc của chị em phải giúp thôi.Chị về rồi em về.

Chị Xuyến không muốn dây dưa với thằng Huy,gửi cái vé xe,rồi dắt xe đạp ra.Lúc ấy chỉ còn tôi với nó,thằng Huy chung lớp chị.Nó vẫn nhìn tôi,tay nắm chặt.Giọng nó rít lên:

-Thằng chó,mày có ngon thì đừng núp sau lưng đàn bà con gái,ngon thì ra cổng chờ tao.

-Chờ thì tao chờ!

Thằng Nhân đen đang ôm hai cái balo,thấy chuyện chẳng lành sát lại bên tôi,kiểu tiếp thêm sức mạnh và dằn mặt đối phương.

Chị Xuyến dắt xe ra,tôi tiễn chị ra tới cổng .Phải đi theo bà Nữ Tặc này ,không bà thấy tôi ở lại sinh nghi.Chuyện này dù có muốn hay không thì vẫn xảy ra,tôi tránh né cũng không được.Mà có chị ở lại,sợ sẽ phải thấy chị khóc.Gì chứ tôi không thích con gái khóc ở cái tuổi cấp ba ấy,và đặc biệt là khóc vì mình.

Chị Xuyến vừa ngoặt vào cuối đoạn đường ,là tôi thấy thằng Huy đã bốc điện thoại gọi cho ai đó.Tôi thừa thông minh để biết rằng nó là thằng đã cho tôi cạp đất ngày hôm qua,và đích đến của cuộc điện thoại chẳng ai khác là lũ đầu trâu mặt ngựa đã đánh tôi.

-Nhân,mày trước đi!

-Mày khùng à thằng kia,có gì tao chịu chung với mày.

-Ngốc thế,mày đi gọi ai đó tới giúp tao chứ.

-Ừ,mày rang câu giờ đi,tao đi rồi quay lại liền.

Nó chẳng nói thêm gì,chạy vào gọi cấp cho bác bảo vệ rồi chạy tuốt vào trường.

Tôi nhìn theo nó,nó lại chậm mặt Ngừ Yên rồi chỉ vào tôi.Thôi rồi thằng đen ơi là đen,đã không muốn dính dáng tới con gái,lại đi phun hết với cô

nàng. Tôi lên lên đi thẳng tránh mặt Ngũ Yên. Dù sao nàng cũng đâu có dính dáng gì tới chuyện này, lỡ có chuyện gì, nàng bị đánh nhảm hay khóc nữa thì tôi thật chẳng biết sao.

Thằng Huy với đám đầu trâu kia chặn tôi ngay sau đó. Chắc tụi chó đại này tính chặn tôi thêm sáng nay, nên có mặt sẵn sang. Lại dắt tôi ra bãi đất vắng cạnh nhà văn hóa, vừa đi chúng vừa cười:

- Hôm qua tay chân tao chưa khởi động đủ mày ạ!

- Tùong nó thế này thì mấy đám đây Huy!

Thằng Huy chẳng bận trả lời, nhìn tôi cười khinh khinh. Ra đến bãi đất trống, nó xách mặt tôi lên:

- Sao thằng em, này nói nhiều lắm, giờ im thế?

- Tao chẳng có gì để nói với tụi mày cả, đánh thì đánh đi.

- Từ từ đừng có nóng, để tao nói hết đã. Vừa nói nó vừa tát tôi một cái nổ đom đóm.

Chẳng cần nghe nó nói gì hết, máu nóng tôi đã dồn lên, nhảy vào ăn thua. Bọn bệnh đại giữ người tôi lại.

- Hung hăng nhì, giờ tao nói với mày một lần, nghe cho thùng rồi ghi nhớ. Xuyên là của tao, mày tránh xa Xuyên ra. Nếu không thì đừng trách tao,

- Tao chẳng nghe nói về việc chị là của mày cả. Mà dù có thế một thằng con trai dùng vũ lực để giữ người mình yêu mày không thấy nhục ả.

Lại một đám nữa. Lần này là bụng. Hai tay tôi bị giữ chặt nên chẳng thể nào né hay đỡ được gì cả.

- Thằng chó, có ngon thì ra một một với tao, mày nhát lắm. Cũng chỉ cái trò một bày đánh mình tao thôi. Mày dám không.

Kể khích tướng của tôi hoàn toàn thất bại. Nó nắm tóc tôi giờ lên và cười. Nụ cười của kẻ chiến thắng. Tôi thăm nghĩ trong đầu, một là mày nhát gan, hai là mày không coi tao là gì mới không thèm để ý tới tao.

- Mày nói coi, mày tính thế nào đây!

- Đánh thì đánh đi, đừng có vớ vẩn nữa, mày dài dòng thế nói sao chị Xuyên không thích mày!

Nghe đến đây máu nóng nó dồn lên tới não, giờ tay cho mấy thằng đầu trâu mặt ngựa kia đánh tôi. Lại cái trò vây xung quanh để tôi ở giữa. Cái trò bày đàn của mấy thằng yếu đuối thích gom nhau lại ức hiếp người khác. Tôi nhì khắp bốn thằng và dừng lại trước thằng Huy.

- Đập chết nó đi- Thằng Huy to miệng khỏi xurong.

Tôi chẳng có ngu mà bỏ vốn không lấy lại đồng nào, bỏ mặc tất cả, tôi cũng nhè thằng Huy mà lao tới. Một đá vào thẳng bụng nó, trước khi bị vây lại, đập cho thê thảm. Lâu lại ngoi lên đám trả lại được mấy đám, mà toàn nhè vào thằng Huy rồi lại bị thụ xuống đất và ăn đòn. Tôi vừa bị đánh, vừa nhìn thằng Huy mà cười. Gì chứ thua là điều hiển nhiên, nhưng ít nhất cũng chứng minh rằng mình không phải loại hèn nhát như nó.

- Bọn mày làm gì thằng em tao thế, đừng hết lại cho tao, mấy thằng chó!

Tôi chẳng biết tiếng ai đang gọi, chỉ biết đó là tiếng quen thuộc. Tiếng ai như tiếng ông anh vợ tôi. Viện binh tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Tay Đôi

Đúng như tôi suy đoán, viện binh tôi tới bốn người: Nhân đen, lão anh tôi, anh bốn mắt thủ môn và ông anh vợ. Bên địch năm, bên ta năm, dù hơi bất lợi là tôi cũng hơi mềm đòn. Tôi thăm nghĩ kỹ, cứ đánh hết, dù sao cũng thập toàn tin tưởng vào quân ta.

Nhưng ngược lại hoàn toàn với tôi nghĩ, ông anh vợ tôi bá đạo thập phần. Vừa nhìn thấy ông là cả lũ năm thằng đang say máu mà cũng phải dừng lại, đáng vẻ sợ sệt, mặt thì căm sầm xuống đất. Lão mất kính thì liên tục chửi rủa:

- Sao, tụi mày dạo này ăn nhảm thuốc liều dám đụng với em tao hả?

Ông anh trai tôi với thằng Nhân đen đỡ tôi dậy. Lần đầu tiên tôi thấy ánh mắt của ông anh trai đầy lo lắng và quan tâm đến thằng em bên Bett và mềm đòn đến vậy.

Lão bỏ tôi cho thằng Nhân tiến về từng thằng một. Cứ tới một thằng là tiếng bóp vang lên. Năm thằng năm cái tát, tôi thì ngo ngác há hốc mồm ra:

-Tụi mày biết nó là ai không, em ruột tao đấy. Tụi mày không nể mặt tao hả?

Ông anh vợ tôi tiếp lời:

-Năm thằng tụi mày, đánh một mình nó có nhục không. Thằng Huy ở xóm mày hay bị đánh nên giờ ra đây trút giận tụi nhỏ hả. Cái tính mày chỉ có thể thi đi đâu cũng bị đánh thôi.

Ông anh vợ đi lại chỗ tôi, giờ tay giờ chân lên xem tôi có sứt mẻ gì không:

-Sao! Tụi này hôm qua cũng chặn em đánh đúng không?

-Dạ, là nó sai mấy thằng kia đánh em.

-Giờ em tính làm sao?

-Để em cạy tay đôi với thằng Huy.

Ông anh vợ nhìn tôi ngạc nhiên, đưa ánh mắt khó xử sang dò ông anh trai tôi:

-Minh, cái này mày giải quyết, tao không dám xen vào?

Ông anh trai tôi nhìn tôi, ánh mắt dịu lại. Hẳn trong lòng ông anh trai tôi hiểu rõ, thằng em của ông muốn tự mình giải quyết việc của nó, tự mình muốn đương đầu như lời ba từng dạy. Dù gì xảy ra thì mình cũng có lý do phải chịu trách nhiệm. Hơn nữa, chắc ông lão trời đánh nhà tôi hiểu thằng em đang đang chắc cú trong lời nói không muốn liên lụy đến ông anh đã cuối cấp. Nó đang nhìn ông với ánh mắt hoàn toàn tin tưởng.

-Ừ, để nó đánh đi. Nó quyết gì thì trời can!

Tôi cười quay sang nhìn thằng Huy, nó vẫn run như cây sậy. Tôi nhìn nó và liếc mắt ra chỗ tôi đứng. Tôi thấy Nhân đen ra khỏi tôi dù biết rằng nó lo lắng tôi sẽ thua.

-Tao khinh cái trò hội đồng của mày. Giờ tao với mày thôi, chẳng cần ai giúp cả!

Thằng Huy hơn tôi một khóa trong trường, nhìn có vẻ là công tử nhà giàu, chắc chưa biết đánh nhau thực chiến là gì. So phần nó hoàn toàn thua thiệt với tôi, vì xóm tôi với xóm dưới hời nhỏ tôi lớn đi đâu cũng đánh nhau giành lãnh thổ.

Nó cắn tôi lắm, nghe tôi nói thế cũng nhảy vào ăn thua. Tôi bình tĩnh đập vào bụng nó, nó văng ngược ra. Không việc gì phải vội vàng, đứng lại nhìn nó lăn dưới đất. Nó nhục nhã đứng dậy lao vào tôi tiếp.

Khom người, tôi thoi vào bụng nó, nó gập người xuống. Tôi ôm ngang hông nó, lên gối, nhắm thẳng. Nó ôm bụng sóng xoài dưới đất. Tôi bồi thêm nó mấy đập, trả thù hôm qua, trả thù mày đánh lấy thằng Nhân bạn tao này. Tôi nhảy lại túm tóc đó định bồi cú đấm vào mặt, coi như cái tôi nó làm chị Xuyến khóc.

Nhưng thấy nó bị đánh, bản tính hiền lương tôi trời dậy. Nó chắc cũng mền chị Xuyến, nhưng nó lại khiến chị khóc, và giờ trò với tôi. Thảo nào có lần chị khuyên tôi với Ngừ Yên, đã nói về sự tù túng đó. Lúc đó tôi cứ nghĩ là chị nói tôi, thực chất chị đang bộc bạch tâm tư của mình.

Tôi hạ tay, không đánh nó nữa, chỉ thả tóc nó ra, coi như xong hết. Nợ nần trả đủ, mặt mũi cũng đã lấy lại. Vậy là xong. Thử xem sau này nó có dám làm gì tôi nữa không.

Nhân đen đỡ tôi, cùng ba ông anh đi ra quán nước xe bus. Mặt mày nó vui lắm. Ngang qua bốn thằng chó đại còn lại, tụi nó cứ cúi gằm xuống đất, chẳng dám nhìn lên.

Lão anh tôi thì ghé nhà thuốc tây, mua bong băng và gạc về lau cho tôi. Tôi với mấy anh còn lại thì ra quán nước ngồi trước.

-T, này thấy Minh không, nó là thằng lao ra khỏi lớp kệ cho đang học đấy. -Anh vợ tôi thấy tôi nhìn lão anh, nói.

-Ừ, lâu rồi tao mới thấy thằng Minh nóng vậy, từ năm ngoái tới giờ. -Anh bốn mắt gật gù.

Chẳng là ông anh trai tôi, theo lời kể của bậc tiền bối lên lớp 10 cũng từng bá đạo. Bị ông anh vợ tôi ghét, nhưng ông anh vợ tôi chỉ rù ra

cạch tay đôi. So kè mãi rồi cũng thành thân. Hồi đấy ông anh vợ tôi là hàng bá đạo, nên việc ông anh tôi dám so kè đấy lan truyền, trở thành truyền kì.

Tôi cũng hoàn toàn bất ngờ về ông anh tôi, ở nhà chẳng bao giờ gọi là đánh em út thực sự cả. Hoàn toàn tĩnh lặng trong mọi chuyện, hay cười, giỡn, chửi tôi. Qua chuyện này tôi mới cảm thấy hết được tình anh em khi tôi lớn hơn một chút. Có anh nào mà không thương em, có người anh nào mà không lo lắng khi em bị đánh chứ.

Lão anh tôi trở về,lau vết thương rồi kí đầu tôi:

-Thằng ôn,đi học toàn lo đánh nhau,mày mà hôm nay ba mẹ về bên ngoại không thì mày no đòn.

Tôi cười hề hề.Lần đầu tiên ông anh mắng và kí tôi tôi không hề phản kháng.

-Anh Hoàng,em nè,thằng T sao rồi.

Một nhóm nữa cỡ sáu,bảy người lại tới.Tôi hoàn toàn bất ngờ khi dân số quá đông ,dù viện binh này tới hơi trễ.

Anh Hoàng bốn mắt dẫn đến chỗ tôi,rồi chỉ tôi nói:

-Thằng T nè,vừa cạch tay đôi xong.Anh em thằng Minh có khác!

-Thằng quý này,con em họ em kêu nhờ em giúp đi tìm thằng nào khối mười bị đánh.Nó hót ha hót hải bật khóc cả lên.May quá không sao, em đi tìm nó khắp mà chẳng biết chỗ nào-Hóa ra là lạc đường .

-Thôi em về,bữa nào có dịp đi đá banh với em nghen

-Ok chú!

Anh Hoàng vui vẻ tiễn khách,tôi cũng tò mò muốn biết ai nhờ cứu tôi.Tôi hỏi anh Hoàng:

-Ai vậy anh?

-Mấy thằng trong xóm anh,chú chơi với cả em họ nó cơ à?

-Dạ em không biết ai nhờ nữa.

-Chắc con bé Yên rồi!

Tôi ngệt mặt và cười thầm,thì ra Ngừ Yên chưa hẳn quên mình,còn quan tâm và lo lắng cho tôi hả cô bạn.Tôi cũng chưa quên cô đâu,món quà của cô tôi vẫn mang theo này.

-Tao về đây Minh,xin cô đưa thằng Hoàng về trốn theo mày,gìr để cho thằng Hoàng về nhà,tao về lớp,cặp sách tao giữ.

-Ừ về đi,tụi mày để tao lo được rồi,theo làm gì nữa.

-Hề hề,anh em sát cánh bên nhau chứ mày.

Tôi cũng chào hai anh về:

-Hai anh về nhé,à quên,em nhờ anh cái này!

-Biết rồi,khỏi phải dặn nữa ông tướng.Khỏi cho Dung nhà anh biết chứ gì!

-Dạ,hì hì

-Tao thiệt khổ với hai đứa mày,đứa nào cũng dặn đừng cho đứa kia biết.Minh với tao có khi thành thông gia mất.

Ngồi mãi rồi ba người còn lại cũng lên bus đi về.Vẫn gặp lại ông cụ xe bus hôm qua.Có lẽ cụ đi bus để tập dưỡng sinh hay sao ấy.Gặp lại tôi,cụ lại thở dài:

-Lại cái thằng này,ăn rồi rảnh rồi đi đánh nhau hoài mày!

Tôi khề cúi chào cụ và tọt hẳn xuống băng ghế cuối.Cười hề hề vì mọi chuyện đã giải quyết xong.Nhìn Nhân đen tính nói xin lỗi và nó chỉ cười hề hề,khen ngon lành cái vụ báo thù.

Tối hôm đó tôi rửa chén và quét nhà cho anh tôi coi như báo ơn,trước ánh mắt thắc mắc của mẹ và cái nghi ngờ của ba tôi:

-Sao bóp thuốc cho nó rồi mà vẫn bầm thế kia???

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Quyết Định Và Hành Động

Sáng sớm hôm sau tôi quyết định dậy sớm và đi học sớm. Máy ông anh, đàn chị trong xóm cũng thấy bất ngờ với tôi, chả bao giờ thấy tôi đi học cái giờ này cả, không thì cùng lắm cũng chạy rượt theo bus như một thú vui tao nhã buổi sáng.

Lên đến lớp tôi dứt cái balo thân yêu vào ngăn bàn. Quay sang nhìn chỗ ngồi của Dung, nàng vẫn chưa tới. Hội bàn tròn nhà lá đã có mặt đông đủ và lại cái trò rút thăm ăn sáng. Tôi từ chối trong ánh mắt kinh ngạc của cả lũ.

Hường đủ nhìn tôi ánh mắt ngây dại, Phong mập nhìn tôi ánh mắt đăm chiêu. Bình boong nhìn tôi với ánh mắt thương hại. Vì bình thường tôi là thằng hào hứng tham gia khi anh em đồng đủ.

Cầm cái tai nghe cắm vào mp3 đầy ắp những bài của Quang Dũng, tôi đi ra ban công đợi nàng. Khi yêu con người ta thường có những niềm vui nho nhỏ như vậy.

Mãi đến khi gần vào tiết, nàng mới bắt đầu xuất hiện ở cổng trường, tôi tót ra, ngay giành lấy phần mang cặp của ông anh vợ. Ông anh vợ cũng chỉ chờ có thế, chọn mặt gửi vàng, gửi Dung cho tôi.

Tôi bước đi bên Dung về mặt tang tang bỏ đời, mặc cho mấy thằng con trai ngửa mắt và mấy bậc nữ lưu đang trầm trồ thần phục. Nàng vẫn chỉ cười và nhìn tôi, thỉnh thoảng lại nhìn thẳng vào lớp.

- Cái mặt của T bị sao thế?

Tôi điếng hồn liền:

- O, hôm trước đá banh ở xóm, tranh chấp nhỏ nhặt ấy mà. - Lại cái bài muôn thưở.

- Xì, không tin, có người nói dối tôi kìa.

- Tôi không hề lừa dối cô nương, nếu tôi nói dối, tôi sẽ càng đẹp trai hơn

- Gớm quá đi ông tướng, đẹp đâu ra chứ - Nàng nguyệt dài véo tai tôi.

- Ai da, cô nương ăn hiếp tướng công hà cô!

- Ai tướng công nào, bắt đầu xạo xạo rồi ha, xưa giờ thật thà mà giờ gian manh rồi.

Tôi giả bộ giận không nói gì, cứ xách cặp đi thẳng, giả lơ nàng. Nàng cũng thừa biết ba cái trò này.

- Thôi được rồi, Dung xin lỗi T được chưa, ngoan hiền, thật thà. Hai ngày bị đánh hai lần.

- Sao.....sao Dung biết?

- Có người đâu muốn tôi biết, tôi phải tra khảo người anh đáng kính của tôi đấy thôi.

- Nhưng mà T dặn....

- Dặn không khai ra chứ gì? Nhưng mà T dặn nhầm người rồi, anh trai Dung chưa giấu Dung chuyện gì hết.

Tôi tăng lơ ánh mắt nghịch ngợm của nàng, và bắt đầu ngo ngoe nghiêng sang chỗ khác. Trong bụng thầm rủa ông anh vợ dễ dãi này, vô tình làm hại thằng em đang phải chịu tra khảo theo đây.

- Nhanh vô học trễ giờ, muốn ngồi ghế đá như trước à?

Nàng nắm tay tôi lôi đi, đến lúc này chẳng biết là ai đang bị đau chân nữa. Tôi và nàng vẫn như thế cho đến tận lớp học, trong tiếng vỗ tay của đám bạn trong lớp đang ở trước cửa. Nàng cũng chẳng hề ngại ngùng, chỉ nhìn tôi cười, còn tôi thì lại ngại đỏ mặt. Đúng là con trai nhút nhát, dễ bị xúc động khi con gái chạm vào.

Bỗng tôi nhìn thấy Ngũ Y cũng đang nhìn tôi chăm chú bên kia. Về mặt đóng băng cũng không tránh được ánh mắt đầy quan tâm đến tôi. Nhưng chỉ được mấy giây, cô nàng đã quay sang hướng khác, chỉ để lại ánh mắt

len lén nhìn tôi như dò xét tôi còn nhìn nữa không.

Tôi tự tin mình hiểu rõ cảm xúc của Ngũ Yên lúc này. Nó chẳng khác gì cảm xúc khi tôi chứng kiến Ngũ Yên với thằng lăng túr đọt trước, nó là cảm giác bị bỏ rơi, không được quan tâm, không được chăm sóc. Chuẩn bị như mất một thứ gì đó quan trọng với mình, một người bạn thân.

Tôi quay sang Dung,nhìn nàng cười,rồi đi đến một quyết định,dù nó có thể khiến Dung giận,có thể không cười với tôi,nhưng tôi phải làm thế.Chỉ mong thời gian Dung vẫn hiểu rằng,nàng là người tôi có tình cảm nhất bây giờ.Nhưng chỉ ít tôi cũng đủ tỉnh táo để biết rằng,tôi không thể nói ở đây được.

Tôi với nàng đi đến chỗ ngồi của nàng.Tôi ngồi xuống bàn trên ,quay xuống đối diện với nàng,đưa hai tay lên chắp vào má,kiểu như ngắm nhìn mình nọt.Phải cư xử khéo,có thể cùng một ý nghĩ nhưng sẽ cho kết quả khác nhau mà:

-Dung nè,hôm qua,ừ hôm qua.....

-Có gì nữa hả,tính đầu thú sao?

-Ừ không,hôm qua ngoài anh vợ,à quên anh trai Dung ra,còn có người giúp T nữa.

-Ngữ Yên?

-Sao....Dung biết?

-Anh Dung kể hết rồi mà,nhưng mà sao?

-Dung cũng biết rồi đấy,T chơi thân với Ngữ Yên,nhưng mà mấy hôm nay không biết vì sao Ngữ Yên giận T.Cơ mà chuyện hôm qua Ngữ Yên vẫn cố giúp.

-Giờ T muốn cảm ơn Ngữ Yên đúng không?

-Ừ,ít nhất T cũng phải làm thế,nhưng mà T cũng phải nói trước với Dung.Nếu không sợ rằng..

-Sợ tôi giận chứ gì,tôi nhỏ nhen trong mắt T lắm hả?

-Không không có,làm gì có....!

-Hi hi,T đi đi,cảm ơn Ngữ Yên đi.-Dung cười với tôi tươi rói.

-Vậy là Dung đồng ý!

-Ai cản được ông thần cứng đầu chứ,nếu T không làm thế,Dung cũng không thêm nói chuyện với T nữa đâu.

-Hi hi,cảm ơn Dung nhé,T đi đây.

-Đi đâu nữa,vào học rồi,nói không được nhiều đâu.Tí ra chơi hãy nói,nhưng mà nhớ đừng có say đắm ai đó ,không là chết với tôi.

-Biết rồi mà cô nương-Tôi ghé tay với nàng,tay kia đưa lên bẹo má,nàng chỉ lè lưỡi đáp lại.

Tiết học đó hoàn toàn dài đằng đẵng,tôi không thêm để ý đến bài vở ,mà chỉ lặng lặng nhìn kim đồng hồ.Quái thật,đi học muộn thì chạy ầm ầm,giờ thì lết như rùa.

Lúc ấy tôi không biết rằng,đầu bàn có cô bé nhìn dáng điệu của tôi mà cười.Cười không hoàn toàn ganh tỵ hay hờn dỗi,một nụ cười tin tưởng hoàn toàn.

Trống đánh ra chơi tôi đã tót sang bên lớp bên cạnh đứng tự lúc nào,gặp ngay cái mặt thẳng Minh An,nhưng tôi không cảm thấy nó đáng ghét như thời đầu nữa.Tôi ngoắc tay vẫy nó:

-Minh An,có Ngữ Yên trong lớp không.

Nó quay vào lớp một lúc rồi thò đầu ra nói với tôi:

-Ngữ Yên đi đâu đó rồi,về đi,lúc khác gặp.

Tôi đâu phải đura ngu,biết ngay là cô nàng lại trốn tránh .Bị đuổi thì về,làm gì căng thẳng thế.

Về đến lớp là tôi gặp ngay ánh mắt của Dung,nàng nhìn tôi vẻ mặt thông cảm.

-Hi hi,bị đuổi về hả?

-Ừ,chán...-Tôi đánh dài cái thượt.

-Không trốn tránh mãi được đâu,Ngữ Yên còn quan tâm đến T mà.Thôi cười lên nào,không Dung buồn lây giờ.

Tôi cũng phì cười với cái giọng nũng nịu này,bỏ cái mp3 ra,đưa một tai nghe cho nàng.Ru đời đi nhé,em cho ta từng giấc ngủ ngon.

Tôi vừa nghe nhạc,vừa suy nghĩ một hành động để làm sao ép Ngữ Yên ra gặp mặt tôi,chứ để tình trạng này không khéo tôi lại bị Dung la và học hành

chénh mắng mắ. Khỏ mắ cái là làm cách nào thì tắ bắ phép. Mắ miề mắ suy nghĩ, tắ không thể nào tìm ra cách giải quyết, cho đến khi tiếng trống vào học, từng từng vang lên.

Ồ-Rê-Ka trốn không thoát khỏi tay ta nhé cô bạn. Một biện pháp vừa lóc lên trên đầu tắ, mang tính ăn thua năm năm và cực kì liều lĩnh. Được ăn cả, ngã về không. Làm nào ôn thần.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Điệp Vụ Khả Thi

Tắ mừng thầm trong đầu cảm ơn tiếng trống trường bình thường tắ vẫn ghét cay ghét đắng. Ngừ Yên chỉ có thể trốn tắ trong giờ ra chơi, chứ chẳng thể trốn tắ trong lúc học được. Nhưng cần phải tính toán thật kĩ lưỡng nếu không sai một li đi một dặm mắ.

Trước hết tắ cần phải vượt mặt được cô dạy Hóa trong giờ học bằng cách xin ra ngoài. Hắ sẽ bình thường với tất cả học sinh bình thường, nếu mọi người xin nghỉ một tiết. Vì học sinh bình thường thì chăm ngoan nên thầy cô ít nghi ngờ. Tắ cũng là học sinh bình thường, chỉ có vài đặc điểm để trở thành cá biệt trong cái lớp chọn ngoan ngoãn này thôi. Năm phút trôi qua, cả lớp im phăng phắc, tắ đứng dậy xé tan bầu cái cảnh ngoan đạo này:

-Thưa cô, em hơi mệt, cho em xuống phòng y tế, em cảm thấy không được khỏe!

Cả lớp tắ quay lại nhìn tắ ngạc nhiên, kể cả nàng. Mới có năm phút trước còn khỏe như voi, nồ đùa chí chóe, thế mà giờ này mặt đã xám bết, nói không ra lời, có vẻ sinh khí yếu lắm. Cấp cứu mau cô ơi!

Tắ thầm nghĩ trong bụng mà buồn cười, đằng sau mấy thằng bạn cũng đang nín cười, tiếng hình hình cứ phát ra đằng sau. Lỡ nó không nhìn được ngoác mồm ra thì chết.

Cô vẫn đứng trên bục giảng và đắm chiêu suy nghĩ. Đúng là nhiều khi tắ hay bị đuổi ra khỏi lớp và đi học muộn nhưng chưa bao giờ bỏ tiết nếu đã đi học, chắc cô đang khó xử lắm đây.

Gia tăng thêm gia vị cho con gà đau của tắ, tắ ôm đầu xoa xoa bóp bóp, bọn bạn ở dưới bắt đầu nhôn nhao:

-Có sao không mà trán nóng quá?

-Ê ,mày có cần tao điu xuống không.

Khỏ thân, tắ chỉ cần hành động để lấy cảm tình, bọn bạn tắ diễn quá lố. Nhiệt tình mà ngu dốt hời ơi bốn thằng phá hoại.

-T, em mệt cứ ngồi xuống. Cô không cần em học, nếu tí nữa em còn mệt, cô sẽ đưa em xuống. -Cô cứng rắn bỏ mặc tắ đang mệt và thần nhiên quay lên viết tiếp bài giảng.

Tắ không ngờ mới khỏi đầu đã khó khăn vậy. Đừng giận, gian nan tắ chí anh hào, nghĩ cách tiếp. Không ăn được đành phải phá vậy.

Xé hai tờ giấy, một viết chi tiết cho thằng Phong mập dặn dò nó cụ thể tránh tai vách mạch rừng. Một ghi chữ, xin lỗi nhé kèm theo cái mặt cười giành cho Dung. Tắ đưa cho thằng Phong mập đọc xong rồi mới nhờ Trang kể bên đưa cho nàng.

Tắ bắt đầu giờ tay xin phép cô ý kiến hỏi bài. Ban đầu cô cũng sinh nghi, muốn để xem tắ giờ trò gì..

-Thưa cô, cho em hỏi..!

-Anh muốn giờ trò gì đây?

-Dạ không, em hơi thắc mắc.....

Cô tắ cũng đành để mặc tắ đưa ra câu hỏi. Khỏi phải chờ đợi tắ tuôn ra một loạt câu hỏi thuộc loại cơ bản từ học kì I. Với một thằng học sinh đang học nâng cao Hóa học và thuộc loại lực học cũng khá như tắ, Các câu hỏi này càng nhiều, cô tắ nhăn mặt càng nhiều. Hehe, quả boom bắt đầu xì khói.

Dung bàn bên cạnh nhìn tắ lắc đầu, chắc nàng cũng hiểu sơ sơ về kế hoạch của tắ rồi.

Cô tắ thì càng nhìn càng nóng mắy với tắ. Đỉnh điểm là khi tắ hỏi về lỗ trống lỗ má, từ vật lý đưa sang, thì cô tắ hết chịu nổi:

-Anh dừng lại và đi ra khỏi lớp cho tắ, muốn làm gì thì mặc xác anh. -Cô chỉ tay và mời tắ ra khỏi lớp.

Đóng kịch thì đóng cho trott, tôi mặt buồn xo, bị xị đi về hướng cửa. Canh me vừa khuất bóng cô, mặt tôi tươi như hoa, đưa tay vẫy vẫy thẳng mập.

Đáng lẽ đường sang lớp Ngữ Yên chỉ đi vài bước chân, nhưng tôi phải đi vòng vì tránh gây thêm thù địch với giáo viên vừa đuổi tôi ra khỏi lớp. Gần như một vòng trái đất để đi tới cái đích cách lớp tôi có mấy mét.

Tôi hít một hơi dài, đứng giữa cửa lớp bên cạnh. Bọn lớp bên xi xào, không biết thằng này sang đây làm gì. Thầy giáo dạy Lí bên này nhìn tôi:

- Có việc gì không em?

- Dạ, thưa thầy, em bên đội văn nghệ xung kích của trường, muốn gặp bạn Ngữ Yên để trao đổi công việc cho đêm 26-3 ạ.

Khỏi phải nói là Ngữ Yên bối rối đến cỡ nào. Nàng hoàn toàn phải nghe theo lời mời của tôi. Lí do tôi đưa ra hoàn toàn hợp lí, gì chứ việc của trường thì thầy tất nhiên ủng hộ rồi.

- Yên, em ra gặp bạn đi!.

Ngữ Yên đứng dậy, đi ra, mặt đỏ gay. - Chạy hả cô nàng.

Đúng như kế hoạch, P. mập sẽ chờ bên cửa sổ để vận chuyển quà cho tôi. Tôi bảo Ngữ Yên chờ mình xíu rồi luồn tay thò món quà ra ngoài. Nhắm hướng văn phòng đoàn trực chỉ thẳng tiến.

Giữa đường, tôi bẻ lái đổ hướng đi xuống căn-tin. Chẳng cần nói tiếng nào, Ngữ Yên cũng đi theo tôi vì cô nàng biết không thể tránh khỏi tôi nữa.

Vừa vào đến căn-tin, chị bán nước đã đón đã chào mời:

- Ở hai cái đĩa này, lâu rồi quên chị không thèm xuống căn-tin ha.

- Có đâu chị, em muốn xuống lắm nhưng mà có người không chịu.

- Hai đĩa tội mầy chắc lại yêu nhau lắm cần nhau đau chứ gì.

Câu nói này với tôi lúc đó thì bình thường, mà không hiểu sao mặt Ngữ Yên cứ đỏ ửng hết cả lên. Nhìn nàng bẽn lẽn và bối rối vô cùng. Tôi biết ý, nháy mắt với chị trực căn-tin:

- Sinh nhật bạn ấy đó, chị chộc hoài.

Chọn cái bàn trong góc, cầm món quà để trên bàn, phải chờ bà chị đưa nước uống ra tôi mới dám mở lời. Gì chứ lỡ bị buôn dưa lê đứng nhục:

- Ngữ Yên dạo này có về bạn rộn lắm!

- Đâu có, Yên... Yên có bận gì lắm đâu..

- Không có sao, mấy lần sang tìm tận lớp mà không thấy. Chắc là lánh ai đó hả?

Khỏi phải nói cô bạn đối diện tôi bối rối cỡ nào, hết nhìn trời nhìn đất, rồi nhìn cái ly nước. Hà lòng bấy lâu nay tôi đi tìm nói chuyện mà lảng tránh. Không để Ngữ Yên kịp uống nước, vì tôi nghe ai đó nói, kẻ có tội mà cho uống nước thì những gì cần nói nó sẽ trôi vào trong. Tôi ép cung tiếp:

- Yên giận gì T đúng không- Tôi neho mắt áp cái mặt xuống bàn nhìn lên cô bạn đang cúi xuống.

- Làm gì có.... Tại Yên....

- Không nói chứ gì, thế Yên còn xem T là bạn không?

- Có chứ, nhưng mà.....

- Nhưng mà cái gì cơ?

- Không gì cả, nhưng Yên cảm thấy...

- Không có thấy gì hết á, T với Yên là bạn, mãi là bạn, thế thôi. Bạn bè thì không được lảng tránh nhau.

Tôi hào hứng tuôn ra như mưa. Kiểu như mới phát ngôn ra một định luật bất hủ vậy.

- Chỉ làỒ, là bạn thôi, đúng rồi!

- Vậy sau này không được trốn nữa nhé.

-Ừm,Yên hứa đó.

Lúc này tôi mới sực nhớ tới món quà.Tôi đưa cho Yên:

-Quà này là mồng 8-3 tính tặng Yên nè,giờ tặng bù.

Nàng mỉm cười,dù có gì đó hơi buồn và không tự nhiên,đón nhận.Cũng như Dung,nàng từ từ mở giấy gói,cẩn thận gấp nó lại.Tôi tò mò hỏi:

-Giấy gói giữ làm gì vậy?

-Giữ trọn vẹn món quà chứ để làm gì hả T.-Nàng vẫn chăm chú mở món quà ra.

-A,cái cái đẹp quá,tiếc là nó không phải màu hồng.!

Đúng là bạn thân tôi trở lại rồi,nếu có gì đó e ngại hẳn cô nàng đã không nói về cái màu sắc không phải gu của cô nàng.Tôi mỉm cười và cũng chẳng đại gì khai ra bị đánh rồi làm hư.Món quà này là quà dự bị đôn lên chứ.

Cô bạn ấy nhìn tôi,lần đầu tiên từ trên lớp xuống,nhìn không chớp mắt.Ánh mắt đó khiến tôi bối rối.Từ Hải chết đứng đang đưa tay gỡ đầu:

-T bị đánh có sao không?

-Không,hồng phúc tề thiên,nội công vô biên nên còn khỏe lắm-Tôi cười hi hi.

-Ừ,lần sau đừng có dây dưa đánh nhau nữa nha.

-T hứa,bị đánh một là là tòn ròi,sợ thật luôn ấy.

-Lần sau đừng bỏ tiết nữa nha

-Hi hi,biết rồi mà,không sao đâu!

Hôm ấy,chúng tôi ngồi ở căn-tin nói chuyện tới hết cả tiết học.Nàng thì tất nhiên có khâm sai giả mạo xuống báo lãnh nên không sao,chứ cái họ tên của tôi vẫn như thường lệ nằm ở cái sổ đầu bài.Dưới hàng cột lời phê tiết học,bên cạnh cột chú ý là dòng chữ:..Cần được nhắc nhở thêm”

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Bữa Cơm Nhà Vợ

Tôi trở về lớp lúc nghỉ năm phút chuyển tiết.Khỏi phải nói là tôi khổ sở thế nào,đưa Ngữ Yên về rồi lại canh mẹ vòng ngược lại lớp.Cô dạy Hóa trước khi ra đi không quên để cho tôi một cái “Hừ” và một cái lắc đầu hằn học.

Tôi không dám chảnh mắng trong tiết nữa,tiết cuối cùng tôi đâm ra ngoan ngoãn hẳn,không thèm nói chuyện,không thèm nghịch,chi thỉnh thoảng cười mỉm mà thôi.Nhưng khổ nỗi đó là sự thay đổi khó hiểu nên tôi càng bị để ý dữ hơn.Thầy anh văn lâu lâu quay lại liếc tôi,rồi lại quay lên.Không hiểu là thằng học trò ấy đang mưu tính chuyện gì.

Trang chuyển cho tôi tờ giấy,mở ra là cái tờ giấy xin lỗi Dung,lúc nãy của tôi,với hai cái mặt cười.Nhưng khoan đã hình như có ba cái icon.Hai cái icon đang ngồi cười vui vẻ,bên cạnh có chai nước.Một icon thì đang khóc,gì mà nước mắt to thế này,bên cạnh là cuốn sách,ám chỉ người ngồi học đây mà.Biết ý tôi về cái mũi tên chỉ từ cái mặt đang khóc sang cái mặt cười,ý nói là mời nàng uống nước bù đắp.Đúng là chiều lòng cả hai cô này chẳng thoải mái tí nào.

Giờ ra về,tụi bàn tròn và thêm mấy thằng hội banh cứ nhất quyết đòi tôi ở lại,chúng nó định bàn bạc cho trận cuối cùng,chiếc áo vàng chung cuộc vào chủ nhật tuần sau.26-3.Tôi thì làm gì có hứng mà bàn bạc chứ,nàng đang chờ tôi ở cái ghế đá trước cổng trường.

-Tao về đây,nãy giờ chơi giờ đau bụng thiệt rồi mày ơi!

-Xạo mày,nãy thấy mày bình thường,lại giả bộ nữa hả-Thằng mập phá hoại!

-Đâu có,tiết trước mày thấy tao có nói gì đâu,đau quá trời,hix.đau quá trời ơi!

Tôi la bài hải đến nỗi bạn bè tôi xanh lè mắt mũi hết xua tôi về:

-Mày về thì về thẳng lo mà hỏi thằng Nhân sau.Liệu hồn với an hem đấy.

Chỉ chờ có thể chẳng cần dạ thưa,tôi tốt ra,cầm tay nàng lẩn nhanh khỏi tầm mắt của lũ bạn.

Nàng có thể tự đi,nhưng cà nhắc nên rút lại sau tôi,tôi giả bộ đi nhanh lên cách cỡ ba bốn bước chân về mặt không quan tâm

-Nhanh lên nào,hay là muốn công nữa ?

-Công gì mà công,không chờ người ta thì thôi,xí,mời không có thành ý gì hết.

Tôi quay lại cầm đồ cặp cho nàng,rồi đi song song.

-Giờ đi đâu?

-Ờ ,ăn chè nhá!

-Chè?ở đâu..

Cách chỗ trường tôi không xa,đi vòng ngược ra hướng đường bọc sau trường,có một quán chè đông nghẹt.Học sinh hầu như về đều ra đây.Tôi đi học về thì lo bắt bus về chứ làm gì biết cái chỗ xa xôi này chứ.

Thấy tôi lơ ngơ,nàng chụp cánh tay của tôi,dắt tôi đi,y chang mẹ dắt con vậy.Chui hẳn vào chỗ ngồi trong góc.

-Cho em hai thập cầm nhé,chị-Dung chẳng thèm hỏi ý kiến của tôi.

Đang sầu não vì cái không khí ngột ngạt,tôi bỗng thấy chị Xuyên với chị Hạnh cũng ghé vào quán.Chết toi,không khéo lại chui vào lỗ vì thế nào chẳng bị chọc cái tội ăn hàng này.

Chị Xuyên cũng nhìn thấy tôi,cười rồi chỉ cho chị Hạnh.Tôi hai tặc nường đang tiến lại bàn tôi với Dung,tôi thì buồn,nàng thì vẫn cười nói mà đầu giết giặc đến sau lưng.

-Chào em-Chị Hạnh bắt lời trước.

-Dạ,chào chị,chị là...-Dung thắc mắc.

-Ừ,Dung ,đây là chị Xuyên,bữa trước tha cho T mấy lần đi học muộn,còn đây là chị Hạnh.Hai chị học 11a2 đó.

Nói thật,con gái rất ít khi thân nhau,những mà ngồi trong tình cảnh này thì như kiểu tri kỉ từ kiếp trước vậy.Ba người bọn họ để tôi tro troi một mình muốn làm gì thì làm.Mọi chủ đề,từ việc học rồi bạn bè,rồi thì cuối cùng chia mũi dùi về tôi.Tôi ngồi im cắn răng chịu đựng,những nỷ từ không hay về tôi:

-Nó cứng đầu mà lì lợm lắm-Chị Xuyên mở lời trước.

-Hay nói dối nữa chị ơi,rồi còn léo mép ,đeo mỏ nữa.-Dung hát phụ họa

-Nhìn không đảm bảo được-Chị Hạnh cũng không tha cho tôi

-Lại còn đánh nhau nữa này chị,mặt còn hơi bầm bầm nè.

Khỏi phải nói,câu cuối của Dung thốt ra chẳng đúng lúc tí nào hết ,nó khiến tôi toát mồ hôi thực sự.Bên phía đối diện,chị Hạnh và chị Xuyên nhìn tôi rồi lại nhìn nhau,như đã hiểu chuyện gì xảy ra.Chị Nữ Tặc quay lại hỏi Dung:

-Lâu chưa em,nó toàn giấu chị?

-Dạ,hôm qua đó chị.

Chị Xuyên cúi mặt xuống đất,không nhìn tôi nữa,chị Hạnh nói nhiều là thế,cũng im lặng.Dung quay sang nhìn tôi vẻ khó hiểu.Tôi thì cứ ngồi cắn cái thìa cho xong chuyện.Cứ như thế cho đến bốn năm phút.

-Á á,chị ơi tính tiền cho em-Tôi hoảng hốt hét lên khiến cho ba người còn lại ngẩng lên nhìn.

-Chết rồi mãi nói chuyện mười hai giờ kém rồi,về thôi Hạnh.

Tôi tính tiền rồi dẫn Dung về,tôi thì muốn phóng như bay ra trạm xe xem còn vớt vát được chuyến cuối không,nhưng nàng thì bị đau chân,vội lại có không đau thì làm sao mà tốc lực bằng tôi chứ.Tôi nhí nháy cẳng cẳng,còn nàng thì cứ từ tốn đi bên cạnh.11h40 rồi đó nàng ơi.Anh chỉ còn một tiếng để đi về ăn cơm rồi làm việc lật vạt lên trường đó.Chắc chết quá.

Nàng nhìn tôi khẽ cười:

-Hay đừng về nữa!

-Hả, không về thì ăn cơm ở đâu trời, mà không gọi được cho mẹ, mẹ lo á!

-Sao không? có mà sợ có người không dám thôi!

-Ồ đâu, cô nương cứ chỉ, ôn thần tôi chẳng có chỗ nào mà không dám xông pha cả, cô nương cho tôi một cái tên.

-Nhà Dung-Nàng tính queo

-Nh...à...Du...ng!

-Ừ, mới nhận lời nhé, cảm có trái ý đó.

Thực chất ăn cơm nhà Dung thì không phải là lần đầu tiên của tôi, hồi diễn văn nghệ lúc nào tôi chẳng ăn ở đó. Nhưng khổ một cái hồi đó có phải mình tôi đâu, mà lúc ấy tôi đang đánh du kích, nên chỉ ngại trong lòng, giờ đã đánh công khai thì về đó chỉ có nước ngượng đỏ mặt mắt. Lúc này gió xoay chiều, Dung còn đi nhanh hơn cả tôi.

Về nhà Dung cũng là 11h 45, mẹ nàng đang dọn cơm, bất ngờ khi thấy tôi về đó. Cô gật đầu chào tôi. Tôi chỉ biết gật lại như cái máy:

-Cháu chào cô ạ!

-T hả cháu, cảm ơn đưa D về nhé, ở lại dùng cơm với nhà cô nhé.

-Dạ....!

-Mẹ ơi, con nài ni mãi mới chịu ăn cơm nhà mình đó mẹ!

Người ta thường nói cái gì mà Nữ sinh hướng ngoại, quả không sai. Nàng bên tôi chăm chấp. Mẹ nàng chỉ cốc yêu nàng một cái rồi tiếp tục dọn cơm. Tôi được Dung chỉ cho chiếc điện thoại gọi về nhà.

Vừa mới mở giọng “A lo! Mẹ à” tiếng mẹ tôi đã hét lên:

-Đi đâu không về ăn cơm?

-Dạ, con đang ở nhà bạn, nãy phụ cái kia giờ về không kịp nên ghé ăn trưa luôn rồi đi học. Ba, mẹ ăn cơm trước đi nhé.

Sau cỡ 3,4 phút vắng dạ nữa mẹ tôi mới tha cho tôi. Nàng đứng sau tôi lắc đầu chỉ chỉ giọng nhỏ nhẹ:

-Nói dối nữa nhé!

Tôi xoa đầu cười hi hi. Ngoài cổng ông anh vợ tôi cũng vừa đi học về.

-T đến chơi hả em?

-Dạ, em mới tới anh

-Chiều không đi học à?

-Dạ, có chứ ạ

-Vậy sao không về ăn cơm đi học đi, tính nhin dối à?

Khỏi phải nói ông anh vợ này, hôm qua tôi còn cảm động muốn chết, hôm nay tôi đã muốn phang trả thù rồi. Lão cười hềnh hếch, để tôi mặt đỏ gay đỏ gât.

-Đừng chọc em nữa, con vào rửa tay ăn cơm đi, ba con có việc chắc không ăn ở nhà đâu. -Mẹ nàng cứu viện cho tôi.

Bữa cơm đó, tôi lạc long hoàn toàn, chỉ biết vâng dạ, ngồi im nghe ba người nói chuyện. Nhiều khi tôi được hỏi mà Dung toàn phải đáp thay. Tôi chẳng biết nói gì ngoài Dạ, vâng, không ạ, cô cứ mặc cháu. Trong cái nhìn động viên của mẹ nàng, cái nụ cười và ánh mắt gian manh của ông anh vợ, và cái đá chân đầy té nhị, giục tôi ăn của cô vợ. Tôi cầm đũa và bắt đầu thể hiện bộ mặt khách sáo của mình.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lóp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Mơ Hồ

Mẹ nàng thấy tôi cũng ngại ngùng ,nên cô ăn xong thì đứng dậy,lấy đĩa trái cây đặt lên bàn và ra nhà khách xem phim.Ở bàn chỉ còn lại nàng ,tôi,và ông anh vợ nên bầu không khí bắt đầu thoải mái dần.Tôi bắt đầu thể hiện cái tài há mồm.

-Ê,T,chủ nhật tuần sau là đã giải rồi,em đừng có dính dáng tới đánh nhau làm gì,không khéo bỏ lỡ thì phí lắm.

Ông anh vợ ác nhân,miệng cũng chẳng thua gì thằng Nhân đen,toàn mồm muối.

-Dạ,em nhớ rồi,cơ mà lớp 11a2 đã rần quá,thực lòng em cũng hơi rợn.

-Ừ ,đến tụi anh năm đó,cũng phải may mắn lắm mới thắng tụi nó,rồi vô địch luôn chung kết đó.

11a2 chính là cái lớp của bà chị Nữ Tặc và cái thằng khốn nạn đã đụp tôi.Gì chứ trả thù thì xong rồi,nhưng vẫn ức cái cảnh nó lên con đại chặn đường tôi.Dung nhìn tôi,cười rồi gắp thức ăn.Tôi cảm động,ăn lấy ăn để,không khéo lại trào cả nước mắt ra cảm động ấy chứ.

Com nước xong xuôi,tôi phụ nàng rửa chén.Dù gì việc nữ công gia chánh đối với nàng là chuyện dễ dàng,và kệ mẹ nàng can ngăn.Hai đứa tôi vẫn vừa nói chuyện vừa là,cứ như cặp vợ chồng son ấy.

Lên phòng khách,ngồi nói chuyện phiếm với mẹ nàng và ông anh vợ.Chờ nàng nữa là lên lớp.

Mẹ nàng ra tiễn chúng tôi đi học.Tôi ngại ngùng chào rồi vác cặp cho nàng tốt ra tới cổng chờ nàng đi ra,trong tiếng cười sặc sụa của ông anh vợ.Loáng thoáng sau lưng là tiếng mẹ nàng:

-Em mày lớn rồi đấy,thiếu nữ ra rồi!

Tôi với nàng đi trên con đường râm mát,bóng cây che kín con đường.Bên kia,cái hồ đang óng ánh như mặt gương phản chiếu cái nắng tháng ba Tây Nguyên gay gắt.Tiếng cười nói vang cả một khúc đường,mặc cho nhiều cái áo trắng quay đầu lại nhìn.

Tôi đi bên cạnh nàng,miền man thả hồn vào gió.Nhanh thật,đã ba tháng kể từ lúc tôi vào lớp,chi quen mỗi thằng Nhân,vậy mà giờ đây tôi đang có một xóm bạn cùng chí hướng quậy phá,một cô bạn gái dễ thương,một cô bạn kể bên hiền dịu,và một bà chị Nữ Tặc đầy quan tâm tới tôi.Vậy là quá đủ với một thằng ăn rồi suốt ngày quậy phá ,phải không T?

Ba tháng cho những rung rinh đầu đời,cho tuổi cấp ba trong trắng và hồn nhiên.Tôi chợt nhìn nàng rồi chợt nghĩ,ba tháng cho diễn biến này có phải là nhanh.Không,nó là bình thường,với tôi và cả nàng,những người chắc chắn trong chuyện tình cảm,thì không phải đó là ngộ nhận.Nếu không tại sao nàng từ chối Minh An,còn tôi cũng từ chối nhiều người khác để đến với nàng.Đó chỉ là những rung rinh,dù cho đã có nhiều hành động thể hiện nhưng chúng tôi vẫn chưa nói gì với nhau.Cứ coi là thế đi,đợi thêm thời gian nữa,nói cũng đâu có muộn.

Con đường trải nắng vàng,mỗi người một suy nghĩ riêng.Ai cũng theo đuổi cái suy nghĩ ,cách nhìn nhận của mình về tình cảm của hai đứa.Chợt hai ánh mắt nhìn nhau,trìu mến và đầy tin tưởng.Ừ,chưa nói thì có là sao,ba tháng thì có là sao.Chỉ cần chân tâm,đúng không có hai?

Tôi và nàng vẫn song đôi bên nhau,mặc cho bao ánh mắt trầm trồ và ghen tỵ của bọn bạn cùng khóa.Vào đến lớp,chưa kịp nhìn thấy mặt mũi đâu,cả lớp đã bàn tán ý xèo.Nhân đen bán bạn ,vờ hỏi han:

-Chàng,chàng đi đâu mà không về ăn cơm để mẹ chàng kiếm thế?

Lớp chúng tôi ồ lên.Khỏi phải nói cái tụi sắp thứ ba sau ma quỷ này ,chỉ cần nhìn là đủ biết cả trưa nay tôi đi với Dung rồi.

-Mẹ à,chồng con mắc đi ăn trưa với con rồi,mẹ đừng trách nhé.-Linh lớp trưởng eo éo giả giọng nữ.

Hiện tại,lớp tôi đang là sân khấu với sự diễn xuất đại tài của Nhân đen và Linh vẹo.Năm mươi sáu con người còn lại đang ôm bụng cười phụ họa,chỉ còn có tôi với nàng đóng vai kịch câm,mà theo phân công của tác giả chỉ cần cười với đồ mặt là đạt.

Hiển nhiên,lớp chúng tôi bắt đầu có mặc định tôi với nàng đã là một cặp.Ngay cả thằng Phong mập có ý theo đuổi nàng cũng nghĩ như thế.Nhưng nó vẫn vui vẻ với tôi,chấp nhận và chắc là cầu cho tôi với nàng rồi.

Bắt đầu từ đây,cái tên T và Dung bắt đầu như một cái tên mới,một phát hiện mới được khai quật.Và cái gì mới nó cũng trở nên nóng bỏng hết.Thằng Linh vẹo hể có bài kiểm tra thì thay vì trả bài của tôi cho tôi,nó lại đưa sang Nàng và ngược lại.Lâu rồi còn ngại ngùng đưa bài lại cho nhau,sau này thành quen,cứ xem đôi phương có học tốt không đã rồi mới đưa bài lại.

Tôi không có khả năng học tốt tất cả các môn,thường con trai lớp tôi cũng thế.Những môn phụ tôi chỉ cần để ý một chút,là có thể nắm sơ về kiến thức.Đôi khi là một lợi thế,nhưng đôi khi nó lại là cái họa tày trời,như chính hôm nay:

-Sao,em không nhớ hả,đừng nói là em quên chưa học lại bài cũ chứ?

Tôi đang đứng chết trân với đồng công thức anh vắn ,cái môn tôi vốn tưởng mình đã nắm được rồi,giờ thì nó lại đi đâu mất.

Bỏ rơi thằng học trò tội nghiệp, thầy quay xuống nhìn tổ tôi:

- Có ai lên giúp chàng lãng tử này không nhỉ, đại diện tổ ưu tú đây à?

Khỏi phải nói là mọi ánh mắt đều dồn hết về nàng. Tổ tôi thì có ai học khá anh văn đâu, tôi thuộc loại thứ hai rồi. Hơn nữa, cái tên tôi với nàng đang được dính vào nhau thì chẳng có gì mà chúng nó không viện đến nàng.

- Dung, lên giúp T kia, nở lòng nhìn nó đứng đó sao!

Nàng chỉ cười rồi đứng lên đối thoại với thầy và gỡ rối cho tôi, trong ánh mắt khâm phục của chúng bạn, cái gật gù của thầy và ánh mắt biết ơn của tôi. Đúng là ước mơ học Ngoại thương có khác, Văn, anh văn và Toán của nàng cũng được xếp top trong lớp chứ không lệch như tôi. Mấy cái môn anh văn và văn đều được quy vào hai từ thảm họa.

Tôi như thằng chết đuối vớ được cột, lếch thếch xách vớ đi về chỗ, trong tiếng chúc mừng của anh em và cái cười dịu dàng của nàng. Sau lưng thầy tôi đâm cho một nhát kiếm, trúng cả tim đen:

- Ngày xưa có anh hùng cứu mỹ nhân, giờ thì toàn ngược lại, để mỹ nhân tương cứu.

Tôi đã thảm nay càng thảm hơn. Chúng bạn quay sang cười đều và gật gù nhai lại:

- Anh hùng bị khùng được xú nữ tương cứu.

Lúc ấy tôi chỉ muốn xách dép đập cho mỗi thằng một cái cho bót nhục ra. Tài năng không hơn anh mà dám nhạo báng lúc sa cơ. Chúng mày cứ chờ đây đi.

Tôi trở về bàn, bắt đầu nhìn nàng và mơ mộng. Gì chứ lúc cô nương bí các môn tự nhiên, tôi sẽ giở chút tài mọn ra tương cứu thôi. Đừng đắc ý mà là lưỡi trên tôi sớm nhé.

Các tiết học sau đó đều trôi qua một cách bình thường, chỉ có khác một cái là tôi ít vi phạm, ít bị nhắc hơn và cũng không bị đuổi ra đứng ngoài lớp nữa. Đúng là yêu rồi có khác, nó làm con người ta chín chắn đến mức lạ kỳ.

Sự đời thường có câu, cái cần không đến, cái đến không cần, lúc mà tôi muốn ra khỏi lớp thì chẳng ai cho. Lúc đang yêu lớp học thì lại bị cho ra ngoài lớp. Đang ngồi học ngon lành, có tiếng ai đó nói với thằng Bình Bong đầu bàn, rồi nó đứng dậy:

- Thưa thầy, có người nhà cần gấp bạn T ạ!

Tôi giật mình chết điếng, lẽ nào là mẹ tôi. Bà không kim được con giận lên tìm tôi trên trường và la một trận chứ. Tôi hoang mang đến nỗi đầu óc quay vòng vòng. Hay là lại thằng nào tính gây sự định về hẹn tay đôi nữa đây. Tôi suy nghĩ đủ kiểu.

- T em ra đi, nhanh nhanh còn quay lại học.

Tôi lo lắng bồn chồn đi ra, mẹ mắng giữa trường thì đúng bách nhục, còn thằng nào đánh giữa trường cũng nhục nốt, còn bị kiểm điểm nữa. Oan hà trời, con có làm gì nên tội đâu.

Lững thững ra khỏi cửa lớp, tôi đi xuống sân bóng chuyền cạnh lớp tôi học, chẳng phải mẹ tôi hay có thằng phát đại nào đứng đó đợi cả. Ở góc sân, chỉ có một người đang đợi tôi, hai tay chống cằm đang lăm bắm gì đó.

Tôi đi đến gần:

- Hù!

- Hết hồn, chơi ác vậy!.....

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Sau Đây?

Người đối diện tôi đang suy nghĩ vẫn vơ, bị tôi hù thì giật nảy mình. Ngược mặt lên nhìn tôi, trăn trăn mở lời:

- Ủ, chị biết là gặp em thì có về đường đột, nhưng chị muốn nói chuyện với em, vì... vì

- Vì chị Xuyên- Tôi giúp đỡ người đang bối rối.

Chị Hạnh ngồi đó, lặng lẽ gặt đầu. Tôi bắt đầu thấy nóng lòng:

-Chị Xuyến có gì không chị?

-Không,nó không có gì,chẳng là lớp chị học thể dục hôm nay,nên chị muốn gặp riêng em để hỏi chuyện!

Chị Hạnh có vẻ ấp úng,chẳng giống vẻ vui vẻ như mấy lần tôi gặp,chị bình tĩnh rồi nói tiếp:

-Chị muốn biết,chuyện bé Dung nói sáng nay,em bị đánh,có phải là do...

-Dạ,không có gì đâu chị,em đá banh với tụi trong xóm,nên xô xát thôi..

-Em đừng nói dối chị,chị đã biết hết rồi.Mặt thằng Huy lớp chị cũng bầm tím,để nó chung xóm với em hả?

-Ồ,dạ,thực rathực ra thì...

-Em yên tâm,chị gặp em cũng giấu Xuyến mà,có gì em nói đi,chị không nói lại với Xuyến đâu.

-dạ,chẳng là anh Huy nhờ người đánh em,nhưng mà mọi việc giờ xong hết rồi,thực chất em không hiểu lắm nhưng mà em nghĩ chắc em không có gì nữa đâu!

Tôi thờ dãi ngồi nặn ra từng chữ trong cuống họng.

-Ừ,chị nghĩ là Huy nó tưởng em với Xuyến có tình cảm nên nó chặn đường em

-Em với chị Xuyến,không ,làm gì có chuyện đó,em với chị là bạn bè...

Chị Hạnh có vẻ bình tĩnh của người từng trải,chị lặng im rồi nhìn về phía xa,quay lại nhìn tôi:

-Em có nghĩ Xuyến thích em không?

Tôi chết điếng với câu hỏi của chị Hạnh,thực lòng nhiều lúc với tôi,cảm giác nhớ nhung bà Nữ tặc là có thật,nhưng dẫu sao,tôi vẫn coi trọng mối quan hệ chị-em,bạn bè này,chứ chưa bao giờ nghĩ nó sẽ đi xa đến mức ấy.

-Huy lớp chị cũng yêu Xuyến,nhưng Xuyến từ chối,từ lúc vào lớp 10,Xuyến phải chịu sự đeo đuổi của Huy dù bao lần từ chối.Huy không chịu hiểu,nên hết lần này đến lần nọ gây khó dễ.Đến khi....

Tôi im lặng,chỉ chờ chị Hạnh kể hết câu chuyện:

-Đến khi,Huy vô tình nhìn thấy Xuyến hôn em lúc sáng 8-3.Nó chặn đánh em chắc cũng vì nhìn thấy..

-Lầm rồi,bữa đó chỉ là vô tình....

Dù vô tình hay không,chị Hạnh cũng không bận tâm,và dù tôi có bào chữa thế nào đi chăng nữa,tôi cũng không thể phủ nhận rằng,chính người bạn thân của chị,đang nói rõ tình cảm của chị giành cho tôi.

-Xuyến thích em thật,chiều nay nó cãi nhau với Huy và khóc rất nhiều...

Tôi lại lặng đi lần nữa,tiếng gió ù ù thổi mạnh bên tai,tựa hồ tôi hoàn toàn mất đi thính giác của mình.Chị Xuyến thích tôi,vì sao,một thằng con trai chẳng có gì là ưu điểm,thua chị một tuổi.Và giờ,tôi đang bước đi bước đầu tiên trong con đường tình cảm với Dung.

-Chị biết,cô bé sáng nay đi cạnh em là người đặc biệt đối với em,nhưng em hãy quan tâm Xuyến,từ hồi quen em,chị mới thấy nó cười nhiều như vậy.

Tôi mừng rỡ trong đầu cảnh chị Xuyến ,bà chị Nữ tặc ấy âu sầu như thế nào,bên cạnh thằng Huy thì đang chăm chút lo lắng,về mặt chị hẳn lên sự chán nản và vô cảm.Tôi phải làm thế nào đây.

-Chị biết,việc tình cảm của hai người phải để hai người giải quyết,nhưng chị hi vọng vào em.Nhờ em động viên Xuyến,đừng có lạnh nhạt với nó khi biết chuyện này.

-Dạ,em hứa.Dù có ra sao,chị Nữ.....à không chị Xuyến vẫn là bạn của em...

-Ừ,chị tin em,vì Xuyến cũng tin em!

Nói thật,lúc ấy,tôi đang mừng rỡ trong cái cảnh sau này tôi sẽ đối mặt với chị như thế nào.Sẽ làm sao để vẫn là tôi của lúc bình thường.Sợ rằng tôi sẽ phá hỏng mối quan hệ với chị để bảo vệ cái mối quan hệ vừa xây của tôi với Dung.Thật là khó khăn với một thằng con trai đơn giản.

-À,Huy nói với chị sáng đó.....

-Dạ,sáng đó em có đánh lại!

-Ừ,nhưng mà ai giúp em,vì Huy cũng thuộc loại đầu gấu,không dễ gì nó tha cho em dễ vậy..

-Là anh của Dung...-Vừa trả lời,tôi vừa dự đoán,chị Hạnh sẽ lắc đầu không vừa lòng với câu trả lời của tôi.Nhưng tôi hoàn toàn nhầm lẫn.

-Chị nghĩ còn có người khác nữa,sáng đó,chị thấy bé Ngữ Yên trong xóm chị cũng đi tìm em.

-Dạ,chị cũng biết Ngữ Yên,là bạn thân với em,em cũng biết chuyện Ngữ Yên giúp,em cảm kích bạn ấy lắm.

Chị Hạnh đứng dậy,chào tôi và đi về,những gì đã nói,chị đã nói hết,nhưng vô tình cái gánh nặng ấy trút hết qua cho tôi,không sót tí nào.Đi được nửa đường,chị Hạnh quay lại nhìn tôi:

-Sau này cậu em khổ lắm đấy,rang mà cư xử cho khéo!

Chị cười rồi quay lại đi về phía sân vận động.Lại để cho tôi một câu hỏi mà tôi đã muốn né nó ra.Sau này?sau này thằng T phải cư xử sao,T ơi là T.

Tôi đứng im nhìn về phía sân trường vắng lặng.Cái cảm giác muốn xách cái balo và đi về nhà len lỏi trong tôi.Sau này tôi muốn ở nhà được yên tĩnh,chứ không phải đến trường để đối xử giả tạo được.Làm sao đây,khi một người chị tôi hằng kính trọng nay lại để tôi biết được cái tình cảm sâu trong lòng chị ấy.Chuyện với Ngữ Yên đã khó,giờ thêm chuyện này có lẽ là khó hơn gấp bội.Tôi đứng lặng người đi,muốn được làm hòn đá vô tri để né tránh mọi thứ.Tình cảm ư,mới ban đầu này đẹp thế,sao giờ đã biến chất rồi.

Thở dài ngao ngán,tôi lặng lẽ bước vô lớp với ánh mắt âm thầm của thằng mất hồn.Thằng mất hồn ấy bước vô lớp mà quên mất cái ranh giới lễ nghĩa cơ bản của thằng học trò.Đi thẳng đến chỗ ngồi,trong cái nhìn mắt tròn mắt dẹt của thầy và ngó người của lũ bạn.Tôi gục mặt xuống bàn.Thấy tôi vô hồn vô cảm như thế,thầy cũng không gây khó dễ cho tôi.

Dung thì với tay qua tôi,mặc kệ ánh mắt chằm chọc trước kia của bạn bè,dù không hiểu chuyện gì xảy ra.Nàng lay lay cánh tay tôi,tôi nhìn nàng rồi lại gục xuống.Cảm giác vừa buồn vừa khó chịu.Vì tôi hiểu rằng,với tính cách của tôi,việc tôi né tránh chị Xuyên sẽ là điều khó tránh khỏi,chỉ vì chị thích tôi trước,chị xé bỏ đi cái tình bạn ấy.Suy nghĩ trẻ con của tôi lên ngôi,và tôi tự định ninh mình sẽ làm theo như thế.Tôi đơn giản và trẻ con nên đừng có thích tôi.

Trống trường kết thúc tiết học vang lên.Thầy tôi bước ra khỏi lớp.Bạn bè xóm nhà lá có lẽ hơi quen với thằng T điên khùng mấy hôm nay nên ái ngại hỏi thăm.

Một bàn tay đặt lên vai tôi,nhẹ nhàng,tôi cảm giác rõ tình cảm của người đặt tay.Phải rồi,chỉ có nàng,chỉ có Dung mới là người tôi có tình cảm.Chị Xuyên chỉ là bạn bè và chị tôi thôi.Chỉ có thể thôi.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Auto Cảm Xúc

Mấy ngày đó tâm trạng của tôi cũng chẳng vui về gì hơn.Đi đâu cũng thấy một màu xám xịt,trừ khi đích đến của tôi là Dung.Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ,ờ,thì không buồn mà cảnh cũng vui về gì đâu.

-Dậy,đi học nè con!-Mẹ tôi giật tung cái chăn tôi đang đắp,ép buộc tôi dậy đi học

-Con không đi đâu mẹ-Tôi ngủ mơ kéo cái chăn trùm lên kín lút đầu.

Hai cán chổi ngang hông,cho câu phát biểu ba xàm của thằng ngủ mơ.Tôi lật đặt bò dậy,lết cái mặt đưa đám vào đánh răng rửa mặt.Đúng là tôi chẳng muốn đi học tí nào.Lên đó lỡ có gặp chị thì biết ứng xử sao đây.

Bình thường,tôi chuyên gia đi học trễ,vậy mà mấy hôm nay toàn thao thức tới qua mười hai giờ tôi bắt đầu mới chợp mắt được.Vậy mà sáng nào cũng phải dậy sớm,tránh lại bị cờ đỏ ghi tên,mà cờ đỏ thì có chị Nữ Tặc.Ăn nghĩa đây đưa càng khó trả.

Quảng xích cái cặp lên bàn,tôi lững thững chui tọt xuống chỗ thằng Hường đủ ngủ bù cho giấc ngủ chưa tròn.Sáng nào cũng như sáng nào,đến khi trống đánh mười lăm phút hết giờ sinh hoạt mới lật đặt trở về chỗ của mình.

Dung từ ngày 8-3 đã dành cho tôi sự quan tâm của nàng cho tôi nhiều hơn,nhưng một cách rất riêng,tinh tế và không thiếu tình cảm.Nàng vẫn giữ khuôn mặt lạnh băng ấy những lúc tôi buồn.Nhưng những khi vắng người,nàng lại động viên tôi,mặc dù chưa hiểu tôi gặp chuyện gì.

Ngữ Yên thì mặc dù cũng đã làm lạnh,nhưng cũng cần có thời gian để hàn gắn nên đôi khi,ứng xử còn vụng về,không được thoải mái như trước.Mỗi lần

tôi đưa tay cốc đầu thay vì nhăn nhó và véo lại tôi, thì nàng lại đưa đôi mắt sắc ra: "không được làm thế nữa nghe chưa."

Học trong lớp mà như là sống trong sợ hãi, cứ mỗi lần nghe còi đỏ trực nhắc nhở thằng Phong mập hay Hương đùa là đeo lại huy hiệu Đoàn hay bỏ áo vào thùng là tôi lại giật mình. Sợ quay lại là bà chị Nữ Tặc trong tà áo dài, băng còi đỏ trên tay. Hoặc giả chẳng lại thò tay qua song cửa, vỗ vai tôi thì chẳng khác gì gặp ma ban ngày cả.

Mấy ngày trôi qua, ăn không ngon dù vẫn ăn nhiều, ngủ không trọn giấc dù có ngủ bù, chị Xuyên vẫn biệt tăm. Cũng đỡ, chứ giờ có gặp tôi biết nói gì và làm gì cho hợp đây. Không lẽ sổ hết ra, lỡ lúc đó một câu:

-Chị làm gì có thích em?

Chắc tôi độn đầu chui xuống đất và bỏ luôn cả trận chung kết với lớp chị quá.

Lại một ai đó đặt tay lên vai tôi, thót tim. Tôi từ từ quay đầu lại, khấn sao đừng ra cái mái tóc lá, khuôn mặt thanh tú với cái tiếng "em trai" đằng sau thì là ai cũng được.

Linh lớp trưởng và Dung đứng ngay sau tôi, ngạc nhiên nhìn bộ dạng chẳng khác gì ăn cướp của tôi:

- Gì, gì á vẹo... Làm tao hết hồn mày!

- Lên lớp 12a5 với tao!

- Lên đó làm gì, mày tính làm gì trên đó?

- Tuần sau là chung kết, tao muốn tuần này lớp mình giao lưu với lớp anh mày. Cán bộ lớp có tao với Dung, giờ mày thay tao đại diện đội banh.

-Ừ, cũng có lí!

Tôi lò cò đi theo hai sếp đi điều trần. Cũng oách ra phết. Ngang qua lớp Ngữ Yên, tôi thấy nàng đang chăm chỉ giải bài tập, trên mái tóc dài mượt có cái kẹp màu nâu ca phê sữa. Nhìn được xiu đã phải quay đi tăng lờ vì Dung đang soi tôi từng chặp.

Lớp ông anh tôi nằm về phía cầu thang bên kia. Giờ có hai hướng đi, một là vừa hết lớp Ngữ Yên đi lên cầu thang rồi tản bộ qua một loạt lớp 12 để đến đích. Hai là cuộc bộ hết cái tầng trệt để leo lên cầu thang bên kia. Cách thứ nhất phải đi qua trạm trung chuyển, lớp 11a2. Hiển nhiên tôi nhanh nhẩu:

- Ê, đi thẳng đi, rồi quẹo lên là lên luôn.

Hai người kia nhìn tôi, cố gắng để hiểu gì đó, quăng đường bằng nhau mà ông tướng.

Vừa đặt chân lên tầng hai, tầng của khối mười hai, đập vào mắt tôi cảnh náo nhiệt khác thường. Khối mười hai có khác, đúng là rôm rả. Cứ từng đôi từng đôi, đang cầm sách vở chỉ cho nhau học. Lâu lâu có đám đông gào rú cái gì đó. Khác hẳn với cái tầng trệt âm u của tôi, vào là chui tọt vào lớp.

Cái tôi để ý nhất là các thiếu nữ ở tầng này. Có thể không mang nét đẹp hay bối rối ngại ngùng so với các khóa dưới, nhưng nữ tính và duyên dáng trong tà áo dài là không thể bàn cãi. Tôi mãi đắm chìm nhìn ngắm mà quên rằng tôi đang hộ tống ai

- Nhìn ngắm ai đấy? - Câu nói vừa dứt là một cái néo hông tím ngắt.

- Á, á không có nhìn, không có ngắm mà.!

Mấy anh chị lão làng gần đó, nhìn chúng tôi mà phì cười. Dĩ nhiên tôi và Dung ngại một thì thằng Linh lớp trưởng ngại thay gấp mười. Tội nó đi lẻ một mình.

- Anh ơi, cho em gặp lớp trưởng và đại diện đội banh của lớp mình.

- Á á, lớp trưởng ơi, đá banh quần ơi, có phi công gặp - Bà chị ở ban công hét lớn.

Hóa ra nãy giờ mình toàn thấy hình thức, chưa thấy nội dung, tiên với chả nữ.

Anh Hoàng và chị Ngọc đi ra. Bà chị dâu vừa nhìn thấy tôi đã cười thân thiện:

- Có gì không mấy đứa?

- Dạ, ngày mai, lớp anh chị có thể đá với lớp em một trận giao hữu không ạ

- Sao Hoàng, đội banh lớp mình đá được không?

- Dễ thôi mà, mai mấy giờ hả em!

Đang bàn tính lịch hẹn, một loạt yêu nữ nữa thò đầu ra, nhìn ba đứa tôi, mà tôi chắc hẳn nhìn tôi nhiều nhất. Rồi tôi nghe một loạt tiếng gào rú bên trong:

-Minh,em trai mày dễ thương quá!

-Tao kết từ trước,đừng giành chứ?

-Xì,tao kết từ hôm trước,hôm đá banh ấy.

Tôi cười mỉm,gia bộ không quan tâm Về mặt không giấu nổi vẻ dương dương tự đắc.

-Im ngay,mấy cái bà này,em rề tôi khôì phải giành

-Em tôi mà mấy bà ,tha nó đi,nó chưa biết gì đâu.

Khòì cần phải nói,cặp song sát hai ông anh ruột-vợ bước ra,nhìn ba đứa tôi về mặt khiêu khích:

-Giờ tính sao,chắc biết thắng chưa phục nên lên tính kiếm thêm thể diện à.

-Lên tính xem giờ đá lại ăn mấy trái đó mà-Tôi để hai tay lên đầu,nhìn ra bên ngoài,kiểu như không thèm chấp hai vị tiền bối.

-Á,à,được,để xem mai làm ăn sau nhé.Mai tụi anh sẽ có quà cho riêng thằng em-Ông anh vợ tôi trầm ngâm,chắc đang có âm mưu gì đó.

-Thôi mày về đi,đứng đây lóp tao nó loạn mắt,về đi,lẹ lên.

Lão anh trời đánh,đuổi tụi tôi về,trong cái nhìn đầy khó chịu của chị Ngọc,cái hần học của ba đứa tôi.Làm mất mặt thằng em này.

-Em về nha chị Nhưng chị làm sao thì làm,anh trai em cộc lăm đấy.

Ra đi để lại tang thương,lần này thì chị Ngọc mắt long sòng sọc phùng mang trợn má,véo ông anh tôi la oai oái.Ba đứa tôi bịt miệng cười rồi ù té chạy.Sau lưng bày yêu nữ vẫn lảnh lảnh gào:

-Rảnh lên đây chơi nha cậu bé..

Tôi đâu có dại mà mò lên lần nào nữa cơ chứ.Lên đó không bị ông anh trai ăn hiếp thì cũng bị cái đám ma nữ giả tiên nhân này ăn thịt mất.Mai đá banh rồi,vui lên nào.Chi có xỏ giày và đứng trên sân,những âu lo mới tan biến được.Còn một tuần nữa thôi,hãy mơ về chiếc áo vô địch nào.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Phải Làm Sao?

Công việc trốn chạy của tôi với bà chị Nữ tặc càng lúc càng gay cấn.Nhưng ông bà ta thường có câu trốn trời cho khỏi nắng.Bữa học sáng cuối tuần ấy,bà lại lướt qua lớp tôi trong giờ giải lao.Vừa nhìn thấy tôi định nói gì đó nhưng lại thôi,quay mặt đi và bước trở lên tầng trên.

Tôi vớt cái mp3 xuống bà,bỏ cá ván caro châu nước với thằng Kiên cận,mở hết mã lực,đi ra phía cửa lớp.Chi kịp nhìn thấy tà áo dài của chị vừa khuất sau cầu thang.

Mặc dù đã quyết tâm rằng,mình sẽ đợi một thời gian để tỉnh táo nói chuyện với chị Xuyên,nhưng thấy tình cảnh chị như vậy,tôi chẳng thể nào làm ngơ.Kiểu như trong đầu tôi giờ chia làm hai.Một thằng thì cầm búa gõ đầu:"cắm gấp",còn thằng kia thì đang cầm hòn đá giơ lên:"đi gấp đi".Thật là tâm trạng phức tạp đến nỗi nê.

Tỉnh quay bước vào lớp thì bắt gặp cái kẹp tóc màu nâu cà phê.Khòì phải nói chủ nhân nó là ai,cô nàng nhìn tôi nở nụ cười tươi không thể tươi hơn,nhưng tôi vẫn thấy nó còn hơi bối rối và ngượng ngùng.

-T,làm gì mà đứng như trời trồng đó?

-Ngắm giá.....,à không,không gì cả!

Ngữ Yên bụm tay che miệng,cười tí mắt,ra vẻ ngượng dùm cho cái vẻ mặt của tôi.

-Ngắm gái chứ gì,đúng là con trai....!

-Ừ,ừ,,đang tính đi vào mà có người đẹp nữa nên phải đứng ngắm đây.

-Ai ?ở,đâu-Cô nàng dòm vòng quanh xem có ai không.

Tôi bình thân và cười lớn. Ngừ Yên giờ mới nhận ra tôi đang khen ai:

- Ghét ghê, cái miệng dẻo như kẹo kéo ấy!

- Kệ, có sao đâu, miệng dẻo còn hơn miệng cứng mà! - Lí lát, tôi đáp lại

- Lúc này, ba người đi đâu vậy?

- Sao Yên biết, cô nương theo dõi tôi hả?

- Xì, làm như ham hố lắm vậy đó, chẳng qua vô tình nhìn thấy thôi.

- Ủ, lên rú lớp anh đã giao hữu để tập trước trận chung kết.

- Hi hi, vậy có cần người cổ vũ không?

- Có chứ, Ngừ Yên cổ vũ mình hả?

- Để Yên xem lại đã, có người thành tâm không?

Lúc ấy, thành tâm của nàng bắt tôi thể hiện là một châu nước mía với chè, đúng là con gái, ba người tôi quen cũng như chơi thân đều dính dáng tới chè. Tôi thì thích là cà phê hoặc các quán nước lóc cóc ven đường hơn.

- Thôi, không chè nữa, cà phê nhá!

- Sao đổi ý nhanh vậy, mà sao lại đòi đi cà phê?

- Ủ, thì thích vậy thôi mà, mai Yên đi cổ vũ, giờ thì đằng sau quay...

Tôi vô tư quay đầu theo hướng Ngừ Yên chỉ, khỏi phải nói cái sát khí mà tôi cảm nhận là gì. Gương mặt Dung lạnh tanh, cái mũi cao tô điểm thêm phần kiêu ngạo, nhìn tôi có vẻ tóe lửa. Toát mồ hôi hột, đứng chôn chân, tôi xoay cổ trở lại thì Ngừ Yên đã vào lớp từ lâu mất tiêu.

Vừa đi, vừa câu giờ, vừa bầm bụng tính giải thích với Dung làm sao về câu chuyện khi nãy. Tình ngay lý gian, làm sao mà bịa ra lý do gì được khi này giờ tôi toàn cười ngoác miệng trong khi từ mấy hôm trước mặt tôi bí xị như cái bom.

Kiên cận hãy còn cay tôi cái châu nước lúc này, cho là tôi chạy làng, cũng thêm dầu vào lửa:

- Quá ghê, ghê, thiệt là ghê gớm cái sức hút của thằng đàn ông.

Tôi không dám ngoác nó câu nào, im im lúi thúi đi vào lớp. Tóc gáy tôi vẫn dựng thì cam đoan Dung đang nhìn tôi. Khổ rồi, đúng là nhân nhượng là tự sát, độc ác là huy hoàng.

Mười lăm phút đầu tiết kể, tôi chẳng dám nhìn nàng một cái dù chỉ gọi là nhìn lên. Tôi cặm cụi ghi ghi chép chép, cố làm sao cho mình bận rộn hết sức có thể, coi như là phi tang dấu vết và xóa sạch hiện trường.

Nàng vẫn thản nhiên trở lại nét mặt điềm tĩnh, phủ xung quanh bằng cái không khí thản thiện. Chỉ cần tôi bước vào một cái là nó sẽ biến chất, và dày xéo tôi ngay.

Cuối giờ, khỏi lẽ là tu dọn sách vở như mấy hôm trước, tôi cố gắng nhét vệt vệt vàng mọi thứ và cố chuồn ra khỏi lớp nhanh nhất có thể. Gì chứ song thần đuổi đằng sau, không chạy gấp là nó cuốn phăng đi đâu có trời mà biết. Mãi đến khi ra đến trạm bus, tôi đứng lại thờ hồn hể, mừng tai qua nạn khỏi.

Thằng Nhân tưởng tôi có chuyện gì, sợ rằng đánh nhau như bữa trước, cũng đuổi theo tôi như hình với bóng. Tôi đang thở dốc là thằng bạn cũng mệt đứt hơi tại chỗ vai tôi:

- Mày bị ai đánh nữa hay sao, mà chạy như ma, bỏ tao lại vậy?

- Đánh cái đầu mày, dữ hơn cả đánh.

- Ai, ai dữ, dữ hơn thằng hôm trước không?

- Hơn, hơn nhiều, e rằng anh tao cũng không dám đụng.

Thằng Nhân đen nghệt mặt ra, chặc trong đầu đang mường tượng đến một ai đó, có sức mạnh kình kông, dưới tay mấy chục thằng đàn em đang kinh tôi. Tôi cái thằng bạn, chưa hiểu được cái thâm cảnh trong tình cảm là gì?

Buổi trưa, ông anh tôi vừa về tới nhà, thì đã vật tôi ra giường bóp tôi lè cả lưỡi, lấy gối với chăn giội tôi thùm thụp:

-Nhưng này,cộc cần này,này thì thằng em quý tử với cả trời đánh này.

Cứ mỗi tiếng này là lưỡi tôi tự động thè ra thụt vào:

-Mẹ...ặc.....,oi,án....ặc,mạng!

Lão anh giã tôi như giã cua,mãi đến khi tôi mềm đòn và lão cũng thấm mệt mới buông tôi ra.

-Cớ gì động thủ,rồi chơi lên....giang hồ có ai chơi thế không!

-Giang cái đầu mày,sáng nay thằng nào đâm lên tao trước.

-Đâm gì,nói có một câu mà-Tôi đưa tay vuốt lại bộ tóc vốn đã cứng đờ,nay sau hỗn chiến đã xù lên thảm hại

-Này,thì một câu của mày đây-Lão anh tôi cời cái áo sơ mi trắng.

-Một,hai.....bốn ,năm

Đưa tay đếm mấy vết bầm trên lưng và eo lão anh tôi,cầm thận từng tí một,sợ rằng sẽ đếm sót một cái thì tai họa ập đầu.

Ba vết vào lưng,hai vết ngang eo.Bá đạo quá,nội công ai cao cường vậy,chỉ kiểm nặng ngàn cân đâm vào da thịt để lại các vết tím bầm này cũng không phải vừa.

-Vừa lòng mày chưa,của Ngọc tặng tao đây thằng trời đánh.

Tôi nhìn mấy vết bầm mà rón cả da gà,ánh mắt ngược lên nhìn ông anh tôi về cảm thông.May mà sáng nay té kịp thời,không thì giờ chắc hai anh em ngồi đếm cho nhau mất.Về ngoại hình và tích cách sau hai ba lần tiếp xúc,chị Ngọc có thể nói hiền dịu hơn so với Dung,mà ông anh tôi đã thâm thế này,huống hồ là?

Buổi chiều hôm đó,dù Dung không nhìn tôi tóe lửa như buổi sáng,nhưng hễ cứ nghĩ tới ngũ chi thần công trên lưng anh tôi là tôi vẫn rợn gai ốc.Cả buổi sống trong sợ hãi.Kể cả khi đánh trống kết thúc buổi học chiều yên lặng,nàng lại gần tôi:

-Ráng mai đá thắng nhé!

-Ừ,ừ...

Tôi vẫn thấy ớn lạnh cả sống lưng Yêu không hề đơn giản,kể cả tình cảm rung rinh đầu đời.Ai bảo tình yêu thời đó là trong sáng,tôi nghĩ nó phải nhuốm thêm một chút ít màu bạo lực,như chị Xuyên với thằng Huy và tôi,hay chị Ngọc với anh trai tôi.Đây,chẳng có gì là sượng hoàn toàn cả.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lóp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Sống Dở Chết Dở

Sáng hôm sau,hai anh em tôi bật dậy ngang nhau,khỏi cần giữ phép lịch sự,lườm nhau trong hai ánh mắt đều chưa rửa mặt.Gườm gườm nhau cỡ một hai phút rồi mới chịu chui ra khỏi giường.

Mẹ tôi chẳng nói gì cả,bởi bà đã quá quen với cái cảnh “như con nít” của hai anh em tôi.Dọn đồ ăn sáng cho cả hai,vì ba tôi đã đi từ sớm,chắc công ty lại có việc gì đó bận nữa rồi.

-Hôm nay lại bóng với banh,được ngày nghỉ không chịu ở nhà với mẹ,cả hai đứa mày

-Danh dự mẹ ạ,danh dự của thằng đàn ông-Ông anh tôi lùa đồng bún vào miệng nhồm nhoàm.

-Dạ,thưa cuộc nên anh con cần lấy lại danh dự ạ.

Lão tính thò tay qua kí đầu tôi,nhưng mẹ tôi đã can ra:

-Thôi,lo ăn đi không muộn giờ.

Phụ mẹ dọn dẹp,hai anh em tôi tót ra bến bus.Chủ nhật nên bến vắng tanh,leo lên xe,hai anh em tôi tách nhau ra trong băng ghế cuối,thể hiện thái độ đối lập.

-Một tuần nữa chứ?

-Chẳng có gì em phải sợ cả,đá chính còn thắng thì đá giao hữu cũng vậy thôi.

-Mày khinh thường đội cựu vô địch à,hôm nay mày sẽ gặp ngôi sao sáng của đội tao.

-Đừng nói ông anh chứ?

-Không,bữa trước giải nó chấn thương nên không tham gia,chứ không lớp mày không có cửa để ngồi vào chung kết đâu.

Tôi quay qua nhìn cảnh ngoài đường,gì chứ biết đâu lại là trò nhiễu loạn tâm lý đối phương nữa thì.Tâm lý tôi vốn bất thường,nhiều lúc lung lay thì tôi chẳng làm được gì cả.

Lên tới cổng trường thì cũng đã hơn 7h.Gì chứ ai thì không biết,chứ chị Ngọc thì chắc chắn chờ ông anh tôi ở cổng rồi.

Tôi núp núp sau lưng lão anh tôi,đến chào chị Ngọc,lỡ đâu chị biết cái trò xỏ kim ông anh tôi,để tôi cũng chẳng thoát khỏi quỷ thảo lăm.

Dung đang đứng nói chuyện với anh Hoàng và anh vợ tôi phía trong cổng trường.Bỏ mặc ông anh đang được nâng khăn sửa túi,bề lại cổ áo,tôi tốt hót qua cổng liền.

Anh Hoàng nhìn tôi cười tươi roi rói,còn ông anh vợ thì nhìn tôi chiến ý ngút trời.Đúng là hai lão hẹp hòi hay chơi với nhau,tôi dẫn Dung đi thẳng về lớp,không quên đáp trả ông anh vợ với ánh mắt không kém gì phần bá khí.

Khỏi phải chờ đợi lâu,anh em chúng tôi họp bàn lại cái chiến thuật đối địch.Kêu là bàn vậy thôi chứ thực chất chẳng thằng nào biết cái gì cả.Phân công kèm và động viên nhau ,còn tôi với thằng Linh vẹo thì đang ngồi chờ xem cái vũ khí bí mật của bên họ là ai.

8h,hai đội ra sân trong sự chứng kiến của hơn một trăm gà nhà.Do sân trung lập nên bên nào cũng hừng hực khí thế,chẳng có gì gọi là giao hữu ở đây cả.Nghi thức bắt tay được gọi là chào hỏi nhau bằng bạo lực.

Mãi ngơ ngác,nhìn hết Dung đến Ngũ Y,tôi bị hai lão anh hè nhau bóp cho sưng tay.Hai lão ác nhon còn cười đều để tôi ngời thối cái tay đồ lột phù phù.

Nhưng tuyệt nhiên không thấy cái gì gọi là vũ khí bí mật cả,tôi ngơ ngác nhìn khắp đội hình đối thủ trong sân,toàn gương mặt quen thuộc.Bên ngoài đội dự bị của họ cũng còn lại những người mà tôi đánh giá không phải là ngôi sao.Đôi ba anh èo lả,đôi ba lão mọt sách.Tôi định nhìn trong đầu,gã mà bắt được tôi phải là một ông anh đen trâu hôi,to cao,chứ đâu phải ba ông chân cẳng lèo tèo này.Minh bị hù rồi.

Hiệp một đã bắt đầu,hai đội bắt đầu triển khai lối chơi như lúc đá giải.Ông anh trai và anh vợ tôi máu lửa trong từng pha bóng.Có vẻ quyết hạ nhục lớp đàn em đây.Lớp tôi thì cứ bình tĩnh mà ứng chiến.Chẳng có gì lạ trong bóng đá,tấn công mãi,trong tình trạng nôn nóng mà không ghi được bàn thì việc bị thủng lưới là điều hiển nhiên.

Sau pha đoạt bóng của Tuấn Anh,Linh vẹo bỏ hẳn tôi ở tuyến giữa,phát banh lên cho Kiên cận.Nhanh chóng đập nhả cho Hường đủ theo nhịp một hai,Kiên cận bình tĩnh tung cú sút chéo góc,hạ gục ông bốn mắt.

“1-0” quá ngon cho khởi đầu hoàn hảo.

Hiệp một không có gì hơn ngoài sự mất bình tĩnh của đội già,và sự phung phí cơ hội của lớp trẻ.Về mặt tỷ số coi như lợi thế cho tôi.Một tuần việc nhà oi,gĩa từ mày nhé.

Tôi bước ra sân trong vẻ mặt dương dương tự đắc,lớp tôi đưa nào cũng mừng ra mặt.Ngồi bệt xuống đường pitch,nghe lũ bạn ngựa non háu đá đang bảo nhau cố gắng ghi thêm hai bàn nữa.

-Nước nè.

Hai chai nước được chìa ra cho tôi,theo cái kịch bản chẳng ai ngờ tới được.Nó chẳng phải là từ một người mà từ hai người.Bên trái Ngũ Yên,bên phải là Dung.Lúc này hai cô nương nhìn nhau kình kình.Tôi chẳng bao giờ nghĩ đến cái hoàn cảnh này nên chẳng biết tính sao cả.Im ru không xem vào trận chiến,tôi giả lơ ngó thẳng.

-Không uống nước sao-Dung quay qua phản pháo tôi.

-Có người không cần nước à?-Ngũ Yên cũng không chịu lép vế.

Cách tốt nhất cho sự giải tỏa này,tất nhiên là có vô số cách ổn thỏa.Một là từ chối cả hai,hiển nhiên tôi không ngu dại đến nỗi rước thêm hai đại kình địch này vào người làm gì.Cách còn lại đơn giản hơn,nhưng phải cố gắng.

Tôi với tay lấy cả hai chai nước,nhưng cũng chẳng phải là vẹn toàn.Mở chai nào trước,mở chai nào sau,uống chai nào trước,uống chai nào sau cũng bị coi là đắc tội với cả hai người đang nhìn tôi từng mĩ li mét.

Linh vẹo nhìn thăm cảnh của tôi,đưa cho tôi cái ly ngay trước mặt,phụ tôi mở hai nắp chai,nháy mắt,ý bảo tôi hòa chung vào mà uống.Ngon lành cảnh đào,cán bộ có khác,uy quyền hơn hẳn người thường.Dung với Ngũ Yên cũng chẳng thể lên tiếng nhắc tôi được nữa.

Tôi tu một hơi sạch bách cái ly, cần thận trả hai chai nước cho hai ác chủ. Tuy không ý kiến, chứ cả hai còn cầm tôi lắm. Ngừ Yên hiền dịu hơn, quay qua tôi trước:

-Ráng hiệp hai nha

-Ráng lên nha T-Dung không chịu thua.

Nếu không có thằng N. đen lòi tôi ra cái màn kéo co ngang sức đó, không biết là tôi có dám tự ý vào sân mà đá đấm được gì không. Nó nhìn tôi vẻ mặt thông cảm:

-Như tao không có ai cũng khô, mà có nhiều như mày thấy còn thấm hơn.

Tôi vỗ vai thằng bạn, an ủi nó cũng là an ủi chính tôi. Chỉ có anh em mình hiểu nhau thôi.

Bảng số được giơ lên trước khi bóng lăn. Số 5 ra sân và số 10 đội bạn vào sân. Một ông anh trắng trẻo, cao long nhong. Không biết sao chứ với cái sơ đồ đang đá, hẳn đây là người bạn sẽ kèm cặp tôi trong ba mươi phút còn lại đây mà. Có quá không khi hình thể này khác hoàn toàn với hình thể của vũ khí bí mật ban nãy tôi tưởng tượng.

Định bắt chết ZiZu hả, cứ thử xem nào.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Chân Nhân Bất Lộ Tướng

Tôi nhìn nhận đối thủ một cách sơ quá, có lẽ là không quan tâm lắm. Chân cẳng không có gì là một tay đáng gờm, về mặt thì ngờ ngạc, nên tôi dần dần bình tĩnh lại:

-Rung cây dọa khỉ à?

Vừa vào sân, khi tôi dốc thẳng banh về đối thủ, định thử tài. Tôi sử dụng skill bá đạo nhất, chân phải chống trụ, chân trái xoay banh, nửa cái compa về ra trước mắt.

Anh chàng số 10 rút lại đằng sau tôi, tôi cười hề hề trong bụng. Theo thói quen mở banh sang cánh.

Lối chơi có vẻ quán tính của tôi một lần nữa bị anh trai tôi bắt bài, lão chuyển ngược banh trả cho anh số 10:

-Mày đá đẳng hoàng dùm tao cái, cắt ngay cái kiểu nham nhở đấy đi.

Ông anh số 10 bắt đầu màn trình diễn, chắc là có phần cay cú khi bị tôi xô mũi. Không hoa mỹ, màu mè nhưng những kĩ thuật qua người cũng như không chê và mở banh đều thuần thực. Tôi bắt đầu nhìn nhận lại đối thủ của mình.

10 phút trôi qua, thế trận ở mức giằng co. Lớp anh tôi dưới sự điều tiết của vũ khí bí mật đang chơi chậm lại, rình rập và thản nhiên như đang chơi dẫn bàn vậy.

Ngựa non hấu đá, lớp chúng tôi bắt đầu xuất hiện nhiều lỗ hổng cho đội bạn khai thác. Nếu không nhờ đến sự xuất thần của thằng Hà thủ môn thì có lẽ lớp tôi đã thua trắng lưng ngay từ đầu hiệp tới giờ rồi.

Linh vẹo phải lùi về sâu tham gia phòng ngự, tôi thì dạt hẳn về phần sân mình, nhưng đối phương cứ muốn trêu ngươi khi điều phối banh một cách thận trọng. Tôi và thằng Vẹo mắt mắt nhau, áp sát theo thế gọng kìm kẹp chặt ông anh vợ tôi lại. Đoạt banh.

Ngon lành, tôi dắt banh xộc về phía khung thành, đội hình lớp tôi lùi khá sâu nên không thể trợ giúp hai bên cánh được. Tôi một lần nữa rơi vào thế đối mặt với ông anh vũ khí bí mật.

Skill đã lộ, giờ cứ tiếp tục, biết đâu họ nghĩ một chiêu không xài hai lần.

Tôi thản nhiên xoay compa, vừa mừng thầm khi ông bạn đang lách theo hướng ngược lại.

Rầm, mất đà, tui té nhào nằm ụp xuống sân, chẳng khác gì con bò nhai cỏ, đất cát cỏ gì cứ dính hết vào miệng.

Thì ra lúc tôi xoay compa để né va chạm, ông số 10 đã lách sang một bên và bình tĩnh cản phá. Động tác nhanh, dứt khoát, chỉ có ở

những người điềm tĩnh và có thực tài.

Lão anh tôi chẳng vội vàng,đang lên còn tặng tôi một câu:

-Trình cự nãg khiêu tỉnh nó khác với trình của xóm em trai ạ.

Tôi lê lét,chơi với khi đối thủ của tôi lại nặng kí đến vậy.Bật dậy chạy về hỗ trợ phòng ngự.

Từ khoảng cách khá xa,tôi chỉ kịp nhìn thấy một đường cong từ cú cửa lồng của anh chàng số 10.Bóng vượt qua tầm với của thủ môn

bên tôi,đập vào cột dọc và bay thẳng vào lưới.Tôi buột miệng:

-Đẹp quá!

1-1 cho hai đội,gió đã xoay chiều.Đội trẻ bắt đầu nao núng,thì có lẽ đội già đang thể hiện sự ranh ma lắm lý của mình.

Tôi không thuộc thể loại cố chấp,nên nghĩ cách tìm lối chơi mới.Bóng đá là tập thể,chẳng phải chỉ có mỗi mình tôi.Vượt qua ông anh đầy bản lĩnh và kĩ thuật cao siêu trước mặt là một cái gì đó khó khăn,nếu tôi cứ đâm đầu đua tranh,e rằng lớp tôi sẽ thua trắng.Bình tĩnh,tôi đập banh ra cánh,né vũ khí hạng nặng này ra.Hừ,tránh voi chẳng xấu mặt nào.

Nhưng đối phương hẳn đã đi dèp lảo trong bụng tôi,vừa mới mở banh,hàng hậu vệ đội bạn đã ập lên chiếm lại.Bọn tôi ngơ ngác lùi về bảo vệ sân nhà,trong sự o ép cực lớn của đội bạn.

Trước tới giờ,lớp tôi không quen cái kiểu phòng thủ số đông này,nên đâm dáp lên nhau và không bọc lót là điều khó tránh khỏi.Nhận thấy sơ hở,một đường chuyền dành cho số 10 hạng nặng,tôi và Linh vẹo tái diễn thế gọng kìm,vây lại.

Bất ngờ,ông anh này nhả banh bằng cách dùng gót bàn chân tiếp thêm lực đập banh về góc cho ông anh tôi.Một pha xỏ mũi hai thằng phải khiến khan giả ò lên thán phục.Như được lập trình,ông anh tôi căng ngang và ông anh vọt nhẹ nhàng cắt mặt.2-1 kết thúc cho một pha bóng mẫu mực.

Chẳng còn gì để mất,lớp tôi ủa lên ,tràn sang sân nhà đối phương.Nhưng dưới sự chỉ huy của thủ lĩnh ,lớp trên vẫn vững vàng.5 phút cho mọi cố gắng,khi mà banh cũng chỉ quẩn quanh ở giữa sân.Hết vào sâu là bị ép bật ra.

Nhận banh trong tư thế khá thoải mái,tôi dốc banh dạt ra cánh,ông anh số 10 vội vàng theo sát.Trúng kế rồi,tôi xỏ kim lại vào giữa cho Linh vẹo,nó xộc banh vào trung lộ đối phương.

Vỗ quạt dày có móng tay nhọn,tôi với Linh vẹo mới là người trúng kế.Bỏ mặc tôi,anh chàng số 10 đứng chặn đường lui của Linh vẹo,còn ở dưới hàng hậu vệ đã dâng cao,một thế vây hoàn hảo.

Tôi xông vào vòng chiến yểm trợ.Loạt đầu một hồi cũng chẳng thể tiến thêm.Cũng không thể mở banh cho ai cả,đành phải nhờ này thôi,vẹo ơi.

Xộc thẳng banh vào trung lộ,tôi giả nhấp sút banh,hậu vệ đội bạn xoạc cản phá,nhẹ nhàng dừng banh và nhả lại cho Linh vẹo đang trên đà băng xuống.

Cú sút của vẹo tuy căng,nhưng lại bị lão vũ khí sinh vật che chắn.Bóng khế chạm người đối hướng,uốn cong rớt xuống khung thành,trong khi anh Hoàng đã đổ người.

“cộp”

Bóng khế chạm mép dưới xà ngang,rớt thẳng vào lưới,trong tiếng reo hò của lớp tôi,và tiếng thở dài nhẹ nhõm của 11 thằng trên sân.May mắn một lần nữa lại mỉm cười với 10a11.

Loạt penalty cân não sau đó,lớp tôi hoàn toàn thua trắng 5-3.Tội đồ là thằng khi số 10 lớp tôi và thằng K.cận khi lần lượt bắn chìm và nã thẳng thủ môn.

Bắt tay kết thúc trận,tôi đành phải dành ánh mắt khác cho ông anh cùng số 10 này,một bài học kinh nghiệmkhông nên trong mặt mà bắt hình dong.

Lão anh tôi đắc thắng,cười toe toét trong cái gọi là hơi men chiến thắng,mặc cho chị Ngọc đang cầm chai nước kể bên.Còn tôi lững thững đi ra sân,thần nhiên đón nhận.Thua tâm phục khẩu phục.

Dung và Ngự Yên đứng đó nhìn tôi,chắc đang chờ động viên.Tôi thần nhiên đến mức bất ngờ,khiến cả hai chẳng biết động viên làm sao:

-Không có ai cho nước uống nữa à!

-Không thèm!

Đây,là con trai nhiều khi phải nhẫn nhịn.So ra không những tôi thua người ta cái trình banh bóng,mà so với lão anh tôi,số tôi khổ hơn nhiều,nhiều khi không cần thì nó tới ào ạt,gìu khát khô cổ thì chẳng có một tí nước nào.Bên kia sân,lão anh tôi đang khoa tay múa chân với chị Ngọc,còn chị thì mỉm cười chăm chú lắng nghe.Một tuần việc nhà,ôi đời!

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42: Thấp Cổ Bé Họng

Càng đến gần ngày 26-3 ,không khí trong trường sôi động hẳn lên.Giữ chứ đòi học sinh nghe đến cắm trại là vui biết bao.Đâu phải năm nào cũng có cái trại hoành tráng như thế này chứ.Năm cuối cấp hào hứng một,lính mới ti toe như bọn tôi thì càng hào hứng gấp bội.

Dù chỉ gói gọn trong một ngày một đêm,và đơn giản chỉ là đôi ba cái trò chơi sinh hoạt tập thể,giao lưu,làm quen.Riêng văn nghệ thì chỉ gói gọn trong đội văn nghệ xung kích trường và tiết mục đạt giải nhất phải diễn lại.Mỗi lớp chỉ phải lo về khoản lều trại gọi là nơi chứa đồ,chứ cắm trại không hề leo lên đó nằm ngủ khò khò.À quên,còn phải nói đến trận chung kết nữa chứ.

Sau khi ăn hai ba cái cán chổi tét cả mông,tôi mới mò ra khỏi giường,lục tục vác cái balo quen thuộc lóc cóc nhảy lên xe bus để chào một buổi sáng đầu tuần gian nan.

Vừa lên tới lớp,không khí đã nháo nhào cả lên:

-Ê,T lại đây-Linh vẹo ngoắt tay tôi lại đám anh em chiến hữu đang tùm đầu thành bàn tròn.

Nhảy lên ghế,ngó vào giữa,một bản phân công chi tiết toàn là mũi tên với sọc dọc tôi hoa cả mắt.Bộ bài,cây đèn pin,bánh mì,mì tôm,kẹo,bánh,nước ngọt.Hóa ra các ông tướng này đang lên kế hoạch cho vụ ăn chơi sắp tới.Tôi hào hứng nhào vào ngay.Giữ chứ ba năm cấp ba thì chỉ có được cắm trại một lần,phải làm cho hoành tráng lên chứ.

-Ngồi lên bàn,dẫn lên ghế,trừ 5 điểm cho mỗi lỗi,tổng cộng 10a11 đầu tuần trừ 10 điểm

Tiếng cò đỏ vang lên, cắt đứng không gian hội nghị của anh em tôi.Khỏi phải nói là thằng nào phạm lỗi rồi, mãi hào hứng quá, tôi đã ngồi tót hót lên bàn từ bao giờ.

-Ngữ Yên à, nở lòng trừ điểm lớp mình sao, mình mới ngồi thôi mà.

-Vi phạm là vi phạm, nếu không phục mình sẽ gọi thanh tra cò đỏ xuống giải quyết.

Ngoan ngoãn,tôi xì mặt,ngồi phịch xuống ghế,tâm trạng đầu mà hợp với chả phân công nữa chứ.

-Lạm dụng chức quyền, ngon quá ha!

-Gi, muốn bị trừ điểm nữa không?

Một khối đầu cho thứ hai âm ậm,Ngữ Yên bắt đầu canh me tôi.Giữ chứ chắc lại giận hờn vu vơ đây mà.Con gái, đúng là khi giận thì bản tính thay đổi hẳn.

Dung cũng hành hạ tôi không kém Ý quyền bí thư bắt đầu phân công cho nhiệm vụ Đoàn sắp tới, cái gì hầu như cũng có tôi.Thuê lều trại, T, mua vật dụng trang trí cũng T.Xem xét nội dung và phụ năng cũng T nốt.Lí do đưa ra hết sức đơn giản”năng nổ””nhiệt tình”, “hết mình vì lớp”.

Hai người phụ nữ hành hạ trong một buổi sáng,tôi đã méo mặt.Giữ chứ mình là dân đen, đôi khi tiếng nói không có trọng lượng.Anh em thì có nạn chia nhau ra chạy, lỡ dính vào ăn đạn lạc phải làm này làm nọ , nên chúng nó nhìn tôi với ánh mắt pha chút cảm thông cũng như sung sướng vì rảnh nọ.

Chưa dừng lại tại đó, người phụ nữ thứ ba quyền uy hơn hai người trước cũng bắt đầu cuộc tra tấn bằng cái tính khi thất thường, cô dạy Hóa.Đang học ngon lành, nhìn mặt tôi buồn buồn, cô phán một câu xanh rờn:

-Sáng sớm đã không có sức sống thể các thanh niên, lấy giấy kiểm tra 30 phút.

-Chẳng có ai giữa tiết đi kiểm tra cả-Lớp tôi lầu bàu lục đục mờ mờ nhờ giấy.

Tôi còn thâm hơn, vì nhiều lần cứu giúp anh em nên cô thương thằng học trò này lắm, đưa hẳn cái ghế xuống ngồi cạnh tôi.Bản tôi vốn đã âm thịnh dương suy,nay thêm một người âm binh bên cạnh nữa,tôi lép vế hoàn toàn,

Nhân đen đằng sau, làm được hai trên bốn câu trong cái đề khó vật vờ.Không cứu viện, không tham khảo được sách.Nó ngồi im nhìn trời nhìn đất, lâu lâu ngó dọc ngó ngang nhìn thẳng Linh vẹo.Linh vẹo thì chẳng khá hơn , đang cầm cúi nháp bài thứ ba, lâu lâu vò đầu bứt tóc về đêm chiều lắm.

Tôi thì phong độ hơn,dù gì cũng cứng cựa môn khó nhai này,đang tiến vào bài làm thứ tư.Lâu lâu giáo viên khó tính ngồi bên cạnh thờ dài, hay cử động nhẹ gì đó là lại giật mình.Tiếng trống vang lên, bài của tôi cũng gần như hoàn thành hết,chỉ thiếu hai bước cuối cùng cho bài số bốn.

Lớp tôi nhìn tôi về oán trách lắm,phải chi mặt mày tươi lên một tí, cười một tí thì cả lớp đâu có liên lụy.

Kì thi à, tôi lùi ra ban công ngồi hóng gió. Anh em chiến hữu ra động viên:

-Thôi,kệ đi,kiểm tra lấy điểm 15 phút thôi,có gì to tát.

-Không,tao không buồn chuyện đó?

-Thế chuyện gì?

-Mày không thấy là tao đang bị hai người ám à?

-Chịu thôi,ai bảo mày đeo bông cho lắm vào?

Thở dài,chống tay vào ban công nhìn trời, tôi đắm chiều thăm kêu khổ.

-Ê, T mày có thấy Ngữ Yên thích mày không?

Tôi quay phắt lại nhìn Kiên cận:

-Diên à,bạn thân thôi,không có gì khác.

-Tao biết mày coi người ta là bạn thân,nhưng lỡ người ta coi mày là mục tiêu thì sao?

Bịt miệng thẳng bạn,tôi kéo nó ra khỏi cái đám leo mép còn lại:

-Mày diên mà gào to thế,muốn tao bị Dung hành nữa à?

-Tao nói thật, tao học với Ngữ Yên năm cấp hai,có bao giờ thấy nó quan tâm ai như với mày đâu.

-Tao không quan tâm, bạn thôi, thế là đủ.

-Tao nghĩ hình như Ngữ Yên đang tính đùa với Dung đây,còn Dung thì đang ghen nên mày khổ là đúng thôi.

Không hẳn là thẳng bạn tôi không có lý,mà tại trong chuyện tình cảm,tôi mặc định một điều rằng,khi tôi thích ai,chỉ cần người đó thích lại là được,còn các đối tượng khác thì tuyệt nhiên phải mặc định không được thích tôi.Trái ngang là đây.

Kiên cận uyên bác và kinh nghiệm,nhắc gọn kính dày cộm tư vấn:

-Chuyện của Dung với mày vẫn là tình trong như đã mặt ngoài còn em,chỉ quy ước chứ chưa được công bố,nên Ngữ Yên thích mày thì mày cũng không trách được.

-Thế, tao phải làm gì?

-Thì tuyên bố thích ai đi?

-Giờ á hả,mày diên không Kiên?

Thường trong chuyện tình cảm,con người ta đôi khi ngu ngơ đến tội nghiệp.Kiên cận khoanh tay vuốt cằm,tái hiện lại phong độ của Gia Cát Lượng:

-Mày quên cuối tuần là gì à,đá banh và cắm trại.Hiểu chưa,dịp của mày đây?

Lúc ấy mày chỉ cần nói với Dung là xong,anh em tao thì bản tính thích giao du,thể nào chẳng giúp mày loan tin.

Tôi gật gù tán thưởng cái kinh nghiệm uyên bác này của thẳng bạn.Tôi bá cổ nó:

-Thế hỏi trước mày tán Trang sao?

-Thì me đúng dịp giao thừa đi chơi chung cả lớp,tao tách riêng nàng ra,rồi dẫn đi mua mấy thứ vớ vẩn và nói.!

-Nói cái gì,chỉ tao với ?

-Thì Kiên thích Trang,thế thôi!

Tôi nhảy dựng lên:

-Chỉ thế thôi sao?

-Ừ,chỉ thế thôi.Đơn giản đúng không,cần thận kéo mày không nói được ba từ đó đâu.

Tôi nắm chặt tay, quyết tâm cao độ cho việc “tò tình ngày 26-3” cao quý này. Mình sẽ làm được, sẽ đặt ra chương mới Dung, và chấm dứt tình trạng bị nhĩ mã phân thân này. Quyết tâm nào T.Ba từ phải nói được, nhất quyết phải nói cho Dung nghe

-Làm gì mà hung hãn vậy em trai?

Tôi giật mình quay người lại, đoán biết được là ai rồi. Nhưng làm thế nào đây, làm gì đây? Ánh mắt tôi lẩn trốn khuôn mặt khả ái đối diện. Bên cạnh thằng Kiên cận ở người ra trước sắc đẹp của bậc đàn chị, duyên dáng trong tà áo dài đầu tuần. Con Trang mà thấy được chắc nó cào mày ra mắt, cận ơi!

Châm chậm, tôi lấy tay đỡ hộ cái cằm dưới nó lên, quay sang bà chị Nữ tặc, bình tĩnh, bình tĩnh nào:

-Dạ không, chỉ là đang quyết tâm đá banh á chị!

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lóp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Xứng Đáng Không?

Chị Xuyên nhìn tôi cười, vẫn chỉ cười, tôi cũng không khác hơn được bao nhiêu. Cũng chỉ cười, biết làm gì hơn. May mà có thằng Kiên cận bên cạnh, tôi còn có thể hành động để bào chữa cho sự ngượng ngùng của mình.

Khổ thân, thằng bạn y tú của tôi, cảm thấy mình không có bản phẫn, nó vỗ vai tôi:

-Vậy đi nhé, có gì tui tao ủng hộ cho. Giờ tao vào lớp đã.

Rồi nó quay sang chị, kiểu như một ánh mắt tôn sùng một thánh nữ vậy, giọng nhẹ nhàng hết sức:

-Chị nói chuyện với nó nhé, em vào lớp trước.

Chị vẫy tay chào thằng bạn khốn nạn của tôi, rồi lại quay lại nhìn tôi. Ngượng ngùng là khoảng cách từ chỗ tôi đứng đến chỗ chị.

-Mới này còn hùng hổ sao giờ im re rồi, em trai. -Chị mở lời trước

-Dạ, không, dạo này em ra chơi hơi bị nhiều nên buồn.

-Ra chơi?

-Ý là bị đuổi ra sớm ấy!

Chị cười mỉm trước cái định nghĩa trước cái tếu táo của tôi. Phải công nhận trong ba người con gái thân với tôi, thì chị vẫn luôn là người có nụ cười đẹp nhất, duyên dáng nhất dù tính khí của chị nhiều khi hơi có nét tính nghịch giống con trai vậy.

Nhưng chẳng được bao lâu cho cái suy nghĩ ấy tồn tại, những lời chị Hạnh lại đầy ắp trong tâm trí tôi. Giữ khoảng cách, giữ khoảng cách, đơn giản thế thôi.

-Chị.chị, xin lỗi nhé!

-Xin lỗi chuyện gì vậy ạ!

-Vì chị mà em bị đánh, nếu em không can thiệp vào thì. ...

-Không sao đâu chị, bữa đó em cũng đánh lại rồi mà. ..hì hì, coi như huê vốn, không có lỗi đâu.

-Ừ, nhưng lỗi của chị, nếu không phải vì chị, thì em đâu có.

Nói đến đây, đôi mắt chị đã ngân ngấn nước. Tôi cảm thấy mình đang phạm một lỗi làm gì ghê gớm lắm. Lần đầu tiên tôi đã làm một người con gái khóc ở cái lứa tuổi này, hơn thế nữa tôi cũng chẳng biết phải ứng xử cho tình huống này thế nào nữa.

-Dạ, không có gì chị ơi, tính em hay chọc phá, không phải chị thì cũng bị đánh thôi. .

Tôi ngập ngừng bào chữa, hi vọng đừng có nước mắt nào rớt ra trên cái má hồng hào kia.

-Chị xin lỗi nhé.

-Chẳng giống chị tí nào,xin lỗi hoài thế!

-Ừ,xin lỗi,chị chẳng biết sao nữa..

Sợ rằng,tôi đứng ở đó thêm nữa,chị Nữ Tặc này lại khóc với xin lỗi tôi hoài mất,hon nữa bản thân đang muốn giữ khoảng cách,thì không có lí nào cho tôi nán lại nữa.

-Thôi,em vào lớp đây,chị không có lỗi gì đâu,em vẫn còn giữ được nhan sắc chứ đã sút mẻ tẹo nào đâu.Em vào lớp đây.

Nói là đi liền,sợ chị lỡ nói ra cái gì đó,tôi phải khó xử thêm.Chị âm ừ và nhìn xuống đất,không ngược lên nhìn tôi.

Tôi ngoái lại nhìn chị,vẫn đứng đó,tà áo dài không còn tươi tắn trong nắng nữa. Trong đầu lúc đó,tôi nửa muốn chị giận tôi,nửa muốn không.Chị vẫn là một người bạn ,cho tôi những lời khuyên quý báu giành cho tôi.Nhưng vì chị thích tôi,tôi lúc đó chưa hề có cảm tình gì hơn vượt quá cái ngưỡng bạn thân giành cho chị.

Dù sao những lời đã nói,những hành động đã làm,đều không bao giờ rút lại được,dù cho thế nào nó cũng để lại những vết thương.Là con trai hãy chịu trách nhiệm về vết thương đó.Câu triết lý này tôi nghe từ đâu đó văng vẳng trong đầu.

“Chị,em xin lỗi nhé,sau này chị sẽ hiểu,em với chị là bạn thân”.

Đi thẳng vào lớp,trong thâm tâm tôi khó chịu vô cùng.

Những thời gian sau,tôi hào hứng cho trận chung kết và kế hoạch công khai mà quên bém đi những gì hôm đó giữa tôi với bà Nữ tặc.Đôi khi người ta nói con trai vô tâm,ừ thì tôi vô tâm,nhưng đó là cách sống của một thằng con trai ở lứa tuổi đó,vô ưu vô lo,đơn giản nhưng tình cảm là chân thành.

Mấy ngày hôm sau,tôi bắt đầu phải thực hiện vai trò culi đối với cô nàng bí thư lớp tôi.Hết giờ học phải lo đi kiếm chỗ thuê lều trại bên Huyện đoàn.Rồi thì đi mua hoa giấy,băng keo,tìm người vẽ tranh,rồi thì bao nhiêu là thứ..Nàng thì cười tươi như hoa,tôi thì méo xị.Trưa nào cũng gần 12h mới về tới nhà,chứ co cho vàng tôi cũng chẳng dám đến nhà nàng ăn cơm lần nữa.Bữa cơm làm khách bắt đầu dĩ nhiên mấy năm sau vẫn còn ám ảnh tôi.

-Nhìn mặt buồn xo vậy,không thích đi với tôi à?

-Làm gì có,nặng quá đó mà...

-Ai bảo không bao giờ chịu đội mũ,đen xì là tôi không chơi nữa đâu...

-Nói vậy thẳng Nhân buồn á.

Nàng cầm cái mũ của tôi,bóp rồi lắc qua lắc lại:

-Cái miệng gì cũng nói được nè...

Tra tấn đã xong,nàng mở cặp lấy ra một chiếc mũ lưỡi trai màu đen,nhón chân đội lên đầu cho tôi.

-Ồ đầu sẵn vậy-Tôi sờ sờ cái nón.

-Khờ quá,quà người ta tặng đó,nhớ đội nhé,cho cô nào đội thì coi chừng.

-Nhớ rồi,nhớ rồi,có cho sợ người ta cũng không đội đấy chứ.

Vừa dứt câu,là bên hông tôi lạnh ngắt,vỗ công đặc sắc của phái Nga My-Nhéo thần công.

Mấy hôm gần kề,lớp tôi được miễn học nâng cao buổi sáng,tập trung trang trí lều trại.Địa điểm lại là nhà nàng.Sáng mọi người tập trung mang cả balo lại để chiều đi học chung hết,kể cả những đứa nhà gần.Gì chứ cái lũ ham vui,chẳng khác gì tôi cả.

Nữ thì ngoài mấy bạn được phân công trang trí phụ,bên các giải ruy băng trang trí,còn lại thì đi chợ nấu ăn.Nam thì thằng nào thằng đấy hì hục cắt dán,đo vẽ.Người bên ngoài mà nhìn vào thì chỉ có lác đác thương cho cái nhà,nhìn như trại tị nạn với đủ mọi tư thế:đứng,ngồi,nằm,trườn,lăn.

Cứ đến tầm trưa, là cả lũ lại nức mũi với tài nữ công gia chánh của mấy bạn nữ.

Hoa mắt với đủ thể loại món ăn,đủ màu sắc và hương vị.May là nhà nàng cũng rộng,nhắc hết bàn ghế sang phòng khác cũng đủ cho sáu mươi nhân mạng nhét nhau vào ngồi.

Phong mập thò đầu tiên vào món nộm:

-Ủi,ngon quá,khéu quá.

Tôi cóc đầu nó:

-Mày vô ý vô tứ quá,ở đây có người lớn mà mày dám động đũa gấp trước à.

Thằng mập ngơ người nhìn quanh nhà xem còn ai không,tôi lấy đũa gấp món chả ram gần đó.

-Ai,ai làm món này đây,đứng dậy cho T biết coi.

Mấy ma nữ lớp tôi bị giật mình,quay lại nhìn tôi,thấy tôi hùng hổ nhìn nhau:

-Sao,có gì hả,mặn quá hay nhạt quá,hay sao.

-Không,không phải.

-Thế thì sao!

-Ngon quá xá.

Mấy thằng anh em gần đó hòa nhau lại,vò đầu,nheo tai,đắm tôi thùm thụp.

-Thằng điên,làm bố tưởng cái gì?

Mấy đứa con gái thì té nhị hơn,dùng vũ khí lời nói sát thương:

-Dung làm mà,ngon không,không ngon sao được!

-Ừ,thảo nào bên thằng T nhiều chả ram quá.

Tôi thả đũa cái bịch.Xong phim,há miệng mắc quai,để cho cả lũ bu lại chọc ầm ầm.May phước,thằng Phong mập bụng sôi ùng ùng lên tiếng:

-Kệ ai làm ,tao ăn trước đây.

Cái tuổi mới lớn,sức ăn đũa nào cũng thuộc loại kinh hồn,toàn máy nghiền cả.Loáng cái đã hết sạch.No nê và phê phê,chúng tôi ngồi uống nước,hộ tổng mấy cô nương đi học.

Cứ mường tượng cái cảnh sáu chục đứa kéo nhau đi như duyệt binh,tiếng cười tiếng nói vang khắp con đường.Những cặp nam thanh nữ tú cấp ba ấy,như những thiên thần trong mắt tôi,vui vẻ,chân thành ,trong trắng nhưng không kém phần vui tươi và dí dỏm.

Niềm vui chẳng được tày gang,vừa làm lạnh với Dung tôi sợ hờ quên mất Ngũ Yên.Thiếu có cái phù hiệu trường mà nàng đã hí hoáy ghi chép cái tội tôi vô cuốn sổ trực rồi.Tôi im và tăng lơ luôn.Cô nương nhớ đấy,tại hạ rồi cũng sẽ báo thù thôi.

Dung nhìn thấy tôi bị ghi thì cũng có vẻ đồng cảm lắm.Lâu lâu nhắc nhở với động viên,chứ không đưa hành hạ tôi nữa.Coi như cũng thêm bạn bớt thù.Hứa hẹn khởi đầu tốt đẹp cho ngày 26-3 vậy.Trận chung kết,ừ đúng rồi,niềm đam mê..

11a2 vs 10a11,hay lớp tôi vs lớp Nữ Tặc.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Trận Chung Kết.

Ngày thứ bảy chúng tôi đã bắt đầu cấm trại nên mọi cảm xúc lo âu dồn dập để đổ về cho thứ sáu,buổi học cuối cùng của tuần.Mọi thứ đã xong,các siêu sao đều đạt phong độ tốt.Không gì phải băn khoăn nữa cả.

Tâm trạng hồi hộp của học sinh thì lệ nghịch với sự hài lòng của giáo viên.Chẳng vậy mà,cái tên T bất từ lưu truyền trong sổ đầu bài không phải lẽ lợi một mình nữa,lần lượt các anh em chiến hữu thi đua cầm cờ,leo vào sổ ngời.Ngay cả nàng,bí thư gương mẫu cũng vì phân tâm những thứ lật vạt còn thiếu cũng bị nhắc nhở không ít lần.

-Tùng,tùng-Tiếng trống trường mong chờ đã vang lên.Kết thúc buổi học dài đằng đẵng.

Ở lại bàn bạc cho giai đoạn cuối xong,phân công mấy đứa nhà gần mang vác đồ lên từ sớm,an hem tôi hòa nhau ra quán nước mía ngồi.

-Ê,T mai cố lên nha mày.

-Anh em ta cùng cố,chứ tao bị lão trời đánh nhà tao dứ dứ cái áo vô địch năm ngoái nhiều quá mệt lắm rồi.

-May mà cái anh kia bữa trước chán thương,không thì-Hường dù nhận định tình hình,nhưng vô tình chúng đánh cái sĩ khí của anh em xuống.

-Trận cuối rồi,đá hết sức,cống hiến hết mình,có gì đâu phải sợ.

Cụng ly nước mía cái “cụp”,an hem tôi hào sảng đồng thanh.

-Áo vàng,áo vàng,kia cái áo vàng,kia cái áo vàng.....

Tối hôm đó,ăn com xong,hai anh em tôi đẩy đồng bát đĩa cho chị gái tôi về chơi với nhà,tốt lên phòng khách xem tivi.Giờ chứ đang chiếu phim cô gái đồ long,hai anh em tôi không thể bỏ được.

Mãi mê một hồi cũng đến 10h,hai thằng tốt lên giường ngủ lấy sức,mai dậy sớm.Tôi thì lăn lóc,xoay xoay trở trở cho trận cầu ngày mai,rồi thì cái kế hoạch công khai nữa chứ.Thao thức mãi cho đến tận 12h khuya tôi mới chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ,tôi thấy mình hóa thành Trương Vô Kỵ,tay cầm đồ long đao đang đồ sát gian tặc,sau lưng đang đeo Y Thiên kiếm.Dung là nàng công chúa Triệu Mẫn lạnh lợi xinh đẹp,còn Ngừ Yên là Chu Chi Nhược của phái Nga My.Đùng một cái hai cô nàng nhảy vào so chiêu.Tôi đứng đờ ra,chẳng biết phải làm sao.

Anh em chiến hữu quần hùng minh giáo lớp tôi thì đang hò hét,Kiên cận tả sứ thì vỗ vai tôi:

-Ngừ Yên cô nương phải lòng giáo chủ rồi.

Đầu óc tôi xoay xoay,hết lớn:

-Không,đừng thích tôi,đừng ,đừng.....

“Bốp”.

Vỗ công cái thể Trương giáo chủ lại bị ăn một cái tát bắt ngờ vào miệng,choàng tỉnh,tiểu nhân đánh lên là ông anh tôi.Tôi xuyết xoa đưa tay xoa xoa má,nhìn ông anh tôi căm lắm:

-Hò hét gì,đồ sát gì,dậy mà đi lên trường.

5h30 sáng trời đất còn sương,tôi giục cái đồng chân mền tốt xuống nhà đánh răng.

-Giáo chủ đánh răng à-Chị gái tôi dậy nấu đồ ăn sáng từ lúc nào,ghẹo tôi.

Tôi ừ,à cho qua lệ,mặt đỏ bừng bừng.Lỡ cả nhà tôi biết chuyện không khéo tôi không dám ăn com chung với ai nữa quá,chắc học về là giam cầm trong phòng luôn.

Vớ đôi giày nike mới tựu hôm qua,lăn lóc i ôi mãi bà chị mới mua cho.Tôi ngồi xuyết xoa,khen khen,lau lau:

-Giày đẹp quá,không biết có ai nghịch lại khắc chữ super star vào đây.

Vừa nói vừa liếc đều ông anh rút từ vòng băng của tôi,lão cũng đầu chịu thua kém:

-Ấy dà,cái áo này hình như chỉ có mình mới mặc được thôi,áo đẹp quá,không biết ai tình té khắc chữ vô địch vào đây cơ chứ.

Tôi ngậm miệng,chết đứ đừ,đúng là so bề thành tích,tôi không hề được hào hùng như ông anh.Nhưng viễn cảnh san bằng và hoàn toàn vượt qua là có thể.”Vô địch oi,mày chờ tao nhé”.

Lót tốt vào phòng xách cái balo đã thủ sẵn quần áo và bánh kẹo đã mua từ hôm qua,tôi xoay xoay trước gương,ngắm lại tổng thể.Ngon,giày mới,áo chuẩn,thể hình hơi ốm nhưng nói chung là đập chài.Búng tay cái chóc,nhìn vào trong gương lần cuối rồi hớn hờ chạy theo đuổi ông anh tôi,trong tiếng cười ngật nghẻo của mẹ và chị và cái lắc đầu cười mỉm của ba.

Đến trạm xe bus,tôi với Nhân đen vênh mặt nhìn các bậc đàn anh đàn chị và mấy bạn chung khóa.Chỉ có hai thằng trong cái xóm được vinh dự đá trận chung kết.Mấy chị em thì xuyết xoa chỉ trò,mấy thằng còn lại thì gai mắt lắm.Giờ chứ xét về tài năng,chúng khẳng định không thua kém hai thằng chẳng qua là đội banh yếu quá nên loại từ vòng play off.

Lên tới trường cũng là 6h,hai thằng tốt xuống xe bus,lao thẳng vào trại nhà.Quảng đồ cái xích,chui vô đám anh em đội banh đang ngồi.Mười lăm ông tướng ,cứ như phỗng,ngồi im,mất lìm đim,kiểu như bể quan luyện công khiến ai đi qua cũng chỉ chỉ trò trò.

7h ,lễ khai mạc và phổ biến trò chơi.Có trò tự do ,có trò tập thể theo lớp.Trò tự do thì tùy từng trò mà quyết định số lượng nhóm cho đội tham gia.Chẳng có trò gì mới mẻ với mấy thằng nghịch từ nhỏ như tôi,thấy được cũng chỉ là trò bịt mắt bắt dê.Anh em tôi nháy mắt nhìn nhau cười hề hề.Toàn một lũ khốn nạn,xúng đáng bạn tao.

-Mời hai đội banh 10a11,11a2 lên làm lễ tuyên thệ trước trận đấu cuối cùng ,trận chung kết toàn trường.

Nghe cái từ chung kết toàn trường nó sướng sướng sao ấy. Anh em tôi thắng nào cũng vênh vênh cái mặt lên. Bước lên trước cờ. As Roma bã trâu vs ChelseaFc..

Hai đội tuyên thệ và hát quốc ca gọi là nghi lễ thiêng liêng rồi bắt tay nhau. Tôi hào hứng bắt tay từng đối thủ, đến khi chạm mặt thằng Huy, thằng đã đúp tôi và cũng bị tôi đúp. Nó ngượng ngùng, cũng hơi rợn rợn xen lẫn chắc còn tức tôi, hơi hạ tay xuống. Tôi nghĩ thầm :

- Quân tử không chấp tiểu nhân.

Vui về tôi chia tay ra bắt cái tay nó. Xiết chặt mắt nghiêng long sòng sọc:

“Tí nữa tao sẽ cho biết thế nào là thất bại”.

Nghi thức bắt tay xong xuôi, mọi người ủa nhau ra sân vận động. Sức chứa chật kín, lấp cả đường pitch. Hai đội đi vào trong sự hò hét của khán giả và gà nhà. Hơi run thiết, chân cứ lâng lâng như đi trên mây.

- Xong trận này chúng ta là vô địch- Linh vẹo động tiên toàn đội.

“Hoét”- Tiếng còi tôi mong chờ bấy lâu đã vang lên.

Lốp tôi giao banh đầu tiên, sau mấy màn đập nhả khởi động, Linh vẹo đang điều tiết nhịp độ và đội hình. Ôn thỏa, dốc banh thẳng lên, đan bật cho tôi.

Tôi nhận banh hoàn toàn trống trải, nhìn sang thấy họ đang đá với đội hình 9-1-0. Khỏi phải nói lại cái kiểu từ thủ đáng hận. Tôi xộc banh thẳng vào vòng vây. Xỏ kim qua một, quay compa qua tiếp một cầu thủ đội bạn, nhả banh ngược về cho thằng Linh. Nó mở banh ra cánh.

Nửa hiệp một trôi qua trong sự cố thủ của đội bạn, sự lờ mờ tìm khoảng trống của lốp tôi. Đôi khi khán giả mới có dịp ồ lên tiếc nuối trước những cú sút cầu may từ ngoài vòng cấm địa của As Roma, hay sự phản công sắc bén của Chelsea.

Kiên cận và Hường đều thi đôi bóng hoàn toàn, mắt hút sau hàng thủ đội bạn. Lốp tôi vẫn cứ nhịp nhàng kiểm soát banh. Chỉ có tôi là nóng máu, trước cái kiểu đá cù nhây. Cầm banh xộc thẳng vào chỗ thằng Huy trấn giữ, giả bộ động tác ngoặt banh, tôi xỏ kim, banh lẩn qua hàng nó về góc, tiền vệ Long con lốp tôi có mặt tạt banh vào trong. Hường đều bật cao đánh đầu, bóng dội xà ngang ra ngoài, trong sự hồi tiếc của khán giả.

Hiệp một trôi qua trong sự căng thẳng của tính kỷ luật. Thất thủ rồi sân, và bắt đầu thấm mệt, tôi vớ ngay chai nước Dung đưa cho tu ừng ừng. Phần vì mệt, phần lại sợ có Ngữ Yên xuất hiện lại đưa thêm chai nữa, sợ bụng tôi bể mất.

- Từ, từ từ thôi, gì mà uống dừ vậy- Dung nhìn tôi như kẻ ở sa mạc mới về.

- Hi hi, vậy mới đã- Tôi quệt mồ hôi nhìn nàng với ánh mắt biết ơn rồi tót về chỗ đồng đội đang ngồi.

- Lau mồ hôi đi đã này.

Vừa bước được mấy bước, tiếng Ngữ yên đã vang lên đầu đấy. May mà Dung vừa đi lấy nước cho bạn khác, không thì tôi chẳng biết sao. Nhìn Ngữ Yên tôi nhận khăn rồi cảm ơn:

- Cảm ơn nhé!

- Muốn cảm ơn để làm!

- Để làm sao?

- Yên muốn được mặc cái đó cơ.

Theo hướng tay chỉ, tôi nhìn theo. Bộ áo vàng in chữ vô địch trường 2006. Thôi thầm cảm ơn cô bạn tình tế này, giờ tay tự tin làm được.

Hiệp hai lốp chúng tôi bình tĩnh lại, giảm nhịp độ trận đấu, nên vô tình tiếp tay tạo nên một không khí chán ngắt. Khán giả trung lập ồ lên phản đối, còn khán giả nhà thì hò hét động viên. Chờ đi mà, thời cơ chưa chín mùi.

Đồng hồ điểm 10 phút cuối trận, lốp tôi ủa lên tấn công tổng lực, dồn ép đối thủ lùi sâu. Bất tường, phối hợp nhỏ liên tục đe dọa khung thành. Từng đó cũng chỉ khiến đội bạn luống cuống vất vả thêm một chút, chứ cơ hội thực sự vẫn chưa thấy đâu.

“Hoét”.- Linh vẹo bị phạm lỗi trước khu vực 16m50. Phạt trực tiếp.

Không khí trận đấu căng thẳng ra, khán giả im lặng. Điểm banh, tôi và Linh vẹo đứng trước bóng. Bàn mưu tác chiến xong xuôi, hai thằng nhìn nhau nham hiểm.

“Hoét”- Cơ hội cuối cùng của trận đấu.

Linh vẹo chạy đà trước khiến hàng rào của đội bạn nhảy lên, Nó lướt qua banh, để cho tôi một khoảng trống. Tự tin nhắm góc dưới bên phải, tôi cú bóng.

Lưới 11a2 khẽ rung lên.Nhưng là bóng chạm vào mép ngoài lưới.

“Không vào”-Tiếng thầy thể dục bình luận vang lên,trước khi tiếng còi trận đấu thổi kết thúc.

Chưa bao giờ lớp tôi đã hơn một tiếng đồng hồ nên thể lực đuối thấy rõ.Dù cho các chị em chăm sóc,chanh đá,rồi đủ thể loại,bước vào hai hiệp phụ 20 phút,đội bạn phản công.Hai đội giằng co nhau kịch liệt.Cầm cự mãi cũng đến phút cuối của hiệp hai.Bên ngoài công tác phản công đá 11m cũng được tiến hành.

-Á-Tiếng đội bạn vang lên trong khu vực 11 m của lớp tôi.Rõ ràng chưa ai đụng đến nó,nó tự té ăn vạ.Tuấn Anh lớp tôi đứng đó ,mặt tái mét.

Trọng tài không ngần ngại chỉ tay vào chấm 11m lớp tôi.Oan ức,tôi và Linh vẹo đến phản đối trọng tài.2 thẻ vàng cho 2 thằng.

Hà thủ môn đưa tay giơ lên động viên hai thằng.Tôi với Linh vẹo thì chỉ chờ thể xong vào phá banh văng ra,miệng lảm bảm:

-Ngoài đi con,ngoài đi con.

“Hoét”.

Đội trưởng 11a2 băng vào lấy đà,dứt điểm.Bóng thẳng về hướng khung thành trong khi thằng Hà đã đổ người.Lưới lớp tôi rung lên

“Vâng,vậy là 11a2 đang dẫn 10a11 với tỉ số 1-0 sau pha ghi bàn từ chấm 11m”

Tai tôi ù đi,chân đứng không vững.Linh vẹo để mặc anh em đang bệt xuống sân,chạy về ôm banh để giữa sân.Giục thằng Kiên cận và Hường đủ giao banh.

-Còn gì nữa không,Linh ơi.-Tôi nhìn bất lực.

Banh vừa lăn đi mấy vòng,trọng tài đã nổi hơi còi kết thúc trận đấu.Khán giả ùa vào sân nhắc mấy thằng 11a2 tung lên trời.Lớp chúng tôi và mấy khán giả gà nhà đứng chết lặng.

Nước mắt cứ thế trào ra,tôi khóc như một thằng con nít bị đánh oan.Nước mắt cứ thế mà rơi,chẳng hề nhìn thấy gì xung quanh toàn những thứ hỗn độn.10 chiến hữu trong sân,thằng thì cố kìm nước mắt ,thằng thì đứng ở sân khóc lớn.

Bên sân hai nửa buồn vui phân chia rõ rệt.Vinh quang nào cũng có kẻ thắng người thua.Đánh mất cái vinh quang khi gần chạm tay đến có lẽ càng cay đắng hơn.Lớp tôi bất cũng cũng sụt sùi nước mắt.Chẳng ai động viên ai,cô nuốt trôi cái thất bại oan nghiệt này.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Chấp Nhận

Tôi đứng im,nước mắt vẫn trào ra,lần đầu tiên tôi nhận thức được hết ý nghĩa trong câu nói ba tôi vẫn răn dạy:

-Đời đời lúc không công bằng,nhưng hãy biết tự mình đứng lên để đòi lại cho chính mình,chứ công bằng không phải ai cũng dâng cho mình hết.

Công bằng ở đâu? Công bằng nhìn thấy gì? Khi mà chúng tôi là đội chơi hay hơn,chơi nhiệt huyết hơn,chơi đẹp hơn.Đội bạn đã làm gì,chi là tử thủ,cầu hòa.Đề rồi chúng tôi phải đón nhận trái Penalty nghiệt ngã.Trớ trêu thay,đó là giải thưởng,là trận chung kết,là nơi mới cách đây gần hai tiếng đồng hồ,lời hứa chơi đẹp,chơi công hiến vừa thốt ra từng lời của cầu thủ.

Linh vẹo cứng rắn là thế,cũng sụt sùi,nước mắt đỏ au.Phong mập làm khán giả cũng nước mắt ngấn dài.Nhân đen lì lợm thì quay lưng ầm ứ khóc một mình,còn tôi vẫn đứng nơi giữa sân bóng,trong cái nắng gắt 10h của tháng ba,nước mắt lăn dài trên gò má.

Giữa ranh giới vinh quang ,và chiến thắng có một rào cản gọi là tự trọng.Đề rồi có người đập đổ là vurun tới ánh sáng hào quang,vứt bỏ đi cái gọi là tư cách.

Dung và mấy bạn nữ thì chụm nhau lại ,không ai bảo ai.Buồn là cảm xúc cho tất cả,oan ức len lỏi trong khuôn mặt từng người.

Ông anh trai và anh vợ tôi,lại vỗ vai động viên:

-Biết chấp nhận đi em,đừng buồn nữa.

-Anh chấp nhận nổi không,khi họ...

-Bóng đá mà,đội hay hơn không phải khi nào cũng chiến thắng.

-Nhưng trái phạt đền vừa rồi..

-Anh biết,nhưng đó là cuộc chơi,một cuộc chơi đòi hỏi cả kỹ năng và tiểu xảo.Họ chấp nhận cái gọi là chiến thắng,còn lớp em là cái niềm kiêu hãnh bằng chính thực lực của mình.

Tôi nhìn anh trai tôi,ngờ ngàng.Lần đầu tiên trong sau bao nhiêu năm,anh tôi đang ôm vai tôi,động viên,gọng điệu nghiêm túc rõ ràng.Đó là vị thế của một người anh tôi hoàn toàn yêu mến lẫn kính trọng.

Anh trai tôi xoay lưng tôi về phía đồng đội.Chỉ ra những thứ mà nãy giờ tôi đã bỏ lỡ:

-Nhìn đi em trai,đừng nhìn về vinh quang,hãy biết nhìn về những gì mình có.

Tôi căng mắt nhìn về nơi lớp tôi,tim tôi đập mạnh.Những khán giả các lớp khác đang động viên và vỗ tay hoan hô lớp tôi.

-Hay lắm các em,đá tốt lắm.

-Tụi em xứng đáng với chức vô địch hơn,đừng buồn,còn năm sau nữa.

-Năm sau hi vọng nương nhẹ lớp anh nhé.

Anh trai và anh vợ đẩy vai tôi:

-Đi đi,động viên bạn đi,còn năm sau nữa.

Tôi như người choàng tỉnh cơn mê,nước mắt đã thôi rơi.Đúng,cuộc chơi nào cũng có người thắng người bại,hãy biết chọn lựa cho mình con đường để đi đến thành công ấy.Hãy biết chấp nhận và đứng lên.

Tôi bắt tay kéo Linh vợ dậy,ôm chầm lấy thẳng Nhân đen,vỗ vai Phong mập.Bắt tay thủ môn Hà.Anh em lớp tôi đứng dậy,nhìn nhau:

-Kìa cái áo vàng,kìa cái áo vàng,năm sau lấy,năm sau lấy.

Lại nhìn nhau và cười buồn.Ừ thì năm sau nhé 10a11.

Khán giả vây xung quanh vỗ tay ủng hộ.Giờ thì bên thua chúng tôi khán giả vây xung quanh vỗ tay không ngớt.Càng ngày càng đông,và hoàn toàn bỏ quên những người chiến thắng.

Lễ bế mạc giải trường đi đến hồi kết.

-Cầu thủ xuất sắc nhất giải thuộc về cầu thủ 10a11,em Trương Văn Linh.

Lớp chúng tôi ôm chầm nó,chúc mừng.

Tôi đứng im mỉm cười:

-Mày là cầu thủ xuất sắc,là chiến hữu âm thầm sau lưng tao nhé,Linh vợ.Năm sau tao sẽ cùng mày lấy áo về nhé.Mày là đội trưởng xuất sắc của toàn đội,chúc mừng.

Hiển nhiên,lời nói của tôi chỉ có Dung đứng bên cạnh là nghe thấy.Nàng mỉm cười nhìn tôi.Thằng đội trưởng đã tót lên trên khán đài tự bao giờ.Nó vẫn còn buồn,nên nụ cười hơi gượng gạo.

Huy chương ,giấy khen và phần thưởng vừa trao đến tay nó,cả khối lớp 10 đã vỗ tay theo lớp tôi.Niềm tự hào của khối 10 là đây.

-Lớp vô địch,màu áo xanh Chelsea 11a2.

Cả trường im phăng phắc,lặng lẽ đến lạ thường.Cúp được trao,huân chương được đeo mà không khí vẫn không thay đổi.

Tôi vỗ tay trước cái nhìn ngờ ngàng của mọi người.Ừ,dù gì xảy ra họ cũng là đội vô địch.Chúc mừng nhà tân vô địch,năm sau 10a11 sẽ là người tước áo của họ đầu tiên.

Như nhận thấy điều gì đó,lớp tôi vỗ tay,lan sang các lớp khác.

Thầy tôi nhìn lớp tôi,tự hào thể hiện rõ ra mặt.

Cô bạn bên cạnh ,cũng nhìn tôi.Ánh mắt cũng tự hào không kém với thầy chủ nhiệm,nhìn tôi rồi véo.Tôi nhăn nhó tính kí đầu cô nàng.

-Đã mệt chết,không cổ vũ thì thôi,còn hành hạ nữa.

-Ai biểu đá dở,thua chỉ.

-Hix,ừ năm sau vậy.

-Năm sau mà không vô địch liệu hồn nhé.

-Cô nương lấy gì mà đe dọa đội banh thế?

-Bí thư nè! Nhưng mà năm nay lớp mình hay lắm,vô địch trong Dung rồi đó.

-Ừm,hi hi.

Tôi với cô nàng lại cười,bỏ quên cả cái thất bại vừa xảy ra.Có một thứ còn đáng lưu tâm hơn.Hiện tại,và tương lai.Rồi cũng sẽ có lúc chúng ta sẽ đứng trên cái bục cao nhất đó thôi.

Bỗng nhiên trong đám đông,một cậu học sinh khối 10 hét lớn:

-10a11 xứng đáng hơn!

Cả khối 10 đồng loạt vỗ tay hướng về lớp tôi.Vui sướng,bối rối,ngại ngần.Chúng tôi nhìn nhau cười tươi.

Lễ bế mạc kết thúc,thánh nữ của tôi bị thằng bí thư bên cạnh bắt cóc lên văn phòng đoàn phổ biến trò chơi tập thể.Tôi chờ vợ lẻ loi một mình,mấy thằng bạn tôi đã lạc đến phương trời nào rồi.

Đang tính đi lại phía trại nhà,Ngữ Yên đã xuất hiện trước mặt tôi:

-Có người hứa mà không giữ lời nè.

-Ừ,ừ.....xin lỗi nhé,cái áo.....ừ.....-Tôi bối rối gãi đầu.

-Ngốc quá là ngốc.

-Ừ,ngốc mới thua....

-Không,không phải thua mới ngốc...

-Chứ sao....

Ngữ Yên nhẹ nhàng tiến lại gần tôi,xòe ra cái kẹo mút,màu hồng,cái màu mà cô nàng thích nhất.

-Hi hi,có ai bắt năm nay đâu,năm sau Yên mặc cũng được mà.

-Ừ nhì,hi hi.

-Thế mới nói là ngốc đó.

Tôi cười tươi nhìn cô nàng,rồi lại mẫn mê nhìn cây kẹo mút trong bàn tay.Năm sau nhé kẹo mút,tao cho mày đeo huy chương.

-Yên về lớp nhé,có gì tí qua rủ T chơi trò chơi.

Chẳng kịp chờ tôi trả lời có hay là không, cô nàng đã quay lưng đi mất.Tôi sực nhớ ra cái kế hoạch công khai .Híc,quên mất tiêu rồi. Đáng lẽ phải tập trung cho Dung chứ. Đúng là sức hút của vẻ hiền dịu có khác.

Tôi lắc đầu rồi ôm khư khư cái kẹo mút trong hai bàn tay đi về phía trại. Gì chứ lơ đãng nào nhìn thấy, canh me tôi bỏ đi đâu đó bóc ra ăn nửa thì đúng khôn nạn luôn. Ngó quanh ngó quắt, không có ai,tôi thờ phào,mở cái balo, nhẹ nhẹ đặt cái kẹo vào phía trong như sợ làm nó đau vậy.

-T, ra ăn liên hoan, chiều có sức còn chơi trò chơi,lẹ lên-Thằng Hường đủ trời đánh xuất hiện sau lưng tôi.

- Ừ ừ,đây đây,ngay và luôn nè.

-Đem ít bánh kẹo ra nha,lẹ lên.

Ôm theo đồng bánh kẹo,cái balo voi đi một nửa ,tôi đi về phía sau trại.Chưa kịp thấy xuống đã bị giật hết,đến khi trong tay chỉ còn có mỗi gói snack.

Chúng bạn để mặc tôi,đang vây quanh thằng Bình Boong nghe nó đàn Guitar.Tuy có vẻ là thua thầy tôi về trình độ nhưng nghe du dương lắm.

-Giờ chúng ta hát một vòng trái đất nhé.

-Từ từ,phải có giới thiệu chứ,T,gới thiệu đi mày.

Tôi trịnh trọng vớ chai nước suối, lằm rằm:

-Đồ quý vị,trên thế gian khoảng cách nào là xa nhất.

-Đại dương này đến đại dương kia-Hội bạn ủa vào ủng hộ.

-Trật lất!

-Ngọn núi này đến ngọn núi kia hay đại dương này đến đại dương kia.

-Không,là khoảng cách của một vòng trái đất,như Kiên và Trang nhà ta đây.

Bỏ mặc hai đứa bạn mặt đỏ au,tôi tiếp lời:

-Vâng,đó là khoảng cách của một vòng trái đất.

Mấy lớp khác tò mò nhìn lớp tôi,một số bạn còn vu vơ cầm đèn chạy trước ô tô:

-Trái đất cứ lặng lẽ quay,đôi ta cứ lặng lẽ yêu...

Tôi im lặng,cho mấy đứa phá hoại tiết mục im lặng hết:

-Vâng giờ là ca khúc một vòng trái đất xin được phép bắt đầu.

-Trái đất này là của chúng mình,quả bóng xanh bay giữa trời xanh.-Anh em chiến hữu tôi bắt đầu rồi.

Tiếng cười vang khắp hội trại lớp 10.Tuổi học trò,hồn nhiên tinh nghịch,nhanh buồn cũng nhanh quên.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Màn Dạo Đầu.

Hát hò ,cười nói một hồi,nặt đứa nào đứa đấy nhăn nhó.Đó là cảm giác chung của tất cả mọi người.

Thấy com trưa mạng đến chả ai bảo ai,bỏ mặc thằng Bình tài tử đang ôm cây đàn,xông vào ngồi quanh chờ đợi.Linh vẹo và Dung luôn tay phân phát com cho từng người.

Phong mập với mấy thằng hấu đói đang hí hục ăn,thỉnh thoảng còn chọt đĩa gấp lên của nhau.Phần tôi thì chờ khi nào Dung ngồi xuống bên cạnh mới bắt đầu .

-Ăn nào,đói rồi còn gì?

-Đói chứ,đá banh rồi hát hò,meo cả bụng.

-Ăn đi ông tướng.

Chỉ chờ có thế,tôi bắt đầu thể hiện cái công suất máy nghiền thức ăn của mình.Khỏi phải nói là hội anh em chiến hữu ghen tức thế nào với tôi và Kiên Cận khi được hai nàng ngồi bên cạnh nhường đồ ăn cho.Hai thằng lác đầu nhìn nhau cười hề hề:"người cùng sướng" với "đám cùng khổ",đây là sự khác biệt.

Com nước no say,an hem chúng tôi vác cái bụng no chềnh ềnh tót xuống căn-tin uống nước.

-Sao mày hôi quá vậy T-Thằng mập khịt mũi nhăn nhó.

-Đá banh không hôi sao mày.

-Ừ,mày dự bị không được đá thì sao hôi.

Anh em tôi nhảy mắt nhìn nhau, ủa vào ôm thẳng mập cọt xát. Khỏi phải nói, nó vút cả ly nước tung tóe, ướt hết cả đám. Mấy thằng tôi nhìn nó cười hề hề:

- Có bạn cùng chia.

Đang mãi vì vụ nghe nhạc một bên tai, Kiên cận khều tôi:

- Luyện chưa?

- Luyện gì?

- Ba từ đó đó.

- Từ gì?

Chán nản với thằng bạn đàn thối, Kiên cận đập bộp cái ly nhựa xuống bàn:

- Cái từ “tớ thích cậu” hay “anh thích em đó”.

Khỏi phải nói, chúng bạn còn lại nhìn hai đứa tôi với ánh mắt từ bàng hoàng, chuyển qua kì thị, miệng từ ngậm chuyển qua há hốc:

- Gay!

Tôi cốc đầu thằng bạn nhanh nhẩu đoảng, kéo nó lại gần:

- Nhỏ mồm thôi, mày muốn cả lớp chứng kiến tao tỏ tình à.

Kiên cận vừa dòm dòm mấy thằng bạn, vừa nhò to với tôi:

- Mày tập chưa!

- Tập làm gì, dồn nội công chân tâm lên đan điền thốt ra thôi.

Nó cốc đầu tôi cái bốp, bắt đầu chửi:

- Mày ngu quá, không nghe thằng đi trước như tao, đã nói là khó thốt lắm.

Tôi hoang mang đâm chột dạ, bên cạnh mấy thằng đang nghiêng đầu vênh tai nghe lén:

- Chưa, giờ sao?

- Thì giờ tập chứ sao?

- Nhưng mà tập thế nào

- À, ừ.....

!!!!

- Nhanh lẹ lên, còn mấy tiếng thôi!

Kiên cận hoảng loạn:

- Giờ mày cứ kiếm chỗ nào một mình luyện trước đi!

- Hay mày đứng nghe tao nói.

Nó bật dậy như điện dật, xua hai tay:

- Điện, lẽ ai nhìn thấy tưởng mày tỏ tình tao sao.

Ừ, hén, quên cái vụ này. Giờ tôi phải một mình vượt cạn rồi đây.

“Kế hoạch công khai” chính thức bước vào tiền giai đoạn: “Chuẩn bị”.

Bước thứ nhất: “cách li kiếm không gian”.

Tôi vạch ra kế hoạch và bắt đầu tách ra khỏi nhóm. Dáo dác kiếm địa điểm. Nhìn quanh cái sân trường, khu sân thể thao kín cả học sinh, toàn người là người thì kiếm đâu ra không gian thoáng cơ chứ. Tần một và hai đã khóa cửa cầu thang, không leo lên được.

Cuối cùng, ánh mắt của tôi dừng lại trước cái phòng: "nhà vệ sinh". Tuy hơi mất vệ sinh tí nhưng không sao, tình yêu nào cũng phải qua gian khó. Let's go.

Nhà vệ sinh thì nồng nặc mùi nước hoa, cảm trong này một phút đã muốn chết ngạt. Đã thế phải chờ vắng bóng người mới dám tập luyện, mà tập luyện trong này chỉ được tập bằng lăm nhăm, không được há mồm to. Không thì hậu quả khó lường.

Những người thỏa mãn đang dần đi ra, bỏ lại một thằng đang nín thở đứng chờ bên trong từ năm đến mười phút chẳng để làm gì. Chắc nó nghĩ mình điên hay có gì bí mật muốn giấu đây mà.

Tôi bắt đầu lăm bằm:

"Tớ thích cậu"-Không được.

"Tớ thích cậu, Dung à"-Không được nốt. Không được tình cảm cho lắm.

Liều mạng tôi lăm bằm mà không hết ngại:

"Tớ Yêu cậu Dung à"-Cơ mà chẳng ai lại đi yêu mà tớ với cậu.

Liều mạng lần cuối, tôi thần thờ, nín thở:

"Anh yêu em"-Xong, thở phào nhẹ nhõm.

-Một lần nữa nào.

"Anh.....".

Tôi đứng chết trân, một đám thổ phỉ từ đâu chui vô cười cười nói nói. Giờ chẳng lẽ đứng đây để chúng nó kì thị bảo có thằng điên đứng nhìn ngắm hít cái nhà vệ sinh nam. Phải nguy trang, coi như mình cũng như tụi nó vậy.

Tranh thủ cơ hội tôi tót ra ngoài, thở dốc, hít lấy hít để cái không khí trong lành. Coi như tuy gián đoạn nhưng bước đầu khá thành công.

Giờ chỉ còn thiếu bước thử nghiệm, nhưng mà lấy ai để thử nghiệm bây giờ, ngoài nàng. Bỏ qua bước thử nghiệm, tôi quyết tâm áp dụng thực tiễn luôn. Tối về, khi trường cúp điện, anh sẽ xuất hiện. Cứ chờ mà xem.

Khu vực nhà vệ sinh coi như không an toàn, tôi dáo dác tìm chỗ để luyện thêm cho trôi chảy. Dáo dác đi đi lại lại khắp trường, tôi chạm mặt Ngừ Yên. Thôi xong, mất thời gian luyện tập rồi.

Ngừ Yên chạy lại kéo tay tôi, lại xuống căn-tin. Thay vì uống nước, cô nàng kêu hai kem dâu ra chia cho tôi một que:

-Kem nè, ăn đi cho mát.

Tôi buồn buồn, cười giả tạo đón que kem:

-Tốt bụng ghê, bao kem luôn.

-Hi, chuyện, Yên lúc nào chẳng tốt.

Cô nàng ngồi ăn kem, để tôi ngơ ngơ cái mặt. Một ý nghĩ đen tối nảy ra trong đầu tôi. Gài hàng nào "kế hoạch hai, đối tượng".

Tôi nhìn Ngừ Yên cười hi hi:

-Yên, có ai tỏ tình với Yên chưa?

Ngừ Yên nhìn tôi, giật mình:

-Hỏi gì kì vậy, tính làm gì đây? - Mặt cô nàng đỏ ửng lên.

-Thì hỏi cho biết thôi, quan tâm ấy mà.

-Nhưng mà.....nhưng mà.

-Có chưa hay không?

-Rồi!...-Ngừ Yên thở dài.

Tôi vô mách:

-Như thế nào, "anh yêu em" hay là "tớ thích cậu".-Tôi nhìn Ngữ Yên hỏi han.

Cứ đến những khúc nào cần tập luyện,tôi dồn hơi,để thực tập.Coi như mình hơi đều,nhưng mà Ngữ Yên không hề hay biết,coi như nói dối mà không có tác hại dù lương tâm đang dùng răng cắn rút.

-Không,làm gì đến mức đó,về sau ấy.

Tôi cười hi hi,ngon ơ.Mây chết với tao nhé Kiên cận,dám hù tao à,cũng đơn giản thôi mà.

Tôi ngệt mặt cười mà đâu biết rằng mặt Ngữ Yên nhìn tôi thoáng chút bối rối.Cái cười rất duyên từ khuôn mặt thánh thiện ấy đang dành cho tôi những gì.Một thẳng vừa dùng cô nàng làm bìa luyện tập.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Cơ Hội

Ngữ Yên nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu, xen lẫn chút nghi ngờ. Cô nàng ngượng ngùng.

-Ngữ Yên, gì mà đăm chiêu vậy?

-Ai bảo, hỏi cái vụvụ này làm gì?

-Hi hi, hỏi cho biết thôi mà.

-Biết để làm gì, cứ như....

-Như gì cơ?

Ngữ Yên nhìn tôi, lắc đầu, không chịu nói.Kiểu như thôi mình giấu cho riêng mình biết vậy.

-Giờ đi chơi được chưa?

-Chơi gì ở đây cơ?

Tôi ngệt mặt vì nhớ tới lời hứa lúc sáng. Thôi hỏng rồi, cái vụ tập luyện.

-Trò chơi tự do, còn thiếu ba người nữa cho đủ đội.

Sau một hồi đắn đo, cộng thêm cô bạn bên cạnh nắm tay tôi lắc lắc, năn nỉ kiểu con nít, tôi đồng ý miễn cưỡng. Trở về trại lõi Trang với Kiên cận, tóm cổ thêm thẳng mập đang ngủ ở trại dậy.

Trò đầu tiên là trò đi cầu khi. Cái trò thẳng bằng với tôi là cực dờ, nên hỏi chúng bạn lên chơi, mình chỉ tính dờm.

-Mày ngon lên chơi đi ,đầy đầy hoài.

Ngữ Yên với Trang vỗ tay cổ vũ tôi. Giữ gì thể diện, hít một hơi dài tôi bước lên cây cầu một cây tre này. Bước đầu tiên, lắc lắc ,rung rung. Không sao, bước thêm hai ba bước nữa. Rớt liền.

Thằng Kiên cận thì đi ngon ơ, quay lại diu cái Trang đi. Thằng mập không dám chơi vì sợ trọng lượng nó làm gãy cầu khi, tội mấy anh chị.

Lượt cuối nhóm tôi ,là Ngữ Yên.

Nàng bước lên cây cầu khi, thành trung tâm của sự chú ý của bọn con trai gần đó. Đưa thì xuýt xoa khen đẹp, đưa thì khen dễ thương ,loạn hết cả lên. Ngay cả anh chàng quân trò cũng ngệt cái mặt ra, nhìn như sét đánh ấy. Tôi nói to :

-Anh ơi, đi được chưa!

-Gi?

-Bạn em đi được chưa?

- Rồi rồi em

Tôi đi theo nàng ở dưới đất, giờ bàn tay chuẩn bị sẵn tư thế đỡ nếu cô nàng té. Thình thoảng Ngữ Yên mất thăng bằng, ngón tay chạm khê vào ngón tay tôi. Tôi như bị điện giật, rụt tay lại. Đến hết nửa cây cầu khi cô nàng mới chịu rớt đài.

Nhục nhả, tôi lách khỏi đám đông vì mình xếp cuối nhóm, tôi băng băng sang hàng đập heo đất. Cái trò đập heo làm theo yêu cầu. Tôi hùng hổ nói với quần trò:

-Em đăng kí tiếp theo nhé.

Gì chứ ba cái trò này, hồi nhỏ xóm tôi chơi hoài. Tự tin mình làm được, tôi đi thẳng sau khi định vị phương hướng. Gió cao gậy, nhắm kĩ con heo đất màu nâu nâu.

-Xoảng.

Ngon ơ, con heo đất vỡ tan tành. Chị quần trò lại nhặt mảnh giấy đọc lớn:

-Bạn hãy nắm tay một người bạn khác giới của mình trong đội.

Gì chứ ,cái này hơi là vắn đề. Trong nhóm 5 người, có Trang và Ngữ Yên là khác phái. Trang thì nó thuộc quyền thẳng Kiên cận. Nắm tay nó ,nó không cho thì bách nhục với thiên hạ, mà có cho cũng no đòn với thẳng cận. Chỉ còn lại Ngữ Yên.

-Bạn chọn một trong hai bạn nữ và thực hiện nhé.

Tôi bước đi ngập ngừng lại gần Ngữ Yên, cô nàng lảng ánh mắt sang hướng khác ,ngại ngừng.

-Ngữ Yên, ở... ở..

-!!!

-Ồ... Cho mình mượn xúu nhé ?

-Mượn cái gì ?

Tôi đưa tay gãi gãi đầu, trước ánh mắt hồi thúc của mấy bạn, và một số ánh mắt chế giễu của mấy thằng con trai gần đó. Nộ khí xung thiên, dám chê ông nhất gan à. Hai tay tôi nắm lấy hai tay Ngữ Yên. Mặt cô nàng đỏ ửng lên thấy rõ. Hai đứa tôi nắm tay nhau trong tiếng vỗ tay và huyêt sao của đám đông.

Tôi lảng tránh ánh mắt, bỗng nhiên vừa thấy ai đó quay mặt đi. Dự có điềm chẳng lành, tôi buông tay Ngữ Yên, nói nhỏ:

-T có chuyện giải quyết gấp, Yên ở lại với mấy bạn nhé.

Không biết có phải Ngữ Yên ngượng quá, hay do đám đông ồn quá hay không mà hình như cô nàng cứ lảng đi chỗ khác. Tôi chẳng có thời gian tìm hiểu nữa,lách khỏi đám đông, nhờ hướng trại nhà mà chạy. Chạy đến khi thấy vóc dáng nhỏ bé với mái tóc ngang vai :

-Dung, Dung !

Không hề quay lại,người đó còn đi nhanh hơn. Mở hết tốc lực, tôi đuổi theo, đi song song với nàng. Nàng vẫn không quay lại nhìn, vẫn đi nhanh hơn, coi như là tôi không hiện diện vậy.

Tôi đi bên cạnh, chẳng nói năng câu gì. Ma xui quỷ khiến thế nào lại không lường hậu quả thế này, chơi cái trò gì không chơi. Đã thế còn đập con heo màu nâu nữa chứ. Tai hại sao, nàng đi từ văn phòng Đoàn về vô tình chứng kiến.

Chẳng nói gì ,nàng đi vòng về phía sau chỗ sân vận động, ngồi xuống cái khán đài có mái che. Nói là khán đài vậy thôi, nó thực ra là cái bậc thang. Tôi ngồi xuống bên cạnh, chẳng nói gì. Im lặng là vàng, nói sợ nàng đánh.

Cứ thế năm phút trôi qua, chỉ có tôi nhìn nàng, nàng cứ tay chống cằm nhìn ra phía sân vận động. Cái sân bị chiếm mất nửa diện tích cho hội trại.

Năm phút nữa, nàng thình thoảng quay qua tôi, liếc liếc, dù chỉ một ít thôi rồi quay đi ngay.

Thêm năm phút nữa, nàng nhìn tôi lâu hơn, lần này tôi nắm chuẩn cơ hội, giờ ta gãi đầu nhìn nàng cười hi hi.

Bất chợt, nàng chụp cái tay còn lại của tôi, đưa vào miệng, cắn mạnh.

-Á, á, cắn người.

-Chờ chờ cái tay, đưa cái tay kia nữa.

Gì chứ tôi không dám cãi, đưa tay kia ra ngập ngừng. Nàng cầm tay còn lại đưa lên miệng:

-Á ,á đau !

-Chưa cần đã la đau!

- Hét trước đỡ đau hơn!

Một phát cắn nữa, đau thấu trời xanh. So với mấy vết bầm trên lưng ông anh tôi , thì nó còn đáng sợ hơn. Hàng răng đều như bấp in lẫn lên cả hai bàn tay.

-Chừa chưa?

- Rồi rồi mà.

-Đi vắng xiu, mà dám cầm tay người khác rồi – Nàng nói rồi quay mặt sang hướng khác, giả bộ giận dỗi.

Tôi phải năn nỉ, phân bua , nào là do đập trúng, nào là không dám cầm tay con Trang , rồi thì phải bạn khác giới:

-Biết thế nắm tay thằng Phong mập cho rồi.

Nàng quay qua véo mũi tôi, cười tươi:

-Tha cho lần này đó

-Hi hi..

-Đưa đây!

-Đưa gì cơ?

- Ngốc, đưa tay đây.

Tôi chìa ra, rồi lại thụt vào. Sợ cắn nữa, tay tôi phé mắt.

Nàng cầm lấy hai tay tôi, thổi phù phù. Mọi cơn đau dần tan biến, thổi đến đâu lành đến đó, hiệu nghiệm thật.

Tôi chợt nhớ nhớ cái kế hoạch. Trong cái rủi có cái may, tốt quá rồi. Chiều nắng vàng, bướm bay dập dìu theo đàn, khung cảnh yên tĩnh, chỉ còn hai đứa. Tôi bắt đầu vào bước cuối của kế hoạch. Lịch sử sắp sang trang rồi, tiến lên nào T oí.

Tôi nhìn nàng, mấp máy :

-Dung, Dung nè..... mình..., ừ ...mình.

-Gì cơ?

-Ừ, thì mình muốn nói....

-!!!!

-Tớ....

Sau một thời gian chỉ phun ra toàn tớ, mình , cậu, Dung nhìn tôi và bắt đầu phì cười. Chắc điệu bộ tôi ngốc nghếch lắm, tôi cóc đầu mình thâm rùa ...

-Không sao đâu, Dung hết giận rồi, đừng lo nhé.

-Không ,không phải....là

- Là chuyện gì?

Rằng thì là mà, ba cái chữ ấy hình như biến mất khỏi bộ não tôi, khiến nó không thể theo dây thần kinh mà điều phối cái miệng phát âm được. Tôi ngượng đỏ cả mặt, chẳng biết làm bước gì tiếp theo cả.

-T nè.

-Cảnh đẹp nhĩ?

- Ừ, cũng đẹp.

- Nhưng Dung thích nhìn ban đêm hơn như hôm ở đồi ấy, thanh tịnh và huyền ảo, cả bầu trời sao nữa.

- Ừ,ừ , tối đẹp hơn.

Đòi lại kế hoạch vào buổi tối thôi. Nàng thích đêm, mà ban đêm theo tôi lãng mạn hơn buổi gần chiều như thế này. Tôi mừng thầm, và bắt đầu lên lịch tập luyện lại. Ra quân thất bại, phải làm lại từ đầu. Đêm nay, có lẽ là đêm dài.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Kẻ Phá Đám

Khi một người con gái nói rằng đã tha thứ cho bạn, hiển nhiên là sẽ tha thứ nhưng không hề hoàn toàn. Dung cũng thế, đã cắn tôi sưng tay, nhưng hình phạt đâu chỉ có vậy. Nàng lôi tôi đi hết chơi trò này đến trò nọ, mặc cho tôi thờ đốc đằng sau. Nàng chơi thì ít, hò hét cổ vũ tôi thì nhiều. Gì chứ mệt nhưng cũng vui, ánh ngời một chút hạnh phúc.

Tôi thì chán ngán mấy cái trò ném lon, ném vòng lắm rồi. Chẳng khác gì cái hội chợ hay đoàn loto gì cả. Nhưng nàng thì cái gì cũng không tha, bắt tôi chơi cho bằng được, đòi lấy cái kẹp tóc, rồi thì cái nón lưỡi trai. Nhăm nhe mãi cũng chẳng trúng cái nào. Đôi ý nàng dắt tôi về lớp rủ đi chơi trò chơi tập thể.

Cái trò mà anh em chúng tôi hào hứng nhất là đây. Bịt mắt bắt dê, cái trò theo cái nhìn nhận của các ông bà ta ngày xưa là trò chơi thuần túy mang bản sắc truyền thống. Nhưng dưới con mắt tuổi học trò, đó là một trò chơi mang tính chất trai gái hơn bao giờ hết.

-Nhiều ra ít bị, nhiều ra ít bị. Ít ra nhiều bị.

-Bón ấp ngà.

- Xù xì, xù xì.

Tôi vinh danh người chiến thắng cuối cùng, vậy là cơ hội tới. Anh quân trò bịt mắt tôi và bắt đầu lừa tôi đi kiếm dê. Dê đi kiếm người đây.

Lừa một hồi, dê không thấy, người cũng không thấy đâu. Thịnh thoảng chúng nó còn đánh lén chiến sĩ, bẹo má,cốc đầu, cù léc tôi. Tôi tuột cái bịt mắt ra. Nhìn anh quân trò nhăn nhó :

-Đồng quá anh ơi, sao em bắt nổi.

-Ừm, đồng thiệt, chơi kiểu khác.

-Kiểu gì hả anh.

Ông quân trò bắt lớp tôi xếp hình vòng tròn, và bịt mắt tôi lại. Tôi đoán được ý đồ, gì chứ em đi dếp lảo trong bụng anh nhé. Tôi nhớ rõ vị trí Dung đang đứng. Nhưng oái ăm thay , lảo xoay tôi hai ba vòng chóng hết cả mặt, làm lệch phương hướng.

-Một ,hai ba, nửa vòng nữa. Ba vòng rưỡi- Tôi lằm thằm đếm trong bụng.

-Nào, em đi đến bạn nào thì bắt và đoán tên bạn đó nhé.

Tôi cười thầm về chắc cú, xoay thêm nửa vòng, hướng thẳng về hướng Dung bước hoành tráng.

-Nàng ơi, dê, à quên , người tới đây.

-Dừng lại, rồi, em nắm tay, sờ mặt và đoán bạn em đứng trước mặt coi.

Tôi đưa hai tay ra trước, canh độ cao của nàng mà né cái vị trí nhạy cảm ra. Lỡ lại như Ngô Không lỡ đại hái đào như hôm va vào Ngữ Yên, chắc tôi bị xé xác mất.

Tôi đưa tay, sờ sờ hai má và cảm. Có vẻ hình như người đó ngại ngùng. Bên cạnh bạn bè tôi rú lên ủng hộ. Thôi, chuẩn rồi, mình phục mình sát đất.

Tôi hùng dũng tuyên bố:

-Đưa tay ra.

Nàng đưa tay ra, tôi cầm hai bàn tay của nàng đưa xuống. Cái tay nhỏ bé này thì không trật đi đâu được nữa rồi. Thế là hoàn hảo dù cho có chút thủ đoạn.

Bỗng nhiên tôi nảy ra một sáng kiến, tò tính. Gì chứ, ngay khung cảnh hoàng hôn đang xuống, bạn bè xung quanh, sẽ làm chứng cho tình cảm tôi dành cho nàng. Đêm tối ư, gạt qua một bên.

Khẽ khom người, tôi thì thầm:

-Tớ....thích cậu.

-À, thằng bệnh.

Tôi cứ ngỡ trong đầu sẽ là giọng nàng, cái giọng con gái ngọt ngào sẽ ngập ngừng bối rối mà đáp lại:

-Tớ cũng thế, tớthích cậu.

Chứ chưa bao giờ, tôi dám nghĩ trong đầu lại là cái giọng của một thằng con trai sẽ thốt lên sau đó. Nhầm người à, hay sao đây, ai đứng cạnh nghe lên. Tôi chói với dẹt phăng cái khăn bị mặt ra.

Trước mặt tôi là cái thằng Long con. Hồi trời, sao mày không cao lên một tí, không đen, trâu, hôi mà lại nhỏ bé, đã thế cái tay còn như con gái thế hả Long. Bên cạnh đám lớp tôi ôm bụng cười nghiêng ngả, như kiểu chưa bao giờ được cười ấy.

Thằng Long đã nhỏ con còn thừa nước đục thả câu:

-Quý sứ, thích tôi sao không nói sớm.

-Be.....ệnh. Ai thích mày?

Hồi trời, chúng nó còng cười ngặt nghẽo, có đứa cười còn chảy nước mắt. Dung còn dựa cả vào con Hằng bán chanh, ôm bụng cười.

Bách nhục xuyên tim, nhìn quanh nhìn quất kiểm cái hổ. Tôi gào rú muốn giết chết cái lão quân trò, xoay thế nào mà nhiều đến vậy. Lúc xoay tôi đã ở trước mặt Dung, nhưng tôi tính toán sai, nên xoay mặt lại tiến về phía Long con. Tôi bóp mạnh hai tay, thằng Long con la oai oái, trở về chính giọng:

-Đau tao, đau, thằng trời đánh.

Vứt hai bàn tay xấu xí, tôi lăm bằm găm mặt trở về chỗ. Nàng vẫn nhìn tôi cười nắc nẻ. Tôi thầm kêu khổ:

-Cười cái gì không biết, mình vì ai đó mà chịu nhục còn cười.

Lớp tôi vốn có truyền thống thù dai, làm điều tốt thì nó vu là tán gái, nên những thằng mà tán gái thì nó ghép cho thành dê công khai. Vì thế đến trò chột chân đá bóng, mỗi bên năm cặp. Tôi với thằng Long con bị bẻ vào sân, cả lũ trai gái hè nhau giữ chặt, cột chân hai thằng lại. Nhìn các cặp khác mà ghen ăn tức ờ.

Nhục chí anh hùng, tôi với Long con ôm eo nhau, hai tay chĩa thẳng ra, xông vào chiến trận. Kiểu như khiêu vũ giữa bầy cừu vậy, Đụng thẳng này, đá đít thẳng kia, cộc đầu đũa nọ. Lớp tôi cổ vũ cười nghiêng ngả. Cuối cùng banh bóng chẳng thấy đâu mấy thằng con trai hề nhau nhảy vào đè lên nhau, loạn cả một khoảng sân trường.

Khỏi phải nói, gian nan mới thể hiện được tấm lòng, nàng lôi tôi ra khỏi cả đám hỗn mang, kéo tay tôi chạy về trại. Mặt mũi tôi bị đè cho méo dạng. Không biết thằng nào trong lúc vô ý còn cho rằng môi tôi lẫn lộn. Thấy mặn mặn trong miệng.

Nhưng đi với nàng, đành phải giữ lại trong miệng, chứ chẳng bao giờ dám phun ra. Sợ nàng lo lại chăm sóc thì què lăm. Con trai mà, yếu đuối với cái gì, chứ có mặt người mình yêu thương, phải cứng cáp lên chứ.

Buổi tối hôm đó, bốc trứng cái hộp com thịt luộc. Xong, đen rồi. Ngồi cạnh nàng nữa, làm sao mà ăn đây. Cái vết thương trong miệng thì còn, ăn mắm ớt vào thì khỏi nói, rất đến từng milimet luôn. Tôi ậm ừ, trệu trạo nhai com trắng với thịt.

Phong mập nhìn tôi, vẻ thông cảm:

-Ế, T, sao mày không ăn thịt, còn không chan mắm vào nữa vậy?

-Ồ, ờ.....tao, ăn chay.

Hết đường, tôi lại nghĩ ra cái trò ăn chay, nàng nhìn tôi vẻ băn khoăn khó hiểu:

-Không ăn, ăn chay thì để tao nhé!

Tôi im lặng và đau lòng nhìn từng miếng thịt của tôi chuyển qua cái hộp com của nó. Đau lòng, cầm đũa và com trắng với rau sống, bát com chan đầy nước mắt.

Nàng nhìn tôi, cười mỉm. Không nói gì cả, chỉ huých nhẹ tay vào tôi, tôi ngơ ngác nhìn lại mà chẳng hiểu lí do gì.

Ăn com dọn dẹp xong, cả lũ ngồi trong trại bắt đầu lôi bài ra đánh quẹt nhọ nôi. Không hiểu chúng nó nghĩ cái gì, đem nhọ nôi hòa với nước, ai đánh thua bị quẹt và đuổi ra. Trai gái bình đẳng, một sòng cả. Một tiếng sau là thấy toàn thổ dân. Con gái có râu, con trai lông mày lá liễu, nhìn thế thôi là buồn cười rũ rượi.

Chán chê, để nguyên cả bộ mặt như thế, chúng tôi xếp vòng tròn quanh người thằng Bình boong nghe nó chơi đàn. Lâu lâu, mấy đứa nghịch ngợm còn nắm tay nhau lên nhảy đập đình. Nổi hứng, tôi nắm tay nàng, lên hòa chung cái không khí vui vẻ. Một cái nắm tay tự nhiên, dù có chút gì đó là tình cảm, nhưng lúc đó, nó đơn thuần chỉ là cái nắm tay giữa hai người bạn khác giới, cái nắm tay giữa tình bạn bè. Nó chân thật, không ngại ngùng, không ai cười chê, chọc ghẹo cũng như ganh tỵ. Chỉ còn lại tiếng vỗ tay ủng hộ. Tôi và nàng cứ thế, nụ cười tươi lung linh trong bầu trời đêm, ẩn sau cái bộ mặt nhem nhuốc bởi nhọ nôi.

Một vòng trái đất chính bản không cover, remix bậy bạ được đập diu cất lên, dưới ánh trăng nhẹ nhẹ, dịu dàng. Chúng tôi ngồi im và hát, tiếng vỗ tay hòa lẫn nhịp đàn.

-Một vòng trái đất, một vòng trái đất.

Tiếng đàn vẫn vang lên, tiếng hát cũng vang lên. Khung cảnh ấy nên thơ và mộc mạc, nhưng nó mãi là bức tranh không thể quên trong quãng đời học sinh. Thứ đáng giá là chủ đề “tình bạn” bức tranh ấy.

Mình An, và Hương, hai cán bộ lớp bên nhẹ nhàng đến vỗ vai Dung và Linh vẹo:

-Lên văn phòng đoàn họp phổ biến.

Dung và Linh háp tấp đứng dậy, tôi nắm tay nàng kéo xuống. Cái nắm tay này đơn giản là cái nắm tay tình cảm, nó thể hiện sự níu kéo ở lại. Dung nhìn tôi cười:

-Một xíu rồi quay lại thôi, ăn com nhà vác tù và hàng tổng mà.

Tay tôi thả lỏng tay nàng, ừ, tôi biết, nàng luôn như thế, đơn giản sau vẻ lạnh lùng là một trái tim đầy quan tâm, sau vẻ tình nghịch luôn là một cô bé đổi hờn đáng yêu, là một bí thư gương mẫu lo cho bạn bè. Tôi tin tưởng nàng, cười:

-Không chờ à?

-Chờ gì cơ?

- Chờ đuổi.

-XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX !

Nàng trẻ môi, rồi nhìn tôi nở nụ cười. Quay bước lên văn phòng đoàn.

Tôi quay lại đám bạn thân yêu của mình, đứa nào cũng đáng yêu và thân thương, cái dịp đó, lớp tôi là một. Đơn giản, vui tươi, quan tâm nhau và đang hòa cùng một giai điệu.

-Giờ, một người lên hát, Bình đàn cho.

Tiếng đàn lại tiếp tục vang lên, kèm theo những tiếng ca. Dù cho nó là nhẹ hay ồm, khàn, có âm điệu hay hát ngang như cua, có lời hay sai lời, với tôi nó đều tuyệt vời cả. Giữa những con người đồng điệu tâm hồn, không có chỗ cho những khuyết điểm. Tôi lặng im ngồi nghe thưởng thức, chìm đắm tận hưởng cái bầu trời đêm tuyệt diệu đó. Giá nàng vẫn ngồi cạnh thì hay quá. Giá như...

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Thầm Lặng

Tôi mãi mê nhìn cái khoảng không chung quanh tôi mà quên hết đi sự việc bên cạnh. Mãi đến khi một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai tôi, đánh thức tôi khỏi mơ màng:

-Về nhanh vậy?

Tôi ngoái đầu ra đằng sau, thầm cảm tạ ông trời đáp ứng cái điều giá như tôi vừa thốt ra.

Không phải Dung, cũng không phải cô bạn Ngừ Yên. Là chị Xuyên, chị nhẹ nhàng và duyên dáng, khác với cái vẻ quyền uy bất nạt tôi như hồi đầu.

Đề mặc tôi ngỡ ngác, chị ngồi vào chỗ trống Dung vừa đi hồi nãy, chị nhìn lớp tôi:

-Cho chị tham gia chung nhé.

Hắn lớp tôi chẳng thể phản đối với một bậc đàn chị dễ thương, miệng cười duyên dáng này. Hề chị cười thì khuôn mặt thánh thiện biết bao, năng động trong quần jean, áo thun trắng, đúng với cái gu cá tính của chị: đôi khi tình nghịch mà cũng không làm mất đi vẻ nữ tính.

Chị ngồi cạnh tôi, bỏ tôi ngỡ ngác nhìn, chị vỗ tay và hát theo ca khúc Sát cánh bên nhau của Kiên cận.

Tôi chờ chị phản hồi ánh mắt, mãi một lúc sau chị mới quay lại:

-Tính tìm em từ lúc sáng, mà cán bộ lớp phải lo nhiều thứ quá.

- Tìm em, có việc gì không?

Tôi vừa hỏi, tìm vừa đập thình thịch, nghi ngờ lắm. Biết đâu bà Nữ Tặc này canh me khoảng thời gian này để tỏ tình với tôi. Dù cho là rất nhỏ nhưng thăm họa thì rất to nhé, tôi phải đề phòng trước.

Vẫn bỏ rơi tôi,miệng chị khê vu vơ:

-Tình yêu sẽ luôn luôn còn mãi, tình bạn sẽ luôn luôn còn hoài. ...

Tôi kiên nhẫn, không dám rút dây động rừng, ngồi im, như muốn hòa tan vào không khí, tránh gây ra cái gì đặc biệt để chị chú ý.

Chị quay lại nhìn tôi:

-Sáng nay, ừ, em đá hay lắm!

-!!!

-Nếu sáng nay, không có.....lớp em hẳn đã vô địch rồi!

Tôi hít thở một hơi dài, nghĩ ngợi một lúc rồi lên tiếng:

-Chị, em nói nhé, chưa chắc đâu.

-Sao?, chưa chắc cái gì?

-Còn 11m mà. Chắc gì lớp em đã thắng lớp chị chứ.

Chị nhìn tôi, ánh mắt có vẻ phản chiếu chút ít bất ngờ. Im lặng, tôi tiếp lời

-Chị à, chiến thắng là chiến thắng, thua là thua. Nhưng nó chỉ là một cuộc chơi, và tụi em là nhà vô địch của tất cả mọi người trong lớp rồi. Em không buồn, dù có hối tiếc. Vui là đáng khác vì đã giành được nhiều hơn một chiếc cúp và chiếc áo vàng.

Những lời tôi nói ra, không chút oán than, không chút hờn dỗi. Tôi đã thấm thía bài học được ông anh tôi giảng dạy, cũng không muốn tỏ vẻ cứng đầu để chị Xuyên phân nào đó ghét tôi. Đó, đơn giản là lời của một thằng con trai, tự tin và dám đương đầu vào hiện thực.

Không đổ lỗi hoàn cảnh, không thoái thác bản thân.

Chị nhìn tôi, và cười. Nụ cười ấy thật cuốn hút khó tả.

-Chị cười gì, bộ em nói gì sai sao?

- Không , chị cười vì cậu em ngày nào còn đi học muộn vác đồ cho chị nay đã lớn rồi.

Tôi bối rối gãi đầu gãi tai. Nhìn chị cười trừ.

Chị nhìn tôi, và chậm rãi:

-Nói chuyện riêng với chị được chứ?

Tôi không hề phản đối, dù có linh cảm sẽ liên quan đến vấn đề giữa tôi và chị. Nói được làm được, phải đương đầu dù sớm hay muộn.

Tôi và chị đi ra phía hành lang lớp tôi, bên mé trái. Ngồi lên ban công, chị chậm rãi bắt đầu.

-Chị Hạnh nói gì với em?

Tôi ở người ra:

-Dạ, dạ.

Chị nhìn tôi, ánh mắt thông cảm:

-Chị biết, vì chị chơi thân với Hạnh. Từ nhỏ, khi chị khóc nó luôn ở bên động viên. Hôm đó chị cũng khóc mà nó đi đâu mất, dù chị biết hẳn nó có lý do quan trọng mới như vậy. Và chị đoán nó đi gặp em.

Chị thẳng thắn với tôi, nhưng tôi hoàn toàn cảm thấy thoải mái. Bởi người chị tôi quen, khi dịu dàng như thế này là lúc chị cho tôi lời khuyên quý giá. Và hẳn lần này tôi chắc không phải thất vọng.

-Em có bị ép buộc thích Dung?

-Không hề ạ!

-Dung có thể cảm em thích bạn ấy?

-Không luôn ạ!

Chị nhìn tôi, vẫn nụ cười ấy:

-Vậy thì khi em thích một ai đó, em không cần phải được sự cho phép của đối phương, cũng như trong thâm tâm em biết tình cảm đó cũng không ai có thể cấm đoán được không?

Tôi im lặng, và thừa nhận. Cái im lặng trước một chân lý đúng đắn hoàn toàn.

-Vậy khi em biết người đó thích em, em cảm thấy thế nào?

-Em.....Em không biết nữa.

-Chị thì biết, chị sẽ làm thế nào?

-Chị biết.

-Ừ, chị vẫn sẽ coi trọng người đó, vì người đó là người bạn của chị. Cũng như Huy, chị đối xử với cậu ấy như người bạn của chị, dù Huy có tình cảm với chị. Đơn giản, cậu ấy tôn trọng và quan tâm chị, dù gây cho chị không ít khó khăn.

-Vẫn coi trọng.....

-Ừ là coi trọng. Khi em có ai đó dành tình cảm cho em, hãy nhìn nhận tình cảm ấy, tôn trọng nó dù cho mình không cần.

Tôi như người lững lờ bước vô định bấy lâu này, choàng tỉnh khỏi cơn mê. Tôi đã bỏ sót đi điều mà tôi nên thấy, vậy có sao bấy lâu nay tôi chỉ lảng tránh mà không trân trọng tình cảm của chị. Hãy cho người khác cơ hội được làm bạn, dù tình cảm của người ấy đã hơn thứ tình cảm dành cho người bạn thông thường.

Tôi lấy hết dũng khí, nó rõ từng chữ:

-Vậy sao, chị thích em!

Chị nhìn lên tán cây trước lớp tôi, vẻ mơ màng nhớ lại:

-Vì chị nhìn thấy một cậu con trai, có lần đá bóng, bị đối phương chơi xấu mà vẫn bắt tay đối phương. Khi đó không phải cậu con trai đó yếu mềm, mà cậu con trai đó tôn trọng đối thủ, tôn trọng cuộc chơi, và đặc biệt hơn là tôn trọng nhân phẩm của mình. Đó là em.

-Chỉ vậy thôi sao?

-Ừ, chị nghĩ là vậy, vì đó là kí ức về em rõ nhất, con gái đôi khi thích không cần lý do.

-Vậy tại sao chị nói với em hết mọi chuyện, không sợ em...?

-Từ chối ấy hà, với chị không quan trọng, chị chỉ sợ không được làm bạn với em. Nó quan trọng hơn cái gọi là đồng ý.

Chị dừng lại nhìn tôi, cái nháy mắt dò thám tôi xem tôi đã hiểu ra gì chưa. Tôi nhìn chị cười.

-Em lo hão vừa thôi, chị quý em hơn một người bạn khác giới bình thường, nhưng chị đủ tỉnh táo để không nói với em.

-???

- Vì đó là tình cảm, nó đơn giản để nó tự đến tự đi, không phải theo kiểu bộc phát.

Chỉ câu nói đó, tôi lại tỉnh con mê nữa. Nó như kiểu tôi nằm ngủ, mơ thấy tôi đang nằm mơ nữa vậy. Giấc mơ lồng vào nhau, ảo diệu. Và chị đã đánh thức tôi đến hai lần.

-Đi thôi cậu bạn.

Chị đi trước, tôi tung tăng đi sau. Về đến khu trại lớp tôi. Chị với tôi đăng kí song ca ca khúc “Chuyện chàng cô đơn”.

-Nó đi với chị ấy mà cô đơn.

-Tao mách, tao mách.

-Nước mía nghĩ lại!!

Tôi nhìn chị cười. Nụ cười thoải mái và trân trọng, không chút gì tránh né. Đơn giản là tôi đã hiểu chị hơn, và cũng rõ chị đã đang trân trọng tôi.

- Vì thật lòng anh chỉ có, một chuyện tình xa xôi quá, nào hãy hứa đi em sẽ không hững hờ.

Vâng, em sẽ trân trọng không hững hờ với người nào trân trọng mình. Vì tình cảm là thứ từ con tim, không ai cấm cản, không ai ép buộc. Nó là sợi dây gắn kết con người. Dung, chờ T nhé, tình cảm thật lòng này sẽ tự đến tự thể hiện, nó không cần đòi ba câu chữ kia nữa. Chắc Dung hiểu, đúng không?

Sợi dây liên kết ấy mấy ngày qua đã rõ ràng. Có lẽ chúng ta đã quan tâm nhau nhiều hơn, đã có bước tiến dài hơn, nhưng đó chưa phải là lúc để nói ra những câu như vậy. Cứ như bình thường, trái tim tự hiểu rõ, đó mới là điều cần thiết trong tình cảm.

Tình cảm, đôi khi là thứ gì đó, im ắng, trầm lắng. Nhưng bạn không bao giờ sống thiếu nó một giây, một phút. Chỉ cần cái sợi dây liên kết kia còn, thì đối phương sẽ hiểu chân tình của bạn. Đơn giản thế thôi T ạ. Mây đã lớn hơn một chút rồi đó.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thanh Niên Ưu Tú

Những ca từ của ca khúc “Chuyện một chàng cô đơn” vẫn cứ vang lên. Tôi và chị vẫn ngồi đó gần như dựa lưng vào nhau. Thoái mái và nhẹ nhàng, hai chúng tôi hoàn toàn phiêu vào lời ca khúc. Cái sợi dây liên kết ấy càng mãnh liệt hơn.

Những ngón tay chị khẽ chạm vào ngón tay tôi, tôi không quay lại, chỉ cố để mà cảm nhận chị sẽ làm cái gì tiếp theo.

Lòng bàn tay tôi hình như có một vật được tay chị đặt vào. Tôi nắm tay lại, vật đó nằm gọn trong tay tôi. Không tò mò, tôi để nó lên túi áo trước ngực. Rồi thản nhiên hoàn tất ca khúc mà tôi với chị đang song ca.

Chị nhìn tôi và ngân dài lời cuối bài hát, nhẹ nhàng chị đứng dậy chào lớp tôi ra về, để mặc cho những thằng con trai ngẩn ngơ nhìn theo, những đứa con gái quý chị ra sức níu kéo ở lại.

Tôi gật đầu chào chị, cái gật đầu cảm ơn. Tình bạn của chúng tôi đã đứng vững trước nguy cơ đổ vỡ. Với tôi thật không có gì vui hơn nữa.

Thằng Linh vẹo trở về đã dắt tôi ra khỏi ghế khách mời. Nó bắt đầu tru lên cái ca khúc Vùng trời bình yên. Tôi nhìn nó cười nắc nẻ, Dung ở bên cũng đang hát phụ họa nó. Nhìn nàng, tôi mừng tượng ra sợi dây liên kết của tôi với nàng. Sợi dây tin tưởng và chân thành ấy đang bắt đầu kết nối đến đối phương.

Nàng quay lại nhìn tôi, hai mắt nhắm tịt lại, nở nụ cười tươi tắn, cái sóng mũi cao làm cho khuôn mặt trở nên đáng yêu hơn bao giờ hết.

Nàng kéo tay tôi ngồi xuống, rồi vu vơ đưa cả ngã nghiêng cái đầu hòa cùng điệu nhạc. Đôi khi mái tóc ngang vai khẽ lướt qua tôi. Mùi hương ngọt ngào, nồng nhưng hoàn toàn khiến người ta say đắm.

Kiên cận cốc đầu tôi, chỉ chi nàng, tôi nhún vai làm ra bộ sợ sệt. Nó cười đều tôi rồi quay qua nói nhỏ với Trang. Hai đứa nó từ từ rút ra khỏi đám đông một cách lặng lẽ. rồi đi về phía ghế đá sân trường.

Tôi học theo ngay thẳng quân sư của tôi, lấy cái tay khều nhẹ lên vai nàng:

-Í, ồ, e...

-Gi, cháy hả?

-Hơn cả cháy, đi dập lửa không?

Nàng đứng dậy đi theo tôi, tiến vào trong trại, gì chứ nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất.

Tôi và nàng ngồi xuống, dựa vai vào nhau.

-Đi họp có gì không?

-Không, chỉ là đốt lửa trại, phân công coi trại, rồi trò chơi tập thể thôi.

-Chỉ có thể thôi mà bắt đi lên đi xuống hoài.

-Hi hi, công việc mà!

Dung ngồi vu vơ khẽ hát cho tôi nghe, ca khúc này không phải của Quang Dũng:

-Nắng tắt trăng vừa lên cuối đường.....

Bài gì ? Tôi hoàn toàn không nhớ ra cái tên lúc ấy. Tôi cựa quậy người, hỏi nàng:

-Bài gì vậy? Nghe rồi quên tên mất tiêu.

-Ngốc!

-Ngốc gì, đôi lúc quên thôi chớ bộ.

Nàng nhìn tôi cười, nụ cười tình nghich hòa tan dưới ánh đèn vàng. Tôi mơ màng nhìn ra bầu trời đêm, cười, chỉ thế này thôi là mãn nguyện rồi. Cần thiết phải nói ra để nó trở thành rào cản cho một tình cảm tự nhiên không.

Nàng chợt tách khỏi vai tôi, người nghiêng sang bên kia, nhìn tôi vẻ dò xét:

-Khai ra, khai ra mau?

-Khai cái gì cơ?

-Cái gì trong túi áo kia?

Bỏ xù, nãy tôi bỏ lên túi áo, tôi cũng chưa biết là cái gì hết, quên phi tang chứng cứ rồi.

Tôi mở túi áo nhìn vào trong, một viên kẹo sô cô la đang nằm im. Nàng ghé đầu nhìn vào. Rồi lấy nó ra, nhìn nhìn.

Sợ nàng hiểu nhầm là của tôi dự trữ, ăn mất tiêu, tôi lên tiếng trước:

-Ý, không phải để ăn đâu, được tặng đó.

Nàng lờm lờm nguyt nguyt nhìn tôi:

-Ai tặng?

- Chị Xuyên, chị hôm bữa đi ăn chè đó!

-Còn gì nữa không?

-Ồ, hết.....hết rồi!

Nàng tiếp tục tăng độ sắc của ánh mắt lên, tôi luống cuống:

-Còn, còn, Ngữ Yên cho cây kẹo mút.

Nàng chia tay ra, ý hỏi kẹo mút đâu. Lục đục đứng dậy, tôi thiếu não lòi cây kẹo mút màu hồng ra đưa cho nàng. Nàng không nói gì, đứng dậy đi về phía cái balo của nàng.

-Thôi, kẹo ời chia tay này nhé- Tôi thì thầm.

Nhưng ngược với suy đoán của tôi, nàng lục cái ngăn ngoài một hồi, quay lại phía tôi, hai tay giấu giấu sau lưng. Đôi mắt vẫn sắc bén và hơi có phần sát

khí.

Hoảng loạn, lờ đầu nàng cầm cái gì bóp vào đầu tôi là có thể, tôi bắt đầu hơi run run. ...

Nàng khom xuống, chìa hai bàn tay ra. Là cái kẹo mút và viên Sô cô la. Nhưng ở giữa là viên kẹo bạc hà.

Nàng nở nụ cười:

-Giờ chơi thôi, giả bộ mà sợ thiệt, nhất .

-Tưởng mất kẹo rồi chứ.

-Hi hi, không thèm. Tặng thêm cho một cái nữa đó.

-Không giận thật sao?

-Xiiiiiiiiii í! Ai thèm giận, với lại T đâu có lỗi !

Tôi thở phào đưa bàn tay đón lấy ba viên kẹo. Vội vàng đi lại balo cất vào túi, dù gì đêm khuya cũng nên đề phòng hỏa hoạn.

-Nhớ là phải ăn viên bạc hà trước nhé!

-Vì sao lại ăn.Giữ lại chứ.

-Ngốc ơi là ngốc, ăn đi, rồi Dung cho viên khác!

Tôi cười hi hi và nhìn nàng. Gì chứ qua bao nhiêu việc, cách ứng xử của Dung luôn tinh nghịch nhưng hoàn toàn khiến người khác an tâm, thậm chí là bất ngờ.

Hai chúng tôi ngồi im nghe tiếng lũ bạn hát hò ngoài trại.Giờ thì tụi nó đã chuyển sang cái thể loại ba xàm ba láp rồi.

Mười hai giờ, lửa trại nhóm lên sáng bừng cả bãi đất trống cạnh sân vận động. Chúng tôi nắm tay nhau, không phân biệt khóa học, không phân biệt lớp này lớp kia. Vì thế mới cách đây thôi, bên tay trái tôi là ông anh nào đó khóa trên, mười phút sau đã là một bà chị lacoste nào đó, rồi thêm xú nữa là một thằng chung khóa. Nhưng mặc định một điều, đôi tay phải của tôi luôn nắm chặt bàn tay của một người nhỏ bé, một người quan trọng. Tôi sợ rằng, khi tôi buông tay, cái thằng Minh An gần đó nó sẽ a lê hấp đá tôi văng ra liền.

Tối, nàng lên văn phòng đoàn với Linh vẹo và hai bạn lớp phó của tôi phụ trách phân chia bánh mì, sữa để phát cho các bạn ăn khuya. Khỏi phải nói rồi, vui chơi cả ngày,nhiều đứa mệt nhoài ngồi ,nằm đủ tư thế. Cứ mỗi lần đi ngang qua đứa nào dù ngủ hay thức thì cán bộ lớp sẽ đặt bên cạnh một bánh mì và một bịch sữa.

Với mấy thằng tụi tôi, đang tuổi ăn tuổi ngủ, cái tuổi thần tiên thì làm gì có thảm tháp. Phong mập hãy còn thèm thường:

-Không no tụi này ơi!

-Không no thì nhịn , ăn hết còn la.

-Nhưng đói lắm, bụng tao còn sôi ầm ạch.

Tôi dòm địa thế xung quanh, chỉ hui hắt ánh đèn từng trại hắt ra, và tiếng nói chuyện của từng nhóm nhỏ. Ngon lành.

Ngoác tay đám chiến hữu :

-Ăn no chưa?

-No gì mà no, ăn cho vui chứ bỏ béo gì-Mấy thằng rì rầm đáp lại.

-Bản cùng sinh đạo tặc.

Khỏi phải nói anh em hiểu tôi đến thế nào.Chúng nó hiểu rằng cơ hội phải biết chớp lấy.

-Không trộm cướp của phụ nữ, ăn trộm cũng có cái tự trọng của thằng ăn trộm

-Ok này, khỏi lo.

Anh em chúng tôi chia ra, hai người một cặp. Tổng cộng sáu thằng, ngon lành .Chia ba mũi giáp công.

Hễ đi ngang qua thằng con trai nào đang ngủ thì dốt bánh mì và sữa làm chiến lợi phẩm. Thằng bên cạnh đứng làm cảnh giới. Tôi với

Hương đủ một cặp lung về phía sân trường. Sân trường có ghế đá nên người ngủ kẻ thức, chẳng thể nào gan to với tay lấy cái gì. Mà trở về tay không thì bách nhục với anh em.

-Mày có nghĩ là sẽ dư không?

-Dư cái gì-Mắt tôi bật đèn pha xa tìm kiếm đối tượng.

-Văn phòng Đoàn.

-Đừng nói mày lên đó trộm chứ.

Thằng Hương đủ cốc đầu tôi:

-Lên đó sao trộm, phải lừa.

Nó ôm vai thủ thi tôi, da gà tôi nổi từng cục, hơi sợ nhưng phản kích.

Tôi tốt về trại, lấy cái thùng mì đã hết veo của thằng Bình boong mang lên, đi hoang trắng về phía văn phòng Đoàn.

-Dung với Linh vẹo đi phát rồi, tiến hành!

Hai thằng tôi nhắm thẳng hướng văn phòng đoàn hiên ngang bước vào. Gì chứ ai chẳng như mình, cũng ôm cái thùng mà đi phát thôi. Có thêm nhân lực thì hà hưởng gì họ không mừng.

Anh khối 12 vui vẻ động viên bọn lừa đảo ráng lên, cố gắng đi ở sân trường đừng bỏ sót bạn nào. Hai thằng lừa đảo nhìn anh miệng nói không sao, vui vẻ ôm thùng tốt thẳng ra hướng sân trường, đảo vài vòng và cua về hướng trại. Tội nghiệp cán bộ. Chắc đang tự hào và ngưỡng mộ hai thanh niên ưu tú đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Kẹo Mút, Sô Cô La, Bạc Hà.

Tôi với Hương đủ về họp mặt với anh em.

-Mịa, nguy hiểm quá, suýt bị tóm.

-Đang lấy có ông khóa trên ngủ mơ, giật cả mình.

-Sao mày với nó vác cái thùng mì đi đâu thế.

Tôi đặt cái thùng xuống cái rụp, đầy ắp bánh mì ngọt và sữa trong ánh mắt thán phục của bốn thằng còn lại.

-Đi....đi xin à, sao lại nhiều thế này?

-Xin cái đầu mày, là nghệ thuật. Nghệ thuật đấy.

-Là sao?

Tôi với thằng Hương đủ nhìn nhau thuật lại câu chuyện về anh Cán bộ. Tụi bạn tôi ôm bụng cười lăn:

-Một mét vuông, hai thằng ăn cướp!

Sáu thằng tôi lôi đám bạn dậy bắt đầu chia ra, lộc bắt tận hưởng, ăn đi, tội vạ chia đều.

Bọn tôi ngồi cười vang, ăn uống no say, dô hò khí thế. Gì chứ hội trại không quây thì còn gì là vui.

Trở về nhà ,tôi thăm hại lết từng bước vào đến cái phòng thân yên. Vứt cái balo lên cái bàn học bữa bọn, tôi ôm cái gối ngủ khò khò. Đến nỗi mẹ tôi cũng bó tay khi gọi tôi dậy ăn cơm.

Một giấc no nê đến hai giờ chiều. Tôi xuống bếp lục tung cái nồi, bới tô com đầy ắp không nhìn thấy mặt người vác lên nhà ăn ngấu nghiến. Nghĩ đến tối hôm qua mà vẫn còn buồn cười ông anh Cán bộ.

-Hai em ráng lên rồi về nghỉ, làm tốt lắm.

-Dạ, không sao đâu anh, giúp mấy bạn thôi mà.

Vừa ăn cơm, tôi vừa cười để mẹ tôi nhìn tôi khó hiểu:

-Tôi qua đây ăn gì vậy bà hả con!

Ăn uống no nê, vác cái bụng bự chảng , lên xếp lại đồ đạc. Sực nhớ tới ba viên kẹo hôm qua, tôi lục ba lô lấy ra, nguyên vẹn.

Tôi cầm ba viên kẹo lên xóc xóc, kiểu như xin quẻ, xem viên nào rớt ra đầu tiên.Đầu thăm nghĩ viên bạc hà, nó lại rớt ra viên socola.

Tôi đổi kiểu, nhắm mắt , tung ba viên lên rồi mò. Mò trúng cái que kẹo mút. Sau đó đổi kiểu mấy lần nữa, viên bạc hà nó cứ né mặt tôi. Bực mình tôi cầm ba viên kẹo lên suy nghĩ.

Dung là viên bạc hà, cũng như tính cách của nàng. Nhiều khi nồng nhiệt , nó gây cho người khác cảm giác gì đó,nhưng rất nhanh, nó bị dập tắt bởi vị the mát.Nó khiến cho con người ta dễ chịu vô cùng.

Ngữ Yên là viên kẹo mút, màu hồng vị dâu. Luôn ngọt ngào và hiền dịu. Trước với sau thì nó vẫn như một không có gì thay đổi. Cái vị đó đi vào rồi nó sẽ lưu luyến mãi trên vị giác.

Chị Xuyên là viên sô cô la. Đắng nghét. Cũng như chị ban đầu tiếp xúc, có gì đó mạnh mẽ của con trai, bóc lột sức lao động, trù dập, nhưng sau đó vị ngọt lên ngôi, nó hoàn toàn khác hẳn với vị của kẹo mút, nồng hơn, thơm hơn và cũng ngọt ngào hơn.

Bỗng cái kẹo mút rời khỏi tay tôi, chui tọt vào miệng anh trai tôi. Cái lão trời đánh giờ mới về, lợi dụng lúc tôi mơ màng, giật kẹo của tôi. Hấn ngậm cái vỏ vào vì nghĩ như thế tôi sẽ không đòi lại.

Tôi vật lảo xuống giường, đề lên,bóp cổ, lão vẫn nhất quyết không nhả cái kẹo mút ra cho tôi. Tôi bóp mũi, nhéo tai, cù léc lên tù tù, lão trời đánh mới nhả ra , lão hít lấy hít để cái không khí bị tôi cầm vận này giờ:

-Có cái kẹo thôi ,không ăn cho tao đi !

-Mơ à, không cho.-Tôi cầm cái kẹo toàn nước miếng, đề balo ông anh tôi lau lau.

-Không cho thì thôi,tao đi ngủ rồi ăn cơm-Nói chưa đầy hai phút, lão đã ngáy khó khò.

-Thực hiện lời hứa nào!

Tôi bóc cái kẹo bạc hà và tận hưởng. Leo tót lên ghế, tôi mở máy tính. Lạch cạch đánh chữ google.com rồi xuống ô search:

-Nặng tắt trắng vừa lên cuối đường-Enter.

Kết quả đập vào mắt tôi đầu tiên là ca khúc Tình yêu tìm thấy của Quang Vinh. Tôi nhảy cẫng lên sung sướng. Mẹ tôi ở dưới nhà tường hai thằng con hồn chiến xách cán chôi đi lên:

-La hét gì, hai thằng con chó mèo!

-Dạ, không có gì, anh con ngủ rồi, mẹ nhỏ thôi cho anh ngủ!

Đóng cửa phòng, tôi hóa rồ trong cảm lạnh. Bài hát này đáng lẽ tôi phải nhớ ra ngay chứ, sao bây giờ tôi ngồi tra gõ thế này. Thảo nào nàng chê mình Ngốc. Đúng là Ngốc quá hóa Ngu luôn.

Click chuột vô cái link đầu tiên, tôi mê mê nghe đi nghe lại. Hai tiếng đồng hồ sau đó, mặt tôi cứ toé toét hẳn lên, và tất nhiên vẫn nghe Tình yêu tìm thấy. Chưa thỏa mãn, tôi tải vô Mp3 để nghe những lúc ghiền.

Tối hôm đó, tôi xón xác làm hết công việc nhà, phụ mẹ tôi mọi thứ. Mẹ tôi nhìn thằng con trai lác đầu:

-Mày đi cắm trại hay cái tạo mà tốt tính thế hả con.

Tôi chỉ cười, mà chẳng dám thổ lộ với mẹ tôi. Cứ im lặng thôi, sợ dây liên kết nó báo thế mẹ ạ.

Sáng hôm sau, vừa mò lên tới lớp đã nghe thầy mắng xa xa vì cái tội đi học muộn.Chẳng sao cả, tôi cúi mặt mà vẫn mỉm cười. Nụ cười vì vừa được tìm thấy tới qua. Thầy cứ mắng chuyện của thầy, còn học trò thì cứ cười chuyện kia. Lớp tôi thì cứ há hốc mồm ra:

-Sao nó gan quá mày?

-Thằng này bị chửi mà nó còn cười, ngược đời!

-Ông mụ, bà mụ nào gắn ngược dây à!

Nếu là tôi bình thường đã đối đáp hoặc hoa chân múa tay cho mỗi đứa một nhát rồi.Không sao người buồn cảnh có vui đâu bao giờ, tôi đang vui nên cái gì nghe tin cũng vui hết.

Kết thúc một bài diễn thuyết gần mười lăm phút đồng hồ, tôi nhìn thấy tôi thân thương lạ lung, giọng thầy êm tai quá, sao không như mọi khi ,vừa nghe là muốn thùng cả lỗ nhĩ. Ngang qua mấy đứa bạn tổ trên, tôi chào:

-Ngày mới tốt lành!

-....!!

-Vui về nhà Cậ.!!

-.....!!!

-Bạn Hằng hôm nay xinh quá.!!

-.....!!

Bình thường nghịch quá,chúng nó né sợ vạ lây, buồn quá thì cách li vì không hiểu chuyện. Giờ tôi khen nhiều quá chúng nó nghi ngờ chân tình của tôi và cũng bắt đầu né. Đối đáp mang tính xã giao

-Ồ, ngày mới tốt lành!

-Ừ, cảm ơn!

-Chuyện, xinh nào giờ.

Bọn lớp tôi nhìn tôi như sinh vật lạ từ đâu bay tới. Xác ở đây nhưng hồn đã lên tới đâu thì tôi còn chưa rõ.

Dung nhìn tôi, lại mỉm cười và lắc đầu. Kiểu như muốn lôi tôi ra chỗ nào đó hỏi han là có gì vui, nhưng trước mặt bạn bè , cái vẻ mặt ấy thoáng qua rất nhanh.

Hôm ấy, trong tiết học, dân chúng được yên ổn và thầy cô cũng đỡ đau não với những trò của bọn xóm lá tổ tôi. Hạt nhân bùng nổ, đầu têu đang phiêu hồn theo gió, thì hồn nào mà ở lại bày trò chứ. Người lớn rồi, có người yêu rồi, ai lại nghịch nữa chứ. Tôi mở miệng cười hềnh hếch..

Bữa học hôm ấy, tên tôi không nằm trong lưu ý của sổ đầu bài nữa. Nó được giảm nhẹ chuyển qua ô ý kiến giáo viên tiết học.

“T không chú ý học ”.

Riêng cô dạy Hóa tôi, vì nhắc tôi quá nhiều nên phê hấn trong sổ đầu bài.

T “mất hồn “.

Giờ ra chơi, chúng bạn ủa vào hỏi han tôi, đứa sờ đầu, đứa bắt mạch, đứa áp ngực xem nhịp tim. Tôi ngồi im mắt lim dim:

-Cái gì thế mấy thằng bệnh!

-Thằng bệnh chê thằng tỉnh hả mày!

-Bệnh cái gì, tao bình thường!

-Khai ra, cái gì là bình thường, mồm mày ngoác đến mang tai kia.

Tôi vẫn cứ cười, tụi nó hè nhau, đứa tay đứa chân, nhắc tôi ra ban công giặt gạo. Trong lớp nàng nhìn theo tôi và cười. Còn tôi tất nhiên vẫn cứ cười.

Chúng bạn khốn nạn, giả tôi năm sáu cái đập cả mông, bỏ nạn nhân kéo xuống căn-tin. Vừa đi vừa thắc mắc:

-Nó điên rồi mày ạ, bị chửi cũng cười, giờ bị giặt gạo cũng cười!

Nó là cảm xúc, khi tìm con người ta có một thứ ao ước bấy lâu, nay thành sự thật thì niềm vui sẽ che lấp hoàn toàn mọi thứ xung quanh. Dù cho mọi việc trước mắt là gì, thì niềm vui đó vẫn luôn khiến cho con người ta vẫn cười, vẫn hạnh phúc. Tụi bạn khốn nạn, làm sao mà hiểu được tâm trạng của tôi lúc này chứ. Cười và cứ cười, đơn giản đó là cười hạnh phúc. Tao lớn rồi nhé!

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Theo Dõi

Kể từ cái ngày mà tôi được biết đến ca khúc Tình yêu tìm thấy của nàng hát cho tôi, tôi vui sướng phát rồ. Kiểu như kẻ mới trúng vé số độc đắc vậy, tôi bỏ mặc mọi thứ xung quanh. Chuyển sang trạng thái ngơ ngẩn ngẩn ngẩn của thằng học sinh chuyển lớp giữa năm, chứ không phải là đầu têu nghịch ngợm trong lớp nữa.

Mãi say men chiến thắng, tôi vui vẻ và hài lòng với cuộc sống hiện tại. Mỗi ngày đến trường là một ngày vui, và mỗi ngày vui đó tôi đều được ngắm nàng, cô bé ngồi đầu bàn với tôi.

Có lẽ nó sẽ kéo dài đến cuối năm nếu có vết gợn khó chịu. Đôi khi tôi bất gặp có ánh mắt nào đó xăm soi mình, dù chỉ là thoáng qua nhưng nó diễn ra liên tục. Lúc thì ngời căn-tin, lúc chào cờ, lúc ra ghế đá sân trường ngồi. Kiểu như có một điệp viên vô hình nào đó đang theo dõi nhất cử nhất động của tôi.

Ban đầu, tôi xuề xòa cho qua, không bận tâm lắm, có lẽ là một ai đó ngắm mình thôi. Tôi vẫn vui vẻ cười nói đùa giỡn với các chiến hữu.

Những ngày sau đó, sự việc ánh mắt xăm soi ngày càng tăng lên, thời gian tăng dài ra. Linh cảm đánh thức, nó bắt đầu reo vang báo động tôi:

-Chú ý, có nguy hiểm!

-Đằng sau, đằng sau....

Khỏi phải nói tôi bắt đầu quay đầu lại nhìn, nhưng không hề có thứ gì đó xảy ra tiếp theo. Ở căn-tin dù thế nào tôi cũng thấy toàn học sinh nô nức trò chuyện hay chen lấn xếp hàng mua đồ ăn. Giờ chào cờ quay qua cũng chẳng thấy ai giữa cả rừng người cả.

-Có khi nào, thằng Huy hay một thằng phiên bản khác của nó không?

-Điên à, thằng Huy làm gì dám đụng mày nữa?

Tôi tự trấn an mình. Cái kiểu bị theo dõi nó khiến cho người ta lo sợ, hồi hộp. Nó khác hẳn với cách thằng Huy đập tôi một trận. Cái kiểu này khiến cho đối phương ăn không ngon, ngủ không yên.

Nụ cười tôi dần tắt, xen lẫn chút lo lắng. Giờ thì hề ai đó nhìn tôi là tôi giật mình quay lại. Lũ bạn trong lớp nhìn đều hay cù léc, tôi cũng giật cả mình.

Sợ! Đương nhiên là sợ, có thằng nào không sợ ăn đòn. Nhưng tôi không né tránh, đơn giản sợ cái kỷ luật treo trên trường. Sợ lại làm liên lụy thằng Nhân đen như hời trước nếu nó vô tình bị dính đòn oan.

-T, sao dạo này mắt thâm thế kia!

-Ừ, mấy hôm nay mất ngủ đó Dung!

-Ngủ đi ông tướng, lo học bài ôn thi học kì há?

Nhắc tới thi học kì tôi mới nhớ, còn hơn một tháng nữa là thi rồi. Ông anh tôi mấy ngày nay cũng vui đầu vào học, trông như lão gà mờ ấy, tóc tai bù xù, mắt thâm quầng. Cuối cấp có khác, chẳng bù cho tôi, ăn rồi cứ nằm ườn ra mà ngủ, ngủ no nê sáng mai có mẹ gọi dậy.

Nếu không có vụ dò xét tôi đây thì làm sao tôi phải bận khoăn trần trọc mãi được chứ.

Kể từ khi 26-3 kết thúc. Tháng 4 cũng nhanh chóng đến, nắng càng gay gắt hơn, ve cũng bắt đầu rả rích đua nhau kêu trên nhánh phượng đỏ. Tôi thì vẫn bị đeo bám, tuy tần số không nhiều, nhưng cường độ ngày càng tăng. Đôi khi, cố gắng thần nhiên không để tâm.

Thường ra khỏi lớp, tôi đưa nàng ra cổng trường rồi mới tót ra xe, tức là so với hội chiến hữu tôi vẫn là thắng về muộn nhất. Vậy mà tuyệt nhiên cái vụ đánh nhau vẫn không diễn ra lần nữa. Chắc là chưa đến thời cơ.

-Không biết đến bao giờ, tụi nó mới bực mình đây.

Bắt đầu gương mặt tôi diễn tả nội tâm một cách hoàn hảo, từ vui vẻ hoàn toàn, rồi pha chút lo lắng, giờ thì nó đã chuyển qua xám xịt.

-Ấn đường của huynh đài có vẻ u ám, huynh đài ngồi xuống đây để tiên sinh ta xem cho ngời một quẻ.

Mấy thằng chiến hữu nhìn tôi cười nắc nẻ, tôi chỉ nhe răng mà cười hùa theo, miệng cười mà trong lòng hơi lo lắng. Nhân đen như hiểu ra chuyện gì đó:

-T, xuống căn-tin với tao.

-Anh em mình xuống luôn-Hội chiến hữu kéo nhau xuống căn-tin.

An vị với đồng nước uống và snack, chúng nó chụm đầu vào tôi:

-Mày có chuyện gì đúng không?

-Ừ!

-Tao cá không phải là chuyện nhà, vì mấy hôm đá bóng là mày còn vui vẻ, lên trường là mặt xám xịt lại.

-Tò tính tạch hả?-Kiên cận nhìn tôi phán đoán.

Tôi ngậm ngậm cái ống hút, lắc đầu. Không khí bắt đầu chùng xuống:

-Tao thấy như ai theo dõi tao ấy?

-Mày hoang tưởng à?

-Thật, không đùa, hơn hai tuần nay rồi.

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của tôi, chúng nó mới bắt đầu nghiêm túc lại. Bắt đầu hỏi han quan tâm:

-Mày biết mặt nó không?

-Biết được mới tãi?

-Đừng nói dính đánh nhau như tháng trước, kỷ luật nha mày.

Kỷ luật là thứ đáng sợ nhất trong trường, nhẹ cũng bị đình chỉ, tôi thiếu não nhai đá rệu rạo.

-Mày yên tâm, chắc không có gì đâu, chắc thấy mày nên thằng nào nó ngấm ậy mà.

Tôi nở nụ cười khô cứng với câu bong đùa của Bình Boong. Gần đến tiết học, chúng tôi mới rủ nhau đứng dậy đi về lớp.

Ngang qua cái bàn đầu, tôi thấy Ngừ Yên với thằng tãi từ đang ngồi ở đó. Thấy tôi Ngừ Yên vui vẻ vẫy tay:

-T, T, lại đây nè!

Đuổi lũ bạn về trước, tôi ngồi bên cạnh Ngừ Yên, nhìn thằng lằng tũn, nó mặc nhiên không thèm nhìn tôi đến nửa con mắt. Không khí đặc quánh sát khí của tôi pha thêm chút khinh khinh của thằng ngồi đối diện. May mắn là Ngừ Yên kịp lên tiếng:

-Đây là T, bạn học cạnh lớp Yên, bạn thân Yên đó.

-Bạn thân?

Thằng lằng tũn cắt ngang lời Yên, khiến cho tôi hơi bất ngờ. Ngừ Yên thì vẫn bình thường:

-Ừ, bạn thân.

-Vũ chưa nghe Yên kể về người bạn thân này bao giờ.

Đến đây máu nóng tôi sôi ùng ục. Gì chứ cái phép lịch sự tối thiểu còn không biết, khinh tôi thì được thôi, không cấm cản, nhưng lộ ra cái vẻ khinh khinh đó trước mặt Ngừ Yên mà ngay lúc đầu thì tôi không nhận được nữa. Tôi đứng dậy:

-Bạn chưa nghe nhưng đó là sự thật. Có gì khác nhau sao!

Thằng lằng tũn không đôi co với tôi, nó vẫn nhìn Ngừ Yên như chờ cái gì đó, coi như tôi không hề có mặt, cái thằng đang ngồi cạnh người đối diện nó chỉ là hạng ruồi muỗi vo ve thôi.

Tôi nhìn Ngừ Yên, cô nàng cũng không phản ứng gì:

-Yên, T về lớp đây. Có gì bữa sau gặp nhé.!

Nói là làm, tôi đi ra hướng cửa. Sau lưng lại có ai đó nhìn tôi, linh cảm lại báo thức:

-Cảnh giác, cảnh giác, ai đó đang nhìn.

Tôi quay lại, nhìn về hướng thằng Vũ với Ngừ Yên. Hai người đang nói với nhau cái gì đó, chỉ thấy chắc là bất đồng quan điểm, khi cả hai tranh lời nhau nói. Tôi lững thững đi bộ về lớp.

-Có khi nào là nó không, cái ánh mắt?

-Chắc không phải nó đâu, mình với nó chưa gặp nhau bao giờ?

-Chưa gặp nhau nhưng không phải là không ghét mày ?

-Nhưng mà thái độ nó khinh thường mình, thì việc gì nó phải quan tâm thằng nó coi không đáng một xu.

Châm dứt đầu tranh nội tâm, tôi đẩy thằng Vũ ra khỏi diện nghi vấn vì cái lí do:Nó không chấp mình làm gì?. Tiến về của lớp thì trống cũng vừa vang lên.

Vừa đặt mình xuống cái ghế, Dung đã nhìn tôi tóe lửa:

-Đi về muộn hen?

-Ừ, thì căn-tin mới về nè.

-Sao mấy bạn về hết rồi, giờ mới về, giấu gì hả?

Tôi quay xuống nhìn anh em chiến hữu. Thằng nào thằng đấy tảng lờ hết, kiểu như xin lỗi tao không bao che được. Riêng Linh vẹo dơ cái tay nó ra, chỉ vào vết bầm đỏ trên đó, rồi chỉ tay vào nàng. Thảo nào mà khai sạch thế.

-À, à trên đường đi về gặp Ngừ Yên nên hỏi thăm đôi ba câu thôi mà, xem học hành thế nào rồi...!

-Thật không, hay là hỏi cái khác?

-Cái khác?

-Nghỉ ngơi lắm...

Tôi chối bay chối biến, may sao Thầy dạy Văn bước vào lớp cứu cho tôi khỏi đợt khảo cung của nàng.

-Lên bảng nào.....!

-T, em đứng dậy..!

Vừa thoát vô dưa, gấp ngay quả dưa. Tôi lách thếch xách cuốn vở soạn bài buổi sáng với cuốn vở chép bài rời khỏi ghế.

-Tôi không bảo anh lên bảng?

-Hừ, thế em phải làm gì...?

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Khó Khăn

Thầy tôi nhìn tôi vẻ mặt buồn bã:

-Tôi đã bảo anh lên bảng đâu, hay anh thích lên kiểm tra?

Khỏi phải chờ thầy thốt ra lần thứ hai, tôi tốt trở về chỗ, đứng im không nhúc nhích. Từ Quý môn quan trở về không nên khiêu khích tử thần lần hai.

-Cho thầy một con số.

Không hiểu sao tôi có vẻ nghi ngờ, kiểu này rất là nguy hiểm, đâu có cái kiểu dễ dãi tha cho tôi thế chứ:

-Dạ, em chọn số 5.

Thầy nhìn tôi rồi lăm bắm:

-Hôm nay thứ mấy.

-Dạ thứ 2-Lớp tôi đồng thanh trong cái nhìn hoảng sợ với chiêu trò của thầy.

-Ngày nhiều?

-11!

- $5+2+11=18$. Mười tám à, số đẹp đấy!

Bắt đầu dò số, thầy tôi dò số thứ tự 18:

-Dung, lên bảng nào em!

Thôi trời, tôi há mồm tại chỗ. Lỡ nàng chưa học bài, thì tôi mới là thủ phạm khiến cho nàng bị điểm thấp chứ chẳng phải ông thầy quyền uy đang ngồi trên kia. Gì chứ mình bị thì không sao, vì quen rồi, chứ lỡ nàng có chuyện gì. Mỹ nhân cứu anh hùng rồi.

Nàng đi lên bực giảng trả lời, còn tôi thì ngồi khẩu thần phật phù hộ. Nhân đen đằng sau đấm mạnh vào lưng:

-Hại phu nhân, không bằng cầm thú.

Tôi chẳng dám đôi co, cứ ngồi khấn vái rì rào, lỡ chữ nó há bằng báng bỏ thánh thần.

Trời không phụ lòng người. Nàng mang con 8 về chỗ ngon ơ. Tôi thì mừng hân ra mặt. Nàng nháy mắt nhìn tôi cười tươi giòn giã.

- $2 \times 8 + 18 = 34$. Em số 34 tiếp theo!

-Chết tôi rồi!

Tiếng kêu thất thanh vọng lại từ phía sau lưng tôi, của thằng Nhân đen. Khỏi phải nói là thảm hại như thế nào. Nó đi không chút khí sắc, mặt găm xuống đất, mà theo thầy tả là con gà rù.

Con gà rù đặt cuốn vở lên bàn, miệng áp a áp ứng:

-Dạ, ơ, dạ.....!

-Có hay không.....?

-Dạ, là chưa ...

2đ..Nó xách con 2 đi về chỗ ngồi. Ngang qua tôi đang cười ngật nghèo:

-Báng bỏ thần linh, hậu quả khó lường.

Nó vút cuốn vở lên bàn, nghệt mặt, vò đầu sàu sàu.

Tiết văn kết thúc với giờ truy bài đầu tìm, và một bài luận văn về vấn đề tình cảm học đường. Mỗi bàn một bài thảo luận. Gì chứ tôi với nàng thì ngồi nhìn nhau đỏ mặt, mặc kệ hai đứa còn lại muốn viết gì thì viết. Bình thường suy nghĩ nhiều, nhưng dùng để viết ra e rằng sẽ chết ngại với đối phương mất.

Tiết cuối cùng là tiết thầy chủ nhiệm. Tiết Toán được coi là sở trường nên tôi khoan thai hưởng thụ, và hơn nữa thầy cũng không có vẻ đàn áp như thầy dạy môn Văn. Đang vui sướng hưởng thụ mấy đứa khác bị tra tấn bài tập, thầy tôi thờ dài:

-Học hành và ráng thi cho tốt, nên nhớ học lực yếu quá là sẽ bị chuyển lớp đấy!

Lớp tôi mặt xám lại, tôi thì càng xám hơn nữa khi nghe thầy tôi tiếp lời:

-Còn vụ hạnh kiểm nữa, yếu tố phụ nữa đấy.

Anh em chúng tôi bắt đầu hoảng loạn. Gì chứ hạnh kiểm là thứ đáng lưu tâm, nhất là tôi, chuyên gia bị đuổi ra ngoài, dính trâu vụ đánh nhau. Còn lại mấy chiến hữu kia cũng tái mét mặt với môn văn.

Dung nhìn tôi, ánh mắt lo lắng một chút. Hình như nàng tính nói gì đó, nhưng dừng lại. Tôi nhìn nàng nhún vai, như kiểu để sau hãy nói cũng được.

Lớp chọn là một danh hiệu mà học sinh phải phấn đấu để vào. Đương nhiên các lớp khác không thiếu nhân tài, nhưng so về sức học thì tính cạnh tranh ở các lớp chọn cao hơn. Bên cạnh đó việc được học nâng cao vào các buổi sáng, thì lượng kiến thức sẽ được nhiều hơn. Nắm bắt cái nhu cầu đó, trường tôi có truyền thống xét điểm cấp 2 để vào lớp chọn, đồng thời cuối năm thanh lý các suất rút hạng cho các học sinh không đạt danh hiệu tiên tiến.

Tôi có lẽ là loại hiếm hoi khi giữa năm được nhảy sang. Vì tôi là người thế suất cho bạn khác đã chuyển lên trường Chuyên, hơn nữa trong các vị trí ứng

cử, tôi nhìn hơn nên được vào lớp.

-Tùng, tùng.!!- Tiếng trống trường dồn dập.

Hết buổi học, cả lớp tôi nghệt mặt ra. Chúng nó thì đã được phổ biến quy chế lúc đầu năm, nhưng mãi chơi chẳng để ý. Còn một tháng cho mọi nỗ lực cứu vớt. Lối bàn ra tán vào loạn xạ.

Riêng tôi vẫn đề học lực không đáng lo ngại, vì ít nhất điểm cả hai buổi học chính và nâng cao đều không đến nỗi nào, không muốn nói là vượt trội so với mặt bằng.Điều tôi lo ngại lại nằm ở cái hạnh kiểm.

-Linh, xem bảng điểm thi đua coi mày.

Linh vội lật sổ, dò đến vị trí thứ 50, tôi nằm ở đó, với chữ Tb-Trung bình to tướng.

Nàng cũng xoay ra sau nhìn bảng chấm điểm thi đua. Quay lại nhìn tôi ánh mắt tóa lửa.

Chỉ đợi cái Hằng bán chanh và con Trang vừa ra khỏi bàn, Nàng đã lừ mắt nhìn tôi:

-Còn một tháng đó, tính làm sao thì làm, đừng để bị đuổi ra khỏi lớp đó nha!

-Ừ, biết rồi mà...!

-Chỉ được cái leo mép thôi, từ giờ phải phấn đấu lại!

-Phấn đấu gì cơ chứ, không phá được rồi!

-Phấn đấu ít nhất cho nó lên khá, bên cạnh đó phải đảm bảo các môn không dưới trung bình, ít nhất phải tổng kết trên 6 hết.

Tôi hoa mắt trước tình hình cụ thể của mình. Tất cả các môn trên 6 cho điểm tổng kết, và phải đạt học sinh tiên tiến. Cái vế thứ hai, tôi tự tin có thể làm được, cái vế đầu thì hơi bị khoai. Vì trước giờ tôi có truyền thống học lệch đã thành thương hiệu, mấy môn tự nhiên thì học có thể là ổn thỏa, còn lại :Văn, Anh Văn, Kỹ thuật , Giáo dục công dân thì thảm họa toàn ba với bốn.

Nàng lại nhìn tôi:

-Từ giờ, phải chăm học và không được để đuổi ra khỏi lớp, Dung sẽ giám sát.

-Hix, gì đâu mà gắt vậy...?

-Không gắt rồi mỗi đứa học mỗi lớp à!

Nàng bực tức đeo cặp đi về, chắc là chán với cái thằng đầu gối không hiểu được tâm tư nàng. Tôi nhìn theo nàng, hiểu rồi cô nương ạ. Tại hạ sẽ cố gắng!

Tôi xách balo lững thững đi ra khỏi lớp. Trên tai, cái head phone đang nhồi vào đầu tôi lời của bài hát:

-Sóng cứ trôi dạt nơi cuối trời.

Ra đến cổng trường, tôi lại bắt ngay cái tín hiệu của linh tính. Lại có ai đó đang nhìn dò xét. Tôi không biết là ai, vì sân trường lác đác vài học sinh hai lớp chọn buổi sáng chúng tôi. Hai lớp học thể dục khối 10.Nhưng chừng đó là quá đông để khoanh vùng đối tượng. Đang đứng ngẩn ngơ ở sân trường, tôi giật mình trước tiếng gọi đằng sau:

-T, làm gì còn chưa về.

-À, Ngữ Yên hả?

-Sao sắc mặt kém quá vậy?

-Không, không, chẳng qua là....

-...!!!

-Về chuyện cuối kì đó, tổng kết..

-Tổng kết làm sao?

-Đuổi ra khỏi lớp đó....?

-T á hả?

-Ừ, hạnh kiểm đó....

-Gi chứ cần Yên Giúp không?

-Yên giúp gì được.....!

Cô nàng nhìn tôi cười tủm tỉm, cất nghĩa cho tôi hiểu. Do chỉ có hai lớp 10 học buổi sáng nên việc chấm điểm sẽ đan xen nhau. Do đó việc vi phạm sẽ chuyển về lớp còn lại, nghĩa là nàng là cờ đỏ, nắm quyền sinh sát của tôi. Dù không cứu vãn nhiều nhưng có còn hơn không.

-Vậy á, cảm ơn nhiều....!

-Ừ,mà T ráng đừng nghịch chọc thầy cô nữa, kéo bi đuổi ra thì....

-Thì sao cơ?

-Thì mất mặt chứ sao!

Tôi định truy vấn cô nàng thêm mấy câu, tiếng còi xe bus đã vang đằng sau, chẳng kịp từ biệt ân nhân, tôi phóng thẳng ra bến xe. Vất chân lên cổ mà chạy, vậy mà tôi còn cảm giác như có ánh mắt dõi theo vậy. Tất nhiên không phải của Ngừ Yên, vì ánh mắt này hình như làm tôi rợn rợn bất an.

Tối hôm đó, nhà tôi trở nên đặc biệt với cái cảnh hai thằng con trai đua nhau học ở bàn học. Ông anh tôi thì căng thẳng giải đề thi, ôn kiến thức cho đợt thi quan trọng sắp tới, tôi thì lúi húi học lại mấy môn từ lâu đã bị bỏ rơi. Hi hục hí hoáy, quyết tâm ở lại lớp với cô nàng đầu bàn.

Trên trường thì có vẻ căng thẳng hơn nhiều, Dung bắt đầu thể hiện việc giám sát tôi chặt chẽ. Hễ tôi nhúc nhích động tĩnh là nàng ném liền một ánh mắt hình viên đạn sang. Hễ tôi quay xuống chọc léc hay giựt tóc mấy thằng bạn dưới là nàng cau mày nhắc nhở.

Tôi phải từ bỏ niềm vui, trở thành một thằng mọt sách chính hiệu, ăn rồi học, học rồi ăn ngủ. Đến lớp gương mẫu, không nói chuyện, không chọc phá, không quay ngang quay ngửa. Tất cả các môn đều giơ tay phát biểu, để tích lũy điểm nâng hạnh kiểm. Dù gì cũng thờ phào cho công việc đều tốt đẹp. Nội vụ có nàng xử lý, Ngoại vụ có Yên gánh đỡ bao che, tôi cũng nhẹ nhàng bớt phần nào.

Chỉ có ánh mắt ấy vẫn theo tôi hằng ngày, dù là ít hay là nhiều, đôi khi cảm giác ròn rợn. Nó theo ám ảnh tôi hoài, khiến tôi có cảm giác bí bách. Không khí trên trường giờ này với tôi có lẽ là chẳng được cười nói gì nhiều, mà có nhiều thì cũng không trọn vẹn vì bị cái nhìn soi mói đó phá hoại.

Ở nhà thì cũng căng thẳng không kém, việc học tập nhiều giờ liền với tôi là một gì đó quá sức. Nhiều khi tôi ngủ gục trên bàn mà không hay. Sáng sớm thi cứ 5h sáng dậy sớm theo lịch, tránh việc đi muộn.Người gọi tôi chẳng phải là người mẹ dịu hiền mà là lão anh trời đánh. Nhiều khi chậm trễ nướng thêm 5 phút là bị lão bộp vào miệng:

-Dậy, đi học mày!

Tôi bật dậy nhìn lão anh cay cú. Lão thân nhiên như không:

-Ế, ế giao kèo rồi nha mày, bằng mọi biện pháp làm cho mày dậy sớm!

Tiu ngui ,tôi lau bầu đi đánh răng, ăn sáng lên trường để đối diện với bà giám thị riêng và cái ánh mắt khó chịu.

“T gương mẫu đi học đây mẹ ơ”

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Huấn Luyện Ngoại Khóa

Thời gian càng về cuối, thì việc học hành của tôi càng căng như dây đàn. Dung thì càng ngày càng gắt gao với tôi hơn, hễ làm cái gì mà nàng thấy không vừa ý là bị lườm liên tục. Lão anh tôi ở nhà thì thừa nước đục thả câu, đánh tôi như mưa, coi như thú vui giải trí sau giờ học căng thẳng.

Chịu bao trăm ngàn khổ cực , thành quả cũng không phải là ít, trái lại nó có vẻ vẻ vàng gấp trăm lần bình thường. Ngay cả thầy chủ nhiệm của tôi cũng bất ngờ:

-Tháng này, thầy thấy thiếu thiếu cái gì đó?

-Thiếu gì hả thầy?- Lớp tôi lo lắng.

-Sao không thấy thằng T trực nhật.

Cả lớp tôi ầm ầm ôm bụng cười. Thầy tôi cũng vui vẻ:

-Dạo này sao hiền đột ngột vậy em, lớn rồi hả?

-Nó dậy thì thầy ơi-Thằng Phong mập bom đều ngay.

Cả lớp tôi cứ thế mà ôm bụng cười tôi ngất ngèo, tôi thì mặt đỏ bừng, đưa tay gãi gãi đầu. Chỉ ít cũng trừ nằng, nằng nhìn tôi cười tít mắt, gần một tháng quần giáo, học sinh đặc biệt đã có kết quả tốt.

Sở dĩ thầy tôi thấy thiếu gì cũng đúng, vì bình thường, một tuần trực vệ sinh lớp thì tôi đã được nặc định một ngày. Gọi là vé con cha cháu ông, theo lời gọi của đám bạn tôi, nhưng tôi thường xuyên đi muộn nên bị ử động lại, tội càng thêm tội.

Việc đối nội đã xong, đối ngoại tôi hoàn toàn tin tưởng Ngừ Yên. Số chấm điểm buổi sáng của tôi tháng này ẵm chắc cái hạnh kiểm tốt, thế nên nằng sẽ dễ dàng chiều cổ cho tôi hơn. Mọi người làm quan cả họ được nhờ, tôi lại quen toàn tai to mặt lớn, hai cò đỏ, một lớp trưởng, và một bí thư.

Tuy nhiên không thể thiếu sót khi bỏ qua kẻ thù, sau vụ Huy, nó ít gặp mặt tôi hơn, có khi vô tình gặp thì ầm ờ cho qua chuyện. Tuy chưa thể xóa hẳn thù hằn nhưng ít nhất nước sông không phạm nước giếng.

Ánh mắt theo dõi tôi bắt đầu ít dần, chắc là ai đó soi mói tôi thôi. Rồi vào thời điểm cuối kì tôi được thoát ra hoàn toàn. Không còn ai soi

mới, không còn ai đeo bám. Không phải rộn rã gà khi đang vui vẻ vì nó nữa, nhưng như thế là quá đột ngột, đơn giản nó làm cho con người ta cảm giác gì đó không quen. Kẻ thù buông thả quá dễ dàng thì bản thân cần phải đề phòng hơn.

Đợt thi cuối kì năm đó trải từ ngày 10-15 tháng 5 với tất cả các môn, vì vậy tôi căng sức ra ôn lại tất cả. Chỉ có mấy công thức hoặc bài nâng cao anh văn thì hoàn toàn không hiểu lắm. Vì mấy cái này mỗi lần thầy dạy, tôi đã yên vị ngoài lớp vì được “mờ” ra theo cách lịch sự.

Nhân đến thi chắc nó học rồi cũng chẳng khá hơn tôi, Dung thì loại ra khỏi danh sách ngay tức khắc, vì đơn giản tôi có gan to thế nào cũng không dám một mình lên nhà nằng nữa. Hơn nữa phải tạo bất ngờ, cho nằng thấy thằng T này không phải là thằng cần giúp đỡ mới gặt hái được thành quả.

Lết thết lên phòng gỗ của chị gái:

-Chị Thanh, em nhờ xú.

Bà chị đầu của tôi, năm nay đã học xong, giờ đang về nhà chuẩn bị chờ nhận bằng. Nên thuộc loại không công ăn việc làm lo phụ trợ, mẹ tôi bắt phụ giúp hai đứa khi hơi hạn, nhất là với ông anh tôi cần người tư vấn.

-Gi đó, cậu Út nhờ chị cái gì?

-Bây em anh văn nhé!

Bà chị tôi lắc đầu:

-Chị mới về, cậu tha cho chị, cho chị nghỉ ngơi đi chứ!

-Đi, em sắp thi rồi, giúp em nào, không bị đuổi ra khỏi lớp chọn nhục mặt lắm.

Lường lự một hồi chị cũng gật đầu đồng ý. Ở nhà, tôi hoàn toàn hiểu rõ tính của bà chị này nên bắt đắc dĩ lắm mới nhờ vả. Đúng chốc tôi dự đoán, mới học thêm được nửa tiếng, tiếng quát tháo đã om xòm khắp nhà:

-Cái gì thế, em không biết làm cái này á hả?

-Sao mày dốt thế hả em!

Một tràng quát tháo, tôi toát cả mồ hôi, chống chế yếu ớt:

-Dữ vậy, do em không được rõ chứ bộ!

-Thì chia như này, chị đòi chia sao.

Chị tôi cốc đầu tôi liên tù tì, đưa công thức với ví dụ chi tiếp cho tôi. Mới được một tiếng rưỡi tai tôi đã ù đặc cả lên, chị tôi thì phát mệ với cậu út ở nhà, học hành gì mà lúng thủng lỗ chỗ.

-Tiếp đi chị! Dạy em tiếp.

-Học đúng giờ, vậy là đủ rồi, nhồi nhét chỉ tổ hại, chưa nghe câu ngu dốt thêm nhiệt tình bằng phá hoại chưa.

-Nữa đi, em học được nửa mà!

-Cậu có động lực học, chứ chị hết động lực dạy.

Nghe câu đó, tôi xách bóp thẳng xuống quán caphe của thằng bạn cấp II, mua cho bà một ly cacao lạnh, coi như là bồi dưỡng. Nghĩ lại hồi xưa thầy dạy thì không chịu học, giờ phải khổ sở cầu đạo.

-Đây, tiếp được chưa!

-Ừ, rồi, lạnh nhĩ. Mà chị hỏi?

-Chị hỏi gì, hỏi lạ còn học?

-Chị nghĩ cậu có động lực khác?

-Ừ, thì học hành phải cố gắng chứ.,

-Xạo, nói thiệt đi.

Bất đắc dĩ, tôi phải khai thật với bà chị. Chạy ra cửa phòng ngó xuống nhà, để phòng mẹ tôi không nghe lén được chuyện này. Gì chứ biết tôi có thương ai đó để tôi bị cấm vận đi chơi la cà quá.

Ngồi kẻ sạch tron cho bà chị, chị tôi gật gù:

-Con bé ấy tốt tính đấy, chị thích nó.

-Nhưng mà chị thích ai?

-Cô bé Dung ấy, lạnh lùng nhưng đầy quan tâm.

-Ồ, thì....

-Cậu không hiểu hết được đâu ,con gái người ta ý tứ lắm, học tiếp thôi.

Với quả đút lót cộng thêm sự quyết tâm tôi nài nỉ bà chị học thêm được tiếng rưỡi nữa. Đúng là kiểu đầu đất như tôi phải có kiểu vừa học vừa áp lực vừa ăn chửi này thì mới tiếp thu nhanh được. Một nhồi vút cái bút chì xuống bàn, tôi ngồi dựa hẳn vào ghế như thằng phạm nhân vừa qua con cực hình.

-Chị Thanh, mà chị không cấm em à?

-Chuyện gì, à yêu đương chứ gì?

-D.....Dạ!

-Cấm làm sao được, nhưng cậu phải ráng lo học hành chăm chỉ, chứ yêu đương mà học hành giảm sút thì nghỉ, còn học hành tiến tới thì chẳng có gì phản nản cả.

Tôi cười và cảm ơn ông trời, đã cho tôi một bà chị tuy có phần hơi hung tàn với em út nhưng tâm lý và luôn chỉ bảo tận tình.

Tối hôm đó, ba mẹ tôi thì bất ngờ trước kiểu của hai thằng con trai, vừa buông đũa một cái là xộc thẳng vào phòng học bài.

-Mày xem hai em mày sao thế Thanh?

-Không có gì mẹ, sắp thi rồi!

-Hai cái thằng này.

Hai thằng tôi ngồi trong phòng lờm lờm nhau, kiểu như:

-Chú em sẽ ngủ trước anh thôi!

-Ông không có động lực bằng tôi đâu.

Màn đọ mắt kết thúc là hai anh em tôi hí hoáy nhảy vào cấm cúi viết viết.

Lão anh tôi gục ngủ trên bàn từ lúc nào, tôi thừa cơ giang tay véo và bóp cổ lão lắc lắc dậy.

-Bốp.

Ú ó, tôi choàng tỉnh dậy, đã yên vị trên cái giường từ lúc nào, lão anh nhìn tôi cười hề hề, hóa ra nãy giờ tôi mơ ngủ:

- Còn non xanh lắm

Vừa vác cái balo, tay vừa xoa bụng no căng, tay kia xoa má, tôi hào hứng đi học sớm để hít thở không khí trong lành. Tây Nguyên sáng mùa này hay có sương, đi vào giờ này mà có nàng nắm tay thì tuyệt nhất.

Nhân đen đi từ trong hẻm ra, mắt nó nhìn tôi. Tôi cũng nhìn nó:

-Mày không đi học à?

-Mày đi học à?

Chợt dừng lại, tôi chết điếng người trong khi nó ôm bụng ngặt nghèo:

-Mày quên sắp thi nên buổi nâng cao được nghỉ à..

-À, ừ, tao quên...

Lũn thui xách cặp về nhà trong ánh mắt bất ngờ có phần sững sờ của mẹ tôi, tôi phiu phiu xuống phòng khách. Đầu óc chứa nhiều quá nên bắt đầu đờ đẫn hoảng.

Chiều lên lớp sau thằng Nhân đen, chưa kịp dặn dò nó đã lãnh ngay hậu quả:

-Sáng đi học vui không?

-Tính lên học với chị cò đồ à?

-Học hành siêng quá!

Nàng chỉ nhìn tôi cười và lắc đầu. Tôi mặt cứ sượng cả lại:

-Ồ, thì...

-Học hành nhiều quá hay sao mà đờ đẫn vậy...

-Ừ, thì quên thôi mà.

-Chắc lại trốn đi thăm ai đây...

-Bậy quá, tính lên nhà Dung học đó mà!

-Dám sao?

Khỏi phải nói tôi cứng họng thế nào, nghĩ lại lão anh vợ tròi đánh với bữa cơm ngượng ngừng đó, tôi vẫn còn sợ. Chưa kịp nói câu nào thằng Nhân đã kẹp cổ tôi đi xuống căn-tin. Anh em chiến hữu đã chờ sẵn.

-Giờ anh em mình đều nằm trong diện nguy cơ, phải phấn đấu nỗ lực học hành để ôn thi.

-Nhà xa nhau thì giúp đỡ sao được.

Linh vẹo cổ đầu tôi, cho chừa cái tội lạnh chanh:

-Giờ sẽ như thế này, ai thấp điểm nhất trong đám anh em thì bao chiều nước

-Lỡ bị rớt thì sao?

Nó lườm tôi tỉnh cốc đầu tôi tiếp:

-Không được out ra khỏi lớp, giờ cứ thế mà tiến hành, out thì ba chiều.

Anh em chúng tôi lườm nhau, đúng là khi có lợi ích thì bạn bè cũng trở thành thù. Tuy nhiên ở cái cấp 3 ấy, cái thù ở đây chỉ là ganh đua, chứ không hề ganh ghét như khi đã lớn lên sau này. Cùng ly quy ước, uống sạch ăn thề:

-Choi thì chơi, ngăn gì!

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đôi Mắt Và Khiêu Chiến

Không khí ganh đua giữa từng cá nhân trong lớp được đẩy lên cao trào, còn riêng với anh em hội bàn tròn chúng tôi thì không khí càng căng thẳng hơn nữa. Chỉ bài thi vẫn chỉ, nhưng thừa cơ hạ gục sĩ khí đối phương:

-Mày học thế thì gom tiền đi là vừa!

-Mày học thế à T!

-Nhân đen ơi, thăm mày rồi.

Vô tình nó làm cho guồng quay quyết của anh em càng được nâng cao. Sĩ khí bao trùm và phảng phất góc cuối, đến nỗi nhiều thầy cô thì bất ngờ. Nhiều thầy cô như môn Văn và Hóa và anh văn thì thỉnh thoảng bất chợt ngó xuống chỗ chúng tôi, tuyệt nhiên không tin tưởng, dò xét xem chúng tôi có làm gì bí mật không.

Vẫn như cũ, tình hình 15 người tổ nhà lá chúng tôi vẫn cắm đầu vào sách vở, ngẩng đầu ghi ghi chép chép. Ban đầu là hội anh em chiến hữu, căn bệnh la dân sang tổ khác rồi lan hần ra toàn lớp.

Với lợi thế té núi gặp cao nhân, ăn nhân sâm trở nên bá đạo, tôi đang hoàng tự tin vững bước đứng bực giảng môn anh văn trong cái nhìn ngỡ ngàng của đồng đạo. Cao nhân không ai khác là chị Thanh, chị gái đầu của tôi, nhân sâm thì vẫn là cacao lạnh, nhưng mà giành cho bà chị tôi ăn.

Đột cao điểm học tập ở lớp chọn so về khó khăn hơn các lớp khác, vì cái ngưỡng sàn cao hơn. Bên lớp bên cạnh cũng tương tự đua nhau học hành. Ngừ Yên vì thế mà khuôn mặt vẫn dịu dàng, nhưng sắc khí đã giảm bớt phần nào.

-T, T xuống căn-tin đi.

Tôi theo thói quen trình báo sếp, liếc nhìn qua nàng. Nàng không để tâm, đang hí hoáy giải bài, anh em chiến hữu thì tranh thủ nhìn Ngừ Yên coi như thú vui trong giờ giải lao lâu lâu mới có.

Lén nhẹ nhẹ, tôi đi ra hướng cửa lớp và thẳng xuống căn-tin. Ngừ Yên đã ngồi đó với cô bạn cùng lớp, thấy tôi tới đã vẫy tay:

-Đây nè

Lách ra khỏi đám đông đang chen lấn mua nước và đồ ăn lúc buổi chiều, tôi tiến về phía cô nàng:

-Học hành nhiều quá hay sao mà mắt tím bầm vậy?

-Bị vợ đánh!

Tôi thờ dãi, lắc đầu kiểu như kẻ cùng khổ, Ngừ Yên thì cười mỉm, cô bạn kế bên thì không nhịn được cười nhưng cố kìm nén khiến cái vai cũng rung lên.

-Đây là Nga, bạn của Yên trong lớp.

-Ừ, chào Nga nhé, mình là T học lớp bên cạnh.!

-Ừ, chào nhé,

Nga nhìn tôi từ đầu đến giữa thất lưng, vì tầm chân đã bị cái bàn chắn ngang, rồi quét ngược trở lên, kiểu như soi như soi tiền giả vậy.

-Vậy đây hóa ra là T đây hả, hèn gì được nhắc hoài....?

Nga chưa kịp nói hết câu, Ngừ Yên đã nhìn một cái nhìn tế nhị, Nga kịp dừng lại.

Tất cả đều không qua được con mắt thần thành của gã mê gái, tôi nháy mắt cười với Nga:

-Ai nhắc T hả Nga?

-Làm gì có...

-Nga mới nói mà...

-À, ừ.....là cô dạy Hóa đó, hai lớp học chung mà. Nghe nói T bị đuổi ra khỏi lớp nhiều lần.

Bách nhục xuyên tim, tôi im luôn. Cứ tưởng hình tượng của mình được nhắc tới như một người hùng đầu đội trời chân đạp đất, không thì ít nhất là văn võ song toàn, nho nhã phong lưu chứ. Có ai ngờ lại là một thằng trời đánh, ăn rồi bị mời ra khỏi lớp chứ..

Tôi chẳng dám dõn ép Nga nữa, cũng chẳng dám nhìn mặt cô nàng, tôi cúi xuống cầm cái ống hút lùa lùa mấy viên đá trong ly, kiểu như vu vơ thế thôi.

Ngữ Yên hiền dịu nhìn Nga:

-Nga nói làm cho có người ngại đó!

-Ai ngại cơ, T á hả, sao bảo là lì lợm cơ mà, cũng biết ngại sao.

Tôi đã rút xuống giếng rồi mà con nhỏ Nga này này còn vớ đá ném theo, ác nhân thiệt. May nhé, do mới quen T đây còn đang hoàng lịch sự đấy.

Ngữ Yên không nói gì cả, chỉ che miệng cười rúc rích. Tôi môi lời để giành lại uy thế:

-Yên gọi T xuống đây có gì không?

-Ừ, thì gọi xuống đây hỏi thăm dạo này T sao rồi, thấy ít ra khỏi lớp như trước kia.

-Chứ không phải gọi cho tao xem mặt à-Nhỏ Nga nhanh nhẩu.

Phải công nhận một điều, Nga không được gọi là đẹp hay xinh mà phải xếp cô hàng vào diện dễ thương. Sự dễ thương ấy còn được tô điểm bởi chiếc răng khênh, cùng giọng nói nhẹ nhàng. Nhưng giờ đây chính ưu điểm ấy làm cho tôi với Ngữ Yên mặt đỏ bừng bừng.

Ngữ Yên tế nhị lấy tay chạm nhẹ vào Nga, cô nàng biết mình hó lòi nên tiếp tục ngồi ăn bông ngô, vu vơ nhìn ra ngoài sân trường bằng cái cửa sổ lớn. Ngữ Yên nhìn tôi có vẻ muốn xin lỗi tôi về việc khi nãy.

-Hi hi, không sao đâu.

-Dạo này T sao rồi, sao mất thăm bầm vậy?

-Thức đêm, dậy sớm không quen, vì Yên biết rồi...

-Đi học muộn chứ gì..?

-Ừ, đúng rồi...Nên giờ mất mới bầm vậy đây.

Đang nói chuyện bỏ qua khúc bối rối bắt đầu, nhỏ Nga đã đứng dậy, đi qua hai đứa tôi, bắt ngờ vỗ vai tôi:

-Về nghe ông quậy, đừng ăn hiếp bạn tôi, không lũ con trai lớp tôi xé xác ông đấy.

Tôi nghe câu này, sợ cả lũ kia thì không sợ, chỉ sợ cái bà chằn trẻ con này thôi, kì đà cắn mồi.

Tôi và Ngữ Yên quay lại câu chuyện:

-Yên dạo này sao rồi, học hành có chăm chỉ không.

-Xùy, Yên mà không chăm nữa sao..

-Ai biết, lỡ đâu lo đi này nọ nhiều quá thì sao.

Chúng tôi ngồi tán hươu tán vượn một hồi đến lúc trống đánh vào học mới luyến tiếc đứng dậy. Giành nhau trả tiền trước ánh mắt khó xử của cô chủ căn-tin. Mãi đến khi bà chị quen đi ra bán bà mới hiểu ý cầm tiền tôi trả, để Ngữ Yên đứng xịu mặt:

-Em gái, để nó ga-lăng đi.

Tôi thì cười bụng thì khóc thầm:

“bà chị quái ác, cacao lăm vào”

Việc cầu đạo của tôi thì phải tốn phí, thế nên kinh tế tôi bị eo hẹp, nhưng dù có cắn răng nhịn đói, tôi cũng không hề tỏ lộ ra mặt. Trong tình cảm lúc ấy, tiền bạc chỉ là một thứ yếu mà thôi.

Trở về trước cái lờm nguýt của Dung, tôi phải nói dối bằng cách lên lớp cũ tôi chơi. Ôn trời mấy hôm nay tôi thuộc loại ngoan ngoãn gương mẫu nên cô nàng mới tạm thời tin tưởng.

-Tạm thời tin thôi đó!

Tôi quay xuống lắc đầu cười khổ với tụi bạn, tụi cô đơn ấy thì nhìn tôi với ánh mắt tội nghiệp.

Buổi chiều tan trường về sau tiết chào cờ dài lê thê, tôi tức tặc đi đưa Dung về trong ánh mắt tự cao tự đại. Khỏi phải nói, lâu lắm rồi mới môn đăng hậu đối thế này, tôi sánh bước bên nàng mà không e dè hay tự ti.

Thằng Minh An từ đâu như me sẵn, phịch kích hai chúng tôi giữa đường:

-Dung, chờ chút, thầy gọi lên văn phòng đoàn.

Tôi tức trào cả máu ra, gì chứ ba lần bảy lượt cứ lôi văn phòng Đoàn rồi cán bộ vào vụ này rồi. Mà toàn nhè lúc tôi với nàng đang có không gian riêng bên nhau nữa. Tôi nắm chặt tay lái xe đạp nàng:

-Cứ giờ nào cũng hợp, bộ bạn không biết là mấy h rồi sao, 5h30 rồi, để cho các bạn khác về nhà nữa chứ- Tôi gằn từng chữ.

- Việc này có liên quan tới bạn không, bọn mình là cán bộ lớp, phải hi sinh một chút.

“Bọn mình”, giờ nó ngang nhiên ép nó với nàng một cặp, đạp tôi ra ngoài trong cái viễn cảnh xứng đôi vừa lứa, tôi ức chế, tay ghì chặt ghi đông, thằng Minh An cũng không thua tôi, giằng qua phía nó. Dung đứng im chẳng nói gì, nàng lẳng lẳng vỗ vai tôi và thì thầm:

-T về đi, muộn bus đó, dù gì cũng phải hợp mà- Dung nói xong cầm mũi tôi véo véo.

Tôi cũng hơi bất ngờ, vì bình thường chỉ có riêng hai đứa nàng mới có những hành động thân mật vậy, vậy mà giờ trước cái cổng trường đang chật cứng học sinh nàng lại bạo gan làm thế với tôi.

-Minh An dắt hộ xe mình nhá!

Nàng nói với thằng Minh An, rồi ôm cặp quay lưng đi thẳng lên văn phòng đoàn. Tôi thả chiếc xe màu tím cho nó giữ, nó nhìn tôi vênh váo ra mặt, còn tôi nhìn nó thì cười thầm trong lòng. Ngụy Quân tử Minh An đầu chân tiểu nhân là tôi.

Nhìn nó dắt xe chạy lẻo đẻo theo nàng, tôi chỉ buồn cười.

-T, nói chuyện riêng được chứ- Tôi từ từ quay lại đằng sau, cái giọng lạ lùng này là

-Gi đó Vũ, này là sao?

Thằng Vũ quay lại nhì ba thằng bạn đi sau nó, vội quay lại giải tỏa nghi vấn cho tôi:

-Bạn Vũ lâu chưa gặp nên giờ nói chuyện một xiu, mấy bạn về trước, mai có gì không hiểu lên hỏi Vũ.

Nó tiễn mấy thằng bạn về rồi quay lại nhìn tôi:

-Giờ nói chuyện riêng được rồi chứ?

-Sẵn sàng thôi, thích gì chiều cái đó.

-Ừ....

Thằng Vũ vẫn mặt lạnh băng ngồi xuống cái ghế đá, tôi ngồi xuống phía đối diện. Hai thằng con trai nhìn nhau, không biết bắt đầu từ đâu.

-T, mày có biết vì sao tao gọi mày ra đây chứ?

-Tao chờ mày nói đây!

-Ừ, vậy tao nói, chắc mày cũng biết Ngữ Yên thích mày, còn tao, tao thì thích Yên...

-Tao với Ngữ Yên là bạn..

-Đó là mày nghĩ thế thôi...!

Chắc nó nhìn thấy cảnh lúc nãy nên nó nhận định tôi có tình cảm với Dung, và không có tình cảm với Ngữ Yên.

Nó chậm rãi tiếp lời:

-Tao quan sát mày rồi, mày chẳng có ưu điểm gì hơn tao cả. chẳng qua vì cái danh lớp chọn.

-Lớp chọn ư? Tao chẳng bao giờ kiêu ngạo với ai?

Thằng Vũ nhìn tôi, vẻ mặt có chút gì đó nóng nảy:

-Vậy thì tao sẽ tranh đua với mày, xem cuối cùng ai sẽ tán được Ngừ Yên..

Tôi nhìn nó, vẻ mặt buồn cười thiệt:

-Thôi tao về, tặng mày một câu, Yên không phải là cái vật đem ra treo giải, và tình cảm thì tự phát sinh, thế thôi. Tao về...

Thằng Vũ nhìn tôi lần nữa, chiến ý sáng rực:

-Được thôi, hẹn mày năm sau...

Tôi vừa quay lưng, vừa có suy nghĩ bốt lạnh nhạt với thằng Vũ như lần đầu tiên. Lần gặp này, tôi cảm thấy nó không đáng ghét như cái mặt nó từng thể hiện, nó không khinh thường tôi, mà giờ xem tôi ngang hàng. Tôi cũng quý phục cái tính của nó, xứng đáng chính nhân quân tử, thể hiện một cách rất đàng ông. Nhưng mà việc gì phải đợi năm sau, năm này thì sao.

-Năm 11 à, tới đi, tao chờ!

Tôi tự tin tiếp đón nó, cái tự tin hoàn toàn có cơ sở, dù rằng tôi không hề vương bận vào chuyện tình cảm với Ngừ Yên. Giờ thì kệ tất cả, lời khiêu chiến năm học sau cũng cất lại đã, xe bus tới rồi, lo lên xe rồi tính.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Vào Trận

Cuối cùng sau bao ngày khổ luyện cầm đầu, tôi cũng bước vào quy trình đánh giá chất lượng. Những môn học phụ được đẩy lên thi đầu tiên. Đầu tuần chúng tôi bắt đầu thi, mà chiều chủ nhật tâm trạng thẳng nào cũng lo ngay ngáy.

-Alo, cho cháu gặp T- Hường đù gọi cho tôi.

-Tao nè, có gì không mày?

-Mày ôn gì cho ngày mai chưa?

-Cũng khá khá....

Sau một hồi tám lâu la với Hường đù, tôi vừa cúp máy là đến ngay Phong mập:

-Gi đó mày?

-Ôn chưa?

-Rồi, sơ sơ.

-Chết, tao còn hai chương!

-Ráng học đi, còn tối nay với chiều mai nữa.

Vừa cúp điện thoại xuống, cái tiếng rìng rìng reng reng lại vang lên:

-Lại thằng nào nữa?

-T à, cô Ánh đây.

-Dạ, dạ...cô Ánh ạ!

-Cho cô gặp mẹ đi cháu...

Tôi đưa điện thoại cho mẹ tôi, tót lên phòng ngay lập tức, tránh cái nhìn tức tối của mẹ tôi vì cái việc vô lễ với người lớn.

Cô Ánh trước là gần nhà tôi, con cô tên Nguyệt, bạn học với tôi từ thời cấp I. Hai đứa tôi chơi rất là thân, nên hồi đó tụi con nít trong xóm thường hay tổ chức lễ cưới, rước cô dâu cho tôi với Nguyệt. Hai năm trước, nhà cô Ánh chuyển lên Sài Gòn, vì chồng cô chuyển công tác, nên tôi với Nguyệt cũng biệt tăm thông tin từ đó.

Tôi lên nhà, cầm cuốn sách công dân và địa lý thủ sẵn, bắt đầu niệm. Niệm chú như đọc kinh ban đầu từ cái bàn, mồi lưng nằm hẳn lên giường ngồi đọc lại lần cuối. Rồi từ từ tôi ngủ mê lúc nào không biết.

-Dậy, cậu út- Chị Thanh tôi đánh thức tôi dậy.

-Già hả chị?

-Ăn cơm chứ làm gì?

Ngó quanh cái bàn học, cái cặp của anh trai tôi vẫn chưa hiện diện:

-Anh chưa về mà?

-Nó ăn cơm trước rồi đi học rồi, sắp thi mà vẫn phải ôn thi , tội nghiệp!

Tôi đi ra phía sau nhà rửa mặt, lên ăn cơm cùng với ba mẹ tôi.

-Mẹ, chắc hơn một tuần nữa là con vào Sài Gòn nhận bằng đó.

-Có bằng rồi sao-Ba tôi hào hứng.

-Dạ, bạn con mới gọi thông báo, lên nhận bằng tạm thời thôi ạ!

-Vậy con tính sao?

-Dạ thì con lên thôi, khi nào có bằng chính thức thì ba mẹ vào với con cũng được ạ!

Sau một hồi bàn ra tính vào, ba người trong nhà tôi để mặc tôi cầm cùi ăn cơm chẳng đả động gì cả, ba mẹ tôi thì bận công việc trên công ty, mà cũng muốn vào với con gái nên đang phân vân. Mẹ tôi nhìn tôi:

-T, con vào với chị.

-Con, con há.....được vào sao.

-Ừ, con vào Sài Gòn với chị .

Khỏi phải nói tôi vui sướng thế nào, gì chứ vào Sài Gòn hoa lệ, tôi chưa từng được đến dù chỉ một lần. Đi chơi xa, tuyệt cú mèo. Ba tôi thì cắt ngang con hào hứng của tôi, điềm tĩnh :

-Nhưng phải xem kết quả học hành ra sao đã, đừng có mới vào lại bị đuổi ra là được.

Tôi hơi rùng mình, lỡ bị chuyển hộ khẩu sang lớp khác thì bách nhục với bạn bè, cũng bị cúp luôn chuyển du lịch “ hộ tống” với chị Thanh vào Sài Gòn. Ăn cơm xong, tôi nhờ chị Thanh:

-Chị dọn hộ em nhà !

Chẳng chờ chị đồng ý, tôi uống hơi nước rồi tuốt thẳng lên phòng, ngồi ngay ngắn học bài, không qua loa, không sơ sài, ôn kĩ hai môn thi buổi chiều ngày mai rồi an tâm đóng sách leo lên giường ngủ. Gì chứ phải mình mới đạt kết quả tốt.

Chiều hôm sau, bước vào tiết đầu kiểm tra Địa lý. Tôi làm rành mạch từng ly từng tý, kĩ càng, sẫm soi từng nét. Về biểu đồ chuẩn như sách giáo khoa. Hải lòng đưa bài cho cô nàng bàn đầu, cái bài không có một nét gạch xóa. Dung cảm bài của tôi nhìn lướt qua , cũng có vẻ hải lòng lắm.

Tiết công dân, đề cho hai câu, một lý thuyết trong sách và một dạng như văn nghị luận. Lý thuyết lạ hoặc chiếm 3đ , tôi toát mồ hôi hoạt cần cần cái bút. Rõ ràng là có đọc qua nhưng tôi chẳng thể nào nhớ nổi trình tự cũng như cách sắp xếp cái định nghĩa cũng như bản chất của nó thế nào. Xuê xòa tôi nhảy sang câu hai làm.

May trời là nghị luận và nên ý kiến về vấn đề xã hội. Tôi bắt đầu hí hoáy cầm cùi viết theo hồi tưởng. May cho tôi là mỗi lần ăn cơm hay ngồi uống nước trong phòng khách với ba mẹ, tôi vẫn hay hóng hớt nghe chuyện thời sự, chuyện làm việc của công ty ba nên coi như có chút ít vốn liếng, thêm ít ba xạo vào nữa, coi như cũng tạm ổn thỏa.

Hai môn trôi qua, một ổn thỏa, một tạm được, dù không đạt yêu cầu là trên 6đ, tôi mặt hơi chùng xuống, trước khi thể dăng cao của anh em

-Ủầy, thằng T thế kia có lẽ là nó tạch rồi!

-Tao nghe mùi nước mía thoang thoang đầu đây, thêm mùi caphe nữa.

-Cứ cười đi mấy bạn trẻ, đời còn dài mà, cứ đợi đấy.

Lắm rằm trong bụng, bỏ mặc lời chế giễu, cùng ánh mắt hời hợt của nàng, tôi cắm đầu vào giờ Hóa với Văn nghe thầy cô ôn lại kiến thức. Cần cù bù thông minh thôi, tôi tuyệt nhiên chẳng dám chảnh mắng chút nào.

Một tuần trôi qua trong việc thi cử phản ánh đúng quá trình học của tôi. Phong độ lên xuống theo hình Sin, Đạt cực đại với các môn tự nhiên, chùng xuống cực tiểu với các môn xã hội.

Tuần sau lên lớp, tôi lo nom nóp. Nhớ lại lời Nàng:

-Tất cả các môn đạt trên 6đ nhé

Nằm dài ra bàn, mặc cho chúng bạn đang chế giễu hay đánh caro, tôi cứ lặng im ngao ngán mà thờ dài.

Nàng đổi chỗ với Trang sang ngồi cạnh tôi, giờ học từ quản nên thoải mái thiệt. Nàng quay qua chống hai tay lên cằm nhìn tôi, lâu lâu gác mái tóc ngang vai lên hai tay, cổ sao cho ánh mắt hai người chạm nhau.

-Gi buồn vậy?

-Lo đó, mấy môn kia....

-Hi hi, thi xong rồi, có gì đâu.

-Lỡ.....

-Ý, nói gở làm gì?

-Nhưng thực chất là...

-Không sao đâu, T cố gắng rồi chứ gì, mà D nghĩ T không bị...đâu..

Nàng té nhị tránh ba từ “đuôi ra khỏi lớp” trước mắt tôi, để tránh tôi càng buồn hơn. Tôi nhìn nàng hồi lâu rồi mỉm cười.

-Ồ, chắc không sao đâu..

-Xuống căn-tin nhé!

-Nhưng giờ đâu được ra khỏi lớp.

-Có thầy cô đâu..

Tôi đang băn khoăn cách nào, thì nàng đã đứng dậy :

-Linh, tớ với T ra khỏi lớp, có chuyện lên Văn phòng Đoàn nhé.

-Chuyện gì thế Dung, mà sao phải cả T?

-À...ờ...T với Dung bữa trước mua đồ, giờ xuống thông báo nhận quyết toán.

Trước lí do chính đáng đó, thì Linh vẹo cũng không thể bắt bẻ. Tôi và nàng đành hoảng đi ra khỏi lớp trước lời bàn tán của chúng bạn:

-Hai vợ chồng nó trốn đi chơi mảnh đó.

Tôi với nàng thẳng xuống căn-tin, đứng chờ bà chị bán quen thuộc đưa nước và snack ra. Thoải mái vì căn-tin của học sinh, thầy cô rất ít khi và coi như không bao giờ ghé vào.

-Sao bữa trước là bé khác, giờ bé khác là sao?

Mặt tôi tái mét trước câu nói vu vơ của bà chị bán hàng cũng như cái vẹo ngang hông của nàng.

-Gớm ha, đi với người khác luôn!

-Không có đâu, vô ý gặp rồi...rồi..

-Làm gì thì làm, đừng có bắt cá mấy tay đấy, tôi chúa ghét...

Tôi nhìn nàng chỉ cười mà ngượng ngùng, hiển nhiên nàng biết tôi xuống căn-tin với ai, không chị Xuyên thì cũng Ngữ Yên thôi. Chị Xuyên cả tháng nay đã không thấy đâu, còn Ngữ Yên thì mới gặp hôm trước. Tôi miên man suy nghĩ:

-Mà này, T tính học hè không?

-Học hè?

-Ừ, Dung tính học nè.

-Ồ, để T tính...

-Tính gì mà tính nữa, tháng 7 học đó, đăng kí học thêm đi.

Nói thật, tôi cực lười phải học thêm. Năm cấp II mỗi lần ba mẹ tôi bắt đi học thêm thì tôi đã dành nửa thời gian cho đá banh rồi, lâu rồi chưa, đánh, cảm đoán mãi không được nên đành phải cho tôi ở nhà.

-Cái đó để T tính sau...

-Mà lúc thi anh vẫn, T làm bài tốt ghê?

-Có xem qua hả?

-Ừ, học thêm ai vậy, từ mới cũng lạ nữa.

Tôi tất nhiên là phủ nhận ngay, phải đề năng nghĩ đó là tiềm năng bộc phát trong tôi, chứ không hề muốn khai ra mình phải cầu đạo từ chị Thanh, nếu thế thì cái kết quả của tôi được chuyển hết cho bà chị chứ tôi nào có gì.

Trống đánh “Tùng, tùng” báo hiệu giờ ra chơi, tôi với nàng đang phải tạm gác lại thời gian “hẹn hò” để trở về lớp, tránh cho đám bạn nghi ngờ.

Mãi nói chuyện, hai đứa tôi không để ý một cánh tay chặn ngang hai đứa ở cửa căn-tin. Tôi nổi nóng:

-Muốn gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Kẻ Đến Trước Thời Hạn

Cánh tay đưa ra ngăn tôi với Dung là của thằng Vũ, nó khiến mặt mũi tôi tối sầm lại, tức tôi nhìn thẳng vào mặt nó quát lớn. Thằng Vũ vẫn điềm tĩnh như không, Dung thì đưa tay nắm tay tôi như sợ tôi lại lao lên đánh cái thằng ngang tàng đối diện mặt.

Hai thằng tôi lại đứng gườm gườm nhau, nó nhìn tôi rồi quay lại nhìn Dung, rất nhanh lại gườm lại phía tôi, vẻ mặt khiêu chiến thấy rõ.

Tôi thì chỉ mong nó đừng thốt ra mấy cái lời nhảm nhí như cái hôm bữa, nhưng nó nào biết cái gì ngoài từ khiêu chiến:

-Sao thế, khó chịu khi có đối thủ à?

Dung nhìn tôi, ánh mắt dường như không hiểu câu chuyện, nhìn tôi muốn được câu giải đáp. Tôi gằn giọng với Vũ:

-Mày tính nói những chuyện không liên quan đến tao đến bao giờ?

Bình thường tính tình tôi cũng rất vui vẻ, nhưng với một thằng bất lịch sự như thằng con trai mang dáng vẻ lãng tử, và một phần cũng không muốn bản thân mình và Dung phải nghe những chuyện không liên quan đến tôi thế này.

-Chuẩn bị tâm lý đi!

-Tâm lý gì?

-Thì tốt chứ?

-Ảnh hưởng đến mày sao?

-Có chứ sao không, đừng để hoán đổi vị trí với Vũ.

Thật khâm phục về khoản tự tin của thằng Vũ, hoán đổi vị trí, ý ám chỉ đến việc tôi vắng ra khỏi lớp chọn và nó sẽ hoán vị trí cho tôi, tiến thẳng vào hai lớp mơ ước của trường.

Tôi chỉ cười về khinh khỉnh của những lời nó thốt ra, nó vẫn thản nhiên như không:

-Đừng cười vội, tôi có cơ sở thì mới dám chắc chắn.

-Vậy sao?

Đến đây nó im lặng, vẻ mặt không buồn trả lời đôi co với tôi. Phải nói là cái vẻ mặt lẳng tửm im im của nó làm tôi thấy khó chịu. Trong các cuộc tranh luận, im lặng và ra vẻ mặt không thèm chấp là một chiến thuật gây cho đối phương ức chế nhiều nhất.

Với một thằng con trai mới lớn thì phương thức này càng có công dụng, tôi tức tối mặt mũi, nắm tay Dung :

-Về lớp thôi Dung, gấp ngay đũa chẳng biết lịch sự là gì?

Thằng Vũ chỉ kịp khẽ gật đầu chào Dung rồi đi thẳng vào căn-tin.

-Chuyện gì vậy T?

-Không biết nữa, ách giữa đàng quàng vào cổ?

-Ách giữa đàng?

-Nó đang theo đuổi Ngừ Yên, rồi gây sự với T.

-Thế là có kinh địch rồi.

Tôi thả tay nàng ra, đứng sững nhìn nàng. Câu nói bông đùa của nàng chẳng hề đúng lúc tí nào, phải chăng câu nói đó là ám chỉ tôi thích Ngừ Yên, vậy là nàng coi thường tình cảm tôi dành cho nàng.

Nàng thì đứng nhìn tôi, vẻ mặt sững lại, nhìn tôi hơi bối rối, chắc nàng đã hiểu tâm trạng của tôi sau câu nói ấy.

Tôi quay lưng bỏ đi, trong lòng đầy oán hận:

-Sao nàng lại nói vậy chứ, vậy là chưa tin tưởng mình?

Vừa vào tới lớp tôi thả mình cái phịch xuống ghế, chán nản trước ánh mắt tò mò của lũ bạn.

-Vợ mày đâu?

-Vợ con gì ở đây

Tụi bạn như linh tính có điều gì, dạt hết cả ra. Tôi cầm cái mp3 sang dãy bên kia ngồi với thằng Tuấn Anh.

Đầu năm tới giờ, tôi chưa bao giờ sang dãy bên kia ngồi, nên có vẻ không thân lắm với mấy bạn bên này ngoài thằng Tuấn Anh cùng đội bóng. Tôi nhận được khá nhiều ánh mắt bất ngờ thay cho chào đón.

-Sao vậy, mày lại sang đây?

-Tao không qua được à?

-Không, bắt ngờ thôi!

Tôi ngồi gác đầu lên tay, cắm tai phone vào nghe nhạc. Phải nói dãy bên tôi với bên này là hai thái cực hoàn toàn trái ngược nhau. Bên tôi là một xóm chợ ồn ào, lúc nào cũng náo nhiệt, bên này thì yên tĩnh, êm đềm. Tuy vẫn có nghịch chóc nhau nhưng so bề khí thế thì có lẽ còn kém xa.

Dung bước vào lớp, đưa ánh mắt nhìn về phía chỗ tôi ngồi. Không thấy tôi ở đó, nàng đảo mắt khắp lớp và dán chặt về phía góc lớp bên kia. Thở dài, hình như là có lác đầu, nàng cũng lạnh băng đi về phía chỗ ngồi.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi, nhìn nhìn dò xét. Thằng Tuấn Anh huých cùi chỏ vào tay tôi:

-Giận hờn vu vơ à?

-Vu vơ gì, có lý do cả đấy.

Với tôi là lý do, nhưng có lẽ với đám bạn đây là một cái có hết sức củ chuối.

-Thế mà cũng giận!

-Sao không?

-Nếu mà Dung nghĩ mày như vậy thì cần gì phải đùa mày.

Tôi đứng hóng trước thằng Tuấn Anh. Nhìn nó đứng hình:

-Mày về chỗ ngồi đi, đừng có vớ vẩn thế, không lại như tao?

-Như mày?

-Ừ, thì hồi trước tao với Ly cũng như vậy, mãi lâu sau mới làm lành lại.

Hóa ra tôi vô lớp sau nên không biết mấy chuyện thâm cung bí sử lắm. Tôi nghe theo lời người đi trước, trở về chỗ ngồi, nhìn sang bên nàng. Hình như lần này đến lượt nàng bỏ rơi tôi:

-Cho mày chờ T ạ, ai bảo bỏ rơi con người ta chứ.

Buổi học hôm đấy chỉ là cái trò cút bắt của tôi với nàng. Hễ tôi nhìn nàng thì nàng né mặt, còn lúc tôi không để ý thì nàng lại nhìn tôi. Đám bạn thì vẫn ở riêng thế giới khác, đang ngồi đánh ca-ro và chơi tìm số háo hức.

-Mày thua tao chưa, mua kẹo đi!

Phong mấp rú lên khi cầm cái bút kẻ cái đường chéo năm con cờ của nó. Thằng Kiên Cận xanh cả mặt, lưng thỉnh thoảng hàu bao xuống căn-tin.

-Kẹo à?

Ý tưởng nảy ra trong đầu tôi, móc đạn được tôi đồng theo thằng Kiên Cận xuống chiến trường căn-tin.

-Ủng hộ chia đôi tiền à?

-Cái đầu mày..

Xuống đến nơi, tôi bỏ thằng bạn sang gian hàng kẹo, nhìn nhăm nhăm một lúc tia hai thanh bạc hà, phóng hỏa tốc lên lại lớp.

Tôi hí hoáy viết thư tín, chuyển qua cho nàng là nhìn lên bảng khoanh tay .

Nàng dở bức thư được viết bằng tờ giấy nháp xé đôi, đọc rồi mỉm cười.

Cuối giờ, tôi chờ nàng ở cửa lớp như thường lệ. Tay cầm hai thanh bạc hà, chờ giáp chiến.

Nàng trong tà áo dài, thướt tha đi ra:

-Sao đây, tính làm gì cho tôi hết giận đây?

-Không, có giận gì đâu..

-Còn chối, lần đầu tiên nhìn thấy luôn.

Tôi cười hi hi, dúm vào tay nàng hai thanh bạc hà, rồi sánh đôi với nàng ra đến cổng trường.

-T với Vũ vẫn hay vậy à?

-Mới có mấy hôm à, Vũ nó cứ thích vậy đó.

-Hình như Vũ tưởng là T cũng có dính dáng đến Ngũ Yên.

-Ừ, đã bảo là bạn rồi mà.

Nàng nhìn tôi mỉm cười, nụ cười của một cô thiếu nữ trong buổi hoàng hôn của vùng cao nguyên, đẹp, dịu nhẹ.

-Hình như Vũ muốn vào lớp chọn học?

-Ừ, mà có vào thì cũng vào lớp Ngũ Yên thôi!

Gì chứ cùng là con trai với nhau, tôi tin nó sẽ chọn lớp Ngũ Yên để vào học, có thời gian gần gũi, mà ông bà ta chẳng bảo là lửa gần rơm lâu ngày cũng bén đó sao.

Tôi mãi suy nghĩ và cười thầm vì mình nắm thóp được tình địch trên danh nghĩa này, không để ý Dung đang nhìn tôi nheo mắt.

-Cười cái gì vậy?

-Không, mừng thôi!

-Mừng gì?

-Sợ thằng Vũ qua lớp mình, không khéo nó tán bí thư lớp mình thì mất trắng mất.

Nàng lại gần, đưa hai cái tay định véo tôi. Lường trước cái chiêu quen thuộc, tôi lách người và bắt đầu chạy trước, nàng vẫn rượt đằng sau, chạy vòng tròn quanh cái gốc bàng ở sân trường.

-Đứng lại, dám nói thế à

-Không dám, không dám, đừng véo.

-Dung bắt được T cho mà xem.

Tôi lựa thế chạy tuốt ra cổng trường, quay lại nhìn nàng nở nụ cười:

-Bắt mất tim người ta rồi còn đâu...

Câu nói đó là tôi tự nói dành cho tôi, vì tôi vẫn còn tín niệm với cái gọi là tình cảm tự nhiên và sợi dây liên kết. Vẫy tay chào cô bạn đang nhìn tôi giả bộ giận dỗi, tôi lững thững bước ra bến bus. Miệng cười toe toét trước đám bạn cùng khóa.

-Vui vẻ quá ha, nãy mặt như đưa đám-Nhân đen thốt lời tôi.

-Có đâu, bình thường như con đường đến trường ấy mà.

Hai thằng tôi đứng riêng ra một góc, tán hươu tán vượn. Tôi kể cho nó nghe về chuyến du lịch ké vào Sài Gòn.

-Sương ghê mà?

-Có gì đâu! Đi hộ tống ấy mà.

-Dù sao cũng được đi chơi, còn hơn tao chẳng đi đâu, chắc chờ ở nhà rồi đi học hè quá.

Tôi ra chiều thông cảm cho thằng bạn, về mặt an ủi lắm.

-Mà mày vào Sài Gòn có tính ghé nhà...?

-Nhà ai?

-Nhà cô Ánh chứ ai?

Tôi thừa biết ý nó muốn nói ai, nó muốn tôi ghé thăm Nguyệt để hỏi han tình hình rồi về kể cho nó. Ngày xưa tôi và Nguyệt ở xóm trên, bị ghán gáp nhiều nên hiển nhiên là một đôi thanh mai trúc mã. Nhân đen ở xóm dưới, hồi đó hay đánh nhau tranh giành lãnh thổ, cũng để ý Nguyệt. Có thể coi Nguyệt như mối tình đầu của nó vậy.

-Ừ, tao biết thừa rồi, sẽ ghé qua, có gì...?

-Gi là sao..?

-Chụp ảnh Nguyệt mang về cho mày chứ sao?

-Thật không?

-Tùy tâm thôi.....

Nó nhìn tôi chiều ra mặt năn nỉ, gì chứ nắm thừa cái thóp nó. Tôi vẫn một mực 2 châu nước mía.

-Một thôi, tao nghèo rồi.

-Hai mày, không lòi thôi.

-Một đi mà thằng bạn hiền.

-Hai, mày nói nữa lên ba đó.

-Ừ,hai thì hai, nhưng mà nhớ có ảnh đó.

Tôi bắt tay thắng bạn, tự tin ra mặt. Nhưng có lẽ sau này hai thắng tôi không ngờ, sau chuyến đi ấy biến cố xảy ra liên tục. Đòi có ai ngờ được chứ NGỒ.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Điểm Tổng Kết 5,2

Toàn trường háo hức chờ điểm thi và điểm tổng kết để làm lịch nghỉ hè, riêng về phần các lớp chọn thì căng thẳng hồi hộp hơn. Khỏi phải nói, nó không chỉ là cuộc chiến danh hiệu mà còn đi kèm với cuộc chiến danh hiệu.

Chính vì thế khi thầy chủ nhiệm phát điểm thi cả lớp im re hết. Thầy chủ nhiệm lớp tôi còn in hết 60 điểm tổng kết của 60 người trong lớp để so sánh và có thể biết mình đứng thứ bao nhiêu trong lớp. Tâm huyết của thầy vô tình làm chúng tôi thêm áp lực, ngay cả thắng

Linh Vẹo cũng chờ đến tiếng thứ hai thầy nhắc mới lóc cóc đi lên lấy phiếu phát cho mọi người.

Vài tờ phiếu đầu, nó phát cho tụi bàn trên, có kẻ nở nụ cười, có kẻ mặt căng thẳng.Nó đảo qua bàn tôi, nhìn về phía trong, tìm tôi nhảy dựng. Tờ phiếu của Trang cạnh tôi, tổng kết 7.0.

Bàn tôi lần lượt nhận phiếu điểm, Hằng bán chanh 6.9, Dung đạt đến 7.5. So bề thành tích thì đứng nhì lớp, sau một bạn nữ nữa của tổ bên. Tôi cứ run run chờ đợi, chứ không muốn xem ké điểm của bạn khác, vì đơn giản mấy đứa kia cũng đang so điểm của nó.

Cuối cùng giấy báo tử cũng chuyển đến tôi. Run run căng thẳng, tôi từ từ nhận tờ giấy, cả tổ tôi đổ dồn về người nhận phiếu cuối cùng. Từ từ, tôi lật qua tờ a4 bên kia. Tên tôi, rồi, dí ngón tay sát xuống tờ giấy, sợ nhìn nhầm cột điểm, thở phào 7.2, coi như cũng thuộc loại khá khá rồi.

Bọn còn lại bắt đầu so điểm các môn với nhau, tôi thì không lo lắng đến mấy vụ đó lắm. Đang lo nhìn điểm tổng kết, đúng là học nâng cao với chính quy điểm cộng lại chẳng ai được giỏi cả. Cao nhất là Nhung 7.7, tiếp đến Dung 7,5, lúc đặc năm sáu người từ 7.3 trở lên và tiếp đến tôi.

Thở phào như thoát khỏi đại nạn, tôi nằm bệt ra bàn hít thở bầu không khí thoải mái. Để mặc chúng bạn đang dò điểm đằng sau.

Anh em tôi yếu thế nhất là Phong mập và Nhân đen. Tuy vẫn thuộc hàng 6.8 trụ hạng nhưng so bề điểm chắc với anh em trong nhóm không bằng. Một thắng thì nhanh nhẩu đoảng, thắng còn lại thì học lệch bá đạo nên điểm phản ánh đích xác .

-Giờ so điểm Toán, Lí Hóa để quyết định- Nhóm chúng tôi họp bàn.

-So hết luôn, có thua cũng vinh quang- Hai thắng vé vót đang cố gắng lấy thể diện.

Toán và Lý tôi thuộc hàng top của nhóm, không muốn nói là trong lớp. Toán dẫn đầu trong đám anh em, Lý thì thuộc hàng thứ hai, thua thắng Linh Vẹo 0.1. Còn Hóa học thì tôi không phải lo vì so phần trong lớp, tôi thuộc loại vững nhất.

-Èo, Hóa toàn 7.0 đến 7.5-Linh Vẹo thở dài, và lật tờ giấy sang dò điểm tôi.

-Thôi khỏi dò, bỏ thắng T ra.

-Từ từ.....Cái gì thế này?

Tôi chột dạ nhìn nó, vẻ mặt tái mét lại:

-Gi thế mày, tao.....tao sao hả?- Tôi chồm lên cả bàn, gây chú ý cho cả thầy tôi.

-Mày....mày có 5,2.

-Mày có lộn điểm không Vẹo- Đám anh em giờ tờ giấy thứ hai ra. Tôi cũng lục đục giờ ra.

5,2 đập thẳng vào mắt tôi. Con 5.2 tổng kết .Tọa độ 5,2 với hoành độ tên tôi, và tung độ là Hóa học, tôi không còn tin vào mắt mình nữa.

Thầy tôi cũng đi xuong:

-Có chuyện gì mà ồn ào vậy Linh?

-Dạ, thưa thầy T tổng kết có 5,2 Hóa..

Thầy tôi cầm tờ điểm rồi hỏi:

-Có gì khác thường à?

-Dạ, nó học cứng Hóa nhất mà giờ điểm nó gần như là cuối luôn ạ.

Thầy tôi nhìn tôi, muốn nói gì đó, còn tôi thì một màu tối đen. Cả lớp quay lại nhìn tôi xì xào bàn tán:

-Thằng T mà 5.2 á!

-Vô điểm lộn à?

-Thi học kì không được à mà?

Thầy tôi về mặt đêm chiều, cầm tờ điểm còn dư rồi đi lên văn phòng nhà trường. Tôi thì cầm máy tính và bắt đầu mừng rỡ hết về điểm từ học kì 2. Bài thi 15' và một tiết luôn trong tình trạng trên 8đ. Ấn từng nút máy tính bỏ túi một cách kĩ càng, rồi dựa vào số điểm tổng kết, thì điểm thi học kì của tôi đạt 1,5. Ấn đi ấn lại thì cũng là con số 1,5.

Tôi dựa lưng vào bàn đằng sau cái ầm, miên man nghĩ trong đầu, nếu tính một cách chính xác và thiệt thòi cho tôi thì điểm thi học kì Hóa của tôi đạt 1đ. Con số này là quá ảo đối với tôi. Vì chắc chắn những câu cân bằng phản ứng đã là 2đ, thì tôi chắc bấp bênh đúng tuyệt đối, hơn nữa thập phần tin tưởng bài thi đó phải trên 8. Điểm hóa học bên buổi nâng cao tôi có ghi vào rõ ràng, và bài kiểm tra bên đó cũng đạt điểm 7. Nếu tính hệ số một nâng cao và hai chính quy thì điểm tôi mới tụt hại kèm theo điều kiện con 1 cuối kì thế này.

Dung nhìn tôi có vẻ ái ngại, vỗ vai định động viên tôi, tôi chỉ dờ cái máy tính cũ kĩ dán đầy hình nốt nhạc lên cho nàng. Nàng nhìn con số đã chợt hiểu ra vấn đề, và cách thể hiện của tôi thì rõ ràng con một này có vẻ là hoang tưởng.

Thầy tôi trở về lớp, trên gương mặt hình như có điều gì bức xúc. Thầy cầm tờ giấy căng thẳng đọc xếp loại hạnh kiểm. Tôi chẳng còn quan tâm gì nữa, không rót ra khỏi lớp cũng không hề cao trong ba môn tự nhiên, quả thật là điều gì đó bị xúc phạm ghê gớm.

-T, hạnh kiểm khá.

Cuối cùng, thầy nhìn xuống chỗ tôi và Nhân đen có vẻ ái ngại điều gì đó:

-Hai lớp chỉ có T và Nhân là hạnh kiểm khá, hai em coi lại mình.

Tôi cũng mặc, chẳng quan tâm. Gì chứ cái tệ hơn đã xảy ra rồi, hạnh kiểm khá cũng coi như thành công của tôi, mặc dù so với toàn thể hai lớp nó là đầy báng.

-Thưa thầy, em hơi mệt, cho em về sớm được không ạ!

Tôi đứng dậy giữa cái nhìn ngỡ ngàng của cả lớp, Nàng thì muốn níu tay tôi ở lại. Thầy chủ nhiệm nhìn tôi, ánh mắt dịu xuống:

-Ừm, em mệt thì nghỉ ngơi đi, đừng buồn, năm sau phấn đấu.

Tôi xách cái balo, đi ra khỏi cửa lớp, cắm tai phone vào cái mp3, và đi về phía cổng trường. Không náo nhiệt như mọi ngày, không nghịch ngợm đá những quả bóng, chân tôi như đeo chì lết giữa cái sân trường xi-măng. Bên tai vẫn là tiếng nhạc, nhưng lời bài hát tôi chẳng nghe được cái gì.

Ra tới cổng trường, không đi về trạm bus để về nhà mà tôi hướng mình về phía ngược lại. Đi vòng qua mấy con đường, tôi men theo lối mòn bước lên phía đồi. Ngọn đồi hồi trước lớp tôi lên chơi. Không dừng lại ở chỗ cũ, tôi vạch đám dây chằng chịt, leo tiếp lên đỉnh đồi. Ở nơi đây không bằng phẳng, tảng đá lớn nằm ngổn ngang. Tôi thả mình xuống tảng đá, nằm phoi mình giữa bầu trời nắng. Giá như buổi sáng nhận điểm hôm nay, cái điểm hóa của tôi nó là 8.0 trở lên thì chắc giờ này tôi đang ồn ào trong lớp. Giá như tôi yên lặng và gương mặt chắc gì điểm của tôi đã thấp như vậy. Giá như?

Mặt trời chiếu xuống càng ngày càng gắt, cái nóng phả vào đá, rồi phả ngược lên tôi, tôi cứ nằm vậy, ngửa mặt lên nhìn bầu trời xanh, lòng thầm ước cái gì đó, nhưng lại dập tắt đi. Chắc giờ ba mẹ tôi thất vọng vì tôi lười, chuyện này chưa từng xảy ra với hai người con trước. Giờ đến tôi, được nuông chiều, được cưng nhất nhà, thì lại học hành bê bối. Oan ức hơn, tôi chắc chắn không phải do tôi.

Phức tạp ư? Chỉ cần nhìn biểu hiện của thầy tôi là tôi biết vô vọng, thầy luôn yêu thương học sinh chắc đã làm điều ấy trước tôi rồi. Nhưng không được kết quả gì. Tôi lục lấy tờ giấy điểm, vỗ vào lòng bàn tay, nắm chặt và hình như sống mũi cay cay. Nước mắt chực trào ra mang theo chữ Nhục. Tôi sụt sịt và cố quên nó đi.

Vẫn nắm chặt tờ giấy, tôi nằm thiếp đi lúc nào không hay, mặc cho cái nắng đang thiêu đốt mình.

Choàng tỉnh giấc trước tiếng chim trên ngọn cây cao, tôi nhìn đồng hồ, đã 12h hơn. Lách thép leo xuống đồi, bắt xe bus về nhà, trong ánh mắt soi mói của hành khách trên xe về một thằng quần áo lấm lem bụi đỏ. Gì chứ cái này chẳng là gì so với ánh mắt chúng bạn nghe tôi được điểm Hóa thế nào. Tôi phớt lờ, dựa lưng vào cánh cửa dưới xe, đứng vờ hôn cho đến khi về nhà.

Vừa về đến cổng, Ba Mẹ tôi đã ở phòng khách chờ tôi từ lúc nào. Có lẽ hiểu con mình đã đi đâu, nên không nói gì, chờ tôi rửa mặt mũi và phui bụi bẩn trên người. Tôi biết ý nên xong là đi lên phòng khách.

Ba nhìn tôi cứng rắn:

-Phiếu điểm con đâu?

Sáng nay thầy tôi bất ngờ phát phiếu điểm trước các khóa lớp 10, nên tôi chắc rằng Nhân đen đã qua nhà tôi hoặc vô tình gặp mặt một trong hai quý phụ huynh đây.

Tôi lấy cục giấy đã nhàu nát, duỗi nó ra, vuốt vuốt lại cho dễ nhìn và đặt lên bàn, xấu hổ và sợ sệt không dám đưa tận tay ba tôi.

Vẫn bình thản, ba tôi đón nhận tờ giấy xem hết điểm của tôi. Hơi cau mày khi nhìn qua cột Hóa, Mẹ tôi thì bình thản ngồi kế bên, tuyệt nhiên không ai nói câu gì.

Xem qua một lượt ba tôi đặt tờ giấy lên bàn, lặng im nhìn tôi:

-Đem tờ thứ hai dán lên bức tường gần giá sách!

-Dạ!

Rồi bình thản, Mẹ tôi đỡ lời:

-Thầy gọi xuống cho Mẹ biết rồi, học hành làm sao thì làm, giờ lớn rồi, học là chuyện quan trọng, đừng để cái khác ảnh hưởng.

Chuyện khác ở đây theo ý mẹ tôi đương nhiên là chuyện hạnh kiểm, chứ tôi biết tuyệt nhiên chuyện tình cảm của tôi chưa bao giờ lọt tới tai Ba Mẹ. Và cái bắt buộc dán lên giá sách để mỗi ngày tôi phải nghĩ tới những gì tôi làm mà rút kinh nghiệm phần đầu.

Ba tôi nhìn tôi, ánh mắt dịu lại:

-Chỉnh đốn tác phong, làm gì thì làm, không có tài thì phải rèn đức.

-Dạ.....ạ!

Nhấp ngum trà, ba tôi tiếp lời:

-Mai chị Hai vào Sài Gòn, con soạn đồ theo chị, Ba đã xin thầy cho con vắng lễ tổng kết rồi.

Tôi thở phào vì biết rằng Ba Mẹ tôi đã qua cơn giận:

-Sao gấp vậy ba?

-Chị Hai bốn ngày nữa lấy bằng, đi gấp rồi còn về cho mày đi tiếp.

-Đi đâu ạ!

-Nha Trang, lớp con đi du lịch mà-Mẹ tôi dịu dàng.

Tôi quên hẳn nỗi buồn lúc sáng, đi du lịch cùng lớp, khỏi phải nói là cái tin tuyệt đến thế nào.

Mẹ tôi giục tôi xuống ăn cơm. Khỏi chờ lời thứ hai, tôi làm theo ngay lập tức. Gần 2h trưa, bụng sôi òng ọc, tôi ăn tới ăn tấp và lại độc thoại nội tâm.

-Không dự lễ tổng kết cũng hay.

-Ít nhất mình tránh né ánh mắt soi mói được thời gian.

-Ừ, lâu rồi người ta thêm vào nhắc mày.

Cười, nhẹ nhõm, vì ba mẹ biết tôi như thế nào trên lớp, dù điểm trên sổ sách nó một phần phản ánh lực học. Được ba mẹ tin tưởng, tôi quên sạch buồn phiền. Ăn sạch tô cơm, lười đóng quần áo ừ như ừ lên men đem ra máy giặt và giặt. Rung đùi chờ tới tối mai, ta tiến về Sài Gòn.

Tối hôm đó, tôi leo lên giường ngồi rung đùi nghe nhạc, và chỉ cười trước câu phán của anh trai tôi:

-Học hành gì mà dốt tệ hại, Hóa 5.2, mày biết nhục không vậy?

NHỤC thì ai chẳng biết, nhưng mà quan trọng sau cái nhận thức đó, đứng lên để làm lại hay là lại mặc cảm vì mình thua kém nó lại khác nhau. Rồi cứ để xem, T này thế sẽ đứng đâu.

Chương 59: Cuộc Sống Sinh Viên

Qua ngày thảm họa với 5,2 tôi vẫn được ở lại lớp, đơn giản đó là điểm đủ cho học sinh tiên tiến, cộng thêm điểm học kì I khá cao nên tổng kết cả hai học kì, tôi vẫn thuộc loại trụ hạng.

Anh em chiến hữu thắng nào cũng ở lại, hai suất xuống hạng dành cho hai bạn ở tổ bên. Dù sao cũng là thành quả hơn một tháng cho việc dốc sức trâu bò ra cày học.

Tôi khoan thai tản bộ xuống quán cà phê của thằng bạn cấp II, dọc đường có liếc qua nhà cô Ánh. Trong nhà có người, hình như đang bàn tán chuyện gì, rồi cô Ánh xuất hiện, chỉ trỏ gì đó phía nhà.

- Chắc là bán nhà vào hẻm trong Nam ở luôn đây.

Nguyệt chuyển đi cũng đã được gần ba năm, hồi đó hai đứa tôi vẫn chơi thân hết sức, chắc lần này vào cũng sẽ có gặp thôi. Lâu vậy không biết nhìn thấy mặt nhau thì nói cái gì đây biết.

Tôi gạt qua suy nghĩ hão huyền, đi vào quán cà phê, lướt qua con suối uốn mình theo hẻm non bộ, chọn cho mình cái bàn ưng ý và tự thưởng cho mình một ly cà phê cho ngày nghỉ ngơi. Tối nay tôi sẽ đi hộ tống chị Thanh, còn sáng mai tôi sẽ vắng mặt buổi lễ tổng kết.

Không biết có đứa nào dự đoán việc tôi vắng mặt theo kiểu:

- Chắc nó nhục quá trốn mất tiêu rồi!

Hay:

- Cái thằng, có gì đâu mà sợ cơ chứ...

Đầu óc tôi thả ra trăm ngàn lý do, tự mình hoang tưởng một mình.

Buổi chiều hôm đó cả nhà tôi ăn cơm sớm hơn thường lệ để chuẩn bị cho hai chị em tôi khởi hành. Bốn trăm cây số đường đi, nên tối nay lên xe thì sáng mai sẽ có mặt. Tôi hỏi cho chuyến đi xa nhất trong đời theo cách riêng, để mặc ông anh nhìn tôi với ánh mắt ghen tỵ:

- Ăn cơm đi, lườm nhau gì nữa?

- Đúng rồi đó, anh ăn cơm đi, thế nào mấy tháng nữa chẳng được vào!

Anh trai tôi ngoan ngoãn nghe theo lời chị Thanh, vẫn tức tối lắm, chắc lại than bất công đây mà.

Tối hôm đó hai chị em ra đường quốc lộ chờ xe, mẹ tôi thì lo lắng cho thằng con lóc chóc ra đó quậy phá người ta hơn là người ta ăn hiếp con mình:

- Ra đó cái gì cũng phải nghe lời chị Thanh biết chưa?

- Dạ

- Đừng có nghịch ngợm lung tung đấy?

- Dạ

- Cái gì muốn mua thì nói với chị!

Cứ mẹ tôi nói cái gì thì tôi dạ như cái máy. Háo hức với chuyến đi hơn nên mẹ tôi mở lời vàng ngọc nào thì tai nọ cứ xọ tai kia.

19h tôi với chị Thanh lên xe sau khi nghe đủ lời dặn dò và chúc của ba mẹ, tôi yên vị ngồi bên chị. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh, tôi khoái trá ngắm cảnh đi lên dọc đường. Những nơi tôi từng nghe mấy đàn anh đi học xa nhà thường kể là đẹp hơn tranh.

Thành phố Buôn Mê Thuật khuất dần vào sau bóng đêm, xe bắt đầu lăn bánh nhanh hơn. Những đôi thông hai bên đường bắt đầu trôi nhanh về sau, mãi mê ngắm cảnh tôi ngủ quên lúc nào không biết. Mãi cho đến khi chị Thanh đánh thức tôi dậy.

Ồn ào, náo nhiệt là thứ tôi cảm thấy được ở bến xe miền Đông. Người người chen chúc xô lấn. Xô bồ là từ mà tôi dùng cho hoàn cảnh này, nó trái

ngược với không khí ở nhà hoàn toàn. Ngoài đường , chỉ có 5h sáng mà dòng người đã đông đúc di chuyển.

Chị Thanh vốn là sinh viên Kinh tế, lúc học thì vẫn ở kí túc xá trên đường Nguyễn Chí Thanh. 5h30 chị và tôi đứng trước cánh cửa kí túc im lìm.

Vứt cái vỏ rác bánh mì vừa ăn xong, tôi lau bàu với chị:

-Lâu vậy chị!

Chị Thanh cốc đầu tôi, lượm rác tôi xả đặt vào cái thùng rác công cộng:

-Ở đây không phải là ở nhà, đừng ý lại xả ra có người dọn.

-Chờ tí là bác bảo vệ mở thôi, sắp rồi đó.

“Ke.....ét”. Cổng sắt lâu đời ọ ọt vang lên đằng sau lưng hai chị em.

-Ai đây Thanh?

-Dạ, em trai cháu, cháu đưa nó lên để dọn dẹp đồ đạc.

Tôi gạt đầu vòng tay chào bác bảo vệ già, lẻo đẻo theo chị lên tầng I. Kí túc xá vốn chia ra theo tầng, I,II,II là cho nữ sinh viên ở, còn từ IV cho đến VII là của nam sinh. Bình thường là cấm nam sinh xuống phòng nữ và ngược lại, nhưng tôi bé quá nên đặc quyền được vào phòng chị.

-Tí em lên ở trên phòng bạn chị hai đêm nhé, ngủ trên đó, còn ban ngày chị đưa em đi chơi.

-Dạ!

Giờ tôi lạ nước lạ cái thì vào thế cá nằm thót, chẳng thể phản đối được gì.

Phòng nữ có khác, gọn gàng sạch sẽ, đã thế lúc tôi tới phòng thì cũng hầu như là các chị đã dậy hết tron, có người còn học bài nữa.

Sau màn chào hỏi cho phải phép, các bà chị bắt đầu chia quà của hai chị em tôi mang lên. Chị Trang mới là sinh viên năm hai nên hỏi chị tôi:

-Chị ơi, có như lần trước không?

-Lần trước?-Tôi tròn mắt tò mò.

Chẳng là phòng có tám người, nên chơi với nhau thân thiết. Có lần một chị được mẹ gửi lên cho tô súp cua, dân Nha Trang mà. Cả phòng cầm muỗng xông vào ăn gọi là” ăn cho vui ,ăn vì tình nghĩa chứ bỏ béo gì”. Ăn xong đồ gửi vì để lâu quá nên cả phòng bị Tào Tháo gọi tên, ba chị to béo nhất phòng nhập viện. Chị Thanh tôi thì tính vốn ít ăn vặt nên thoát nạn nhưng cũng phải chạy đôn chạy đáo gọi xe rồi chăm lo mấy bà khác.

-Thanh, có phòng không-Tiếng nam sinh viên gõ cửa.

-Có nè Hải ơi!

Ông bạn chị tôi xuống đón tôi lên để đồ trên phòng. Tôi hơi ngại cái kiểu ăn nhờ ở đậu, nhưng mà cuối cùng cũng phải ngoan ngoãn theo ông anh kia trước cái lờm ngượng của chị tôi.

Cuối mỗi giờ mới đặt chân lên cái tầng VII. Lượn qua mấy phòng mới tới phòng 704. Ông anh Hải nhìn tôi cười tươi và mở cửa

-Vào đi em

Vừa nhìn sơ qua, tôi mới biết được thế nào là cuộc sống của nam sinh viên xa nhà.

-“Thiên đường là đây”!

Tôi thăm nghì bụng, khi trực tiếp chứng kiến một thế giới sinh động. Hàng đồng ông anh cời trần ngủ đủ tư thế, dọc ngang ,chéo đủ hết. Một số ông anh thì gà gật bên cái bàn nhỏ ngoài ban công, cạnh đó là ly caphe đen và gói thuốc lá.Chắc tối qua tối giờ chưa ngủ.

Sống động hơn cả là năm sáu ông anh đang dán mắt vào màn hình máy tính, không biết là có thêm cái mặt tôi đang tò mò xem đằng sau. Trờì ạ, bắn vịt, game cổ xưa, vậy là một người chơi cả đám ngồi cổ vũ, hể chết một mạng là ăn luôn cái chửi:

-Con gà, để cúit vịt dính lên đầu

-Ăn nguyên quả trứng ghen mày.

Tôi đứng giữa phòng, dùng chân gạt mấy cái thùng mì nằm giữa phòng, chào mấy ông anh đang say men rồi theo sự hướng dẫn của anh Hải ném balo vào cái giường cạnh cái cửa sổ.

- Phòng anh nó vậy, mà con trai nào cũng thế hết à.

Tôi thì hơi lạ lẫm với cuộc sống dân cư đông đúc này. Khỏi phải nói, phòng sức chứa tám người, phòng này là mười người, riêng thêm ông thần như tôi là mười một. Ông anh ngoài ban công thấy tôi e ngại thì lên tiếng vỗ về:

- Yên tâm, không thằng nào ngủ giường đâu, em cứ ngủ ở giường đó đi.

- Lại thằng nào thế anh- Tiếng một ông ngái ngủ vang lên trên giường trên.

Cả phòng quay lại nhìn lão vừa thức với ánh mắt hơi bức tức, như kiểu phá đám không khí. Mà cái lão ấy cũng hay thật, ra khỏi phòng đi học là đóng cửa cái rầm, chẳng có ý tứ hay phép lịch sự gì cả.

- Thằng Khải chết đi rồi, vui rồi.

-Ừ, cái thằng sống ích kỉ, chỉ biết bòn rút của anh em, khó khăn thì chuồn mất, sống ảnh hưởng người khác quá.

Hóa ra ông Khải kia cũng chẳng phải gương mẫu hiền lành gì, theo lời mấy vị thánh bê bối ở đây là thuộc loại keo kiệt, bòn rút và lợi dụng. Có lần nhà gửi quà lên, ăn sung sướng một mình, mặc anh em trong phòng khốn khổ ăn mì. Đã thế còn khiêu khích và buông lời thóa mạ, cất đồ ăn vào rương. Mẹ hôm ông đi vắng, mấy ông thần ở đây khinh rương vứt ra ngoài.

- Em cứ thoải mái đi, kệ nó- Tiếng ông anh khác động viên.

- Dạ, không sao ạ.

Tôi nói rồi lời mấy cuốn truyện thủ sẵn ra đọc cho đỡ buồn. Sáng chị Thanh lên trường nên đến chiều mới đưa tôi đi chơi được. Việc ăn uống nhờ anh Hải luôn cho tiện, dù sao cũng là bạn thân từ thời cấp III nên tin tưởng.

12h để lại ông Khải một mình, mười người kéo nhau đi ăn. Vừa đặt mình xuống ghế ăn căn-tin, tôi choáng váng với số lượng sinh viên đang xếp hàng đông như giặc vậy. Chen lấn mãi chín ông anh mới vác khay cơm về.

- Á, cọng rau muống của hôm qua này

Ông mập sáng động viên tôi gấp cọng rau trong bát canh chua ra, hồn nhiên bỏ vào miệng. Tôi thì xanh mặt, lật rau sống lên ăn. Thảm hơn nữa con sâu hồn nhiên bò lên bẹ lá. Tôi cách món rau luộc mà nhìn các vị tiền bối ăn ngon lành.

- Thằng nào bật quạt vậy- Anh Hải lên tiếng.

- Sao vậy anh?

- Tất tắt..

Hoảng hồn, anh sinh viên nhỏ nhất giật dây, quạt quay thêm một vòng rồi dừng hẳn:

- Sao sao vậy?

- Thịt mỏng lét vậy mà bật quạt nó thổi bay mất sao!

Cả đám anh em mồm há hốc nhìn xuống đĩa thịt luộc. Khỏi phải nói là tôi đồng tình với anh Hải, mỏng lét cảm tưởng như nhìn được xuyên qua ấy. Ông anh bắn vị hời sáng vuốt râu ra vẻ có nghiên cứu:

- Thịt này cầm lên, thả xuống không khéo phải đảo vài vòng.

Tôi lạnh gáy với cuộc sống sinh viên lúc đó, những gì chứng kiến thu được vô số kinh nghiệm quý giá. Thà rằng ở nhà với ba mẹ còn sướng hơn là điều tôi khẳng định, mà không hề biết rằng, hai ba năm sau tôi có về còn bá đạo hơn thế.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Tay Không

Mười người vẫn cầm cúi dùng bữa, chính xác hơn là chín người còn lại ăn một cách ngon lành canh đào, để lại tôi triệu triệu cố gắng nhai hết đĩa cơm. Nói là đĩa cho sang vậy thôi chứ so với ở nhà chắc nó chưa tới hai chén cơm. Mà tôi vốn thuộc loại bảo nên từng đó chẳng thấm thía vào đâu.

Chị Thanh đến tận một giờ chiều mới lên rước tôi đi chơi. Hai chị em chạy tít sang quận 11 đi chơi công viên Đàm Sen. Những trò chơi

mới lạ đưa tôi qua nhanh cái buổi chiều đầu tiên ở đất Sài Thành.

Chiều tôi chui vào cái siêu thị, lựa chọn mấy món đồ cho tôi. Tôi thì bỏ hẳn qua phần dụng cụ vật dụng, tiến thẳng đến gian hàng kẹo bánh. Hoa mắt với đủ thể loại mà có nhiều thứ tôi chưa biết đến bao giờ. Bỏ qua cám dỗ, dốc tiền túi mẹ cho ráng kim lòng lựa chọn.

-Một cái hộp kẹo bạc hà cho Dung!

Cái này tôi mới phân vân nhất, đủ thể loại bạc hà trên đời, đắn đo mãi mới lựa được cái ưng ý theo tôi.

-Không biết nàng có thích không?

Đi vòng ra đằng sau, tôi rờ tay vào mấy cây kẹo mút treo trên giá đỡ, mân mê sờ nắn xem nó có khác gì nhau không, và tất nhiên vẫn lấy mấy cây màu hồng để vào trong giỏ.

Với chị Nữ tặc thì tôi chẳng biết là thích vị gì và kẹo gì, cứ men theo lối mòn hôm trại tặng tôi viên socola thì tôi cứ thế mà y theo.

Chợt nhớ tới sinh nhật của Dung, cô nàng tháng bảy, tôi hồi hả chạy lại hỏi chị Thanh:

-Ở đây.....có bán đĩa nhạc không chị Thanh?

-Muốn nghe nhạc gì cậu em, tí ra ngoài kia mua thiếu gì?

-Không, em mua đĩa gốc cơ!

Chị tôi cũng khá bất ngờ, dẫn tôi lên tầng hai, men qua mấy cây đàn guitar và tiêu sao đến vô số cái giá để đĩa.

Không chần chừ, tôi với tay về chồng đĩa dưới poster Quang Dũng, sau đó lấy luôn cuốn sổ nhạc Trịnh Công Sơn. Vì có lần nghe nàng bảo:

-Dung thích nghe Quang Dũng hát nhạc Trịnh.!

-Sao dạo này bỏ Backstreet boy đi nghe Quang Dũng rồi à!

-Không em mua cho bạn!

-Bạn gái hả?

-Da.....ạ ! là Dung ạ

-Thế mà chưa bao giờ mua cho chị!

Bí thế, tôi phải gạt đầu đồng ý tặng bà chị tôi cái đĩa Đàm Vĩnh Hưng mới, thực chất là quà đòi nhưng vớt vát chút danh tiếng, tôi chưa xốt mở miệng:

-Em tặng chị coi như quà mừng tốt nghiệp!

Hình như những người con gái mà thích nhạc Trịnh hay Ngô Thụy Miên như chị tôi và Dung đều có nét giống nhau, cứng rắn nhưng đầy quan tâm. Sự quan tâm ấy không rõ ràng, nhưng nó luôn hiện hữu trong từng ngày. Đặc biệt giống nhau nữa là cái cứng cáp trước sự việc, tính độc lập tự thân vận động rất cao.

Chị tôi chỉ cười mà không nói gì, có vẻ như nắm được thóp của tôi vậy.

Hai chị em tôi bước vào quán ăn ngay trên đường Nguyễn Tri Phương. Vừa ăn vừa bàn tính cho địa điểm hôm sau:

-Một ngày rồi đó, hai ngày nữa thôi!

-Đi đâu nữa hả chị?

-Mai sẽ đi thăm cô Ánh!

-Cô Ánh?

-Gặp lại Nguyệt nên nhảy cẫng hả?

Tôi áp a ập ứng, ba năm rồi. Chưa có cái tết hay hè nào Nguyệt về chơi với tôi cả. Đơn giản như cặp bạn thân lâu rồi chưa có dịp để trò chuyện với nhau vậy. Nghĩ đến đây thôi là tôi mừng rơn.

-Nhớ là còn ai đó đang chờ quà, đừng có mà quên.

Hai chị em nhìn nhau cười, ăn bữa tối với nhau giữa dòng người đang tấp nập cách đó không xa. Sài Gòn hoa lệ thật, nhưng so bề thì cái tình người thì chắc chắn là không bằng nơi tôi sinh ra, ở nơi ấy, cả xóm coi nhau như gia đình vậy. Có lẽ do đặc thù thời gian và công việc mà họ ít khi có cơ hội tiếp xúc với nhau.

Mấy ông anh kia đang dồn hết ra ban công, cái ban công chỉ để chứa một lỗ to hơn cái mặt người còn lại được bọc bởi cái lưới sắt B40 đang chụm đầu vào cửa.
Mấy ông khác thì xách chai nước lớn ra, hình như là tiếp đạn.

Tôi mặc kệ cái trò nghịch này, vì tự đánh giá hơi ác nhân. Dù sao cũng là những người bí cùng mới phải làm cái nghề đó, nên tôi thường có cảm giác thương cảm hơn là ghen ghét. Ai hỏi đâu sinh ra muốn làm cái nghề này để có cơm ăn hằng ngày chứ.

Đúng như tôi dự đoán, năm phút sau, một đàn anh trọc đầu xăm trổ đầy mình, đô con lực lưỡng bước lên phòng tôi chửi oang oang.

Sinh viên thì được cái đồng lòng, ào hết cả ra, dám cá là tò mò thôi. Thấy lão bảo kê là ò lên hò hét cả. Nhục mặt lão lại vừa đi xuống vừa chửi đồng. Tôi thì đứng nổi cả da gà.

Nằm lên cái giường trần trọc, phần vì tiếng xe cộ ồn ào rít lên ngoài đêm khuya, phần vì lạ nhà, mà quan trọng là tiếng gào thét cổ vũ bắn vịt vẫn nổ ra bên tai, tôi lăn qua lăn lại.

-Ồ, lâu lắm chưa gặp

-A, con hêm, lâu quá chưa gặ.

Vô đầu úp cái gối lên đầu, suy nghĩ hồi lâu, tôi chìm vào giấc ngủ. Trong mơ tôi thấy rõ cái hình dáng với tôi hay chơi đùa hồi bé, nhưng cái mặt thì chẳng thể nào nhìn rõ.

-Em nóng lòng vậy cơ à?

- Sinh viên mà. Tưởng cậu em chị nóng lòng chứ.

Hai chị em ghé mua trái cây, rồi hướng lên quận mười một. Nói cho oai vậy thôi chứ tôi có biết đường xá gì đâu, chỉ ngồi sau xe chị tôi chờ đi, hoảng hốt với kiểu đi xe chen lấn của các đồng đạo khác, đi kiểu gì mà như sắp tông nhau vậy.

Chờ mãi, tôi chợt nhớ ra hôm ở nhà mới thấy cô Ánh, còn chú Linh thì chắc là đi làm cơ quan rồi. Nhưng mà còn Nguyệt, hay là ngủ nướng nhỉ?

-Dạ, dạ con biết rồi!

Chị tôi thở dài, quay lại nhìn tôi ái ngại:

-Về thôi cậu em, cô Ánh về nhà rồi, Chú đi làm còn bé Nguyệt đi học rồi!

Tôi tiếc nuối nhìn qua cánh cửa màu xanh cao vút, muốn được nhìn mặt cô dâu của tôi hồi nhỏ giờ như thế nào.

Những thời gian sau là thời gian chị dẫn tôi đi chơi mấy nơi khác, thăm thú họ hàng và dọn đồ ra xe để về nhà.

Ôm mấy chị em trong phòng, dĩ nhiên là chị tôi ôm thôi, mấy bà nhè má tôi mà véo:

-Cậu bé đẹp trai về nhà, ráng ăn cho to con thêm tí nữa!

Tôi ngượng ngùng dạ dạ vâng vâng, chào rồi ra taxi ra bến. Mấy ngày ở Sài Gòn cũng chẳng có gì vui, buồn nhất là cái cảnh không gặp được Nguyệt và không lấy được ảnh về cho Nhân đen. Kệ ,không sao, về chuẩn bị cho chuyến đi với lớp cũng được.

-Gi, không gặp.....mày, mày....!

-Tao sao, đã bảo là không gặp chứ tao có muốn đâu!

Nhân đen thất vọng ngồi phịch ra cái ghế nhà tôi, thều nào. Khỏi phải nói nó hy vọng thế nào, chẳng thế mà sáng tôi mới xuống xe thì nó đã có mặt ngay sau đó.

-Thế mà mày chắc ăn lắm, còn cá cược nữa?

-Tao khác gì mày, có gặp được đâu..!

Hai thằng nhìn nhau thần thờ với tiếc nuối.

-Giờ kèo kia tính sao!

-Ờ thì, huê.....được không-Tôi yếu thế dò xét nó

-Huê cái búa, dẫn tao ăn sáng và cà phê.

Lóc cóc vào phòng xách cái ví đẹp lép thều nào dẫn thằng bạn đi ăn. Đã vậy mà nó vẫn chưa buông tha , ra về hậm hực lắm

-Hứa với hện, chẳng có gì cả!

Tôi đi bên nó, chẳng nói cái gì. Thực chất lúc đó thì tiếc một, giờ nghe thằng bạn đi bên cạnh than cái lương thì cũng tiếc gấp mười. Đến tận nhà rồi còn chưa gặp chán thế.

-Nhà cô Ánh bán rồi hay sao ấy?

-Sao mày biết!

-Tao thấy bữa trước tao chưa đi, thấy cô với mấy người lạ đang xem lại căn nhà, chắc là bán.

-Ờ, vậy là chắc mấy năm nữa mới gặp lại nó quá.

-Ừ, thì ráng thôi, biết sao được,và lại chắc gì nó đã nhớ tao với mày.

Hai thằng con trai rào bước trên con đường ra tiệm ăn sáng, mặt căm cúi nhìn đất, hi vọng là con bạn đánh đá ngày nào chí ít cũng lưu lại đặc điểm nhận dạng sau này có khi gặp mặt khỏi phải mất công nhắc lại ký ức xưa.

Vác cái bụng căng ềnh , hai thằng trở ngược lại quán cà phê, ngồi nhâm nhi cà phê không đường như hai ông cụ, lâu lâu cụng hai chén trà gọi là tương giao.

-Mai đi chơi với lớp đó, dậy sớm nha mày!

-Tao biết mà.

Tôi bất chợt nhớ ra điều gì:

-Có ai nhắc tao không?

-Có

-Ai?

-Thì mấy đứa trong lớp, có ai biết mày vắng vì sao đâu!

Thằng đầu đất kém tinh tế buộc tôi phải chơi bài nữa:

-Tao hỏi cái đó làm gì, Dung ấy!

-Ồ, thì có, nó lo cho mày từ cái hôm nhận phiếu điểm, rồi nhắc tao chuyện đi chơi để mày biết. Hôm qua thì...

-Thì sao!

-Thì nó cứ bám lấy tao hỏi mày sao rồi, có gặp không, đi đâu chứ sao!

Tôi mỉm cười, thỏa mãn với câu trả lời. Biết mà, nàng ơi, quan tâm nhiều nhé!

Mặt tôi vênh lên tự mãn, bỏ lại thằng bạn ngờ ngác chẳng biết làm gì, đành ngồi tia mấy đứa con gái vào quán.

Tối đó, tôi dọn dẹp đồ đạc sớm, đánh răng leo lên giường đắp chăn ngủ thẳng cánh. Theo như ông anh tôi kể lại là vừa ngủ vừa cười, vừa ú ớ mơ cái gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Bước Ra Từ Quá Khứ

Sáng sớm hôm sau, 5h tôi đã khua âm ỉ, hò hét ồm ồm đánh thức cả nhà dậy. Ông anh tôi thì dậy sớm chong đèn học bài từ lúc nào nhìn tôi ra vẻ trịnh trọng lắm.

-Xuống dưới đó, ờ, ờm...!

-Có gì không lão già?

-Mày, à không, mua dùm anh mấy đồ lưu niệm đẹp đẹp...

-Làm gì vậy?

-Làm gì kệ tao...à không, kệ anh, cứ mua đi.

Tôi thì biết thừa cái trò mua tặng chị Ngọc, nhưng bình thường đắc tội với tôi nhiều quá nên giờ chơi trò giả mặt định bầy ruồi. Háo hức với chuyến đi, nên vui vẻ đồng ý ngay, coi như chuộc lại cái lỗi hồi trước làm lão bầm người.

Sáng sớm, nhà tôi ăn cơm thì cái miệng tôi hoạt động hết công suất, vừa ăn vừa nói huyền thuyên. Mấy người tuổi cao thì nhìn tôi cười như kiêu con nít ranh vậy. Mặc kệ miệng tôi vẫn hót lia lịa.

-T, mẹ cho tiền đi chơi nhé.

Mẹ tôi buông đũa đã lâu, nói xong đi lên phòng đưa tiền cho tôi. Tôi xị mặt vì người cho không phải là Ba. Nhà tôi từ lâu có cái truyền thống tiết kiệm, nên mỗi lần đi đâu chơi này nọ cũng muốn tập cho thằng con út xài hoang như tôi dần dần. Tất nhiên mẹ tôi cho tiền thì dư, nhưng số dư đó không có nhiều, chưa kể lỡ hứa mua quà cho ông anh rồi.

Lão trời đánh biết ý:

-Mẹ cho em thêm tiền đi!

-Tiền đã đóng hết rồi, tiền này là nó cầm tiêu vặt, có gì cần xài đâu.

Lão anh tôi mặt mũi bí xị, lùa vội bát bún vào miệng, nhìn tôi vẻ đau thương lắm.

Ba tôi nhìn hai thằng con trai, cười rồi vỗ vai tôi:

-Xong chưa, ba chờ ra ngoài bên chờ xe nha anh lính trẻ.

-Dạ!

Tôi buồn bã cầm tiền đút vào ví, mặc kệ cái đá chân tể nhị của chị Thanh, không biết là báo hiệu cái gì.

Hai ba con ra tới đường quốc lộ để chờ xe xuống rước, ngoài bến Nhân đen cũng đã đứng chờ từ hồi nào. Vừa định tốt xuống xe chạy lại chờ nó thì Ba tôi đã gọi giật trở lại:

-T, lại Ba bảo!

-Dạ, có gì dặn dò nữa hả Ba?

-Không, Ba cho thêm

Ba tôi rút ra tiền cho thêm tôi. Từ 500 mới cứng, nhìn tôi và cười:

-Lớn rồi, tự biết kiểm soát tiêu xài, cái gì đáng bỏ ra thì bỏ ra, cái gì không đáng thì thôi, cầm theo bao bạn bè nước cũng được.

Tôi mừng rơn, cất ngay vào túi, sợ Mẹ tôi đi ngang qua lại la cả hai Ba con thì khổ. Giờ tôi mới hiểu cái đá chân tể nhị của chị Thanh, chắc kinh nghiệm Ba tôi cho nhiều nên biết. Tôi nhìn mãi cái dáng quen thuộc khuất dần sau hàng cây ven đường mới tiến về chỗ thẳng Nhân.

-Mấy giờ rồi Nhân?

-6h30!

-Thế mấy giờ xe chạy?

-Còn 45' hoặc một tiếng gì đó!

Nó tỉnh bơ, ra đây đứng chờ một tiếng đồng hồ.

-Mày bị điên hay sao ra chờ sớm vậy!

-Ồ thì, mày khác gì tao.!

Tôi là do chủ ý của Ba tôi dẫn ra để cho tiền, lập quỹ đen, chứ tôi vốn đi trễ thành thương hiệu rồi, quen lè mè.

-Hay vào đây tao trả mày nốt châu cà phê bữa còn nợ luôn đi!

Hai thằng tôi dè dặt bước vào quán cà phê gần chỗ đợi, khỏi phải nói là ái ngại cỡ nào. Quán cà phê này gần trường cấp II của hai thằng nên thầy cô cũ ghé qua khá là đông. Đi được mấy bước là phải vòng tay, cúi đầu cười duyên chào. Tôi với nó chọn ngay cái bàn cạnh mấy gốc cây khuất khuất, nhìn ra phía đường chính.

-Mày không nghĩ Nguyệt sẽ về nữa cơ à.

-Không, tao nghĩ nó học trong đó luôn, về làm gì nữa?

-Tao thì vẫn hi vọng.

Mặc thằng bạn ôm mối tương tư từ thời còi truồng tắm mưa, tôi đảo cái ly caphe đen đặc, nhìn vu vơ ra phía đường trên xem bóng dáng xe tới. Gì chứ đã phòng hồ hết rồi, tiền cũng đã thanh toán, chỉ chờ xe tới là chạy ra thôi.

-Thôi, ráng vô đó học gấp nó cũng được!

-Ừ, mày thì lo cái gì, đảng nào chẳng có em bí thư!

-Lo cái đầu mày, lo bị cướp chứ lo gì!

-Mày cũng biết cơ đấy, tòm tèm cho lắm, mắt trắng lại khóc.

Nó nhấc tới từ khóc làm tôi hơi nhột nhột, bởi cái lần một mình lên đồi tôi chẳng sụt sùi nước mắt rồi còn gì.

-Tao.....ờ tao lo cái khác.

-Lo cái gì...?

-Vụ con Quỳnh.

Thằng Nhân đen ôm bụng cười sằng sặc, lè cái lưỡi vàng khè dính tác dụng phụ của chai Number one ra. Nó nhìn tôi, vẫn cười khiến tôi tức điên lên.

Nhắc tới vụ con Quỳnh lớp tôi thì có lẽ tôi chui xuống đất còn chưa đỡ nhục. Số là khi tôi vào lớp buổi đầu thì bữa học thứ hai là có tiết chào cờ. Chẳng hiểu trời xui đất khiến hay nó ăn nhầm thuốc chuột gì mà táo bạo đến vậy. Ngồi chào cờ thì cả trường sát nhau, nó cách tôi hai người quay mặt xuống tổ tình ngay lúc đó. Bọn bè xung quanh cười ồm ồm cả lên, mấy ông anh bà chị khối 11 thì cứ nhìn nhau bàn tán. Mãi đến sau này tôi mới biết con trai lớp tôi sợ cái tính tung tung của nó. Còn nó từ dạo đấy cũng đôi lần bắt chuyện với tôi, nhưng tôi lạnh lùng đáp lại rồi bỏ đi, che dấu đám da gà đang nổi đầy tay.

Nhân đen vẫn cười sặc sụa, gì chứ cả lớp tôi thì quên rồi, chứ đám chiến hữu vẫn ghi nhớ coi như đó là công lao hoành tráng, hay chiến công vĩ đại của tôi.

Tiếng còi xe vang lên ngay trước mắt chúng tôi, tôi vội đại cái balo chạy trước. Nhân đen có gắng vớt vát mấy ngụm nước trước khi xách túi rượt sau. Lên tới xe thì lớp tôi đã đầy đủ cả, trừ mấy đứa bạn về quê hay gì đó, riêng anh em chiến hữu thì đang chờ tôi ở phía cuối xe.

Tôi tính ngồi xuống dãy cuối để còn ca hát quậy phá thì Dung đã chờ tôi ở cái ghế áp chót, nàng ngồi ngoài chừa một chỗ bên trong, chỉ đến khi tôi biết ý mới xịch vào trong và để tôi ngồi ngoài. Nhân đen tót xuống ngồi ngay sau lưng tôi.

Xe vừa lăn trên con đường được vài vòng bánh, nàng đã véo tôi cái đầu tím sùm:

-Đi không thèm nói luôn ha.

Tôi hét vang cả xe, mấy đứa tò mò quay lại nhìn, tôi quay lại cốc đầu thằng Nhân, cố ý hét lớn:

-Sao mày cốc đầu tao, cốc đầu dữ mày!

Cả xe quay lên thờ dài nhìn thằng Nhân trách móc, để thằng đen cái mặt nghệt ra, chẳng hiểu chuyện gì cả. Tôi ngồi xuống đưa tay lên miệng:

-Suyt!

-Cho chừa!

-Tí đánh ghen chốn riêng tư, công cộng người ta cười cho đấy.

Cô nàng khoanh tay trước ngực, bỏ mặc tôi, nhìn ra phía ngoài ô cửa, những hàng cây nối nhau trượt dài ra phía sau xe.

Thanh kẹo bạc hà đưa ngang mũi Nàng, rồi đảo đảo vài vòng, che cặp mắt long lanh lại. Nàng phì cười:

-Lại dụ dỗ!

-Không lấy hay sao!

Nàng cười hi hi, bóc thanh kẹo và đưa tôi một viên, nàng một viên. Khỏi phải nói, lại cái mp3 chia đôi tai nghe đầy ắp nhạc Quang Dũng lại vang lên. Một lúc sau, nàng đã dựa đầu vào vai tôi ngủ thiếp đi. Chắc có lẽ là mệt vì ngồi cuối xe.

Tôi ngồi im, không dám cựa quậy, sợ nàng thức giấc để lỡ cái cảnh nhìn với cự ly gần khuôn mặt đáng yêu này. Sống mũi cao, mái tóc ngang vai, đôi mắt đẹp và có lẽ đáng yêu nhất là cái miệng. Hình như là đang khẽ cười. Để mặc đám bạn đằng sau, tôi khẽ khàng nhắm mắt và chìm vào giai điệu. Hết xe rung lên khi đi qua đoạn ô gà hay né xe ngược chiều là hai đứa mở mắt nhìn nhau, rồi lại khẽ mơ màng nhắm mắt.

Đoạn qua đèo Phụng Hoàng thì tôi mở mắt nhìn nàng vẫn say sưa ngủ. Hết trò chúng nó bắt đầu bày trò nghịch dại, xoay đầu ra sau nhìn Đèo Phụng Hoàng.

Khúc đèo uốn mình quanh núi, dưới vực thoải sâu là lờm chờm những nghĩa trang, đồi thông xung quanh mờ mờ che được ít nhiều. Nhìn ra phía sau chẳng có cảm giác được xe trước đi như thế nào, chơi được 5' là cả đám mặt xanh hết cả lại và bắt đầu say xe.

Thằng Nhân đen vỗ vai tôi:

-Mày ơi, tao.....tao...

-Tao cái gì?

-Mắc.....

-Mắc sao kêu tao, mày khùng hả?

-Do mày ru tao uống nước đó.

Tội thằng bạn, ham vợ vết nên cố uống bằng sạch, này giờ đi cũng gần trăm cây số rồi. Động viên nó ráng nhịn, mà tôi cũng phải nhịn cười, Người nó xoắn hết cả lại, đang cố gắng kìm hãm cái điều cấp bách.

Nó vỗ vai tôi tiếp khi đi được chứ xa, có lẽ cấp bách đến nơi rồi. Tôi bực mình xoay lại làm nàng tỉnh giấc:

-Kiểm cái chai ấy!

-Chai gì cơ-Nàng dụi mắt hỏi

-À không, chai nước ấy!

Nàng thì quan tâm nên lấy chai nước trên xe đưa cho thằng Nhân, tội thằng bạn phải vận nắp nhấp môi mấy ngụm giữ thể diện.

Thầy tôi còn vô tình chơi ác nó, bắc cái loa mini quay xuống xe:

-Thấy mấy bạn say xe, hát tập thể cho vui nào, đỡ mệt nữa.

Phong mập đứng lên bắt đầu cất hát, mặc cho thằng Nhân đưa ánh mắt cầu cứu, hai tay nó thì đi đâu không biết:

-Có con chim vàng khuyên nhỏ

Dáng trông thật đầu gấu quá

Mặt thọc đầu đình, đầu gấu như chúng mình

Khỏi phải nói, thầy tôi với bác lái xe chỉ có nhìn nhau cười mà lắc đầu trước bài hát chế bậy bạ của tụi học trò.

Xe lăn bánh chậm chậm vào quán Gió bên đường. Quán Gió hồi đó nằm trên đằm tôm bán cháo hải sản cho khách du lịch ghé về Nha Trang, như kiểu một nét ăn nhẹ trước khi đặt chân lên thành phố biển.

Nhân đen khoan thai, thỏa mãn bước ra từ phòng vệ sinh, mặc cho anh em chúng tôi phải giành giật nhau tô cháo.

Nàng ngồi bên tôi múc vào chén cho tôi, vênh mặt tự hào vì ta đây người lớn, tôi cười toe toét trước sự hờn ghen lẫn bái phục của lũ chiến hữu.

Nhân đen ngồi cạnh tôi, huých huých chân.

Tôi cau gắt nhìn thằng bạn:

-Gi?

Rồi cầm đầu lại ăn tiếp và nói chuyện với nàng. Nó lại tiếp tục huých chân làm tôi cau thực sự:

-Gi ? Trời đánh tránh bữa ăn!

-Nhìn.....hướng 2h!

Tôi địa hướng 2h nhìn, gấp ngay con Quỳnh đang nhìn tôi chăm chú, gấp ánh mắt của tôi thì nó chẳng có vẻ gì ngại ngùng. Tôi phát hoảng, núp sau người nàng và lo sợ nhìn thẳng Nhân đen.

Nó nhún vai nhìn tôi, rồi thâm thì:

-Đừng nói nó tái tử tình với mày?

Tôi chột dạ, và bắt đầu toát mồ hôi, vô tình gây chú ý đến nàng:

-Sao vậy? bị gì hả T!

-Không, không, ăn cháo nên toát mồ hôi thôi.

Nàng nhìn tôi và cười, còn tôi thì chẳng dám nhìn, cứ cúi gằm xuống cái bàn, run run bóp mạnh vào đùi thằng Nhân. Nó đau điếng phun cả cháo ra ngoài, nhìn tôi:

-Từ từ, đừng cho nó có cơ hội

-Hi.....hi vọng thế, nó từng lắm. Tao sợ.

-Sợ ai...

-Bên phải tao buồn nè...

Nó vỗ vai tôi an ủi, nhìn nàng có vẻ ái ngại:

-Kiểu này dính chặt Dung, để cho con Quỳnh nó không dám chường mặt ra...

-Ừ, dính chặt thôi.....

Tôi băng quơ ăn cho hết bữa ăn rồi me cơ hội nắm tay nàng lên xe đầu tiên, lên xe là cầm tai phone và nhắm mắt ngay tức khắc. Chỉ sợ tôi nhìn thấy không phải là nàng mà là con Quỳnh tung tung , ác mộng trong quá khứ thì khổ lắm.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Oan

Gần 10h trưa chúng tôi mới đặt chân đến cái khách sạn gần Biển, không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ nó gần khu chợ Đầm và công viên Phù Đồng. Nói là khách sạn cho oai vậy thôi, thực chất là khu nhà nghỉ du lịch cấp bốn được xây với kiến trúc độc đáo, lạ mắt.

Thầy tôi vô cùng tâm lý, nên đã nhờ người bạn đặt trước phòng ở đây. Sáu phòng cho gần sáu mươi người. Số lượng nam nữ thì cứ xấp xỉ nhau nên chia ra, gần mười người một phòng. Mặc định là tôi, Phong mập, Hường đều, Linh vẹo, Tuấn Anh, Nhân đen, Bình Boong, Kiên cận ,Hà thủ môn, Long con là ở chung rồi. Coi như vừa tròn trịa một đội banh.

Thả mình cái ằm xuống một trong ba cái giường trong phòng, tôi vẫn còn lạnh cả người. Nãy giờ trên xe không biết con Quỳnh giờ trò gì mà ánh mắt địa tôi lia lịa, kiểu như lên lút. Nhưng cả đời chưa gặp ai như nó, nhìn tôi chăm chăm mà hể tôi nhìn lại thì nó càng nhìn dữ dội hơn. Chắc biệt danh tung tung cũng từ đây mà ra.

Chưa kịp dấm bóp cái vai tê như do Dung gác lên suốt lúc ngồi trên xe, mấy thằng bạn đã nhảy ằm ằm lên đề tôi đến lè lười. Ác nhân thay chúng nó còn chơi cái trò nhún nhún trên đó, ruột gan tôi gần như trào cả ngoài.

Chơi chưa đã chúng nó còn đề xuất cái trò tắm chung. Phòng tắm thì rộng rãi nên tha hồ năm thằng xông vào tắm. Ề cở nhau ra bôi trét xà phòng hề nhau ra giã gạo.

-Ê, tao có trò này hay lắm!

-Trò gì?

-Thời ầu thơ thôi.

Vớ ngay cái quần áo thằng Phong Mập trên móc, tôi nhét vào ống thoát nước và bắt đầu mở hết vòi nước, nước nhanh chóng vỗ mặt sàn kê khó chịu, rồi cũng dâng lên, gần chảy ra ngoài.

-Bơi thôi.

Khỏi phải dạy tụi bạn lần hai, bốn thằng còn lại xông vào lăn lê bò toài giữa cái bể nhân tạo, tha hồ hò hét té nước nhau.

-T ời, có trong phòng không-Giọng con gái kèm theo tiếng gõ cửa phá tan bầu không khí.

-Sao vậy Quỳnh? -Giọng Nhân đen vang lên, tôi bật mồm và ra dấu cho anh em im lặng hết

-Có T trong phòng không Nhân?

-Nó.....ừra ngoài rồi, có gì nhắn lại không?

-Ồ , không.không.nói sau vậy!

Chỉ chờ tiếng cạnh cửa đóng lại, cả lũ đã nhảy vào mà ghẹo tôi:

-Haha, được con Quỳnh đề ý nữa cơ à!

-Ăn tạp quá mày ơi!

Tiền thể chúng nó lời tiểu sử con bạn ra mà kẻ sạch bách. Thì ra cái biệt danh tung tung không phải như tôi nghĩ là hăm hăm mát mát, mà do cô nàng này khá nội tâm. Trên lớp ngoài học ra chỉ cầm đầu vào sách mà đọc tiểu thuyết, bạn bè đôi khi gọi là cũng ằm ờ lơ đễnh. Kiểu như hồn ở đâu mất ấy. Vậy mà không hiểu sao có cái màn tỏ tình trời đánh giữa trường thể kia.

Tôi té vội ra khỏi phòng tắm lên giường nhắm mắt, mặc cho lũ bạn vẫn eo éo giọng Quỳnh bên cạnh tôi:

-Anh, dẫn em đi ăn đi mờ!

-A.....nh, boi với em đi nờ.. -Tụi bạn quý sứ chỉ tha cho tôi khi tôi quán tròn chần cổ thủ bên trong, chờ giờ cơm trưa mới ra.

Trưa đó, sau tiếng loa của thầy, chúng tôi tản bộ đi qua hai khu phố để ăn trưa. Quán nằm ngay góc đường, gió biển lùa vào mát rượi. Giữa quán còn có một chiếc quạt hơi nước quay đều, hơi nước bị xé nhỏ ra như sương, phủ lên khách đi vào cửa, làm cho người ta thấy thoải mái lạ lùng.

Tôi mặc kệ với đám bạn quý sứ nên đi với thằng Nhân đen cuối cùng, vừa đi lên tầng để ăn trưa thì mọi người hầu như đã ngồi hết vào vị trí. Nhân đen ham hồ chạy vào trước tôi.

Chiếc bàn dài rộng đã đầy ắp người, chỉ còn hai vị trí còn trống. Là chỗ cạnh Dung và Quỳnh. Tôi đương nhiên phải ngồi cạnh nàng, không thể ngồi chỗ khác. Nhanh như chớp, chụp vai thằng Nhân, kéo nó lại khi nó vừa chạy qua chỗ cạnh Quỳnh, thả nó vào cái ghế và cười toe toét, còn mình thì nhanh chân đến kế bên nàng.

Quỳnh có vẻ gì đó không vừa lòng, nên quay ra hăm hực thằng Nhân, còn thằng bạn tôi thì cũng tức không kém vì bị anh em phản bội, vừa phải hứng dớp thay tôi nên suốt buổi ăn nó nhìn tôi hằn học. Còn tôi thì vừa chọc tức nó, vừa bày trò với anh em và đặc biệt là được nàng gấp thức ăn cho. Hạnh phúc không gì bằng.

Trưa hôm đó, lớp chúng tôi xuất phát sang viện Hải Dương Học đi thăm quan, khỏi phải nói là vui đến cỡ nào, vì mỗi lần chụp hình, nàng và tôi đều có mặt chung và đứng cạnh nhau. Từ cảnh chụp với cá nóc, sư tử biển....thì đều có hai cô cậu tuổi học trò đứng cạnh nhau, nụ cười tươi rói rói.

Lang thang đến hết buổi chiều, trở về với trò chơi tắm biển, là mục đích của chuyến đi. Biển Nha Trang đen ngòm, nhưng mà đã con ham vui lên thì bất chấp. Anh em chiến hữu thì bơi tôi bơi tấp, tôi thì ngồi trên bờ đập cát. Nàng ở dưới vẫy vẫy tay tôi nhưng tôi chỉ cười và

lắc đầu. Xuống chi, thiên hạ bảo mình không biết bơi.

Chả là từ nhỏ tới lớn, tôi chỉ ham mê thể thao duy nhất là đá banh, và học. Từ nhỏ tới lớn năm nào cũng học bán trú thì thời gian đâu mà bơi. Hè nào cũng đi đá banh, rồi về quê nội nên chẳng có thời gian tập. Với lại có tập thì cũng nhanh nản, vì mấy thằng trạc tuổi tôi biết bơi là làm oai dữ lắm, bơi tới bơi lui lấy le, nè tôi chọc hoài.

-Sao T không xuống?

-À, T....t....không.....!

-Quỳnh xuống trước nha.

-À, ừ....ừ....!

Quỳnh nhìn tôi và cất cặp kính cận vào túi đồ, nhanh chóng hòa mình xuống với lớp. Lần đầu tiên tôi mới dám nhìn Quỳnh tổng thể và lâu đến vậy. Nói chung là cao chuẩn, gương mặt đôi lúc nhìn có vẻ dễ gần nhưng hình như đằng sau đó có cái gì đó khiến tôi ngờ ngợ, trực giác bảo tôi thế. Nhưng ngoại trừ những lần nhìn tôi thì trong lớp có vẻ đây là một học sinh sống khép kín, gương mặt.

Mãi suy nghĩ miên man, bọn quý sứ đã chia nhau lên hè tôi ra mà khinh xuống biển:

-Ừm.....ọc ọc!

Hóp đến tận mấy hóp nước biển mặn chát, vừa ngoi cái đầu lên tính chửi thì tụi nó đã hè nhau mà chìm xuống. Lại thêm mấy hóp nữa, bọn gian tặc.

Không biết bơi, nhưng khả năng nhịn thở thì cũng đáng nể, hể nước không cao quá đầu thì tôi có thể nín thở mà đi được nên bắt đầu mò mẫm rình rập tuột quần mấy thằng quanh đó. Mỡ máu thoát thân, ngóc đầu vùng chạy lên bờ. Tụi bạn còn tức tôi móc cát lên ném tôi. Quay đầu là lười, tôi ngoi ngoáp lên bờ:

-Á.....!

Tôi văng ngược ra sau, quay lại nhìn nạn nhân của mình. Quỳnh ngồi đó xoay xoay cái vai bị tôi tông trúng, gương mặt nhăn nhó xuýt xoa, một vài cọng tóc ướt nhẹ khê vắt ngang qua gò má trắng hồng.

-Xin lỗi...T không, không cố ý..!

Dù trong lòng có thành kiến với cô nàng, và phải phớt lờ ánh mắt khó chịu của Dung, tôi vẫn phải đỡ cô nàng lên và dìu lên bờ. May thay lũ bạn quý sứ của tôi cũng kịp lui tôi xuống biển chìm. Thả uống thêm mấy ngụm nước mặn mặn còn hơn phải khó xử vì chẳng biết phải làm sao để đối diện với cô nàng.

Sau bữa chiều vùng vẫy dưới nước, lớp tôi đứa nào cũng đói là cả người nên bữa cơm tối diễn ra rất nhanh chóng. Phòng tôi như thường lệ vẫn dờ cái trò đánh bài cá độ ra. Tất nhiên thua thì văng ra nhường cho thằng ngoài ngồi hóng. Mãi hăng say sát phạt, Dung giận dỗi bỏ tôi đi chơi với mấy bạn nữ

và nam phòng khác.

Ông bà ta có câu: đen bạc, đỏ tình, vậy mà tôi đen cả hai. Vừa bị nàng giận, lại bị thua trắng, lùi hùi đi sang đại sảnh mua nước cho lũ bạn đang hả hê chiến thắng. Tránh vớ dưa gập vớ dưa, tôi lại đụng Quỳnh ngay cửa phòng tôi.

-Ồ.....

-Chào T, không đi chơi sao!

-Ồ, ở phòng đánh bài...!

Cô nàng khẽ nâng gọng kính, nhìn đồng chai nước tôi cầm rồi mở lời:

-Quỳnh không đi đâu nè, hay đi dạo với Quỳnh nhé.

Lường lự một hồi lâu, tôi cũng phải đồng ý, thả đồng nước ngọt xuống giường, vớ cái áo gió khoác vào và lững thững đi tản bộ.

Đi bên cạnh mà tôi vẫn không mở lời gì với Quỳnh, cô nàng cũng để mặc, thả hồn nhìn vào hư không, mùi hoa sữa thoang thoảng pha mùi gió biển mặn mòi quyện vào nhau, lan tỏa vào bầu trời đêm.

Ra tới biển, cô nàng ngồi xuống trước, tôi e dè ngồi cách đó chắc cỡ 2m. Để mặc biển song biển rì rào nói chuyện, tôi tuyệt nhiên không mở lời. Quỳnh phá tan bầu không khí trước:

-Nửa năm rồi T ha!

-Nửa năm? là sao?

-Từ ngày T chuyển vào lớp.

-Ừ.....!

Rồi lại ngăm tằm nhìn song biển vô rì rào, gì chứ thả nhìn biển đêm đen ngòm còn hơn phải nhìn đôi mắt sâu sau cặp kính cận của cô bạn cách đó không xa.

-T với Dung sao rồi?

-Bình thường, có gì đâu.....

-Bình thường là sao, thấy có vẻ.....

Tôi cau mày nheo mắt khó chịu, gì chứ bất kì ai hỏi về nàng tôi đều vui vẻ làm tự hào, riêng Quỳnh, tôi cảm thấy khó chịu, phần vì linh cảm, phần vì cô nàng này tâm tư khó đoán, chưa kể đến vụ tỏ tình nổi tiếng trong lịch sử lớp tôi.

Như hiểu ý tôi qua cái cơ mặt, cô nàng xuyt xoa đôi vai:

-Lạnh quá T ơi!

Tôi cởi áo khoác ngoài, choàng vào vai cô nàng:

-Lạnh thì về, đừng ngồi ngoài này nữa.....

Không chờ cô bạn mở miệng, tôi đi về trước, buộc cô nàng phải luống cuống đứng dậy, giữa tôi và Quỳnh là cái bóng đồ dài của tôi do ánh đèn ven đường hắt xuống.

9h tối, tôi hít hơi dài hương hoa đêm thơm ngát, thả mình tản bộ về khách sạn. Quỳnh vẫn lẻo đẻo bên cạnh tôi, cô nàng hình như có

cười gì đó. Tôi chăm chú nhìn và không hiểu vì sao cô ta lại nở nụ cười như vậy.

-Có quái gì đâu mà cười!

Rồi Quỳnh sững lại, nhìn tôi ngay lập tức. Tôi bất ngờ kiểu như khúc xạ vậy, quay về hướng cổng khách sạn. Dung đang đứng đó, có vẻ là chờ tôi.

Áo khoác tôi thì đang trên vai Quỳnh, còn tôi thì đang nhìn Quỳnh, vậy là hết đường chối cãi. Dung quay mặt đi nhanh chóng, bỏ chạy về hướng đường bên kia, dần dần mất trong khoảng tối rồi hiện ra ở khoảng sáng bóng đèn tiếp theo, nhưng có vẻ nhỏ bé dần đi.

Không nói năng gì cả, bỏ mặc Quỳnh ở lại, tôi vội vã chạy theo hướng Dung. Vừa đi vừa chải rửa mình ghê lắm

-Tự nhiên mà bỏ Dung làm gì!

-Sao mày lại đi dạo với Quỳnh.

Chạy mãi chạy mãi đến ngã tư đường, tôi quẹo phải theo linh cảm. ...vẫn cứ chạy, và ánh mắt đảo đảo nhìn khắp nơi. Không hề có có bóng hình cô bạn bé nhỏ nào cả. Tôi dừng lại và thở dốc. Rồi lại chạy, ánh mắt vẫn soi từng người đi đường xem nàng có lẫn vào đó hay không. Bất chợt tôi dừng lại.

Dung ngồi trên ghế đá dưới gốc cây, không khóc nhưng vẻ mặt buồn vô hạn. Cái ghế đá nằm ở khoảng tối nên càng làm cho không khí ở đó có vẻ âm u. Tôi lao đến gần, không nói gì cả, vì biết giờ nàng giận tôi ghê gớm lắm, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Mười, mười lăm phút trôi qua, chỉ có tiếng xe máy và tiếng người đi bộ vang lên, hai đứa tôi vẫn ngồi im.

Tôi đưa tay vịn lấy vai nàng, một cách để xóa tan bầu không khí, cũng như để nàng tin tưởng tôi hơn. Nàng lạnh lùng gạt tay tôi ra và đi nhanh để sang lại bên kia đường tránh mặt.

-Cẩn thận!

-Vào.....

Người đàn ông đi xe máy với lại nhìn hai đứa tôi với ánh mắt tức giận. Suýt nữa là nàng bị tông. Tôi nhanh tay kéo tay nàng lại, ôm trọn vào tay bên kia, nhìn nàng lo lắng.

-Cẩn thận chứ!

Nàng bối rối nhìn tôi, và bắt đầu rút nước mắt:

-Ngốc tệ hại!

-Ừ, biết rồi, tệ lắm rồi..đừng khóc nữa!

Tôi đứng im để nàng đắm thình thịch vào ngực, nhưng càng đánh bao nhiêu thì tôi càng thoải mái bấy nhiêu. Khi nàng dừng lại cũng là lúc trách móc tôi:

-Bỏ rơi Dung...!

-T biết lỗi rồi, nhưng chuyện lúc nãy với

Dung đưa ngang tay chặn lời tôi, và nở nụ cười, tay còn lại luồn vào eo tôi. Tôi đứng im chờ cú nhéo trời giáng, coi như chịu lỗi.

-Ghét, không nhéo nữa.!

-Ừ, biết lỗi rồi, đừng khóc nữa!

Tôi đưa tay quạt những giọt nước mắt còn sót lại trên gò má nàng, nụ cười trên môi nàng lại nở ra. Nụ cười ấy bình thường đã đẹp, nay nó lại nở sau cơn mưa “nước mắt” thì có phần nhu mì hơn. Hương hoa sữa vẫn tỏa xuống đâu đây, gió mang hơi mặn của biển vẫn thổi vào ào ạt. Nó làm cho nụ cười càng thêm phần quyến rũ và đáng yêu.

Nha Trang, tháng 5, hơn 10h tối, một đôi học sinh tay nắm tay trở về khách sạn, không ai nói với ai câu gì, chỉ cười và nhìn nhau. Bóng đèn hiu hắt phản chiếu xuống hai cái bóng cũng đang tay trong tay. Nhìn nhau và cùng nở nụ cười, hai người nói với nhau:

-Ngốc !

SPECIAL CHAP: KÍ ỨC THÀNH PHỐ BIỂN

Mưa phùn phăng phất trong không gian đêm của thành phố biển. Từng hạt mưa mang theo mình những hương vị đặc trưng, chạm nhẹ vào làn da người tản bộ. Hương vị tự nhiên ấy thấm thấu qua lớp da, đem lại cho kẻ khách những cung bậc thú vị.

Đâu đó tiếng sóng biển vẫn rì rầm theo gió cuốn vào, nghe như một bài sáo ai thổi, nhưng có lẽ ở xa nên tiếng sáo đó chỉ du dương, lâu lâu trầm bổng theo từng hơi thở của gió. Nha Trang mà, âm thanh đặc trưng.

Tôi ngược lên nhìn những cây hoa sữa dọc hai bên đường, đâu đó giữa các khe hở của những chiếc lá, màu đèn vàng khẽ lách qua, chiếu xuống nền đường. Hương hoa sữa thoang thoảng bay, hòa với vị mặn trong gió, hương vị thật độc đáo mà chỉ ở đây mới có.

Khẽ nghiêng người, nắm lấy tay người bạn gái nhỏ bé đi bên cạnh, mặt nàng khẽ ửng đỏ lên về thẹn thùng. Tôi siết nhẹ đôi bàn tay búp măng, rồi bắt đầu cất lời hát:

-Tìm được người con gái, thật dịu dàng dễ thương, với tóc mun dài như áng mây phiêu bồng, một người thật đậm chất. . .

-Xì, tóc không có dài, nó ngang vai à.

Quay qua tôi nở nụ cười nhìn cô bạn đang phụng phịu:

-Ồ, thì rồi nó cũng sẽ dài thời mà.

Nàng vẫn nắm tay tôi, cúi xuống nhặt chiếc lá. Chiếc lá vừa khẽ rời cây chạm vào vai tôi, nhẹ nhàng rơi xuống chạm nền gạch trên vệ đường. Cảm chiếc lá xoay xoay, nàng đưa lên ngắm nghía. Tôi nhìn và bật cười rồi kéo tay nàng chạy nhanh hơn, cô bạn ấy cũng cố gắng chạy theo tôi, nhưng dù có thế nào cũng nhất quyết không buông tay tôi ra.

Trời vẫn cứ mưa, tiếng sóng biển vẫn rì rào, hương hoa sữa lù lù dần về đằng sau thành phố, trước mắt hai cô cậu học sinh biển hiện ra một màu tối như mực, chỉ thoáng thoáng là ánh đèn ở phía xa thỉnh thoảng lóe sáng lên rồi vụt tắt xoay đi hướng khác.

Cúi khom người xuống, một chân chạm vào bãi cát đang tắm mình trong nước biển, tôi nhìn nàng ra hiệu. Nàng nhẹ nhàng rút đôi chân trắng nõn ra khỏi chiếc giày búp bê. Tôi nâng niu chiếc giày một cách cẩn thận và cầm chung với đôi dép của mình. Hai người cứ thế nắm chặt tay nhau và tung tăng đi một cách vô định.

Khẽ lùa những làn nước biển dưới chân, nàng vừa đi vừa hát. Vẫn là bài hát ấy, ca khúc mà tôi đã nghe đến thuộc lòng và có thể cùng hát với nàng, nhưng không, giọng ca ấy nên đứng một mình, vì nó là giọng ca mà tôi muốn nghe rõ nhất vì nó quá miên du. Dặn lòng không cho phép mình để bài ca ấy phải chịu lẫn lộn bởi tạp âm nào. Có chăng chỉ có tiếng sóng biển mình họa thêm thôi:

-Sóng cứ trôi dạt nơi chốn nào, tìm anh mệnh mông biển trời...

.....

Và rồi tìm thấy nhau, tình yêu sao ngỡ ngàng.

Tôi khẽ siết tay nàng chặt thêm, nàng nhìn xuống nơi giao nhau giữa hai bàn tay, một gầy gò, chai sạn của tôi, và một thon trắng của nàng. Khẽ cười. Nụ cười ấy như có sức mạnh ghê gớm, đánh bật những hơi lạnh đang xô đẩy nhăm nhe hai đứa. Nơi đó là nơi giao nhau của tình cảm, nơi để tình cảm đối phương gặp nhau. Cái nắm tay, là điều mà tuổi học trò mong đợi, trong sáng và ngây thơ.

Mấy người dân ở đây, tối nào cũng tập trung ra ngoài ca hát hay là lai rai để nói chuyện. Với họ, đây như một nét văn hóa vùng biển vậy, đôi khi cao hứng, say trong men bia rượu, họ ôm vai bá cổ nhau hát to. Tiếng hát ấy cũng mạnh mẽ như tiếng sóng biển vậy, và hẳn nhiên nó cũng mạnh luôn tình người. Tôi nhìn họ và cảm phục, những người bạn luôn bên nhau trong cuộc đời. Họ nhìn tôi và cô bé đi bên cạnh, cười và vỗ tay động viên:

-Tò tính đi chàng trai trẻ!

-Cô lên nhóc ơi, cô bé dễ thương quá!

Tôi quay sang nhìn nàng và cười, nàng cũng nhìn tôi cười. Đơn giản tôi với nàng đã cảm nhận được lời tỏ tình của đối phương. Càng ngày lời tỏ tình ấy càng say đắm và càng mãnh liệt hơn, dù cho nó có thông qua những cái véo tím người của nàng đi chăng nữa.

Khẽ gạt đầu và chào những con người đáng khâm phục và vui tính, tôi với nàng vẫn tiếp tục đi dọc bờ biển, đi mãi đi mãi, chẳng biết là đi để làm gì. Nhưng hai đứa nhóc ấy thừa biết, chỉ cần đi bên cạnh nhau, dù có đi đâu hay làm gì, thì đó cũng là sự hạnh phúc và niềm vui rồi. Đi thôi cô bạn bé nhỏ.

Cúi xuống đưa làn nước biển và hát tung lên không, những hạt nước tách nhau ra, huyền ảo rót xuống biển lại, những hạt nước va chạm vào tôi và nàng tí tách đùa giỡn. Nàng cũng cúi xuống và tạt nước vào tôi. Hai đứa đùa giỡn nhau trên biển đêm, chỉ có tiếng rì rào của sóng. Tuyệt nhiên, cái nắm tay này giờ vẫn chưa tách ra được nhau, vẫn đan xen và giữ chặt. Dù có trải qua bất cứ chuyện gì, thì hình ảnh đôi bàn tay ấy vẫn mãi là một kỉ niệm khó quên, là động lực giúp cho chúng ta cuộc sống đầy ảo diệu này.

Đôi khi trong cuộc đời này, thời gian vô tình phủ lớp bụi lên trên tấm tranh kí ức, nó khiến cho chúng ta vô tình quên đi những phút giây, những kỉ niệm ngọt ngào đó đi để hướng chúng ta tới một bức tranh ồn ào náo nhiệt hơn. Dừng lại và thổi nhẹ lớp bụi ấy đi, bạn sẽ nhận được những món quà đầy bất ngờ mà tưởng chừng ta không bao giờ có lại được...

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 63: Biển Và Em

Tôi nắm tay đưa nàng băng qua quảng trường. Cái quảng trường thuộc về khu công viên Phù Đồng. Trái ngược hoàn toàn với không khí nhộn nhịp buổi chiều, từng người từng người đi ngắm cảnh hay thể dục. Những bàn cờ tướng dọc dài hai bên đường. Đêm tối buông xuống là cảnh vật nên thơ cho những người cần không gian yên tĩnh ngắm biển đêm. Tôi nắm tay nàng đi theo những lối mòn lẩn khuất sau những dãy hoa thơm ngát.

Len qua công viên, trực hướng thẳng về phía biển, hai đứa ngồi xuống bãi cát mịn, nhìn nhau cười. Gương mặt Dung bình thường rạng lên nét cá tính nhưng nay bị nước mắt và gió biển đùa nghịch làm phai đi không ít. Nàng trở nên hiền dịu và yếu đuối hơn.

Nhẹ nhàng lay đôi vôi nàg, nàg quay sang nhìn tôi khẽ cười:

- Gì nữa, mặt xấu lắm chứ gì?

- Lo gì cơ chứ?

- Sao không lo, con gái mà, lo lắng cho sắc đẹp chứ!

- Khóc cũng đẹp mà.

Tôi duỗi thẳng chân, chống hai tay về sau, ngửa mặt lên nhìn trời, những hạt mưa phùn vũ về khẽ vào mặt. Mát lạnh.

Nàng nhìn về phía biển, đen một màu, khẽ cười và hát. Cái ca khúc hôm trại đã hát cho tôi nghe.

- Lần này biết thừa là bài gì rồi!

- Hi hi, thông minh ghê.

Tôi ngồi im thưởng thức giọng hát hòa lẫn với tiếng rì rào của biển đêm.

Im lặng nhưng đầy yêu thương, hai cô cậu tuổi học trò vẫn nhìn về hai hướng khác nhau. Cậu con trai nhìn trời, còn cô gái nhìn biển, hai bàn tay đã khẽ chạm nhau.

- Sao Dung lại ra chờ T? - Tôi buột miệng hỏi một câu ngốc nghếch.

- Dung đi chơi với mấy bạn nữ, rồi về sớm, qua phòng kiểm, không thấy T rồi ra cổng đợi, rồi....

Nàng ngáp ngừng, tế nhị không muốn nhắc đến chuyện cũ. Khẽ dùng ngón tay vẽ gì đó dưới cát như muốn trút bầu tâm sự. Tôi cố gắng nhìn nhưng đó chỉ là những nốt xoáy tròn theo hình bô-mê-răng.

- Ủ, T với Quỳnh đi dạo quanh biển, nhưngnhưng.....

- Không sao đâu, Dung hiểu mà.

Nàng nhìn tôi và nở nụ cười, gương mặt cá tính nhưng không kém phần xinh đẹp nhìn tôi, kiểu như một cách chứng minh là nàng đã hết giận.

- Không, đề T nói- Tôi vẫn một mực cương quyết.

Nàng nhìn tôi, và vẫn cười, cũng như chính nàng đang mong đợi câu chuyện từ tôi. Cô bạn ấy chịu đựng quá nhiều suy nghĩ về tôi, nhưng vẫn gạt qua vì đã đặt sự tin tưởng tuyệt đối vào tôi. Nên lúc này đây là lúc tôi nhắc đi viên đá đè nặng lên nàng.

Tôi kể lại hết những gì từ lúc nàng đi vắng. Chuyện Quỳnh nói chuyện với tôi ra sao và ứng xử thế nào. Tôi thao thao bất tuyệt nhìn thẳng vào mắt nàng, không giả dối và hoàn toàn tự nhiên. Nàng khẽ nhủm mày khi nghe đến chuyện Quỳnh tò mò về quan hệ tôi và nàng, và khẽ cười khi tôi khoác áo cho Quỳnh.

- Lúc đó Dung nhìn Quỳnh khoác áo của T nên..

- Dung không giận chứ?

- Không, chỉ là lúc đó chưa kịp nghĩ gì thôi!

-.....!!!

- Vì bạn T của Dung là một người con trai biết chia sẻ khó khăn với bạn, luôn tốt với bạn bè, nếu lúc đó T không làm thế chỉ sẽ chẳng còn là T nữa.

Tôi mỉm cười và khâm phục cách suy nghĩ của nàng. Hoàn toàn không có gì có thể phàn nàn được dù chỉ là trong đầu. Cô bạn ấy cạnh tôi, vóc dáng nhỏ bé nhưng sự bao dung và quan tâm thì í tai có thể sánh bằng.

- T nè?

- Sao Dung?

- Ít qua lại với Quỳnh thôi!

- Ủ!

- Sao không hỏi tại sao đã đồng ý rồi!

Nàng hồi trống ngay cái nội tâm đang quay cuồng bên trong của tôi. Phải nói thật là tôi vẫn còn ám ảnh cái cảnh tượng tỏ tình công khai đến bạo dạn của cô bạn ấy. Đơn giản vì thời gian quá ngắn, cô nàng cũng không thể nào biết được tí gì về tôi, nếu như vậy thì quả là bõn cọt người khác. Hơn nữa bình thường, sau cặp kính cận màu đen bóng loáng kia, tôi cũng không thích ánh mắt nhìn mọi người của Quỳnh, nó có vẻ gì đó làm tôi có ác cảm trong lòng. Và có lẽ quan trọng nhất, tôi cô lập mình với Quỳnh để cắt đứt cái tình cảm một phía như một cách trả lời đánh thép lắm.

-T không có tình cảm với Quỳnh, hơn nữa, Quỳnh sống quá nội tâm, không phải là người hợp với tính bốc đồng của T

-Cũng biết mình bốc đồng cơ đấy!- Nàng mỉm cười rồi tiếp lời.

-Nhiều khi nội tâm con gái khó hiểu lắm, T không biết trọn vẹn được đâu.

-Ngay cả cô nương còn quay cho tại hạ chóng mặt, huống gì là người khác chứ.

Nàng đứng dậy, vươn vai hết lớn:

-AAAAAAAAAAAAA!!

Rồi kéo tôi chạy thẳng ra biển, đi dọc bờ biển, chân nàng đá vào sóng biển ập bờ. Tôi cúi xuống tạt nước vào người nàng. Nàng nhìn tôi lém lỉnh rồi thả thủ. Tiếng cười, hòa vào tiếng sóng, hòa vào vị mặn của gió biển.

Nô đùa chán chê, hai đứa tôi đi dọc lại bãi biển. Vừa đi vừa vung tay, hai chiếc tay đan lồng vào nhau.

-T phải đối xử tốt với Ngừ Yên đấy!

-Hà, sao.....sao lại vậy?

-Ừ, Ngừ Yên.

-Không sợ.....sợ.....!!

Nàng cốc đầu tôi, cười lớn:

-Tốt theo phương diện bạn bè thôi, nghĩ đi đâu vậy?

Tôi thờ phào nhẹ nhõm:

-Hú hồn, mà sao lại vậy.

-Vì với Dung, đó là một người tốt, đơn giản, hiền hơn Quỳnh và đặc biệt là tốt với kẻ ngốc đang nắm tay Dung.

Tôi gãi đầu, và cười trừ. Hiển nhiên điều đó là điều tôi chắc chắn lắm, không những Ngừ Yên, chị Xuyên mà đặc biệt là với cô bạn đang nắm tay tôi.

Bỗng nhiên cái móc khóa hình tròn chạm vào mũi tôi:

-Tặng nè!

Tôi đưa tay cảm gọn cái móc khóa vào tay, cái móc khóa hình đồng tiền cổ bằng gỗ, trên đó có vẽ chữ T ngược. Tôi cười, và nhìn nó, cái móc khóa gia sản của tôi. Từ nay chắc tôi quý nó hơn bất kỳ thứ gì. Đến nổi trên đường về tôi xoay xoay cái móc khóa và cứ nhìn nó cười. Nàng như nhận thấy hơi hận vì tặng tôi cái móc khóa, nên cứ dận dỏ là cắt nó đi vì tránh người khác nhìn thấy lại chọc ghẹo.

Dừng lại trước cổng khách sạn, lần này lại có người đợi tôi. Có ngược chăng là Quỳnh và Dung đổi vị trí, trên tay cô bạn, cái áo khoác đen của tôi. Quỳnh khẽ gạt đầu chào Dung và đưa áo cho tôi:

-Cảm ơn T nhé, hôm nay Quỳnh vui lắm.

Dung nhìn tôi, nàng bối rối thực sự, định chào tôi và về phòng. Tôi nắm tay giữ nàng lại, đưa tay còn lại đón chiếc áo khoác:

-Không có gì đâu Quỳnh, hôm nay T chỉ đi dạo với Quỳnh thôi, nếu cảm thấy vui thì lớp mình còn nhiều bạn vui về lắm, Quỳnh nên chơi thân với mọi người nhiều hơn.

Tôi vừa nói, vừa xiết nhẹ cánh tay Dung, ra hiệu cho nàng.

Quỳnh khoanh tay, rồi đưa lên nhắc gọng kính sáng loáng, điệu bộ học giả này làm tôi khó chịu, nhưng chưa thấm gì bằng câu nói:

-Vậy mời T đi ăn tối coi như cảm ơn được chứ.

Lần này tôi và Dung đều như nhau, tức giận thực sự, vì đơn giản hoàn cảnh này đủ biết tôi và Dung đang như thế nào, câu nói đó chẳng khác gì hành

động chia rẽ. Tôi cứng rắn đáp lại:

-Không, T không đói, mà có đói thì T với Dung sẽ đi ăn sau. Quỳnh đi ăn vui vẻ đi.

Quỳnh không tỏ vẻ gì cả, bộ mặt nội tâm và không quan tâm đến sự việc xung quanh không có gì là biến đổi:

-Ừ, vậy bữa sau nhé.

Chỉ chờ có thế, tôi kéo Dung lướt qua cánh cổng phụ bên hông, đi thẳng vào ghế đá giữa sân khách sạn. Bình boong tài tử đang trở tài hào hoa đàn guitar nhịp nhịp chân. Mấy chị nhân viên ở đây cũng chạy ra nghe. Lâu lâu lên tiếng xuýt xoa khen cu cậu, làm cho mặt nó đỏ bừng lên.

Tôi kéo tay Dung ngồi nghe tiếng đàn, khẽ bóp mũi nàng :

-Ngửi thấy mùi gì không?

-Thơm ghê, hoa sữa phải không?

-Ừ, đêm nay vui thật, không khí này lãng mạn ha.

-Nghe đàn kia ôn thần!

Nàng tảng lờ tôi nghe thằng Bình boong đánh đàn và giọng hát của chị nhân viên khách sạn. Cả lớp tôi vỗ tay hào hứng, mấy thằng bạn tôi thì không biết kiếm đâu được cây nến thấp ở giữa, làm cho đêm đó càng lung linh huyền ảo hơn.

12h đêm, chương trình live show kết thúc trong sự tiếc nuối của mấy chị em, trong sự nghiêm khắc của bác bảo vệ.

-Giữ trật tự nhé các cháu, khuya rồi, cho các du khách khác nghỉ.

Chúng tôi trật tự ổn định kéo nhau đi ăn khuya, mấy chục đứa bu quanh xe bánh mì nóng hổi, vừa gặm vừa xuýt xoa cái không khí mát lạnh. Tôi choàng tay và khoác áo cho Dung. Nàng nhìn tôi cảm kích.

Xoay mặt lại, tôi thấy Quỳnh nhìn tôi có vẻ hờn dỗi gì đó. Mặc kệ cô bạn tung tung, tôi xoay quanh nàng và để ý mấy thằng gian hùng đằng sau đang me ăn cướp ổ mì của tôi.

Buổi tối đó kết thúc bằng việc treo hái vú sữa trong khách sạn, lũ tiểu quý chúng tôi mới chịu về phòng nằm nghỉ.

-Dung nè, giành mãi mới được đó.

Nàng nhận trái vú sữa từ tay tôi, đưa lên mũi, chạm nhẹ vào lớp vỏ bóng và mịn, căng tròn nhựa của nó :

-Thơm quá, để ngủ thôi, ăn phí lắm.

Tôi phì cười và vẫy tay chào nàng, đến khi cánh cửa gỗ bóng loáng bởi nước sơn từ từ khép lại.

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi tiếp tục chuyến hành trình tới tháp bà Ponaga. Vừa đặt chân xuống xe, tôi đã lạc nàng đâu mất. Vừa đi kiếm vừa lăm bầm chửi rủa hai tiểu yêu bàn tôi, hồ ra đã kéo nàng đi đâu mất tiêu.

Mặc cho bạn bè quanh quần nhìn ngấm xuýt xoa cái tháp cổ với cấu trúc tài tình, tôi chạy vòng ra đằng sau tìm nàng. Họa sao lại gặp trúng cô nàng nội tâm tung tung đang đứng chụp hình và ngắm nhìn biển. Nhanh như cắt, tôi xoay mặt lại, may phước sao có cái bảng về sự tích tháp Bà ở đây. Đọc từ đầu tới cuối rồi đọc đi đọc lại, canh me cô nàng không để ý, tôi rút dần về phía đám chiến hữu. Gi chữ dây dưa với Quỳnh rồi lại mất công chạy điện kinh đi kiếm Dung nữa thì cho tiền tôi cũng chẳng dám.

Cuối cùng thăm thú chán chê, chúng tôi trở về đại bản doanh ăn uống và nghỉ ngơi, mua đồ lưu niệm trở về nhà. Mọi chuyện có lẽ là tốt đẹp nếu trên xe không diễn ra tình huống oái ăm.

Không biết lí do gì mà Quỳnh ngồi hẳn xuống cái ghế cuối, cùng với đám chiến hữu của tôi, mặc cho tụi này cũng không ưa lắm với cô nàng. Tôi với Dung bước lên xe, tính ngồi ở lúc xuất phát nhưng hình dáng cô nàng kính cận làm hai đứa tôi khựng lại. May sao có Kiên cận ngồi ở ghế giữa với Trang nhường cho tôi:

-Trang với Dung ngồi đây, Kiên với T xuống kia ngồi cũng được, không sao cả.

Dung nín tay tuổi như kiêu không an tâm, tôi đặt nhẹ lên bàn tay nàng an ủi:

-Không sao, không sao đâu mà....!

Tôi với Kiên cận ngồi phịch xuống hàng ghế gần cuối, vội vàng lấy tai phone nhét chặt vào lỗ tai để khỏi nghe tiếng ai gọi mình. Mơ màng ngắm cảnh rồi ngủ quên lúc nào không biết. Trong giấc mơ, hình như có ai đó khẽ chạm vào tóc tôi, những cọng tóc dạt về sau vì gió thổi qua khe cửa, mặc kệ, tôi chìm dần vào giấc ngủ, trong giai điệu Chính em nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Mới Mà Cũ

Tôi mê mẩn chiếc móc khóa nay đã gắn vào chiếc balo. Một tuần trôi qua từ lúc tôi nhận được món quà ấy từ Dung, cũng là một tuần buồn chán của tôi. Ông anh tôi bước vào kì thi tốt nghiệp nên mọi thứ trong nhà đều được ưu tiên. Ngay cả khi tôi vừa gây ra tiếng động gì mạnh hay ồn ào một xíu thì Ba Mẹ đều nhìn tôi nhắc nhở.

Sáng ngủ dậy chẳng ai đánh thức, tôi nằm lì tới tận trưa, trưa ăn cơm xong ôm cái tivi vụn nhỏ hết cỡ vừa đủ nghe để khỏi làm phiền suy nghĩ của ông anh sĩ tử. Xem phim chán chê là lại cấp giấy đi đá bóng lúc chiều. Tối về lại xem phim rồi lên nằm ngủ. Vò đầu bứt trán, chán nản cho cái cảnh ”Đi học thì mong nghỉ hè, nghỉ hè thì lại mong đi học”.

Dung thì về quê ngoại một mình, nên tôi cũng chẳng thể lên chơi với nàng được nữa. Thảm trách cứ nàng đi gì đi tận một tháng, chỉ trở về khi nào có lịch học hè trên trường mới thôi.

May sao tôi còn có thằng bạn Nhân đen bên cạnh, sáng dậy vẫn nắm đầu tôi lôi đi uống nước, hay chiều chiều tạt ngang thầy cho tôi bộ phim nó đã xem xong. Còn về banh bóng, anh trai tôi và mấy ông cuối khóa bạn ôn thi nên tôi và nó trở thành những ngôi sao sáng giá nhất của trận cầu hai xóm.

Có lẽ lúc đó một tháng hè của tôi hoàn toàn yên bình như vậy nếu không có thêm người mà tôi không ngờ tới xuất hiện. Sự việc diễn ra đến bất ngờ theo cách mà tôi không thể hình dung tới.

Sáng hôm đó, cuốn tròn chân quanh người như con sâu, tôi mê mẩn đắm chìm cảnh tượng mình đứng trên thảm cỏ Nhà Hát những giấc mơ, tung hoành cùng những Zidane, Beckham, Giggs hay Scholes... Giấc mơ đang ngọt ngào khi tôi vừa chuẩn bị bước đến chấm 11m thực hiện cú sút quyết định thì mẹ tôi đã lay tôi dậy:

-Dậy, dậy, rửa mặt ra phòng khách chào cô Ánh với bé Nguyệt kia.

-Nguyệt nào? Con đang ngủ!

-Ơ cái thằng, Nguyệt nào nữa, dậy không cho cán chổi giờ.

Tôi bật dậy như người máy mới được nạp điện, phụng phịu gấp hết chăn mền lại, tóc tai bù xù, vừa đi vừa gỡ đầu đi xuống nhà dưới, trong tình trạng bộ đồ Manchester còn nguyên xi.

Vừa đi vừa dụi mắt, tôi xuống đến nhà lúc nào không hay, vẫn bộ dạng ngái ngủ, mắt mũi tèm nhèm, tôi nhì loáng thoáng thấy hai người ở phòng khách, ngoan ngoãn tôi chào:

-Cô Ánh mới tới chơi ạ!

Vừa dứt lời, tiếng cười của một đứa con gái đã vang lên, tôi choàng tỉnh và dụi mắt nhìn.

-Ơ...ơ Nguyệt, mày về khi nào đấy!

Mẹ tôi nghe từ “mày” thì ra về khó chịu, liếc mắt nhìn tôi, soi soi bộ đồ. Hoảng hồn tôi mặc đúng bộ đồ đá banh đang trình diễn đang đứng trước mặt hai người, tôi tót xuống nhà dưới, với cái quần dài mặc vào và bắt đầu đánh răng rửa mặt. Bình thường thì mấy việc đó vừa làm vừa ngái ngủ, hôm nay tôi chỉ mất một hai phút là xong. Trở ngược vào nhà, nhìn kĩ lại lần nữa.

Con “cô dâu” của tôi ngày trước, đen thùi lù, giọng bố lão không khác gì con Hằng bán chanh lớp tôi bây giờ. Hồi nhỏ mỗi lần có đánh nhau thì nó cũng xông vào vòng chiến không kể bối phận. Dạng nữ trung hào kiệt nhái này đánh được một hồi đau quá khóc ầm lên. Và lúc nào cũng thế, địch hay ta chạy hết tron đề lại mình tôi với nó.

Đứng lại dể mãi thế nào cũng không chịu nín, tôi gỡ đầu gỡ tai nhìn nó nước mắt nước mũi tèm lem.

-Giờ sao mày mới nín khóc?

-Mua kẹo cho tao.....huhu.....!

Khổ nỗi hồi đó nhỏ tí xíu làm gì có tiền mà được mua kẹo hay mua bánh ăn một mình chứ. Tôi lại chạy về lật đật lượm lon hay dép hư để đổi kem hoặc kẹo kéo cho nó ăn. Nó vừa ăn vừa quệt nước mắt nước mũi thấy ghê.

-Ăn chung với tao không!

-Mày ăn bản thể sao tao ăn- Tôi nuốt nước miếng từ chối.

Có lần đánh nhau với tụi Nhân đen, nó u một bên đầu. Lại giờ trò ăn vạ đòi bánh. Khổ nỗi con bé này ngày nào cũng khóc thì ve chai nhà tôi làm gì đủ cho nó nữa chứ. Hồn hên từ nhà chạy tới:

-Nhà tao hết đòi đòi rồi!

-Tao không biết....

Cái mồm nó khóc ầm cả lên, tôi ôm đầu khổ sở nhìn xuống dưới chân:

-Có rồi!

-Có gì cơ?

Tôi xách đôi dép đi dưới chân lên cười híp mắt, nó cũng quệt nước mắt nín ngay. Hôm đó hai đứa ngồi với nhau mút kem cho phù mỗ. Sung sướng thì hưởng chung, tôi đi chân đất về nhà, bị Ba tôi lôi ra đánh cho lần đít. Nó nghe tin cũng thôi luôn trò khóc ăn vạ đòi ăn kem, chắc cũng sợ bị đánh lây.

Vậy mà giờ ngồi trước mặt tôi là một thiếu nữ xinh đẹp, với nước da trắng trẻo. Cái má lúm đồng tiền với đôi răng khênh lộ rõ trên khuôn mặt yêu kiều. Mái tóc lá thà dài cang tồ điểm thêm nét đẹp quyến rũ. Mới ba năm không gặp mà trông nó cứ như là lột xác hoàn toàn vậy.

Tôi ngượng ngừng đứng giữa nhà nhìn nó, mặc cho cô Ánh với mẹ tôi thì cứ nhìn tôi mà cười:

-Thằng T lớn quá rồi chị ha, chắc sắp lấy vợ rồi!

-Ôi, cái thằng của nợ, vẫn còn nghịch như con nít ấy.

Nguyệt thì đưa tay lên che miệng khi nghe nói về tôi, một nét rất duyên, khác với cái tính chợ búa du côn hời nhỏ hoàn toàn.

-T, con dẫn Nguyệt đi chơi, ba năm nó chưa về rồi!

Cô Ánh nhìn tôi, tâm lý tách hai đứa tôi ra.

Tôi dẫn cô bạn cũ đi thăm lại xóm ,dẫn qua mấy chỗ hời xưa thường hay chơi đùa.

-Chỗ ngày xưa làm đám cưới này nhớ không?

-Chỗ ngày xưa mày cào thằng Nhân này!

Trái ngược với phong cách tao mày của tôi, Nguyệt nhẹ nhàng, từ tốn đáp lại:

-Ừ, mình nhớ mà!

-Bạn này nhớ dai ghê.

Ba năm học trong Sài Gòn đủ khiến cho cô bạn tôi quen với cách xưng hô “Bạn này”, mình..rồi thì những mỹ từ dành cho đối phương. Với phong cách trên tôi thì là cậu- tớ, thân hơn thì tao-mày , có khi nó quá suồng sã nhưng ngược lại trên khía cạnh nào đó, nó chỉ ra mối quan hệ bạn bè thân.

Chính vì thế tôi cảm thấy Nguyệt với tôi có vẻ khác xa trước nhiều quá.”Cô dâu” của tôi không còn thân thiết để có thể xưng hô cậu tớ như năm cấp hai, cũng không đủ vô tư để xưng mày tao như cái thời bé tí nữa.

Nhưng cô bạn này vẫn còn nhớ rất rõ những gì đã diễn ra, vẫn cười khúc khích mỗi khi tôi nhắc tới những kỉ niệm thời còn bé. Cây mận nhà cô Tư thời leo trộm, con chó cũ nhà Bác Đậu thời bọn tôi cầm đá chọi chọc nó sủa rượt khắp làng...

Chính vì thế với tôi, cô bạn đang đi bên cạnh vừa mới và vừa cũ, nó khiến cho con người có cảm giác khó tả, không biết nên nói sao cho hợp lí và cũng không biết ứng xử sao cho nó không quá lạnh nhạt cũng không quá thân mật.

Dẫn Nguyệt đi lung tung khắp xóm, mọi người quen đều chào hỏi hai đứa:

-T bao giờ cưới con Nguyệt hả cháu?

-Nguyệt hả, xinh ghê bác nhận không ra luôn!

-Chà, lớn tưởng dữ bay, thời ăn trộm trái cây nhà tao còn bé xù, thò lò nước mũi mà giờ đã cao từng này hết rồi.

Nguyệt chỉ nhẹ nhàng chào và đáp lại, rồi lững thững chạy theo tôi đường của vào nhà Nhân đen.

Khẽ rung rung cái cửa cổng bằng gỗ, nổi bật giữa đám đám bụi xanh được tia nắng hàng, tôi báo hiệu nhà có khách.

Cô Huyền đi ra vui vẻ:

-T đến chơi hả con, vào đi con!

-Ồ, cháu là.....

-Dạ, Nguyệt con cô Ánh đó cô.

-Trời, sao giờ khác vậy con, xinh hơn xưa nữa.

-Vậy là trước giờ cô chê Nguyệt Xấu chứ gì!-Tôi chen vô phá đám

Nguyệt nhìn nhìn và hứ tôi, kiểu như không thèm chấp. Giả sử lúc này tôi với nó còn cỡ bốn năm tuổi, để nó nhào vào cào tôi chứ chẳng hiền lành thế này đâu.

Chào cô Huyền và bước ngược trở ra đường đi xuống quán cà phê trong xóm, tôi lúng búng chửi thằng Nhân đen:

-Cái thằng đen từ đầu tới cuối, lúc cần thì không có mặt.

Nguyệt đi sau tôi, tranh thủ nhìn những hàng cây hai bên đường, về mặt đầm chiêu lãm.

Chọn bàn cà phê sát dưới tán cây lộc vừng, tôi nhắm nhĩ li cà phê đen cho buổi sáng bắt ngời. Nguyệt thì cầm ly nước ép xoay xoay trên mặt bàn. Hai đứa nhìn nhau, rồi ra dấu mời uống nước, tuyệt nhiên chẳng biết mở lời thế nào. Vì những gì chung từ nhỏ đã nói hết rồi. Có chăng là chuyện ba năm qua.

Nguyệt bỗng ngược mặt nhìn tôi, mỉm cười rồi tự nhiên mở lời trước:

-T, bạn học hành sao rồi!

-Ồ, thì bình thường....cũng bình thường..

-Học lớp nào vậy..!

-A11, giờ là 11A11 rồi.

Nàng im lặng suy nghĩ cố lưu lại tên lớp tôi, rồi lại nhìn tôi cười:

-Bạn có phải đứng lớp như năm cấp hai không.

-Ờ...thì thỉnh thoảng còn chứ sao!

-Vẫn vậy nhì!

Hai đứa tôi lại ngệt mặt nhìn nhau, nàng đưa mắt nhìn cảnh xung quanh, còn tôi thì dán mắt vào cái logo quý đỏ cầm đinh ba trên áo mình.

-Có người yêu chưa?

-Hả?

-Có người yêu chưa, bạn hả gì vậy?

-Ờ...chưa!

Thực chất, tôi không muốn giấu Dung với nàng, mà vì nàng với Dung chắc cũng chưa có cơ hội gặp nhau đâu. Khai ra chi để rồi bị chọc quê.

-Xạo, vậy mà chưa có người yêu.

-Chưa, tao.....ờ mình nghịch quá nên bị ghét chứ chưa..!

Nguyệt lại đưa tay che miệng cười, điệu bộ giữ ý tứ này có lẽ tôi sẽ thích nếu gặp một cô gái mới quen, chứ đối với cô vợ từ nhỏ này thì có lẽ là không nên.

-Mà sao ba năm rồi chưa về nhà vậy?

-Mình bận học đó, hết học chính thức là học thêm, liên tục luôn, chẳng biết đi đâu chơi cả.

-Ừ, bữa trước có ghé qua nhà, mà thấy nhà đóng cửa.

-Hi, bữa đó đi chơi với bạn đó, về nghe mẹ nói cũng tiếc quá trời.

Mặt tôi xịu lại, vì kết quả không như tôi mong chờ. Con vợ từ bé của tôi nếu là ba năm trước chắc nó đã chửi tôi xa xả:

-Sao mày không ghé nhà tao, không biết chờ à!

Dù lí do là vô cùng oái ăm nhưng còn đỡ hơn cái từ tiếc thốt ra một cách nhẹ nhàng như vậy.

-Hè này về được lâu không vậy, Nguyệt?

-Ừ, thì hai ngày nữa vào lại Sài Gòn đó!

-Nhanh vậy sao!

Nguyệt chỉ gật đầu và cười mỉm, về ra chiều đồng ý với tôi.

Xịu mặt tôi cầm cái ly cà phê lắc lắc, kiểu như cho nỗi buồn tan vào trong. Ba năm về thì đổi tính, không còn thân với mình như xưa, về được hai ba ngày rồi đi. Để sau này gặp lại thì chắc không nhìn mặt nhau mất.

Nguyệt vẫn ngồi đó, tẻ nhị và duyên dáng, nhìn tôi đang cau có thì cũng ngoảnh mặt sang chỗ khác mà cười:

-Yên tâm, vô lại đó rồi lại về đây cơ mà!

-Hả, về chi lắm vậy, đi đi về về hoài!

-Bạn không muốn mình về à?

-Không, không, muốn, nhưng mà.....

Nguyệt vẫn cười :

-Yên tâm đi, sắp tới đâu cũng không đi.....

Nói xong câu đó, Nguyệt nhìn tôi một cách đầy ẩn ý. Chắc là động viên tôi thôi, chứ mấy đời đang học hè lại đi đi về về hoài.

Suốt buổi cà phê sau đó là khoảng cách giữa tôi và cô bạn lâu chưa gặp, một khoảng cách đủ gần cũng đủ xa để khiến cho không khí nhanh chóng chìm vào im lặng. Kể cả lúc sau đi về nhà tôi thì mỗi người vẫn theo một suy nghĩ riêng, không ai nói với ai lời nào. Tôi đi trước, Nguyệt đi sau ngắm cảnh. Đó cũng là ngày duy nhất khác thường trong một tháng nghỉ hè của tôi.

Qua tuần sau, Nhân đen cũng từ nhà Bác Cả nó trở về, hào hứng chia quà cho tôi đang ngồi thiu não vì chán ở trước nhà.

-Ăn đi, sao vậy mày!

-Hai da....!

-Giờ đó mày, cái gì mà thờ dài!

-Tao gặp Nguyệt rồi!

-Ở đâu, bao giờ, giờ đâu?

-Đi rồi, về lại Sài Gòn rồi.

-Sao mày không nói tao?

-Nói với mày làm gì, dẫn đến cả nhà mày mà có thấy mặt mốc mày đâu!

Nó im lặng tiếc nuối ngồi cạnh tôi, để mặc quả xoài đang cọt dờ trên tay. Tôi cướp rồi cắn một miếng nhai trệu trạo:

-Thôi, đừng buồn, có duyên gặp lại!

Nhân đen chắc cũng tiếc vì không được gặp bạn, ừ đại cho qua chuyện. Rồi hai thằng lại bàn chuyện học hè sắp tới. Náo nức vì sắp được gặp lại anh em chiến hữu sau một tháng xa cách quên bằng đi chuyện của Nguyệt. Nhưng có lẽ cả hai thằng tôi đều không ngồi tới, cái lớp a11 chuẩn bị trải qua nhiều phen bất ngờ hơn sắp diễn ra mà có lẽ một kịch bản chẳng mấy ai ngờ tới nhất. Một sự sắp đặt của ông trời để sau này mỗi lần kể lại hai thằng tôi vẫn phải ôm bụng cười.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyện Lóp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 65: Hai Học Sinh Mới

Tôi vội vã mặc vội chiếc áo khoác Italia mới tinh, vợ vội balo và sách vở, sờ lại cái móc khóa hình đồng tiền theo nàng, và quả bóng theo tôi, mỉm cười:

-Hôm nay là ngày đầu tiên, gặp nhau nhé Dung.

Vội vã rời khỏi ngôi nhà nay có vẻ trống vắng hơn. Ông anh tôi đã cùng chị Thanh vào Sài Gòn mấy hôm để chuẩn bị thi đại học, mẹ tôi cũng từ chối cái nhiệm vụ bất khả thi: Đánh thức tôi dậy và đi làm từ rất sớm, gần như ra khỏi nhà cùng ba tôi. Bởi vì thế, bữa ăn sáng ấm cúng của tôi chuyển từ ở nhà ra thẳng hàng bánh mì trước cổng trường.

Yên vị trên xe bus ở hàng ghế cuối, tôi vu vơ khẽ hát theo nhịp điệu, thầm nghĩ tới quy định của trường cho kì học hè. Chúng tôi không được tùy ý học ngoài mà sẽ được tập trung theo lớp và đăng kí học các môn :Anh, Toán, Lý, Hóa, Sinh, Văn. Riêng lớp nâng cao của chúng tôi thì phải bắt buộc tất cả thành viên cùng phải học. Riêng giáo viên Hóa lớp tôi đổi sang cô khác dạy, nghĩ tới đây thôi, tôi cứ mỉm cười hoài mà không thêm quan tâm tới đồng hồ đã chỉ 7h đúng.

Mười lăm phút sau, tôi ôm đầu kêu khổ trước ánh mắt cảm thông của an hem chiến hữu đến từ mọi hướng, và đặc biệt trước ánh mắt không vừa ý của Dung. Nàng chuyển hẳn lên bàn đầu ngồi, còn tôi thì ngồi tít cuối lớp, ngay bàn giữa. Khỏi phải nói đây là bàn đặc biệt nhất lớp tôi, cái bàn chỉ dành cho hai người ngồi và thẳng lên bảng, không hề có ai che chắn cho tôi giờ tiểu xảo trong việc thi kiểm tra các môn phụ.

Tôi úp mặt xuống bàn thầm kêu khổ. Số là sáng tự dậy nên hơi trễ, lại còn cẩn thận ngắm nghía cho ngày đầu tiên gặp lại sau tháng nghỉ hè nên thành thử tôi đi muộn. Buồn làm sao, khi tôi vừa đặt chân vô lớp thì thầy đang xếp lại chỗ ngồi.

-T, lại đi học muộn, hạnh kiểm khá năm ngoái, xuống kia ngồi.

Tôi nhìn theo hướng thầy chỉ, cái bàn cuối như cái bàn bị ghê lạnh, chưa hề có ai ngồi vào đó. Cái bàn ấy đơn độc giữa dãy bàn khác, bơ vơ trợ trợ, mà hề ai ngồi vào đó thì sẽ chung số phận như nó, tôi lết bước về chỗ mình ngồi, âu sầu thầm khổ. Cái xóm nhà lá năm ngoái tan tác, vì theo lời thầy tôi:

-Triệt phá ổ tụ điểm!

Nhân đến ngồi bàn thứ ba, cũng sàu sàu khi phải ngồi cạnh Quỳnh, Kiên cận với Trang thì cũng cách nhau một bàn, Linh vẹo trên tôi một bàn, Tuấn Anh, Bình boong, Long con chung bàn, Hương đủ thì tít tít ở cuối góc. Còn đâu hồi cái xóm nhà lá thân yêu.

Cạnh tôi, đầu bàn cuối dãy là một tổ trưởng nữ của tổ hai, tôi thuộc tổ bốn. Với phong cách cho học sinh “ tàn sát nhau” thì thẳng tổ trưởng này sẽ trực tiếp giám sát tôi. Đây là cách mà thầy hạn chế tài năng nghịch ngợm của tôi.

Ôm đầu thầm khổ, tôi úp mặt xuống bàn, một giây đi muộn ngàn năm hối hận, hướng chỉ tôi đi muộn gần nửa tiếng đồng hồ cơ chứ.

Lớp tôi đang ồn ào cũng chợt im bất, rồi xì xào bàn tán:

-Xinh ghê mày ơi!

-Nhìn bụi bặm quá!

-Học sinh mới à!

Tôi chẳng quan tâm lắm đến sự việc diễn ra xung quanh, ngồi xa nàng là một thảm họa rồi, huống gì còn xa cách anh em nữa, mới hay cũ cũng không quan trọng.

-Xin giới thiệu với lớp, hai em đây là học sinh mới..!

Tự nhiên tôi nghe mà cảm thấy thầy tôi phân biệt đối xử quá chừng. Cách đây có nửa năm thầy chỉ nói với tôi gọn lỏn:” Vào đi em”, vậy mà bây giờ thầy văn hoa quá chừng.

-T, T oi- Tiếng thẳng Nhân đen hốt hoảng truyền cách tôi nửa lớp.

Có gì vui đâu mà hét to thế, cháy à, hot girl về à, hay ca sỹ vô học chung lớp.

Thầy theo hướng thẳng Nhân hét, nhìn xuống tôi đang úp mặt xuống bàn, vẻ cau mày:

-T, đứng dậy, sáng sớm đã thiếu sinh khí rồi!

Tôi ưỡ ỏi đứng dậy, hai tay xoay xoay hai cặp mắt thiếu điều cho chúng lờ ra ngoài, ánh mắt từ chân tôi, chạy dần dần theo đường đi giữa lớp, rồi chạm tới chân hai học sinh mới tới:

“À, một nam một nữ”.

Rồi ánh mắt đi dần lên, chạm phải hai ánh mắt khác đang nhìn tôi, một thân quen và một cau có khó chịu. Tôi bất ngờ, thiếu điều muốn té ngã ra đằng sau:

-Ngu.....yệt..,mày làm gì ở đây thế?

Khỏi phải nói là cả lớp nhìn tôi bất ngờ thế nào, nhất là mấy thằng con trai, Nguyệt mới vào nhưng được tụi nó coi như thần tượng vậy. Chẳng có gì lạ, bởi ngoại hình và vẻ mặt của cô vợ tôi ăn đứt mấy bạn trong lớp, nhưng với tôi thì tất nhiên còn thua Dung.

Nguyệt lại che miệng cười, có vẻ như mỗi lần tôi xuất hiện là đúng điệu bộ ngái ngủ, ngơ ngố vậy, mặt tôi chảy dài, lấm lét nhìn thầy chủ nhiệm.

Đưa con mắt sang nhìn nam sinh mới, đây mới là người làm tôi bất ngờ hơn. Thằng lằng từ có vẻ bụi bặm mà chị em phụ nữ lớp tôi nhắc tới chẳng ai khác là thằng Vũ. Bộ tóc hơi gọn sóng của nó, cộng thêm cặp kiếng vuông vức, đi kèm với chiếc áo phông mạnh mẽ, chiếc quần jean sờn sờn, hơi tua tua ra như kiểu giả rách khiến nó có sức hút riêng với mấy chị em đang ngắm nhìn nó. Tôi thầm trách thầy hiệu trưởng sao không quy định luôn cái việc mặc đồng phục cho kì nghỉ hè luôn đi, sao còn cho mặc quần áo tự do cơ chứ.

Tôi nhìn nó cũng có sức hút, nhưng hút vào để đụ cho nó phù mỗ. Cái kiểu mặt lạnh, kênh kiệu nhìn đời qua cặp kiếng hoàn toàn trái ngược với tôi ba hoa, quậy phá, mặt lúc nào cũng tươi roi rói. Đã thế nó còn nhìn tôi kinh kinh, chiến ý cao ngút trời.

Nhân đen thì nhìn tôi, chỉ chỉ về phía Nguyệt, mặt mày tươi như hoa ngũ sắc vậy, cái thằng thấy con gái đẹp là tay chân luống cuống, gì chứ công nhận mày xứng đáng làm bạn tao.

Dựa vào những cử chỉ của tôi và Nguyệt, thầy tôi hẳn nhận ra mối quan hệ quen-biết chứ chưa cảm nhận được quan hệ cô dâu-chú rể của tôi với cô nàng:

-Bạn quen hả, vậy Nguyệt, em ngồi với T ở bàn đó nhé!

Khỏi phải nói tụi anh em trong lớp tôi thì tiếc nuối đến cỡ nào, đứa nào cũng hi vọng được ngồi với cô nàng xinh đẹp và có vẻ tao nhã này chứ. Tôi thì cũng không ngoài lũ con trai đó, nhưng hiển nhiên Dung vẫn là ưu tiên số một của tôi, cô vợ này chưa đủ để đánh bật nàng ra khỏi tâm trí tôi.

Trên đây bàn thứ ba, Nhân đen nhìn Quỳnh khó chịu, chắc nó cũng không muốn phải chịu cảnh khó chịu khi ngồi với cô bạn im im, nội tâm, lâu lâu cách nhắc gọn kính cũng tỏ ra một cách học giả .

-Thưa thầy, để em ngồi ở đó cũng được!

Cậu học sinh mới mồm mép, chưa gì đã cất lời lên tiếng, muốn ngồi cạnh tôi à, tính sàm sỡ chắc, mỗ hỏi tôi đổ ra ướt cả lưng áo, vãi trời đờng để kẻ thù đội chung bầu trời với con.

-Thôi, Nguyệt ngồi đó được rồi, em ngồi kế Kiên nhé.

Kiên đứng lên, lịch sự nhường cậu học sinh mới ngồi đầu bàn. Nó lúi húi lấy cặp sách chuyển vào trong, càng gần Trang hơn. Vậy là thằng Vũ ngồi cách tôi hai bàn, tuy khó chịu nhưng còn đỡ hơn phải ngồi cạnh với nó. Nếu như vậy thì tôi bị đuổi ra khỏi lớp còn đỡ hơn.

-Lớp ta sĩ số còn năm tám người, hai chín nam, hai chín nữ, cân bằng rồi đấy.

Lớp tôi năm đó bị cho de mất bốn người, bù lại một cặp nam nữ. Ban am tổ khác và một nữ chuyển sang lớp thường, nên tạo ra tình thế âm dương cân bằng này đây.

-Rồi, thầy phổ biến một số nội quy bắt buộc của buổi học thêm trong hai tháng, các em chú ý nghe và đừng có tình mắc phải, giờ hai em về chỗ ngồi đi.

Cặp đôi mới tiến về chỗ ngồi, đi thẳng giữa đường đi, đối diện thẳng mặt với tôi. Nguyệt thì nhìn tôi, đôi mắt hân hoan, chắc đỡ bơ vơ hơn nếu vô lớp lạ, còn mặt tôi thì dính chặt vào thằng lằng từ, trong đầu bản khoăn không biết là đang nghĩ cái quái gì.

Sau khi nhồi vào đầu học sinh những quy định khắt khe như:

-Không được ăn mặc quá lố lăng!

-Đầu tóc gọn gàng- Tôi khẽ liếc qua mái đầu hơi gọn sóng của thằng lằng từ.

-Không đi muộn-Lần này thầy lại liếc nhìn tôi.

Thêm mười điều không không gì nữa, mà đầu óc tôi thì quan tâm gì nữa. Tâm trạng bối rối với cô vợ từ thời mặc mỗi cái quần đùi đi chơi khắp xóm, đến tâm trạng hồi hận với Dung và xen lẫn hơi lo sợ nàng giận, thứ ba là ức chế cái thằng Vũ lằng từ, bởi cái thói tự tin thái quá và cũng tự nhiên ép tôi vào cuộc chiến chẳng liên quan gì đến tôi lắm. Nó thích Ngừ Yên sao không chui vào lớp của Ngừ Yên luôn đi, lại chui qua đây, hay tính nhỏ cò tận gốc tôi

ra.

-Thưa thầy....!

- Vào đi em.

Mặt tôi sững lại, Ngũ Yên bước vào lớp tôi, khẽ lướt qua tôi ánh mắt lộ vẻ hân hoan lâu ngày không gặp. Rồi ánh mắt cô nàng đột ngột chuyển hướng với người ngồi cạnh tôi. Có gì đó khó hiểu, như kiểu đấu tranh nội tâm trong đôi nhãn cầu, rồi lặng lặng quay mặt đi đến chỗ thầy tôi.

-Có lẽ là trao đổi vụ cờ đồ trực hay gì đó đây mà.

Tôi lăm bắm một mình, Nguyệt quay qua tôi nhìn:

-Gì đó bạn?

-Không, không có gì.....

-Sao bắt ngờ không?

-Ồ, có, mà sao lại về đây học...

-Ba chuyển công tác ra Bắc làm một hai năm, Mẹ cũng hơi buồn nên đưa Yên về lại.

-Ừ, vậy là học

-T với Nguyệt làm quen xong chưa em.

Câu nói của thầy chủ nhiệm không những cắt ngang buổi nói chuyện của hai đứa tôi, lời nói có trọng lượng kéo theo ánh mắt của rất nhiều người, chứ không muốn nói là của cả lớp. Ngoại trừ hai người: Dung và thằng Vũ.

Thằng Vũ thì tôi cũng chẳng thèm chấp, đơn giản vì bản chất của nó là khinh khinh đối với tôi. Người còn lại là người mà tôi mới lo sợ.

-Chắc hẳn ta lại hú hí với cô bạn xinh đẹp ngồi bên rồi.

Nếu mà nàng có ý nghĩ này trong đầu thì quả là ngày tệ hại, sáng ra đã bị chia cách, giờ thêm cái tội hú hí này thì chả khác gì tôi là thằng lẳng nhăng không đáng tin cậy.

Trái với phong cách của chúng tôi, thường bị thầy la là im im tìm cách tỏ vẻ ăn năn hối lỗi, Nguyệt đứng dậy:

-Dạ, con xin lỗi thầy!

-Ồ....dễ thương quá.!

Câu thứ hai tất nhiên là của mấy thằng con trai lớp tôi rồi. Thầy tôi mỉm cười ra vẻ hài lòng lắm. Nguyệt vô tình trở thành đối tượng đề tài trong lớp bàn tán dứ dội hơn lúc này. Hiển nhiên, với học trò ở đây thì xưng với thầy cô là Thầy-Em, hoặc Cô-Em chứ không phải là Thầy-Con như cô nàng.

Lớp tôi chia ra hai bè rõ rệt, mỗi bè thể hiện rõ bản chất, trừ những đứa có chôn nương thân như tôi, Dung, Kiên, Trang...Nữ ủng hộ, tuyệt xoa khen thậm thụt lẳng lơ, nó vẫn vác bộ mặt lạnh băng, càng làm cho mấy yêu quái lớp tôi thêm phát cuồng. Còn lại mấy thằng con trai thì ủng hộ Nguyệt ra mặt, lâu lâu ngoái lại nhìn, rồi liếc tôi tỏ vẻ ganh tỵ. Nguyệt thì thân nhiên và cười tươi gật đầu chào lại, vẻ tự tin và năng động của cô nàng đủ đối phó với mấy thằng quỷ lớp tôi.

Sau một tiếng làm quen, nói chuyện, chia tổ, phân công chức vụ lại thì lớp tôi được phép ra về. Dung vội vã xách chiếc cặp đeo chéo ngang vai, đội chiếc nón lưỡi trai xanh đen bước ra khỏi lớp chỉ sau thầy chủ nhiệm. Về mặt có vẻ giận tôi lắm.

Tôi nhào nhào định nhảy qua bàn gọi giật trở lại, vừa giơ tay gọi

-Dung...!

Là tại lớp tôi đã tỏ mò xoay mặt lại, về đoán ra chuyện hai người, lại cấm đầu xi xào bán tán, về mặt cười đều tôi.

-Thôi, ai hiểu thì hiểu, khỏi cần giải thích, mệt...

Tôi ngồi phịch xuống ghế, tựa lưng cái rầm vào bức tường đằng sau. Lăm bắm một mình vô tình lọt vào tai Nguyệt.

-Ghê ha, vậy mà nói chưa có?

Tôi chẳng quan tâm đến là Nguyệt nói cái gì nữa, chưa có gì tôi cũng chẳng hiểu.

-Ừ!

Tôi ừ đại cho qua chuyện, về mặt chán nản thấy rõ. Nguyệt thấy tôi cư xử thế thì cũng về trước, bỏ mặc tôi luôn. Nhưng cô vợ bé bỏng không phải lo sợ, vì Nhân đen và một đám ăn theo đã châu chực ngoài cửa lớp, sẵn sàng hộ tống về đến nhà. Tôi thở dài đánh thượt, chán nản dọn dẹp sách vở trước khi chạm ánh mắt của thằng Vũ.

Nó lại khinh khinh nhìn tôi, gờ tay đẩy gọng kính, mái tóc gọn sóng nhảy múa khi gió lùa vào theo cửa sổ. Tôi nhìn nó chẳng khác gì khiêu khích mình. Máu nóng dồn mặt, tôi đứng dậy nghiêng người thù thế, quát nó:

-Mày vui lắm hay sao mà nhìn.

-Tao chẳng nhìn gì cả, muốn nói chuyện mà cũng khó khăn nhì.

-Nói gì nói đại ra đi.

-Hạ hỏa đi rồi nói chuyện lại với tao.

Lại cái giọng bề trên, kiểu ngạo cộng thêm khuôn mặt có vẻ lắc lảo, nó đến chẳng đúng lúc tí nào cả. Nhảy vội qua bàn, tôi nắm vai nó kéo ngược lại:

-Mày nói cái gì thì nói đại đi!

-Được thôi! Xuống căn-tin với tao.

Thích nói gì thì nói, có đi với mày đến đâu tao cũng chẳng bao giờ sợ một thằng như mày. Tôi lững thững xách chiếc balo đi theo nó xuống căn-tin để chờ xem nó định giờ trò gì, hay là định mở lời vàng ngọc gì. Thà một lần cho xong, đừng để dây dưa không rõ ràng là phong cách của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Hai Chàng Trai

Tháng 7, trời vẫn xanh nhưng thoáng vẻ âm u. Những đám mây đen tạo nên một mảng màu riêng biệt trong bức tranh ngày nắng. Đó là điềm báo giao mùa nơi miền đất đỏ bazan, nơi chỉ có hai mùa mưa nắng. Chàng trai ngẩng mặt nhìn trời, có vẻ đồng cảm với những khoảng không xanh. Nó có cái gì đó giống với anh ta, cũng đang bị mây đen che phủ, một điềm báo chuẩn bị đương đầu khó khăn. Trước hết là giải quyết với một chàng trai khác, có vẻ lừng lự phong trần, trên mặt là cặp kính sáng loáng, nhưng không đủ để che đi những ưu điểm còn lại trên khuôn mặt đó. Hai chàng trai nhìn nhau kình địch, lặng lẽ nhìn nhau, nhường đôi phương mở lời trước. Vì chắc họ sợ rằng, khi mình bắt đầu trước thì sẽ có cơ hội cho đối phương bắt thóp phản công vậy.

Tôi lặng thinh nhìn ly nước trước mặt được thằng lừng lự từ mời, về mặt thoáng chút dỗi nòn nóng muốn biết chuyện gì sắp diễn ra. Thằng Vũ lãnh đạm hơn tôi, tuy pha chút bối rối nhưng vẫn giữ được khuôn mặt lãnh cảm hằng ngày.

Nó xoay xoay cái ly, kiểu như không muốn bắt đầu trước, về mặt như đang suy nghĩ để sắp xếp các tình tiết sắp nói cho tôi nghe.

Kiên nhẫn chờ đợi, năm rồi mười phút, tôi bỏ cuộc trong màn đấu sự lì lợm, nòn nóng mở lời trước:

-Có gì muốn nói, nói lẹ lên!

-Thong thả uống nước cho hạ hỏa đi rồi nói chuyện.

Tôi đưa tay với lấy cốc nước ở giữa bàn, kéo về phía mình, trên cái bàn inox sáng trắng, những vệt nước từ đáy li bị kéo dài ra, tan thành những hạt liti rã từ đó cho đến chỗ tôi ngồi. Nhắc ly uống một ngụm, khoan thai để lại trước mặt, để chứng tỏ cho nó thấy rằng tôi hoàn toàn tỉnh táo.

Nó cũng nhấp ngụm nước để bôi trơn miệng lưỡi, bắt đầu mở giọng, chuyện vui sắp bắt đầu đây.

-Không hỏi tao vì sao tao lại chuyển qua lớp này à?

-Tao chẳng quan tâm, mày thích làm gì, tao can được sao.

-Thằng thần nhì?

-Chứ mày muốn gì ở tao nữa.

-Bình tĩnh, đừng có nòn nóng!

Nó lại làm ra vẻ muốn lập lại hòa bình vừa bị hâm nóng bằng mấy lời nói ban đầu. Chậm rãi và mở lời hoa mỹ, đúng chất nghệ sỹ mà những gì trên người nó đang thể hiện:

- Có đối thủ không vui sao?

- Tao? Vui, tao chẳng thấy gì cả?

Cười một cách cộc cằn, tôi đáp lại lời của nó.

- Ủ, mày nên mừng đi chứ?

- Mừng vì điều gì, vì lớp tao có thành viên mới, và một trong số đó là mày.

- Lớp chúng ta!

Nó thốt ra ba chữ, chặn đứng lời tôi nói. Ủ phải, nó đã là học sinh lớp tôi, dù vị thế ngang tôi để có thể nói chuyện theo cách suy nghĩ quái gở của nó, nếu không muốn nói là hiện tại nó đang là bề trên so với tôi, nhất là về mặt hạnh kiểm và hoạt động trong trường. Nó được chuyển qua lớp chọn, hẳn học lực cũng là điều không thể chối cãi.

- Giờ để tao nói hết rồi mày nói được chứ- Nhắc giọng kính nó bắt đầu từ tồn nói từng lời.

- Mày không thấy mày đạt được nhiều thứ quá dễ dàng, từ chuyện tình cảm cho đến học tập.

Tôi chết điếng người vì lời nói trúng tim đen của nó. Phải công nhận từ lúc chuyển lớp, đôi lúc khó khăn nhưng trong chuyện tình cảm, tôi không hề gặp bất kì cản trở nào, và đơn giản hơn là một mình một ngựa đi đến cái đích. Chuyện học hành thì xin sang từ giữa năm, thời điểm í tai ngờ tôi nên cũng coi như là may mắn.

- Thì sao?- Tôi chưa chát công nhận.

- Thì giờ mày nên quen với việc có người làm đối thủ.

- Rồi sao nữa?

- Tao sẽ cạnh tranh mày trong chuyện với Ngữ Yên và chuyện học hành.

Nó như trút được tảng đá đè nặng mình, vẻ bối rối biến đi sạch trên khuôn mặt nó, bốc hơi hoàn toàn như chưa từng xuất hiện. Đôi mắt kiên định của nó ánh lên qua lớp kính, vẻ mặt lạnh và cách biểu lộ của vẻ bề trên bắt đầu xuất hiện. Nó nhìn tôi chờ câu trả lời:

- Vì sao lại là tao?

- Vì Ngữ Yên thích mày!

- Mày đừng có tin ba cái lời vớ vẩn đó từ miệng thiên hạ.

- Tao tin, vì tao biết chắc, chỉ có điều mày quá vô tâm thôi.

- Vô tâm?

Nó im lặng, để cho câu hỏi của tôi trở thành một câu hỏi tu từ, tự tôi phải đi tìm câu trả lời. Tôi đưa tay uống ngụm nước và nhai đá trệu trạo, bao nhiêu bực tức dồn hết vào cả những viên đá bi, cắn vỡ chúng nhỏ ra, để những mảnh vỡ đó tan dần vào đầu lưỡi mát lạnh.

Xách balo đứng dậy, chào nó ra về, tôi lững thững đi ra phía cổng trường. Nó đi đằng sau tôi, như hình với bóng, không nói câu gì. Tôi mặc kệ và cứ bước tiếp, rõ ràng trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu.

Vừa bước ra hết con đường nối từ cổng trường đến đường về nhà, chuẩn bị tách được cái đuôi khi nó rẽ hướng ngược lại, nhưng có vẻ nó còn chưa buông tha tôi, gọi với theo tuyên bố:

- Tao làm đối thủ mày chứ không phải kẻ thù, nhớ đấy!

- Như nhau cả thôi!

Tôi nhanh chóng đáp trả, gì chứ ăn miếng trả miếng là châm ngôn của tôi. Thà rằng dứt khoát nợ nần, làm chân tiểu nhân còn hơn ngụy quân tử, bụng toàn dao găm mà thốt ra lời nhân từ nhà Phật.

Nó nhìn tôi lắc đầu và cười, nụ cười ấy không mang vẻ khinh khỉnh nữa, mà nó là nụ cười đợi chờ. Chắc nó cười ra dấu cho tôi đợi thời gian trả lời. Tôi không đủ bao dung ở lứa tuổi đó để có thể đứng lại nói một câu gì đó theo châm ngôn thêm bạn bớt thù. Bỏ nó đứng cười như một thằng ngơ nghệch, quay đầu đi thẳng ra bến xe bus.

Đáng lẽ Nhân và Nguyệt đã về lâu lắm rồi, vì cái đồng hồ trên tay tôi đã cho tôi biết vừa có chuyến bus chạy qua cách đây mười phút. Tôi đi lại gần và ngồi xuống bên cạnh thằng Nhân trong quán nước, nó còn mãi ba hoa nên không biết sự có mặt của tôi. Chỉ khi ánh mắt của Nguyệt thay đổi phương hướng thì nó mới giật mình quay lại:

-Như ma hiện hồn vậy này.

-Mày mới ma đấy, lợi dụng một mình tính làm cái trò gì đấy.

Nguyệt nhìn tôi cười, như chưa hề có cái gọi là giận hờn vu vơ diễn ra lúc nãy. Tôi cũng cười gượng gạo đáp lại:

-Nhân đang kể chuyện đá bóng lớp ta năm học rồi đó.

-Ừ, chắc nó kể nó giành được giải xuất sắc đúng không.

-Mày điên à, tao kể bao giờ.

-Tao nghe mày nói thế.

Thằng Nhân vung tay múa chân nhìn Nguyệt cầu cứu, để chứng minh mình không hề bịa đặt, Nguyệt lại đưa tay lên miệng và cười:

-Bạn ấy nói đùa đấy, bạn này đừng có tin!

Lại “bạn ấy”, “bạn này” về xa cách đây mà.

-Nguyệt gọi là T hoặc Nhân là được rồi, có cần bạn ấy bạn này không?

-Ồ..sao bạn nói vậy!

Tôi thở dài đánh thượt, Nhân đen thì không thân thiết cho Nguyệt lắm nên không hiểu cảm giác của tôi, nhìn tôi với vẻ mặt ngo ngắc, rồi quay sang nhìn Nguyệt đang tăng lò sang hướng khác.

Nó thúc cùi chỏ vào mạng sườn tôi đau điếng, thâm thì:

-Mày điên à, tự nhiên nổi nóng!

-Điên kệ tao, tao không thích gọi vậy.

Không khí yên lặng như chụp lấy cả ba đứa, Nhân đen nhìn thẳng, hai đứa tôi nhìn về hai hướng, cho đến khi Nguyệt lảng lạng đứng dậy. Tôi nhìn theo hướng xe bus, chiếc xe quen thuộc cũng lấp ló nơi khúc quanh cuối đường.

Trên xe bus, có hai đứa nhóc từng là bạn thân, cũng từng là cặp vợ- chồng thời còn bé tí đang hờn dỗi nhau vì một lí do trẻ con. Cô vợ ngồi ở đầu xe, đang phớt lờ mấy lời khen của mấy thằng con trai ở đó, thằng chồng thì tay ôm đầu nhìn ra phía cửa sổ phớt lờ những lời trách móc của thằng bạn Nhân đen. Mới gặp đã cãi vã rồi.

Trưa hôm đó, mẹ tôi gọi điện về thông báo rằng bạn việc buồn bán nên dặn tôi lấy thức ăn ra đun lại. Lều thều dọn cơm ra ăn một mình, trệu trạo nhai từng hạt cơm vừa lùa vào miệng.

-Mình có vô tâm không?

-Nó nói cũng có phần đúng nhỉ?

Phải công nhận rằng, tôi ghét thằng Vũ vì những phiền toái hay lời tuyên chiến nó đưa ra, còn những điểm khác, tôi hoàn toàn công nhận nó ứng xử rất đẹp. Không thủ đoạn, không âm mưu, đường đường chính chính giải quyết mọi việc với tôi.

Nằm trên giường, vớ cuốn truyện Harry Potter đọc dở từ hồi hôm qua, tôi dở lại trang đánh dấu, ngẫu nhiên từng dòng chữ hấp dẫn được J.k Rowling thể hiện tài tình trên đó.

-Reng, Reng!

Tiếng điện thoại bàn vang lên, nhanh, ồn nhắc nhở nhà có người gọi. Uể oải và lười, tôi vớ lấy ống nghe:

-Alo, đồng xê ô!- Tiếng bên kia vang lên ngay khi tôi vừa bắt máy.

-Tây Tàu nào gọi nhầm số vậy?

-Thằng anh mày đây, Tây tàu gì?

Mừng hóm, lão anh trời đánh của tôi. Công nhận bình thường ở nhà cãi nhau chí chóe, lão vừa đi một tuần thì nhà tôi vắng tanh, buồn chán thiệt.

-Ác ti sô đại ca, khỏe không?

-Ngon lành, như voi!

-Gọi về có chuyện gì không?

Sau một hồi hai anh em tôi buồn đưa lê, lão khoe cả chuyện cùng chị Ngọc đi chơi đây đó. Hăng say vui vẻ khoe những chỗ đi chơi, những món ăn lạ mà không để ý tới thằng em đang nuốt nước bọt ừng ực bên kia đầu dây.

Tôi bắt đầu ngăn cái mạch cảm xúc của ông anh đang thăng hoa bên kia, bằng một câu nói hết sức âm thầm

-Đại ca, đệ hỏi?

-Cái gì, đang vui hỏi đi!

Chộp lấy cơ hội, tôi mở miệng ngay tránh lão anh đổi ý:

-Anh với chị Ngọc hỏi đó sao?

-Sao là sao?

-Ý em hỏi là làm sao mà tán được ấy!

Ông anh tôi ngập ngừng đằng sau đường dây, tôi bồi thêm một cú chí mạng:

-Ế, cho hỏi rồi nha!

-Thì từ từ.....!

-Hồi đó, tao phải đánh đổ biết bao nhiêu thằng mới tán được đấy.

-Nhiều lắm hả?

-Mấy cứ nghĩ người như chị dâu mày biết bao đứa theo!

-Ồ, có lí, mà làm sao hay vậy!

-Thì vững tin mà tán thôi, với lại đối phương phải có tình cảm với mày.

-Thế thôi à!

-Làm được đi rồi tính!-Nói rồi lão đập máy luôn, để tôi chết đuối cầm cái ống nghe.

-Keo kiệt, chỉ được cái to mồm.

Nằm phịch lên giường, gác tay lên trán suy nghĩ những điều mà lão anh tôi vừa nói, đúng là nếu một người con gái có những ưu điểm nào đó thì đa số luôn được nhiều người theo đuổi. Huống gì xinh đẹp và tề nhị như Dung chứ. Có đối thủ cạnh tranh cũng là lẽ đương nhiên. Ngừ Yên cũng vậy, thế nên chuyện thằng Vũ xem tôi là đối thủ cũng là điều dễ hiểu.

-Được, thích làm đối thủ thì chơi với mày tới cùng.

Tôi bật dậy và suy nghĩ cái phương hướng cho mình. Để xứng đáng vượt trội hơn so với nó, và cho nó biết rõ ràng rằng tôi với Dung thế nào, với Ngừ Yên ra sao, thì tôi phải dứt khoát chuyện tình cảm. Thứ hai, phải kiểm điểm lại đạo đức tác phong, phải sánh với nàng về tất cả mọi phương diện. Thứ ba, phải ăn đứt thằng Vũ trong chuyện học hành, để dẹp cái bản mặt kiêu ngạo của nó đi. Nó có thể mạnh về âm nhạc, tôi có thể mạnh về thể thao, coi như là huê.

-Tao chơi tới bến với mày luôn.

Cười thâm và xác định mục tiêu, tôi lập tức hành động.

Sáng hôm sau, có một thằng con trai đi học thêm mặc quần tay áo sơ mi, trước ánh mắt dòm ngó khác người của đám bạn trong lớp, tuyệt nhiên không hề ngại ngùng, không xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Cặp Đôi Hoàn Cảnh

Tôi ngồi dưới lớp, rung đùi ngồi chờ trống đánh vào học tiết đầu tiên. Môn Hóa học, cũng là môn tôi trội hơn hẳn so với phần còn lại, nếu không kể đến sự có kia. Một phần là sẽ có giáo viên bộ môn mới, nên tính gây thiện cảm ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Bật dậy đứng chào cô đầu tiên trong lớp, kéo theo lũ bạn ngỡ ngác bị kéo theo như kiểu quán tính, giáo viên mới nhìn tôi trong trang phục đúng chất học sinh nhất:

- Em là lớp trưởng à!

Cả lớp tôi bật ngửa ra mà cười, để mặc cô giáo viên mới cau mày khó chịu đứng trên bục giảng:

- Đáng cười lắm sao?

Cả lớp tôi im bật, Nguyệt ngồi cạnh tôi thì vẫn cúi gằm xuống cuốn sách mở trang đầu tiên, vai rung rung. Chắc hẳn ngồi cạnh tôi nhìn cười lâu lắm rồi, giờ mới có dịp bộc phát.

- Tôi muốn kiểm tra kiến thức cũ, kiểm tra một tiết.

Hình như cô giáo mới này cũng không phải dịu dàng gì cho lắm, những tiếng nói nhát gừng như mệnh lệnh quân đội ban xuống. Năm tám quân nhân giạt vở rào rào ra làm tờ giấy kiểm tra trong sự lo sợ và dè dặt.

Rõ ràng, âm mưu kiểm tra đã được giáo viên mới manh nha từ trước, chỉ cần vừa dứt lời, mặt xấp giấy a4 in bài kiểm tra được đặt lên bàn. Chỉ cần mất thêm 5 phút nữa là đã đến tay từng người. Thời gian đếm ngược cho hết tiết bắt đầu.

Cầm cúi tôi đọc một lần hết cái đề, phải nói là hơi khó nhằn so với một đề thi bình thường, đặt bút và viết lấy viết đề. Lâu lâu ngó lên nhìn lớp tôi ôm đầu vò tóc, cắn bút là lòng hơi khoan khoái. Phải nói là cái bàn cuối này có vị trí thiên thời cho việc ngắm toàn bộ lớp. Dung thì vẫn cầm cúi viết, thỉnh thoảng lại lúi nhúi ra viết nhanh vào đó, chắc đến chỗ khó nhằn dễ tính sai.

Ngoại trừ cái bàn tôi ra thì kể cả nhân vật mới đầy tự tin như thằng Vũ đều cau mày, nhăn trán. Tôi khẳng định toàn bộ đều đang gặp khó với cái đề này, trừ Nguyệt. Đơn giản, cô đầu hồi nhỏ của tôi vẫn cầm cúi viết đều tay, thỉnh thoảng chỉ dừng lại vén mấy lọn tóc tinh nghịch rớt xuống, che tầm mắt. Một bên tóc xoắn xuống, bên kia vén ngang tai, và cũng chỉ có tôi mới có góc độ để nhìn được khuôn mặt đẹp đề ấy.

Hí hoáy viết hết tốc lực, ráng đôi co thêm vài ba chữ trước khi tiếng chi huy vang lên từ bàn giáo viên:

- Dừng bút! Hết giờ!

Tôi đưa bài cho Nguyệt chuyển qua cho thằng Linh lớp trưởng, nghe rõ tiếng thờ dài tập thể của đám bạn trong lớp. Thằng Vũ cũng lắc đầu khi được mấy bạn nữ lớp tôi quay xuống hỏi han.

Ngồi cạnh Nguyệt, tôi mở lời:

- Làm được dữ quá nhỉ?

- Bình thường thôi mà, tại vì mấy bài này Nguyệt làm nhiều rồi.

- Nhiều lắm sao?

- Thi trong đó học cả ngày, tôi còn đi học thêm nên đụng dạng này nhiều lắm, chứ chẳng có chỗ nào chơi ở nhà như bạn. ...à quên như T.

Hai đứa tôi thân nhiên trò chuyện, trong khi cô giáo tận dụng tiết thứ hai để chấm bài. Một số đứa vẫn chưa chịu khuất phục cảm tò mò quyết giải cho ra, còn đám anh em chiến hữu của tôi thì đứa ôm đầu mặt rầu rĩ, đứa gục cả mặt xuống bàn, lắc đầu chờ điểm về.

Sau vụ vô cớ hôm qua, tôi muốn làm lành với Nguyệt chứ không muốn mình khoác vai trẻ con trong mắt cô bạn thân thiện này, hơn nữa Nguyệt cũng đang tập dần cách sửa đổi xưng hô, coi như trong lòng cô nàng, tôi vẫn còn một sức nặng nhất định, cho dù ngoài mặt cô đầu vẫn có vẻ hồn dôi của một nữ sinh.

- T và Nguyệt, đứng dậy!

Tôi với nàng lật đặt đứng dậy, mặt mũi cúi gằm, lại sắp bị đuổi ra khỏi lớp vì cái tội mất ồn ào trong lớp đây. Ánh mắt tôi nhìn len lén lên trên, không trực chỉ bàn giáo viên mà là bàn của Dung, điều chỉnh ánh mắt cho đến khi nhận diện được mái tóc ngang vai của nàng.

Dung đang nhìn tôi, nên khi hai ánh mắt chạm nhau, nàng tỏ vẻ bối rối rồi hờn dỗi quay mặt lên trên, để lại tôi cảm giác vừa có tội, vừa bất khoan.

Cả lớp tôi quay mặt về nhìn hai đứa bàn giữa lớp, một cặp nam, sinh. Xi xào bàn tán, và dựa vào khẩu hình tôi có thể mừng rỡ đoán ra đó là:

-Nó tán học sinh mới kìa?

-Sao bảo nó với Dung mà...!

Hội anh em chiến hữu thì ngoài thằng Nhân cũng chẳng ai rõ mối quan hệ cô dâu-chú rể của hai đứa, một số thằng cũng vừa bắt đầu thể hiện ánh mắt coi thường tôi, điều mà nửa năm qua chưa từng hiện hữu.

Tôi và Nguyệt quay qua nhìn nhau, vẻ mặt hơi chút bối rối, cả hai cùng hiểu ngầm đối phương đang xin lỗi mình.

-Im lặng!

Cả lớp tôi im thin thít, tất luôn những tiếng xì xào, thỉnh thoảng những ánh mắt nhìn xuống, xăm soi tôi như kiểu thằng ba hoa, còn nhìn Nguyệt như kiểu là người cướp giật.

-Hai em đạt điểm cao nhất trong bài thi này!

-T, 8,5 còn Nguyệt, 8.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, hú hồn với cái trò tử thần gọi tên của giáo viên mới. Bên cạnh, nét căng thẳng cũng biến mất hoàn toàn trên khuôn mặt Nguyệt. Còn bọn bạn tôi từ tò mò, săm soi chuyển qua thần phục và bàn tán:

-Xinh gái mà học ghê quá !

-Điểm cao vút, mà bài thi khó..

Tôi gãi gãi đầu, giữ nụ cười ngạo nghễ có phần trâng tráo cho nó khỏi hiện hữu trên môi, nhìn vào Dung, hi vọng nàng có thể quay lại, cười chúc mừng tôi, và coi như xí xóa hiểu lầm ban nãy. Nhưng thực tế thì chỉ có hai cặp mắt cận đang chĩa vào bàn cuối. Một của thằng Vũ nhìn tôi, và một của Quỳnh đang lờm lờm nhìn Nguyệt. Ánh mắt của Quỳnh nhìn chằm chằm như muốn nuốt luôn khuôn mặt của cô vợ bé bỏng, mắt cảnh giác với xung quanh đến nỗi tôi có thể thần nhiên chứng kiến.

-Ngoài hai bạn này ra, lớp ta chỉ đạt 5 và 6!

Nhận xét đơn giản xong, cô đưa tập kiểm tra ra đầu bàn, chờ thằng lớp trưởng mặt méo xệch lên nhận và phát lại cho lớp.

Hai đứa tôi nhìn nhau, cặp đôi bàn giữa vừa gây một tiếng vang lớn, đúng là bạn chí cốt từ nhỏ.

-Hai vợ chồng này ghê quá!

Thằng Nhân đen nhận con 6, mặt tươi rói quay xuống khen ngợi một câu, nó đâu biết rằng vừa vô tình tiếp tay giết chết thằng bạn thân.

-Gì vợ chồng?

-Vợ chồng từ bé mà, sao tụi này biết được.

Tôi ngồi bệt xuống ghế dù cho chưa được phép của giáo viên, mồ hôi lấm tấm trên trán, Nguyệt đứng im, mặt đỏ rực chẳng dám nhìn ai, vẻ tự nhiên thường ngày hoàn toàn biến mất.

Lần này thì tôi không dám nhìn về phía Nàng nữa, cũng chẳng dám to miệng nạt nộ lũ bạn đang quay lại trêu chọc. Bạn thân mình, anh

em cùng hội phát ngôn, lại gần nhà nữa, thì chuyện từ miệng nó tuôn ra cũng đáng tin hơn một nửa rồi. Huống gì với tính cách ruột để ngoài da của thằng Nhân nữa.

Những phút cuối của tiết Hóa, chỉ còn không khí ái ngại giữa tôi và Nguyệt, không ồn ào, không nói chuyện riêng, thỉnh thoảng nhìn nhau gật đầu, bởi vì hàng loạt điệp viên sẵn sàng vây xung quanh, bắt công tác loa miệng chờ loan tin khi có diễn biến mới. Cặp đôi vừa nổi trở thành cặp đôi hoàn cảnh.

-Cộp!..

Cục tẩy của Nguyệt chạm sàn rồi lăn tròn xuống giữa hai đứa, không hên mà cùng cúi xuống, tay tôi và tay Nguyệt cùng với cái của nợ vừa rồi. Bất giác chạm tay nhau.

-Ồ, nắm tay....

Nguyệt té nhị rút tay lên, và vuốt tóc về bối rối. Tôi đặt cục tẩy lên bàn và quay thẳng lên, không một lời nói và một lời cảm ơn nào diễn ra.

-Ngại kìa...!

-E thẹn đấy...!

Tiếng ngại kìa, e thẹn kìa vẫn vang lên đều đều khi tôi im lặng ngồi ngậm cái ống hút lúc xuống căn-tin. Bọn bạn thánh vật này cứ luôn miệng rêu rao, suy đoán mà đâu biết tôi bắt đầu khổ não vì Dung có vẻ giận thực sự. Chưa bao giờ tôi thấy mặt nàng lạnh hơn lúc đó nữa.

Cuối cùng nạn nhân e thẹn cũng được tha, chúng bạn bắt đầu trò chuyện sang đối tượng khác

-Nhân đen, Nguyệt với thằng T là thế nào?

-Thanh mai trúc mã từ bé!

-Ghê, ghê, gì nữa.

-Cô dâu, chú rể, thanh đồng ngọc nữ xóm tao.

Tôi mặc kệ tụi chết tiệt đang khai thác thông tin từ cái mỏ đen, vu vơ nhìn ra sân bóng rổ, kiếm tìm một lý do tăng lờ.

-T ơi!

Xoay đầu lại đã thấy Ngừ Yên yên vị cách tôi một bàn với cô bạn Nga dạo nọ, cô bạn có vẻ hợp với tính cách thằng Nhân đấy, nói năng chẳng kiêu nể ai cả.

-Nhân, theo tao.!

Thằng Nhân lật đật đứng dậy theo cái lời nói có sức nặng của tôi, đi theo tôi đến bàn hai cô bạn. Mờ lời chào theo lễ thông thường, tôi nói với Ngừ Yên:

-Yên, ra đây T nói riêng cái này một xíu!

Tôi dẫn Yên quay lại đám bạn tôi ngồi, bỏ mặc Nga và Nhân đen bối rối nhìn nhau.

“Chết mày chưa, ăn cả vốn lẫn lãi, sư tử nhai đầu mày”

Vừa ngồi xuống cười hớn hở, nhẹ lòng vì trả thù được thằng bạn, tôi với Ngừ Yên và đám chiến hữu còn lại trò chuyện rôm rả, mặc cho hai đứa kia vẫn bối rối ấp úng nói chuyện. Lâu lâu quay qua la hét, động viên tinh thần thằng anh em.

Ngừ Yên phải nói là lâu rồi tôi chưa gặp, vẻ đẹp thì vẫn như xưa, mái tóc xoắn được cài nhẹ càng tôn lên nét hiền dịu trên khuôn mặt nàng. Sức cuốn hút ấy khiến đám bạn tôi cũng chết mê chết mệt, liên tục bắt chuyện khi thấy Ngừ Yên khá thoải mái.

-T, đứng dậy Vũ nhò!

Khỏi cần quay lại tôi cũng biết ai đang đứng đằng sau tôi, giọng gắt gỏng vì liên tục bị phá đám, và đáng lẽ nó sẽ xưng mày-tao thì nay đổi sang bằng tên cho trang trọng, hiển nhiên do sự có mặt của Ngừ Yên.

-Gi, có gì nhò không?

-Ồ...thì.....nói riêng được không...

-Giữa hai đứa chỉ có chuyện chung, không có riêng, nói gì nói đại đi.

Ngừ Yên khẽ đặt tay lên tay tôi, ra vẻ không vừa lòng, khẽ nhích lại gần tôi, đồng thời kéo tôi theo, chừa khoảng trống cho Vũ ngồi xuống.

-Uống nước đi Vũ!

-Có gì sao?

Đám an hem tôi thì chưa thằng nào nó đắc tội cả nên phân tư rõ ràng, coi nó như người bạn bình thường, hơi han nhiệt tình, mặc cho tôi mặt mũi bí xị, nhìn xuống cái khoảng nền xi-măng tâm điểm, không có vẻ gì quan tâm tới đứa sắp mở lời.

-Ồ, Vũ tính.....

-.....?

-Nhờ T.....

-Có gì sao?-Tôi cau mày quay lại...

Thằng Vũ khẽ lướt qua mặt Ngừ Yên, có gắng nói nhỏ nhất hết sức có thể, dường như chủ đích của nó là chỉ để mình tôi nghe thấy:

-Dạy Vũ thêm Hóa nhé.

-Xoảng!

Tôi hoảng hồn, thất thần vùng đứng dậy, kéo theo cái ghế nhỏ ,hất tung chai nước ngọt còn ở đâu đó. Về mặt nó với tôi đều như nhau:

“Tả hóa với đối phương”.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Bồi Phận

Dưới chân những mảnh vỡ lạo xạo, tôi tròn tròn mắt nhìn thằng Vũ như kiểu người từ hành tinh khác xuống vậy. Về mặt nó bồi rồi nhìn tôi rồi thỉnh thoảng ánh mắt đó chuyển đổi phương hướng nhìn Ngừ Yên.

Ngừ Yên đã cắt cái về mặt bắt ngờ ấy qua một bên, nhìn thằng Vũ một cách khó hiểu, và đồng thời ngược lên chờ kết quả của tôi, có vẻ Ngừ Yên cũng ủng hộ thằng lằng từ này trong việc bá sư cầu đạo.

Chuyện nó bá sư học đạo và mong muốn tôi phụ nó môn Hóa phải nói là ngoài sức tưởng tượng của tôi, mặc dù nó có phần tôn vinh rằng tôi hơn nó trong một vài lĩnh vực rồi. Nhưng quá nhanh và quán thẳng thắn, câu nói của thằng Vũ chẳng khác gì một cái tát trời giáng làm choáng váng đầu óc của tôi.

Nhân và Nga nghe tiếng vỡ cũng đi lại, về mặt bắn khoắn đứng ngoài dòm tôi và thằng Vũ, trong tình cảnh này chắc ai cũng hiểu nhầm là tôi vừa đập cái chai trước xuống đất vì hai thằng có xích mích.

Ngừ Yên nắm tay tôi kéo tôi ngồi xuống ghế, lôi tôi ra cái sừng sờ sờ người chết đứng này giờ, vui vẻ và cười:

-Thôi, Vũ và T nói chuyện đi, Yên về lớp đây!

-Về nào Nga!

Tôi nhìn theo cô bạn đã lâu chưa gặp, về mặt hơi tiếc nuối, nàng khẽ nhìn tôi rồi nhanh chóng lướt qua chỗ thằng Vũ, về mặt ánh lên niềm vui gì đó, ngay cả tôi cũng không thể hiểu.

Xoay lại ngồi đối diện với nhau, mấy thằng nhìn tôi chờ giải quyết vụ việc.

-Tại sao mày lại nhờ tao?

-Thì lúc kiểm tra không phải là đã rõ rồi sao!

-Nhưng tao với mày

-Tao biết, nhưng tao đã nói không phải là kẻ thù rồi sao.

Trầm ngâm, uống ngụm nước cho tỉnh táo, tôi chờ kẻ đang ở thế yếu tiếp tục lên tiếng.

-Vì mới chuyển qua, nên mấy dạng này chưa gặp bao giờ...

-Sao không đi học thêm...

-Không thích lắm.....

Nó nói về việc đi học thêm với vẻ mặt buồn chán, lẳng lặng thờ dài, về mặt lạnh lùng, cao ngạo từ trước đến nay hoàn toàn biến mất, mà thay vào đó là vẻ mặt buồn bã, ánh mắt vô hồn nhìn về khoảng không trước mặt.

Mấy thằng chiến hữu vỗ vai đứng dậy, nháy mắt với tôi ý ra về về trước. Hẳn mấy thằng bạn tôi chắc hẳn biết rằng ở lại chỉ gây thêm khó khăn với hai đứa tôi, hoặc giả không thì cũng chẳng rõ chuyện gì. Lẳng lặng kéo nhau về hết.

Lại xoay xoay li nước, tôi mở lời trước với nó, dù sao hai thằng con trai cũng dễ dàng hơn:

-Sao mày lại nhờ tao, nếu tao từ chối?

-Tao nghĩ mày sẽ giúp tao thôi.

-Vì sao?

-.....

Nó ngồi trầm ngâm, vẻ mặt buồn bã ban nãy biết mất, để lại vẻ mặt lạnh tanh bản chất của nó, đưa ra một lý do hết sức trừu tượng:

-Vì chung lớp thôi..!

-....!

Cũng có phần đúng, bạn bè học chung thì giúp đỡ nhau là chuyện bình thường, hơn nữa việc giúp nhau học tập cũng là truyền thống của lớp tôi kéo dài hơn một năm qua. Nhưng từng đó cũng chưa phải là nguyên nhân hay một cái cớ để tôi có thể ép mình đồng ý.

Điểm số thằng Vũ chắc chắn phải cao để được chuyển vào lớp tôi, nhưng vì một lý do nào đó đối với mấy dạng nâng cao môn Hóa này, nó hoàn toàn chưa gặp phải. Ngay cả mấy đứa bạn lớp tôi cũng ôm đầu gào thét, thì huống gì nó mới chân ướt chân ráo bước vào. Nhìn lại nó một lần nữa, tôi thầm nghĩ bụng hãnh gia cảnh nhà nó cũng thuộc loại khá giả, vậy thì lý do gì nó không đi học thêm?

-Sao đồng ý không.!

Tôi quay qua nhìn nó một hồi để đưa ra quyết định. Phải nói là tôi hơi phân vân. Một nửa thì tất nhiên không, vì nó đã vô cớ ép tôi phải làm đối thủ đua tranh với nó, một nửa là vì cũng ngầm phục cách cầu tiến của thằng lằng từ này. Không dễ để gạt cái sĩ diện qua một bên khi nhờ vả một thằng con trai mình đang muốn vượt qua. Cuộc đời có hai cách để vượt qua người khác, thường thì sẽ là đạp người ta xuống để mình tự nhiên vươn lên. Hai là cầu tiến tự mình vươn lên để bỏ người ta lại. Và cách thằng Vũ lựa chọn đúng là chính nhân quân tử.

-Thêm bạn bớt thù cũng được, giờ đang đau đầu với nàng, tạm đồng ý vậy!

Tôi suy nghĩ miên man và gật đầu đồng ý với thằng Vũ, nó vẫn nhìn tôi chờ câu trả lời này giờ:

-Được, tao sẽ chỉ cho mày.

-Ừ!

-Nhưng.....tao có điều kiện....!

-Điều kiện gì, nói đi.....!

-Không được để lộ chuyện tao với mày là đối thủ với ai, thứ hai nếu mày không chịu tiến bộ tao sẽ ngừng và đừng có nhờ tao nữa.

-Được thôi!

Tôi, địa vị sư đồ với thằng Vũ, thoải mái tự tin đứng dậy, tiến thẳng ra quầy tính tiền. Méo mặt rút tiền trả, tiện thể đền luôn cái chai. Thằng Vũ cũng rút bóp ra, chắc nó tính làm lễ ra mắt hay đại loại gì trả ơn tôi vậy.

-Cất đi, chưa có ơn, chưa nhận-Tôi gằn giọng với nó.

Nó hiểu ý, không kỳ kèo cất cái bóp tiền vào túi quần, chờ tôi rồi về chung.

-Sao mày không đi học thêm từ trước!

-Lý do riêng.....!

Nó ngập ngừng không nói, gờ chân đá quả bàng lẩn lóc ở dưới chân. Tôi không ép nó, và cũng chỉ tiện miệng hỏi han, vui vợ huyết sáo:

-Tí nữa, tao sẽ khoanh tròn mấy bài nâng cao nhưng hơi dễ trước rồi đưa cho mày, cầm về làm mai kiểm tra.

Tôi nói như ra lệnh, vì hiểu rằng quyền uy và địa vị mình tởn đâu. Thằng Vũ không phản đối, có chăng thì cũng chẳng dám thể hiện ra mặt.

-Có gì phản đối không!

-Mấy cứ việc làm đi....!-Nó vẫn ngao ngễ đáp lại.

-Tốt, làm xong mai đưa lên tao kiểm tra.

Không chờ nó đáp lại, tôi nhanh chân bước vào lớp, hả hê vì từ nay có được cái để trả thù những rắc rối nó gây cho tôi. Nếu nó là quân tử thì tôi cũng là

chân tiểu nhân, dám dùng thủ đoạn nhưng không bao giờ chối bỏ trách nhiệm. Mỉm cười và chuẩn bị tinh thần tra tấn thẳng học trò-kẻ địch.

Nụ cười mới nở chợt tắt vội. Bốn mắt chạm nhau, và hai đôi nữa vô tình nhìn vào tôi. Phớt lờ bốn mắt của Quỳnh, tôi nhìn Dung. Vẻ mặt hờn dỗi vẫn chưa tan, quay đi né tôi ngay lập tức. Tôi thì thầm kêu khổ vì nàng cứ hờn dỗi vô cớ, còn mình thì không đủ vượt qua sự trêu chọc của mấy đứa bạn để có thể ngồi cạnh nàng trình bày. Cứ đứng giữa lớp mà gãi đầu gãi tai.

Sự việc trên chỉ chấm dứt khi thẳng Vũ đẩy từ sau lưng tôi, báo hiệu thầy dạy Lí sắp vào lớp.

Vừa đặt người xuống, Nguyệt quay qua tôi bắt chuyện:

-Khô ha?

Tôi nở nụ cười đúng khốn khổ ra trả lời cô dâu.

-Đi căn-tin không rù nha!

-Sao biết?

Cô nàng dơ tay chỉ từng đám chiến hữu của tôi, mấy thẳng bạn bị trúng mỷ nhân kế khai sạch sành sanh hết đường chối cãi.

-Ồ, thì lần sau rù.

-Thiệt không!

-Thiệt...!.

Hai đứa tôi bị bóng đánh thầy dạy Lí cắt ngang, vội vã đứng lên chào thầy. Tiếp tục là tiết học tôi có thể bộc lộ khả năng của mình tiếp, chỉ hi vọng đừng có thẳng nào dở chứng lại đòi bài sư như thẳng Vũ lúc này là được. Làm bẽ cái chai mất tiền chứ có phải không đâu.

Trái ngược với môn Hóa chỉ có tôi và Nguyệt cạnh tranh trong khi các đối thủ bị bỏ rơi khá xa, môn Lý là nơi ngoa hồ tàng long nhất. Kiên cận nhìn nhất môn này nên về tự tin ánh ngời, bên cạnh thẳng Phong mập thỉnh thoảng lên đồng, xuất sắc đột ngột, và cả thẳng

Vũ cũng chứng tỏ nó không hề thua kém tôi về môn học này.

Nguyệt cũng có vẻ học cứng môn này, tuy không nhanh nhẹn như đám trâu bò chúng tôi. Dung thì nhìn hơn và đang chỉ bài cho Hằng bán chanh ngồi sau. Lớp tôi kết thúc môn Vật Lý trong sự thanh thản và hóm hỉnh của thầy.

Nếu xét về ba bạn gái thân thiết của tôi sắp theo học lực, có lẽ Dung vẫn là nổi trội nhất. Nguyệt còn là ẩn số nên tôi xếp bằng Ngừ Yên. Ngừ Yên không thực sự xuất sắc trong bất kì môn học nào, nhưng rất chắc chắn với kiến thức tiếp thu được, và điểm số môn nào cũng cao ngất ngưỡng. Có thể nói là tài sắc vẹn toàn cho cả ba người. Chỉ có riêng chị Xuyên, bà chị Nữ tặc ấy là tôi chẳng thể nào biết được ra sao, vì thường ngày thấy bà nói chuyện tếu táo, tinh nghịch, nhanh nhẹn thì khả năng cũng đáng gờm. Lâu rồi cũng chưa thấy được cái bộ mặt cướp cạm ấy. Thế nào đầu năm cũng lôi tôi xuống căn-tin bắt chầu nước uống ăn mừng cho coi.

Miên man suy nghĩ, cái mp3 để ngăn ngoài đã bị Nguyệt lôi ra, tự nhiên sử dụng. Tôi ở người trước hành động quá tự nhiên này của cô bạn, nhưng cũng cảm thấy có gì đó đang thân thương trở lại trong tiềm thức. Đây, cô dâu hồi nhỏ, giành túi kẹo của tôi ăn lấy ăn để, hay giựt luôn cái điều khiển xe ô-tô pin ba tôi mua cho đến đánh nhau chí chóe đây rồi.

-Mượn nghe nha T-Lân này Nguyệt xưng tên với tôi, dù biết rằng lời nói ấy đã chuẩn bị kĩ.

Vuốt tóc vén lên, cắm tai phone và mở máy nghe nhạc, cô bạn tôi khẽ chau mày:

-Toàn Quang Dũng vậy!

-Ồ, ờ thích nghe thôi!

Như một phản ứng dây chuyền, hễ ai nhắc tới Quang Dũng là tôi nhìn lên ngay hướng Dung. Bắt được ánh mắt đó Nguyệt nói nhỏ:

-Xạo, Dung nghe hả?

-Không....không, nghe đi không nghe trả lại tôi!

-Xí....!

Nguyệt tiếp tục nghe, lâu lâu ấn nút next chuyển bài, đến khi chạm tới ca khúc Tình yêu tìm thấy của Quang Vinh thì mới gạt đầu vừa ý.

-Không có Đan Trường ha....

-Ừ....có nghe, nhưng chưa chép.....

Cô nàng nhìn tôi, vẻ mặt tình nghịch lộ ra, biết thừa rằng trong cái dung lượng 512mb này thì chắc có lẽ đa số là của Quang Dũng hết rồi, còn đâu mà chứa thêm mấy bài nhạc khác chứ.

Tránh ánh mắt dò xét đó, tôi lôi cuốn Hóa nâng cao gia truyền anh tôi để lại, lấy bút khoanh trong lên bảy bài tập. Cầm lên đưa cho thằng Vũ.

-Không tham khảo, tự giải.

Nó hiểu ý tôi, cầm cuốn sách và đặt vào trong cặp, vẻ mặt vẫn thản nhiên như không. Mặc cho mấy đứa bạn ngồi cạnh nó cứ nghĩ tôi đang chèn ép hay tỏ vẻ ra mặt thách đấu nó, tôi độc thoại nội tâm:

-Để xem mày xứng làm học trò tao không đã.!

Phải nói rằng, tôi cũng đã suy nghĩ thiệt hơn nhiều cho nó. Vì đơn giản nếu tôi hé lộ chuyện tôi dạy nó thì tất nhiên, ánh mắt ngưỡng mộ mấy bạn nữ sẽ giảm bớt đi. Nhưng không, ở con người thằng Vũ ánh lên vẻ mặt khó ưa tự cao, nhưng cách hàng xử của nó thì không tệ chút nào. Một phần tránh chuyện lọt vào tai Dung vì Yên mà tôi với nó thách đấu, thì hẳn con giận vô cớ kia nó sẽ bùng phát, chuyển từ giận hờn qua cách mặt thì chắc là kết thúc luôn. Dù sao cũng lợi mình lợi ta, cứ thế mà làm.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Nào, Mình Cùng Giận Hờn Vu Vơ

Uể oải ngồi dậy sau giấc ngủ chiều, nhìn đồng hồ cũng đã là 4h. Những tia nắng vào uể oải lọt qua song cửa sổ bằng gỗ. Nhờ có nó rọi thẳng vào mặt tôi mới dậy, vẻ mặt còn ngái ngủ lắm. Ngồi thần thờ nghĩ lại nhiều chuyện ngày hôm nay.

Lâu lắm mới được gặp lại Ngừ Yên, cô bạn tôi có vẻ càng đẹp và hiền dịu hơn xưa. Thảo nào thằng Vũ phớt lờ mọi cô gái theo đuổi nó để theo đuổi Ngừ Yên. Nguyệt có vẻ đang dần trở lại là cô dâu nhỏ từng được tôi dỗ kem cho ăn từ nhỏ. Mặc dù còn chút gì đó vướng vấp khi xưng hô, nhưng từng đó cũng được gọi là vui rồi. Chỉ còn băn khoăn về Dung với bà chị Nữ tặc. Bà Nữ tặc năm nay lên 12 nên nhà trường không ép buộc học thêm khóa hè, để học sinh tự do chọn lựa khóa học thêm ở ngoài. Chính vì thế tôi cũng không được gặp hơn một tháng rưỡi qua. Dung thì càng tệ hơn nữa, gặp mặt sau một tháng mà chưa gì đã lạnh nhạt. Tính ra đã hơn một tháng chưa hề nói với nhau một lời nào.

Nhìn vào cuốn lịch, ngày 10-7 được tô đỏ lòe đỏ loét, trên đó có hình một cô gái tóc ngang vai được tôi vẽ vào đó, miệng cười toe toét đến tận mang tai. Vậy mà hiện thực thì cách biệt hoàn toàn.

Lật lật lời cái đĩa Quang Dũng và cuốn sổ hát đã chuẩn bị cho đợt sinh nhật này của nàng, tôi cầm cúi ghi những dòng chữ bằng bút kim tuyết, rắng nắn nót từng chữ, dù chữ tôi cũng được đánh giá gần giống như con gái.

“Có một cô gái, tóc ngang vai, duyên dáng và xinh đẹp. Hôm nay là ngày sinh nhật của cô gái đó, chúc cô gái luôn vui vẻ, nhiều thành công trong cuộc sống. Cười nhiều vào đây không xấu gái mất”

.. Hết giận nhanh nhé!

Kết thúc những dòng chúc, tôi rắng vẽ thêm cái mặt cười với tóc tai loe ngoe mấy cọng, dựng chia như bị điện giật. Dưới ghi chữ Ô.T theo cái cách mà nàng gọi tôi khi bắt chước lão anh tôi thường gọi.

Thả bút và miên man với bài bay cùng tình yêu của Lương Bằng Quang, tôi chấp hai tay lên trán miên man.

“Không biết thằng Vũ có làm bài như mình bảo không?”

Ngay cả khi trải qua tôi cũng không ngờ về thằng Vũ, nó đưa tôi hết từ bắt ngờ này đến bất ngờ khác. Từ kẻ thù nó chuyển qua là đối đầu và dần dần nó khiến cho tôi có gì đó là khâm phục. Cái cách nó cầu tiến, nếu đó là tôi thì thả tôi chịu ngu chứ chưa chắc gì dám như nó. Vô tình tôi có một thằng đệ tử như cách mà tôi thường gọi nó trong thâm tâm.

Đứng tầm chiều, nhanh nhẩu cầm nồi com điện, tôi tót ra bãi đất trống lõm chồm mô đất ven hồ đá với mấy thằng trong xóm. Chiều nào cũng thế, một niềm đam mê mãi không bỏ được. Bình thường, bên còi trần bên mặc áo, chẳng giày dép gì cả, cứ thế mà xông vào mà quần thảo. Không khăn giả, không cổ vũ, vẫn hăng máu lên mà đá. Nhưng chiều hôm ấy có một ngoại lệ.

Nguyệt đang đứng nói chuyện với Nhân đen, vẻ mặt vui tươi lắm. Vừa gặp tôi đã đưa tay vẫy vẫy:

-T, oi.! Đây nè.

-Hơ, ra đây làm gì thế....

-Ở nhà chán quá, nên ra đây đi dạo ấy mà.

-Thế lười nhác không nấu ăn sao...!

-Xì.....mẹ ở nhà nên nấu hết rồi...!

Để cô bạn xinh đẹp ngồi ngoài gốc cây cạnh sân, tôi cởi phăng cái áo As Roma khoe hàng dao găm cắm quanh mình, làm cô bạn cứ che miệng mà cười khúc khích. Phải nói hôm nay Nguyệt ăn mặc rất xinh, và hợp với phong cảnh sân banh này. Áo thun và quần jean lửng, thêm đôi dây và chiếc mũ lưỡi trai làm mê mẩn mấy thằng cầu thủ, cứ mãi nhìn mà không chịu giao banh.

-Con cô Ánh hà này?

-Sao khác dữ, xinh hơn nữa?

-Có dữ như ngày xưa không...?

-Đã đi mấy ông tướng, nhìn gái hoài!-Tôi gắt gỏng phá tan cơn hào hứng của mấy thằng.

Trận banh diễn ra vô cùng gay cấn, vì ai cũng mong muốn lọt vào mắt xanh người đẹp. Vì thế mạng thằng nào thằng đấy phô diễn hết kĩ thuật, muốn tự mình ghi bàn nên thành ra loạn xạ ngẫu cả lên. Ngay cả những thằng đá hậu vệ lâu lâu nó đôn lên đá tiền vệ, thành thử nhiều khi mạng danh kiến trúc sư mà sau tôi chỉ có mỗi thằng gôn ồm ồm như ồm nhác, cũng coi trần khoe dao găm còn ớn hơn cả tôi.

Mệt lử, vắt cái áo ngang vai, nằm xuống bãi cỏ cạnh Nguyệt, thờ dõc, mặc cho cô bạn nhìn tôi và cười. Mấy thằng khác thì vẫn cứ lòn vờn muốn ngắm Nguyệt hoặc muốn nói chuyện, lại nữa muốn về nên trong túi nó cứ như dằm chân tại chỗ.

-Lâu lắm rồi mới thấy đá banh như này.!

-Trong đó không có sao?

-Có, mà sao vui như thế này được?

Về mặt tôi nhìn cô bạn với vẻ thương hại:

-Nhìn gì? Thật ấy chứ, toàn ở nhà học bài, học xong ăn cơm, ăn cơm xong học, sao vui như ở đây được.....

Cô dẫu của tôi nhìn ra khoảng hồ còn sót lại chút ánh nắng chiều chiếu xuống. Ánh nắng phản chiếu tạo nên những vệt sáng long lanh. Gió lùa vào mát lạnh. Về mặt như mới tìm được cái gì quan trọng lắm.

-T với Dung sao rồi?

-Vẫn giận!

-Èo, tội thế!

-Ồ.....!

Hai đứa lại ngồi im nhìn nhau, để mặc Nhân đen ngồi ngẩn ngơ thờ mệt.

Đến cái khúc cua, hai đứa vẫy tay Nhân đen tạm biệt nó, sau khi tôi đá đít nó được một cái. Nó lòng lên dơ nắm đấm

-Quân tử chẳng ai cần lên bao giờ!

-Với loại như mày thì nên như vậy!

Nguyệt nhìn hai thằng tôi nở nụ cười nhẹ nhàng. Chắc có lẽ lâu rồi cô nàng mới được vui như vậy. Tôi lững thững đi song song với cô nàng. Vẫn giữ nụ cười trên môi, Nguyệt nhìn tôi.

-Cười cái gì vậy?

-Cười.....cái con đường.....!

-Thì sao, nó có gì đáng cười sao!

-Thì hồi trước toàn rước dâu đường này....

Con đường gồm những hàng dâm bụt xanh rì, nối tiếp nhau tạo nên hai dải lụa xanh mát mắt trải dài, thỉnh thoảng nó bị ngắt bởi những cánh cổng bằng gỗ, hoặc đơn giản là khoảng trống ngó ra vào. Hồi xưa mỗi lần bị ép cài vòng hoa và cầm theo một đóa hoa dâm bụt, tôi rước dâu xong phải vòng hết

con đường này, mặc cho các cô các bác trong xóm nhìn theo và nở nụ cười nhìn tội nhỏ thơ ngây.

-Hề hề, hồi đó nhỏ tí, có biết gì đâu.

-Được như hồi nhỏ thì vui nhỉ.

-Vui gì!

-Được ăn kem miễn phí chứ sao!

-Muốn được ăn kem miễn phí lắm sao?

-Tất nhiên.

Không hiểu sao nổi máu, tôi hẹn cô nàng tối nay đi xuống quán cà phê để ăn kem miễn phí, tranh thủ đi chơi hưởng không khí luôn. Hiển nhiên là phải kéo theo thằng Nhân để tránh nó biết chuyện lại lu loa lên trên lớp rằng tôi với Nguyệt đi hẹn hò mách lè.

Chải lại mái tóc lâu ngày không cần lược, tôi xin phép ba mẹ tôi đi uống cà phê sau bữa cơm tối. Hơi run run vì sợ hai thẩm phán uy quyền này có cho không:

-Ở nhà, tối rồi, đi đâu nữa-Ba tôi lên tiếng ngay.

Mẹ tôi hơi nhúm mày, tâm lý hơn:

-Đi đâu tối vậy con?

-Dạ đi với Nguyệt và Nhân đen, uống cà phê thôi mẹ.

Mẹ tôi có vẻ xuôi lòng, tôi trực tiếp lợi dụng ngay:

-Mẹ.....mẹ, cho con đi đi!

-Xin ba mẹ ấy!

-Đừng đồ qua cho ba chứ, xin Mẹ ấy!-Ba tôi cũng xuôi lòng theo.

Vừa nghe đến thế, tôi đã tốt thẳng ra sân, mặc cho cái lắc đầu của Ba, Mẹ tôi.

Trời se se lạnh, dù khoác thêm cái áo lạnh, thỉnh thoảng vẫn ôm người xuyết xoa, vậy mà đứa nào cũng cầm đầu ăn kem và đùa giỡn, tranh thủ ôn lại kỉ niệm xưa. Khoảng trời ban đêm đầy sao, lấp lánh giữa khoảng trời đêm trong, như một mái trần gắn đầy đèn lấp lánh.

Chắc chúng cũng muốn hóng xem tuổi thơ dữ dội của ba đứa học trò ngày xưa.

Tối hôm đó, ngoài ôn lại kỉ niệm xưa, được Nguyệt hát cho nghe bài Nếu có xa nhau suốt dọc đường về, tôi vẫn còn nhớ nhất câu nói của Nguyệt, câu nói đó là nhận định về cuộc sống xa quê:

-Cái gì mất đi rồi mới thấy quý trọng!

Nhưng với cái đầu của tôi, nó vô tình gợi mở ra một kế hoạch vô cùng đơn giản nhưng cũng hết sức nguy hiểm, nhưng tôi tin vào trực giác, Dung chỉ giận tôi, chứ còn quan tâm lắm.

“Nào, mình cùng thi giận hờn vu vơ”

Tôi nằm trên giường, trong bóng đêm xung quanh, chỉ còn ánh sáng mờ mờ đưa nhau chen qua cửa sổ chiếu vào. Kế hoạch thì cứ thế mà thực hiện, hạn cuối là ngày 10-7 này.

Hôm sau đi học, tôi thực hiện y chang cái suy nghĩ tối qua, hạn chế để Dung bắt gặp tôi đang nhìn nàng bắt gặp được. Chỉ thỉnh thoảng gọi là nhìn lên, để nàng có cảm giác rằng tôi đang giận nàng thật vậy. Tuy nhiên để níu giữ lại cơ hội, chờ đường thoái lui vẫn phải làm như vô tình đang ngắm nàng để cho nàng biết. Việc điều chỉnh tần suất thì tôi là đại tài rồi.

Dung hình như mắc bẫy tôi giăng ra, không mắc tôi như trước nữa, lâu lâu quay xuống dòm tôi một cách chủ động, để báo hiệu cho tôi.

“Ờ, tôi mới là người giận nha”

Kìm nén cảm giác, tôi tăng lờ quay sang Nguyệt hỏi han hay mượn đồ dùng học tập. Thứ lỗi nhe nàng, không phải tôi giận mà là muốn dành cho Nàng sự bất ngờ thôi.

Sáng thứ 5, vậy là chỉ còn hai ngày nữa là tới sinh nhật nàng, tôi kim lòng thực hiện kế hoạch. Từ tăng lờ, rồi chuyển qua thắc mắc, Dung giờ pha lẫn bực

đọc đối với tôi thực sự. Sáng thứ 5 lớp tôi chỉ học hai tiết, nên anh em chúng tôi kéo nhau ra đá bóng ở trường. Một ná thờ, lâu lâu tôi té oạch xuống giữa sân bóng vì cái quần dài vướng víu mà năng cũng mặc kệ, quay sang nói chuyện với Hằng bán chanh bên cạnh.

-Khát nước quá, ai cho ngụm nước coi!

Tôi la to lên giữa sân, vì trên tay nàng cầm chai nước, nhưng không như hy vọng, nàng vẫn mặc tôi, thân nhiên đưa chai nước cho Linh vẹo. Đành ngậm ngùi nhận chai nước từ Nguyệt uống lấy uống để.

Thôi, coi như là giận hờn vu vơ, càng giận thì càng bất ngờ thôi. Tôi mỉm cười và nói chuyện với Nguyệt một cách vui vẻ, dù biết rằng Nàng vẫn nhìn tôi với con mắt tóe lửa.

Đá bóng xong, đến giờ tôi mới thấy mặt thằng Vũ, hẳn nhiên từ nãy tới giờ nó vẫn ở trong lớp, mặc cho chúng tôi đã có mặt gần hết để xem lớp đá banh.

Từ ngày cầu đạo, thằng Vũ quyết tâm lắm, mặc cho số lượng bài vở tôi cho ngày càng tăng gọi là kiểm tra chất lượng, nó vẫn rảnh hoàn thành, chỗ nào không hiểu nó khoanh tròn ghi mực đỏ để tôi chỉ. Nhưng tôi vẫn ngó lơ, chờ đợi sự kiên nhẫn của nó. Ngay lúc lớp tôi sắp ra đá bóng, nó còn rảnh ngồi lại lớp đem bài ra giải, mặc cho đám bạn và cả tôi ra lời gọi kêu đá bóng, nó cũng mặc kệ.

Tôi nhìn nó và cảm thấy mình hơi ác, có lẽ với kiểu này, có trốn tránh hay chèn ép nó, thì sớm hay muộn tôi cũng phải tự tay kèm nó học Hóa thôi.

Tối 9-7, ngày mai là sinh nhật Nàng. Tôi đã chuẩn bị hết mọi thứ, bạn bè anh em tôi cũng đã nhắn tham gia đại hội võ lâm với lí do “ăn mừng lâu ngày gặp nhau”. Thằng nào thằng đấy nghi ngờ, nhưng chỉ cần nghe hai chữ căn-tin thì mắt mũi sáng rực ra. Chỉ về phần Kiên cận phải thuyết phục nó mãi nó mới chịu thay tôi hộ tống Dung xuống căn-tin và nó kiêm luôn lý do xuống căn-tin cho tôi.

Chỉ có điều hơi băn khoăn về sự có mặt của Nguyệt, nên tôi chưa mời Nguyệt vào ngày mai. Lắc đầu

-Thôi kệ, có chết ai đâu!

Vậy là mọi thứ và khách mời đã sẵn sàng, quà cáp cũng đã xong xuôi, mỉm cười và mãn nguyện. Cầu cho ngày mai thành công, để mọi công sức giả bộ giận hờn và kìm nén tình cảm mấy hôm nay đổ xuống sông xuống bể.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Vị Khách Không Mời

Sáng hôm sau, ngồi trong lớp, tôi nháy mắt ra hiệu cho Nguyệt để tránh sự chú ý của thầy, ghi vào giấy nháp và đưa cho cô bạn. Ngay

lập tức tờ giấy được trả về, vệt vệt có hai chữ:

“Căn-tin”, “ok”.

Coi như thành phần khách mời đã xong, hào hứng chờ kết thúc tiết học.

“Tùng, tùng”.

Tiếng trống mong đợi vang lên kết thúc buổi học, cũng kết thúc luôn một tuần Dung và tôi giận nhau, hi vọng là thế. Chăm thận mở balo ngắm lại món quà mừng sinh nhật lần cuối, nhẹ nhàng đeo balo và cùng Nguyệt đi xuống căn-tin trong sự lãnh cảm của Dung. Tôi chỉ cười thầm trong bụng.

Anh em chiến hữu chúng tôi đều có mặt cả, ngoại trừ thằng Kiên và Trang đang chuẩn bị hộ tống Dung xuống, vẫn giữ nguyên cái bí mật mặc cho Hằng bán chanh đa nghi:

-Hôm nay T tốt bụng đột xuất thế!

-Không, không có gì, họp mặt xóm nhà lá cũ thôi.

Nguyệt chỉ cười, vì vô tình cô nàng đã thấy món quà trong balo của tôi, đương nhiên vụ sinh nhật thì không ai biết, và cô nàng chắc cũng nghĩ đây là món quà tôi tặng để làm lành với Dung dù ít nhiều sự thật cũng là như vậy.

Thời gian trôi qua mới được mười phút, tôi bắt đầu nóng ruột, liên tục ngóng ra cửa căn-tin và thăm lâu lâu:

-Nhờ có tí việc mà không xong....!

Thình thoảng phải giả bộ cho đúng với mục đích cuộc họp mặt, tụi tôi đưa ly nước ngọt cùng khí thế. May sao sự có Nguyệt có mặt, làm giảm bớt đi sự

chú ý của đám chiến hữu với tôi, không thì chúng nó cũng sẽ nhận ra ngay.

Cánh cửa căn-tin vẫn im lặng, chưa hề có dấu hiệu nào của ai đó sẽ kéo nó ra để đi vào. Khe cửa hẹp phảng phất những tin nắng buổi trưa, và tôi đang chờ tia sáng ở cuối đường hầm mang cái tên hi vọng.

Tiếng cọt kẹt của cánh cửa cũng đáp lại sự mong chờ của tôi, gương mặt đầu tiên xuất hiện là của Kiên cận, kế tiếp theo là Trang. Nhìn nụ cười trên môi của hai đứa tôi biết rằng nàng chắc chắn sẽ tới.

Dung đi cuối cùng, điệu bộ vui tươi hơn hẳn một tuần qua. Mái tóc ngang vai và chiếc áo cách điệu làm cho nàng trông có vẻ gì đó tinh nghịch và xinh đẹp hơn hẳn ngày thường. Nụ cười vẫn thường trực trên môi, và nó chỉ tắt khi chạm mắt tôi. Nàng đứng lại và nhìn tôi vẻ mặt buồn pha lẫn giận hờn và cũng thêm chút giả vờ bất ngờ, còn tôi nờ nụ cười hèn hèn như kẻ ngớ ngẩn. Kiên cận nhìn hai đứa, rồi quay sang nói gì đó với nàng, rồi nó nhìn về phía cửa căn-tin. Ở vị trí của tôi, không hề biết là nó đang nhìn gì hay nói với ai.

Lần này đến lượt nụ cười của tôi vụt tắt, kẻ vừa xuất hiện ở cánh cửa căn-tin không ai khác là Minh An. Nó cũng như Dung, bối rối và pha chút gì đó không thích cái không khí nó chuẩn bị nhập hội. Nó khẽ nói thăm gì đó với nàng, và nàng lắc đầu. Hai người tiến lại về phía chúng tôi.

Giờ là lúc tình cảnh oái ăm nhất. Chiếc ghế trống tôi để trong góc dành cho nàng nay trở thành nơi tôi để chiếc balo chống chế cho cái ý định của mình. Nguyệt ngồi cạnh tôi, vất vả trước những câu hỏi của lũ chiến hữu. Đối diện là nàng và thằng Minh An, vẻ mặt khó chịu và có chút gì đó ngại ngùng, nó khiến không khí trở nên ngột ngạt một cách khó chịu. Kiên cận nhìn tôi nháy mắt, ra hiệu có biến xảy ra, và chắc tôi cũng biết thằng bạn tôi chẳng thể nào mời thêm kẻ thù về cho tôi cả, có chăng sự xuất hiện của nó là do nàng.

Nguyệt cầm chai nước ngọt rót đầy cho tôi, điều đó càng làm dấy lên bầu không khí trầm lắng. Chuẩn bị cho đợt đông bão sắp tới đây. Dung và Minh An vẫn thì thầm to nhỏ gì với nhau, tuyệt nhiên, hai cặp hai chiến tuyến đều im lặng, thỉnh thoảng nhìn nhau ái ngại, định nói gì rồi thôi.

-T, mày mời tui tao xuống đây làm gì!

-Ờ, thì.....thì..

-Nó kêu họp xóm nhà lá rồi đấy thôi!-Kiên cận nhanh trí đỡ đòn giùm tôi.

-Ờ, đó.....mày thấy chưa, tao đã nói họp nhóm mà-Linh vẹo cũng tể nhị đỡ đòn giùm tôi.

Suốt buổi họp mặt và sinh nhật hụt đó, hai bầu không khí cùng nhau được thiết lập. Đám xóm nhà lá cũ thì đang toe toét cười nói, bàn việc học mấy môn.Ồn ào và xôm tụ. Trong góc là sự im lặng và chỉ có nói thì thầm của bốn người, tôi, Nguyệt, Dung và Minh An. Chỉ có ngược nhìn nhau rồi lại thì thầm. Dám chắc nếu không có lũ bạn bên kia thì hẳn sẽ là những câu công kích hay đại loại như thế sẽ được tuôn ra mất.

Kiên cận nháy nháy mắt tôi, chắc lại định thủ thi to nhỏ gì đây. Nó đứng dậy làm cái bộ mặt mà chắc ai cũng biết là nó buồn cái gì, nhanh trí phối hợp với thằng bạn:

-Ế, ếchờ tao đi với!

Phải nói rằng mỗi lần bàn bạc đại sự thì cái nhà vệ sinh trở thành trung tâm hội nghị của tôi. Khác với lúc trước chỉ có một mình, thằng bạn cận lên tiếng trước:

-Xui cho mày rồi.!

-Ừ!

-Đúng lúc gặp thằng Minh An, nó bàn vụ gì đó với Dung ấy.

-Ừ!

-Chán cái gì, ráng lên chứ!

Ráng thì cũng ráng rồi, cơ mà Nàng vẫn thờ ơ tôi, và ngo sang thằng Minh An, nó trở thành cái gì đó làm tôi cảm thấy bức bối và bị xúc phạm ghê gớm lắm.

-Tao cũng không biết nữa!

-Giờ cuối buổi, tao sẽ nói Dung nán lại, mày tặng quà, được chứ!

-Ừ, chắc có lẽ vậy.

Hai thằng tôi trở lại căn-tin trong sự chờ đợi của đám bạn. Trưa rồi có lẽ chờ hai chúng tôi và giải tán.

Đúng như những gì tiên liệu, Dung nán lại nói chuyện với thằng Kiên, còn đám chiến hữu thì đã lo tót về trước, hiện trường chỉ còn lại năm người, tôi, Kiên, Nàng, Minh An và Trang. Nhân đen và Nguyệt thì chờ tôi ở trước cửa căn-tin.

Mở khóa ba-lo và chuẩn bị lời món quà ra tặng sinh nhật nàng. Hi vọng nhờ nó nàng sẽ bớt giận và hiểu cho tôi chút ít.

“Làm thôi, liều ăn nhiều...”

Tôi quên mất về sau của câu liều ăn nhiều là liều ăn đủ. Chưa kịp lời món quà được bao bọc bởi giấy gói màu xanh phớt, cái màu liên tưởng tới kẹo bạc hà thì trên tay nàng đã có một món quà khác. Không phải cái xanh phớt của tôi, mà là cái màu tím của thằng Minh An.

-Chúc mừng sinh nhật Dung nhé!

-Cảm ơn An, sao biết hay vậy!

-Quan tâm thôi mà...bạn...bạn bè mà.

Nàng khẽ liếc qua tôi, rất nhanh, tôi tăng lờ đi chỗ khác. Về buồn bã khó chịu. Hẳn trong tâm trí Dung, một người bạn bè còn biết đến ngày sinh nhật của nàng, huống gì tôi là người đặc biệt hơn bạn bè mà vẫn im lìm, chẳng thêm bận tâm một chút nào cả.

Khẽ cười và vẫy tay chào Minh An, nàng nhìn thằng Kiên chờ đợi cái gì đó. Kiên cận bạn tôi cũng hết cả lí do níu giữ, đành tăng lờ để nàng rào bước ra cửa. Nó quay lại nhìn người có khả năng giữ Dung lại.

Tôi vẫn ngồi đó, về mặt buồn bã không cần gì cả. Về mặt bắt cần đòi đã lâu lắm rồi chưa được dịp thể hiện. Cười và cười, tôi đóng khóa balo, vỗ vai thằng bạn và đi ra cửa. Để lại nó với Trang nhìn tôi đầy lo lắng.

Lững thững khoác vai thằng Nhân đen và vui vẻ nói chuyện với Nguyệt, để cho ai đó biết rằng, dù có gì xảy ra thì tôi vẫn là tôi. Không dễ dàng có gì đánh gục được tôi cả. Món quà màu xanh phớt, mấy năm im trong đó luôn đi. Coi như mấy chưa bao giờ hiện diện, và có lẽ mấy cũng không có cơ hội để tái diễn đâu.

Điều đó làm bất ngờ cả hai đứa bạn của tôi. Bởi lẽ mới ít phút trước đây thôi, mặt mũi tôi còn bí xị và trầm cảm, vậy mà giờ đây đã toe toét cười đến tận mang tai. Nhìn bộ dạng Dung từ trước hẳn là Nguyệt và Nhân đều biết rằng có xích mích giữa hai người, nên cái điệu bộ của tôi lúc này là không thể hiểu nổi.

Tôi trở về bản ngã thường ngày, cười nói nhiều hơn và cũng đi muộn nhiều hơn. Trong lớp, tôi chẳng còn dè dặt bất cứ điều gì nữa, mỗi lần nói chuyện với Nguyệt cũng lâu hơn, và cũng thân như hồi xưa vậy. Mỗi lần có ai đó nhắc tới cô vợ bé bỏng của thằng T là tôi cũng cười và đáp lại, không sợ điều tiếng ấy lọt vào tai ai nữa. Gặp Ngừ Yên tôi cũng tỏ ra thân thiết hơn xưa. Ngừ Yên chưa biết chuyện gì, nên cũng thoải mái nói chuyện và đùa giỡn với tôi, chỉ có Nguyệt là nhìn tôi ái ngại.

Dung cũng trở lại bình thường như xưa, tuy rằng vẫn tránh né tôi, và lâu lâu vẫn nhìn về phía tôi nhưng lập tức bị tôi tăng lờ ngay tức khắc. Có lẽ tôi vẫn mang cái tính khi trẻ con cấp II theo lên đến lớp 11 này. Vì một lí do nào đó, không chấp nhận được cái thờ ơ lãnh cảm của nàng, chưa kể đến vụ việc sinh nhật hụt ấy. Dù gì ít nhiều tôi cũng đã làm hết sức mình rồi. Liều ăn nhiều, nhiều đâu không thấy, ăn đủ cả vốn lẫn lời.

Khi có một sự việc đủ sức tác động tới một người, nó làm đau tâm hồn của người đó thì tính cách trong sinh hoạt bình thường bị tác động một cách trực tiếp nhất. Thường sẽ có nhiều người chấp nhận nỗi đau, sống một cách buồn bã, chờ thời gian xóa nhòa đi. Còn số ít, trong đó có tôi, sẽ khoác lên mình bộ mặt giả tạo, cười cười nói nói, để chứng tỏ rằng, mình vẫn sống tốt, vẫn sống bình thường, nhưng chỉ có bản thân mình biết là nỗi đau ấy là như thế nào.

Trái ngược với mặt nạ vui cười, và nghịch ngợm trên lớp. Về nhà tôi tháo chiếc mặt nạ đeo hàng ngày và trở về bộ mặt thật của mình. Buồn bã, không chút gì có thể làm tôi vui, dù chỉ là một chút thôi. Vật vờ, làm cái gì cũng chỉ cho qua loa. Ba mẹ tôi thì cứ nghĩ tôi bệnh, nên hỏi han liên tục. Cái này thuộc về tâm bệnh thì thần tiên cũng bó phép với tôi luôn.

Sân vận động Hàng Đẫy xóm vắng bóng tôi, chắc hẳn là vì điều này đã khiến Nguyệt nghi ngờ:

-Có sao không?

-Không sao cả mà, có gì đâu!

Cô bạn và thằng Nhân trầm ngâm nhìn nhau và lắc đầu. Chắc sợ tôi buồn nên rủ tôi ra đây ăn kem để giải sầu. Nhưng mà cũng chỉ lắc đầu trước những câu nói tiêu tảo và bó lão của tôi, nên cũng chẳng thể động viên gì được thêm. Hai đứa nhìn tôi, chẳng nói câu gì, để mặc tôi tự biên tự diễn, vì Nhân và Nguyệt có lẽ chờ tôi, chờ nói ra những suy nghĩ trong lòng, chứ không phải những câu giả tạo đó.

Sáng thứ 4, một lần nữa tôi bị thầy Anh Văn cho đứng ngoài lớp suốt hai tiết vì cái tội đi trễ. Đã lâu rồi, từ cái ngày mà nàng giám sát tôi, tôi chưa tái lập lại cái cảnh này. Và giờ thì bên cạnh, chắc cũng chẳng có ai để mà nhắc nhở hay cau mày và véo tôi mỗi khi tôi mắc lỗi nữa.

Tiếng trống đánh báo hiệu giờ ra chơi, tôi vào lớp sau khi nhận những câu nhắc nhở và cái lắc đầu thờ dãi của thầy.

-Lại đứng ngoài-Hằng bán chanh chọc tôi.

-Chuyện, thương hiệu mà!

Văng trước mặt Dung thì hình ảnh một học sinh chuyên lớp, nghịch ngợm từ năm lớp 10 đang dần tái hiện, và lúc đó tình cảnh cũng y hệt bây giờ, tình

cảm chưa có gì gọi là phát triển cả.

Huýt sáo và đi về phía chỗ ngồi, Nguyệt đón tôi bằng một ánh mắt có vẻ cảm thông, lẫn giận dữ:

- Vậy mà còn vui được à!

- Có gì đâu, nhiều chuyện ghê hơn còn vui được mà!

- Chuyện gì?

-Ồ...thì sau này đây, tập dần cho vừa.

Hai tiết vẫn tiếp theo, một lần nữa tôi được mời ra khỏi lớp vì cái tội ngồi chộc ghẹo bạn trong lớp, ồn ào mất trật tự. Thầy dạy Văn nhìn tôi và phán một câu xanh rờn:

-Khó đào tạo!

Có lẽ thời điểm lúc này, những trò nghịch của tôi còn hơn cả thời gian trước, và không sợ bất kì ai. Bị bắt, hay càng nhiều người biết được càng tốt, vì như thế, nàng cũng sẽ biết. Để nàng nhìn vào tôi và vẫn thấy một thằng T sống khỏe, vui vẻ, dù không có nàng. Đây là chiếc mặt nạ mà tôi đã mang, đang mang và sắp tới có thể là sẽ mang.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Sư Môn Bất Hạnh

Trở về lớp lấy cái balo sau khi bị cấm túc của tiết học cuối cùng, lững thững ngồi xuống nhẹ răng cười với Nguyệt trong lúc Dung lên trên bục giảng phổ biến kế hoạch ngày mai.

-Mai lớp ta học hai tiết nên các bạn bên A10 muốn đá giao hữu với lớp ta!

Bình thường chỉ nghe đến đá bóng thôi là chân tay tôi đã không tự chủ được rồi, hò hét loạn xạ, nhưng giờ thì khác hoàn toàn, ngồi im và nói chuyện với Nguyệt, mặc cho Nguyệt vẫn đang hướng về nghe Dung phổ biến chuyện ngày mai.

Đám anh em chiến hữu thì tất nhiên khỏi phải nói, hào hứng tham gia lắm. Hai cái lớp chọn vốn ganh đua với nhau, đã thế suốt ngày cắm đầu vào học nên cứ hờ có dịp là giao lưu để thỏa mãn cả hai nhu cầu trên.

-Mai đá kia, phê quá!

-Ngon, xừ đẹp nó luôn.

-Cho nó mang rổ lượm banh.

Đám anh em chiến hữu lớp tôi thì hào hứng lắm, tôi vẫn ngồi im khoanh tay trước ngực. Mắt thỉnh thoảng nhìn qua khoảng không giữa người mấy thằng bạn để dò xét xem Dung thế nào. Về mặt trầm ngâm.

-Mày dạo này sao thế?

-Mới ngoan được mấy bữa.!

Tôi chỉ cười hề hề và hét toáng lên, kí đầu giật tóc mấy thằng bạn, về mặt vô tư hiện rõ ra. Chắc tụi nó cứ nghĩ thằng bạn đây đã sống lại với chức vụ đầu têu mấy trò quậy lúc mới chuyển lại vào lớp rồi đây.

Chỉ có Nguyệt là trầm ngâm, bởi vì dù sao từ nhỏ cũng đã chơi thân, nên tính tình tôi thế nào thì khỏi cần nói cũng biết. Liếc nhìn tôi với ánh mắt thương hại và pha vẻ chút hối tiếc, thờ dài và ngồi im chờ tôi bàn bạc xong để ra về chung.

Giữa lúc anh em đang bàn bạc khí thế, cánh tay thằng Vũ dạt cả đám ra, lại gần đưa bài cho tôi kiểm tra, về mặt nó ánh lên sự tự tin. Khỏi cần nhìn bài giải cũng đủ biết là nó thế nào, vì thằng này được xếp vào hạng tự tin có cơ sở.

Xem qua loa mấy bài giải, tôi gật đầu đồng ý và khoanh tiếp trong cuốn sách thêm bốn bài nữa. Hơn một tuần kèm học mà chỉ có ra bài về cho nó tự làm, sai khoanh tròn tự sửa, dù những cái khoanh tròn và dấu hỏi chấm ngày càng ít dần.

Không nói không rằng, thằng Vũ trả lại bầu không khí rôm rả cho hội anh em chúng tôi:

-Nguyệt, cho Nguyệt làm bác sĩ đó.

-Bác sĩ?

-Là lo chẩn thương cho anh em. ...

-Ồ.....

-Thằng T, mày nói vợ mày đi. ...

Thì ra chúng nó muốn lợi dụng cơ hội để kéo Nguyệt vào cổ vũ đá banh, và chắc sau này sợ chúng bạn còn kết nạp cô nàng vào luôn hội bàn tròn mắt.

-Ừ, Nguyệt tham gia với lớp cho vui, mang danh thôi, thật ra là cổ vũ đấy..

Cuối cùng chán chê, thuyết phục được Nguyệt đồng ý, tụi nó mới chịu xách cặp ra về. Tôi với Nguyệt và Nhân cũng theo chân, ngang qua bàn, thằng Vũ vừa xem xong những bài tôi đánh dấu, lục đục cũng đang tỉnh rời khỏi lớp.

Chẳng hiểu sao, tôi nhìn thằng Vũ cảm thấy mình hơi ác, và có chút gì đó không phải với nó. Nó luôn đối xử với tôi, hay nói thẳng ra là đối địch ra mặt, nhưng cách xử sự thì như một người bạn, dù cho nó hơi căng cáo và tự coi mình là kẻ bề trên. Nhưng tôi thì đối đầu với nó theo một phương diện khác, lấy công trả thù tư, dù gì thì về mặt khí chất cũng thua nó đứt đuôi rồi. Nghĩ vậy tôi mở lời với nó:

-Về đi, bài tập thông thả hãy làm

-Ừ, không có gì!

-Mai đi đá bóng với lớp..!

-.....!

Quay mặt bỏ đi không nói gì, để lại Nhân đen và Nguyệt ngo ngác nhìn cả hai thằng.

Đơn giản chỉ là nói với nhau mấy lời, nhưng chỉ ít tình hình chiến sự của tôi với thằng Vũ cũng đã lắng xuống, tuy không thể gọi là bằng mặt bằng lòng, nhưng chỉ ít cũng gọi là kẻ thù như chính nó nói với tôi.

Nằm rằm xuống giường, cả người đuối ra, thờ dài trút hết mọi mệt nhọc và tâm tư của ngày học. Lên lớp chỉ có ngắm và nhìn, phải trút bỏ cái tâm tư và tạo cho mình một lớp vỏ bọc hoàn hảo:vui vẻ ,yêu đời. Vẫn bình thường dù cho có là gì xảy ra đi chăng nữa. Mới có mấy ngày thôi, thứ hai, thứ ba, thứ tư, ba ngày mà tôi sắp chịu hết nổi. Nhiều lúc muốn giải bày mà giải bày với ai bây giờ.

Cầm cái móc khóa mà nàng tặng, xoắn nó lại rồi thả ra, cái vòng tròn đồng xu xoay tít, chậm dần, chậm dần rồi lao đảo dừng lại.

-Mình có trẻ con quá không nhỉ?

-Chắc là không...?

- Bởi chính Nàng mới là người giận mày trước, mày cũng đã cố gắng hết sức rồi, có gì là lỗi của mày?

-Lỡ nàng giận mày vì lí do khác?

-Chính nàng mới là giận hờn con nít trước.

Chịu hết nổi với cuộc đấu tranh nội tâm, tôi hét lớn rồi ôm gối chụp đầu. Ba, mẹ tôi đi vắng hết, nên ngôi nhà trở nên vắng lặng hoàn toàn. Cô đơn và hơi tủi thân, tôi thiếp đi lúc nào không biết, trong mơ, tôi thấy mình nắm tay Dung, đi ngang qua con đường hoa sữa, thoang thoảng mùi mặn của nước biển được nêm vào cơn gió khẽ thổi ngang qua. Mỉm cười hạnh phúc và cứ đi, đi mãi, trên con đường toàn hoa sữa.

Có lẽ tâm tư đã quá mệt mỏi với cái trò mang mặt nạ này nên tôi ngủ say. Mãi đến khi gần tới mẹ tôi về đánh thức , tôi mới chịu mò ra khỏi căn phòng tối om, tối như trong suy nghĩ của tôi vậy.

Tôi mang ý định tới hỏi Ba tôi về chuyện này, tất nhiên là theo kiểu kín đáo, mượn chuyện người ta để hỏi cho mình, vì thường ở nhà Ba tôi hay trò chuyện và cũng là người đưa cho tôi những đạo lý sống hay nhất. Nhưng rốt cuộc tối hôm đó, người mà tôi có thể lắng nghe lại bận việc công ty, chắc lại giao tiếp với khách hàng nên về nhà muộn.

Tôi lại quẳng mình lên giường và suy nghĩ. Cố gắng nhớ lại những gì mình làm để xem mình có sai ở đâu. Nhưng sự tự ái nhiều khi lấn át, và cuối cùng trong tâm trạng để trống, một lần nữa tôi chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm tỉnh mơ, bốn giờ sáng mắt tôi đã mở lác liên, hậu quả của việc ngủ quá nhiều hôm qua. Tránh khỏi suy nghĩ lung tung, tôi dậy nấu ăn buổi sáng. Lại là tránh mặt.

Mẹ tôi bất ngờ trước bữa ăn sáng do chính tay thằng con út đạo diễn, mỉm cười và ngồi thưởng thức. Tôi thì lùa com rang lấy rang để, gấp mấy miếng trứng hơi mặn bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến.

- Có chuyện gì à?

- Dạ, gì là gì?

- Mẹ đẻ mày ra mà không biết tính mày à!

- Dạ, không có gì lắm, rắc rối với bạn thôi.

- Cãi nhau à?

Tôi lại lẳng lẳng lùa com vào miệng hời hả, cố tránh câu trả lời với Mẹ, nhưng như Mẹ tôi nói, tôi nghĩ gì thì làm sao qua mắt được Mẹ tôi. Bạo dạn tôi hỏi:

- Hồi trước, có bao giờ Ba làm Mẹ buồn chưa!

- Tất nhiên là có!

- Thế sao lại giận ạ!

- Nhiều thứ lắm-Mẹ tôi vui vẻ trả lời, hình như đang tưởng nhớ tới những kỉ niệm lúc hai người quen nhau.

- Giận nhiều lắm hả Mẹ!

-Ừ!

- Thế sao Mẹ vẫn yêu Ba?

Mẹ tôi nhìn tôi cười, và chắc hẳn câu hỏi ngốc nghếch của tôi buộc mẹ tôi phải giải thích cho tôi hiểu:

- Vì tin tưởng.

Mẹ tôi chỉ nói đến thế, hỏi tôi ăn nhanh còn đi học, tiện thể không cho tôi hỏi han thêm câu nào. Nhìn đứa con trai đang ăn, chắc Mẹ cũng đang hiểu một phần những gì tôi đang trải qua.

Lững thững lết chiếc dép giữa trường, tôi miên man hồi tưởng lại câu nói của mẹ:

- Tin tưởng, nhưng mà vì sao nhỉ?

Tôi chạm ngay cái dáng quen thuộc đang ngồi ghé đá, cái dáng lẳng tử này thì tầm này bình thường đã yên vị trong lớp học rồi, chắc tại do người ngồi kế bên. Ngồi Yên ngồi đó, về trầm ngâm, đứng dậy nói với thằng Vũ một vài câu rồi đi vào lớp, trước khi gạt đầu vì nhìn thấy tôi cách đó không xa.

Thằng Vũ về mặt y chang tôi mấy ngày qua, sâu thẳm để nỗi chẳng để ý gì đến xung quanh, có khác chăng là cách thể hiện thôi.

Đúng là cùng tâm trạng thì dễ cảm thông, tôi ngồi xuống ghé đá, cạnh nó, vát chân, ngửa mặt nhìn những tán cây ở trên:

- Lại gì nữa?

-Ừ...thì..

Khỏi phải nói, và tôi cũng chẳng cần ép cung nó làm gì, ngồi nhìn những tia nắng sớm rọi qua tán cây, canh làm sao cho chiếu thẳng vào mắt, một thú vui vu vơ của một kẻ ngẩn ngơ.

Thằng Vũ vẫn ngồi đó, hai bàn tay ôm dọc sống mũi, thờ dài, tiếng thờ chạm vào giữa lòng hai bàn tay vang lên tai tôi.

- Vào lớp!

Vỗ vai nó, tôi đi vào lớp. Vì tôi đã trải qua nên có thể cảm thông cho nó, đồng thời câu chuyện sáng nay của mẹ tôi cũng thức tỉnh tôi ít nhiều dù không hiểu ẩn ý lắm. Mỉm cười thực sự, món quà màu xanh phớt nay đã đồng hành cùng tôi đi học, sau ba ngày nằm trong góc tủ dưới cái bàn học của tôi.

Phải nói là tôi với thằng Vũ đúng là sư môn bất hạnh, đều đau khổ vì chuyện tình cảm. Mà xét về độ đào hoa thì nó chắc còn hơn tôi nhiều. Nó đi sau tôi mấy bước chân, khuôn mặt nó đánh lại và tôi có thể nhìn thấy nếu liếc mắt sang vai.

- Cái gì không biết quý trọng thì mất đi mới tiếc, cố gắng hết sức mình để đỡ hối hận.

Một câu nói tôi thốt ra, vừa động viên nó và cũng như động viên chính tôi. Khẽ cười và dắt thằng đệ tử bước vào lớp. Cái không khí khác hẳn mấy ngày

hôm qua, đúng là người buồn cảnh có vui đâu bao giờ, giờ vui về thì xung quanh khác hẳn.

Ngang qua bàn Dung, đặt một nụ cười trên môi, cho dù tôi biết, nụ cười ấy sẽ có người lãng tránh, kệ, có hết sức mình vậy.

Mỉm cười và chào Nguyệt, vui vẻ cất chiếc balo vào ngăn sau khi lôi cái mp3 ra. Cắm tai phone và nghe lại ca khúc tình yêu tìm thấy. Vui vẻ, ngất ngư và hát theo mặc cho đám bạn dòm tôi như thằng bị chạm dây.

Nguyệt nhìn tôi, vẻ mặt gì đó, hình như theo tôi là vui, chắc có lẽ mấy ngày ngồi gần tôi, bệnh buồn ít nhiều bị lây nhiễm qua cô vợ bé bỏng này.

Quỳnh đi xuống bàn cô bạn trên tôi, ngang qua mặt tôi, vui vẻ, tôi cũng gật đầu chào lại, vẻ mặt cô nàng bối rối và hơi ứng đối. Tôi thì mặc và chẳng quan tâm lắm. Vì trong đầu đang định hình kế hoạch làm hòa với Dung, dù trước giờ cái ác cảm với Quỳnh chưa bao giờ tan.

Khẽ xoa đầu cô vợ bé bỏng :

-Ê, cho hỏi cái này.

-Có gì vui lắm sao, thấy hôm nay khác hẳn.

Tôi tường thuật lại toàn bộ câu chuyện với mẹ tôi lúc sáng cho Nguyệt nghe, cô bạn tôi càng nghe thì càng khúc khích cười.

-Có gì mà cười?

-Thì có thằng ngốc mới cười!

Tôi nghệt mặt ra chờ Nguyệt giải thích:

-Ý mẹ T bảo là phải làm sao cho người ta tin tưởng mình.

-Cái đó thì hiểu?

-Một người con gái có thể buồn vì người con trai mình thích, nhưng đó chưa là gì so với việc mất lòng tin vào người đó.

Ồ, ồ. Tôi gật đầu lia lịa, như một kẻ sùng đạo:

-Chỉ có con dâu mới hiểu mẹ chồng!-Xoa xoa cảm tôi ghẹo Nguyệt.

Một cú véo đầu thấu xương, không khác gì với Dung. Tôi hét ầm giữa lớp. Cả lớp quay lại nhìn hai đứa, có cả Dung. Dung khẽ nhủ mày rồi quay lên ngay. Nhưng với tôi đó là ánh mắt của một người đang ghen chứ không phải là ánh mắt dành cho người bị ghét.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Thương Binh

Buổi học hôm đó vẫn trôi qua như bình thường, ngoại trừ điều đặc biệt là tôi vẫn còn ngồi trong lớp. Ba ngày đầu tuần, không dính đi học muộn cũng bị đặc cách cho nghỉ sớm, đây là lần đầu tiên tôi ráng học hết hai tiết ngày thứ năm.

Vừa nghe tiếng cho nghỉ sớm 10' của thầy dạy Lí, lớp tôi ào ào, gào rú sung sướng. Hồi hộp và vui vẻ chuẩn bị cho trận đá bóng sắp tới.

Khỏi phải nói, việc phân định ngôi vua giữa khối lớp 10 thì chẳng ai muốn bỏ qua cả.

Riêng có một kẻ dường như không quan tâm lắm, vẻ mặt của nó đã trở lại lạnh nhạt dù trước đây gần hai tiếng, bộ mặt nó thấm thương như kẻ cô đơn cần người tâm sự vậy. Lặng lẳng tiến lại gần tôi, chìa ra cuốn vở và cuốn sách giáo khoa. Có lẽ đây là niềm vui duy nhất và cũng là nghĩ vụ lúc nó bước đến trường. Mở cuốn vở và xem xét một cách tỉ mỉ, không qua loa như thường lệ, mượn Nguyệt cây bút đỏ ghi lại những chỗ sai và những điểm còn thiếu để kết luận. Tuyệt nhiên không giao cho nó bài tập nữa.

Mỉm cười và trả cuốn vở cho nó, lấy lại cuốn sách của tôi bỏ vào trong cặp, trước ánh mắt bất ngờ của nó:

-Nhìn cái gì, được rồi, giờ giai đoạn hai!

-Giai đoạn hai là gì?

-Giờ về tự do làm bài, hoặc các bài trên lớp, chỗ nào khó hiểu thì đưa xuống!

Mặt nó hơi giãn ra, lớp băng mỏng của nó hình như cũng tan bớt đi phần nào. Nó nở nụ cười, không phải của một thằng con trai kiêu ngạo vì có tài gây nên sự tự tin có cơ sở, mà là nụ cười của một thành viên trong lớp, bình thường như bao bạn bè khác.

Nó loay hoay trở về bàn, lật đặt cát sách vở và hình như chuẩn bị ra khỏi lớp, trước ánh mắt hối tiếc của mấy bạn nữ kể bên, tuy nhiên chỉ nhìn nó chứ không dám mở lời.

Tôi nhảy qua bàn, vớ cái balo chạy lại đứng trước bàn của nó:

-Khoan đã giai đoạn hai cần điều kiện.

-Điều kiện gì?

-Tham gia cùng lớp, kể từ hôm nay!

Nó chẳng nói gì, lẳng lặng xách cặp lên, và tất nhiên không theo mục đích ban đầu mà lăm lăm bước ra sân banh theo tôi và đám chiến hữu.

Mặc bộ đồ đúng chuẩn cầu thủ trình làng, tôi mãi miết khởi động cùng đám chiến hữu và ngoái cổ nhìn lực lượng địch. Lớp tôi thì vẫn nguyên đội hình làm mưa làm gió năm vừa rồi, có chăng là kinh nghiệm và kĩ năng tăng lên thôi, còn nữa chưa bổ sung được ngôi sao nào, ngoài thằng Vũ. Mặc dù rủ nó ra tham gia, nhưng chưa biết năng lực nó thế nào nên đành cho nó dự bị. Hắn mấy đứa kia cũng không dám mạo hiểm dứt một thằng thư sinh lẳng tử, trời gà không chặt này vào trận cầu đỉnh này, trận chiến vinh nhục của cả hai lớp.

Lớp bên cạnh thì mới bổ sung hai đứa mới. Thằng nào cũng có vẻ đen, trâu hời, và nhìn thoáng qua cách nó khởi động cũng như thử bóng thì cũng loại cao thủ chứ chẳng chơi. Ngoài hai cầu thủ mới, dàn bên đội bạn thằng nào cũng cao to. Tui thân nhìn lại đội hình lớp tôi, không đen nhem cũng gầy đét hoặc bé tí tẹo như cục kẹo vậy.

Nói là giao hữu chứ bước vô loạt trận danh dự, coi như khởi động cho giải trường năm này, hai đội thể hiện toàn bộ sức mạnh vốn có. Một bên đậm chất kĩ thuật và đầy cảm hứng, một bên chặt chẽ và kỉ luật. Chỉ có điều hình như hai học sinh mới có vẻ đá hơi rât, chẳng thể mà vô duyên chân thẳng Linh vẹo đã sung lên đỏ tấy.

Làm bầm vừa chửi vừa bước ra khỏi sân, nó nằng nặc luôn hai thằng tiền đạo Hưởng đù và Kiên cận vì bỏ lỡ quá nhiều cơ hội, khiến cho kết quả vẫn là 0-0.

-Mày đá được nữa không!

-Không biết, ráng thôi, có ai thay đâu!

-Còn thằng Vũ kia.

Linh vẹo hối tiếc, thở dài, trao lại quyền đội trưởng cho tôi và ngậm ngùi xen lẫn chán nản khi thấy thằng Vũ vẫn mặc nguyên bộ đồ đi học quần jean, áo thun vào sân.

-Vũ, mày mặc áo tao này!

Bối rối, rồi Vũ cũng phải ngoan ngoãn thay chiếc áo As Roma đã đắm mồ hôi bước vào sân.

-Ráng lên nha mày-Tôi vỗ vai nó, như một người lính đầy kinh nghiệm trấn mạc cho anh lính tân binh có vẻ ngán ngờ này.

Khê liếc quanh sân, bóng hồng nhiều vô kể. Nhưng trong mắt tôi thực sự chỉ có ba người, Dung, Ngự Yên và Nguyệt. Dung thì vẫn còn giận tôi, lẳng thình nhìn chứ không cổ vũ, Ngự Yên thì cũng chẳng dám phản bội màu cờ sắc áo để cổ vũ cho kẻ ngoại bang trước mặt lớp cô nàng. Chỉ có Nguyệt là vẫn cười nhìn tôi, ra vẻ động viên khích lệ, xen lẫn thích thú.

-Quái gở vậy, đá bóng mặc đồ đó sao.

-Giờ à!

-Hay là chân nhân bắt lộ tướng.

Thằng Vũ đứng giữa sân thay cho Linh vẹo làm ông chủ tuyến giữa lớp tôi, ngay lập tức trang phục của nó hứng ngay búa rìu dư luận của đội bạn.

Tôi cũng dậm lo, vì sau lưng mình, cầu thủ xuất sắc nhất giải năm rồi đang nhún nhó ôm chân ngồi ngoài, và đằng sau mình, một máy quét có vẻ thiếu sức sống hiện hữu.

-Thôi kệ, có thua cũng chẳng sao.

Nhưng hóa ra tất cả mọi người đều bị vẻ mặt lẩn ngoai hình lập dị của nó đánh lừa. Khả năng chọn vị trí và đánh chặn của nó cực kì hiệu quả, mặc cho cái quần jean đã hạn chế ít nhiều đi sự nhanh nhẹn, nhưng nó vẫn làm cảm lạnh hoàn toàn đối phương ở hàng tiền vệ. Tuy không bằng thằng Linh vẹo, nhưng khả năng đàn bật với tôi thì có lẽ nó nhỉnh hơn. Ngay lập tức nó nhận được sự chăm sóc đặc biệt.

Nhìn sang tôi, nó vung chân, lập tức một trong hai thằng tân binh mới đội bạn chuẩn bị lao ra cắt banh, nó đảo chân, lừa qua rồi mới đưa banh cho tôi.

-Á, à, lờm rau gấp thịt, có nghề gói.

Tôi thầm nhận định lại thằng bạn, mặc cho cái vẻ mặt lạnh tanh, cao ngạo đáng ghét ấy hiện ra. Phô diễn com-pa đi qua một đối thủ đội bạn, chọc khe xỏ kim qua hang hậu vệ, tôi đặt thằng Hường trong tư thế không thể khi bàn. Lưới đội bạn rung lên. 10a11 1-0 10a10.

Sau bàn thua, tình hình càng căng thẳng hơn nhiều. Nhiều pha vào bóng có vẻ hơi rất của đội bạn được thực hiện liên tục. Một trong những pha bóng đó đã khiến cho tôi cảm thấy xuống cái sân cỏ quen thuộc.

Mãi xoay com-pa và không để ý đằng sau, tôi đưa chân kéo rê bóng theo thường lệ. Một cú xoạc banh bất thành linh, kéo theo phản xạ tự nhiên của tôi, ngoặt banh theo hướng ngược lại. Cái gầm giày không trúng banh mà tang thẳng vào bàn chân tôi.

Trặc chân, mắt đỏ, tôi cảm thấy xuống sân theo đà di chuyển. Lùi thui ngồi dậy, ôm chân nhăn nhó. Ngay lập tức lớp tôi ủa vào xem tình hình và một số bất đối thủ nói chuyện lí lẽ.

-Chơi kiểu gì thế?

-Muốn chơi kiểu này lắm à!

Thằng Minh An đang ton hót chỗ Dung, chạy ra thể hiện quyền uy can ngăn mấy cái đầu nóng:

-Thôi, va chạm thôi mà!

-Thôi, đừng nóng nữa các bạn!

Căn ngăn đầu không thấy, nó nhìn xuống cái chân của tôi bắt đầu sưng, cười mỉm. Nụ cười ấy trực tiếp dành cho tôi, nhưng đủ kín đáo để che mắt thiên hạ.

-Cứ cười đi, thằng bi ôi!

Lâm râm trong bụng, vì tôi thừa biết nụ cười ấy có nghĩa là gì, tôi bại dưới tay nó trong vụ so kè với Dung, và lần này thì đang thăm hại ngồi bệt dưới sân. So với thằng Vũ thì e rằng nó chẳng có cửa nào sánh bằng.

Đi tôi ra sân, Phong mập nghiêng răng kèn kẹt:

-Bọn khốn, giao hữu thôi...!

-Thôi tao không sao đâu.

Nguyệt thì lo lắng, hỏi han tôi xem chân tay như thế nào, rồi đưa khăn cho tôi lau mặt nhể nhải mồ hôi. Ngừ Yên cũng tách mấy thằng bạn lớp tôi ra lại xem tình hình, buộc lòng tôi phải mỉm cười để chứng minh mấy cái nhảm nhò chẳng liên quan gì đến mình cả.

Hai ngôi sao nhìn nhau cười khở, vắng một lúc sạch banh tuyến giữa, ngán ngẫm nghĩ tới kết quả chỉ có hòa hoặc thua. Những hi vọng dồn hết vào thằng Vũ chơi nổi bật từ này tới giờ.

Nhân đen thay hai thằng chỉ huy toàn đội, rút Hường đủ về đá giữa, bổ sung thêm Phong mập để thực hiện biện pháp phòng ngự phản công. Tình hình càng gay cấn khi banh liên tục dồn về khoảng giữa sân.

Tâm trí tôi có lẽ là chia đôi. Một vẫn chăm chú vào trận banh, một đang xuất khỏi thân xác để kiếm tìm hình bóng của Dung. Nhưng vẫn không thấy đâu hết, có lẽ nàng đã đi về rồi, hoặc giả sử có ở lại cũng chẳng hỏi han động viên tôi một tiếng.

Hồi hộp đến thót tim, chờ tiếng còi trọng tài vang lên kết thúc trận đấu. Lớp tôi bảo toàn tỉ số một cách chật vật, thắng sát nút 1-0, qua đó khám phá, khai quật thêm một ngôi sao mới, Vũ lăng tử, dù cho cái giá là hai thằng tôi và Linh vệ trở thành thương binh.

Nhìn thằng Vũ lặng lẽ đi ra phía sân, ngồi bệt xuống cạnh tôi thờ dốt, tôi cảm thấy có gì đó đáng thương cho thằng này. Cả lớp nó hầu như ít tiếp xúc hay nói chuyện với ai, ngoại trừ gây chiến với tôi. Vậy mà trong không khí vui vẻ của cả lớp, nó vẫn phải ngồi xuống cạnh cái thằng mà nó cho là kẻ địch ấy, chưa kể việc nó nhờ cầu cạnh chỉ cho nó thêm mấy dạng nâng cao của môn Hóa.

-Sao trước giờ tao chưa bao giờ thấy mày đá banh!

-Không thích lắm!

-Sao lại không thích?

- Không gặp đội phù hợp!

Vậy là trước giờ, nó không thể hiện tài năng cũng bởi vì chưa có đội phù hợp cho nó. Mặc dù có vẻ hơi tự cao nhưng với tôi ít nhất nó cũng khiêm tốn đi phần nào.

-Ai chỉ nghề cho mày vậy?

-Ông anh?

-Anh mày?

-Ừ, anh Thanh, mày gặp rồi!

-Ồ, là anh Thanh.....

Ông Thanh chính là người đã bắt chết tôi ở trận giao hữu với lớp ông anh ruột trời đánh. Năng khiếu tinh, và hình như ông đã ít nhiều truyền lại cho thằng Vũ.

-Tao về trước, mai có môn Hóa, có gì tao lại nhờ mày

-Ồ, về đi-Nở nụ cười tươi tạm biệt nó.

Ngang qua mấy đứa trong lớp, có vẻ nó cũng đã thay đổi tính cách ít nhiều. Nếu là thằng Vũ ngày trước chắc nó sẽ thờ ơ mà bỏ đi, nay thằng đệ tử của tôi khẽ gật đầu đáp lại. Đúng là lửa gần rom lâu ngày cũng bén, chắc tiếp xúc với tôi nhiều nên bắt đầu dần nhiễm cái tính thích giao du của tôi đây mà.

-Về chưa mày?-Nhân và Nguyệt đỡ tôi dậy.

-Không lẽ ngủ ở đây, về chứ làm gì?

Vừa nói tôi đưa vòng ánh mắt khắp sân, bỏ qua cái bản mặt khiêu khích và ngạo nghễ của thằng Minh An, tìm Dung một lần nữa. Nhưng kết quả vẫn là con số không, có lẽ tôi đã thua, thua chính với anh trai tôi có chị Ngọc bên cạnh, thua chính bản thân tôi cách đây mấy tháng có Dung bên cạnh động viên. Lặng lẽ không mở miệng, lầm lì tôi bước cà nhấc ra về cùng hai người bạn. Ít nhất cũng không quá tệ khi vẫn còn có những người thân chung vai lúc này.

Thờ dài, lắc đầu để mặc cho hai đứa bạn nhìn tôi khó hiểu, tôi im lặng trở về, không khoác lên mình cái mặt nạ kia nữa. Vui thì mình vui, buồn thì thể hiện mình buồn. Đó là điều mà một con người có tính cách tự do tự tại như tôi cần thể hiện.

.....

Đáng lẽ cách đây mười phút, tôi đã có mặt trên chuyến xe bus để về nhà cùng với Nguyệt và Nhân đen. Nhưng tôi vẫn ngồi ở cái ghế đá gần cổng trường. Sân trường hoàn toàn vắng lặng, nhưng tôi không hề có cảm giác gì đó buồn chán. Mỉm cười sau bao nhiêu ngày hờn dỗi, tôi quay sang nhìn Nàng. Mỉm cười và cứ nghĩ mình là người hạnh phúc nhất trên thế gian này. Cô bạn tóc ngang vai ngồi cạnh tôi, nước mắt vẫn còn đọng trên bờ mi, nước mắt lăn dài, kéo thành vệt vẫn còn đọng lên trên hai gò má. Mồ hôi lấm tấm xung quanh khuôn mặt thiên thần ấy. Cảm giác mình quả là đứa tệ hại xen lẫn cảm giác được ai đó tin tưởng theo lời mẹ tôi đan xen, tạo nên một cung bậc khó tả. Thình thoảng nàng nhìn tôi, cười và véo, như để trút hết những bức tức một mình đón nhận suốt một tuần qua. Tôi ngồi im, không la hét một tiếng như thường lệ, mỗi lần nhận một cú véo là mỗi lần tôi mỉm cười nhìn nàng. Nàng cũng vậy, vẫn cứ sục sùi, nhưng nụ cười thiên thần ấy lại nở trên môi.

“Thiên thần luôn hé môi cười, mang niềm vui đến mọi nơi”.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Yêu Một Thiên Thần

Nàng ở bên cạnh tôi, dưới tán cây, những giọt nước mắt có lẽ là long lanh dưới nắng, đọng lại trên bờ mi cong, nhìn đáng yêu vô cùng. Vẫn sục sùi, và thình thoảng mỉm cười khi tôi đưa bản mặt mình đón lấy cái nhìn của nàng. Khẽ đánh vào vai tôi rồi đưa tay quệt những giọt nước mắt tinh nghịch còn sót lại.

Dưới tán cây bàng giữa sân trường vắng, một chàng trai và một cô gái, không hề nói gì với nhau, chỉ có hành động và mỉm cười, nhưng không hề có thứ gì đó gọi là vô cảm hay giận hờn xuất hiện. Trong cái khung cảnh ấy, ngôn từ trở nên thừa thãi dù người ta hay nói ngôn từ là một cách thể hiện yêu thương.

Nhìn xuống cái chân đang được dán miếng giảm đau mà tôi thầm cảm ơn. Có lẽ nếu không nhờ mày thì không biết đến bao giờ tao mới có dịp để làm lành với nàng, để biết tình cảm là một thứ gì đó không dễ phai nhòa, và quan trọng hơn là sự tin tưởng của nàng dành cho tôi.

Mơ màng nhớ lại sự việc chỉ vừa diễn ra, mà có lẽ tôi không dám tin đó là sự thật.

Khẽ buồn và vòng tay lên vai đi bên cạnh thằng Nhân đen và Nguyệt, tôi buồn so khi nghĩ về sự vắng mặt của nàng. Hơi buồn nhưng không oán hận ai cả, vì đây là những gì tôi đáng được nhận cho sự thờ ơ đối với nàng suốt thời gian nghỉ hè qua. Buồn vì đến giờ phút này nàng vẫn chưa chịu tha thứ hay gọi là có chút gì đó quan tâm tới tôi. Chấp nhận và im lặng, thứ quý giá mất đi có lẽ nó đang khiến tôi mất mát quá nhiều. Nhưng khi nhận ra thì đã muộn, liệu còn có cơ hội hay không?

Ba đưa tôi đi qua cái cổng trường, vừa đặt chân qua những viên gạch cuối cùng để bước ra phía con đường đón xe bus. Mắt tôi hình như vừa lướt qua cái gì đó, hình dáng của một người đang ép mình, dựa lưng vào chiếc cột màu đỏ gạch hoa, mái tóc ngang vai khẽ đung đưa theo gió.

chập xoay ánh mắt thật chậm, vì tôi sợ nó là ảo giác, và một phần hi vọng nó là thật, tôi chạm ngay dáng vẻ quen thuộc của nàng. Những cái thờ một nhọc, mồ hôi ướt đầm, lấm tấm trên trán. Có lẽ là quá mệt nên nàng phải dựa lưng vào cổng trường. Trên tay nàng là keo và miếng dán giảm đau.

Có lẽ tôi có ngu đến thế nào cũng phải biết rằng ai sẽ nhận được những thứ đó, ánh mắt mờ to, ngạc nhiên hết đổi. Miệng lắp bắp nói không thành lời:

-D..u...ng!

Nàng nhìn tôi, nửa muốn đối diện, nửa muốn chối bỏ, cảm giác này càng làm tôi trở nên là thằng tệ hại, nhưng thánh nhân đãi kẻ khù khờ, ít nhất tôi vẫn còn cơ hội chuộc tội.

Nguyệt khẽ cười, và nói với thằng Nhân:

-Đề T lại, hai đứa mình về trước.

Nhân đen trước khi đi không quên vỗ vai tôi, ý như chúc kết quả tốt đẹp.

Không khí im lìm giữa hai người, rồi Dung tiến lại gần tôi, lặng lẽ và lạnh cảm.

“Chắc nàng muốn tát mình, mình xứng đáng nhận như thế này”

Nhưng không nàng cầm lấy tay tôi và đặt vào tay tôi món đồ “y tế” rồi quay mặt định cất bước. Tôi biết rằng để mua những thứ này thì phải đi rất xa, vòng vèo qua mấy con đường. Chắc hẳn nàng đã chạy đi để mua những thứ này, mới kịp trở lại lúc trận bóng vừa xong.

Khẽ nắm lấy đôi vai nhỏ bé, Dung đứng im xoay lưng với tôi và bắt chọt, vai nàng khẽ rung lên, mái tóc ngang vai cũng rung rung nhẹ nhẹ. Và rồi nàng òa khóc, như bấy lâu nay có cái gì đó đặt nặng lên cõi lòng vậy. Hẳn mấy ngày qua nàng cũng đã phải mang bộ mặt nạ giống tôi, để bây giờ nàng có thể vứt nó đi, tỏ ra yếu mềm như vậy. Vâng, tôi đã được tin tưởng, như vậy đấy. Là nơi cô bạn mạnh mẽ này có thể khóc lúc có tôi ở bên, dù cho chính tôi là tác giả của những giọt nước mắt long lanh ấy.

Nàng vẫn khóc, không nói câu gì. Không động viên, không xin lỗi, không an ủi, tôi muốn nàng trút hết những gì tôi đã gây ra suốt thời gian qua. Nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, dẫn vào ghế đá cạnh đó. Nàng vừa đi theo tôi, một quay quết hai dòng nước mắt rơi.

Điều bộ sứt sùi ấy đã kéo dài đến giờ, tôi vẫn ngồi im khẽ mỉm cười. Phải nói trước giờ tôi rất ghét kiểu khóc dai, kiểu như Nguyệt ngày xưa ấy. Vì thế dù có phải đôi dép dưới chân cho cô nàng ăn kem, tôi sẵn sàng dù sau đó biết là ăn roi ăn vọt. Cảm giác người bên cạnh khóc lóc, thì mình cảm thấy khó chịu, cứ như mình là thằng vô dụng vậy. Nhưng đây là lần đầu tiên tôi có thể nhẫn nại, nhìn kiểu khóc sứt sùi ấy. Đơn giản vì nó là nước mắt của một thiên thần.

Bắt chọt nàng cất tôi bàn tay, đưa mắt nhìn tôi, bắt gặp ngay nụ cười mỉm khi tôi nhìn khoảng trời nắng ngoài sân:

-Người ta khóc mà còn cười!

-Ồ.....thì....

-Thì cái gì mà thì, kiểu con trai gì mà....

Sau câu nói lấp lửng của nàng, tôi hi vọng nàng có thể thoát ra là vô dụng, trẻ con, thiếu suy nghĩ hay tệ hại. Nhưng Dung vẫn vậy, đầy quan tâm và thấu hiểu. Nhìn tôi rồi khẽ cười.

Khẽ đưa tay quệt giọt nước mắt còn sót lại trên đôi mắt thiên thần ấy, tôi định mở lời xin lỗi, rất nhanh, Dung đưa ngón tay lên môi tôi,

ra dấu cho tôi dừng lại. Ừ, có lẽ là thừa mất, chỉ cần vậy thôi.

-Ồ, con trai giờ tệ quá....

-Cũng biết cơ đấy..

-Toàn làm con gái khóc...

-Hừ.....!

Nàng khoanh tay và xoay qua bên kia, hướng vào dãy lớp học, giả bộ kiêu con nít giận hờn.

-Từ nay thằng con trai hứa không làm cô gái khóc nữa...

Nàng kéo tai tôi, lắc lắc cái đầu:

-Lại hứa, bao nhiêu lần rồi...

-Ô, lần đầu.....á...á!

-Nói lại xem....

-À, thứ hai, tệ quá lại quên...!

Nàng cười tươi trước kiêu giả bộ thơ ngây của tôi, thả tôi ra coi như tạm tha.

-Dung này.....!

-Sao cơ?

-Sau này T làm Dung khóc....!

-.....!

-Thì cứ đánh hay cắn hay mắng mỏ gì cũng được, đừng giấu trong lòng nhé.!

-.....!

-Vì như thế...T khó chịu lắm.....

-Ừ, nhớ rồi, nhưng chẳng có gì phải thế đâu..!

-Sao?

-Vì T phải hứa không được làm Dung buồn nữa.

Khẽ đưa ngón tay ra móc ghéo với nàng. Mím cười và cóc nhẹ vào cái trán buống bình, mím cười. Lần này tôi đã hiểu ý nghĩa câu nói của mẹ tôi, được một người khác tin tưởng và yêu thương thì niềm hạnh phúc ấy như thế nào.

Sực nhớ tới món quà xanh phớt trong ba lô, tôi nhanh tay lấy nó ra. Từ mấy ngày bỏ xó, món quà trở nên buồn chán, nhợt nhạt sắc màu, nay đón lấy ánh nắng, thứ ánh nắng diệu kì của tình cảm học trò chợt trở nên tươi tắn, đẹp đẽ. Tình cảm có thể thay đổi nhiều thứ, kể cả vật vô tri vô giác, phải vậy không nhỉ.

Cầm tay nàng và đặt lên đó món quà, tôi khẽ mím cười. Vẫn thường lệ như cũ, nàng cẩn thận gỡ từng miếng băng keo, cắt cái nơ cẩn thận và mở hộp quà ra. Cầm cái đĩa Quang Dũng lên xị mặt:

-Lại đĩa Quang Dũng!

-Gi, không thích sao.....!- Tôi bối rối gãi đầu.

-Không, thích lắm ấy...!-Khuôn mặt tươi cười hiện ra sau đó, thì ra nàng chọc tôi.

Tì mi, nhẹ nhàng đặt chiếc đĩa lại hộp quà, nàng đưa tay cầm cuốn sổ nhạc lên. Mở rat rang đầu tiên, và bắt đầu hăng giọng đọc những gì tôi đã ghi trước đó.

-E...hèm!

- Có một cô gái, tóc ngang vai, duyên dáng và xinh đẹp. Hôm nay là ngày sinh nhật của cô gái đó, chúc cô gái luôn vui vẻ, nhiều thành công trong cuộc sống. Cười nhiều vào đây không xấu gái mắt.

Rồi nàng quay sang lườm tôi nguýt dài, xách tai tôi lên, hét to:

-Nhớ là tôi xinh ngay cả lúc tôi giận nhé...!

Mím cười tôi lặp lại y chang hành động:

-Nhớ rồi....cô ạ...!

-Sao bữa trước không tặng Dung !

-Tưởng.....!

-Tưởng giận chứ gì.....!

-Ừ, lúc đó thường thiệt đó..!

-Ngốc ơi là ngốc...!

-Đang tính tặng thì Minh An tặng cho Dung nên.....

-Ghen hả ?-Trên môi nàng nở ra nụ cười, ánh mắt tinh nghịch dò xét tôi.

Bối rối, tôi không nói gì cả, để nàng tiếp lời:

-Dù cho thế nào thì Dung vẫn thích cái này hơn.

Nàng đưa tay cầm mấy cây kẹo bạc hà lên. Bóc hai viên và đưa cho tôi một, nàng một viên. Mím cười và tận hưởng những con sóng mát lạnh trong cổ họng lẫn trong trái tim. Vị thanh mát sau bao ngày khô hạn nay đã bắt đầu. Khoan thai nhẹ nhõm, tôi và nàng cùng mím cười. Hôm ấy bầu trời thật là đẹp, nắng cũng thật đẹp, khung cảnh cũng đẹp, kể cả những cái cây con toàn cảnh là cảnh kia cũng đẹp nốt. Tất nhiên nàng là đẹp nhất.

Ngồi trên xe bus, cầm lọ keo và miếng dán còn lại, tôi nâng niu như báu vật, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn quanh, sợ có ai đó giật mất của quý giá của mình thì nguy to. Có đồ quý giá nhìn ai cũng nghi nghi, cho dù trong mắt họ, có dờ hơi mới cướp của tôi vậy.

Trưa hôm đó, mẹ tôi cười chảy nước mắt khi thằng con trai mình gấp miếng thịt luộc và chấm vào canh thay vì bát nước mắm ở dưới.

Sờ đầu tôi:

-Mày bị bệnh hả con?

-Dạ đâu có!

-Thế canh mẹ nấu nặn lấm hả?

-Vừa mà mẹ!

-Thế sao chấm canh thay nước mắm?

Tôi ừ ừ lua com ngậm miệng, sợ mẹ tôi bắt trả lời. Kết hợp với chuyện hồi sáng, mẹ tôi phán ngay một câu:

-Hay tương tự em nào rồi.

-Să.....c..ừ...ự!

Tôi giật mình khiến com nghẹn trong cuống họng, kiểm soát chuồn lên trên nhà uống nước rồi chờ một lúc lâu mới xuống, mặc cho mẹ tôi vẫn dò xét liên tục.

Buổi chiều hôm đó, lột cái chân có món quà nàng tặng trên chân ra sân đá banh xem lũ bạn. Về mặt tự hào lắm, miếng dán giảm đau ánh ngời màu trắng, mình chứng cho trận cầu đỉnh cao và sự hàn gắn yêu thương ấy.

-Miếng dán tình yêu đây.-Đưa mắt nhìn Nhân đen ra hiệu.

Thằng bạn nhìn tôi cười sảng sặc:

-Ngon lành, lần sau cứ cho Dung giận, rồi có gì bảo tao, tao cho gãy cái tay, thì được thương gấp bội.

-Mày tin mày chính rằng không, ăn nói xui xẻo.

Có cho vàng tôi cũng chẳng dám chọc giận Dung một lần nữa, hai lần là quá đủ rồi. Thế thôi mày ạ, cứ như tao đi sẽ biết khổ như thế nào.

Nguyệt ngồi cạnh tôi nhìn Nhân đen tung hoành, khẽ mím cười:

-Chúc mừng nhé.!

-Hi hi, chuyện thường thôi.!

Mỉm cười với cô vợ bé bỏng, nhìn ra xa, dưới bóng tà dương, cạnh cái hồ, tôi có tất cả những gì người khác mơ ước, một đám bạn thân, một người yêu thiên thần.

Vâng, tôi đã yêu một thiên thần.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Sinh Nhật

Sáng sớm hôm sau, tôi hăm hờ xách balo, ngủng nguẩy sao cho chiếc đồng tiền móc khóa va vào mấy móc sắt cạnh đó kêu leng keng, tự tin rạng ngời bước vào lớp. Ngày đầu tiên sau khi làm lành, tâm trạng tôi vui đến nỗi cái chân đau kia không là trở ngại gì.

Bước qua khung cửa màu xanh, tôi sẽ được gặp mặt với nàng, cô thiên thần bé bỏng, mang nụ cười tỏa nắng và mái tóc ngang vai, dịu dàng, yếu mềm được bao bọc bởi lớp ngoài băng giá, và hiển nhiên nó sẽ tan ra khi tiếp giáp với nụ cười của tôi.

Nhưng thật bất ngờ, nàng không có mặt ở đây đâu bàn, cả lớp đón chào nụ cười của tôi với ánh mắt tội nghiệp thương xót, giống như kẻ đang bị lừa dối để rồi đánh mất thứ quý giá của bản thân. Ánh mắt cả lớp nhìn xuống cái bàn của tôi, để chỉ hướng, tôi từng người trước khung cảnh đập vào mắt.

Cái bàn giữa lớp, nơi tôi và Nguyệt ngồi nay đã được biến thành nơi trò chuyện riêng tư của Minh An và Dung. Minh An hoa tay múa chân, còn nàng thì cười nói liên tục. Nụ cười ấy đáng lẽ chỉ dành cho tôi.

Bước lại gần đây cảm tức và uất hận, tôi cố gây ra tiếng động mạnh để báo cho hai người đang quên sự đời này biết sự có mặt của tôi, Minh An và Dung quay lại khẽ đưa mắt nhìn tôi, rất nhanh rồi hai ánh mắt ấy lại dính vào nhau.

Khẽ đưa tay lên bịt miệng, tôi hung hăng ho để nhắc cho ai đó biết rằng cái chỗ ngồi đó là lãnh địa riêng của tôi.

-T chờ xú đi, làm gì ghê vậy?

Dung quay qua nhìn tôi vẻ mặt khó chịu, như tôi là một người gây phiền phức vậy.

Đứng như trời trồng, tôi bất ngờ không thốt ra được tiếng nào, khung cảnh xung quanh tôi om lại, xoay vòng vòng, vòng vòng. Có chút ánh sáng từ cửa lớp chiếu vào.

Đã vào tiết rồi, thằng Minh An vẫn chưa chịu về, và hai người ấy cũng chẳng đứng dậy chào thầy, vẫn tiếp tục nhìn nhau và cười. Thầy tôi trái với lẽ tự nhiên, cười tươi nói lớn:

-Minh An qua chơi hả em?

-Tha.....ây- Tôi lắp bắp.

Vị cứu tinh duy nhất của tôi nay lại thốt ra những lời dành cho kẻ thù thì chẳng còn cách nào bảo tôi chờ đợi, khi nào hai người đó nói chuyện xong rồi hãy vào chỗ ngồi. Tệ hơn thầy nhìn tôi quát lớn:

-T, không vào chỗ ngồi đi, muốn học không?

-Tha.....ây, chỗ em.....

Tôi lắp bắp chỉ tay vào cái chỗ ngồi quen thuộc, hi vọng thầy tôi còn nhớ cái gì đó của ngày hôm qua, là chỗ hai người kia đang chiếm đóng.

-Đi ra khỏi lớp, để chỗ đó Minh An ngồi..!

Tôi lững thững đi ra khỏi cửa lớp, ánh sáng mặt trời chói lóa, chụp xuống người tôi, rồi bỗng nhiên bầu trời đen kịt.

-Á aaaa!

Hất tung cái chăn, ngồi bật dậy thẳng đứng, mồ hôi trên trán vừa toát ra, đúng là ác mộng trong những ác mộng. Thờ hỏn hỏn như lâu rồi ở buồng phổi tôi chưa có oxy. Cái chân tôi vẫn còn tê tê, vậy là hóa ra mình mơ.

Thờ phào nhẹ nhõm, liếc chiếc đồng hồ trên đầu, ánh sáng lờ mờ từ ngoài hắt vào, đủ để tôi nhận ra bây giờ là mấy giờ. Chiếc kim ngắn chỉ gần tới số sáu. Lục tục bật dậy vệ sinh cá nhân.

Qua loa chăm chú cho ba hai em răng thân yêu, đầu tôi lừng bùng về giấc mơ ban nãy:

- Là sao nhi, sao lại có giấc mơ này?

- Ôi hoang tưởng, điên!

- Có điên à?

- Vớ vẩn, lo sợ lắm thì mơ thôi.

- Hay là cảnh báo nhi!

Giữa muôn vàn ý kiến ủa về, ồn ào khiến cái đầu tôi nổ tung, tát những giọt nước mát lạnh vào mặt cho tỉnh táo, và chọn cái ý kiến có vẻ đúng đắn nhất “cảnh báo”. Hai lần làm người ta khóc thì phải biết rút kinh nghiệm, đừng để phải tận mắt thấy những điều quý giá của mình thuộc về người khác.

Tôi bước đến gần cái khung cửa lớp màu xanh đậm, véo má mình xem là mình mơ nữa hay tỉnh, rụt rè như học sinh lớp 1 bước vào cửa lớp. Thở phào chẳng có Minh An gì ở đây cả, và Dung vẫn ngồi ở chỗ ngồi quen thuộc, cắm cúi học bài.

Bất chợt nàng quay ra cửa, mỉm cười chào buổi sáng với tôi. Nụ cười ấy, vốn là nụ cười chỉ dành cho riêng tôi, nụ cười của một cô gái chỉ rớt những giọt nước mắt và tỏ ra yếu đuối trước mặt tôi thôi.

Mở khóa balo, lôi ra thanh kẹo bạc hà, cầm vào lòng bàn tay, mát lạnh tanh, đi thẳng vào lớp. Ngang qua chỗ ngồi của nàng, nhẹ nhàng kín đáo, thả chiếc kẹo ấy xuống cuốn vở, đề lên những dòng chữ đẹp, ngay ngắn.

Thế mà mọi hành động của tôi đều không lọt qua được hết mấy cái ra đa bàn đầu, Hằng bán chanh la lớn:

- T oi rớt kẹo kia!

Tôi quay qua nhìn mấy ánh mắt đổ dồn về tôi tò mò:

- Kẹo đâu?

- Đâu, rớt chỗ nào?

- Rớt ở bàn Dung nè!

Nhanh chân tôi nhảy qua chiếc bàn, đặt balo gục mặt vào đó, giả bộ mệt mỏi ngủ gục để tránh mấy ánh mắt soi mói của đám bạn, tò mò mấy hôm nay.

Nàng cầm thanh kẹo, che bằng hai bàn tay búp măng, tránh cái nhìn thòm thèm đôi chia sẻ của mấy yêu nữ đang vây quanh. Mấy bà cô này cũng phải vừa, cổ cù lét nàng để cướp cái kẹo “đánh rơi” của tôi.

Nguyệt nhìn tôi, cười và lắc đầu cúi xuống cuốn sách Sinh học. Kiểu như một người bạn lâu năm, nay khám phá thêm được một cái gì đó mới mẻ từ tôi. Chắc hẳn là chẳng bao giờ cô nàng sẽ ngờ được, cái thằng nhóc đôi cả rem ấy, lì lợm cứng đầu sẽ như thế này khi đối mặt với chuyện tình cảm.

- Ghê ha, tự nguyện mua kẹo luôn!

- Có có gì đâu, thường thôi mà!

- Ngày xưa Nguyệt khóc sưng cảm mắt moi mua kem cho ăn, đối xử phân biệt nhé!

- Ủ, thì khác chứ...!

- Khác cái gì cơ?

- Thì khác ở cái khác khác đó...!

- Xí, bày đặt, tôi biết thừa.

Khẽ hát đầu, hơi nghiêng người về sau, điệu bộ như nhìn tôi tránh xa vậy.

- Thôi, thôi. tôi sợ cô. Xuống căn-tin tôi mời!

Đám chiến hữu của tôi hìn như phục kích sẵn hay sao vậy, từ đâu cả đồng kéo lại, quay lại nhìn tôi rồi vỗ vai nhau:

- Nghe gì chưa?

- Nghe gì? - Kiểu người tung kẻ húng

- Có ai đó mời gì đó!

-Mời thi đi, người ta có lòng, mình có dạ.

Vậy là cả đám chúng tôi thêm Nguyệt lũ lượt rờng rần xuống căn-tin. Ngang qua bàn của Dung, tôi đi chậm lại rồi bắt ngờ đưa tay đóng gấp cuốn sách nàng đang đọc.

Nàng đưa mắt lên nhìn tôi, nở nụ cười chờ lời mời của tôi. Vậy là chỉ mấy phút sau, dưới căn-tin tổng cộng tám trai và hai gái.

Ồn ào, giành nhau giật từng miếng snack chí chóe, đám con trai còn ồn ào hơn cả mấy bạn nữ bàn bên. Chỉ có Dung và Nguyệt vẫn nhẹ nhàng nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng hai người che tay cười và nhìn tôi, sợ rằng tôi nghe thấy hoặc để ý vậy.

Tất nhiên hành động ấy không qua mắt được tôi, nhưng giả bộ không nghe, không thấy, không quan tâm đưa tay với cốc cà phê nóng hồi nhăm nháp, tạo nên một vẻ lịch thiệp như trong phim.

Chẳng mong gì hơn, bởi lâu nay tôi sợ rằng, hai cô gái quan trọng với tôi khó có thể hòa hợp với nhau, hoặc tệ hơn có thể ghét nhau ra mặt, bởi bấy lâu nay hai cô nàng chưa hề nói chuyện với nhau, cho dù những câu đơn giản. Nhưng hôm nay, hai cô gái ấy đang nói chuyện vui vẻ như những người bạn thân thiết thực sự vậy.

Chủ đề chắc lại xoay quanh chuyện của tôi, Dung thì chắc muốn biết tuổi thơ dữ dội của tôi, còn Nguyệt thì chắc muốn biết năm lớp 10 tôi như thế nào. Thỉnh thoảng lại che miệng cười, khiến cả hai cô nàng đều duyên dáng quyến rũ. Biến cái tạo dáng của tôi thành công cốc.

Ánh mắt tôi chợt đổi hướng, nhìn vào cái người vừa đi vào cửa. Mái tóc hơi xoăn, dáng vẻ và bộ mặt như kết hợp với nhau tạo nên cảm giác của một người cô độc và cô cảm. Thăng học trò của tôi tiến lại quây ăn sáng kêu món rồi chọn một cái bàn trong góc ngồi, để mặc mấy lời trầm trồ của mấy cô gái đang quay lại nhìn.

Nó khẽ ngước đầu, ánh mắt hai thằng chạm nhau. Nó đứng dậy rồi tiến về phía tôi.

“Đừng nói sáng sớm đã hỏi bài rồi chứ”.

Lại tạo dáng, tôi nhâm nhi cà phê, dùng chính cái vẻ mặt vô cảm của thằng Vũ để trị nó, sáng sớm bỗng nhiên muốn chọc thằng này.

Đám bạn của tôi quay lại nhìn nó, rồi dịch chỗ ra cho nó ngồi xuống.

“Lại gì nữa đây”.

Im lặng chờ người vừa đến nói lí do, vì tích cách của nó cả lớp tôi đều biết, chẳng bao giờ tự giác hòa đồng với ai cả, chắc hẳn có lí do đặc biệt.

-Ồ, Vũ.....!

-Nói đi, có gì hả? –Phong mập nóng vội.

Vẫn trầm ngâm, uống cà phê theo phong cách trà đạo, tôi vẫn ngồi chờ. Thằng Vũ lấy lại bình tĩnh:

-Ồ, Vũ mời các bạn, thứ 7 đến nhà Vũ ăn sinh nhật!

Suýt phun cà phê trong miệng, tôi ho sặc sụa:

-Cái gì, nói lại coi!

Dung té nhị đỡ lời cho nó:

-Vũ mời ăn sinh nhật đó, vui ghê!

Đám con trai tụi tôi nhìn nhau đực mặt, thằng Kiên véo đùi thằng Hường đủ để xem nó có mơ không.

Chẳng ai mơ cả, nhưng cũng không phải thật đến nỗi, cậu học sinh biệt lập trong lớp nay lại mở lời mời cả đám đông này đến ăn sinh nhật chứ, là sao đây?

Nguyệt vui vẻ:

-Nguyệt chắc chắn tới nhé, còn mấy bạn thì sao?

-Ừ....!

-Tới chứ...ăn sinh nhật mà!

Những cái hích đùi theo hiệu ứng domino lan đến đùi tôi:

-Ồ, đến.....đến.

Thằng Vũ khẽ gật đầu, hài lòng và muốn thể hiện sự cảm ơn. Nó tính lại trở về cái bàn cô đơn trong góc ấy. Khẽ nín vai nó, Kiên cận nói:

-Ngồi đây chơi!

-Ừ, ngồi đây đi, có gì nói chuyện cho vui!-Tôi bỗng nhiên cảm thấy có gì đó từ nó toát ra.

Nó khẽ gật đầu và ngồi lại. Lại thật, cái thằng , không biết có phải nó kiêu lời, hay là vụng ăn vụng nói mà nó rất khi dùng ngôn từ thể hiện, chỉ có vẻ mặt và ngôn ngữ hình thể là nhiều.

Sáng hôm đó, cả đám chúng tôi ngồi ăn snack và uống nước, nhìn nhau cười nói vui vẻ, kể cả với thằng Vũ. Nó vừa thưởng thức bữa ăn sáng của nó, vừa phải miễn cưỡng trước những miếng snack của đám bạn tôi nhồi nhét với lí do:

-Mày ăn nhiều vào, ăn ít thằng T nó buồn.

Tôi nhìn nó ăn hỗn hợp mà phì cười. Trong lòng có cảm giác khoan khoái lắm, khi người bên cạnh hòa đồng với bạn, bạn sẽ cảm thấy mình đang trở nên đặc biệt, như một người cứu rỗi hay đại loại gì đó. Và thằng đệ tử của tôi lần đầu tiên ngồi chung với cả đám chúng tôi, chắc sắp tới còn nhiều điều vui lắm đây.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Bạn Là Gì?

Một cú đâm của tôi vào mặt thằng Vũ làm nó lao đảo rồi té bật ngựa ra sau, tay nó chơi với tiện thể kéo luôn những cái ly thủy tinh xuống nền nhà lát gạch hoa . Tiếng đổ vỡ khô róc vang lên, cũng như cái hình ảnh thân thiện hơn của nó mấy ngày nay gây dựng với tôi bị chính những lời ban nãy của nó làm đổ vỡ:

-Tao hối hận khi đến đây!

-Kệ tao.....!

-Mày không phải bạn tao!

Nói đến đây tôi bỏ mặc cả đám bạn ngỡ ngàng, lẫn lo lẫn, trong đó có cả Dung và lững thững bước qua khỏi cánh cửa cao, đẩy cánh cổng sắt sang trọng và bước vội ra đường. Có đúng là tôi có hối hận hay không, khi đã háo hức đến dự sinh nhật nó và hi vọng có thể cải tạo được thằng bạn.

-Con đi học nha mẹ, trưa đi ăn sinh nhật, không ở nhà đâu!

Tôi cẩn thận dặn Mẹ tôi thêm lần nữa, mặc dù tối qua đến giờ đã dặn cả chục lần rồi. Mẹ tôi lắc đầu và mắng yêu thằng con trai út:

-Biết rồi ông tướng, làm như Mẹ ông già lắm ấy!

Khẽ cười và nịnh Mẹ một câu, tôi khoác chiếc balo lững thững bước lên học bữa cuối tuần, và trưa ghé luôn nhà thằng Vũ dự tiệc sinh nhật của nó.

Nhà thằng Vũ hơi xa trường, đi phía cổng sau, vòng vèo qua mấy con đường. Đến khi chạm đến con đường yên tĩnh, những tán cây che mát hai bên đường. Những ngôi nhà sang trọng cạnh nhau, đều có vẻ đẹp riêng, thằng Vũ mới mở miệng:

-Gần tới rồi!

Kiểu cách và những gì nó xài, thì chắc đám bạn của tôi hay kể cả tôi cũng có thể đoán ra nhà nó thuộc gia đình khá giả, trông nó cứ như cậu ấm thế kia mà. Ấy vậy mà khi đứng trước cánh cổng mạ màu đồng đen, cao gấp rưỡi tôi thì chúng tôi vẫn choáng váng hết sức.

Đằng sau cánh cổng ấy là một khoảng sân rộng được phủ bằng cỏ xanh, có lẽ là được chăm sóc kĩ càng. Lối đi vào nhà là những phiến đá được ốp xuống nổi lên giữa màu xanh của cỏ dẫn tới cánh cửa gỗ cũng cao không kém, nước sơn bóng và hơi tối thể hiện sự quý phái riêng biệt. Ngôi nhà màu xám một tầng không mất đi vẻ đẹp tươi sắc của nó bởi những chậu hoa trên các ban công. Cuối khoảng sân, cái xích đu dưới dàn hoa đẹp đẽ, và bên phía đối diện, hòn non bộ đang rả rích tiếng nước đổ xuống. Bước vào giữa khoảng sân, tiếng những con chim hót véo von trong mấy cái lồng được treo trên cái cây đang tỏa bóng, nghiêng nghiêng che hòn non bộ khỏi cái nắng oi ả của những ngày hè.

Nội thất trong nhà có lẽ còn sang trọng hơn, sạch sẽ, cảm giác thoáng mát và rộng rãi dù cho những thiết bị gia đình thì nhiều vô kể. Nhưng tất cả vẫn hài hòa với nhau, có lẽ là do một chuyên viên nào đó có tay nghề tư vấn. Hoa mắt chóng mặt, tôi ngồi bịch xuống cái ghế salon cạnh cửa, thờ dãi vì mệt và nắng.

-Giờ thì tự mình tự nấu nhé!

Ngữ Yên, Dung và Nguyệt đương nhiên phải nhận trách nhiệm nấu nướng rồi, còn tất cả lũ con trai chúng tôi kể cả chủ nhà đều phải xuống phụ những thứ lặt vặt. Tiếng ồn ào náo nhiệt, tiếng vui cười dội vào những vách tường và chiếc trần nhà cao được ốp gỗ hương úng. Thỉnh thoảng, thằng Nhân đen xoa mắt, lấy áo thùng Hương lau nước mắt khi bóc tỏi.

Mãi vui, chúng tôi quên đi ý Mẹ của Vũ đi tới đằng sau từ lúc nào. Ngoan ngoãn chào cô:

-Cháu chào cô ạ!

-Mấy đứa tới chơi hả?

-Dạ!

-Lâu lắm rồi thằng Vũ mới dẫn bạn về nhà, các cháu tự nhiên nhé!

Cả đám vui tươi nói chuyện với cô, ngoại trừ thằng Vũ, hình như có chút gì đó khó chịu.

-Có thiếu gì thì nói nhé con.

-Con biết mà!- Nói nói nhanh hơn bình thường.

Cô Thùy mẹ Vũ cũng nhận ra điều gì đó, hình như cô khẽ thờ dài và đi lên trên tầng trên. Tôi ngệt mặt ra nhìn nó, có điều gì đó giữa hai mẹ con chẳng

“Mỗi cây mỗi hoa ,mỗi nhà mỗi cảnh, đừng xen vào chuyện không phải của mình”

Gạt cái tò mò ấy qua một bên, tôi vô tư đùa giỡn với lũ bạn. Chỉ khi những món ăn do chính tay ba cô nàng bày ra chiếc bàn ăn dài bằng gỗ thì cái miệng tôi mới chuyển từ hệ nói sang hệ nhai.

Cô Thùy đi xuống, nhìn tôi, về hài lòng lắm. Ngôi nhà này chắc lâu rồi mới được đông vui thế này thì phải:

-Con tự nhiên với bạn đi nhé!

-Con biết mà!

-Mẹ sang nhà cô Tinh hàng xóm, con tiếp bạn nhé.

-Con biết rồi, mẹ cứ đi đi, mặc con.

Cô Thùy có vẻ gì đó thoáng buồn, nhưng không hiện hữu lâu bởi vì cô muốn giấu đi trước mặt mấy vị khách nhí hôm nay. Cô quay đi bước chân có vẻ nặng nề.

Thằng Vũ chẳng thêm bận tâm, quay lại, lại giở cái vẻ mặt bất cần kia ra. Thêm câu nói cuối cùng chắc là có vấn đề gì đó không ổn lắm. Nếu không muốn nói trắng ra là hỗn hào.

-Sao mà nói vậy?

Cả đám im lặng từ trước, nay câu nói của tôi khơi bùng lên tất cả.

-Không có gì!

-Mày lúc nào cũng thế!

-Thế là sao!

-Mày nói với Mẹ mình như vậy sao?

Nó im lặng và đưa ra một cái lí do, chắc có lẽ là đề hướng tới không khí lúc này:

-Chuyện riêng nhà tao, mày không liên quan.

-Tao không liên quan? Mày mời thằng không liên quan này đến để thấy mày thế à !

Tôi gầm gừ vì tức cái lí do hết sức vớ vẩn nó đưa ra, vậy là nó mời tôi vì tôi chẳng là gì cả, có cũng được, không có cũng không sao.

-Ừ!-Nó mặt nhọc đáp lại tôi.

Con nóng bốc tận đỉnh đầu, không kiềm chế, tôi đưa tay đánh thẳng vào mặt nó. Và bây giờ, tôi đang rảo bước một mình qua những hàng cây tán lá, nơi những ngôi nhà đẹp và sang trọng, nơi tôi vừa cho thẳng đê từ lỗ mũi ăn trâu.

Tôi rất ghét cái thái độ nó dành cho Mẹ. Dù gì cũng là Mẹ mình, người luôn yêu thương chăm sóc, có gì phải tỏ ra lạnh nhạt như vậy. Và ghét luôn cái thái độ từ chối những sự quan tâm từ người khác của nó dành cho Mẹ.

Bản thân tôi từng một lần trái ý Mẹ. Lần đó là vào năm lớp 9. Tôi trèo cây và té gãy tay.

-Ở nhà, mới tháo bột đừng đi đâu đấy-Mẹ tôi nhắc nhở tôi trước khi đi làm.

Mồm mép thì dạ vâng chứ chiều đã tuốt ra sân đá banh. Ban đầu chỉ ngắm nhìn rồi máu đam mê xông vào đá. Kết quả tay trái gãy lại lần hai, kèm theo đêm đó tôi sốt mê man. Mẹ tôi vì lo cho tôi nên khi tôi hết sốt thì Mẹ tôi trong tiểu tụy đi quá nhiều. Khuôn mặt phờ phạc, hốc hác khiến từ đó tôi tự hứa với lòng không bao giờ là Mẹ buồn.

Thế nên cái lý do tôi đánh nó cũng vì vậy?. Nhưng nãy là máu nóng nhất thời, và cũng thiếu kiềm chế. Còn giờ nghĩ lại thấy mình thật quá đáng, đánh nó trúng hôm sinh nhật, và ngay trước mắt bạn bè. Vậy là ngoài mấy cuốn hóa, món quà chúc mừng nó của tôi còn thêm chút gia vị bạo lực. Tri thức và bạo lực cho tuổi mới.

Giằng co giữa tức tối và hối hận, tôi bước chân thật nhẹ, thả hồn vào những tán cây nhằm xua đi cảm giác khó chịu. Vì vậy, đi hết con đường cũng là lúc Dung bắt kịp tôi.

Không nói gì, cũng không trách móc, nàng đi cạnh tôi bên đường, đến khi tôi dừng lại dưới gốc cây, tựa lưng và thở dài, quay qua nhìn Nàng.

Nàng ngồi xuống những cái rễ cây gồ ghề chui ra khỏi nền đá lát, đắm đuối vào hai chân mình, chắc là do chạy theo tôi đây mà.

-Vũ có sao không?

-Đánh người ta còn không sao sao!

-Tại tức quá.....!

Dung chẳng tán đồng hay phản đối, vẫn ngồi đó, ánh mắt nhìn ra xa, hai tay vẫn đắm đuối vào chân.

Tôi ngồi xuống cạnh nàng, không nói gì, mình vừa thể hiện một hình ảnh tôi tệ trước mắt Nàng.

-T có quá đáng không?

Lần này thì Nàng mỉm cười và đáp lại lời nói của tôi:

-Lần đầu tiên thấy nóng nảy vậy!

-Ừ, tức lắm.

-Biết mà, nhưng mà....

Tôi hẳn cũng biết Nàng định nói gì, hiển nhiên là không đồng tình với cách biểu hiện của thằng con trai, một thằng bạo lực, còn một thằng lạnh nhạt một cách quá đáng. Thờ ơ:

-Cũng hơi hối hận vì đánh nó!

-Phải hối hận chứ, đánh người ta ngay hôm sinh nhật..!

-.....!

-Nhưng ít nhất cũng có chút thành ý...!

-Thành ý..!

-Chắc coi Vũ là bạn nên mới thế chứ gì..?

Quả thật, mấy lần tiếp xúc, tôi dần dần có cảm giác thằng Vũ không phải là một đứa xấu xa, hay đại loại hèn hạ bỉ ổi. Nó đơn giản chỉ không biết cách thể hiện, hoặc do chính bản thân nó cố tình không thể hiện ra. Chỉ có sự cao ngạo, vô cảm hiện hữu quanh nó, nhưng trong mắt tôi đó là sự cô đơn không ai chia sẻ. Vậy tại sao nó lại từ chối tình cảm ngay cả người Mẹ của mình và với tôi, sự phụ danh nghĩa, người sắp coi nó là bạn thực sự.

-Nếu thằng Vũ là bạn, thì bạn là gì?

Nàng im lặng và trầm ngâm, có lẽ một phần ngay cả nàng cũng không hiểu tính cách thằng Vũ bằng tôi, và có lẽ cũng tin tưởng chỉ có mình tôi mới tìm câu trả lời.

Trưa hôm đó, mừng sinh nhật thằng Vũ diễn ra hai nơi. Có lẽ ở nhà nó, lũ bạn tôi vẫn ở lại để an ủi lần chúc mừng nó. Còn tôi và Dung đi ăn bánh canh, cộng ly trà đá, mừng sinh nhật vắng mặt của thằng bạn:

-Chúc mừng sinh nhật Vũ nào.!

Chiều hôm đó, chưa thỏa mãn con đói kêu gào, tôi lấy nguyên tô com cao ngát, ngồi ăn dồn dập. Mẹ tôi nhìn tôi lắc đầu, kiểu như lâu ngày chưa được ăn vậy.

-Làm gì mà tội vậy, từ từ kéo nghen.!

Tôi dạ cho qua lệ và vẫn tiếp tục nhét vào miệng cả đồng thức ăn.

-Mặt thằng này cứng thật, đấm nó mà mình sưng cả tay.

Nghĩ tới cảnh nó ngửa ra nền nhà, máu từ mũi ứa ra, tôi ăn năn hối hận, hai tay buông thong, hạ tô com xuống và nhai trệu trạo. Thở dài tự trách mình:

“Mày khốn nạn quá T”.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Tiểu Sư Muội

Tối hôm đó, trần trọc cả đêm tôi mới chìm vào được giấc ngủ, trong giấc mơ lượt nhân quả báo ứng, tôi bị thằng Vũ đánh còn thê thảm hơn, gãy mất mấy chiếc răng, trông xấu xí vô cùng.

Mở mắt tỉnh dậy đón ngày chủ nhật, may mà Mẹ tôi đưa tôi lên nhà bạn thân nên ít nhất tôi cũng đỡ phải sống trong tình cảnh ăn năn. Nhà bạn Mẹ tôi ở cách xa nhà tôi, nhưng nghe nói có đưa con năm nay vào lớp 10, cũng học chung trường với tôi. Chắc do trường ở trung tâm nên thường đổ xô ra đây học, với lại chất lượng hơn mấy trường trong đó chẳng?

Đi vòng qua mấy con đường, ngang qua cả nhà Dung, sáng sớm nàng đang ngồi trên chiếc xích đu trước nhà, bộ quần áo đơn giản cũng không đủ để che đi vẻ xinh đẹp lẫn cá tính. Mái tóc ngang vai che đi khuôn mặt thiên thần. Chắc là học bài rồi, người đầu mà chăm chỉ quá.

Chỉ lướt qua có năm giây, nhưng chừng đó cũng đủ để tôi vui đi một chút, ít nhiều cũng có cái để che nhòa đi hình ảnh thằng Vũ mũi xẹt máu hôm qua trong tâm trí tôi.

Chạy thêm cỡ độ hai chục phút nữa, Mẹ tôi rẽ vào con đường có những bụi hoa cạnh những chiếc hàng rào gỗ của mấy nhà trong cái hẻm này. Nhà nào cũng như nhà nào, tạo nên một khung cảnh hút hồn người khách mới tới.

Rẽ vào ngôi nhà mái Thái duy nhất ở đó, Mẹ tôi dặn dò:

-Lát vào đừng có nghịch hay quậy phá gì đó nghe chưa?

-Dạ, con biết rồi mà!

Tạm thời cất về mặt đa nghi hai Mẹ con tôi bước vào nhà, hình như là những vị khách đến muộn nhất.

Hôm nay như là cuộc họp lớp của Mẹ tôi vậy, trong căn nhà rộng rãi biết bao nhiêu người. Hình như có hẹn ước là dẫn theo gia đình hay sao ấy. Trong nhà tiếng con nít giành nhau chơi mấy tính ôn ào hết cả lên.

Lễ phép chào các cô chú, các cô các bác, tôi nhanh chóng đi xuống dưới bếp phụ mấy việc lật vớt để lại mẹ tôi chào hỏi mấy người. Gì chứ ít nhất, tôi cũng không thể như mấy đứa thò lò mũi xanh đang giành nhau kia được.

Trên nhà thì gặp con nít, dưới bếp thì gặp các cô, không thì cũng mấy anh chị lớn tuổi hơn tôi nhiều, chắc cũng là sinh viên đại học, thành ra tôi bị cho là con nít lại, bị bỏ bơ vơ ngồi một góc, lâu lâu gật đầu dạ vâng trước mấy câu xã giao.

-Con cậu đây hả Thùy, đẹp trai vậy!

-Ôi, nghịch như quỷ ấy, ăn chỉ được cái phá.

Cô Hải chủ nhà nhìn tôi và cười, đây là bạn thân nhất của Mẹ tôi, hình như nhà cô cũng mới chuyển từ ngoài Bắc vào nên tôi chưa được thấy bao giờ, chỉ nghe Mẹ tôi kể vậy thôi.

-Con học lớp mấy rồi?

-Dạ vừa hết lớp 10 ạ!

-Vậy là trên con bé nhà cô một khóa, chắc là học chung trường rồi!

Chắc cô cũng thấy tôi thuộc loại lờ mờ nên nói chuyện với tôi cho đỡ ngỡ, mặc dù điều đó khiến cho tôi cảm thấy ngại và chẳng biết nên nói chuyện gì cho phải đạo.

-Mẹ, con mua về rồi này!

Uyên, con gái cô Hải cũng vừa đi mua đồ cho Cô về, bỡ ngỡ nhìn tôi gật đầu chào, tôi cũng chỉ gật đầu chào cho có lệ, chứ đang ngượng ngùng không biết ai lại ai cả, nên chỉ phớt qua rất nhanh. Con bé cũng tóc lá, chắc là cái mốt, khuôn mặt cân đối, vì xử lý nào của tôi chỉ đọc được có vậy trong thời gian rất ngắn.

-Con ngồi xuống đây, làm rau sống với anh T này, có gì hỏi anh xem?

-Hỏi gì ạ?

-Thì chung trường, có gì chưa hiểu thì hỏi anh!

Tôi mặc cho hai mẹ Con bàn kế hoạch tiếp đón người khách mới, ít nhất cũng vui vì có người nói chuyện, và cũng cỡ tầm tầm tuổi tôi, lớn không ra lớn hẳn mà nhỏ cũng không phải thô lỗ mũi xanh.

Cô bé ngồi xuống cái ghế đối diện tôi, mặc kệ tôi vẫn cầm củi ngồi lượm rau, lựa mấy quả chanh một cách chậm rãi, vì tôi sợ khi làm hết việc thì mình cũng chẳng biết phải làm gì nữa.

Rất tự nhiên, cô bé chủ nhà mở lời với khách trước:

-Anh tên T hả?

-Ừ, anh tên T, còn em?-Tôi giả bộ chưa biết tên.

-Uyên ạ! Phạm Phương Uyên.

-Tên đẹp quá nhỉ?

-Hi hi, anh cứ khen, tên em đẹp sẵn mà- Cô bé có vẻ nhí nhảnh đáp lại.

Chính cái vẻ nhí nhảnh này bắt buộc tôi phải ngược mặt lên nhìn. Đúng là tên đẹp mà người cũng đẹp, mái tóc lá tôn lên khuôn mặt cân đối, đôi môi tươi tắn, chiếc mũi không cao như Dung, nhưng cũng nổi bật. Và đặc biệt, mỗi lần cười là đôi mắt lại nhắm tít cả lại, chứ bình thường thì phải gọi là đôi mắt lưu ly rồi.

Bối rối, tôi khẽ đưa nhằm bó rau lẫn sang cái túi đựng mấy cọng cây bị vật trụ lá, thay vì phải đưa nó vào rổ để đi rửa:

-Áy, anh để nhằm rồi kìa.

-À...ừ...nhằm cái gì?

Tả hỏa, tôi lẫn lộn hết cả, để con bé lần nữa nhắm tịt mắt mà cười. Tôi theo hướng chỉ tay, để bó rau về lại đúng vị trí.

-Anh học lớp nào vậy?

-Qua hè anh là 11a11.

-Ý, vậy là trên em một khóa, nhưng cái lớp thì giống nhau, em cũng a11 nè.

Vậy là tôi đang ngồi đối diện với cô bé sẽ nói bước truyền thống làm rạng danh cho cái a11, lớp chọn ấy.

-Vậy hà, hi hi, em thuộc hàng hậu bối rồi.

-Hơ..hơ, ai thêm!

Con bé ngoi lơ tôi, nhặt ớt bỏ vào chiếc rổ nhỏ. Lần này buộc khách phải lên tiếng lần ắt lại:

-Lớp em ai chủ nhiệm vậy?

Cứ tôi hỏi cái gì, Uyên đáp cái đó, thỉnh thoảng bình luận thêm những câu mà có lẽ cô bé thu thập tin tức được:

-Em nghe nói thầy đó chấm điểm gắt lắm.

-Em nghe nói cô đó dạy hay lắm.

Tôi thì cứ gật đầu búa lua xua, chứ nhiều thầy cô tôi mới nghe tên chứ đừng nói gì được họ dạy. Nhưng trước vẻ đẹp thì cứ gật đầu coi như là đồng ý, cố vũ tinh thần, làm ra vẻ ta đây biết nhiều vậy.

-Anh T?

-Sao em...?

-Ờ...

-Sao vậy?

Cô bé ngáp ngừng mãi, cuối cùng dồn hết tâm sức, hơi thở để tạo nên động lực, đẩy cái lời nhờ vả ra. Lại muốn tôi xem có thời gian khi nào trên trường thì nhờ tôi chỉ dùm mấy thứ liên quan đến mấy môn học. Lại là một đứa đệ tử. Thì ra nãy giờ gọi là gây dựng mối quan hệ.

-Nhưng mà có biết cái gì đâu mà chỉ?

-Xạo!

-Thiệt chứ bộ!

-Em cứ coi như anh nói, nhưng mà anh đi trước em, có nhiều kinh nghiệm phải truyền lại cho em chứ.

-Ờ.....nhưng.....!

Trước vẻ nũng nịu kèm theo năn nỉ của Uyên, tôi bị lung lay cái câu sắp sửa mớ ra ở miệng “Từ chối”. Nhưng đôi mắt lưu ly kia đang nhìn tôi:

-Ồ, Nhưng em phải gọi anh là thầy thì mới chi..!

Tôi cố tình gây khó khăn, tuy bị cái tật anh hùng khó qua ải mỹ nhân, nhưng mà đã lười thì mỹ nhân có tới đâu cũng vậy cả.

-Hơ, hơ, anh hơn em có một tuổi mà gọi Thầy, vậy già lắm!

-Chứ em muốn gọi là gì?

-Gọi là sư huynh, vậy đi.

-Vậy anh phải gọi em là sư muội à?

-Tiểu sư muội mới dễ thương!

Vậy là giao ước được kí kết, tôi có thêm một đệ tử, hi vọng đứa này đừng có để tôi cho ăn búp vào mặt như thằng trước là được. Nghĩ cũng hay, một đứa thì trầm tính, vẻ mặt cao ngạo, còn đứa nữa thì lanh lợi, thân thiện và đặc biệt nói chuyện rất duyên.

Bữa tiệc trưa hôm đó, việc phân chia được thể hiện rõ ràng, các bậc tiền bối thì lên ngồi trên, để đám hậu bối chúng tôi ngồi ở dưới. Mấy anh chị sinh viên thì tùm lầy nhau, nói chuyện học hành, kể về trường đại học, Tôi chẳng biết nói gì, cũng chẳng ăn nhiều như mọi khi, vu vơ nhìn ra ngoài đường, con đường được phủ lên màu vàng của nắng.

-Sư huynh, ăn gì tiểu sư muội gấp-Uyên nói với tôi, hình như không hề dè dặt.

-Ồ, kệ anh, để anh tự nhiên được mà!-Tôi ngượng không dám dờ cái kiểu xưng hô phim chưởng vào đây, sợ mấy ông anh bà chị sinh viên nghe thấy lại chọc quê.

-Huynh, muội chứ!-Cô bé ấy già bộ đồ lại nói to hơn.

-Ừ, thì tiểu sư muội!-Lắc đầu chịu thua.

Kiểu xưng hô ấy chưa dừng lại, nó vang lên đến tận khi tôi về:

-Sư huynh về nhé!

-Ừ, anh về....!

Hắn nhiên, tôi đang ngồi sau xe Mẹ tôi, còn Cô Hải và Uyên đang đứng ở cổng tiền hai Mẹ con.

-Ô, lại anh, là Sur Huynh về....!

-Ồ, Huynh về-Tôi nói lí nhí.

Nhìn màn đối thoại nửa teen nửa kiếm hiệp võ thuật, hai bà Mẹ nhìn nhau cười và chọc quê:

-Có lẽ hai đứa mình làm thông gia mất!

-Con bé nhà mình nó tự nhiên lắm, vô tư thấy sợ.

-Mẹ này, con lớn rồi mà!

Bịn rịn cũng thêm mười phút nữa Mẹ tôi mới chịu chạy xe về, vẫn chưa thôi chọc quê tôi:

-Con bé đó đẹp ha T, lanh lợi nữa, nói chuyện có duyên thật!

-Thôi, Mẹ này, chọc hoài!

-Có khi nào mầy tính làm thông gia nhà cô Hải không thể?

-Thôi con xin Mẹ, còn nhà cô Ánh tính sao?

Hồi trước lúc tôi thân với Nguyệt, hai đứa đi đâu cũng dính lấy nhau, hồn nhiên vô tư, đến nỗi hai bà mẹ nhiều khi đùa còn gọi nhau bằng thông gia. Riết rồi thành quen, chứ ban đầu cứ giãy nảy hết cả lên. Giờ lại còn đem con trai đi ghán lung tung nữa.

-Nguyệt hả, Nguyệt thì mẹ đồng ý cả hai tay!

-Thôi, con xin , Mẹ thích thì mai con rước về cho.

Chẳng hiểu Mẹ tôi lâu ngày gặp lại bạn mà vui vẻ hay không, hay là do ý tưởng thông gia từ lâu ăn sâu vào tiềm thức mà bà gặp đầu cái rụp, phán một câu xanh rờn:

-Thế thì mai!

-Mai gì cơ ạ!

-Mời Nguyệt đến ăn cơm, con chẳng bảo là gì!

-Hả, nói chơi làm thiệt à Mẹ!

-Quân tử nói được làm được, mai rước Nguyệt về ăn cơm.

Ôi thôi, vậy là ngày mai chính thức rước vợ về dinh rồi. Trước giờ chỉ có chơi chung, nhưng chưa bao giờ Nguyệt ăn cơm một mình ở nhà tôi, thường thì có cả cô Ánh đi chung thì cô nàng mới đi lên. Với lại giờ cũng thuộc loại lớn lớ cỡ rồi, không hiểu sao Mẹ tôi lại bắt tôi mời Nguyệt về chứ.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Biệt Đội Hóa Học.

Sáng hôm sau bước vào lớp với tâm trạng ngổn ngang, không biết nên bắt đầu từ đâu với Nguyệt. Dự tính ban đầu của tôi sẽ là để cuối giờ học, giữ cô nàng ở lại lâu lâu để còn ngỏ lời mời, tránh tai vách mạch rừng, còn chuyện mời được hay không thì là vấn đề khác nữa. Ấy vậy mà Mẹ tôi đã tỏ ra cao tay ả, khi tối hôm qua đã chuẩn bị hết mọi thứ, để chứng minh cho tôi thấy sự nghiêm túc:

-Mai nhớ cái gì chưa?

-Dạ, rồi. Mời Nguyệt sang chứ gì, con nhớ rồi mà !

-Anh cứ thờ ơ đi, chắc gì đã làm được!

-Mẹ cứ khinh thường thằng con trai Mẹ vậy, đơn giản thôi mà.

Mẹ tôi nhìn tôi cười, kiểu như khích tướng cho tôi lấy cái sĩ diện hão lên mà vênh mặt, để rồi nắm cái thóp của tôi:

-Vậy mai tôi chờ xem anh làm ăn thế nào!

Câu nói chí mạng của Mẹ tôi buộc tôi phải dời cái kế hoạch 50-50 ấy sang một bên, để chứng tỏ cho Mẹ tôi thấy rằng, tôi không phải là đứa chỉ có cái miệng khoác lác.

Ngang qua chỗ ngồi của thằng Vũ, trông hoắc, mặc dù theo thông lệ, nó hẳn đã có mặt ở cái bàn này và đang cầm cúi giải bài tập Hóa

tôi đưa cho. Tôi lắc đầu cố xua đi hình ảnh bạo lực mình gây ra, trở về chỗ ngồi ở cuối lớp.

Nguyệt ngồi đó tự bao giờ, đang vui vẻ nói chuyện với thằng Linh vẹo. Sau bữa sinh nhật thằng Vũ, có lẽ tôi đang tự làm xấu đi hình ảnh của mình trong mắt đám bạn. Không có sự thân thiết như thường lệ, mà chỉ là những nụ cười và cái gật đầu khe khẽ dành cho tôi. Nguyệt thì nhìn tôi ánh mắt khác ngày thường, nhìn tôi như sinh vật lạ cho đến khi tôi an tọa bên cạnh.

Khẽ nghiêng qua nhìn cô nàng, gật đầu cười rồi thờ dài nằm dài xuống cái bàn, dằng về mệt mỏi và tự trách cái tính sĩ diện hão:

-Giờ thì vui rồi, này sao mời!

Tôi tăng lơ để mặc mọi việc xung quanh diễn ra, chỉ đến khi Dung khẽ vỗ vai tôi động viên, tôi mới vót vát được chút sinh khí cho buổi học đầu tuần.

Ngước đầu nhìn lên thì thằng Vũ cũng vừa tới lớp, vẻ mặt nặng nề u ám, trên sống mũi, băng cá nhân dán vắt ngang, làm cho vẻ lãng tử của nó pha chút bụi bặm. Mấy người biết chuyện thì nhìn nó rồi dón ánh mắt sang tôi:

“Tác phẩm của mày đấy”.

Điều đó khiến tôi càng cảm thấy có lỗi với nó, không biết về nó ăn nói sao với Ba Mẹ, và cũng chẳng biết nó cảm thấy thế nào với chuyện ngày sinh nhật có thằng tặng nó cú đấm trời giáng.

Nó lừ lừ, để chiếc cặp trên bàn đi thẳng xuống chỗ tôi, một tay giấu ra sau lưng, có lẽ là trả thù chẳng. Được thôi, cứ đánh đi cho hả dạ, và đồng thời lương tâm tôi cũng đỡ cắn rứt. Tôi đưa bàn mặt của mình lên, sẵn sàng nhận cú đánh trả của nó, coi như là công đạo, nếu xét về tính chất nghiêm trọng thì có lẽ nó phải đánh tôi mấy cú mới gọi là huê cả làng.

Cách tôi vài bước chân, bước vào tư thế thuận lợi để phát đòn, cánh tay đằng sau của nó đưa lên, tôi thần nhiên như không. Nhưng đó không phải là cú đấm, mà là cuốn vở Hóa đập thẳng đầu tôi:

-Kiểm tra!

Tôi ngạc nhiên đến nỗi giật mình, làm theo lời thằng Vũ răm rắp dù cho bối phận của tôi cao hơn nó một bậc. Nhận thấy có gì đó mình yếu hèn, tôi lấy lại sĩ diện, khẽ khoanh tròn vào đánh dấu 1 chỗ sai duy nhất, rồi đưa lại vở cho nó. Cho dù lúc đầu tôi định ghi rõ ra lỗi sai đó là gì. Bản chất của con trai nó vậy, vay cái gì trả cái đó, chứ không liên quan gì đến chuyện khác.

Nó nhận cuốn vở, rồi lẳng lặng trở về bàn. Vậy là sau bao nhiêu ngày phá được chút băng phong trên khuôn mặt thằng Vũ, nay có vẻ khối băng đó đang phục hồi và dày hơn trước kia một chút.

Cảm giác ray rứt của tôi dành cho thằng Vũ kéo dài khắp tiết học. Cảm giác hối hận và có chút gì đó thương cảm gì đó cho thằng bạn. Một thằng có vẻ cứng cỏi không quan tâm mọi thứ nhưng tôi cảm giác đó để bao bọc lấy một con người cô đơn, đơn độc. Tạo nên bức tường kiên cố để che giấu đi vẻ yếu mềm bên trong. Chấp nhận trở thành kẻ huyênh hoang, kiêu ngạo trước mắt mọi người. Trong lớp, nếu nói về người tiếp xúc nhiều nhất của nó là tôi, và cũng là người đầu tiên cho máu nó chảy ngay hôm sinh nhật.

Hai tiết Hóa trôi qua trong sự im lặng, bởi vì tôi không giờ tay, giờ chân thể hiện tài năng với thiên hạ nữa, nên bắt đầu mấy đứa khác bị tra tấn. Nhiều ánh mắt cầu cứu cái bàn ở giữa, với hai con người cứng cựa môn Hóa nhất đều bị từ chối. Tôi thì mãi suy nghĩ, hồn thăng lên mấy tầng mây, còn Nguyệt chỉ mỉm cười và có vẻ e dè cô dạy Hóa.

Cuối cùng, hai tiết ác mộng trôi qua với lời phê của cô giáo trong sổ dành riêng cho lớp chọn:

“Giáo viên chủ nhiệm nên có biện pháp với lớp”.

Giờ giải lao, mặc cho đám chiến hữu rủ tôi xuống căn-tin sau khi đã mời thằng Vũ, tôi uể oải nằm dài ra bàn, mặc kệ cho đám chúng nó giục ra sao. Tôi biết thừa cái âm mưu làm lạnh dùm này, nhưng thông cảm nhé, chuyện tao gây ra, tao tự giải quyết.

Nguyệt ngồi bên cạnh, có vẻ cũng không chịu đi chung với đám chiến hữu của tôi, nhìn tôi thờ dài:

-Sao, hối hận à!

-Ừ...mà sao biết?

-Chơi với nhau từ bé, có bao giờ thấy đánh nhau hay gây gỗ đâu....!

Mặc dù tôi đã đánh nhau hai lần khi Nguyệt vắng mặt, nhưng hầu như là bị ép. Lần thứ nhất là tay đôi thằng Huy vì bị chèn ép, lần thứ hai là bị xúc phạm cái tình bạn mới gây dựng- theo tôi nghĩ thế búp thằng Vũ. Còn mấy lần còn bé tí thì có đánh nhau, nhưng chỉ gọi là kỉ niệm thiếu thời thôi, không được tính.

-Ừ.....!

-Mà sao lại đánh Vũ!

-Tức thôi, vì nó cứ vô cảm trước sự quan tâm của mọi người.

Đối với Nguyệt, hầu như tôi chẳng thể giấu được điều gì, ngoại trừ cái vụ cơm trưa hôm nay.

-Hơ, con trai hay nhỉ!

-Ừ- Nói rồi tôi thả lỏng hai tay ra mặt bàn, nằm như một thằng bị đá đê vậy.

Nguyệt nhìn tôi, khẽ cười rồi quay qua lôi cái mp3 quen thuộc của tôi ra nghe Nhạc, vu vơ hát theo bài những ca khúc trong cái máy của tôi.

Đúng như linh cảm của toàn thể lớp, hai tiết sau là tiết Toán của thầy chủ nhiệm. Vừa lật cuốn sổ đầu bài lúc cuối giờ để ghi chú cho tiết học hôm nay, mặt thầy lập tức đánh lại trước dòng chữ của cô dạy Hóa để lại.

-Linh, đứng dậy!-Thầy tôi nghiêm nghị làm thằng bạn Vẹo luống cuống.

-Thế này là sao!

-Dạ.....thưa thầy!

Thằng bạn tôi trình bày đầy đủ lí do, kèm thêm “ bài khó quá” hi vọng thầy tôi giảm hỏa khí đang chuẩn bị bùng phát. Thầy tôi bình thường vui vẻ lắm, cũng hay pha trò, nhưng lại rất nghiêm nghị, khi nghe việc học tập của lớp sa sút.

-Rồi, giờ sẽ như thế này, bắt cặp học kèm!

Nói là làm, vậy là chúng tôi phải hoãn cái thời gian sung sướng được trở về nhà mà rảnh ngồi lại nghe thầy phổ biến. Ngoài giờ học, lớp tôi chia ra bắt cặp để kèm nhau học tất cả các môn, trước tiên là môn Hóa. Nhưng kèm theo hình thức kim tự tháp. Người học lực tốt nhất sẽ kèm cho ba bạn ở dưới học, và ba bạn ấy sẽ kèm cho chín bạn dưới nữa. Vừa tiết kiệm công sức, vừa có tính ganh đua. Năm mươi tám người, mười hai người một nhóm thì sẽ có năm nhóm. Nhóm còn lại sẽ phụ trách mười người.

Rồi lục tục tìm năm ứng cử viên đội trưởng: Tôi, Nguyệt, Dung, Linh Vẹo và Hà. Mấy thằng chiến hữu còn lại của tôi đương nhiên ủa vào nhóm tôi hết. Vì biết tính nết của nhau, và rõ học lực nên việc nhờ vả đỡ phải ngại và dễ dàng trong việc truyền kiến thức. Riêng Vũ thì thuộc nhóm thằng Hà.

-Em có ý kiến-Dung đứng lên.

-Sao vậy Dung?

-Em đề nghị đổi bạn Vũ sang nhóm của bạn T.

-Lý do?

-Vì bạn T cũng đang kèm cho bạn Vũ nên đưa luôn vào nhóm cho tiện ạ.

Trước ý kiến không thể chính vì mặt chuẩn, vậy là Vũ vào nhóm tôi, thay cho một bạn gái khác. Thầy tôi còn khéo léo kích động tinh thần bằng cách, bàn bạc với cô dạy Hóa cho lớp tôi thi đua. Và phân lại sơ đồ lớp dành riêng cho môn Hóa.

Tôi và nó đều thừa biết rằng cái ý kiến của cô bí thư lớp không chỉ đơn giản có thế, hẳn là Nàng muốn nhân cơ hội này để tôi và thằng Vũ có dịp tiếp xúc, xóa bỏ hận thù hôm thứ bảy do tôi gây ra đây mà.

Vậy là thằng Vũ trở thành tá tướng quân của tôi, cạnh hữu tướng quân Kiên cận. Còn lại các sĩ tốt bao gồm: Trang, Hương đù, Phong Mập, Tuấn Anh, Nhân đen, Bình boong. Coi như ưu thế vượt trội hoàn toàn so với nhóm khác, về tinh thần cũng như sự hưng hăng sĩ diện hão.

Bước ra về sau khi nói chuyện với Dung, tôi thầm cảm ơn Nàng đã tế nhị sắp đặt cho tôi có cơ hội ân đền oán trả với thằng Vũ. Tôi chỉ chờ nàng khuất sau nhà xe là ba chân bốn cẳng chạy ra bến xe Bus thực hiện cái nhiệm vụ chữ Hiếu với Mẹ mình.

-Nguyệt, ra đây nói nè.-Khéo léo tách thằng Nhân ra góc.

-Gi thế T?

-Ồ...Mẹ mình!

-Bác làm sao hả?

-Không, ờ...thì Mẹ mình muốn mời Nguyệt ăn cơm trưa!

Với tôi thì hơi khó khăn, chứ Nguyệt thì bình thường. Vì ít nhất hai gia đình cũng chơi thân và qua lại thường xuyên, hơn nữa Nguyệt cũng quý Mẹ tôi. Chỉ là trước giờ Nguyệt chưa từng một lần một mình dùng cơm với nhà tôi cả.

Khẽ dăm chiêu :

-Nhưng mà mình phải xin phép Mẹ mình đã!

-Ừ, vậy được, mình hộ tống về xin cô Ánh.

Thực lòng tôi cũng chẳng phải tốt bụng gì cả, chẳng qua là để giữ chữ Tín với Mẹ tôi nên mới phải hộ tống Nguyệt về nhà. Hiển nhiên cô Ánh đồng ý ngay tức khắc, lúc đi cô còn dặn dò tôi:

-Đi ăn rồi trả Nguyệt về cho cô nhé!

-Dạ, cô yên tâm, ăn xong cháu đuổi về liền.

Nguyệt đâm vào lưng tôi cái muồn bẻ lồng phôi. Cho chừa cái tật không hiếu khách. Ấy vậy không biết sao, đến nhà tôi, cô nàng lại bẽn lễn, đi sau tôi một khúc.

Đẩy cánh cổng gỗ phủ đầy dây leo theo kiểu về cổ xưa, Mẹ tôi đã ngồi ở phòng khách chờ từ lúc nào. Ban đầu Nguyệt còn khuất sau đám dâm bụt cao quá đầu người, tưởng thẳng con trai thất bại, Mẹ tôi đã phán xanh rờn:

-Chỉ được cái miệng là tài!

Tôi nhẩn mặt đưa tay lên miệng, khẽ làm dấu Mẹ đừng nói to tránh cho Nguyệt nghe được, rồi quay qua:

-Lẹ lễn, để mẹ chồng chờ cơm à.

Lại điệu bộ bẽn lễn đi nhẹ nói khẽ cười duyên, cô nàng đứng thật như cô dâu về ra mắt mẹ chồng vậy. Mẹ tôi nhìn thấy Nguyệt vậy thì nở nụ cười nhìn tôi ra vẻ vừa ý lắm.

Bữa cơm trưa đó, Mẹ tôi nói chuyện vui về hon thường lệ, bởi thường chỉ có hai Mẹ con nên đôi khi yên tĩnh mà ăn.

-Thằng trời đánh này lên lớp có nghịch không con?

-Dạ, hơi hơi ạ.

Mẹ tôi quay qua lườm tôi ngay, vì hiểu cái hơi hơi ấy thì thực tế nó như thế nào.

-Đấy, con xem từng này tuổi rồi mà như thằng con nít ấy!

Tôi tăng lơ gắp thức ăn cho hai người rồi rít, mặc cho Nguyệt cứ nhìn tôi mà cười tùm tùm.

Không hiểu sao, mẹ tôi lại xưng con với bạn tôi, vì bình thường toàn gọi là cháu. Không biết là tính kí hôn ước thông gia hai nhà, hay là vì tình thân coi Nguyệt như con cái trong nhà nữa. Khẽ nhìn mẹ tôi với ánh mắt hơi hơi bức bối vì toàn chê con trai trước mặt khách:

-Mẹ, ăn đi không nguội giờ!

-Không phải đánh trống lảng, Nguyệt chứ có phải ai đâu!

Lần này là hai đứa tôi nhìn nhau đỏ mặt, để mặc Mẹ tôi cười mím một mình. Thần thò và đẩy bắt ngờ với ngụ ý của những người lớn tuổi. Hai đứa tôi cầm cúi ăn hết bữa cơm mà tuyệt nhiên chẳng đá động gì nhau.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Cá Cược

Tôi và Nguyệt trầm ngâm, chẳng hiểu cái ý của hai bậc thân sinh có tính làm thông gia hay không mà toàn có những câu nói lẩn hành động đầy ẩn ý, kèm thêm nhiều cái nháy mắt mà hai đứa tôi đều không hiểu là muốn hiểu theo nghĩa nào.

Ngồi ngả lưng ở cái ghế ngoài phòng khách, tai vảnh lên nghe tiếng trò chuyện của Mẹ tôi với Nguyệt dưới nhà. Chẳng hiểu là hôm nay Mẹ tôi nghĩ cái gì, và có phải vui vì có Nguyệt không mà đuôi tôi lên nhà trên, chứ bình thường tôi phải rửa bát rồi.

-Rảnh cứ ghé nhà cô chơi nhé!

-Dạ, cháu biết rồi.-Nguyệt vui vẻ chào Mẹ tôi, chẳng hề có gì ngại ngùng như lúc đầu.

-T đưa Nguyệt về cho đảng hoàng!-Mẹ tôi nhắc nhở tôi nghiêm túc.

Chẳng hiểu cô Ánh với Mẹ tôi bàn bạc ẩn ý đến đâu, hay chỉ là ngẫu nhiên, người thì nhắc đưa đi toàn vẹn, người thì bảo đưa về cho lành lặn. Lắc đầu không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tôi đẩy cái cổng gỗ khép hờ, đưa Nguyệt xuống quán cà phê thẳng bàn ngồi.

-Hôm nay không biết có chuyện gì?

-Ừ, chẳng biết nữa?

-Hai bà Mẹ không biết đang làm cái gì đây!

Cả hai đứa đâm chiêu để cố tìm cho một lý do để giải thích chuyện bữa cơm hôm nay. Có nghĩ mãi nhưng chẳng đủ thâm nho để hiểu nổi tâm ý của hai người lớn, hai đứa tôi trở về chuyện học sinh thường nhật.

-Bữa trước, Dung với Nguyệt nói gì vậy?

-Lúc nào!

-Căn-tin đó!

-À...ừ...!

Nguyệt mỉm cười trước sự tò mò của tôi, khẽ nheo mắt ra ý chọc ghẹo, vì biết thừa rằng tôi muốn biết thực ra Dung muốn tìm hiểu gì ở tôi.

-Chỉ vậy thôi!

-Chỉ vậy thôi sao, vậy sao hai người....

-Hai người sao?

-Không, không có gì.

Vậy là đúng như dự đoán, Dung muốn hỏi Nguyệt về những kỉ niệm của tôi hồi nhỏ. Đó là những lần đi đá bóng đến tối mịt, hay những lần đi rước cô dâu, và cả lần đổi kem bằng ve chai. Cái tôi băn khoăn nhất là nếu Dung biết được như thế, ít nhất cũng phải có gì đó gọi là “ghen” đối với Nguyệt chứ, ấy vậy mà hai cô nàng này vẫn vui vẻ cười đùa với nhau, thật là nghịch lý hoàn toàn.

-Nghĩ cái gì đó ông tướng!

-Không, không có gì!

Buổi chiều hôm đó, kết thúc trong trận đá banh gay cấn tranh giải thường nhật giữa hai xóm. Tôi vẫn quần đùi áo số đúng chất, nhưng phải về bất gôn vì chân còn đau. Đúng là sinh ra chỉ có cái chân là linh hoạt, chứ tay chụp gôn thì tôi chịu. Bởi thế mà khi kết thúc trận đấu, bên xóm tôi thua tận sáu trái. Trận thua đậm nhất lịch sử đối đầu Derby Xóm.

Ngồi tựa lưng vào gốc cây quen thuộc, đưa ánh mắt ra ngắm chiều tà dương với Nhân đen và Nguyệt, cả ba đứa đều thả hồn mình hòa vào tự nhiên, thư thái. Gió vẫn thổi lùa vào từng thớ thịt mát rượi.

-Mây tím sao với thằng Vũ!

-Chẳng biết nữa!

-Mây không biết nữa là sao, mây tím khi nào xin lỗi nó.

Thờ dài và lảng tránh, hiển nhiên tôi biết mình sai, nhưng trong lòng cũng không thể tìm ra một cách giải quyết cho thỏa đáng. Chính vì thế tôi phớt lờ đi câu hỏi của thằng Nhân, cũng như phớt lờ đi tảng đá đè trong lòng. Thà rằng thằng Vũ nó trả lại những gì đã vay của tôi thì đỡ hơn là cách mà nó đang

thể hiện “chẳng có chuyện gì đáng để tâm cả”.

- Về đi!

Vắt cái áo ngang vai, phui mấy cọng cỏ may dính ở quần, tôi bước đi thẳng, chẳng chờ hai đứa bạn như bình thường.

- Thôi thì cố dạy nó cho bù đắp vậy!

Tôi nói khề qua kẻ rằng, ngay lập tức, tiếng nói bị gió cuốn đi. Hiển nhiên, lời tôi hứa không phải là lời nói gió bay, có vay có trả, huống gì thật sự tôi bắt đầu coi thẳng Vũ là bạn dần dần.

Vừa khề đặt cái balo xuống bàn, tính tốt lên chỗ Dung thì thằng Phong mập từ đâu đã bung chậu nước rửa tay, vừa chạy vừa la bài hải, làm nước bắn tung tóe ngay cửa lớp:

- Cháy, cháy nhà....!

- Ở đâu, cháy đâu, cả lớp tôi nhao nhao lên.

Anh em chiến hữu tôi xông ra ngay chỗ thằng mập, chộp lấy nó hỏi han vồ vập:

- Ở đâu, bao giờ, sao cháy?

- Tầng một, mới nãy, đẹp!

- Sao đẹp lại cháy?

- Gái.....gái đẹp.!. - Thằng mập thờ hồn hèn.

Cả đám chúng tôi hè thằng mập ra mà đánh, hóa ra thằng bạn đi múc nước có ngấm hay tắm tia được bé nào ở trên tầng một, chắc là khối lớp mười, nên mới tá hỏa cấp tốc về báo tin.

- Đẹp không? - Hường ù hăng giọng.

- Đẹp, tóc lá, khuôn mặt đẹp tuyệt vời nói chung là number... ó!

- Tự nhiên ó... number ó là gì - Hường ù cú đầu thẳng mập.

- Kia kia. - Thằng mập lấp bắp.

Cả đám nhìn theo ngón tay thằng mập chỉ ra phía cầu thang. Cô bé mặc đồ giản dị nhưng trông không kém phần xinh đẹp. Anh em ngỡ ngàng một, chứ tôi thì ngỡ ngàng tới mười. Hóa ra người mà thằng Mập tá hỏa lại là cô tiểu sư muội.

Đám bạn chẳng ai nói ai, xô đẩy để chọn góc độ nhìn qua hai cái cây thông trước mặt, để nhìn rõ dung nhan của Uyên. Cô bé vẫn vô tư ngồi nói chuyện với bạn tuyệt nhiên không biết gì về gần chục đôi mắt đang dán chặt từng hành động cử chỉ của cô bé.

Phải nói thật là tôi tiếp xúc với Uyên trước rồi, chứ không cũng phải há hốc mồm như tụi bạn thôi. Chỉ nhìn một cách vu vơ, tranh thủ nạp hình ảnh vào bộ não. Để tỏ vẻ rằng mình không phải là kẻ mê gái như chúng mày đâu.

- Giờ sao!

- Sao là sao?

- Thằng nào ra đầu tiên - Phong mập ồm ồm.

- Ra đầu tiên là sao?

- Ra làm quen rồi dẫn về đây, hoặc phải có thông tin về cô bé đó.

- Làm không công à - Tôi cười mỉm.

- Đưa nào làm được thì được anh em còn lại bao một tuần nước.

- Ok - Thằng nào thằng nấy cũng đồng ý.

Tôi không đại gì mà từ chối, hiển nhiên vì tôi và bé Uyên đã quen trước nên tất nhiên, nó cũng không nhẫn tâm hay mắc bệnh đăng trí để quên sự huynh của nó chứ. Yên tâm và nắm chắc phần thắng, cả đám dõi mắt theo thằng mập hăm hở đi ra ghế đá chỗ mục tiêu đang ngồi. Độc thoại được mấy câu, bé Uyên đã lác đầu quây quây. Cả đám chúng tôi ôm đầu cười lăn cười bò.

Thằng Hường và Linh vẹo cũng chẳng khá gì hơn thằng mập, cũng chỉ nhìn hơn được cỡ một phút, rồi cũng vác bộ mặt của kẻ bại trận về. Tôi lướt tôi.

-Ế mày, ráng làm cho tốt, không là mục tiêu giận về đó!

-Khéo lo, trùm tán gái đây!

-Mày mà không được thì hai kèo, trùm với boss cái gì.

Tôi cười mỉm và tức tắc đi về hướng ghế đá này giờ ba thằng bạn tôi đã phơi xác pháo. Chỉ có Uyên và một cô bé cùng lớp đang ngồi tán dóc. Tất nhiên tôi không dại gì mà làm lộ ra, tôi và ba thằng lúc này cùng một đám cá. Vừa bước chậm chậm qua mặt hai đứa nhóc, vừa vãi trời sao cho tiểu sư muội của tôi đừng mắc bệnh đăng trí.

-Sư huynh.muội nè!- Tôi chỉ chờ có thể thôi, mừng hùm trong lòng.

-Ồ, thật tình cờ và thật bất ngờ, Tiểu sư muội à!

-Hehe, tình cờ thật, sáng giờ toàn tình cờ-Uyên nói vu vơ thôi, chứ chẳng có ý nghi ngờ tôi.

Nhưng hề kẻ có âm mưu thường hay chột dạ, mồ hôi bắt đầu toát ra, lỗ con bé nghĩ rằng sư huynh đáng kính cùng một lũ với ba thằng lưu manh ban sáng, giận mà bỏ về là tôi tôi ngay. Khẽ hắng giọng:

-Tình cờ gặp thôi, tiểu sư muội chưa vào lớp sao?-Nói xong mới biết mình ngu.

-Còn sớm mà sư huynh, mười phút nữa. Huynh ngồi xuống đây với muội.

-À, ừ...cũng được!

Tôi vừa ngồi vừa nói chuyện và hỏi han Uyên, đồng thời giơ cái ngón tay number one về phía đám bạn. Chắc hẳn chúng nó phải gào rú, mà bực tức lẫn ganh tỵ với tôi.

-Huynh học mệt không?

-Không biết có mệt không mà người oải quá!

-Sao vậy Huynh?

-Chán học chứ sao!

Tiểu sư muội nhìn tôi một hồi lâu, phát hiện tôi cười mỉm, nụ cười ấy là nụ cười chiến thắng chứ không có ý gì khác.

-Huynh xạo muội quá.

Phải nói tiểu sư muội này tính cách có vẻ hơi hơi giống Nguyệt, vừa nó là đưa tay bụm vào lưng tôi liền.

-Ồ, mà sáng nay lạ lắm!

-Lạ gì cơ?

-Sáng nay có ba anh nào đó đến hỏi muội, người thì bảo là làm quen, người thì đến hỏi tên, người thì đến hỏi cái gì đó. Giờ muội gặp Huynh nữa.

-Ồi dào, mấy thằng.rảnh hơi ấy mà!

-Ừ, hi hi.

-Ồ, thôi Huynh về lớp, huynh quên mất làm trực nhật.

Chẳng chờ cô sư muội trả giá, tôi phóng chân tốt thẳng lên hành lang, tránh bại lộ hành tung. Cũng hơi hối hận vì chửi ba thằng bạn và đánh đồng mình vào loại rảnh hơi. Tí nữa thì bại lộ hết.

-Ngon lành mày!

-Ghê mày, trùm rồi.

Tôi cười toe toét, khai sạch sành sanh những gì tôi biết, tên, lớp, nhà, có mấy anh chị em.. Chỉ đủ để bọn bạn tôi thỏa mãn và không đa nghi vì sao biết nhiều thế. Giờ ngón tay Victoria ra trước khi nó bị bàn tay ai đó chụp lại, bẻ ngược ra đau điếng.

-Lại đi tán gái hả?

-Không, không, có đâu.....!

-Thế vừa nãy là gì?

-Có đâu, á, á.....rồi rồi, khai, xin khai thưa bà!

Dung nhìn tôi quắc mắt, ánh mắt sắc lẹm quét qua đám bạn, làm cho chúng khiếp sợ mà lui ngay, mở rộng khoảng cách, tránh xa người phụ nữ đang ghen.

-Giờ giải thích sao đây!

-Nhỏ thôi, lộ hết.

-Không nhỏ gì hết, tôi ghét cái thái độ!

-Con bé em họ thôi, mấy đứa này đòi tán.

Tôi chỉ tay vào đám bạn, hi vọng con tam bành sẽ được chia đều ra, anh em có hoạn nạn thì cùng gánh.

-Thật em họ không, Dung không tin lắm!

Hề hề, đổi từ Tôi qua Dung thì tôi biết lừa đã hạ ít nhiều, giờ ngay cái gọi là thủ đoạn ra bồi thêm mấy nhát.

-Chẳng ai lại ngu đi bỏ Tiên nữ để yêu người thường cả.

Đủ nhỏ để cho Nàng nghe, khuôn mặt Dung dịu lại, tuy rằng vẫn còn hơi giận:

-Lần này tha nhé, lần sau nữa là không xong đâu đấy!

-Biết rồi mà, không nghịch dại nữa.

-Ồ, giờ thì vào chỉ bài cho Vũ kia.

Theo hướng tay của Dung, Vũ ngồi ở chỗ tôi và đang hỏi bài Nguyệt, chắc chờ tôi lâu quá đây mà. Lắc đầu than than khổ với nàng vì không biết xử sự sao với thằng đề tự này ra sao. Nàng chỉ nhẹ nhàng cười:

-Cái gì tới rồi cũng tới, đi vào đi nè.!

Ừ thì thôi vậy, cái gì tới rồi sẽ tới, đề tự, sư phụ tới đây!

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lóp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Mr.xin Lỗi

Dung đẩy tôi vào lớp và gửi vào tôi ánh mắt kiên định lẫn cổ vũ, tôi hít một hơi dài, đi về cái bàn nơi mình. Vũ và Nguyệt cùng ngược nhìn tôi, Nguyệt mỉm cười rồi tiếp tục chỉ tiếp bài cho mấy đứa bên cạnh, để lại tôi với thằng Vũ chết đứng nhìn nhau. Khẽ đứng dậy, nó định bước ra trả lại chỗ ngồi cho tôi.

-Ồ, ngồi xuống đi....!

Nó vẫn đứng đó, chắc tưởng nghe nhầm:

-Đề Nguyệt chỉ hết bài đi!

Tôi dùng chính cái kiểu trông không để nói với nó, nhưng ít nhất với chính bản thân mình, coi như là sự nhượng bộ nhất định, thằng Vũ cũng cảm thấy vậy, và Nguyệt cũng hiểu tính tôi cũng biết vậy. Cô nàng mỉm cười và nói với Vũ:

-Cứ ngồi xuống, mình chỉ bài cho bạn rồi làm gì thì làm!

Tôi nhìn Nguyệt ra vẻ cảm ơn, và chăm chú nhìn vào thằng Vũ. Nó không hề tự cao tự đại trong chuyện học, hề có gì không hiểu, hay gặp dạng chưa học là nó hỏi ngay, không chần chừ. Gặp thằng sĩ diện hão như tôi thì xong lâu rồi, giấu dốt cho bằng được.

Trống đánh vào học, thằng Vũ không còn lí do nào để ở lại, bước qua tôi trở về chỗ ngồi quen thuộc của nó. Chỉ khác là trước đó nó có quay lại nói với Nguyệt:

-Cảm ơn Nguyệt nhé!

Ngồi xuống cạnh Nguyệt, tôi khẽ vỗ vai cô bạn:

-Thích nhé, có người cảm ơn kia!

-Xia xia, bình thường mà!

-Bình thường sao đỏ mặt!

-Chọc quê thì đỏ thôi!

Tôi cười được một chút trước khi trải qua hai tiết học tiếp theo trong đau khổ. Chỉ khi nào trống đánh nghỉ giải lao thì tôi mới thả lỏng các cơ đã căng cứng vì tập trung. Thả rằm cái lưng dựa vào bức tường mát lạnh đằng sau lưng, khẽ nhắm mắt nhìn Dung từ đằng sau.

-Cho em gặp anh T ả!

Cả lớp chúng tôi đổ dồn ra cửa, nơi tiểu sư muội của tôi đang đứng, cuốn sách vật lý được hai cánh tay ôm gọn trước ngực. Biết ngay là con bé đến hỏi bài, chẳng ngờ là nó dạn đến nỗi thế này thôi.

Lục đục đi ra trong tiếng xì xào của đám bạn:

-Ai xinh vậy mà?

-Ai vậy? Bé nào vậy?.

Dung khẽ nhìn tôi, nhú mày, nhắc tới lời cảnh cáo buổi sáng. Tôi lạnh xương sống vừa đi vừa một hai khẳng định:

-Em họ tao!

-Em họ tao, tao làm mai cho mày nhé !

Phải vất vả lắm trước mấy lời nói kéo lại hỏi han, tôi đứng ở cửa lớp, Uyên khẽ dịch ra đằng sau, ít nhất cũng có mấy cái song cửa che bớt mặt cho đám lớp tôi đỡ ồn ào.

-Có việc gì vậy em?

-Là gì?-Uyên khẽ nheo mắt.

-Ồ...tiểu sư muội!

-Hờ hờ, xuống hỏi anh bài Lý này!

Khóa lớp 10 sau chúng tôi học chương trình cải cách, nói chung là theo yêu cầu của Bộ giáo dục thì nhiều cái sẽ được thêm vào, nhiều cái sẽ được bớt ra. Nhưng nói chung là kiến thức thì bổ sung, chẳng thế mà cuốn sách nó to ra hơn sao. May mà Lí tôi học cũng cứng, tuy không thể một tay che trời như Hóa nhưng cũng thuộc loại đáng gờm nên dễ dàng chỉ chỗ khúc mắc cho tiểu sư muội.

Phong mặt từ đầu tốt ra, giả bộ hỏi han tôi, nhưng thực chất thì tôi biết rõ, bằng chứng xác đáng nhất là mặt nó dán chặt lên khuôn mặt của sư muội tôi, mặc cho con bé mặt mũi đỏ gay ra vì ngại.

-Ồ, anh này sáng.....

-Sáng sao.....ơ?-Tôi giật mình.

Phong mặt cũng giật mình, nhanh tay giật cuốn vở trên tay tôi, biến vào lớp, quay mặt sang Kiên cần nói chuyện, chứ chẳng dám quay lại ngắm Uyên nữa. Lộ mất mảnh rồi cái thằng ranh con.

Uyên đưa mắt vào lớp tôi bắt gặp Hường từ cạnh cửa sổ, Linh vẹo lớp trưởng bàn cuối cùng, quay lại đưa con mắt lưu luyến nhìn tôi:

-Á à, vậy là sáng nay....!

-Không huynh không liên quan!

-Không liên quan, chưa đánh mà khai nhé.!

Thôi xong, một phút lỡ miệng mà hại cái thân, kiểu này chắc là bị ăn quả giận rồi.

-Dám đem muối ra làm trò nghịch, huynh được lắm

-Không,.....ờ, chẳng qua.

-Hờ hờ, nhớ đó, muối sẽ trả đũa.

Nói rồi cô bé quay lại về phía cầu thang bước xuống sân trường, sau khi để lại tôi một nụ cười nham hiểm. Ít nhất cũng không giận tôi là được.

-Kịch.....ào!

Hai tiếng động rất nhanh, kẻ bên nhau làm tôi phải quay đầu lại. Chỉ thấy một cảnh tượng như vừa trải qua cơn đánh nhau kịch liệt vậy. Áo tiểu sư muối ướt sạch một bên, đất văng lên làm bẩn một bên. Chẳng lẽ thằng Hà lớp tôi đi múc nước cho giáo viên rửa tay hai tiết sau, chẳng hiểu thế nào mà lại va phải Uyên. Nó đang long ngóng chờ Uyên dậy.

-Sao không em? Anh.....

-Dạ, không sao, nhưng áo bẩn mất rồi, ướt nữa.!

Dang tay bên phải bị ướt, Uyên nhìn nó với vẻ khó chịu. Càng làm thằng Hà ghệt mặt ra, dù trước đó có vẻ đã bị sắc đẹp Uyên công phá ít nhiều.

-Ồ, anh xin lỗi, tại anh không để ý.

-Dạ không sao...!

-Anh xin lỗi nhé...!

-Em đã nói không sao rồi mà!

Uyên khẽ phui mấy bụi bặm bám bên áo, vẻ mặt đang bồn chồn không biết tính sao. Tôi đi xuống cầu thang dẫn xuống chỗ tai nạn, hỏi han cho có lệ, rồi nháy mắt thằng Hà. Nó nãy giờ đứng chết trân, chẳng để ý tôi ra hiệu cho nó.

Uyên khẽ chào hai đứa tôi rồi đi ra ghế, chắc là lại chỗ mấy đứa bạn. Tôi huyếch nhẹ lên thằng Hà :

-Cởi áo khoác này ra!

-Làm gì?

-Làm gì nữa, cởi ra!

Nó làm theo như cái máy, nhưng mà chỉ đúng như tôi bảo, chứ không biết làm gì tiếp theo nhìn tôi bồn chồn.

-Chạy theo đứa áo cho nó!

-Thôi, tao ngại lắm!

-Ngại gì lạ lên.

Cuối cùng, tôi đưa Phật phải đưa đến Tây thiên, chạy theo Uyên và gọi với cô bé lại.

-Ế, chờ huynh!

-Gi á huynh?

-Muội mặc vào!

Uyên khẽ nhìn rồi khoác cái áo vào, vẻ mặt hình như ưng ý lắm.

-Của ai vậy?

-Của thằng lúc nãy nó va vào muối đó!

-À, của anh Xin Lỗi!

-Anh Xin Lỗi?

-Hi hi, anh ấy tên gì vậy huynh.

-Hà! Sao vậy?

-Nhấn với anh ấy muội cảm ơn nha!

Nói rồi cô bé cười tươi như hoa, cộng thêm đôi môi tươi tắn, như một cái gì ấm áp và sáng chói, phần nào xua đi không khí âm u của bầu trời tháng tám Tây Nguyên.

-Xong rồi đó!

-Ừ, ừ....cảm ơn mày nhé.

Tôi nhìn thẳng bạn ngẩn ngơ ngấm về phía ghế đá sân trường mà mỉm cười, chắc có lẽ sét đánh rồi. Thiên lôi gõ sét tình trùng ngay thẳng bạn Xin Lỗi của tôi rồi. Và thiên lôi thường đánh nhiều mục tiêu, nên giờ tôi cũng bị sét đánh ngay cửa lớp:

-Cô bé xinh quá ha!

-Ừ, cũng tạm tạm.

-Vậy mà tạm tạm, xạo!

-Vì có người đẹp hơn nữa cơ, tí nữa biết.

-Là ai?

-Đã bảo tí nữa biết cơ mà!

-Không nói là giận á!

-Tí về soi gương là biết!

Tôi cười hi hi trước nụ cười hơi ngại ngùng của nàng. Cho dù những lời hoa mỹ đó có như thế nào thì nó cũng một phần diễn tả nên cảm xúc thật của tôi, và điều đó ít nhiều cũng làm cho Dung biết rằng, với tôi Nàng vẫn là cô nữ sinh đẹp nhất trường cấp ba này.

Nàng khẽ cười và dựa vào lan can, còn tôi thì chống tay xoay mặt ra hướng sân trường. Người ta thường bảo khi yêu hai người cùng nhìn về một hướng, tôi không đồng tình lắm, vì giờ rõ ràng là hai hướng mà yêu thương vẫn ngập tràn đầy thôi.

Nàng lặng im cười và chỉ cười, hầu như lúc nào cũng thế, trừ khi giải quyết mâu thuẫn hay giận hờn gì đó mới có thể nói nhiều với nhau được, còn lúc bình thường thì đa số là cười, không biết cười vì mình không thể lớn để nói chuyện với nhau hay cười vì quá hạnh phúc.

-T này, chuyện của Vũ...

-Ồ, đang đau đầu không biết giải quyết sao...!

-Cứ để tự nhiên được không?

-Cũng không biết nữa, vì chỉ còn cách đó thôi, tính Vũ....nó tự kỷ sao sao ấy.

Nàng nhìn tôi rồi khẽ cười:

-Ừ, không như ai đó, cái miệng dẻo quẹo.

-Đâu có bình thường cơ mà!

-Còn chối nữa sao!

-Đẻo quẹo với cô nương thôi.

Hai đứa tôi giỡn với nhau thì bất gặp ngay thẳng Vũ đang đi về hướng lớp. Thằng này thiêng thật, nhắc là tới. Điều đáng ngạc nhiên là đi bên nó là Ngữ Yên, cô bạn lâu nay tôi ít gặp. Và điều trái với tự nhiên nhất là cái cảnh hai người đang nói chuyện thân mật với nhau, không hề có sự e ngại như tôi thường thấy mấy lần trước. Phải chăng thằng đệ tử đang theo bước thầy nó tìm hồng nhan tri kỷ và đã thành công.

Nó tiễn Ngữ Yên rồi lững thững đi về lớp. Chạm mặt hai đứa tôi ngay ngoài cửa. Khẽ gật đầu chào rồi lặng lẽ lướt qua.

Chẳng hiểu vì sao, tôi lại gọi giật nó lại:

-Vũ, nói chuyện xúu đi!

Đây là lần đầu tiên tôi yêu cầu nó nói chuyện riêng, phải chăng mọi chuyện đang đi đúng hướng tự nhiên của nó. Thăng Vũ khẽ gật đầu, Dung biết ý cũng chào hai thằng tôi rồi đi vào lớp sau khi vỗ vào vai tôi để tiếp thêm động lực.

-Giải quyết hết đi nào!

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Cuộc Hẹn Lúc 9H

Thăng Vũ lững thững bước theo tôi ra cạnh cái ghế đá gần lớp tôi nhất, có lẽ ở đây phong cảnh không đẹp và nó cũng chẳng ồn ào để cuốn hút các học sinh khác vào đây ngồi. Trơ trọi và cô độc, nhưng nó là chiếc ghế đá thích hợp cho câu chuyện sắp diễn ra.

Ngồi xuống chấp hai tay nâng cằm lên, tôi cũng chưa phải biết mở miệng bằng cách nào, còn thăng Vũ hiển nhiên vẫn kiệm lời như bình thường.

-Ồ chuyện hôm trước...!

-Chuyện gì?

Câu nói của nó làm tôi như bị cái gì đó chặn ngang ở cổ, khó cho một từ một câu nào được thốt ra. Có lẽ là nó còn giận, hoặc là quá vô cảm để không thèm để ý đến vụ việc vừa rồi.

-À, ờ...bữa sinh nhật, tao...hơi nóng!

Nó vẫn im lặng, để mặc tôi đọc thoại một mình:

-Tao, ờ...xin lỗi mày.!

Nó vẫn lặng im mà không có một cái gì đó gọi là phản ứng, từ những cử chỉ nhỏ nhất, hay cả trên khuôn mặt lạnh tử của nó. Kiểu như câu xin lỗi nó đã chuẩn bị để nghe lâu lắm rồi vậy. Với một thằng con trai có tính sĩ diện như tôi, và hầu như những đứa con trai ở lứa tuổi đó, mở miệng "xin lỗi" là một điều gì đó quá xa xỉ. Bởi tính háo thắng, xin lỗi tức là thừa nhận mình sai, thừa nhận mình kém cỏi, nên mặc nhiên nó chẳng bao giờ được thốt ra, nhất là giữa một thằng con trai với một thằng con trai.

Ấy vậy mà, cái hạ mình của tôi cũng chẳng đổi được một tí cảm xúc của thăng Vũ, nó vẫn lặng im nhìn và thờ dài. Cuối cùng nó quay sang để lại một câu, như này giờ chắc nó đấu tranh tư tưởng:

-Ừ, không sao, tao quên rồi.!

-Ừ, vậy thì tốt.

Nhẹ lòng dù kết quả không tốt đẹp như tôi mong muốn, dù thăng Vũ vẫn còn băng phong mối quan hệ vốn đã tốt đẹp hơn một chút. Tôi mừng rỡ trong đầu nó sẽ chửi tôi vài câu, kẻ lể lí do và cuối cùng đồng ý làm lành, vui vẻ hơn trước. Nhưng không, đó không phải là phong cách của người lạnh tử, của thằng đệ tử tôi quen.

-Mày vào đội banh chứ?-Tôi mở lời với nó.

-Đội banh?

-Ừ, tao thấy mày đá hay mà!

-Không, tao không đá!

Hơi bất ngờ trước câu trả lời của nó, vì một người đá banh khá như nó, lại chăm chỉ để học nghề từ anh trai, chẳng có lí do nào nó từ chối cả. Vậy lí do là gì?

Tất nhiên tôi cũng chẳng dám hỏi nó về cái lí do đó, sợ rằng nó lại bảo không quan tâm, còn tôi không kiềm chế được để lại bực nó mất. Thờ dài vì chiều mộ huyệt nhân tài, tôi ra giọng tiếc rẻ:

-Bao giờ mày muốn đá thì nói tụi tao!

-Ừ, tao biết rồi, hi vọng sẽ là thế!

Rồi nó cũng trầm ngâm. Hai thằng theo đuổi hai suy nghĩ khác nhau, chẳng ai nhìn ai lấy một câu. Ít nhất cũng đủ hiểu rằng lời xin lỗi đã được nói ra, nó chưa đủ để xóa bỏ bức tường im lặng bấy lâu, nhưng ít nhất cũng làm cho bức tường đó lung lay. Chỉ cần sau này có gì đó tốt đẹp hơn thì nó sẽ là tiền đề cho sự phá vỡ bức tường đó để thiết lập sợi dây tình bạn.

-Á.....em trai!

Tiếng nói vọng từ phía bên của tôi, khỏi phải nói tôi cũng thừa biết là ai rồi, cũng đã lâu lắm rồi chưa gặp lại, vậy mà cái điệu bộ thân quen ấy đã xóa nhà đi tất cả.

-Chị đi đâu vậy?

-Mời chị nước đã rồi hãy hỏi!

Tôi chỉ biết lắc đầu cười khổ, giờ cái đồng hồ báo hiệu cho bà Nữ tặc biết rằng chỉ còn ít phút nữa là tôi phải vào lớp, không thể la cà như bà được.

Khẽ gật đầu và chào thằng Vũ, trước khi nó lặng lẽ đi về lớp, trả lại không gian riêng cho chị em tôi. Tôi chỉ kịp gọi vói theo nó:

-Mày có gì khó hiểu hỏi tao, không cần hỏi Nguyệt, chung nhóm mà!

Nó quay lại, và bất ngờ cười:

-Tao biết rồi!

Tôi ghệt mặt ra, này là sao nhỉ? Hạ mình xin lỗi nó không thêm nói gì, giờ nói có câu đã cười rồi, lạ thật.

-Cậu nhóc đó là ai thế, nhìn đẹp trai quá vậy!

-Chị thích không em giới thiệu cho?

-Xì, chị mà thêm....!

Bà chị trề môi nguyệt dài, ngồi xuống chỗ thằng Vũ vừa để trống:

-Hôm nay chị lên trường lấy tài liệu của thầy pho-to cho lớp học thêm, đang tính đi về thì gặp em!

-Hè hè, gặp em để bắt nạt à!

-Xì, đang hè, có cái gì đâu mà bắt!

Bà chị Nữ tặc vẫn thế, tính tình bình thường thì vui vẻ, phóng khoáng, nhưng lúc có chuyện cũng tâm tư, tế nhị lắm. Bộ mặt bình thường ấy hôm nay trong đẹp hơn hẳn.

Hai chị em tôi chỉ kịp trao đổi mấy thứ đơn giản trước khi tiếng trống trường báo hiệu vào học lại vang lên. Trước khi đi chỉ kịp bàn bạc cái hẹn:

-Thứ 5 hai tiết, vậy học ở cổng trường nhé!

-Dạ, rồi!

Chỉ nói thế thôi, bà chị nữ tặc vẫy tay, cười tươi tiễn tôi vào sống tiếp hai tiết đầu khổ. Lâu lắm rồi mới gặp, công nhận bà chị Nữ tặc của tôi trông có vẻ đẹp ra, rất năng động nữa.

Mãi nhìn chị Xuyên nên tôi chỉ kịp bước vào lớp trước thầy giáo tôi hai bước chân. May sao thầy tóm hụi cái cổ áo không thì thầy ném tôi ra ngoài lớp mất. Hai tiết học đó, không dám gây rối hay chọc ghẹo, vì thân đã mang tiền án tiền sự mất rồi.

Hai ngày hôm sau trôi qua trong sự im lặng và hồi hộp chờ đợi của tôi với cuộc hẹn với chị Xuyên. Quan trọng hơn, là phải cẩn trọng với Dung. Có nhiều thứ họ thường chia sẻ với người mình yêu thương, nhưng riêng tôi thì tôi ngược lại, giấu sao Nàng không biết thì càng tốt, đơn giản không phải vì tôi không tin Nàng, hay lo sợ Nàng không tin tôi, hay tình cảm của tôi dành cho nàng không đủ lớn, mà là không muốn Nàng suy nghĩ nhiều. Cảm thấy lo lắng khi tôi đi với người con gái khác, người mà ít nhiều có tình cảm với tôi.

Hai ngày học, thằng Vũ cũng đến nhờ tôi chỉ nó học Hóa như thường lệ, tôi tin rằng chắc nó cố gắng nỗ lực nhiều. Nhiều cái nó hỏi, ngay cả tôi cũng phải im lặng suy nghĩ toát mồ hôi mới giải đáp được cho vừa lòng thằng đệ tử cầu toàn này. Tuy việc xin lỗi nó chưa trọn vẹn, nhưng ít nhất từ cái bộ mặt băng phong, nay tiến triển tình bạn giữa hai đứa ít nhất không lệch đường ray như trước. Tình bạn xây từ hai phía mà. Cái an ủi nó đến giờ này có lẽ là tình cảm của nó với Ngữ Yên được tiến thêm một bước mới, có lẽ vì thế mà nó hay cười hơn thường lệ. Và việc nó với Ngữ Yên thình thoảng vẫn đi cùng nhau là một minh chứng.

Khẽ mơ hồ suy nghĩ giữa trận bóng giao hữu lớp tôi với lớp mười. Có lẽ hôm nay gác lại, để hẹn gặp với chị Xuyên. Lí do thì tất nhiên đã chuẩn bị trước, cái chân của tôi, mặc dù đã cử động lại bình thường, nhưng ai biết đây là đâu. Có chăng thì chỉ thắc mắc sao thằng Linh cũng chán thương mà sao giờ nó

đã khỏe như voi thế kia rồi.

Đúng 8h30 trống kết thúc hai tiết học nhàn hạ thứ 5 vang lên, cả lớp tôi ủa ra toán loạn. Hội chiến hữu đá banh nhanh chóng vây quanh tôi để bàn bạc như thường lệ. Nhấn tâm tôi cất ngang khí thế:

-Chân tao đau, xin phép về trước!

-Giì mày, đau gì, đá đi.

Sau một hồi nỉ nèo, về mặt giả bộ lần đã cố gắng hết sức của tôi không thuyết giảm, chúng bạn chuyển qua bắt tôi phải đi cổ vũ.

-Thôi, tao mà xem khác gì bị tra tấn, để tao về đi, mệt quá!

Thế là qua ả thử nhất, đến ả Mỹ nhân mới là khôn khổ, Nguyệt thì không nói gì, nhưng chỉ nhìn tôi với ánh mắt nghi kỵ, còn Dung thì:

-Sao không đá banh?

-Chân đau nè!

-Ồ lại xem với Dung, đi, đi mà!

Anh Hùng khó qua ả mỹ nhân, nhưng hôm nay rõ ràng tôi không thuộc người anh hùng, chân tiểu nhân đành phải giờ dọn dẹp đèo queo:

-Thôi, hôm nay mệt quá, cô nương xem một mình đi. Bữa nào hồi phục, tại hạ sẽ đá hết sức cho cô nương cổ vũ.

Dung phịu má, về không vừa lòng, miễn cưỡng để tôi về, nhưng không quên với theo.

-Nhớ nha!

Tôi lắc đầu cười khổ, có khi giấu giếm điểm điểm như thế này, bại lộ ra thì vô phương bào chữa. Nhưng lúc này tôi cần gấp chị Xuyên hơn bao giờ hết. Đơn giản tôi cần lời khuyên của chị cho vụ thằng Vũ. Ít nhiều chị Xuyên cũng đã tư vấn cho tôi, và chị cũng nhiều kinh nghiệm. Đã lâu lắm rồi hai chị em tôi cũng chưa đi chơi cùng với nhau.

Đảo dác chờ ở cổng trường thêm 15', thêm 15' vượt ải, cuối cùng chị Xuyên cũng có mặt. Bà chị Nữ Tặc cột tóc đuôi gà, để luồn qua cái nón lưỡi trai jean phá cách, quần jean và áo sơ-mi ca-rô sọc đỏ làm tôn lên vẻ nữ tính nhưng không làm phai đi nét quyền rũ.

-Mới từ nhà thầy ra này!

-Em tưởng chị quên!

-Giờ đi đâu đây, bà chị?

-Ăn kem nha!

Vậy là tôi đành mặc cho bà dẫn đi lòng vòng qua mấy con hẻm, để tới cái nơi bà gọi là “thiên đường mát lạnh” của riêng bà chị này. Cái chân giả đau của tôi lần này thì đau thật bởi phải đi xa quá, mỏi nhừ.

Thở dốc và tận hưởng những miếng kem mát rượi, bà chị Nữ Tặc nhìn tôi và cười.

-Lâu lắm mới nhìn được em!

-Bận rộn mà chị!

-Trông vẫn xấu trai như mọi khi, chẳng đẹp lên được miếng nào.

-Ồi giào, đẹp trai có mài ra ăn được đâu, xấu chút cũng đâu có sao.

Tôi để mặc chị nhìn tôi, cảm cúi thương thức cái ly kem đã voi gần một nửa. Sự nhớ tới cái mục đích của tôi lúc đầu:

-Chị Xuyên, em hỏi chị này!

-Giì hả?

Tôi kể một mạch chuyện của tôi với thằng Vũ, tất nhiên là trừ cái chuyện vì Ngữ Yên mà khiêu chiến, rồi tôi đánh nó ra sao, giờ như thế nào. Bà chị ngồi im nhìn tôi gật gù.

-Lạ, đúng lạ!

-Lạ gì cơ chị?

-Chị nói tính Vũ đó, cứ cô độc và thấy tủi thân thế nào ấy.

Đúng là bà chị tâm lý, chỉ sơ qua cũng đoán được tính thẳng Vũ hình như có cái gì đó khác thường, cái mà tôi phải qua một tháng mới đúc kết được. Khẽ ngồi im chờ nghe lời tư vấn tiếp theo.

-Em cứ để mặc đi!

-Mặc là sao?

-Là tự nhiên đó!

Tôi lắc đầu ra dấu không hiểu, bà chị khẽ bóp mũi tôi, lắc lắc:

-Ngốc thế, là cứ để tự nhiên, lời xin lỗi nói rồi, cứ tự nhiên như bạn bình thường, đối xử tốt với bạn bè thì bạn sẽ quý lại.

-Nhưng mà em đối xử tốt trước rồi còn gì?

-Không cho đi mà muốn có à!

Chị nhìn tôi và cười, đầu óc lúng búng trong cuộc đúng là chẳng bao giờ bằng người ngoài cuộc được. Khẽ cười và đồng ý. Hai chị em tôi tán dóc đến tận trưa.

-Chị với Huy dạo này sao rồi!

-Hi, vẫn thế, nhưng đã đỡ hơn!

Chị Xuyên vẫn như thế, bao dung và tế nhị. Chẳng bao giờ chị nói về những điều buồn bã của mình với ai. Có lẽ chị chỉ thích là nơi người ta trút tâm sự để rồi chính mình giải đáp. Cách sống vì người khác ấy làm cho bà chị đối diện tôi thêm phần đáng tin cậy.

Tôi vẫy tay chào chị và chuẩn bị bước qua bên trạm xe bus chờ xe về. Vừa canh me dòng xe cộ đang trốn tránh cái nắng giữa trưa, vừa nhìn chị Xuyên đang đứng đó nhìn tôi, bất chợt môi chị mấp máy, tiếng của chị hòa trong con gió đầu đầy khẽ lướt qua tai tôi, đọng lại trong trí óc:

-Xuyên về nha T!

Special chap: Những ngày tháng đó

Khẽ đặt bút, cố gắng nắn nót từng chữ, dù cho trước giờ, chữ viết của tôi cũng được đánh giá là “giống chữ con gái”. Chỉ mỉm cười nhìn những dòng chữ mình sắp đặt bút viết trong cuốn sổ lưu bút của từng đứa bạn trong lớp. Ba năm qua, tính tình tôi vui vẻ và hòa đồng, cho dù thân thiết với đám chiến hữu, nhưng cũng nhiều bạn thích nói chuyện với tôi. Và giờ tôi biết viết gì đây, ba năm cùng lớp, à, chính xác hơn là hai năm rưỡi, kỉ niệm quá nhiều mà chỉ gói gọn trong một trang giấy trắng.

-Viết ít thôi cho bạn khác viết, nhớ viết đẹp đẹp nha!

-Ừ, mình nhớ rồi!

Khẽ đưa ánh mắt từ dưới lớp nhìn lên, tôi càng yêu cái bàn cô độc ấy, cái bàn trước giờ tôi thường than trách, giờ lại mang cho tôi một cái nhìn tổng quát về những người bạn sắp phải xa nhau.

Ngoài trời, nắng vẫn gắt, nhưng nó cũng chỉ là một gam màu phụ để tôn nên vẻ đỏ rực của những bông hoa phượng, ve vẫn kêu râm ran. Đặt những dòng chữ đầu tiên.

“Ve kêu phượng nở khắp sân trường

Sắp phải xa rồi bạn thân thương

Còn nhớ bàn ghế sách vở ấy

Bây giờ mỗi đứa sắp một phương”

Khẽ mỉm cười và đặt thêm một dòng tái bút:

Thằng T này yêu những người bạn cùng lớp.

Cố gắng đặt thêm một ký hiệu mặt cười, tôi mỉm cười và trả lại cuốn nhật ký lớp yêu thương cho mấy đứa bạn. Thở dài và tựa lưng vào tường, hay tay trước ngực, đảo mắt cố ghi nhớ những hình ảnh này.

Nó không có những giọt nước mắt như thời chúng tôi học cấp 2, đơn giản mọi người đều cố mang về mặt vui vẻ, giấu đi nỗi buồn vùi vùi bên trong. Cố gắng nói với nhau những câu ân tình, những lời chúc cho đường đời sắp tới.

Bỗng nhiên bản nhạc Cry on my Shoulder vang lên từ cái máy mp4 của ai đó. Khóc trên vai anh, hay khóc trên vai tôi, hay khóc trên vai bạn, như thay lời muốn nói cho tất cả. Cả lớp tôi bỗng chợt im lặng, lắng tai nghe giai điệu vang lên. Và rồi không khí chùng xuống, chỉ còn những ánh mắt nhìn nhau, ngân ngấn nước mắt.

Khẽ nhấp máy môi khi bản nhạc kết thúc, lần này là một bài thuần Việt:

-Giờ chia tay đã đến rồi bạn ơi, mới đây thôi ta còn với nhau.....!

Chẳng hiểu tôi đào đâu ra cái can đảm ấy, và rồi những người bên cạnh nghe tiếng hát của tôi và hát theo, cuối cùng cả lớp tôi hòa cùng giai điệu. Ừ, sắp chia tay rồi. Vẫn mãi là bạn nha những thành viên lớp tôi, cái nôi nôi đường tâm hồn đẹp đẽ tuổi học trò của tôi, cái nôi nuôi tôi với những rung rinh đầu đời.

Giờ giai điệu ấy chuyển qua bài hát nói vòng tay lớn. Cả lớp tôi đồng lòng, khước mắt ngân ngấn nước, sống mũi cay cay.

Những xích mích, những lần cãi vã nay không có là gì khi tình bạn lên ngôi. Và tôi vẫn ngồi đó, như một người trầm lặng, ngắm nhìn những người bạn mặc đồng phục của tôi lần cuối. Mai chúng ta không phải đến trường, mai chúng ta không được ngồi cạnh nhau, mai chúng ta không phải trả bài, không kiểm tra. Và chúng ta đã cùng nhau kết thúc cấp 3. Cái kết ấy là chương mở cho một cuộc sống mới, những thay đổi mới, nhưng quan trọng, chúng ta mãi là bạn.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Tình Bạn Hay Tình Yêu

Khẽ gạt đầu và chào lại bà chị đang nở nụ cười tươi hơn cả nắng giữa trưa, vui vẻ băng qua đường, xém chút hôn vào xe tải. Thở phào nhẹ nhõm, và nở nụ cười, trước khi nó vụt tắt lúc giáp mặt Nguyệt và Nhân.

-Đi đâu?

-Ồ, đau chân đâu đã được đâu-Nguyệt nguyền dài lờm tôi!

-Ồ thì.....!

Sau một hồi bị tra khảo, thêm chút hờn dỗi vu vơ, lẫn nịnh bợ, tôi thật thà khai sạch sành sanh sự việc vừa diễn ra. Nhân đen thì nhìn tôi với ánh mắt “ăn lê, bỏ bạn một mình”, còn Nguyệt thì chỉ nhìn tôi tùm tùm cười.

Tôi tăng lờ kiểng cho mình một không gian khác. Một không gian chỉ chứa đầy ấp cái câu nói cuối cùng của chị Xuyên.

-Xuyên về nha T!

-Xuyên về nha T!

-Xuyên về nha T!

Không hiểu sao bấy lâu nay, bà chị ấy vẫn mở miệng một hai:

-Em trai!

-Em trai!

Nay lại đưa tôi lên, nâng cao địa vị, cho tôi già trước tuổi để có thể xưng ngang tên với chị. Nhưng có lẽ với tôi đó là một điều gì đó khó khăn. Đơn giản thôi, từ lúc đầu tình cảm của tôi dành cho chị Xuyên vẫn như là một người chị, dù đôi rằng từ Chị trong định nghĩa lúc này cũng có vài lần rung rinh, trước những nụ cười, trước khuôn mặt đẹp, trước cái cảnh tà áo dài trong nắng.

-Vẫn gọi chị thôi!

Tôi kết một câu cầu thả, vì chiếc xe bus quen thuộc cũng vừa thẳng trước cái trạm cách quán nước tôi ngồi có mấy mét.

Leo lên xe, mở tung cửa sổ, cho gió lùa vào xóa rỗng đi trí óc. Có lẽ đó là cách hay nhất lúc này.

Việc học hè của tôi trôi qua trong êm đềm, của những trận đá banh sáng thứ năm, những buổi Derby xóm vào hàng chiều bên cái sân cạnh hồ, và vẫn hạnh phúc với Dung. Cô thiên thần bé nhỏ của tôi. Đám anh em chiến hữu của tôi vẫn như vậy, đứa độc thân thì vẫn độc thân, đứa giống tôi như thằng Kiên thì cũng như cũ vẫn tình cảm với Trang lắm. Chỉ có thằng Hà, Mr Xin Lỗi của bé Uyên, tiểu sư muội của tôi là có khác. Chắc nó là ngoại lệ.

-Sao, giờ muốn tán tiểu sư muội tao hả?

-Mày hỏi ngu thế? Tao nói ra rồi còn gì.

Thằng Hà sừng cò với cái giả ngu của tôi, muốn đập tắt ngay cái trò thiếu ý thức, đồng thời ngo ngoang canh me xem có đứa nào biết không.

-Gọi tao tiếng sư huynh!

-Sư, sư cái búa chứ sư, lẹ đi!

Tôi háng giọng, uống ngụm nước ngọt thằng bạn mời, thoang thoang mùi hương trầm, “của chùa” mà. Bắt đầu kể các thông tin tôi biết được cho cu cậu nghe. Bình thường thì tính nó ồn ào chẳng khác bao nhiêu với tôi, vậy mà giờ im lặng lắng nghe, lâu lâu gật gù.

-Thế thôi hả?

-Chứ mày đòi gì hơn nữa!

-Tưởng mày biết nhiều lắm.

Tôi nổi sùng với thằng bạn, tôi mới gặp thì làm sao biết cái thể loại sư muội tôi thích như là : màu sắc, món ăn, phim ảnh, âm nhạc....cho thằng bạn tôi biết chứ.

-Vậy thôi, sau này tao biết gì thì tao giấu, đừng năn nỉ tao.

-Áy, áy, từ từ, uống nước, uống nước.

Nó lại trầm ngâm, chắc đang lên kế hoạch cưa bé Uyên. Để mặc tôi tha hồ kêu snack ra nhâm nhi.

Có lẽ bé Uyên cũng có tình cảm với thằng Hà, bởi lẽ thỉnh thoảng khi tôi “chơi chiêu” kể về thằng Hà trước mặt là cô bé nghe một cách chăm chú. Thỉnh thoảng có hỏi thêm một cách tế nhị. Chứ nghe về mấy thằng chiến hữu khác thì hững hờ lắm, cứ sốt ruột hỏi về Mr-Xin Lỗi thôi. Chắc có lẽ tôi sắp trở thành ông mai rồi.

Thằng đệ tử chính thức của tôi, trong tháng tám ấy cũng trở thân thiết với nhóm tôi hơn, và nhất là tôi. Tuy không dùng một cái thành thành viên của hội, nhưng cũng dần dần từng bước từng bước một. Đúng là không đánh nhau thì không trở thành bạn.

-Hồi đó mày đánh tao đau quá!

-Đánh không đau thì đánh làm gì!

Nó khẽ cười, vẻ mặt điềm tĩnh chắc là đang nhớ về buổi sinh nhật đầy kỷ niệm. Tranh thủ cơ hội, tôi hỏi tình cảm của nó với Ngừ Yên tới đâu.

-Sao rồi, đồ chưa?

-Gi đồ!

-Cây hồng hàng xóm!

Vừa nói tôi vừa hếch cằm về phía bảng tên a10. Hiểu ý nó thở dài:

-Bạn thôi!

-Xạo mày, thấy thân thiết lắm mà!

-Không tin thì thôi!

Nó nói xong bỏ tôi lại giữa cái ban công trống trơn, cu cậu đi thẳng vào lớp.

“Ngại hả mày, lớn rồi còn!”

-Lại ngấm gái hả?

Giọng nói quen thuộc, từ một gương mặt đến nỗi quen thuộc. Quen thuộc vì tôi vẫn gặp hàng ngày, cũng ở trong kí ức của tôi 24/24, và tất nhiên đó là của Nàng. Người mà tôi không hề biết chán khí ngắm nhìn.

-Không, có gái nào xinh hơn cái người vừa nói chứ!

Chẳng cần xoay đầu lại, tôi chậm rãi nhìn cây bàng ngoài sân. Khoảng trời trống cạnh đó kết hợp lại như một bức tranh. Bức tranh yên bình đến lạ thường.

Khẽ chống tay và đứng cạnh tôi, nàng cũng đang ngắm bức tranh ấy. Hai đứa tôi chỉ nhìn khẽ qua nhau và cười. Nụ cười ấy là điều tuyệt nhất với hai đứa tôi.

-Mệt không?

-Có làm gì đâu mà mệt!

-Xạo, chạy cả ngày hôm qua rồi!

-Ở đâu? Dung có chạy đi đâu đâu!

Chỉ vào đầu tôi, ý muốn nói nàng chạy trong tâm trí tôi cả ngày rồi, cái này tôi học mót trên mạng, giờ đem ra áp dụng thực tiễn thôi. Khẽ đánh vào vai tôi và nàng bỏ đi vào lớp, trên khuôn mặt còn nguyên vẻ bối rối, và hẳn nhiên sẽ có một nụ cười. Vâng, tôi chỉ nói những lời hoa mỹ với người tôi yêu, cho dù nàng biết đó là sự khoa trương, nhưng đương nhiên vẫn sẽ hạnh phúc.

Con mưa tháng tám đột ngột xối cái nóng của ngày hè về một bên. Ở nơi mảnh đất đỏ Bazan này chỉ có hai mùa, khô và mưa. Tháng tám giao mùa, con mưa không báo trước, đổ xuống, nhốt mười tháng chiến hữu đang ung dung họp mặt bữa cuối hè ở căn-tin. Sân trường vắng lặng. Lác đác vài học sinh về muộn kẹt lại ở mấy tầng trường học.

Qua cái cửa sổ căn-tin duy nhất không có song cửa, tôi nhận ra một dáng vẻ quen thuộc. Ngừ Yên đang đứng đó, đưa tay hứng những giọt mưa, cảnh tượng ấy thật đẹp.

-Tao,.....đi vệ sinh cái!

Nói là đi liền, tôi chạy băng qua khoảng sân trường nối từ căn-tin đến cái cầu thang gần nhất, những hạt mưa lấm thẫm im hần lên chiếc áo trắng. Con mưa ấy thật mát về dễ chịu.

-E hèm!

-Giật cả mình, lại đi hù Yên!

-Hi hi, lâu lâu mà!

-Ừ, lâu rồi!

Phải công nhận, lâu rồi tôi với Ngừ Yên không có thời gian nói chuyện với nhau. Thình thoảng gặp mặt cũng chỉ cười và hỏi han vài câu cho qua lệ. Với cô nàng thì sao tôi không biết, nhưng với tôi thì dễ hiểu thôi. Bạn bè đông vui, thêm cô vợ từ nhỏ trở về, lại có Dung bên cạnh. Nên Ngừ Yên vô tình bị phủ mờ đi trong tâm trí. Giờ có lẽ là lúc tôi với cô nàng được nói chuyện thoải mái.

Mưa vẫn rớt tí tách, và Ngừ Yên vẫn đưa tay hứng những giọt mưa rớt xuống từ khoảng trời mây đen. Tôi học theo, thò tay ra, hứng nước mưa, nhưng không thả nó xuống, mà tạt vào mặt. Tỉnh táo và mát rượi.

Xoay lưng vào ban công, vẫn nhìn Ngừ Yên. Cô bạn của tôi vẫn hiền dịu, vẫn cái tính cách ấy, ở bên Yên tôi cảm thấy tâm trạng mình thật nhẹ nhàng. Nếu Dung là nắng, thì Ngừ Yên sẽ là mưa. Đừng nói mưa buồn, mưa làm con người ta có thời gian tĩnh tâm, có thời gian ngẫm nghĩ nhiều điều.

-Mai nghỉ rồi, sắp vào học chính rồi!

-Ừ, sắp vào học chính, mà cũng chẳng có gì khác nhau mấy nhì!

-Ừ, cũng chẳng khác nhau mấy!

Không cười, không nói gì, hai đứa tôi chỉ nhìn những giọt mưa rơi. Mưa hôm nay đẹp đến lạ thường.

-Yên với Vũ sao rồi!

-Sao là sao?

-Thì thấy hai người thân hơn!

-Hi hi, bạn.....là bạn!

-Không tin lắm!

-Không tin điều gì, không tin Yên thích Vũ hả!

-Ừm! Tuy muốn điều đó xảy ra, nhưng vẫn không tin lắm!

-Haha, T già rồi!

Tôi ngờ người trước câu trả lời của Ngữ Yên. Khẽ cười để xem nàng nói gì tiếp theo.

-Yên với Vũ là bạn thì mới thoải mái vậy chứ. Bởi vì.....!

-Vì sao? Nói nghe coi, hứa không nói ai đâu....!

Yên nhìn tôi, mặt đỏ lại. Vài cọng tóc ướt nước mưa, khẽ đùa nghịch ôm đôi má gọi lên về bên lên:

-Vì Yên thích người khác!

-Ái chà, ai vậy...T biết không?

-Không cho. Biết để làm gì!

Tôi lặng im, ừ mình biết thì cũng thế, không thì cũng thế, có gì đâu. Khẽ cười, chỉ tiếc cho thằng Vũ, chắc nó cũng cố gắng lắm để khỏi buồn vì không đạt được ý nguyện hơn một năm qua.

-Mưa đẹp ha T!

-Muốn biết đẹp hay không, có một cách !

-Cách gì?

Chỉ chờ có thế, tôi chụp tay cô bạn, kéo ra giữa khoảng sân trường. Trên trời, mưa vẫn rả rích, hai đứa tôi bắt đầu chìm trong cơn mưa. Miệng vẫn cười, Ngữ Yên dang hai tay đón những giọt mưa. Và thỉnh thoảng đẩy tay, vẩy những hạt mưa vang qua người tôi.

-Thế này mới đẹp!

Vậy là ngày học hè cuối cùng cũng kết thúc. Trong cơn mưa tháng tám, không phải Dung, mà là Ngữ Yên, tôi với cô nàng đang đứng dưới mưa, để xem mưa đẹp đến đâu. Mưa chảy xuống mặt, khẽ vuốt mặt, tôi nhìn Ngữ Yên. Hàng lông mi cao vút ấy vô tình đọng lại những giọt nước mưa. Chúng gom nhau lại, khẽ rớt xuống khi đủ nặng. Trông như một người con gái đang khóc vì hạnh phúc, hoặc như đang trút bỏ tâm sự.

Đám anh em chiến hữu của tôi cuối cùng cũng phát hiện thằng T đang làm gì. Chúng òa cả ra, chẳng thèm cất sách vở. Thi nhau hò hét, đá những vũng nước dưới sân trường. Hò nhau ra mà giã gạo. Cuối cùng nắm tay nhau thành vòng tròn, xoay xoay, chụp tôi và Ngữ Yên vào tâm. Vui quá nhỉ, mưa ơi!

-Về nhé!

Khoác cái áo khoác trong cặp lên cho Ngữ Yên, tôi vẫy tay nàng khi cơn mưa vừa tạnh. Cô nàng nhìn tôi và mỉm cười. Vẫy tay chào lại trước khi tôi phải chạy đua để kịp cái xe bus đang bấm còi báo hiệu sắp tới trạm ẩm ỉ.

Tôi và Nhân đen lên xe bus trong ánh mắt khó chịu của nhân viên. Hai thằng cũng biết ý, để mặc mấy cái ghế trống chờ khách lên, đứng ở cánh cửa sau. Hai thằng vuốt những giọt mưa vẫn còn sót lại và cười hề hề. Đôi khi phải trẻ con, thì cuộc sống này mới có nhiều sắc màu và niềm vui, phải không thằng bạn?

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lóp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Thường Dân

Mấy ngày nghỉ trước khi vào học chính thức của tôi diễn ra vô cùng nhàm chán. Từ sáng bữa nào được mẹ tôi kiên trì đánh thức thì dậy

sớm ngồi coi tivi nghe nhạc, bữa nào tôi kiên trì cố thủ trong chăn thì ngủ nướng đến trưa. Nấu cơm trưa, lên ngủ rồi chờ trận banh tôi. Tối đến thì lên phòng khách xem phim.

Tôi cầu cho ngày khai trường diễn ra nhanh chóng, chứ ở nhà thực sự cảm thấy quá buồn bã. Không được tán phét cùng đám chiến hữu, không được trò chuyện với Ngữ Yên như bữa trước, không được cãi cọ với chị Xuyên, và đặc biệt hơn là không được nhìn thấy Nàng. Khẽ đung đưa cái móc khóa hình đồng xu nàng tặng, xoay tròn và xoay tròn. Nhanh lên nào thời gian.

Sáng 5-9 vui vẻ, tươi trẻ áo trắng ngồi sáng tới trường, tôi dậy từ sớm, tản bộ qua lối đi cũ tiến ra trạm xe bus. Cờ đỏ sao vàng được giăng bay phấp phới. Mấy em nhỏ trong xóm, nô nức đùa giỡn đi học. Có cả những thằng nhóc bị mẹ nó nắm tay lôi đến trường. Tiếng khóc, tiếng cười vang động cả con đường.

-Chà, T lớn ghê cháu!

-Dạ, cô đưa em đi học à!

-Ừ, nó đang khóc rống đây này!

Tôi nhìn thằng nhóc đang ôm cái robot siêu nhân, tay kia bị mẹ nắm nên nước mũi tèm lem. Hắn là sau này lớn lên, và có một thiên thần luôn chờ ở lớp như tôi, thì đảm bảo nó sẽ là học sinh chăm đến lớp nhất.

Khẽ xoa đầu thằng nhóc và bước ra trạm xe. Ngày đầu tiên của lớp 11, phải đi học sớm, không thì đông cả năm mất.

Quả là không khí ngày khai giảng có khác, đông vui náo nhiệt. Trên sân trường trống vắng lúc hè, đây áp những tốp người đang hí hửng bắt chuyện với nhau, sau mấy ngày xa cách. Ai cũng quần áo mới tinh, mặt mũi háo hức.

Nhanh chân bước về cái phòng học độc quyền cả sáng lẫn chiều, tôi lấy ngay cái ghế chào cờ, nhanh chân đặt gần chỗ nàng ngồi, vui vẻ bắt chuyện ngay:

-Lâu quá rồi chưa gặp!

-Mới có năm ngày thôi mà T!

-Năm ngày với T là quá dài rồi!

Nàng khẽ cười và kỉ niệm tôi một cái véo ngang hông. Đồng thời tạm biệt tôi, vì cán bộ lớp phải lên đầu hàng ngồi dự lễ khai giảng.

Đám chiến hữu sau năm ngày không gặp cũng hồ hởi ôm vai bá cổ nhau như cách xa mấy năm trời. Lâu lâu nổi hứng chỉ tay về mấy bạn gái xinh xắn, dịu dàng trong tà áo dài gần đó. Đúng là đánh chết cái nết không chừa “hám gái thấy sợ”, bạn bè đúng giống tính nhau ghê.

Khẽ quay qua chào Nguyệt mới tới, tôi cũng thực sự ngỡ ngàng. Từ hè tới giờ, lần đầu tiên thấy Nguyệt mặc áo dài, cũng là lần đầu tiên trong đời tôi thấy cô vợ duyên dáng đến vậy. Chiếc áo dài trắng tinh khôi tôn lên vẻ đẹp nữ tính, càng hợp với mái tóc lá và khuôn mặt xinh xắn. Khẽ cười trước cái nhìn há mồm của tôi. Đến ngay cả thằng chồng từ thuở bé tí coi trường tắm mưa còn vậy, huống gì là đám con trai mấy lớp khác.

Lễ khai giảng năm nào cũng vậy, chỉ là tuyên bố năm học mới và phổ biến học tập, cũng như đặt ra thành tích và cuối cùng kết thúc bằng lời chúc năm học mới tốt đẹp kèm theo tiếng trống khai giảng. Chứ học sinh ở dưới tôi cam đoan, chẳng ai lọt được chữ nào vào tai. Ai ai cũng rì rào nói chuyện. Đám chúng tôi thì khỏi nói rồi, lớp bên cạnh 11a10 cũng hăng hái lắm.

Trong đám học sinh hàng xóm, kẻ tôi lưu tâm nhất là Minh An. Nó là lớp trưởng lớp bên, cán sự lớp đáng lẽ phải lên ngồi trên, ấy vậy mà nó lại tót xuống giữa hàng lớp nó để ngồi. Trên hàng tôi hai hàng. Và người ngồi song song với nó là Ngữ Yên. Thằng Minh An cứ quay sang bắt chuyện, nhưng hình như Ngữ Yên không thích lắm. Vì thỉnh thoảng cô nàng quay đi nhìn về phía tán cây, hoặc vô tình quay xuống lướt qua tôi và khẽ cười. Có lẽ là thế, hoặc do tôi tưởng tượng.

Thực lòng tôi không thích thằng lớp trưởng kẻ bên lấm. Nó nham hiểm và hơi đều giả trong mắt tôi làm sao ấy. Nói trắng ra, nó có thủ đoạn như tôi nhưng không bao giờ dám thừa nhận mình là tiểu nhân như tôi, và đương nhiên nó không quân tử như thằng Vũ, phong cách khác người khiến người khác nể phục. Nó là sự tổng hòa của hai thằng sư đồ nhà tôi, tạo nên một bộ mặt Ngụy Quân Tử. Vì thế Ngữ Yên tăng lờ nó cũng đúng thôi. Điều đó làm tôi hả lòng hả dạ, coi như Ngữ Yên trả thù dùm mình vậy.

Quả thực thiếu sót nếu không kể tôi cô gái ngồi ngang hàng với Ngữ Yên là Quỳnh. Từ lúc đi chơi hè từ Nha Trang về tới giờ, có lẽ nhận ra sự quan tâm đặc biệt dành cho tôi nên tôi tăng lờ, hầu như chẳng bao giờ bắt chuyện. Hiếm lắm vào tình thế bắt buộc, tôi phải à ừ cho qua chuyện. Chính bởi sự lạnh nhạt ít nhiều của tôi cũng khiến cho cô nàng chuyển đối tượng qua thằng Vũ. Thôi thì coi như trò đỡ dùm thầy, thằng Vũ cũng ậm ừ cho qua chuyện. Chắc cũng khó chịu với kiểu cách nói chuyện, cũng như hành động đưa tay đẩy kính đẩy học giả của cô bạn “tung tung” truyền kì lớp tôi.

Nếu đúng ra, có lẽ tôi sẽ mai mối cho Quỳnh và Minh An một cặp, trở thành cặp đôi hoàn hảo và thích hợp với hoàn cảnh. Cặp đôi có ấn tượng xấu trong mắt tôi.

Lễ khai giảng kết thúc, cắt đứt những câu chuyện trên trời của đám bạn. Đùn đẩy nhau vác ghế vào lớp, chúng tôi lững thững tản bộ về phòng học mới của lớp mình.

-Năm học mới rồi, cố gắng lên cả lớp!

-Vâng ạ!

Lớp chúng tôi hào hứng đáp lại lời kêu gọi người người học bài, nhà nhà học bài của thầy.

-Như năm vừa rồi, ban cán sự lớp đều hoàn thành công việc tốt, thế nên giữ nguyên. Ai có ý kiến gì không?

Hiển nhiên ai cũng hài lòng về dàn cán bộ lớp tôi, và nhất là tôi, khi có thằng bạn thân là lớp trưởng, cô thiên thần riêng tôi làm bí thư. Một người làm quan cả họ được nhờ, chẳng đại gì chơi công bằng với mấy bạn trong lớp, tôi gạt đầu tán thành lia lịa. Đám chiến hữu cũng gạt theo như con rối, chỉ trừ một người.

Cánh tay Linh Vẹo dơ lên, có vẻ có gì đó :

-Thưa thầy, em có ý kiến!

-Gì vậy Linh!

-Dạ.....em...em!

-Có gì khó nói vậy à!

-Dạ, em...không làm lớp trưởng đâu thầy!

-Hả?

Cả lớp tôi há mồm ngo ngác một, chứ đám chiến hữu của chúng tôi thì ngo ngác mười. Cứ tưởng thằng bạn đang mê sảng, Phong mập thúc nó:

-Điên mày!

-Kệ tao!

Tôi trầm ngâm nhìn nó, rồi lại đưa mắt, chờ thầy nói Không với cái ý kiến ý cò của nó.

-Sao lại nghĩ?

-Dạ, tại em không làm tốt , nên cầm bạn khác thay!

Thầy tôi đầm chiêu một hồi và cũng có vẻ xiêu lòng trước cái nhìn kiên định của thằng Vẹo.

-Vậy giờ cả lớp đề cử cho thầy ba cái tên xứng đáng làm lớp trưởng!

Lọt vào danh sách ba người hiển nhiên vẫn là thằng Vẹo, kế đến là Kiên, và cuối cùng là thằng Hải. Trước giờ trong lớp Hải là một người trầm tính, khá gương mẫu và ít nói. Hoàn toàn trái ngược với phong cách của tôi. Nên ít có cơ hội để nói chuyện hay tiếp xúc. Vậy mà không ngờ rằng nó lại được phiếu bầu cao nhất. Chắc có lẽ lớp tôi chiều lòng thằng Linh.

-Hải, tân lớp trưởng mới lớp ta!

Nó đứng lên không hề có chút gì đó ngại ngùng, cũng không sợ sệt hay từ chối. Nó mỉm cười và chấp nhận, nụ cười của một kẻ chờ thời và mẫn nguyện với chiến thắng. Phải rồi, lớp trưởng mà, quyền sinh sát trong tay, có gì mà không tự hào cơ chứ.

Xong bên bộ máy nhà nước, chuyển qua vấn đề chính trị. Các cử tri nô nức lựa chọn mặt đẹp để gửi vàng. Ba cô gái được lọt vào vòng tổng tuyển cử bao gồm: Dung, Nguyệt và Quỳnh. Kết quả là Dung nguyên chức cũ, Nguyệt làm ủy viên, và Quỳnh làm phó bí thư. Không hiểu đứa nào bầu cho Quỳnh tung tung này không biết.

Hiển nhiên đám anh em chúng tôi, ngoài Linh vẹo và Kiên cận còn tí đạo mạo, chứ các thành viên còn lại đều thuộc loại bày trò nên chẳng ai có chức vụ gì cả, cũng chẳng ai dám mạo hiểm đặt bộ mặt của lớp vào tay của chúng tôi. Giờ Linh Vẹo còn xuống chức. Nhóm chúng tôi cũng chỉ biết tự an ủi nhau với chức Lớp phó lao động giành cho Hường Đù và chức cờ đỏ dành cho Kiên cận.

Cuối cùng là sơ đồ lớp giữ nguyên như hồi học hè. Tuy muốn ngồi cạnh Dung, nhưng ngồi cạnh Nguyệt cũng là được rồi, tôi không ý kiến. Chỉ chờ thầy vừa bước ra khỏi lớp và an hem chúng tôi gò cổ thằng Linh vẹo xuống căn-tin.

-Ngồi xuống, anh em xử mày-Hường đù quát thằng bạn.

-Từ từ, ghê vậy!

-Sao mày không làm lớp trưởng nữa?

Tôi từ tốn hỏi nó, chắc là do nhiễm cái kiểu nói chuyện của thằng Vũ đệ tử.

-Ồ, chán thôi..!

-Mày là cánh chim đầu đàn, là niềm tự hào của anh em, là đại ka của toàn lớp, sao lại từ bỏ !

-Thế nên tao mới chán!

-Hờ-Cà lù chúng tôi mắt tròn mắt dẹt, chờ câu giải thích tiếp theo của nó:

-Này nhé, lớp trưởng phải gương mẫu này nọ đúng không, cái gì cũng tác phong, nói chung là biết hi sinh.

-Ừ, đúng!

-Thế nên tao không được nghịch, không được nói chuyện, và cực nhất là mỗi lần tụi mày có tội tao đều phải gạt tình thân mà xử tội đúng không?

-Ừ đúng!

-Vây là trao gánh nặng cho thằng Hải, giờ tao nhẹ gánh rồi còn gì, không chúc mừng tao đi, mấy con gà này!

Ngơ ngác nhìn nhau, thằng Kiên khẽ vỗ vai chúng tôi, đưa li chúc mừng nó, chúc mừng cái “rót chức” của thằng bạn.

Sáng hôm sau, lớp chúng tôi bước vào học buổi đầu tiên của lớp 11. Cũng chứng kiến luôn đợt thay máu quyền lực lớn nhất trong lịch sử. Thằng Hải hình như quyết tâm lắm, thế nên 15’ nó cầm hẳn một tờ giấy A4, đứng giữa lớp đọc lại nội quy, vi phạm tăng hình phạt, rõ ràng làm lạm dụng quyền lợi, cái gì mà đi muộn trừ năm điểm thi đua, rồi phạt luôn cả ngày trực nhật chứ.

-Bạn T có ý kiến gì không?-Nó tóm cái vè mặt khó chịu của tôi.

-Theo Hải mình có ý kiến gì?

-Bạn cứ nói, nếu bạn khó chịu, con trai mà, có cần phải chối thế không!

Cả lớp tôi quay lại nhìn tôi, không khí bắt đầu nóng dần lên. Tức rồi đấy, chọc ai không chọc, chọc ngay ôn thần.

-Ồ, nói gì được, thiết hản cả cái bảng quân luật kia cơ mà!

Nó cúi xuống nhìn cái tờ giấy A4, không hề có gì đó bối rối, nó giờ lên vẻ tự hào lắm.

-Cái này sao?

-Thế Hải nghĩ sẽ quản lí lớp được với cái đồng này à!

Nó xì mặt, lần này thì không còn nhẹ nhàng hoặc giữ ý khi nhìn tôi nữa, Dung nhìn tôi và lắc đầu, ý như đừng cãi nhau hay phản pháo thằng lớp trưởng nữa. Nguyệt cũng kéo kéo tay áo của tôi, ra dấu ngồi xuống.

Nhưng có lẽ đã muộn, cái dòng máu hiếu thắng đã bốc lên tận đỉnh. Bình thường chắc có lẽ tôi chả có ý kiến, ý cò gì, đây nó lại đây vào tôi trước, lại còn dám nói tôi không nghĩa khí, chối bay chối biến trước mặt lớp tôi.

-Thế bạn T, bạn chuyên vi phạm sẽ có ý kiến gì đây!

-Vâng tôi vi phạm, nhưng cái đồng luật ấy ở đâu ra vậy, của thầy làm hả. Là lớp trưởng thì cũng chỉ là người quản lí lớp thôi, đâu phải là người ra luật, quyền hạn to quá vậy, tôi vi phạm luật nhưng nắm rõ luật đấy nhé!

-.....!

-Thưa lớp trưởng, em hết ý kiến, thế nhé!

Bữa học đầu tiên, ấn tượng về thằng lớp trưởng mới có lẽ không tốt, và mối quan hệ của tôi với nó đã có ấn tượng khó phai ngay từ bữa đó, thế nên chúng tôi mới nhớ thằng Hải đường nào, mặc cho nó ngồi trước mặt như cái răng ra mà cười.

Khẽ cốc đầu tôi phụng phịu, Nàng hờn dỗi:

-Gan ha, cãi cả lớp trưởng!

-Thường thôi!

-Thường gì mà thường!

-Thế chẳng lẽ tán đồng cái đồng vớ vẩn kia của nó.

-Không đồng ý mà, nhưng giải quyết cái gì cũng có nhiều cách, đừng để mất hòa khí của lớp!

-Dạ, vâng, nhớ rồi cô vợ!

-Cái gì, nói lại coi, ai thèm, xì!

Nói rồi nàng bỏ tôi ở lại ban công. Vậy là lớp 11 rồi đó, lớn hơn được một chút, vậy mà vẫn hiểu thẳng như thuở nào. Khẽ cười và lắc đầu, biết sao được, vì đó là tôi, thằng T của 11a11.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Lớp Trưởng Mới

Ngày đầu tiên bắt đầu đi học, tôi hào hứng lắm. Dù cho khối 11 học chính khóa và buổi chiều. Ấy vậy mà chẳng biết khó ngủ hay do hào hứng quá, mà sáng nay đang phải chạy dốc đuổi theo cái xe bus. Bình thường nó bò như rùa ấy, vậy mà không hiểu sáng nay tài xế ăn gì mà lái xe vèo vèo. Bảo hại tôi phải chui cái song sắt hàng rào bên hông tường luôn người, đi từ trong bãi giữ xe. Trước ánh mắt ngỡ ngàng của cô soát vé, chẳng biết tôi đi đường nào vào.

May sao, theo thông lệ, thường thì tuần đầu tiên. Các lớp sẽ được đẩy lên để trực chấm điểm thi đua. A1 trực A2, A3 trực A4.....thế nên hiển nhiên 11a10 sẽ trực 11a11. Nói trắng ra là Ngừ Yên chấm thi đua tôi.

Khẽ gật đầu chào nàng bối rối, cô nàng khẽ nhìn quanh rồi khoát tay đẩy tôi vào lớp học. Coi như có người quen làm quan có khác, chứ không thì giờ này tuần sau trực nhật cho ốm rồi. Cúi đầu cười tươi cảm ơn Ngừ Yên lia lịa. Nếu mà gặp Dung, chắc là cho tôi đứng ngoài, hoặc ghi tên tôi vào sổ rồi, còn Nguyệt thì sẽ bao che cho tôi, nhưng sẽ bắt tôi bao nước vậy. Đùng y chóc tôi dự đoán, Dung đưa ánh mắt hơi khó chịu nhìn thẳng con trai đi học muộn, là tôi đây làm cho tôi thấy áy náy.

Ài mỹ nhân qua nốt hai vòng, tưởng đầu xuôi đuôi lọt rồi. Vui vẻ thành thói quen vẫy tay thằng Linh Vẹo:

-Ê, lớp trưởng đừng ghi tao nhé!

Thằng Linh Vẹo mặt đần thối, xát muối vào người tôi:

-Mày quên tao từ chức hôm qua rồi à!

Sực nhớ ra hôm qua xảy ra những gì, thằng bạn tôi từ chức ra sao. Và tôi gây hấn với quyền lực mới thế nào. Giờ mới thấy rằng mình trách cái thằng Linh vẹo dở hơi, tự nhiên từ chức làm gì là đúng.

Sát khí đằng sau tôi nổi lên, cách tôi hai bàn, khỏi cần quay đầu lại cũng biết là ai. Tôi thần nhiên đi về chỗ.

-Mới năm học mới bạn đã đi trễ!

-Mình có muốn trễ đâu!

-Bạn vi phạm còn ăn nói ngang ngược à?

Nó sững sờ và to tiếng trước, để cho cả lớp quay lại nhìn hai thằng con trai, một nóng máu đứng ở bàn, một nhõ nhõ đang đeo cặp chưa kịp về chỗ.

Chợt nhớ ra cuốn ứng xử giao tiếp của ba tôi, tôi từng đọc qua. Có chiều cười không phải lúc nào cũng tốt. Hiển nhiên tôi biến tấu cho nó phù hợp với hoàn cảnh. Chỉ cười và nhõ nhẹ đáp lại:

-Vâng, bạn gương mẫu, còn mình vi phạm. Mình vi phạm thì bạn cứ ghi đi!

Thằng Hải lớp trưởng diện máu trước cái nhõ nhõ và nhẹ nhàng của tôi. Nó càng tức và quát to hơn nữa. Híc, ụt hết cả mặt thằng Long con ngồi cạnh. Bình thường ít tiếp xúc, tưởng nó ít nói, ai ngờ mới cho thêm gia vị “lớp trưởng” nó đã nhảy lên thành ăn to nói lớn rồi.

-Cái mình nói là ý thức!

-Ý thức mình bị gì hà, lớp trưởng!

-Bỏ ngay kiểu nói đấy đi!

Hết sức bình tĩnh, tôi khẽ mỉm cười và đưa tay ra, kiểu như kẻ ngu xin nghe ý kiến cao nhân vậy. Hóa ra trong mắt lớp tôi, này giờ thằng vi phạm thì không sao, chứ người quản lý vi phạm đang tự làm xấu đi hình ảnh của mình. Hề hề, nghệ thuật giao tiếp mà, ai hơn người đó ăn vậy.

Nó cũng nhận ra, giọng bắt đầu hạ hòa bớt:

-Bạn vi phạm thì lớp mình bị trừ thi đua!

-Minh đã nói mình không muốn, hôm nay xe bus chạy sớm thôi!

-Thế sao Nhân và Nguyệt không trễ.

Tôi cũng hòng ngay, công nhận bình thường, tôi họa hần mới đi chuyển một đề lên lớp sớm, trừ mấy bữa bị phạt trực nhật. Nếu không thì đi tuyến hai. Lên trường cũng còn tầm mười phút mới vào học. Chẳng hiểu sao tài xế hôm nay chạy sớm, bắt tôi leo tuyến thứ ba đến trường.

-Thì giờ mình vi phạm, bạn ghi đi, mình có xin bạn không ghi đâu-Lại nhỏ nhẹ, tuy nhiên hơi cùn, tôi đấu khẩu với nó!

-Hết cách, bạn xem lại ý thức, đừng có là gánh nặng cho lớp!

Xong, vậy là vô tình nó đụng ngay cái tính sĩ diện lẫn hấu đá của tuổi trẻ trong tôi. Nó mà bùng phát thì khó kìm nén lắm, huống gì nó dám nói tôi là gánh nặng trước mặt mọi người, đặc biệt trước mặt Nàng.

-Bạn cán bộ thích ghi thì ghi, biết đâu có người vực không nổi lớp dậy!

Tôi cũng đụng ngay cái chức vụ cấp cao. Hai thằng tôi đứng tranh cãi ồn ào, mấy đứa bạn xông vào can ngăn. Nguyệt níu tay áo tôi kéo về chỗ. Nhưng có lẽ đã muộn, mãi tranh cãi hăng máu, hai thằng không để ý tiếng gõ bút vào song cửa báo hiệu của Ngừ Yên.

-Gi mà ồn ào vậy Cờ đỏ!

-Dạ.....!

Bà thanh tra cờ đỏ khối mười hai hăm hồ, cái mặt nhìn là biết dữ thế nào rồi. Tay đeo cái băng màu đỏ” thanh tra cờ đỏ”, tạo nên một sức mạnh đàn áp những phần tử nổi loạn. Và đầu năm là hai thằng nổi loạn trong lớp 11a11.

-Hai em tên gì!

-Dạ.....T

-Dạ....Hải!

Bà lạnh mặt nhìn tôi, quay qua nhìn thẳng Hải, rồi quay lại đảo mấy vòng nhìn hai thằng, lắc đầu kiểu như bó tay với hai thằng khó cái tạo.

-Yên, ghi hết hai bạn này vào nhé!

Vậy là Ngừ Yên đành phải đại nghĩa diệt thân, ghi tên tôi và tên thằng Hải vào cuốn sổ trực, cái tội danh dài ngoằng “mất trật tự sinh hoạt 15’ đầu giờ”.

Tránh được cái vỏ dưa, đập ngay cái vỏ dưa khô róc và cần cỗi, y chang thằng Hải hay cần nhằn vậy. Tôi nhìn nó ánh mắt tóe lửa “đấy, để tao đi thì đỡ bị trừ mười điểm không” đây tội danh sang cho nó.

Nó cũng hơn kém gì tôi, quay qua lắc đầu, ánh mắt tức giận lắm. Lớp tôi thờ dài ngoa ngán hai ông tướng hiếu thắng, lạng lẽ cúi xuống cuốn sách văn cho hai tiết đầu. Còn Dung thì nhìn tôi, ánh mắt không vừa lòng thấy rõ.

“thôi, cán bộ bệnh nhau rồi”.

Nghĩ thế tôi mặc kệ thằng Hải, lững thững bước về cái bàn giữa. Nguyệt nhìn tôi khề động viên.

-Thôi mà, có gì đâu mà to tiếng!

-Ừ, lớp trưởng mà, chức to lắm!

-Thôi mà, ngồi hạ hỏa đi.

Tất nhiên với trách nhiệm cũng như tư thù thì thằng Hải đều phải ghi rõ vào trong cuốn sổ lớp. Với cái lý do, tôi nghe tình báo báo lại rất là sặc mùi tư thù:

“Bạn T đi học muộn, Hải nhắc nhở và bị cờ đỏ trừ điểm”.

Vậy là tất cả tội danh đều được thành lập. Nhưng kiểu ghi theo nghĩa đen thế kia, hiển nhiên tôi là thủ phạm của tội danh một, đáng lẽ đã được trắng án, và nguyên nhân của tội danh hai. Một mũi tên trúng hai con chim, nó trở thành người thiện sứ hòa bình can ngăn phần tử nổi loạn nên vô tình bị hiểu nhầm.

Mấy thằng chiến hữu của tôi, ngoài Linh vẹo thì đều giờ cái ngón tay number one đưa về phía tôi.

“Ngon lành mày, cãi ngang với cán bộ lớp”

“Quả là anh hùng không nể sợ ai”.

Tất nhiên phóng lao thì phải theo lao, bỏ mặc tiết sinh hoạt lớp tuần sau, tôi giờ ngón tay number one rồi chỉ về ngực mình, trước cái cười nghiêng ngả của Nguyệt, và cái nhìn khó chịu của Dung. Ngữ Yên đứng ngoài lớp cũng phải bùm miệng cười.

Đúng là vạn sự khởi đầu nan, gian nan bắt đầu nản. Chẳng hiểu là do tôi có sức hút hay không mà hai tiết vẫn tiếp theo lại trở thành tâm điểm. Chẳng là thầy dạy văn tôi chẳng hiểu sao nổi hứng đầu năm học, lôi tôi lên đọc bài thơ Sóng của Xuân Quỳnh. Bỏ cả mấy tháng trời chưa thuộc nổi quá hai khổ, đã thế bài thơ này còn chuyển đổi thành nhạc nữa. Báo hại tôi đọc thơ mà như hát, làm cả lớp tôi ôm bụng mà cười bỏ ra. Ngay cả Dung cũng phải bùm miệng cười khúc khích.

-Tôi kêu anh lên đọc thơ, chứ không phải hát!

-Dạ, da.....-Mồ hôi tôi ròng ròng.

-Đọc mấy khổ sau, đọc chứ không hát!

-Dạ.....thầy để em đọc!

Khổ nổi mấy khổ thơ sau, một chữ tôi cũng chẳng nhớ. Ậm ờ:

-Chỉ có thuyền mới hiểu

Biển mệnh mông đường nào....

Cuối cùng, làm trò cười mua vui cho thiên hạ, tôi vác theo con thuyền dùng để đập vịt về chỗ:

-Hai điểm, thuyền với chả biển của anh đây!

Rầu rĩ vác cuốn vở trắng tinh, ăn con hai đồ chóai. Kiểu này về nhà đốt phong long quá. Đi qua chỗ thẳng cán bộ cấp cao mà nó cứ cười đều , đúng là trong chiến tranh, nụ cười rất dễ gây ức chế cho kẻ địch.

Phong mập và Kiên cận thì khá khảm hơn tôi, mỗi thẳng hai con sáu về chỗ, vì đọc áp ứng. Hai thẳng nhìn tôi, lần này thì chúng nó tự number one chúng nó luôn rồi.

Hai tiết sau, trùng ngay tiết Lí. Tôi thoải mái và dễ thở hơn một chút, vì tôi biết rõ tính thầy dạy môn này. Rất hiếm khi thầy kiểm tra những người học khá trong lớp, và nhầm nhẹ những bạn yếu môn này. Hai tiết sau tôi thoải mái rung đùi và ngồi cười. Ngày đầu tiên đi học năm mười một. Máu thuần giữa dân thường và cán bộ tiếp tục được đào sâu, chiến tranh lạnh nở ra. Đối phương sẵn sàng cười vào mặt kẻ địch mỗi khi thất thế, như thẳng Hải cười vào mặt tôi khi tôi có thuyền đập vịt.

Trưa cơm nước nhanh gọn, trái với tác phong lề mề, tôi có mặt trên lớp chung với Nguyệt và Nhân đen.

-Mày làm gì mà thẳng Hải nó me mày hoài vậy!

-Tao có biết đâu, chắc nó kết tao!

Nguyệt đi bên cạnh và cười:

-Thấy gớm, ông ơi, tự tin quá!

-Cô không bên chồng cô, mà bênh thẳng khác, ý gì đấy hả?

-Tớ cóc thèm!

Vừa ngồi xuống chỗ, thẳng Vũ đã lù lù hiện lên, đưa cuốn sách cho tôi:

-Ê, giải hộ bài này!

-Nói năng kì vậy!

-Ồ.....giải hộ bài này cái, không hiểu!

Tôi háng động hách dịch, nửa đùa nửa thật giỡn mặt thẳng đệ tử, tôi bị chức vụ đệ, thì giờ phải tập cho đệ tử làm quen.

-À, cái này nè, nó phản ứng với cái này trong hỗn hợp nè!

Thẳng Vũ sáng dạ, nói cái là nó hiểu ngay vấn đề nó khúc mắc, toan cầm cuốn sách lên bàn nó để làm tiếp.

-Ế!

-Gì nữa?

-Căn-tin hậu tạ chứ

Thằng bạn khề gặt đầu, theo tôi xuống căn-tin.

-Gì mà sáng nay gay gắt quá vậy?

-Ồ, nó gây tao chứ bộ, muốn trừ điểm đấy mà!

-Lạy hai thằng mày, Yên đã bỏ qua rồi, còn không muốn, muốn trừ nhiều hơn.

Từ ngày thằng Vũ chơi với đám chiến hữu, không ít thì nhiều đã đổi tính nết, trở nên hòa đồng và vui vẻ hơn. Ngay cả trong cách nó nói, cũng có phần nào hao hao giống tụi tôi. Thành viên không thường trực nay trở thành thành viên chính thức của hội chiến hữu.

-Ồ, biết sao được, à mà nhắc tới Yên mới nhớ!

-Nhớ gì?

-Thật là bạn thôi à?

Nó ngo ngắc nhìn tôi:

-Ừ, nói lừa làm gì!

-Tiếc nhỉ, trai tài gái sắc!

-Không sao, làm bạn cũng tốt thôi, vì ít nhất, tình cảm không thể gượng ép, nếu không chẳng khác gì ngục tù.

Phải nói thằng đệ tử của tôi phát ngôn y chang bà Nữ tặc vậy. Mà nhắc tới Nữ tặc tôi vẫn nhớ cái câu:

-Xuyên về đây T!

Không biết nó có nghĩa là gì? Bước tiến mới cho tình cảm chăng?

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lóp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Chiến Sự Leo Thang

Từ cái bữa tranh cãi nổ ra, “đôi bạn đôi đầu” cùng nằm trong sổ trục của Ngừ Yên thì có vẻ tình hình chiến sự leo thang đến mức cao điểm. Hiển nhiên trong lớp thằng Hải vẫn xứng đáng là tấm gương đạo đức, cánh chim đầu đàn để mỗi người noi theo. Nhiều bạn nói nó là “con ngoan, trò giỏi” cũng chẳng có sai.

Còn về phần tôi, một phần tử nổi loạn, thì không được như nó, mà là trái ngược hoàn toàn. Đi muộn có, chọc phá bạn trong lớp có, ồn ào mất trật tự có. Thằng Hải luôn được tuyên dương trên bảng vàng thì sổ đen luôn luôn có tên tôi, như sổ trời đã mặc định.

Có chăng, tôi nhìn hơn nó về lực học trong mấy môn tự nhiên, ít nhất là cũng có vẻ tự hào về cái gọi là “Tài Năng”. Nhưng ở đời, muốn thành tài phải thành nhân trước, chẳng phải vì thế mà trên bức tường đặt bảng đen có dòng chữ “Tiên học lễ, hậu học văn hay sao”.

Ngay trên dòng chữ đó, Tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh cao vời vợi. “Người có tài mà không có đức thì là kẻ vô dụng, kẻ có đức mà không có tài thì làm việc gì cũng khó”. Làm việc gì cũng khó chứ không phải là không làm được. Vậy đấy!

Quy chiếu theo câu đó, tôi là kẻ vô dụng, còn thằng Hải dĩ nhiên gặp khó hơn tôi. Chẳng vì thế mà ngày hôm nay nó ngắc ngứ trước câu hỏi học búa của môn Lý, để tôi cười sằng sặc dưới lớp. Thầy dạy Lý lôi cô tôi lên, chia bảng ra làm hai. Vậy là tôi chấp nó chạy trước, mà cuối cùng cũng xong cái đáp số. Quay đầu nhìn lại thì thấy nó vẫn toát mồ hôi hột đang hoàn thành bước tính toán cuối cùng.

Còn thứ hai đầu tuần, chắc nó cũng hả hê lắm khi tên tôi trở thành niềm tự hào mới. Một tuần học vi phạm đủ mười lỗi. Công nhận nó quan sát tôi kỹ thật. Đến về bậy vào vở nháp mà nó cũng quy cho cái tội “Không tập trung”.

-Sao thế T, nhiều tuổi rồi?

-Dạ...mười bảy!

Tôi thật thà đáp lại thầy tôi, để mặc bọn bạn cười sằng sặc vì cái tính thật thà. Đương nhiên ý thầy chủ nhiệm tôi muốn hỏi là lớn như vậy rồi mà vẫn nghịch ngợm đây mà.

Sau một chập mắng mỏ tôi, khiến cho lửa nộ bất mãn tuôn trào, tôi lấy hết sĩ khí:

-Dạ thưa thầy!

-Có gì không vừa lòng à?

-Em thấy mấy cái nhỏ nhặt thì để tụi em tự giải quyết với nhau, không nên làm phiền thầy làm gì!

Cả lớp tôi mắt tròn mắt dẹt, quay lại nhìn cái thằng nào vừa ngông cuồng phát ngôn ra câu ấy. Hưng thủ kiêu luôn luật sư bào chữa. Đám chiến hữu còn tưởng mình mơ ngủ, lấp bắp đưa tay “suyt” tôi im lặng.

Thằng Hải chẳng bỏ lỡ thời cơ:

-Nhỏ nhặt là sao!

Thán nhiên không thèm trả lời nó, để chứng tỏ rằng nó không xứng đáng là người ngang hàng để mình trả lời.

Thầy tôi cũng hơi bất ngờ về cái ý kiến “liều mạng” của tôi, trầm ngâm:

-Ý em là sao?-Giọng thầy không chứa gì gọi là tức giận cả!

Hắng giọng, chuẩn bị bài thuyết trình sắp được tuôn ra khỏi đầu, tôi chớp lấy cơ hội ngàn vàng:

-Em thấy mấy tội như mất tập trung, hay đồ chớ, nói chuyện trong giờ học thì để cán bộ lớp tự giải quyết với nhau. Còn mấy tội lớn như nói leo, cúp học, hay không học bài thì mới báo lại với thầy. Ít nhất tụi em cũng lớn rồi, nên mấy chuyện nhỏ đó cũng tự giải quyết được ạ.

Nói ra mà tôi sợ hổ, chẳng hiểu lớn tới đâu, chứ riêng tôi một tuần mười lỗi vi phạm thì làm sao mà ai tin tưởng cho được. May thay thầy tôi không chú ý đến cái đó, còn thằng Hải mặt nó đỏ bừng bừng.

-Bạn nghĩ sao, vi phạm mà không báo cáo với thầy!

-Thế bạn nghĩ sao, lớp trưởng chỉ có ghi tội rồi báo lại với thầy, mấy chuyện đó bạn không giải quyết được sao mà còn phiền thầy.

Thầy tôi vẫn trầm ngâm suy nghĩ, có lẽ ít nhiều lời nói của tôi cũng có lý. Đã là lớp 11 rồi, ý thức mỗi người, gò ép có được cái gì. Quan trọng là nhận thức của tuổi trẻ nó đến đâu.

-Bạn nghĩ rằng đôi chỗ, xáo trộn chỗ ngồi mà tốt à!

-Thế sao bạn không nghĩ, thầy chia ra tổ để kèm nhau học, trong lớp không chỉ nhau, để ra chơi thì chỉ được cái gì.

Khi tôi nói ra câu nói đó, đến tôi cũng phải phật tôi sát đất, hướng hồ gì thằng lớp trưởng, nó im bật, định nói cái gì đó nhưng bị chặn ở cổ họng. Nghe như tiếng ú ớ như nghe bánh in vậy.

Hiển nhiên tôi biết, Thầy chủ nhiệm lớp tôi rất tâm lý, và Thầy cũng đánh giá cao cái gọi là “Ý thức cá nhân”. Những lời nói của thằng Hải không sai, nhưng những lời nói của tôi hoàn toàn không vô lý. Cả lớp tôi im lặng trước chiến sự được “hợp thức hóa”. Lũ anh em chiến hữu thì chia nhau ra đặt cược nước mía, thằng thì tin tôi sẽ được toại nguyện, thằng thì đặt cho quyền lực của thằng Hải. Có vẻ là ngang ngửa nhau.

Thầy tôi suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng như Chủ toàn tuyên án:

-Bây giờ sẽ như thế này, ngoài việc chuyển chỗ theo sơ đồ nhóm, và việc mất tập trung, thì mọi việc trong giờ sinh hoạt lớp vẫn báo lên bình thường.

Tôi như muốn nhảy cẫng lên, tuy không thể hạn chế hết quyền lực đang được bành trướng của tân lớp trưởng, nhưng chí ít cũng khiến quyền hạn của nó dừng lại, để cho tôi có chút vùng trời thoải mái.

-Giờ lớp phó lao động đọc danh sách trực nhật!

Cô bạn ở tổ ba cầm cuốn sổ đọc vanh vách:

-Thứ Ba, T trực một mình!

-Thứ Tư, T trực một mình!

-Thứ Năm, T trực buổi chiều, do sáng lớp mình học thể dục.

-Thứ Sáu, Nhân và Phong!, Thứ Bảy, Linh và Hương!

-Thứ Hai, Hải trực một mình!

Cô bạn ấy lễ phép xin thầy được ngồi xuống. Bình thường thấy nó cũng dễ thương mà chẳng hiểu sao hôm ấy nhìn nó đáng ghét thế, thà rằng nó đọc một lèo từ thứ ba đến thứ năm tôi trực luôn đi. Vậy mà còn ngắt quãng ra, ba lần một mình. Y như trọng phạm vậy. Đám chiến hữu cũng lần lượt vào sổ với tôi, nhưng ít nhất cũng có đôi có cặp, chẳng lẽ bóng một mình là thằng kẻ thù của tôi.

Nó đang đưa cặp mắt cười đều nhìn tôi, vẻ đắc thắng lắm.

“Ba ngày nghe chưa mày, trực lòi con mắt ra”.

Tôi cười khẩy, gì chứ trực nhật vệ sinh lớp thì cũng như là thể dục buổi sáng. Ba cái quét nhà, mức nước lau bảng thì từ lâu tôi đã quen rồi.

Chẳng hiểu Phong mập bị cái gì kích thích mà giờ tay phát biểu:

-Sao vậy Phong?

-Dạ thưa thầy, em đề nghị cán bộ lớp vì phạm thì phạt gấp đôi để làm gương!

Thầy tôi cương quyết đồng ý ngay. Nụ cười của tôi càng trở nên rạng rỡ hơn, gì chứ thằng lớp trưởng lớp tôi làm gì, tôi sẽ ghi ngay vào giấy, cuối tuần nếu thấy thiếu sót sẽ bỏ sung ngay. Lớp trưởng thì có gì là to, tôi sẽ là người giám sát lớp trưởng. Mím cười và tự hứa, sáng mai sẽ bao Phong mập một bữa ăn sáng linh đình.

Dung tiến lại chỗ tôi, chờ cho Nguyệt và đám bạn ra về hết mới thẳng thừng nói chuyện:

-Đừng gây chuyện với Hải nữa!

-Gây gì đâu, tranh cãi thôi mà, có Thầy làm sao mà dám cãi cộ chứ!

Tĩnh bơ, tôi nhét đồng sách vở lại trật tự, kéo khóa balo đứng dậy ra về. Dung vẫn đứng im, làm tôi phải de số lùi, cố tình cho hai vai chạm nhau:

-Tin tin, về thôi cô cán bộ!

-Bỏ ngay cái kiểu cán bộ đáng ghét ấy đi!

Nàng nói xong, mặt hầm hầm bỏ đi, chắc lại tức khi tôi hay dùng từ cán bộ để mỉa mai thằng Hải, nay tôi nói với Nàng thì có khác gì là xỉ xói cơ chứ.

-Vậy mà cũng giận!

Tôi lững thững đi bộ theo nàng ra tận nhà xe, còn Nàng thì lãnh cảm, chỉ gật đầu với cô soát vé, bỏ mặc tôi dắt xe ra cổng trường và đạp xe đi thẳng. Chẳng có một cái ngoái đầu nhìn vắn vương.

-Nhanh giận ghê thiệt!

Giận cá chém thớt, tôi dồn hết nỗi bức tức trong lòng lên thằng Hải. Trong ý nghĩ tôi được chống nạnh chửi nó tới tấp, nó thì vẻ mặt hối lỗi, vòng tay như bẻ dưới vậy. Dám làm Dung của tao giận nè.

-Ghe mày, tính tranh chức à!

-Làm gì có, ức chế thôi!

-Đã vi phạm còn ức chế gì nữa-Nguyệt chọc ghẹo tôi!

-Haha, tại thấy nó ghi nhiều lỗi vớ vẩn quá!

-Ừm, tao cũng công nhận!

Nguyệt ngồi cười nhìn hai thằng tôi, hai gương mặt tiêu biểu vi phạm đang cho rằng đòi bắt công, vi phạm vô lý. Chắc trong mắt nàng, hai thằng ngổ ngáo ấy đang động viên nhau.

Tối hôm đó, ăn cơm và đi ngủ từ sớm. Ôm luôn cái đồng hồ hẹn giờ của anh trai tôi để lại, đặt cạnh chiếc báo thức của tôi. Từ ngày đậu đại học tới giờ, lão đề tôi bơ vơ, không có người xóc xĩa cùng. Sáng sớm không ai đạp chân, tát miệng, hay bóp cổ tôi dậy sớm.

Chẳng hiểu vì sao mà sáng hôm đó tôi vẫn dậy muộn được mới lạ. Đồng hồ thì vẫn chạy đều đều mà chẳng thấy nó báo thức gì cả. Cuống cuồng nhìn đồng hồ. Năm phút cho trực vệ sinh lớp.

Vừa bước vào cửa lớp, tôi thấy Dung với mấy anh em chiến hữu của tôi đang quét gần xong cái lớp rồi. Thằng thì múc nước, thằng thì lau bảng, thằng thì hốt rác, còn Nàng, duyên dáng lau nhà. Ôi hạnh phúc dâng trào.

Nhắc thấy hình bóng tôi ngay cửa lớp, tụi bạn đã chửi ầm lên:

-Trực nhật mà cũng đi muộn!

-Trả công tao đi!

Chỉ có Dung là im lặng, đưa cái chổi cho Phong và lẳng lặng trở về chỗ. Trên gương mặt vẫn hằn lên chút gì đó giận hờn. Nhưng mà bắt quả tang rồi nhé, cô nương. Giúp Chàng quét lớp rồi nhé.

Sĩ diện nâng cao, tự hào lên tiếng, tôi lướt qua nàng, làm nốt mấy công đoạn cuối.

-Sao bọn mày trực cho tao vậy, hôm nay tốt thế!

-Tốt cái đầu mày, Dung huy động đó, chứ không tụi tao cũng không để ý đâu!

Cảm kích trước tấm lòng của Nàng, tôi mỉm cười, bị thằng Hường cầm cán chổi cộc đầu.

-Đi muộn hả mày?

-Ui da!

Tay ôm đầu và nụ cười vẫn nở trên môi, tôi chẳng biết lý giải thế nào cho tụi bạn hiểu.

-Điên hả mày, muốn cười không, tao đánh cho!

-Ồ, không không, ra chơi tao bao mày nước nhé!

-Thật không?

-Thật!

Tự tin hứa là làm, ngay khi trống giữa tiết vang lên, tôi đứng giữa lớp:

-Ồ, hôm nay mình muộn một xíu, ai giúp mình trực nhật thì mình mời nước nhé!

Tất cả đám chiến hữu của tôi thêm cả Nguyệt đều vỗ tay hoan hô. Chỉ có Dung là chẳng để tâm, vẫn lẳng lặng ngồi chăm chú học bài.

Đám bạn tôi đi xuống trước, để mặc thằng chủ kèo đằng sau. Tôi tiến lại bàn đầu hướng ra cửa. Kéo thằng bạn ngồi đầu bàn ra ngoài, vỗ vai cảm kích nó, rồi nắm tay nàng kéo đi:

-Không nghe gì à, có công được mời kìa!

Chỉ cần thế, lớp tôi ồ lên, còn Nàng thì nở nụ cười xen lẫn chút thẹn thùng.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Cái Thẻ Xe Bus

Vừa đi ra khỏi cửa lớp, Dung như chợt nhớ ra là còn giận tôi, từ bộ mặt mỉm cười khe khẽ, vừa bẽn lễn, mặt nàng đánh lại, cái tay không bị tay tôi nắm đưa vào gỡ tay tôi ra. Nhưng làm sao mà được hả nàng? Chạy đâu cho thoát. Cứ thế tôi cứ kéo nàng đi. Bỏ cuộc vì thua cái độ lý của tôi, nàng lại lần nữa mỉm cười và bẽn lễn.

Chỉ khi nào đứng trước cửa căn-tin, tôi mới an tâm thả bàn tay nhỏ nhắn ấy ra, quay lại nhìn nàng, gỡ đầu và cười. Nàng nhìn tôi, cũng phì cười và đi vào căn-tin trước. Tôi vui mừng suýt nhảy cẫng cả lên. Giải quyết xong con giận của nàng, có lẽ người tôi nhẹ đi một nửa mất.

Nhưng niềm vui sướng ấy chỉ kéo dài qua cuộc nói chuyện rầm rộ lẫn ồn ào của nhóm chúng tôi. Nguyệt với Dung lại tùm đầu vào nhau bắt chuyện, để mặc tôi ngơ ngác tò mò dõi theo. Đám còn lại thì cắm đầu vào ăn uống. Kết quả, cái ví của tôi bốc cháy. Mặt xị dài ra.

Bỗng nhiên, tiểu sư muội của tôi xuất hiện ở căn-tin, đi cùng với một cô bé chung lớp nữa. Khẽ nhìn tôi và gật đầu chào, bẽn lẽn, gơ tay ra ngoắt tôi. Chắc là muốn hỏi bài gì nữa đây.

Tôi đứng dậy, tiến về phía Uyên với bộ mặt không thể tươi hơn:

-Gi á muội?

-Nhờ Huỳnh chỉ dùm cái này cho muội ấy!

Thì ra là kiến thức môn Lý, bản khoản giữa mấy cái chuyện động cơ hay sao ấy. Tôi giả bộ lắc đầu:

-Cái này huynh chịu!

-Xạo, không muốn giúp muội chứ gì?

Cô tiểu sư muội của tôi đưa ánh mắt, nháy mắt về phía đám bạn của tôi vẻ kiêu kì, ý muốn nói rằng có bạn bỏ quên đồng đạo.

-Không, huynh bí thật mà!

-Xí, hứ hứ, ừ muốn bày chứ gì!

-Không, để huynh giải quyết vụ này cho!

Tôi quay lại chỗ lớp tôi, vỗ vai thằng Hà:

-Lẹ, ra mà lấy điểm!

-Điểm gì?

-Điểm hệ số lên cấp, lẹ đi!

Tôi kéo nó dậy, đẩy mạnh lưng nó về phía bé Uyên, nó vừa đi vừa nhún nhảy, vẻ mặt vui mừng, nhưng bị lí trí cản trở nên trông như e thẹn ấy. Phải công nhận tôi tâm lý một, mà cô bé đi cùng tiểu sư muội tâm lý mười. Cô bé ấy đã tách ra, lẳng lặng ngồi ở cái bàn trong góc, trả lại sự tự do cho đôi lứa kia.

Nháy mắt với Dung và Nguyệt:

-Có kịch hay xem!

Cả đám chúng tôi cứ từng người từng người một quay về hướng thằng Hà. Lâu lâu nháy mắt đầy ngụ ý, rồi ủa nhau hét lớn:

-Cố lên Hà ơi!

Tội thằng bé, nó chỉ biết gãi đầu, rồi giờ nắm đấm lên dứ dứ, chữa thẹn.

Cuối cùng màn tra tấn cũng kết thúc khi trống trường báo hiệu hết giờ giải lao vang lên. Thằng Hà ngoái đầu vẫy tay chào bé Uyên, trong khi cái cần cỏ thì bị thằng Huỳnh đu kẹp nách kéo đi. Đúng là tình yêu khiến con người ta có động lực ghê gớm.

-T, em xuống bên thư viện lấy máy chiếu cho cô!

-Dạ, vâng!

Tôi moi một lết cái thân ra khỏi chỗ ngồi ảm cúng với cô vợ, bộ mặt tang thương lết xuống thư viện. May mà có mấy thằng rảnh nợ chiến hữu đi cùng gọi là phụ giúp, chứ thực chất là câu giờ, trốn kiểm tra bài cũ.

-Dạ, 11a11, vâng ạ, cô Nhung!

Khai một tràng thông tin, xấn bút kí cái soạch vào phần người nhận, tôi lê lết vác một đồng thứ lên, mặc cho hai thằng bạn chỉ cảm có đúng cái chân đỡ.

-Vậy là xong, các em học bài, tuần sau kiểm tra!

Lớp tôi ồ lên thiếu não ra mặt. Cô Nhung chỉ lắc đầu mà cười:

-Mấy em đổi sang bên lớp kia học đi! Để máy chiếu đây cho mấy bạn kia sang đây học, đỡ phải khinh ra khinh vào, mất thời gian!

Vậy là chỉ vì một phút nổi hứng của cô chủ nhiệm bộ môn mà khiến cho gần một trăm hai mươi con người lục tục sắp lại xách vở để chuyển phòng. Cái lớp bên cạnh đương nhiên chẳng phải ai khác, chính là lớp 11a10, cái lớp vừa là hàng xóm tối lửa tắt đèn, và cũng là kẻ thù bất cộng đái thiên. Kẻ chẳng cần nói mà ai cũng biết là ai đấy.

Riêng chỉ có đám chiến hữu tại tôi, là lười thu dọn sách vở, cũng lười vác cặp qua lại nên chỉ cầm có sách vở môn học sau. Bước ra đến cửa lớp nhìn vào tay nhau mà cười, mặc cho đám bạn kêu lủ đờ hơi. Chúng tôi vẫn cười hềnh hếch, đúng là chỉ có anh hùng mới trọng anh hùng. Có lẽ chỉ có thằng Nhân là ngoại lệ. Cái thằng dờ chừng chống đối tinh thần đoàn kết. Mà chẳng biết rằng mọi việc bắt đầu từ đây.

Học xong tiết cuối cùng buổi sáng, ba chân bốn cẳng hội anh em chạy về lớp lấy cặp sách. Lớp bên kia vừa ra hết là chúng tôi chạy vội, vợ vợ đồng sách vở trên bàn liền. Tót ra bến xe bus.

Chẳng hiểu linh tính mách bảo hay sao mà tôi lại sờ vào ngăn balo đựng cái vé xe bus tháng của mình. Sờ sờ nắn nắn mãi chẳng thấy được tấm thẻ hình chữ nhật. Mở hời toát ra, mở ngăn kéo, trống trơn. Cái vé xe bus mới làm cách đây một tuần đã không cánh mà bay. Rõ ràng sáng giờ vẫn nhìn thấy, vậy là nó đã đi đâu. Trong khi cái ngăn này tôi chỉ mở đúng bốn lần một ngày, đi bus đi học và đi bus về. Vậy nó có chân à.

Điều thiếu nào hơn cả là ba tuần nữa mới hết tháng, đã thế cái bóp của tôi đã trống trơn tiền từ bữa tiệc đèn on từ sáng nay. Nhân đen với Nguyệt đã về từ lúc nào. Bến bus trống trơn. Vết trong ví ra chỉ còn đúng hai ngàn, mà cái vé xe bus thì đến ba ngàn lận. Thiếu tận một ngàn cơ đấy.

Đã thế cái ATM của tôi cũng để ở nhà, có tiền cũng chẳng có cái gì để rút, giờ sao bây giờ? Tính đủ kế hoạch cũng chẳng ăn thua, chẳng có ai để mượn tiền, mà ai lại cho mượn 1k bao giờ cơ chứ?

Vậy là chỉ có một cách duy nhất, canh me thời gian gần mười một giờ, chờ Mẹ tôi đi làm về bắt xe ôm về cho Mẹ tôi trả tiền. Cách này khả thi nhưng cũng phải trả giá quá đắt. Thế nào cũng bị Mẹ tôi la:

-Có cái thẻ bus mà cũng để mất!

-Không biết tiết kiệm, rồi thì có cái thẻ cũng để ở nhà.

Vò đầu bứt tóc, đau khổ chẳng để ý gì đến xung quanh. Đúng là đời, éo le thật. Mãi than thân trách phận, tôi giật mình khi có bàn tay chạm vào vai mình. Mở mắt ra thì có một bàn tay nhỏ nhắn đang cầm cái vé xe bus của chính mình chìa ran gay mắt.

Ngước mặt nhìn lên ân nhân cứu mạng, hoặc giả là hung thủ hồi lỗi, tôi chạm ngay ánh mắt quen thuộc, mái tóc phàng phất bay trong gió.

-O! Ngừ Yên.thế này là!

-Hi hi, cảm đi!

Tôi đưa tay đón người bạn đồng hành của mình về một cách nhanh nhẹn, sợ một lần nữa nó lại xa tôi.

-Xin lỗi T nhé! Mấy bạn lớp Yên nghịch giấu vé của T!

-Hà?

-Ừ, xin lỗi nhé!

Mặc dù rất bức, và cách đây mấy phút mới nằng nề xong, nhưng trước giọng nói dịu dàng, vẻ mặt thánh thiện của cô nàng, thì tôi bất khả kháng bắt lỗi.

-Ừ, không sao! Không mất là may lắm rồi!

Nhận thấy trán Ngừ Yên mồ hôi nhễ nhại, chắc là chạy nhanh ra đây đưa vé bus cho tôi. Cảm động trước tấm chân tình của cô nàng dành cho mình, tôi nhẹ giọng:

-Ồ! Yên uống nước với T rồi hãy về!

-T không chờ bus sao!

Liếc mắt nhìn đồng hồ, hai mươi phút nữa mới có chuyến tiếp theo:

-Không sao, giờ cũng chưa có chuyến, ơ...!

-O cái gì thế?

Có thể vui mừng vì tìm lại được vé xe bus, hoặc giả như là bị sắc đẹp và tấm lòng của Yên đánh động mà tôi quên mất một điều quan trọng. Với khối tàn sản ước tính hai Việt Nam Đồng thì chỉ đủ trả đá chứ sao? Mà đã mời thì có mà què chết mất. Lưng thưng đi về quán nước gần đó, chỉ khấn trời sao cho cô chủ quán nhìn mặt mình quen quen mà cho nợ. Đúng là bệnh sĩ là dễ chết lắm.

-T có sao không mà tái mét thế kia!

-Ồ không!

Nước mát trôi ngược vào trong, nhìn Ngữ Yên nhâm nhi từng ngụm nước Cam mà lòng tê tái.

-Sao không uống nước đi?

-Ồ ờ, có có.....!

Tôi từ tốn cầm lấy cái ống hút, không hiểu sao nước cam của tôi nó đắng nghét một cách kì cục vậy nữa.

-Ủa mà ai lấy vé xe bus của T vậy!

-Ồ.....ờ..mấy bạn nữ nghịch thôi!

-Ồ, vậy à, muốn xem mặt người nổi tiếng à!

-Không, muốn xem chúa đi học muộn!

Tôi sặc nước trước câu nói của cô nàng, trước giờ tưởng Yên hiền dịu, ai ngờ cũng tinh nghịch ra phết. Cái má lúm đồng tiền càng tôn lên nụ cười đẹp đẽ của cô nàng. Tôi nhìn mà ngẩn người.

-Mà mấy bạn kia đâu rồi!

Ai mà dám nói là vì hết tiền mà phải ở lại chứ:

-Ồ, T ra trễ nên mấy bạn về trước hết rồi!

-Vậy ha, hay là ở lại hẹn hò với ai!

-Không, có ai đâu, nếu có thì có mỗi Yên ngồi với T này!

Ngữ Yên nhìn qua tôi, vẻ mặt thẹn thùng, lấy vội cái li nước cam, ngậm ống hút chữa cháy.

-T dạo này sao rồi!

-Ồ bình thường, học hành bình thường mà!

-Không phải học hành?

Lạy trời, học sinh ngoài chuyện học ra còn chuyện gì nữa, tôi chẳng thêm suy nghĩ gì cả:

-Không học thế là gì?

-Ồ.....ờ

-.....!

-Chuyện với Dung ấy!

Lần này là đến lượt tôi đưa li nước cam lên ngậm để chữa thẹn. Nhiều khi có những câu hỏi chúng ta nên im lặng hơn là trả lời. Tôi đã ở trong hoàn cảnh ấy, lơ đãng nhìn ra ngoài đường, khí nóng bốc lên nhiều loạn hình ảnh dòng xe cộ đang hối hả về nhà.

-Cô ơi, tính tiền cho cháu nhé!

-Ồ, Yên, để mình.....!

-Không, coi như Yên thay mặt bạn tạ lỗi với T nhé!

Tôi cũng chẳng dám kì kèo nữa, ngồi im. Lỡ Ngữ Yên thấy tôi hùng hổ quá, lại nhường tôi trả, tệ hơn cô chủ quán không nhớ mặt tôi, lại đứng chờ tôi trả tiền thì chỉ nhục.

-Cảm ơn Yên nhé!

-Hi hi, không có gì!

Chiếc xe bus trở tới, không cho tôi kịp nói câu tạm biệt. Chỉ kịp nhìn Ngữ Yên mà cười. Bỗng nhiên cô nàng gọi với theo tôi:

-T!

-Gi hả?

-Ồ.....ờ!

-.....!

-Ồ.....không có gì? Chiều gặp!

-Ừ, nói rồi mà, chiều gặp!

Tôi ngồi ghế sau, ngoái đầu nhìn qua kính cuối xe. Hình ảnh cô nữ sinh duyên dáng ấy đang bước đi trong nắng, vẻ đẹp giản dị nhưng nó tôn lên một trường phái riêng, không lẫn lộn với ai cả. Không cầu kì, nhưng đủ để đắm say bất kì ai, không diêm dúa, nhưng ai cũng phải chú ý. Tôi nhìn đến khi hình bóng Yên khuất khỏi tầm mắt mới quay trở lại.

-Nếu có lẽ mình gặp Yên trước, thì có lẽ....!

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lốp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Quan Tâm Và Vô Cảm

Thả người cái phịch xuống ghế sa-lon giữa phòng khách, tôi vất tay lên trán suy nghĩ lại những gì đã diễn ra hôm nay. Nhưng chỉ có điều

không phải là về Dung, cô gái mà tôi luôn nghĩ tới đầu tiên. Mà đó là Ngữ Yên. Bao nhiêu kí ức nửa năm ứa về, rõ ràng sinh động như một cuốn phim trước mắt.

Lần đầu tiên gặp nhau, chỉ bằng một viên đá. Viên đá ấy từ chân tôi, nó lăn long lóc đập thẳng vào cái hộp sên xe đạp cô nàng. Những lần đi học muộn được Ngữ Yên bao che, lần đánh nhau Ngữ Yên vừa khóc vừa đi tìm người giúp tôi. Ngày cuối khóa học hè, hai đứa tôi tắm mưa xung quanh đám bạn bè thân thiết trong ngôi trường vắng lặng. Không hiện hữu thường ngày như Dung, không mang cho tôi những lời khuyên hữu ích như chị Nữ Tặc, không hiểu rõ tính tôi như Nguyệt, Ngữ Yên dịu dàng và tế nhị, luôn biết lúc nào tôi gặp khó khăn. Vâng, chỉ có thể là Ngữ Yên thôi mà ạ. Người đứng từ xa, người giữ khoảng cách với mọi người đủ để biết mấy lúc nào buồn, lúc nào gần như gục ngã.

Hình bóng Dung nhòa dần trong tâm trí tôi lúc này, thỉnh thoảng nó ánh lên nhưng nhanh chóng để hình bóng, mái tóc dài, lẫn những nụ cười của Ngữ Yên khóa lấp. Chẳng hiểu vì sao như thế này nữa, có lẽ nó thuộc về khoa tim mạch, chứ chẳng phải khoa đầu óc nữa rồi.

Tôi ngồi dậy, đầu óc nặng trĩu, uống một ly nước cho tỉnh táo. Ngó nhìn đồng hồ đã điểm một giờ trưa. Hóa ra từ nãy tới giờ mãi suy nghĩ, tôi thiếp đi lúc nào không biết.

Mệt nhoài với tay đọc mảnh giấy trước mặt mình:

“Com mẹ để dưới bếp, thuốc thì trên bàn, nhớ uống”.

Xong phim, chắc hôm bữa dầm mưa đá bóng, trưa nay lại phơi nắng quá đà nên ốm lúc nào không hay. Hẳn lúc tôi mê mệt, mẹ tôi không nỡ đánh thức tôi dậy. Chỉ sợ trong lúc đó, lỡ Mẹ tôi nghe được Ngữ Yên, hay Dung gì gì đó, chắc là lại ép tôi khai ra hết mất.

Nặng trĩu cả người, cầm gói thuốc đưa lên trên góc tủ, tôi giấu trên đó. Từ trước đến giờ, nam nhi đầu đội trời, ma không sợ, quỷ cũng không, chỉ sợ nhất là uống thuốc. Vị đắng hóa học này là thứ tôi ghét nhất trên đời.

Đưa dũa chậm rãi lùa từng hạt com trắng vào miệng, nhai nhai cho có, miệng khô rốc, hơi thở nóng ran. Vậy mà hình ảnh của Ngữ Yên cũng chưa buông tha cho tôi, vẫn đeo bám trong từng tế bào não. Lúc thì hình ảnh tươi tắn trong tà áo dài, đôi khi đẹp đẽ trong áo thun, quần Jean, hay mặc mặc trong quần áo đi học thường ngày. Lắc cái đầu nặng như chì, cố xua hình ảnh đó văng ra khỏi đầu mình. Bởi tôi và Dung, ờ thì tôi và Nàng. ...còn Tôi và Ngữ Yên, bạn, ờ, thì là bạn.

Cài chặt mấy cánh cửa trước nhà, leo vào phòng, thả mình cái rằm xuống tấm nệm quen thuộc. Đầu óc đã quá tải rồi, vậy mà chẳng hiểu sao tôi lại hành hạ nó nữa:

-Vậy là sao?

-Ngữ Yên dễ thương mà!

-Nhưng còn Dung?

-Dung, ờ..!

-Mày đã tỏ tình với Dung đâu!

-Nhưng mà đã rõ rồi, tình trong như đã mặt ngoài còn e!

-Vớ vẩn, chuyện khác đi!

Thế là từ chuyện tình cảm, tôi lái nó sang câu hỏi:

-Ai đã lấy cái vé xe bus của mình?

-Có trời mới biết?

-Có khi nào có cô bé nào lớp bên muốn xem mặt mày không?

-Thế thì thích lắm ấy nhỉ?

Nhưng rõ ràng trường hợp đó ít xảy ra, dù rằng tôi cũng mong có người nào đó để ý mình lắm chứ. Đơn giản đó không phải là thói trăng hoa, đó là niềm tự hào cho một đứa con trai mới lớn. Từ trước tới giờ hai lớp tôi đâu có vui đùa, hay nói chuyện cùng nhau đâu. Có thể nói tôi với Ngừ Yên là hai kẻ sống ngoài luật pháp, nếu không muốn kể thêm Dung và Minh An, những người chung chiến tuyến lúc đi học. Vậy là ai được nhỉ?

Mê mẩn, rắc rối, một đồng búi nhúi, chắc là đứa nào đó muốn xem mặt tôi, chắc nó ấn tượng mấy trận đá banh đây mà. Tôi bịa ra cái lý do trấn tĩnh mình, đập chần đánh dài một giấc, xoa dịu cảm giác mệt mỏi vì bị sốt.

Mãi đến lúc Ba, Mẹ tôi đi làm về, mở cửa đánh thức tôi dậy xem bệnh tình thế nào, tôi mới biết mình vừa thảng đến mấy tiếng đồng hồ. Trời đất mờ mịt, tối mò. Vậy là hôm nay mình đã vắng học? Không biết trên lớp có ai nhớ tới mình hay nhắc mình không?

Có thể là đám chiến hữu, có thể là Nguyệt thắc mắc tại sao cô nàng phải ngồi một mình, khi thằng bạn quý sừ ôn thần bên cạnh có thể nghịch ngợm nhưng chưa bao giờ trốn tiết. Hay chẳng là Dung, đích xác hơn là trong lòng Dung cũng nghĩ vậy, dù cho bên ngoài vẫn là bộ mặt lãnh băng, một người không quen biết, không thân thiết vắng học.

Dung là vậy, cá tính hơi có phần lãnh đạm. Không bao giờ tỏ vẻ yếu đuối trước bất kì ai? Mỗi khi giận tôi cũng đều lạnh nhạt, bình thường, không bao giờ lộ vẻ mặt biểu cảm xúc nội tâm ra, hoặc nếu có cũng rất nhanh, sẽ bị bộ mặt băng phong che lấp lại. Chỉ khi nào ngồi cạnh tôi, về yếu đuối, dễ tổn thương, hay đáng yêu ấy mới được bộc lộ. Đơn giản vì tôi là người đặc biệt. Nó khác xa với tích cách của Ngừ Yên, giận, vui vẻ hay buồn đều được truyền đạt qua cử chỉ lời nói và vẻ mặt. Ôi lại Ngừ Yên rồi.

Rõ là lạ lùng, đầu óc tôi từ lúc nhận được cái xe bus trở mẩn, vậy là những lúc ấy đa số hình ảnh trong đầu đều phản chiếu cô hàng xóm kế bên, chứ không phải là hình ảnh của người thiên thần trong lớp. Phải chăng mình bắt đầu dao động? Hay phải chăng tình cảm với Dung dần nhạt phai. Hay là như người ta nói, cái gì nhiều quá cũng dễ nhầm lẫn. Và cái gì đó lâu lâu mới gặp thì mình cảm thấy quý trọng. Đây có phải là có mới nới cũ, hay là mất cái gì đi thì mình mới quý trọng hả T?

Từ tối đến sáng, tôi cũng chẳng thể nào có câu trả lời hoàn chỉnh được, mang theo câu hỏi khó khăn tiến vào lớp. Bộ mặt vẫn xám xịt không chút sức sống, gật đầu chào đám bạn. Đứa nào cũng quan tâm lắm.

-Có sao không?

-Ôm đau thế nào?

-Yêu nhiều nên ốm à?

Tôi chỉ cười trừ, gật hoặc lắc đầu. Đang mẩn, tao ứ thềm cãi nhau với tụi mày.

Vậy mà Dung lại tỏ ra lãnh cảm như bình thường, đầy thế có tức không. Người yêu Nàng đang con bạo bệnh mà nàng cứ tỉnh rụi như không vậy. Chẳng có tí hơi han động viên nào. Đã thế còn vô tư cười nói, chỉ bài Anh Văn cho thằng Hà nữa. Mặt tôi đã xuống sắc vì con bệnh, nay trắng bạch vô hồn hơn.

Trái với Dung là Ngừ Yên, sáng gặp tôi đầu công trường đã tức tốc hỏi thăm ngay:

-Sao mặt mày xám xịt vậy!

-Trời ơi sao trán nóng vậy!

-Ồ, không sao đâu mà, hơi mẩn!

-Sốt rồi này, xuống phòng y tế đi!

-Không sao đâu mà Yên!

-Nhớ giữ gìn sức khỏe nhé!

Phải mất đến 10' thủ tục cô nàng mới chịu buông thả cho tôi đi vào lớp, không quên dặn dò này nọ, nhớ uống thuốc, giữ gìn sức khỏe, nghỉ đá banh cho khỏe rồi đá lại.

Vậy là hai thái cực giữa hai thái độ của hai người con gái liên quan đến tôi đã được phơi bày rõ. Điều đó càng góp thêm phần làm mờ đi hình ảnh của Dung trong tâm trí tôi, và làm sáng hình ảnh Ngự Yên. Nhưng không vì thế mà tôi hoàn toàn quyết định được. Vẫn ôm mối tơ vò mà ngồi than trách nàng, về tội thân lắm.

Nguyệt tường tôi bệnh nặng lắm, cũng hỏi thăm xem bệnh tình nặng không, tôi chống cằm vào bàn, ủ rũ như thằng vừa mất sổ gạo, gật đầu ừ hừ cho qua chuyện.

Hai tiết đầu trôi qua trong sự im lặng, mặc dù cả lớp tôi vẫn sôi nổi như thường. Người góp phần vào cảm giác của tôi là Dung. Nàng chẳng hề quay lại nhìn tôi lấy nửa ánh mắt, chẳng có chút ánh mắt gì gọi là lo lắng cả. Phải chăng là Nàng không quan tâm đến tôi nữa rồi. Và phải chăng giấc mơ hồi trước Nàng cười nói với thằng Minh An sắp thành sự thật.

Nhưng khi trống đánh mười lăm phút giải lao đã thay đổi tất cả.

Tôi vẫn giữ nguyên tư thế cầm chống bàn, nhắm tịt mắt để xua đi tất cả, chán nản và buồn. Cho đến khi một cánh tay, ấm áp và quen thuộc đặt vào vai.

Mở mắt và ngước lên, là Dung. Lần này nàng ấm áp và đã nở nụ cười với tôi. Kéo tay tôi ra khỏi cái giường bệnh bất đắc dĩ, lôi tôi thẳng xuống căn-tin trong ánh mắt ghen tị của đám chiến hữu. Tôi cau có :

-Đi đâu đây?

-Đi đi rồi biết!

-Nhưng mà.....thả tay...!

-Thả làm gì? Chạy mất thì sao?

-Ngại!

Nàng quay lại nhìn tôi với ánh mắt không vừa ý cho lắm. Cũng đúng thôi, từ trước đến giờ, chuyện tình cảm của tôi và nàng ít nhiều cũng được nhiều người biết tới, vậy thì ngại cái gì. Cái ngại đó là cái phù nhận tình cảm à? Hay là sao?

Tôi cũng thường lôi tay nàng đi xuống căn-tin mặc cho nàng có đồng ý hay không, vậy mà Nàng có bao giờ thốt ra câu Ngại. Là sao đây hả tôi ơi?

Chỉ tôi ngồi xuống cái ghế trống cạnh bức tường, rõ ràng là Nàng đã chọn nơi phong thủy đẹp cho tôi, tránh cửa sổ gió lùa vào. Chờ tôi yên vị ngồi xuống, Dung đi về phía căn-tin, nói nhỏ với chị bán hàng chuyện gì đó. Mấy phút sau, cô nàng quay lại với cốc nước trắng.

Chẳng kịp để tôi mở miệng hỏi:

-Sao xuống căn-tin lại uống nước trắng?

Dung lôi gói thuốc từ trong túi áo khoác ra:

-Nè, uống đi!

-Ồ.....!-Tôi ngao ngán nhìn đồng thuốc đủ màu trên tay nàng.

-Ồ cái gì, uống đi!

Nàng gỡ gói thuốc, cẩn thận bóc từng viên, rồi nhẹ nhàng chuyển sang tay tôi. Tôi sợ thuốc mà:

-Ồ, sáng mới uống rồi!

-Xạo?

-Xạo gì cơ? Uống thật rồi mà!

-Không tin!

-Mà biết bị gì sao mua thuốc?

-Nguyệt nói rồi, bị sốt, còn cả cái chuyện sợ uống thuốc nữa. Nên chắc là từ hôm qua tới giờ chưa uống chứ gì, uống đi nhé!

Nàng nhìn tôi nháy mắt cười tinh nghịch. Đôi mắt ấy đủ cuốn hồn một thằng con trai khỏe mạnh, huống gì là thằng thiếu sức sống như tôi.

Tôi lờm lờm đồng thuốc, đưa tay bỏ thẳng vào miệng, nhanh nhẹn uống ngụm nước. Vậy là xong, không hiểu sao thuốc đắng giả tạt mà hôm nay lại ngọt ngào đến vậy.

-Nữa nè!

-Gì nữa, thuốc à?

-Không, kẹo!

Nhận viên Bạc Hà đã được bóc vỏ, hạnh phúc dâng tràn. Mát cả cuống họng và mát cả trái tim.

-Nhớ nhé, chiều nay nghỉ đá banh, còn nữa, tí về Dung đưa cái nón cho đội. Đầu đất toàn phơi ngoài nắng không, lấy gì không ốm!

-Ừ...ừ...ừ...nhớ rồi!

Tiếp đến đó, nàng té nhị nhờ căn-tin pha cho tôi ly chanh muối nóng. Khỏi phải nói tâm trí tôi giờ như thế nào nữa, đầy bộ nhớ toàn hình ảnh cô bí thư này, cô thiên thần cùng lớp.

-Dung...!

-Sao.?

-Xin lỗi nhé!-Tôi xin lỗi vì nội tâm tôi dao động.

-Chuyện gì?

-Không có gì, xin lỗi thôi!

-Ồ, nhưng không có lỗi nhiều đâu mà xin, khỏe rồi chuộc lỗi cũng được mà.

Tôi, thằng con trai lên mười bảy, không thể nào định nghĩa được tình cảm là gì? Chỉ biết rằng khi tôi ở cạnh cô gái này, tôi cảm thấy tâm hồn tôi thoải mái, hạnh phúc và vui vẻ. Đây có phải là tình yêu? Và tình yêu Dung dành cho tôi thật đặc biệt, như một viên thuốc kì diệu của tạo hóa, như viên kẹo bạc hà. Bên ngoài lạnh giá, còn bên trong nồng ấm và mãnh liệt. Đơn giản vì đó là Dung, cô thiên thần có bộ mặt băng phong, và tôi đã lỡ yêu thiên thần đó mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Cặp Đôi

Cuộc vui nào cũng đến hồi kết, và bữa tiệc nào rồi cũng phải tàn. Nhưng khung cảnh hạnh phúc mới kéo dài được năm phút đã vội tắt. Kê phá đám không phải là tiếng trống trường đáng ghét báo vào tiết học, thứ phá đám này đối với tôi được liệt vào danh sách đen. Bộ mặt và cái tướng đẹp mã của thằng Minh An. Chẳng hiểu ai mách nước cho nó mà nó một mình tung tung xuống căn-tin.

-Dung đây rồi!

-Ồ, sao vậy Minh An-Dung đưa mắt để ý cái bộ mặt cau có khó ưa của tôi dành cho thằng Minh An.

-Lên họp cán bộ lớp!

-Lại cán bộ lớp-Tôi lằm rằm trong bụng.

Như để chứng minh rằng nó không bịa đặt để tách dung ra, thằng lớp trưởng lớp tôi cũng có mặt. Hai kẻ thù quyền uy nhất hai lớp, hai kẻ đều bị tôi ghét và chắc rằng chúng nó cũng chẳng ưa gì tôi.

-Đi nào Dung!

Thằng Hải cũng đưa ánh mắt không ưa nhìn tôi, vậy là mình thành kỳ đà cản mũi giữa nhóm cán bộ này.

-Mình mệt rồi!

-Mệt hả? Bị sao vậy?

Thằng Minh An phản ứng ngay, còn tôi bên cạnh thì há hốc mồm ra mà nhìn nàng, mới vừa rồi còn khỏe mạnh.

-Ừ, mới uống thuốc xong nè!

Nói rồi nàng đưa mắt nhìn đồng hồ thuốc lúc này bóc cho tôi uống hạ sốt để làm nặng thêm lý do.

-Không hợp được sao?

-Không, mình mệt, xuống đây uống thuốc mà.

Nàng vẫn tỉnh bơ, ra vẻ mệt mỏi lắm. Công nhận Dung như nhà diễn kịch tài ba vậy. Hai thằng kia đành tiu nghỉu bỏ đi. Thằng Minh An không quên chào hỏi tôi để lấy phép lịch sự:

-Bạn T cũng mệt hả?

-Thì sao, con người mà!

-Trùng hợp dễ sợ thật!

-Thì có sao, cảm ả, hay muốn ôm!

-Không, không sao, hình như hôm qua nghe đồn có người lạc về xe bus.

Bộ mặt đẹp mã của nó được tô điểm đặc biệt bằng con mắt đều già, cái mặt khinh khinh, đúng như mấy thằng phản diện trong phim điện ảnh tôi thường xem

-Ôn trời phù hộ người tốt, vật quy nguyên chủ!

Hai đứa con trai, thằng khinh khinh nhìn xuống, thằng vênh mặt nhìn lên. Ánh mắt biết nói soi rõ nội tâm:

-Hóa ra mày chơi trò này ả!

-Chết chưa mày!

Chỉ đến khi Dung giả vờ ho hung hắng, thằng Minh An mới trở về thực tại, bỏ tôi mà đi lên phía văn phòng.

-Ranh ma ha?

-Bình thường mà, học theo ai đó thôi!

Tôi đưa tay áo dắc như Ngô Không nhìn yêu ma bảo vệ sư phụ, ngó quay ngó quẩn dắc khắp căn-tin, không hề bỏ sót chút góc ngách nào.

-Làm gì kì vậy?

-Ai đó là ai, ở đâu?

-Hơ hơ, bệnh nặng quá rồi!

-Bệnh nặng gì, Lão Tôn sẽ bảo vệ Đường Dung đến Tây Thiên thỉnh kinh, đánh dẹp yêu ma quỷ quái!

-Lão Ôn chứ Tôn cái gì!

Bất chợt Dung cầm tay tôi, giật mạnh, kéo tôi đi về phía góc phòng căn-tin khuất sau đám học sinh khối mười đang ồn ào. Đưa tay lên môi:

-Suyt, nhìn kia!

Tôi đưa mắt dõi theo hướng cánh cửa căn-tin. Một cặp nam nữ đang vui vẻ nói chuyện với nhau, đi vào mà chẳng để ý đến xung quanh. Rất quen thuộc, nữ thanh tú, còn nam dung mạo “cũng tạm được”. Mấy cô bé cạnh đó cứ đưa mắt nhìn thằng nam sinh mang dáng vẻ lãng tử đi vào.

Hai người đó đều có quan hệ và dây mơ rễ má với tôi, cô nữ sinh xinh đẹp ấy là cô vợ bé bỏng, mới mấy phút trước còn tủm tỉm cười khi Dung kéo tay tôi đi. Thằng Nam sinh hiển nhiên là đệ tử của tôi. Bình thường hai người rất ít xuống căn-tin, và bây giờ là cả hai cùng xuất hiện. Chẳng phải vì thế mà Dung kéo tay tôi đi về góc, lặng thinh mà theo dõi.

Tôi nhìn nàng, Nàng chỉ nháy mắt mà cười, kiểu như “kịch hay trước mắt đây”. Có khi nào Vũ với Nguyệt? Chắc cũng không nhanh đến thế cơ chứ,

thằng Vũ mới tán hụi Ngừ Yên cách đây có một hai tháng thôi mà.

Nguyệt nhẹ nhàng và dịu dàng ngồi xuống cái bàn cạnh cửa sổ, thằng Vũ ôm hai chai trà xanh tiến tới bàn, miệng nở nụ cười thân thiện.

-Thằng ngu, Nguyệt không thích trà xanh!

-Suyt, nhỏ thôi!

Tôi buột miệng nói lớn, may mà hai người không nghe thấy. Từ nhỏ chơi với Nguyệt, có bao giờ cô nàng thích uống trà xanh đâu. Tôi muốn nhảy ra mà xách tai thằng Vũ lên mà hét lớn:

-Đồ ngu, gọi gì thì gọi, đừng gọi trà xanh.

Ấy vậy mà, Nguyệt vẫn bình thản đón chai trà xanh, lại ý tứ cầm ống hút và thưởng thức thứ mà “cô nàng không ưa”.

-Vậy là sao?

-Sao cái gì?

-Nguyệt không thích trà xanh!

-Của Vũ đưa mà, trật tự đi, lộ giờ!

Trái với vẻ thường ngày trên lớp, khoảng không gian quanh hai người trở nên chân thật và sinh động hơn bao giờ hết. Nguyệt cũng thoải mái hơn, không còn bên lên và nhẹ nhàng “quá thể” như thường ngày. Còn thằng đệ tử của tôi bộ mặt của nó cũng trở nên rạng rỡ hơn, cảm giác như kiểu lạnh lùng dành cho tất cả, trừ Nguyệt ra.

Tôi và Dung lén la lén lút theo dõi cặp đôi ấy, mà quên mất hai bàn tay vẫn nắm chặt nhau từ nãy đến giờ. Mãi đến khi tiếng trống vào tiết mới vang lên cả hai cặp mới sức tỉnh, Nguyệt và Vũ tiếc nuối đứng dậy, còn tôi và Dung cũng bưng tỉnh buông tay nhau ra. Bỏ quên công việc điệp viên, hai đứa tôi có khoảng cách ngại ngùng, đến nỗi tôi phải tự đứng dậy, chẳng dám quay đầu nhìn nàng, để phá vỡ không gian yên tĩnh ấy.

Đi bên cạnh nhau, trong khi những chiếc áo trắng đang tức tốc trở về lớp, cố giữ cho nhau không gian riêng trước khi trở về cái chợ vỡ ồn ào, tôi khe khẽ hát bài Dịu dàng đến từng phút giây, bài hát mà tôi tâm đắc khi vô tình nghe từ đĩa Hoa Học Trò. Biết mỗi khi gần nàng, tôi “dịu dàng” đến từng khoảnh khắc, tuy đôi chút còn sỗ nổi, nhưng ít nhất cũng đã trở thành một thằng T hoàn toàn mới, ý tứ hơn, trầm lắng hơn, ngược lại với thằng T phá làng đốt xóm trên lớp.

-Dở tệ!

-Cái gì dở?

-Bài hát!

-Không thềm hát nữa?

-Cũng ừ thềm năn nì!

Lại nhìn nhau và cười.

-Mà hôm qua ai trả vé cho vậy?

-Sao biết hay vậy?

-Hai lớp đồn ầm lên kia, Ngừ Yên đúng không?

-Ừ, Ngừ....Yên trả!

Dung đưa mắt suy nghĩ mông lung, đôi mắt trong trẻo ấy phản chiếu hình bóng của tán cây ngay trên đầu tôi. Tôi cũng chẳng có gì để dấu cả, ừ thì Ngừ Yên trả vé xe bus, tôi hơi rung rinh, và giờ đã vững tâm trở lại. Nàng có giận tôi, thì coi như đó cũng là công bằng, bởi chẳng phải cách đây mấy tiếng tôi đã trách thầm Dung hay sao?

Tiết thứ ba, lớp tôi có tiết kiểm tra lịch sử. Thầy giáo vừa phát đề xong là cả lớp tôi cắm cúi vào làm. Riêng tôi được thầy giáo đặc cách, xách hẳn cái ghế giáo viên xuống ngồi xoay ngang với tôi. Chắc là tại bài kiểm tra 15' hồi trước, tôi xuất sắc vượt mặt anh hào trong lớp chiếm con 8,5 bỏ xa đứa thứ nhì 7 điểm. Giờ đây thầy muốn kiểm tra lại năng lực của tôi, hoặc là muốn xem chiều bài quay cốp của thằng học trò ranh ma đây.

-Em sẽ cho thầy xem.

Cắm cúi mò hết tốc lực, viết lách những thứ có sẵn trong đầu, mười lăm phút sau, tôi nhỏ giấy bước sang tờ thứ hai, để mặc cho đám anh em lác đác sợ hãi. Cũng đúng thôi, từ nhỏ ngoài tự nhiên, môn tôi khoái học nhất là Lịch Sử. Đặt đầu chấm và kẻ ngang kết thúc bài làm hai tờ giấy đôi, tôi nộp bài

trong cái gật gù của thầy.

-Ngon lành mày!

-Thường thôi!

-Tao chẳng làm được gì cả!

Giật mình vì hầu như nhóm học tập của tôi đều than ngắn thở dài, lôi cuốn sổ cũ của thằng Linh Vẹo ra dò, nhóm tôi đang đội sổ cuộc đua. Toàn tài lẻ thiên về một môn, hoặc lệch giữa tự nhiên và xã hội. Nên tính tổng điểm chia cho tổng môn và tổng đầu người, nhóm tôi chỉ đạt gần 6.0. Trong khi các nhóm khác toàn trên 6,5. Và thảm hại nhất vẫn là môn Anh văn, hầu như toàn người “mù chữ”. Nhìn lên nhóm Dung, dưới lá cờ đầu của Nàng, dân tình lại chăm chỉ miệt mài, học đều rầm rập, không thiên tài nhưng cũng không tệ hại. Trái ngược với đám ô hợp chúng tôi.

-Chết toi, cuối tháng, dành tiền đãi nước rồi!

-Thấy chưa, giờ sao?

-Ráng chứ sao!

-Mày nhờ Dung dạy anh văn đi, rồi dạy lại tụi tao.

-Không!

-Dờ người à, nhờ đi!

-Không!

Sĩ diện là cao hơn cả, cùng lắm là về tự vác sách ra cày cuốc, chứ nhờ Dung, rõ ràng là thừa nhận mình yếu kém, hai là sẽ lòi cái dốt ra. Điều đó chẳng khác gì tôi là kẻ bất tài, không thể là người để Nàng coi trọng nữa.

Cả đám đang năn nỉ tôi, thì tiểu sư muội tôi đã xuất hiện ở cửa lớp. Nghi có 5’ giải lao mà cũng siêng xuống ghế.

-Tao có tiểu sư muội gặp, tránh ra nào-Tôi gỡ tay đám chiến hữu đang quàng tay ôm ngang bụng

-Cho em gặp anh Hà!

Cả đám bạn há mồm ngơ ngác nhìn nhau, còn thằng Hà thì mỉm cười đi ra ngoài gặp bé Uyên. Chỉ bài thôi mà làm gì vui sướng vậy, nhảy chân sáo nữa chứ. Chúng nó thành một cặp khi nào thế? Bỏ quên luôn nghĩa huynh mà nhờ Mr Xin Lỗi.

Vậy là năm người bạn gái mà trong tâm tôi gán cho những mỹ từ như Xinh, dễ thương, hiền dịu, đẹp, thánh thiện nay hai người đã thành đôi thành cặp. Dung với tôi là chân lý sinh ra để cho nhau nên hiển nhiên không bàn tới. Chỉ còn Ngừ Yên và chị Nữ tặc. Không hiểu bao giờ mới đến người thứ tư có đôi đây.

Vừa nghĩ trong đầu, đã có bóng ai đó vụt qua, một người con gái, đang đưa tay gạt những giọt nước mắt lăn dài trên gò má, rất nhanh đi về phía chiếc ghế đá cô đơn cuối góc trường. Và hiển nhiên đó là người mà tôi vừa nghĩ tới.

Ngừ Yên khóc à? Chuyện gì vậy? Lại có chuyện gì à?

Tôi bỏ ra khỏi lớp, chạy theo. Mới có một xúu thôi cô nàng đã biệt tăm. Ráng đứng ở bậc thang lên xuống đôi mắt đảo dáo. Thất vọng vì không thấy chút gì đó quen thuộc hiện hữu, tôi quay lưng trở vào lớp.

-T, sao đứng đây!

-Ồ, Yên hả....?

Khác hẳn với hình ảnh Ngừ Yên dịu dàng, chinh chu hằng ngày là bộ dạng hốc hác, mắt đỏ hoe. Mái tóc được cài gọn gẽ nay bị mấy lọn tóc phá hình nẫu, đôi bọ loạn phá cái mà nhô lên, ở dưới chân tóc lác đác vài giọt nước. Khuôn mặt dễ thương và nhu mì ấy nay đã bị nước mắt lẫn nước rửa mặt thi nhau phá hoại. Chỉ có vẻ sầu não lẫn buồn vô định hắt lại. Dù cho trên môi, nụ cười gượng gạo vẫn nở ra chào tôi.

Biết tôi nhìn và nghĩ cái gì, Yên đưa hai tay, áp má, vỗ nhè nhẹ :

-Không sao đâu, chút chuyện thôi mà!

Từ trước đến giờ, hề tôi buồn hay gặp chuyện, thì dù trực tiếp hay gián tiếp Ngừ Yên luôn là người động viên và giúp đỡ tôi, còn mỗi lần cô nàng có chuyện, tôi như kẻ khờ hoặc là vô tâm, chẳng bao giờ đã động tới. Lần này sẽ khác, tôi chuẩn bị bước xuống cầu thang và tiến tới bên cạnh. Cô bạn tôi, lần này sẽ khác.

-Ôm còn ra đứng hừng gió với nắng nữa, vào đi T.-Dung nói nhỏ khi vừa ra tới cửa lớp.

Dung gọi giật tôi lại, và cũng vô tình đẩy tôi vào hoàn cảnh trở trêu. Cái bức tường che cả hai cô nàng, khiến cả hai không nhìn thấy nhau. Từ Dung tới tôi là một đường thẳng, từ Ngữ Yên đến tôi cũng là một đường thẳng. Hai đường thẳng ấy giao nhau vuông góc. Và không biết rằng cái giao điểm ấy nó đang khó xử đến thế nào. Tôi xoay đầu lại nhìn Dung, rồi lại xoay đầu lại nhìn Ngữ Yên. Như biết có sự xuất hiện của kẻ thứ ba, cả hai cô nàng đều tránh cái bức tường che, đưa mắt nhìn nhau. Và cuối cùng bốn mắt dồn về tôi. Cái giao điểm ấy đang rối lăm rồi hai người ới.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Kẻ Thù Cứu Vãn

Cả hai người có chút gì đó không vừa ý trong ánh mắt, và dường như bỏ qua sự hiện diện của tôi, nhìn nhau không chút gì gọi là vui vẻ. Cái tam giác ấy trở nên quá nhỏ bé, quá bức bối, trong cái diện tích ấy không khí bức bối, không ai có đủ khả năng, hay dũng cảm để bước ra phá vỡ thế cân bằng ấy. Bởi vì hai người ai hành động trước là thua, còn tôi thì vẫn chưa ngã ngũ. Đi với Dung vào lớp, hay là động viên Ngữ Yên.

Cứ thế, thời gian như được kéo dài ra, trở nên chậm chạp, tại tôi ù đi chẳng thể nghe được một tiếng gì nữa. Cảnh vật trước mắt trắng xóa, có chăng ở hai hướng chỉ có hai điểm sáng chói lóa hiện hữu. Một bên con tim khuyên tôi nên đến bên Ngữ Yên, nhưng lí trí lại chọn Dung. Và cả hai không ai chịu ai, vẫn đang tranh cãi trong không gian nội tâm.

Vẫn như thế, ba cô cậu học trò đứng nhìn nhau, không nói gì, mỗi người đeo đuổi một suy nghĩ riêng, một nội tâm riêng. Nếu là bình thường, hẳn tôi đã làm đến bên Ngữ Yên để động viên, nhưng giờ đây, sau khi tình cảm với Dung vừa mới được củng cố, tôi có phần lỗi lăm với suy nghĩ dao động trước đó. Còn Dung, nếu là bình thường cũng sẽ lạnh lùng bỏ mặc tôi, nhưng giờ đây lại là lúc Ngữ Yên đang khóc, liệu nàng có yên lòng không, khi bỏ người mà nàng dành tình cảm để đi vào. Ngữ Yên dịu dàng nếu là Ngữ Yên không khóc, vẫn còn chịu đựng được nỗi buồn, thì hẳn giờ cũng đã bước về lớp, để tránh tôi khó xử. Cả ba tâm tư khiến cho thế cân bằng tạo ra.

Khi những người trong cuộc đang rối bời thì họa có chăng người ngoài mới có thể gỡ rối. Tuy nhiên người gỡ rối này đến, tôi không biết phải cảm ơn hay phải chửi nó mới đúng.

-Yên, ở Minh An....!

Thằng đẹp mã lớp trưởng kể bên đưa đôi mắt ái ngại nhìn Dung, kiểu như nó sợ rằng, ai đã làm cho cô bạn hiền dịu của tôi ra nông nổi này, hoặc giả chẳng có chuyện gì nó sợ Nàng phật lòng, dễ hiểu thôi, nó vẫn theo đuổi Dung mà chưa có chút biểu hiện của sự từ bỏ, mặc dù nó biết thừa Dung đã giành tình cảm cho ai.

Khẽ nghiêng người né chỗ Dung đứng, nó lướt qua tôi, bộ mặt đẹp mã của nó không kèm cho tôi cái nhìn khó chịu, và rồi nó tiến sát đến Ngữ Yên:

-Yên, ờ...An xin lỗi!

-Không có gì hết, An về đi!

Tôi chỉ nghe Ngữ Yên nói thế là đủ hiểu, là cô nàng đang giận nó đến thế nào. Bởi vì trước đây tôi cũng từng bị Yên giận, và cũng lạng lạng chảnh nói tiếng nào. Vậy là Ngữ Yên đã trải qua chuyện gì đó buồn ghê gớm lắm. Và hung thủ chẳng ai khác ngoài thằng đẹp mã.

Đáng lẽ trong tình huống này, tôi phải vui mừng vì bộ mặt khó coi của thằng đẹp mã, nhưng mặt tôi vẫn buồn xo, bởi vì cô bạn tôi vừa khóc, bởi tôi chẳng thể giữ lời hứa với chính mình, động viên lúc cô ấy buồn. Liệu rằng khi tôi nở nụ cười thầm, lương tâm mình có cho phép mình thanh thản.

Tôi đưa mắt nhìn Dung, Dung cũng nhìn tôi. Có lẽ việc đứng đây chứng kiến cảnh tượng này đã là đi quá giới hạn bạn bè rồi. Tôi nhìn Ngữ Yên rồi xoay lưng đi về phía cửa lớp. Cùng lúc tiếng trống trường vừa vang lên. Có lẽ tôi sẽ bước vào lớp, buồn rầu và ngồi yên lặng vào cái chỗ ngồi quen thuộc, mặc cho Nguyệt hay mấy đứa xung quanh thắc mắc:

-Chắc lại cãi nhau với Dung?

Nhưng với phương diện bạn bè, chuyện riêng này, tôi không thể tiến xa hơn, bạn bè cũng có một cái giới hạn. Đúng không, cô bạn hàng xóm?

-Buông tay Yên ra!

-Đi vào lớp, vào học rồi!

-Mặc kệ Yên!

Những lời đối thoại ban đầu khiến tôi đi chậm lại, rồi nó nín kéo bước chân, từ từ tôi dừng lại và rồi quay mặt lại chứng kiến cảnh giữa hai đứa lớp bên.

Thằng Đẹp mã đang cố sức kéo tay Ngữ Yên đi về lớp, còn Ngữ Yên thì cố gắng gỡ tay nó ra, vùng vẫy, hình như là uất ức quá mà những giọt nước mắt lăn dài đã vội khô nay lại lần nữa vỡ ra. Nó long lanh dưới nắng và một lần nữa trào ra.

Và những giọt nước mắt ấy cho tôi biết đích xác mình phải làm sao, nó như động lực thôi thúc thôi:

-Nếu bỏ rơi cô chủ tôi bây giờ, có lẽ bạn sẽ không bao giờ có lại được.

Tôi bỏ mặc cái đưa tay cố níu giữ từ trước của Dung, bỏ qua cái lắc đầu của nàng, tiến lại về phía hai người đang giằng co. Một cánh tay của Ngữ Yên bị thằng đẹp mã nắm chặt, cánh tay yếu ớt còn lại đang cố phản kháng. Nhưng nay bàn tay của tôi cũng gia nhập vào. Nó nắm tay Ngữ Yên còn tôi chộp cổ tay nó, bóp mạnh.

-Thả tay tao ra!

-Mày thả tay Yên ra trước!-Tôi gần giọng bóp mạnh tay nó hơn.

-Chẳng liên quan gì đến mày!

-Bạn tao!

Vậy là từ cái từ “Bạn tao” thốt ra, mọi chuyện của cái lớp bên cạnh nay đã được chuyển hóa thành chuyện của hai thằng con trai, vì một người con gái mà phải cãi lộn với nhau. Người con gái ấy vẫn đứng đó, im lặng, dù cho một cánh tay đã được giữ chặt, vẫn đưa cặp mắt nhìn tôi. Tôi thản nhiên không quan tâm, chỉ biết rằng mình cần phải làm như thế, mặc cho sẽ có ai đó nói rằng đó là giúp bạn, hoặc là do có tình cảm với nhau.

Và chắc rằng ngoài tôi ra, có thể là một phần Ngữ Yên nữa đều nghĩ rằng hành động của tôi là bạn bè, nhưng ít nhất hai người còn lại không nghĩ như thế. Thằng Minh An nhìn tôi tõe lửa như tình địch. Nó có vẻ muốn bắt cả hai tay, vẫn thường xuyên bắt chuyện với Ngữ Yên cơ mà. Ngoài ra cũng thường xuyên lấy công làm việc tư để nói chuyện với Dung của tôi. Còn Dung đứng đó, vẻ mặt buồn rầu hẳn lên. Nhưng trong mắt tôi, chẳng có gì có thể ngăn cản một thằng con trai cứng đầu đã quyết ý giữ lời hứa của mình nữa rồi.

-Sao, mày thích làm anh hùng à?

-Vậy mà muốn làm cướp à!

-Biến đi!

-Mày thả Yên ra trước!

-Mày chẳng là cái quái gì để tao thả cả!

-Mày đang nắm tay bạn tao, thả ra!

-Đây mà là bạn mày à, mày xứng đáng không!

Vốn đã có hiềm khích, kể từ khi nó làm Ngữ Yên khóc rồi lại đến cảnh ép bức cô bạn tôi thì đầu tôi đã bốc hỏa rồi, nay nó dám mở miệng thóa mạ tôi, hay chính xác hơn là hạ nhục tôi, có lẽ đã đi quá giới hạn với một thằng con trai dễ xúc động như tôi.

-Bóp!

Giữa sân trường vắng lặng vì học sinh đã yên vị trong lớp khi tiếng trống trường đã vang lên cách đây mới vài phút. Ở góc sân trường, cạnh bên lớp tôi, thằng Minh An dính một cái tát hết lực của tôi không còn nương tay, có chăng thì nó né được chút ít, nửa bàn tay của tôi vẫn kịp in hằn lên má nó. Cái tát này dành cho cái tính” éo là của mày”.

Nó choạng vạng, quên mất rằng đang nắm tay Ngữ Yên. Cú tát của tôi làm nó ngã người về sau, vô tình kéo theo Ngữ Yên. Còn phần tôi chỉ tung chiêu dính một nửa, còn nửa kia không kịp thu tay, chỉ kịp điều chỉnh góc độ, hướng lên trên, đưa tay quẹt trúng trán Ngữ Yên, rồi từ từ hất tung cái cùi trên đầu cô nàng luôn.

-Head shot!

Một pha nhất tiễn song điêu, nhưng có điều, con điêu thứ hai tôi chưa bao giờ dám nghĩ tới, tay chân run lẩy bẩy, Ngữ Yên ôm tay xoa đầu. Còn thằng Minh An cũng buông tay Ngữ Yên ra, một tay xoa má, một tay thủ thế.

-Có sao không?

Và Dung dành cho tôi một cái tát còn đau hơn thế, cái tát này không nhắm vào thể xác mà nhắm vào tinh thần. Nàng đỡ tay thằng Minh An và nhìn hậu quả tôi gây ra. Từ không vừa ý nàng đã chuyển qua phật lòng thực sự.

-T sao lại đánh An vậy!

-Thích!

Tôi hiểu rằng, chẳng có gì cần phải giải thích ở đây cả, những diễn biến từ nãy tới giờ nàng cũng đã chứng kiến. Vậy thì cần gì hỏi lại tôi, chẳng phải câu nói ấy là oán trách tôi sao. Và tôi bất cần đòi hiện ra, lần này là bản chất, chứ không phải là đeo mặt nạ. Có cần phải giải thích dư thừa không, khi mà mọi thứ đã quá rõ ràng, và tôi cảm thấy mình chẳng có lỗi gì cả ngoài việc bạo lực học đường.

Thằng đẹp mã cũng không vừa, nhân cơ hội đó cứ ôm tay xuyết xoa, để Dung bỏ mặc tôi quay qua quan tâm tới nó. Tôi chẳng bận tâm, đưa tay đỡ Ngừ Yên dậy, nhặt lại cái cài cho cô nàng, dúi nó vào lòng bàn tay. Cái bàn tay nhỏ nhắn ấy vẫn hằn lên vết năm ngón tay của thằng Minh An. Tôi cảm thấy cái tát lúc nãy giành cho nó là xứng đáng.

-Có sao không Yên!

-Không, T...ờ.!

-Không sao, T xin lỗi nhé!

Phốt lờ hai ánh mắt khó chịu đang giành cho mình, tôi vẫn đủ tỉnh táo để biết mình cần hành động như thế nào. Dù cho ai ghét cũng kệ, bởi đó là bản chất của tôi, là cách mà tôi không phải hổ thẹn với lương tâm. Họ có ghét cũng mặc.

Ngừ Yên đưa mắt nhìn tôi, rồi nhìn về phía trước như báo hiệu cho tôi Dung đang bỏ đi. Tôi mặc kệ, dù biết rằng Dung sẽ sánh đôi cùng thằng đẹp mã Minh An về lớp. Bởi trong tâm trí tôi, tôi chỉ cảm thấy buồn thay cho cô bạn. Trước đây và ngay bây giờ, dù cho bản thân mình có chuyện gì, cô nàng vẫn lo lắng cho bạn bè nhiều hơn là lo cho chính mình. Sao vậy Yên, bạn đang buồn mà!

Yên nhìn tôi, ánh mắt khó hiểu, tôi phải lên tiếng để đẩy ánh mắt lạ kì đó ra khỏi người mình:

-Xin lỗi Yên nhé, lỡ trúng Yên!

-Không sao, nhờ vậy cái tay mới giật ra được nè!

Mỉm cười và chờ cô nàng đi rửa lại cái mặt tàn tạ, tôi và Yên bước về phía lớp. Chắc hẳn cả lớp ngạc nhiên lắm, cách đây hai phút Dung tiễn thằng Minh An bước về lớp, và giờ là đến tôi tiễn Ngừ Yên. Chẳng hiểu rằng cái cặp của lớp này đang bị cái gì nữa.

-Anh đi đâu giờ mới về lớp!

-Dạ, em đi rửa mặt!

-Vào đi, lần sau rút kính nghiệm!

-Dạ!

Tôi ngoan ngoãn vâng lời, đi qua cái bàn đầu tiên của Dung, nhìn nàng. Nàng vẫn nhìn lại tôi, nhưng đôi mắt của kẻ không quen. Đây là đỉnh cao của sự giận dữ, vậy là đã trở thành người không quen rồi. Tôi chẳng làm gì sai.

-Tao chẳng làm gì sai!

-Mày có sai gì đâu!

Con tim và lí trí đều ủng hộ, tôi cũng lộ ra ánh mắt vô cảm bước nhanh về chỗ, tránh thầy Anh Văn đổi ý lại đuổi tôi ra khỏi lớp mất.

Ngồi xuống cái ghế quen thuộc, tôi tránh ánh mắt ngơ ngác của Nguyệt lẫn đám bạn chiến hữu gần đó:

-Sao tiết này là Anh Văn, đáng lẽ là kỉ công nghiệp mà!

-Tiết lịch sử là tiết thi bù hôm bữa vắng mà, đầu óc để đi đâu vậy!

-À, ừ, già rồi cô vợ à!

-Già hay giận nhau!

Đúng là bạn thân thiết thì dễ nắm thóp nhau, tôi im lặng chẳng dám quay sang nhìn Nguyệt lấy nửa ánh mắt, sợ rằng cứ hể quay sang, để gì cũng:

-Giận nhau à?

-Lại giận hờn vu vơ.

Lần hiếm hoi, tôi ngồi im trong lớp, học hành đàng hoàng nghiêm túc, vì tôi không muốn đầu óc tôi có thời gian suy nghĩ về Dung, tôi chẳng có gì sai cả, việc gì phải để tâm. Việc gì phải quan tâm người không hiểu mình mà đi bênh kẻ thù của tôi.

Tiếng trống trường vang lên, Dung không chờ tôi để đi cùng hết cái sân trường nữa, và tôi chắc cũng không chờ nàng nữa. Tôi phốt lờ vác cái balo sau

lưng, vừa đi vừa tám với Nhân đen, ý tứ tách Nguyệt ra để mai mối cho thằng Vũ:

-Cố lên nhà mày!

-Cố cái gì?

Tôi nháy mắt với thằng Vũ về hướng Nguyệt, nó chỉ lắc đầu cười khở.

Tôi đi nhanh qua bàn Dung, vẫn bình thường như hồi mới chuyển lớp, để mặc cho thằng Nhân cuống cuống chạy theo để đuổi cho kịp.

Vừa ra đến cổng trường, tôi chạm mặt bà chị Nữ Tặc cũng vừa tan buổi học.

-Ồ, ờ xui rồi!

-Mới gặp chị đã ăn nói thế à!

-Hôm nay xui nhiều quá!

-Xí, cóc sung đầu em trai giò!

Và khi giữa tôi và Dung có chuyện, tôi nói chuyện với chị Nữ tặc thoải mái mà không còn có tâm trạng sợ bị Nàng bắt gặp nữa. Có chẳng gặp cũng chả sao. Thế là đủ rồi, có người vẫn chưa hiểu mình. Vẫn còn nghi ngờ tình cảm mình dành cho người đó sao. Vậy thì mày cố để làm gì nữa?

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Quyết Định Cá Nhân

Đứng trước cổng trường, tôi vui vẻ mở lời với bà chị Nữ Tặc, chẳng còn tâm trạng phải lo sợ ai bắt gặp nữa, mà có bắt gặp cũng chẳng sao. Đang giận hờn, cho giận luôn đi, tôi chẳng còn gì phải âu lo nữa, chẳng có lỗi để mà xin, dù cho thời gian quay trở lại cách đây gần một tiếng, nếu cho tôi chọn lựa, tôi vẫn sẽ làm như thế, vẫn sẽ bảo vệ Ngừ Yên trước thằng đẹp mã Minh An, mặc cho Dung có giận hơn như thế nữa.

Hai chị em vui vẻ nói chuyện với nhau trước cổng trường, thoáng thấy bóng Dung dắt xe đi ra. Tôi phớt lờ chẳng cần bận tâm, cổ tình cười tươi hơn và nói to hơn. Chị Xuyên chỉ im lặng, nhìn Dung với ánh mắt nửa lo lắng, nửa phân vân, cuối cùng quay sang nhìn tôi và lắc đầu trước khi bóng Dung khuất sau ngã ba đường.

-Chị lắc đầu gì vậy?

-Lại giận hờn nhau đúng không?

-.....!

-Giận hờn vu vơ suốt thôi!

-Không phải giận hờn vu vơ đâu chị!

-Thế là gì?

-Thiệt luôn rồi!

Tôi thở dài đánh cái thượt, mặt buồn rầu. Mặc dù trong lòng đã nói sẽ giận thiệt và có những hành động tuyệt tình, nhưng từng đó liệu đã đủ xóa nhòa những tình cảm, những kí ức trong lòng. Bát nước hắt đi, tất nhiên không bao giờ đầy lại, nhưng chuyện tình cảm đâu phải là bát nước. Nó như một mặt hồ phẳng lặng, dù những bất hòa hay tranh cãi như cục đá ném xuống làm nó dao động và gợn sóng, nhưng mặt hồ sẽ trở lại phẳng lặng. Kí ức cũng như mặt hồ ấy, những kỉ niệm đẹp, những lần nắm tay, những lần hai đứa nói chuyện, hình bóng, nụ cười ấy chắc sẽ mãi lưu giữ trong lòng tôi.

Nhìn thằng em trai, bình thường tếu táo và cười toét đến mang tai, mà bây giờ trầm ngâm, lặng im suy nghĩ, chị Xuyên cũng trầm tính theo luôn. Chỉ nhìn tôi, về đồng cảm, và cũng đáng thương. Liệu rằng, tôi sẽ như thế nào, nếu chia tay Dung, người em trai của chị có là

-Rảnh không?

-Không..!

Tôi từ chối chị một cách ngập ngừng. Nửa muốn nửa không, và cũng chẳng hiểu sao tôi lại lắc đầu nữa. Nửa muốn giải bày tâm sự ngổn ngang cho bà

Nữ Tặc đầy tâm lý này, một chi muốn găm nhăm nõi cô đơn một mình. Nhưng có lẽ lần này vết thương nghiêm trọng nên đẩy tôi vào tình trạng đóng cửa tâm hồn mất rồi.

-Đi, chị cũng đang buồn!

-Hờ, không.....!

-Đi thôi em trai!

Chẳng chờ tôi mở miệng thêm lần nào nữa, chị dịu dàng đi trước, để mặc tôi phải cất bước theo sau. Không sánh đôi với nhau, vẫn chị trước và tôi sau, thỉnh thoảng chị quay lại :

-Lẹ đi, con trai lè mè quá vậy!

Không phải tôi lè mè, mà tâm trạng đang đeo chí thì làm sao mà lanh lẹ được chứ. Đi ngược hướng về, đến khi dừng chân dưới quán nước, ngồi đây có thể thấy rõ ngọn đồi mộng mơ, ngọn đồi ấy là nơi tôi và Dung đã bắt đầu thể hiện những tình ý của mình. Ngọn đồi ấy nơi tôi leo lên trốn tránh ngày nhận điểm học kì hai. Ngọn đồi ấy không còn đẹp nữa, nó xù xì, nó tạo cảm giác buồn bã cho người con trai đang tâm trạng này.

-Cho con hai trái dừa!

Bà chị buồn giả vẫn vui vẻ, quay sang nhìn tôi, không cất lời, chắc không muốn gọi hồn tôi trở về, cho tôi khoảng lặng để theo đuổi những suy nghĩ riêng trong lòng mình.

-Có chuyện gì mà hai đứa mặt như sắp đánh nhau vậy?

-Chẳng có gì chị ạ, có người không hiểu em!

-Hay là em không hiểu tấm lòng người ta!

Nếu là tôi ngày thường, thế nào cũng tranh luận chí chóc với bà chị Nữ Tặc này cho mà xem, nhưng tâm trạng đang buồn, người ta dễ dàng chấp nhận những câu nói thâm thúy mà lúc bình thường phớt lờ bỏ qua.

Tôi rà soát, lục lại kí ức cũ, có phải mình đã bỏ quên gì đó, khiến Dung phải giận dữ, khiến Dung vô cảm trước mặt tôi. Cuối cùng, tôi chỉ lắc đầu khi chỉ dám chắc một điều:

“ Có khi nào Dung không thích tôi can thiệp vào chuyện Ngừ Yên”.

Chị Nữ Tặc đưa tôi trái dừa, vẫn mỉm cười, và hỏi tiếp:

-Nghĩ ra chưa?

Tôi thờ dãi, chịu thua gác tay lên chống đầu, ngả lưng vào cái ghế dựa, ngược mắt lên cái dù che nắng, nhìn thì nhìn chứ đầu óc đã đi đến cực hạn, không thể nghĩ ra một cái gì nữa.

-Chị có roi vào tình cảnh của em chưa?

-Tình cảnh gì?

-Dung và một người khác!

-Rồi thì sao? Người khác là một bạn nữ!

Tôi chẳng buồn trả lời, vì chắc hẳn chị đã rõ là ai, vẫn giọng điệu buồn rầu, lặng lẽ:

-Và rồi khi gặp cả hai, người khác đó có chuyện!

-.....!

Tôi để thời gian cho chị tưởng tượng cái người khác có chuyện gì, chứ dám chắc chị không đoán được cuộc kéo co của hai thằng con trai:

-Và rồi, em đến giúp người đó, tát kẻ thứ tư!

-Là một thằng con trai!

Chị Xuyên dùng từ ngữ sao cho tôi nhẹ lòng, và dường như chị xác định rõ, người khác ấy có vị thế trong lòng tôi nên dùng từ bạn. Còn

kẻ thứ tư, đương nhiên là kẻ thù của tôi, nên chị dùng từ thằng. Có lẽ là động viên tạo động lực cho tôi kể chuyện:

-Dạ, và rồi Dung lo lắng cho thằng đó, còn em.!

Và lần này đến chị theo đuổi cảm nghĩ riêng, để có thể đưa ra lời khuyên cho tôi. Còn tôi chẳng thể nói thêm điều gì, câu chuyện như được tua lại ngay trước mặt. Dung đứng trên vỉa hè cách tôi không xa, tay đang đỡ thằng Minh An, còn tôi đứng ở lòng đường, nhặt lại cái cài cho Ngữ Yên, mắt đã ngân ngấn nước, ướt nhòe, chỉ chực trào ra. Mình đã làm gì sai nào, mình đã làm điều gì không đúng?

-Em làm đúng đấy!

-Thì em vẫn như thế mà!

-Xùy xùy, tự tin quá ông tướng, chị chưa nói hết mà!

-Vậy chị nói tiếp đi!

-Em làm đúng trong chuyện tình bạn, nhưng sai trong tình cảm!

-Là sao?

-Tự nghĩ đi, giờ thì về đi kìa, xe bus tới.

Tôi nhìn thấy chiếc xe màu xanh đang trở tới, lặng lặng chẳng muốn về, chỉ muốn nghe nốt lời khuyên của chị. Chị mỉm cười và đẩy vai tôi:

-Đứng dậy về đi, tự cảm nhận xem!

Chị giành nốt quyền ga-lăng của con trai, đẩy nhanh tôi băng qua con đường rộng, đi về phía trạm xe bên kia đường. Vẫy tay chào tôi và cười, và rồi đi dưới những tin nắng chói chang. Chị tỏa sáng hơn cả nắng nữa.

Lững thững bước lên hai bậc cửa xe bus, im lặng đi về hàng ghế sau, đến khi hình bóng chị nhỏ dần, nhỏ dần, rồi chỉ còn lại một chấm trắng. Ít nhiều nhờ chị mà tâm trạng của tôi cũng được thoải mái lại rồi.

-Cảm ơn chị nhé!

-Cảm ơn gì chị em, cho chị xem vé bus.

Tôi quay lại, thần thờ đưa vé tháng cho chị soát vé, mặt lạnh băng, chẳng còn cảm xúc, mặc cho chị soát vé này cũng xinh đẹp chứ.

Nằm dài ở ghế sa-lon, dạ vâng cho qua chuyện với Mẹ. Người như thằng mất hồn đến nỗi Mẹ tôi cũng lắc đầu chịu thua:

-Dậy ăn cơm con!

-Dạ, con không đói, Mẹ ăn trước, tí con ăn sau!

May mà tôi còn hơi sốt, nếu không thì giờ đây chắc nát đít với Mẹ tôi quá. Mẹ tôi cũng muốn hỏi chuyện gì, hay sốt quá, mà thấy tôi như vậy thì chỉ lắc đầu rồi đi xuống ăn cơm một mình.

-Liệu lần này, chị Xuyên nói có đúng không? Liệu lần này có tốt đẹp như mấy lần trước?

-Đúng gì mà đúng, mày không thấy bênh nhau đấy à!

-Mày im đi đừng kích động!

-Tao nói sai à, rõ ràng thằng nằm kia đúng rồi còn gì, nó sai chỗ nào!

-Mày không thấy Dung giận nó à!

-Dung giận là Dung sai, chứ nó sai à!

.....!

-Thôi, hai thằng mày trở về, tao tự có cách.

Chẳng biết cách đẩy hiệu quả đến đâu, chỉ biết rằng Mẹ tôi cũng nở nụ cười khi thấy thằng con trai ngồi xuống bàn, dùng cơm chung. Chiều nay tôi sẽ thử xem cách của mình có tác dụng không?

Bước vào cửa lớp, tôi thực hiện kế hoạch của riêng mình. Tình cảm nào chẳng có khó khăn, tình cảm nào chẳng có thử thách, nếu như mình không kiên định vượt qua, có lẽ mình sẽ hối tiếc. Tôi thích Dung thật lòng, tôi không chối bỏ, vì vậy sẽ dốc hết sức mà giữ gìn lấy tình cảm ấy.

-Cảm ơn!

Khi tôi đưa cuốn sách của nàng đánh rơi dưới đất lên, nàng cảm ơn tôi. Nhưng đừng vội mừng, đó là một câu khách sáo được xuất ra từ một bộ mặt lạnh băng, đôi mắt vô cảm.

-Để mình làm cho!

-Không cần!

-Cái này mình chỉ cho!

-Không phải việc của bạn!

Khi đến tiết Hóa, muốn chỉ cho nàng cách giải dễ hiểu hơn thì nàng cũng không thêm buồn lòng. Giờ đây trong mắt tôi không phải là Dung cá tính nữa là là Dung lì lợm cứng đầu mất rồi. Cô nàng mặc kệ tôi đứng như trời trồng, bị đám bạn bè nhìn với ánh mắt soi mói và ái ngại, cứ gằng gằng nháp chỉ chút lên tập giấy, vòng tròn, rồi gạch gạch, thả bút xuống ôm hai bên má. Dù có không giải được cũng không cần tới thằng con trai đang trải lòng tốt bụng hiem có của nó ra.

-Dung, lên họp kia!

Dung không còn ngại ngùng nữa, không cần phải trốn tránh, không cần phải bịa lý do ốm nữa, vui vẻ đi cùng với Hải lớp trưởng, dù biết rằng, ngoài cửa lớp, thằng Minh An đã chờ sẵn.

Công lao thành đã trắng, sức người cũng có hạn, huống gì là một thằng con trai mới lớn như tôi. Không còn đủ kiên nhẫn nữa, tình cảm của nàng với tôi đã trở về số không tròn trĩnh, nếu không muốn là âm rồi.

-Anh em, đi theo tao!

-Đi đâu?

-Ngu vậy, căn-tin đại hội!

Tụi bạn lật đật đi theo, chẳng hiểu cái thằng này đang muốn bày ra cái trò gì nữa.

-Từ giờ tao muốn nhóm mình học hành đàng hoàng, không lơ đãng nữa!

-Tao nghe lộn không hả tụi mày!

-Tao không giỡn, tao muốn tụi mình không phải nhục nhã khi cuối tháng đứng bết, tao muốn đề đầu cười cở tụi khác trong việc học!

-Có mỗi mày là không biết nhục!-Thằng Mập lên tiếng.

-Giờ tao biết rồi, tao muốn tụi mình là vô đối trong cái nhóm, kể cả đạo đức lẫn việc học!

-Giỡn mày.mày điên à?

-Không!

Tôi lạnh lùng đáp trả, khi tâm trạng rối bời, tình cảm tổn thương, đừng có đeo đuổi nó nữa để cho vết thương thêm nặng, hãy quên nó đi bằng cách kiếm gì đó khóa lấp. Với học sinh thì đó là việc học.

-Mày muốn vượt các nhóm khác, bao gồm nhóm Dung?

-Đúng!

-Muốn cho vợ mày ê mặt à!

-Không quan trọng, ai ê mặt mặc kệ, miễn sao không phải anh em mình?

-Nói rồi thì kế hoạch lên đi!-Thằng Vũ trầm lắng này giờ phát ngôn!

-Sẽ có, nhưng có nguyên tắc, từ giờ Dung không phải là vợ tao, đừng có gán ghép tên tao chung nữa!

-Chắc không mày?

-Chắc, nhớ đấy, tao không đùa.!

Cả đám nhìn nhau, rồi quay lại nhìn tôi:

-Sốt quá hóa điên hả mày!

Vâng, tôi đang điên!

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Tráo Đổi

Vậy là dưới sự nhất trí của đám anh em chiến hữu, chúng tôi cộng ly ăn thề, quyết tâm đưa bang phái trở thành đệ nhất bang phái giang hồ, có tài có đức, tuyệt nhiên phải khiến mấy nhóm khác phải kính trọng.

Chuyện của tôi và Dung vẫn dần dần trôi qua theo thời gian, tuy nhiên tình cảm là thứ khó mà cắt đứt như một lời nói đầu môi, như gió thoảng qua. Nó đây đưa, dùng dằng khiến cho con người ta yếu đuối tâm hồn đi.

Hiệu ứng đầu tiên là cả lớp bất ngờ về phong độ của cả nhóm tôi, cái nhóm rớt hạng ấy nay bỗng nhiên chăm ngoan, học hành tấn tới, hăng say đua tranh. Đầu rằng chỉ còn mấy ngày nữa là tháng chín đi qua, nhóm tôi chắc cũng không thể leo cao, nhưng chí ít hùng tâm tráng khí cũng ảnh hưởng nhiều đến nhóm khác. Vi phạm thì vẫn vi phạm, nhưng số lần cũng như tội danh càng lúc càng ít đi.

Cái bất ngờ thứ hai của cả lớp là thằng thủ lĩnh khỏi xướng phong trào vượt khó ấy, cái thằng con trai bàn giữa lớp, giờ mặt luôn dăm chiêu, ít cười hơn, ít vui vẻ hơn. Tuy không phải đóng băng hoàn toàn khuôn mặt, nhưng chí ít nó vẫn có những thay đổi khiến cho người ta ngỡ ngàng. Ngay cả Nguyệt đôi lần cũng muốn mở lời tâm sự, nhưng bị tôi nắm thóp cái ý nghĩ, vội quay qua nói chuyện phiếm để cho cô bạn biết rằng tôi vẫn bình thường.

-Chà, bất ngờ quá T, ngoan dữ vậy sao!

-Dạ.....!

-Cả tuần giờ chỉ còn một lần đi học muộn!

-Dạ, tuần sau sẽ không có đi muộn nữa, Thầy!

Hiển nhiên thầy tôi cũng đâu cần quan tâm tới lý do vì sao tôi thay đổi chứ, chỉ biết rằng cái thằng nghịch như quỷ trong lớp nay bỗng nhiên ngoan ngoãn đột xuất. Học hành chăm chỉ hẳn lên, thì với một người Thầy, điều đó còn gì vui bằng.

Cả lớp tôi nhìn tôi đầy bất ngờ, chỉ riêng có những thằng anh em, thêm cả Nguyệt nhìn tôi ánh mắt đầy thương hại. Thằng Hải lớp trưởng từ đó cũng hạ chiến sự leo thang, bởi vì chẳng còn lý do gì mà phàn nàn với tôi được nữa.

-Sư huynh bị sao vậy?

-Sao là sao cơ?

-Sao mặt mày u ám vậy?

-Không có đâu, tại sư muội có người kia rồi nên thấy sư huynh không tươi thôi.

Tôi nhanh chân chuồn vào lớp, lấy lý do sợ cô sư muội đánh, chứ thực ra là muốn trốn tránh những câu hỏi đâm trúng tim đen của mình thôi. Nhưng những người nắm được yếu điểm của tôi còn nhiều lắm.

-T bị sao vậy?

-Yên hoi vậy là sao!

-Cứ khang khác thế nào ấy!

-Thế nào là thế nào, vẫn đập chai như thường đấy thôi!

-Đập ve chai ấy?

-Hehe, có đập cũng kiếm được tiền nữa!

-.....!

Ngữ Yên im lặng nhìn tôi, vẻ thờ dãi ngao ngán, thay đổi của tôi không rõ rệt, không quá giả tạo như lúc đeo mặt nạ, nó như bản chất của tôi khi đứng trước một vết thương nào đó. Khiến cho cô nàng đứng cạnh tôi cũng không thể nào lí giải. Và tôi cũng không cho Ngữ Yên có thời gian suy nghĩ về tôi:

-À...bữa trước!

-Bữa trước sao?

-Làm sao mà khóc!

-À...ừ, qua lâu rồi mà!

-Liên quan đến thằng Minh An!

Ngữ Yên cũng không chịu nói, lắc đầu và nhìn lảng tránh, và không chịu nói cho tôi biết. Trong đầu tôi xâu những sự kiện lại, Ngữ Yên trả vé xe bus cho tôi, thằng Minh An biết chuyện tôi lạc mất vé, và cuối cùng là Ngữ Yên khóc, thằng Minh An ra đỡ. Rõ ràng nếu không nhầm thì trật tự sẽ là: Minh An lấy vé xe bus của tôi, Ngữ Yên vô tình biết, đòi trả vé, và giữa hai người có tranh cãi. Cuối cùng Ngữ Yên khóc cũng lại vì tôi.

-Minh về lớp nhé!

-Ừ, T về nha!

Ngữ Yên cũng thờ phào nhẹ nhõm vì không bị ép cung, và tôi thì cũng không muốn nhắc đến chuyện tình cảm làm gì nữa. Có lẽ hình bóng Dung vẫn còn một sức nặng nhất định trong lòng tôi. Cho dù đôi lần tôi đã làm dao động hình bóng ấy.

Ài cuối cùng mới là cái ải khó qua nhất, bà chị Nữ tặc. Bởi vì chị không quá hiền dịu nhu mì như Ngữ Yên, và cũng không quá cá tính như Dung, không mang cái thấu hiểu rõ tâm lòng như Nguyệt, và đặc biệt là tuổi tác cao hơn tôi, khác hẳn với Bé Uyên. Ở bà Nữ Tặc như cái nơi tôi trút bầu tâm sự, những câu hỏi ngốc nghếch, và cũng là nơi tôi phải lắng nghe những lời khuyên đúng đắn. Vị thế khác xa với những người còn lại.

-Buồn cái gì hả em trai?

-Em có buồn gì đâu!

-Không có sao!

-Không, chỉ không thấy em cười rất tươi sao!

-Có rớt lệ trong lòng không thể!

-.....!

-Chị lại đâm trúng tim đen à!

Có bao giờ tôi gặp chuyện mà bà chị này không đâm trúng tim cơ chứ, nhưng khác với lần trước, thuốc chữa liền vết thương, chị không còn chỉ cho tôi kiếm nữa, tôi phải tự mò mẫm trong trăm ngàn phương thuốc để tự mình tìm giải được. Mà khoản “thuốc chữa” tôi là thằng đại dốt.

Đôi khi lướt qua Dung, tôi không cảm được ý chí kiên định của mình, vô tình buột miệng ra câu gì đó hỏi thăm. Dung không phản ứng gay gắt, lặng im nhìn tôi, đôi mắt ấy hình như đỡ vô cảm hơn, nhưng rất nhanh, tôi nhận ra mình đang làm gì, và quay lưng đi, tuyệt nhiên không chờ câu trả lời của người ấy.

Đôi khi Dung sánh bước bên thằng Hải và thằng Minh An, tôi cảm thấy mình buồn ghê gớm, có cảm giác gì đó, muốn đập văng hai thằng kia để tôi sánh bước bên nàng, nhưng đó cũng chỉ là cảm giác trong lòng, hoặc đơn giản được biểu lộ qua cái nhìn thoáng qua của tôi, Dung vẫn cười và có vẻ cười không được tự nhiên cho lắm. Bởi vì cái nụ cười đẹp nhất của nàng đã dành cho một thằng T, không phải tôi và cũng chính là tôi, thằng T lúc xưa.

Quay lại hí hoáy giải giải đáp đáp, cuốn đề toán chung với lũ bạn. Đạo này hể đến lớp tôi luôn kiểm việc gì đó để làm, tuyệt nhiên không dám đụng đến cái mp3 nữa, bởi nó có những lời hát đụng chạm đến niềm tâm sự, hay đơn giản nó là cái bộ nhớ chứa những dung lượng kí ức nhất định, những thứ mà tôi không muốn mà cố gượng ép chôn vùi.

Có lúc, nhóm của Dung bí bài Hóa, và tất nhiên phải nhờ cứu viện, và đương nhiên tất thấy mọi người đều muốn nhờ tôi. Và nàng cũng là nhóm trưởng, vậy là nàng phải thân chinh mang đề xuống nhờ tôi:

-Ồ, mình nhờ xui!

-Gì vậy?

-Chỉ mình bài Hóa!

Sau một hồi tận tình chỉ bài, mặt tôi vẫn không hề ngược lên mình khuôn mặt đang cúi xuống. Bài giải tôi làm một cách rõ ràng, tận tình chắc nàng cũng

không có gì để hỏi.

-Dung..à Bạn hiểu chưa?

-Ồ, rồi.Cảm ơn Bạn!

Đối với nhiều người, khi được xưng là Bạn hẳn là vui lắm, riêng tôi thì không, bạn ở đây chứng tỏ tình cảm của chúng tôi đã tụt xuống một bậc, vì chính hai đứa tôi, đều mang cái tự tôn quá lớn, và cũng chưa có động lực để phá vỡ bức tường ấy.

Và tôi lại cắm đầu vào học, cắm đầu vào tu luyện đạo đức, bỏ mặc những ánh mắt nghi ngờ, những cái nhìn thiện cảm về vẻ ngoài hiền lành, bỏ mặc ánh nhìn ái ngại đáng thương. Cố gắng cho đầu óc luôn hoạt động hết công suất, dù biết rằng đầu đó, mái tóc ngang vai, nụ cười và hình dáng của một ai đó vẫn len lỏi trong những góc khuất tâm hồn tôi.

Hãy đánh thức tôi khi tháng chín kết thúc, nhưng có lẽ tôi đã ngủ quên quá lâu. Ngủ đã quá nửa tháng mười trong hình hài mới, ngủ quên thời gian, và dường như gò ép mình quá lâu, việc học chăm chỉ đối với tôi nay đã hơi quen thuộc, trầm tư suy nghĩ, chỉ lâu lâu mới phát ngôn cũng dần trở thành tính cách. Nếu không có những cái miệng ồn ào kia, tôi quên mất rằng 20-10 đã gần kề.

-Sắp 20-10 như năm ngoái nhỉ!

-Lại bốc thăm à?

-Chứ sao, giờ đủ rồi, nam nữ đồng đều!

Mặc kệ cái lũ rồi hồi, tôi gom đồng tài liệu trên bàn, toan đứng dậy ra về:

-Khoan, chưa bàn đã đòi về là sao-Thằng Hải ngăn tôi lại.

-Nói đi, không húng cái nhau.

Nó bấy lâu nay vẫn chứng kiến tôi lảm lì, nay cái kiểu ăn nói nhát gừng này thì cũng không nói thêm một câu gì nữa.

-Tao ý kiến thế này!- Phong mập lên tiếng.

-Gi?

-Năm ngoái thằng Vẹo ăn nói khô quá, giờ nên để một người nồm miệng dẻo quẹo đứng lên làm trò, thằng Hải thì loại, nó chẳng có độ mượt cần thiết.

-Vậy theo mày là ai!-Thằng Hải cay cú vì bị cướp uy quyền nhìn thằng Mập.

-Là nó!

Cả lũ nhìn theo hướng tay nó chỉ, ngón trỏ của nó vòng vèo và chỉ đúng vào nó:

-Tao có đủ độ mượt mà cần thiết, cứ để tao!

Sau một hồi kiểm tra năng lực như kiểm định gia cầm, cả lũ mới thống nhất cho thằng Phong làm MC. Tôi chỉ chờ có thế, ôm cái đề vừa đi vừa đọc bước ra khỏi cửa lớp mà không còn ai cầm cản nữa. Thằng Vũ nhìn tôi, mỉm cười và bước ra theo. Kể cũng lạ, từ ngày chơi thân, nó một phần trở nên giống tôi ở cái tính bát nháo, và tôi thì giống nó ở cái khoảng mặt căng căng không quan tâm xung quanh. Vị thế đã thay đổi, tôi rơi vào trạng thái chờ đợi của nó khi xưa với Ngừ Yên, nhưng tệ hơn là tôi chẳng biết tôi chờ cái gì nữa.

Cả tuần sau đó, chẳng biết vì sao tôi bị cách ly, hề xuống căn-tin muộn là đám anh em đang bàn chuyện bỗng nhiên im bật, rồi gượng gạo chuyển chủ đề để che giấu chuyện gì đấy. Thằng T ngày trước có lẽ nắm đầu từng thằng hỏi cho ra chuyện, nhưng thằng T ngủ say thì khác, cười và cố nói chuyện phiếm với mọi người nhiều hơn.

Giờ ra chơi, chúng nó cũng tách riêng tôi ra, chui tót ra ban công hoặc cái ghế đá xa xa, lâu lâu quay lại nhìn tôi ánh mắt dè dặt. Chắc có lẽ mình sắp bị loại ra khỏi nhóm bạn này rồi, mình gò bó tội nó quá chăng? Nhưng chẳng sao cả, mình vẫn là mình mà.

-Bạn trai tiếp theo, mời bạn T!

Nguyệt mở tờ giấy, đọc lớn tên tôi khi tôi mãi mê cắm đầu xuống bàn. Lưng từng cầm gói quà, giấy gói màu xanh phớt, bên trong là chiếc đĩa Quang Dũng và một thỏi kẹo bạc hà. Chắc ngoài Dung ra, đứa nào mà nhận được món quà của tôi coi như xui tận mạng, hoặc tôi sẽ bị chửi te tua vì mình chọn món quà quái dị. Chẳng hiểu sao mà đưa lỏi quỷ dẫn đường thế nào, tôi lại đặt hai thứ đấy vào hộp quà, và cũng chẳng hiểu vì sao, tôi lại để giấy gói màu xanh phớt.

Ngày lễ 20-10, Phong làm MC bốc cái hộp tên bạn gái, Nguyệt bốc tên con trai. Lướt của tôi là lướt số chín, con số vĩnh cửu à? Có gì là vĩnh cửu không?

-Và giờ đến bạn nữ may mắn nhận được quà của anh Ôn Thần nhóm tôi, vâng xin mời.....à.....à!

- Là ai thế?

Tôi chẳng quan tâm, đưa mắt nhìn xuống cái đề Toán này giờ lẫn lộn mãi chưa giải ra, mong rằng cái nghi thức này sớm kết thúc:

- Mời bạn bí thư lên nhận quà của bạn T!

- Bí thư là đứa nào? - Tôi ngốc nghếch hỏi mình.

Dung đứng dậy, khiến hình bóng đó vô tình lọt vào ánh mắt của tôi. Nội tâm vốn đã gượng ép yên bình nay bỗng nhiên vì hình bóng đó mà gợn sóng trở lại, có chút gì đó ngại ngùng, có chút gì đó sung sướng, nhưng tuyệt nhiên chẳng hề lộ ra bên ngoài.

- Bạn T có thể nói gì với bạn Dung!

- Ồ... chúc Bạn Dung vui vẻ, 20-10 ý nghĩa!

- Còn gì nữa!

Tôi bỏ mặc thằng mập, nhìn sâu vào đôi mắt nàng, đôi môi nàng nhấp nháy:

- Còn gì nữa không?

- Chúc bạn luôn cười nhé!

Câu chúc ấy ngỡ ngơ, ngô nghê, và có phần ngốc nghếch, đã vui vẻ thì tất nhiên phải cười rồi. Ấy vậy mà lớp tôi vẫn vỗ tay rầm rầm. Lúc đưa quà, ngón tay tôi như có bộ não riêng, hình như chạm vào ngón tay nàng, rất nhanh thôi, nhưng cảm giác ấy ăn sâu vào xương tủy tôi.

- Cảm ơn và T luôn như thế nhé!

- Ủ, nhớ rồi!

Tôi đứng chờ Dung về chỗ rồi cũng cất bước về cái bàn quen thuộc, nhưng không phải để giải Toán mà chống tay ngược nhìn hình bóng của một người. Liệu hình bóng ấy có xa tầm tay với của tôi nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Thay Đổi

Tình cảm có cái gì đó làm cho con người yếu đuối hẳn đi! Chính tôi đang thấm thía cái chân lý bất hủ đó. Tôi đóng băng tâm hồn vì Dung, và giờ tảng băng ấy cũng đang tan dần ra vì Dung. Nhưng liệu sau này, tảng băng ấy có tan hết hay không thì chỉ còn chờ vào số phận.

Hay nói thẳng ra là hai đứa tôi có vượt qua được cái rào mạng tên “tôi” hay không.

- Và giờ là người tiếp theo! - Phong mập vẫn đang mướt mà trong cái thân hình đầy đà của nó.

- Bạn Nguyệt đọc tên bạn nữ bạn bốc được đi!

- À, cái phiếu thăm này là của mình!

- Vậy mời bạn Nguyệt bước lên trước, đến phiên mình!

Nó lùa tay vào cái hộp những thẳng con trai còn sót lại, lùa lùa cái gì đó, rồi cảm ra một tờ giấy:

- À, bạn Vũ, bạn đã trúng số may mắn, mời bạn bước lên!

Cả lớp tôi cười ồm lên, ngược ánh mắt về thẳng Vũ, bộ dạng băng phong lãng tử được thay bằng khuôn mặt ngượng ngùng, cái kiểu gãi đầu gãi tai cúi gằm mặt khi ngại ngùng trước giờ chỉ có ở thầy của nó.

Tôi ngồi dưới, không nghe được những gì thẳng Vũ nói với Nguyệt, nhưng rõ ràng cả hai đều đỏ mặt tía tai, nhưng vẻ hạnh phúc cũng ánh ngời đồng hành. Có ngẫu nhiên hay không khi tôi và thẳng Vũ đều bắt thăm trúng những người mà mình muốn hoặc nửa muốn nửa không muốn gặp.

- Và giờ ai cũng có món quà xanh xanh đỏ đỏ trên tay. Các bạn nữ có thể mở xem món quà mình là gì?

Đây có lẽ là điểm mới nhất của chương trình hôm nay, và hẳn nhiên sẽ có những người được tự hào vì món quà mình mua tặng bạn nữ nào đó, những món quà ưng ý nhất như thùng Vũ hoặc thùng Phong mập, và có nhiều thùng méo mặt vì một lô kẹo mút như của thùng Nhân đen. Và riêng tôi, một cảm giác khó tả, hơi buồn, và cũng hơi vui vì ít nhất, món quà ấy lọt vào tay nàng, chứ không phải bất kỳ ai khác. Người sẽ hiểu tâm ý món quà của tôi, là điều mà tôi mong muốn cũng như lo lắng nhất.

-A, đẹp quá!

-Quả trời kẹo mút luôn!

-Cái tượng ngộ quá, móc khóa nữa!

Hầu hết những cô bạn đều giữ thẻ điện cho đưa tặng với mấy thùng khác trong lớp nên đa số là khen. Nguyệt cũng thế, cô nàng đang nhập tâm vào món quà, dưới cùng lót vài cọng rom, kể đến là lớp ngôi sao được gấp công phu, bao bọc lấy cái lắc tay. Món quà mang tính nghệ thuật của những thùng nghệ sĩ.

Bỏ qua những hình ảnh ấy, tôi ngược lên nhìn Dung. Cô bạn vẫn ngồi im, cũng đang cúi xuống nhìn món quà của tôi. Không một lời nói, không một cử chỉ, nàng vẫn ngồi im, mặc cho đám bạn nhìn món quà của tôi rồi quay xuống nhìn với ánh mắt ngạc nhiên:

“Sao tặng quà quái gở thế”.

Món quà tôi không biết có quái gở trong mắt người ngoài không, chứ chắc chủ nhân của nó hiểu cái ý nghĩa của tôi trong món quà đó. Sáng nay, Ngừ Yên nhận được một cây kẹo mút to bự chẳng, nó có những màu sắc xoắn vào nhau theo hình Bô-mê-răng, có lẽ là chỉ trưng bày cho đẹp. Hẳn nhiên màu chủ đạo của nó vẫn là màu hồng. Nguyệt thì sáng nay tôi cho mua cho nàng quả trời kem, ăn thả ga, và tất nhiên, tôi chẳng phải đôi đôi dép đang đi dưới chân cho chị chủ căn-tin nữa. Chị Nữ Tặc nhận được một cái móc khóa hình nâu nâu, một bà già chống gậy, kèm theo một thỏi sô-cô-la!

Tất cả đều mỉm cười với món quà quái gở của tôi, và tất nhiên vui vẻ mà nhận lấy. Chỉ có Dung lặng im, món quà ấy có lẽ quen thuộc, nhưng có khi nào lại quá xa vời, đã lâu lắm rồi, cái CD Quang Dũng mới có dịp nằm bên cạnh thanh kẹo bạc hà, trong cái giấy gói cũng màu xanh phớt của bạc hà nốt.

-Tiếp theo, món quà của chúng ta chưa dừng ở đó. Tiếp tục nào!

-Có quà tiếp kìa!

-Trò gì đây thùng mập?-Cả lũ con trai cũng tò mò!

-Mời bạn Dung lên đây, đại diện chị em phụ nữ!

Phải lay đến mấy lần, Dung mới choàng tỉnh khỏi cơn mơ, bước lên với vẻ mặt pha chút sự ngỡ ngàng.

-Mời bạn bốc thăm ra năm tám phiếu!

Dung làm theo lời thùng Mập, lấy năm tám phiếu ra.

-Giờ năm người này sẽ hát năm ca khúc, coi như thay mặt anh em đồng đạo chúc mừng 20-10.

Chẳng hiểu sao, một lần nữa, duyên phận lại đẩy tôi vào danh sách năm người ấy.

-Giờ là ca khúc cuối cùng, mời bạn T!

Tôi méo mếu, nửa khóc nửa cười, được cái bài khúc hát chìm trời thì thùng Hà nó đã giành hát trước rồi. Sáng giờ muốn tặng quà cho tiểu sư muội, nó cũng giành phần tặng trước, cái thùng bạn ấy đẩy tôi vào tình thế khó xử.

-Bạn hát bài gì đây?

-Để tao suy nghĩ!

-Vâng bạn ấy đang ngại, cho bạn ấy suy nghĩ, mọi người vỗ tay ủng hộ bạn ấy.

Chẳng hiểu sao, tôi không chọn những ca khúc bạn bè, hoặc ít nhất ngọt ngào, cũng không phải một ca khúc chúc mừng, mà chọn ngay một thể loại chẳng giống ai, nhạc Trịnh. Và đương nhiên đó là bài mà Quang Dũng cũng từng thể hiện.

-Ngày xuân bước chân người rất nhẹ,

Mùa xuân đã qua bao giờ.

Nhiều đêm thấy ta là thác đổ

Tình ra có khi còn nghe.

Tôi nhập tâm đến từng chữ trong lời bài hát, mùa xuân qua rồi, mùa xuân của một cái tình cảm chẳng. Tôi chẳng dám nhìn xuống, bởi vì tôi biết rằng, khi tôi nhìn xuống dưới lớp, ánh mắt của tôi sẽ dành cho Dung. Trước mặt tôi, chỉ là những họa tiết của những viên gạch hoa được ốp dưới nền nhà.

-Lòng tôi có đôi lần khép cửa

Rồi bên vết thương tôi quý.

Vì em đã mang lời khấn nhỏ

Bỏ tôi đứng bên đời kia.

Có lẽ nếu nhạc sĩ Trịnh Công Sơn cho tôi sửa lại hai câu cuối, tôi sẽ sửa thành hai ta bỏ nhau mất rồi. Bởi vì dù cắt đứt tình cảm theo ý nghĩ cá nhân, nhưng rõ ràng tôi không đổ lỗi cho Dung. Đó là chuyện của cả hai, không thể nói ai đúng ai sai, chỉ có thể nói cả hai chúng tôi đều như nhau vậy thôi.

Lòng tôi đã đôi lần khép cửa, từ chối chị Nữ Tặc, một phần là Ngữ Yên, hoàn toàn không dây dưa với Quỳnh. Cánh cửa trái tim ấy, chỉ mở ra, vừa với một người, và nó cũng chỉ đủ cho một người đi qua. Người mà giờ đây khi cả lớp vỗ tay, vẫn lặng im về mặt đầm chiêu.

Vì Nàng đã mang lời khấn nhỏ, và giờ đây để trong lòng tôi một vết thương, để giờ đây tôi đứng giữa lớp, chọn ca khúc Đêm thấy ta là thác đổ, chứ không phải là một bài hát tình cảm, hạnh phúc cho nàng.

-Chúc mọi bạn nữ 20-10 vui vẻ, hạnh phúc, bài hát này chỉ để góp vui văn nghệ thôi!

Và tôi đi thẳng về chỗ, trước khi tràng pháo tay vang lên, và chỉ có một người không vỗ tay. Hãy cứ lạnh lùng như thế nhé, thiên thần.

Khoác trên vai cái balo, móc khóa hình đồng xu lại kêu leng keng:

-Lâu lắm rồi mới thấy mày kêu đấy!

-Tao kêu hoài, mày có nghe không?

-Không, tao chẳng nghe!

-Mày điếc hay vô tâm!

Tôi ngẩn ngơ nhìn đồng xu mà độc thoại nội tâm, bỗng nhiên mùi hoa sữa từ đâu phảng phất, vị mặn của gió biển thổi vào, chiếc dép dưới chân tôi đầy những cát, những giọt nước biển ở đầu văng tung tóe, chạm vào da thịt mát rượi. Tôi đang đứng đó, nhìn thấy hai học sinh nam nữ, tay trong tay, đi dọc bãi biển. Cảm giác thật đẹp. Nhưng phút chốc có bàn tay ai xé rách bức tranh, xé rách cái khung cảnh nên thơ đó.

-Về mày!-Nhân đen vỗ vai tôi!

-Ừ, về!

Thờ dài, để mặc cho mặt thẳng bạn chạy dài ra khó hiểu, tôi lững thững xách balo đi ngang qua cái bàn đầu hướng về cửa.

Ngang qua thiên thần im lặng này giờ, tôi tính cầm đầu đi thẳng, hoặc có chăng để thể hiện mình bình thường, tôi sẽ nói một câu gì đó, riêng cho Dung nhân ngày 20-10 này.

“20-10 vui vẻ nha!”

Vậy mà người lên tiếng trước không phải là tôi:

-Cảm ơn món quà nhé, Dung sẽ nghe hết bài hát trong này!

Tôi biết chắc rằng những bài hát trong chiếc CD tổng hợp ấy, Dung có lẽ đã nghe đến thuộc lòng, nhưng đó không phải là một lời động viên, đó là lời nói thể hiện tấm lòng của Nàng với món quà của tôi. Tim tôi đập thành thịch:

-Ồ, hi vọng Dung thích!

-Tất nhiên thích rồi!

Nói rồi, Dung cũng bước nhanh ra cửa lớp. Tôi chỉ đứng đó mà nhìn theo, cái dáng nhỏ nhắn ấy.

-À, quên, hát hay lắm!

-.....!

Đây là cảm xúc gì thế này, một cảm xúc mãnh liệt đang lan tỏa trong từng mạch máu của tôi. Một cảm giác không thể diễn tả, không thể định nghĩa cụ thể

nó là gì. Những lần trước, dù cho tôi cố gắng đến thế nào, bao giờ Dung cũng kêu tôi hát dở, hát như vịt kêu, và khi tình cảm đang đi dần về mức không, thì nàng lại khen tôi hát hay. Những cử chỉ, những lời nói đã cho thấy một phần tâm ý Nàng dành cho tôi. Ngay cả lúc đã không quan tâm nhau, nàng vẫn là người chủ động mở lời với tôi trước.

Có lẽ tôi đã sai, sai khi dần vất chính mình, sai khi đẩy dọa nàng gần cả tháng qua. Giờ được cái gì nào?

-Một thằng T hiền lành, chăm học!

-Không phải là tao!

-Là mày!

-Mày không nghe nó bảo không phải nó à!

-Kệ tao!

Và một tháng ngủ mê qua, tôi cắm đầu vào học, cắm đầu vào bài vở, nhưng mục đích học không phải là cho tương lai. Tôi học, đơn giản để mình không còn thời gian suy nghĩ, học để quên đi một đốm lửa đang cháy lên lời trong người. Học để cầu xin kiến thức đẩy những hình của nàng ra khỏi đầu tôi. Và từ đó, tôi ít cười hơn, ít chọc phá hơn, tôi đánh mất đi cá tính đã làm nên thương hiệu cho con người mình.

-Quay lại với Dung nhé!

-Không!

-Tại sao không!

-Mày không xứng nữa rồi!

Tôi đồng ý với con quỷ màu đen cầm cái đinh ba màu đen trong nội tâm tôi mất rồi. Thời gian qua, tôi chỉ biết mang vết thương của riêng mình, mang tâm sự của riêng mình sang một bên, mà quên mất rằng, vẫn có người quan tâm tới tôi, dù cho người đó trong trái tim cũng có một vết thương. Người, hay chính xác là thiên thần đó vẫn còn tình cảm với tôi, trong khi tôi chỉ biết biến thù hận thành sức mạnh, thành động lực để quên đi tình cảm đó. Xứng đáng không? Liệu thằng mang cái tôi cá nhân đó có xứng đáng để quay lại với một thiên thần không?

Tôi cất bước đi ra khỏi lớp, nhưng trong đầu đã xác định mình phải dừng lại. Dừng lại thôi, dừng lại đi cái con người không xứng để yêu thương một thiên thần như thế. Mục tiêu xác định nhưng nguyên nhân thay đổi hoàn toàn, từ đau thương, tôi trở thành một người mang cảm giác tội lỗi và mặc cảm.

-Bao tao nước đi mày, Vũ!

-Sao tao phải bao?

-Còn gì nữa, nhờ tao mày mới được tặng quà cho Nguyệt đấy!

-Thì ra là mày!

-Thế nên tao mới xưng phong lên dẫn chương trình.

Vậy là rõ ràng quá rồi, thằng Phong mập giữ hai tờ phiếu của tôi và thằng Vũ riêng ra. Nó dùng thủ thuật gì không biết, nhưng hễ bốc trúng tên Dung, thì nó cầm tờ phiếu tên tôi, rồi giả bộ lựa lựa, chọn chọn. Kể đến tên Nguyệt thì nó sẽ trình ra chữ Vũ. Hóa ra, tụi nó phí công sức cùng vì tôi là nhiều.

-Cả thằng kia nữa, xuống đây, đái tao nước.

-À, ừ!

-Vậy là làm lành rồi đúng không?

Tôi lắc đầu, để cho bọn bạn tiếu đứt ruột:

-Là sao? Thế mà không làm lành được à!

-Không, tại tao thôi!

-Tại mày sao?

-Tao thấy, tao không xứng với Dung nữa rồi!

Thằng Kiên cận đứng gần tôi nhất, nó đưa mắt nhìn tôi, nộ khí xung thiên:

-Tao muốn đấm mày ghê!

Mấy thằng còn lại phải nắm tay, giữ nó lại, bình thường nó hiền khô, chẳng ai ngờ hôm nay nó sẽ làm như vậy.

-Đánh đi, tao cần thằng đánh cho tỉnh đây!

Và lần này, chẳng thằng nào nói được câu gì nữa, không khí bao trùm lên tất cả, thằng Kiên cũng dịu lại, bước lại gần, nhìn tôi chẳng nói câu gì, nó dơ tay, không đánh, chỉ vỗ vai:

-Mày, tao thấy tiếc, đừng bao giờ coi thường bản thân mình!

-Đúng, mày còn cơ hội, ráng sửa chữa đi, gì mà bị lụy quá vậy!

Anh em đồng tâm, cổ vũ. Đây mới là tình cảm thực sự, mới liên kết tình bạn ấy, đưa chúng tôi đến với nhau. Tôi chỉ biết cười trừ:

-Còn sao anh em?

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lóp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Một Bước Chân

-Vậy là không quay lại nữa sao?

Câu hỏi của thằng Linh Vẹo như xoáy vào vết thương cũ của tôi. Chắc có lẽ, ừ câu trả lời sẽ không. Tôi im lặng khi gió bắt đầu rì rào thổi mạnh làm những chiếc lá bàng yếu ớt rớt xuống là tả. Dạo này đang là cuối tháng mười, trời bắt đầu có những cơn mưa liên tục, lúc nào mây cũng đen kịt, xám xịt một màu, y như cái tâm trạng của tôi vậy.

Thở dài, lắc đầu, dứt tay vào túi áo khoác, tôi bước xuống những bậc thang, và rồi để mặc cho tụi anh em chiến hữu nhìn với ánh mắt cảm thông, tôi đưa mình ra khỏi ngôi trường, đưa mình ra khỏi nơi tôi đã gặp Nàng, là nơi tôi đã làm tổn thương người con gái tôi yêu. Và rồi khi đã mất đi, những giá trị về hình bóng của nàng trong trái tim tôi lại ủa cháy mãnh liệt. Thời gian qua, là thời gian rất dài, tôi vẫn sống tốt, cho dù hơi khổ sở. Còn Nàng sống như thế nào, vẫn kiểu ngạo, hay là lạnh lùng như lúc chúng ta mới gặp nhau. Nhưng nội tâm ấy, chắc đã tổn thương ít nhiều đúng không.

Tôi không giỏi trong việc kìm nén cảm xúc của mình, bởi từ trước đến giờ hầu như tôi đều làm theo những gì con tim mách bảo. Việc học là một giải pháp giúp tôi đào tẩu khỏi hiện tại, để làm im bật đi con tim.

-“Hãy hứa đừng bao giờ để người ta phải bận tâm nữa, hết rồi, đừng xuất hiện trước mặt người ta nữa”.

Lại một tuần mới, cái tuần kết thúc tháng mười. Bước vào lớp, bạn bè tôi đang vất chân lên chạy kì thi giữa kì. Trên hết, tinh thần lục đạo phân tranh, thời kì này là thời kì khó khăn, hễ điểm cao thì sẽ kéo thành tích nhóm tốt lên. Nội lực là chủ đạo nhưng tinh thần là thứ cũng rất quan trọng. Mà so bề tinh thần có lẽ nhóm tôi đã thua:

-Sáng sớm mặt mũi bí xị mày?

-Không, mệt!

-Mệt mọi gì, căn-tin.

-Tha tao!

-Đi là đi, không tha thiết gì hết!

Nói là làm, lũ bạn bè tôi đi xuống căn-tin. Hắn trong sân trường, đứa nào nhìn thấy cũng nghĩ tới cái cảnh áp giải tù binh cho mà xem.

-Tao không muốn xuống!

-Xuống là xuống!

Bọn bạn nào biết rằng, không phải thù hận căn-tin hoặc ăn nợ quyet tiền, tôi thích căn-tin lắm chứ. Nơi đó biết bao kỉ niệm của tôi với nàng. Nhưng quan trọng một điều, này giờ Dung đã ra khỏi lớp với thằng Minh An, chắc có lẽ căn-tin là điểm đến thích hợp nhất. Tôi không muốn chứng kiến cảnh tượng ấy, cũng không muốn lũ bạn được dịp khăng định:

-“Nó mất Dung rồi”- Để nổi đau vì mặc cảm của tôi một lần nữa bùng phát.

Từ cái hôm chuyện bốn người diễn ra, thằng Minh An đủ thông minh lẫn độ xảo quyết để nhận ra rằng, tôi và Dung đang có những xích mích, những giận hờn. Cơ hội tốt đến với nó, những kẻ thừa nước đục thả câu chưa bao giờ tha cho những dịp như thế này. Nó bắt đầu quan tâm, đi với Dung nhiều hơn. Nó càng được dịp lấn tới, khi thằng kỳ đà can mồi không thềm nói một tiếng, không thềm phản ứng bất kì cái gì. Đơn giản, cái thằng ấy không có tư cách để can thiệp vào chuyện của nó với Dung nữa.

-“Giá như bất kì một ai đó yêu Dung, nhưng tốt nhất đừng là thằng Minh An”

Thì có lẽ tôi đã không phản đối, hoặc giả có tức tối thì không đến nỗi quá đau lòng. Thằng Minh An đẹp mã, nếu được đóng kịch Thúy Kiều thì nó có thể đóng vai họ Mã, hoặc họ Sở. Thừa biết cái kiểu bắt cả hai tay, cho ngay vào rọ của nó. Ngoài Dung ra- mục tiêu số một của nó, thì nó còn tán tỉnh cả Ngừ Yên, mà đôi lần tôi thấy Ngừ Yên khó chịu ra mặt.

-O, Dung!

-O..!

-.....!

-...!

Vậy là điều tôi không muốn nhất cuối cùng đã xảy ra. Nơi cái bàn cạnh cửa sổ, Dung và thằng Minh An nổi lên như cặp đôi tài sắc. Thằng Minh An vẫn thế, vẻ mặt đều giả được choàng thêm cái áo vét hiệu “đẹp mã”, còn Dung, đơn giản đó là một thiên thần, mà thiên thần nào thì chẳng đẹp.

Đám bạn tôi nhìn cặp đôi ấy, rồi quay lại nhìn tôi, kéo thêm hai ánh mắt nữa. Ánh mắt Dung như chờ đợi điều gì đó, còn ánh mắt thằng An, ánh mắt của kẻ chiến thắng, của kẻ bề trên nhìn người chiến bại. Nội tâm như những con sóng biển vỗ ầm ầm vào vách đá, mắt tôi tối dần, tối dần.

-Lôi tao xuống căn-tin để chết khát à?

-.....!

-Thì gọi nước đi!

-Như cũ đi!

Cách hàng xử của tôi có thể xóa nhòa đi những ánh mắt, nhưng không đủ sự tinh tế để che giấu với chính mình:

-“Buồn à mày”!

Tôi ngồi xuống, không nói năng nhiều, chỉ mong muốn được thằng bạn nào đó nói đôi ba câu cho vui vẻ, để mình còn có thể ngoác miệng cười. Nếu tôi “người giận dữ” đang tồn tại, hẳn sẽ nói to, cười nhiều để chứng minh cho thế giới này biết rằng, tôi vẫn sống tốt. Nhưng tôi đang mang theo là tôi “mặc cảm”, chỉ ngồi im, không nói một câu gì.

-Mấy bạn ngồi sau nhé, mình về trước!

-Ừm, Dung về!

-Về nhé!

Thằng Minh An cố đi sát với Dung, để tạo sự lịch sự nhìn nhóm tôi, trong khi chờ Dung chào hỏi để đi về lớp. Tôi vẫn ngồi đó, miệng ngậm cái ống hút, mắt nhìn vào trong ly, đưa tay giờ lên chào một cách có lễ.

-Mày, giờ sao!

-Sao là sao?

-Mù à, không thấy gì à?-Linh Vẹo lên tiếng.

-Có, thì sao?

-Tao đám mày chết quá, cái kia là sao?

Tôi nhìn theo hướng tay chỉ của thằng Hường Đù. Dáng người nhỏ bé trong tà áo dài của Dung vẫn như thế, đẹp và cá tính. Nhưng tiếc rằng, dáng người đi bên cạnh không phải là của tôi, không phải là một thằng con trai dong dong cao, vẻ mặt bất cần đời. Hai người đi bên nhau, thỉnh thoảng vẫn quay mặt qua nói chuyện, chắc là vui hơn so với đi với tôi, chỉ có cười và cười.

-Sao đâu, quyền riêng mà!

-Nhưng mà, mày.....!

-Tao nói rồi, hết rồi, không có gì hết. ...Nhưng tiếc rằng đó là thằng Minh An thôi.

-Thế sao mày không giữ?-Phong mập lên tiếng.

-Một người không xứng đáng, thì không có tư cách níu giữ!

Lắc đầu ngao ngán trước chân lý già trước tuổi của tôi, đám bạn ngao ngán chẳng nói gì thêm. Chỉ còn thằng Vũ nó cầm cái ca trà đá, thò tay hất nước thẳng vào mặt tôi, kiểu như tưới nước cho hoa vậy, hoa này héo quá rồi.

-Tĩnh, tĩnh dùm cái đi mày!

Những giọt nước mát rượi, văng lên mặt mũi tóc tai tôi, cảm giác mát rượi, nhưng cái tôi cần là làm mát tâm hồn, chứ không phải là về thể xác. Tôi thờ dài, nở nụ cười trước cái trò rỡ vớ vẩn của thằng Vũ.

-Cái tao quan tâm là cái khác?

-Ghê mày, có mới bỏ quên cũ-Kiên cậ lên tiếng.

-...!

-Con bé nào thế?-Linh vẹo ham hố hấn ra mặt.

-Bé nào cái đầu mày, thi giữa kì đấy.

-Tuồng cái gì?

-Lo học đi mà thi, giờ tao về học, thằng nào rủ tao xuống, thằng đấy trả tiền.

Nói là làm liền, tôi chạy một mạch ra khỏi căn-tin, mặc cho lũ bạn gọi giật lại bắt ăn đồng chia đều. Tôi muốn đi tìm không gian của riêng tôi, muốn tìm nơi tôi có thể thả hồn vào đó, trút đi những nỗi u sầu.

-Hết rồi, thế là hết!

-Hết cái gì em trai?

-Ồ...ơ..!

-Ồ cái gì, chị đây chứ có phải ma cô gì đâu mà ơ!

-...!

Chỉ cần nhìn bộ mặt thảm cảnh, cộng với việc chỉ đi một mình, thì bà chị Nữ Tặc đủ để hiểu rằng chuyện tôi với Dung đã tới đâu. Chỉ hỏi han mấy câu, đại loại cũng là học hành, thật may là chị chẳng đụng gì tới chuyện tình cảm riêng của tôi cả.

-Thôi, chị về, ráng sao mà lấy lại hình ảnh ban đầu đi!

-...!

-Hình ảnh của chính em ấy, chứ ngồi đó mà ờ ờ, mất hình tượng quá.

Chị bước đi, không quên để lại tôi một nụ cười. Vậy là tôi đang dần đánh mất vị thế, hình ảnh của chính mình, khi tôi đánh mất Dung. Có phải ngay cả bầu trời tháng mười một này cũng đồng cảm như mình không, xám xịt một màu, không có chút ánh sáng nào le lói cũng như tôi, không còn một chút hi vọng.

Con mưa đáng ghét, chặn ngang niềm vui sướng của học trò khi tan trường. Mới gần năm giờ chiều thôi mà trời đất đã tối sầm lại, gió lùa vào từng con, xô những chiếc cửa kính chưa cài, mưa bắt đầu xối xuống. Mưa, như bị phần uất bấy lâu nay, thi nhau trút xuống. Cả không gian một màu trắng xóa.

-Lạnh quá!

-Gió mưa này sao về!

Với những người cô đơn như đám chúng tôi đứng ở đây, học xong chỉ muốn chui tọt vào phòng, đắp chăn, lướt net, hay đi chơi. Chỉ có những cặp có tình cảm với nhau thì đây là cơ hội tốt, hợp thức hóa với gia đình để ở lại.

-Khoác đồ đi!

Trang bối rối lẫn đồ mặt khi nhận trên tay chiếc áo khoác của Kiên cậ, lí nhí nói câu gì đó.

-“Chắc lại là yêu Kiên nhất trên đời rồi”- Tôi mỉm cười nhìn đôi bạn.

Bên kia Tiểu Sư muội của tôi cũng đứng cạnh thằng Hà, vô tư hơn, đưa tay hứng những giọt nước mưa, nói chuyện vui vẻ. Mấy thằng bạn của tôi thì chụm nhau lại tán dóc hoặc đánh ca-rô trong lớp.

Tôi tránh xa nơi ồn ào, bước ra khỏi lớp, đứng cạnh chiếc lan can đã ướt đầm nước. Cái vạt áo khoác khẽ lay lay vào cổ, gió thốc vào kéo theo những hạt nước trong vạt, hắt lên mặt. Nếu ai đó nhìn thấy chắc sẽ nói rằng có thằng điên đang nhìn cái gì đó, tắm mưa cũng không phải tắm, mà trú mưa cũng chẳng ra trú mưa. Đơn giản thôi, tôi muốn được như thế, cũng như chính nội tâm của mình, nửa khô rang, không chút gì bận lòng, một nửa thì ướt đầm bởi những kỉ niệm.

Hít một hơi dài, vươn vai, mưa vẫn còn nhưng đã đỡ nặng hạt hơn, trên sân trường, vài chiếc áo trắng nhanh chóng chạy ra cổng. Xoay người để bước vào lớp và chuẩn bị ra về, tôi bất gặp Dung.

Cũng y như tôi vậy, cũng đứng cạnh lan can, cũng hứng mưa hắt vào, cũng nửa cái tâm trạng dờ dờ ương ương như mình sao? Nãy giờ chiếc cột ở giữa nên tôi không hề biết nàng đứng ở đó. Y chang cảnh tượng đầu năm, tôi cuối bàn, nàng đầu bàn.

Khẽ gật đầu chào, tôi bỏ ngay ý định quay trở về lớp, đứng lại chỗ cũ. Người ta thường nói khi yêu thương hay có hành động đáng yêu, còn khi thất tình thường hay có những hành động rồ dại. Đứng dưới mưa như nhau, liệu có thể hiểu được tâm tư của đối phương hay không? Liệu rằng tình cảm có thể trở lại hay không.

Một cơn gió nữa lại lùa vào, nó khiến cho hàng cây lay động khi nó đi qua. Nó chuyển hướng những hạt mưa đang rơi thẳng xuống thành một đường xiên. Nó khiến cho cô thiên thần cách tôi mấy bước chân đưa hay tay ôm lấy bờ vai nhỏ nhắn, và nó cũng khiến tôi khó xử.

Đưa mắt nhìn xuống chiếc áo khoác của mình, tôi chần chừ:

-“Nên hay không?”

-Cẩn thận bề mặt nha mày!

-Làm đi, đừng chần chừ nữa!

-Đừng, bị từ chối bề mặt lắm!

Tôi đi thẳng vào lớp, nhanh chóng mở chiếc khóa cặp và lấy ra chiếc ô màu bạc của mình ra, cởi vội áo khoác ngoài.

-Không còn tình cảm, nhưng vẫn là bạn bè, hãy hành xử như bạn bè.

Nhưng có lẽ tôi đã đến muộn một bước. Một bước chân để chứng tỏ rằng chúng ta vẫn là bạn, nhưng lúc này cũng không được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Vực Dậy

Đời người ta, nhất cự li nhì tốc độ. Xét về mặt cự li, tôi lợi thế hơn thằng Minh An rất nhiều, cùng lớp chứ không phải vướng bức tường chia cắt như nó, nhưng thực tế tôi vấp phải bức tường “cái tôi cá nhân” trong lòng mình, vượt qua nó, tôi phải đối diện với bức tường của Nàng nữa. Về mặt tốc độ, trước giờ tôi luôn cho thằng đẹp mã hít khói dài hơi, nhưng hiện tại, khi lốc máy có vấn đề, nội tâm đeo chì thì tôi dần dần rút lại phía sau.

Và giờ, tôi trở thành người thứ ba trong cái cảnh đẹp hơn phim như thế này. Dung và Minh An đứng ở cái khung được bao bọc bởi hai cái cột trụ tòa nhà, ngoài trời tóe điểm thêm chút mưa màu trắng, người con trai đang mở ô che cho nàng, còn người con gái đang nhận chiếc áo mới nhận được. Cả hai người cười nói với nhau một cách vui vẻ.

Tôi nhìn xuống cái ô, nhìn xuống cái áo của mình cảm ngang vai. Một cơn gió khẽ thổi vào, tôi chẳng có chút cảm giác gì là lạnh lẽo nữa. Giá băng trong lòng còn lạnh hơn gấp trăm lần. Tuy đã xác định mình và Dung đã hết, nhưng thăm sâu trong tôi vẫn ập ập một giấc mơ được cầm tay lại người con gái ấy, nói một tiếng xin lỗi. Giờ đây, chỉ còn cách nửa bước chân, cơ hội trôi qua, lặng im và đau đớn.

-Ồ, Dung với thằng T!

-Gi thế?

Sau lưng tôi, tiếng xì xào bàn tán vang lên. Cả lớp tôi đang xem một bộ phim không ngờ được. Tuy biết rằng tôi và Dung đang giận nhau, nhưng đến cái cảnh như thế này thì ngoài đám bạn tôi ra, chắc chẳng đứa nào có thể ngờ được.

-Xong!

-Phim buồn rồi!

Một thứ tình cảm, chưa nói một lần chính thức quen nhau, chỉ dành cho nhau nụ cười và những sự quan tâm. Hết rồi, thật không, không mơ chứ. Quá nhanh, trái với mong đợi của tôi chẳng, hay tôi muốn Dung chỉ yêu mình tôi, không được ai lại gần. Giờ thì quyền ấy, địa vị ấy tôi có được lên tiếng không.

-Mang ô mang dù thì về đi, đứng đây làm gì?

Thằng Kiên cận ra gỡ rồi cho tôi trước những lời xì xào của đám bạn, để phần nào dập tắt những ánh mắt tò mò dành cho tôi. Nhưng lời nó đó vô tình lại nước cho tôi thêm hai ánh mắt nữa.

Dung và thằng Minh An nhìn tôi. Còn tôi thì áp ứng với thằng bạn:

-Ừ, đang định về!

Chả có thằng nào đang chuẩn bị bước về lại không mang theo cặp sách, trời đang lạnh lại cởi chiếc áo khoác ra làm gì cả. Tôi chỉ vớ lấy cái có, bất cứ cái có nào để có thể đẩy mình ra khỏi tình thế này.

..!

..!

Không gian trong và ngoài lớp thật khác biệt, sau lưng tôi ồn ào xem chuyện gì sẽ diễn ra, còn bên ngoài, trước mặt tôi, cả ba nhìn nhau, không ai nói ai câu gì, chỉ có thằng đẹp mã đứng cười đều. Dung đưa mắt nhìn chiếc ô cuộn tròn trong tay tôi, rồi đưa mắt nhìn sang chiếc áo khoác kề bên. Rồi ánh mắt ấy dán chặt vào mắt tôi, không hiểu rằng là do nước mưa, hay là do nước mắt mà tôi thấy đôi mắt ấy long lanh.

Thằng Minh An chẳng để cho tôi có cơ hội:

-Minh đưa Dung về!

Tôi thờ dài, và tính quay mặt vào trong, không muốn nhìn thấy cái cảnh vui vẻ ấy thêm một lần nào nữa.

-Nhục chưa con?

-Nhanh xiu nữa thì được rồi!

-Trách ai, giờ tao toàn thấy nhục!

Nội tâm tôi lại trỗi dậy, cái nội tâm phức tạp ấy một lần nữa dày vò tôi.

-Không, mình tự về được rồi!

-Nhưng mà trời còn mưa mà!

-Minh lớn rồi Minh An!

Nói rồi Nàng đưa chiếc áo trả lại cho nó, đẩy chiếc ô qua một bên, nhanh chóng và lạnh lùng bước chậm rãi xuống khoảng sân ngập nước. Mặt thằng Minh An thộn ra, còn Nàng thì bỏ mặc nó, đưa ánh mắt nhìn tôi, rồi lặng lẽ quay bước đi một cách nhanh chóng.

-Mây....!-Thằng Minh An rít lên từng chập, nghe còn khô róc hơn cả cơn gió ngoài kia!

.....!

-Giờ tao sẽ lo cho Dung!

.....!

Nó mỉm cười và trở vào lớp, sau khi chọc ghẹo mấy đứa con gái lớp nó đứng ở hành lang. Từ nãy tới giờ tôi bỏ mặc ngoài tai tất cả, tôi không có tâm trạng để lắng nghe những câu nói của nó. Tôi đang nhìn hình bóng ấy nhòe dần nhòe dần rồi nhạt nhòa dưới mưa. Hình bóng ấy dần xa tôi, xa tôi mãi mãi. Còn đâu hương hoa sữa, còn đâu những bản nhạc lãng mạn ngày nào.. Và còn đâu người thiên thần tôi yêu.

-Vào lớp đánh ca-rô này!

-Ừ!-Tôi thờ hất ra, trước ánh mắt nhìn thông cảm của cả lớp. Chắc chỉ có riêng thằng Hải là thỏa mãn với thảm cảnh của đối thủ. Có lẽ nó vui sướng lắm.

Tôi nằm ườn xuống cái giường quen thuộc của mình. Buồn ngủ và buồn lòng, tôi chìm trong mớ hỗn độn.

-Reeng, reeng!

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên réo rắt, dưới bếp mẹ tôi gọi vọng lên:

-Nghe điện thoại dùm Mẹ!

-Và.....âng!

Tôi thều nhào nhấc máy:

-A...lô, ai đầu dây vậy ạ!

-Nhà mưa to không mà!

-To, mưa nào cũng to!

-Ô, cái thằng, mà bị bệnh à? Ba Mẹ đâu?

Thông báo tình hình, vị trí hiện tại của Ba, Mẹ, lão anh tôi mới bắt đầu hỏi han chuyện bài vở, học hành xem như thế nào:

-Đừng như năm ngoái, tổng kết bách nhục!

-Vớ vẩn, sai sót kỹ thuật!

-À, mà sao rồi?

-Cái gì sao?-Tôi hơi lo sợ câu hỏi này.

-Bé Dung sao rồi, mà dạo này thiếu I-Ot à!

-Bình thường!

-Bình thường là sao?

-.....!

Chẳng hiểu tại sao lão anh tôi cũng im lặng, chứ bình thường thế nào cũng tra đến tận cùng cho mà xem. May mà Mẹ tôi nghe tiếng tôi nói, biết ngay thằng con trai quý tử gọi về:

-Đưa máy Mẹ gặp Anh!

-Dạ vâng!

Vậy mà trước khi bàn giao lại, lão anh tôi vẫn để lại một câu khiến tôi đau xót:

-Mất rồi đừng khóc!

Tôi chẳng thèm đáp lại, hai tay đưa cho Mẹ tôi, vô phòng đóng kín cửa lại, mở nhạc lên nghe. Âm thanh trầm ấm của bản nhạc Tình yêu tìm thấy nay không còn là hạnh phúc nữa rồi, tôi ôm gối che tai. Và dần dần chìm vào giấc ngủ. Chắc có lẽ, chỉ trong trạng thái này, tâm tư mới buông thả cho tôi nghỉ ngơi.

-Bốp!- Tiếng chát chúa ấy vang lên trong chiều mưa hôm sau, thằng Nhân đen nắm chặt nắm tay, Nguyệt can nó ra, còn tôi nằm lê dưới đường, dơ hầy và dính đầy đất cát lên chiếc áo trắng.

-Đánh hay lắm!

Tôi đưa tay quệt vết máu khè rỉ ra ở bờ môi, sau cú đấm trời giáng của thằng bạn. Khẽ đứng dậy và đưa mắt nhìn nó, không chút oán hận.

-Đánh tao như hồi trước xem!

Nguyệt sững sờ nhìn hai thằng bạn, chẳng biết nói cái gì nữa. Thằng Nhân thì tức cái quyết định ngu ngốc tham gia tiết mục múa của lớp tôi dành cho 20-11. Mà theo nó:

-Sao mà từ chối, có cơ hội gần Dung!

-Tao mặt!

-Mây, không còn chút sinh khí nữa rồi!

-Mặc tao!

Và chỉ sau câu nói đó, nó cho tôi nằm đo đường ngay tức khắc.

-Đánh mây, mây không khóc đấy chứ?- Tôi vẫn giờ giọng bông đùa!

-Bốp!

Tiếp một cú đập nữa vào bụng, lần này lấy lưng đo đường, cái đầu dẹp dơ hầy của nó in hằn lên cái áo rõ mồn một.

-Mây chết đi cho xong!

Và nó chỉ dừng lại khi Nguyệt kéo nó đi, để tôi lồm cồm bò dậy, lau sạch vết dẹp lưu niệm của nó.

-Thằng chết tiệt, đánh đau quá!

Lưng thưng đi về nhà, kết thúc thêm một ngày học mệt nhoài nữa, lảng tránh câu hỏi của Mẹ tôi:

-Sao mà lấm lem thế con?

-Dạ, con trượt chân té!

-Mây lớn rồi, như con nít ấy, hậu đậu!

Tôi cười hi hi, để mẹ tôi khỏi phải nghi ngờ. Quả thực tôi giống đứa con nít thật. Nhưng cũng phải cảm ơn thằng Nhân đen, nó đánh phát nào, tâm tư nhẹ nhõm phát đấy. Tối hôm đó, mãi đến ba bốn giờ sáng, tôi mới chợp mắt, bởi vì tôi suy nghĩ lồi đi cho mình thời gian tới, bắt đầu từ ngày mai.

Sáng hôm sau bước vào lớp, thằng đánh tôi vẫn mặt nặng mây nhẹ, không thèm chào tôi lấy một tiếng. Tôi vắt cái balo xuống mặt bàn, bước lại gần chỗ nó:

-Gi, mây muốn gì nữa!-Nó gằn giọng!

-Mây đánh tao xong rồi bỏ đi thế à!

-Mây muốn sao!

-Dễ thôi, tao dẻo thích đánh mây, bao tao chiều nước!

Nói rồi tôi đi thẳng, chẳng biết nó có đồng ý hay không. Thằng Nhân nói cũng đúng, tôi chưa mất tất cả, vẫn còn cơ hội. Tôi vẫn chưa cố gắng hết sức mình. Chỉ tiếc rằng, cái danh sách văn nghệ đã chót mất tiêu từ hôm qua rồi. Không sao, sẽ có cơ hội khác.

Sinh khí ào lại trong người tôi, hít một hơi dài, nở nụ cười tuy vẫn chưa thể nói là tươi hết cỡ, nhưng nó phần nào thể hiện được rằng, tôi đang tái sinh dần dần. Thằng Nhân đã cảnh báo cho tôi về việc con người tôi đã thụt lùi đến giới hạn. Và chính tôi, đã trượt dài xuống đấy, chứ không hề bị ai tác động. Tâm tư quá nặng khiến cho con người dễ đi đến những hành động tiêu cực. Và nếu không sửa đổi, có lẽ tôi nên đi chết giống như lời của nó.

-Vui quá ha?

Thằng Hải đi ngang qua mặt tôi, nhả một câu nói khiêu khích.

-Thấy mặt mây là tao vui rồi, cái mặt mây gây cười mà!

Cả lớp tôi quay lại, ngạc nhiên nhìn tôi, kể cả Dung. Đã lâu lắm rồi, chiến sự đã nguội lạnh, nhưng hôm nay bùng cháy trở lại rồi. Một tháng hơn, chính tôi khiến cho chiến sự ấy nguội lạnh vì tinh thần buồn chán không muốn gây sự. Cả đám bạn thân nhìn tôi há hốc mồm.

-Mặt tao làm sao!

-Ngu ngu chứ sao!

-Mây.....mây!

-Đừng gây với tao, chào hỏi lịch sự đi!

-.....!

-Chào anh cán bộ, em xin phép đi về chỗ!

Cả lớp tôi đưa nở nụ cười, đưa ngơ ngác, đưa vỗ tay tiễn tôi vinh quy bái tổ, trở về chỗ ngồi. Có lẽ khi mình thay đổi, thế giới sẽ thay đổi theo. Quan trọng là mình theo cách nào thôi!

-Ngon lành mày!

-Tao nhớ mày quá!-Hai ba thằng ôm chầm lấy tôi!

-Tránh ra, điên à, yêu tao à!

Nguyệt mỉm cười khi thấy thằng Linh Vẹo và Hường đù, Kiên cận lao vào ôm tôi kiểu như mới giành được báu vật vậy. Vậy là tôi ít nhất đã trở lại phần nào. Và sự trở lại ấy được công nhận bằng nụ cười của Nhân đen.

-Giờ thì sao?-Mấy đứa hỏi tôi khi đặt người xuống cái ghế căn-tin.

-Sao là sao?-Tôi cười.

-Dung, chuyện của Dung thì sao!

-Hết sức, tới đâu thì tới!

-Thật không mày!

-Thật, tao sợ nó đánh lăm, đau thỉ bà luôn!-Tôi chỉ tay vào thằng Nhân.

Và kể từ lúc ấy, tôi không né tránh Dung như thời gian qua nữa. Mỗi lần chỉ bài Hóa hay Lý hay Toán, tôi không im lặng mà ghi rõ ràng nữa. Thỉnh thoảng tôi hỏi Nàng:

-Dung hiểu đoạn này chưa?

-Ừ, rồi, cảm ơn T nhé!

-Không có gì, tiếp nè!

Tình cảm phải có những viên gạch đầu tiên, kể cả khi nó được xây lại, cũng phải theo quy trình hẳn hoi, không thể nào đường đột được. Và tôi sẽ đặt những viên gạch ấy xây nên lâu đài. Cứ chờ mà xem.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Cái Tát

Vậy là qua những hành động, ánh mắt của hai người, có thể khẳng định tình cảm của chúng tôi chưa đến mức trở thành vô cảm như ý nghĩ ban đầu. Hoặc có thể, may mắn hơn, nó còn chút thứ được gọi là tình yêu day dứt còn sót lại. Dung không hề chối bỏ tôi như tôi hằng tưởng tượng, và trong tôi, Dung cũng không thể bị xóa bỏ dễ dàng như tôi hằng gượng ép bản thân mình trong lúc nóng vội.

-Xuống căn-tin mày!-Thằng Phong mập rù rù tôi, trong khi cả nhóm chuẩn bị.

-Ừ, có mặt giờ!-Tôi buông cái đề toán khỏi tay, đặt vào giữa cuốn nháp chi chút, gấp lại gọn gàng và đi ra khỏi chỗ ngồi.

-Nguyệt, đi không?-Quay sang cô bạn kế bên.

-.....Ừ, à,...không!-Nguyệt ấp úng trả lời!

-Rốt cuộc là có hay không, đào đâu ra tính e thẹn vậy!

-...!- Đáp lại lời tôi là sự e thẹn hiện rõ ra khuôn mặt đẹp đẽ.

-Không sao đâu, có thằng Vũ kia!-Phong mập bồi thêm làm nét e thẹn kia càng hiện rõ.

Cái gật đầu của Nguyệt chỉ được thực hiện khi thằng Vũ tiến sát lại mở lời. Cái thằng hơn cả sư phụ của nó, mạnh dạn và bạo gan đến lạ thường. Ở mức liều trong chuyện tình cảm thì có lẽ tôi chỉ thuộc hàng đồ tôn của nó thôi. Chưa hết, nó còn đáp lại ơn nghĩa của tôi bằng cách mời Dung, khi cả mấy đứa rảo bước qua chiếc bàn đầu tiên:

-Dung đi với tụi mình nhé!

-....Ừ, à ...không!-Lần này Dung chả khác gì Nguyệt cả!

Dung đưa mắt nhìn tôi, có lẽ cũng muốn tôi gật đầu hay làm một hành động gì đó, để biểu hiện rằng, tôi cũng có tấm lòng hiếu khách, hoặc giả sử tôi không có biểu hiện phản đối sự có mặt của Nàng. Tôi lảng tránh cái sự giao phó khó khăn, đưa mắt nhìn như rada quét lên từng cm² ở trên cái bảng xanh mới lau sạch bóng.

-Đi nào Dung!-Phu xướng phụ tùy, Nguyệt cũng hòa theo thằng Vũ, khẽ dùng chân đạp nhẹ lên chân tôi!

Biết ý, và thực ra trong lòng cũng muốn chứng tỏ rằng, mình đã quên chuyện cũ, miệng khẽ cười thật tươi, nhìn thẳng vào Dung. Và một lần nữa, cái gật đầu lại xuất hiện.

-Cẩn-tin hà, mình đi với!-Quỳnh từ đâu như hiện lên.

-Ồ.....!

-.....!

-.....!

Hai cô bạn gái thì tất nhiên vui mừng khi có thêm đồng minh cùng phái, mặc dù trước đây, Dung, ở thì ít nhất cũng có chút xích mích với Quỳnh vì tôi. Nhưng tụi con trai tôi thì chỉ biết câm lặng, bởi vì cô bạn đeo gọng kính trí thức kia, cái nhấc gọng cũng trí thức uyên bác nốt, thực sự là con ác mộng.

-Hai nhóm mình phải bàn việc kèm nhau học, dịp khác nhá Bạn Quỳnh!

May sao quân sư Gia Cát Kiên xuất hiện, giải vây cho mấy thằng tôi, không có lẽ hôm nay cả hội bàn tròn tụi tôi câm nín mất.

Sải bước trong sân trường ngập tràn nắng, bảy con người, thêm cả Trang nữa đi dàn hàng ngang bên nhau. Dung và tôi ở hai đầu đứng nghĩa, đi hai bên đeo đuổi những suy nghĩ riêng, nhưng tuyệt nhiên không hề lộ cho năm con người đang vui vẻ ở giữa. Thi thoảng bốn cặp mắt chạm nhau, cũng chỉ có cười, gật đầu và khẽ chào lại.

-Giờ sắp 20-11 rồi, tính sao đây?-Hương ù lên tiếng, khi cả nhóm đã an định chỗ ngồi.

-Sao là sao?-Nhân đen phồng má nhét tọng một nắm snack vào miệng.

-Là giờ tăng cường thời gian tập!

-Nhưng mà tăng cường sao?

-Thì về nhà Dung tập chứ sao?

Hầu hết đều đam mê, say sưa bàn luận về vấn đề văn nghệ, mà quên mất rằng có một thằng đã từ chối tham gia với tập thể, đang ngồi trơ như phỗng ngắm nhìn những tia nắng xuyên qua lưới lá bàng trong sân trường, từng tia nắng lách mình khẽ thoát qua vòm lá, thành những cột sáng lung linh thẳng xuống cái bóng râm lá cây. Những thanh kiếm xuyên khiên, tôi vu vơ suy nghĩ. Đến khi cả nhóm phát hiện ra sự lạc loài của thằng con trai ấy, có lẽ hồn nó đã phiêu du tới tận đâu rồi.

-T.....!

-T.....!

-.....!

-Mày điếc hả?-Thằng Hà cầm chai nước cóc nhẹ lên đầu tôi.

-Hả?

-Nghe gì không?

-Ồ.....Không!

-Dung lay cho nó tỉnh cái!

Vậy là vô tình tôi và nàng cùng cười khở trước cái trò ghép đôi bắt cặp này của tụi bạn. Sự cố tình ấy, ít nhất cũng có kết quả:

-Bọn mình muốn T tới xem mấy động tác múa!

-Hả? Mình có biết gì đâu!-Đừng chối, cặp hai mày chẳng đi múa mấy tiết mục cho trường là gì?-Nhân đen phản bạn, nổ giáo cho giặc đâm tôi.

-.....!

-Đi đi mày, đừng trốn nữa!

Trong lòng tất nhiên muốn gạt đầu cái rụp, nhưng mà trước đây tôi đã từ chối một lần, thì cũng nên diễn hết cái vai được chính mình phân công. Không lẽ giờ hồ hởi đồng ý ngay, khác gì công nhận lúc trước, vì giận Dung mà mình từ chối cơ chứ. Năm bảy lần năn nỉ thêm chút gia vị đe dọa, nêm thêm chút mật ngọt dụ dỗ, cần cô tôi hoạt động.

Vì thế, tôi trở thành người biên đạo múa, hoặc đúng hơn là người gia công động tác trong tiết mục. Những động tác nào chưa mượt, chưa nhuyễn, hoặc lặp lại nhàm chán đều được chỉnh sửa. Xong nhiệm vụ thì cũng chỉ vờ nhìn đánh giá, và chủ yếu lại trở thành người thừa bất đắc dĩ.

Tối 20-11, người thừa ấy vẫn phải có mặt ở trường để tham dự buổi diễn văn nghệ. Mặc dù là văn nghệ của trường, nhưng khối 12 được ưu tiên trở thành khán giả, bởi vì năm cuối cấp việc học hành phải được ưu tiên hàng đầu. Khắp sân trường, mọi người rạng rỡ trong đủ sắc màu và các kiểu trang phục khác nhau. Đầu đó là các em khối 10 trong trang phục thổ cẩm, y phục đặc trưng của đồng bào Ê-Đê. Thỉnh thoảng một áo cánh sen phớt hồng chạy ngang qua lưng tôi. Các dụng cụ cũng được vận chuyển tới dần dần, nào gươm, nào súng, quạt rồi gậy.....Nói chung là muôn hình vạn trạng.

Tiến về phía lớp khi len qua khoảng sân trường được ánh đèn từ hội trường hắt vào. Ngoài ban công, những mảnh đời thừa như tôi tụ tập tám chuyện, còn bên trong mọi người rạng rỡ cười nói với nhau. Nguyệt đang chỉnh lại cái gùi đeo sau lưng. Dung với Trang đang chỉnh cái nơ đeo ở tay cho nhau. Đám con trai thì khấn quần áo, y phục nhìn như mấy cao thủ Ngũ Độc giáo, đang cầm cây chọc chọc mấy thằng chậm chạp chưa chỉnh xong trang phục. Nhìn thấy tôi là cả đám hùa vào:

-Ê, tao đẹp trai không mày!

-Ê, tao nhìn được chứ!

-Ê, tao oách không mày!

-Ừ, đẹp, oách, được.....tí mà không như thế, tao gõ đầu từng thằng!

Cả lũ chúng nó nhìn tôi cười nham nhở, để mặc tôi dáo dác nhìn về phía Dung. Phải nói hôm nay Dung nhìn rất lạ, khuôn mặt cá tính nay được trang điểm phớt qua, tuy không quá nhiều nhưng cũng tạo nên những nét riêng. Đôi môi hơi mọng đỏ, mắt nhẹ nhàng với gam màu đen, và ở gò má hơi ửng hồng nổi lên với đám phấn trắng được phác thảo nhẹ. Tuy nhiên, cái mũi cao làm người khác không thể nào bỏ qua sự kiêu kỳ, nó càng thể hiện cho người đối diện biết đây là một cô bé cá tính. Chợt Dung quay sang nhìn tôi, hai mắt chạm nhau, chút ít kim tuyến trên khuôn mặt nàng lóng lánh, đẹp mê hoặc. Có lẽ bây giờ, ai nhìn vào chỉ thấy tôi ngại ngùng, chứ hai bên má nàng đã hồng sẵn rồi mà.

-.....!

-.....!

-Không, không.....chức gì sao?-Dung vượt qua được sự ngại ngùng.

-Cứ như bình thường lúc tập.....là có giải rồi!

-Giải....gi?

-Ồ....!

-Chuẩn bị đến lớp mình!-Thằng Hải toát mồ hôi chạy từ phía hội trường về thông báo, có lẽ nó phải chen lấn qua đám khán giả đông và cuồng nhiệt nên mới nhể nhại mồ hôi như vậy!

-Đi đi!-Tôi đưa tay lên báo hiệu cho Nàng.

Tôi thở dài, chút gì đó muốn giữ cô thiên thần này lại cho riêng mình, bởi vì bóng dáng thằng Minh An đã lấp ló ngoài cửa. Nó cũng xúng xính xanh xanh đỏ đỏ cho tiết mục của lớp bên cạnh. Hiên nhiên nó sang đây, muốn chứng kiến Dung đẹp như thế nào, đồng thời cũng khoe luôn diện mạo nom buồn cười của nó. Chỉ có điều, với tôi nó là một nỗi đau, vì đáng lẽ bây giờ tôi sẽ cùng nàng bước lên sân khấu, bước lên trước mặt toàn trường, để cho mọi người thấy giây phút tôi cùng nàng thực hiện những động tác nghệ thuật cùng nhau, nếu như tôi không tự ái.

-Đi lên xem mày!

-À, ừ, không, tao!

-Tao gì.....? Ngồi đây làm gì?-Một thằng bạn trong lớp thúc tay tôi, nó cũng muốn đi với người đồng cảnh ngộ!

-Còn đồng đồ này ai trông đây!

Tôi đưa tay chỉ đồng cặp, balo của mấy người thực hiện tiết mục, về như một thằng có trách nhiệm, hi sinh vì tập thể, thái độ đó cuối cùng cũng qua mắt được người đang kiểm bạn đồng hành đối diện. Nó vờ vai an ủi tôi và nhanh chóng bước về phía hội trường.

Thở dài, dưới ánh sáng trắng của đèn nê-ôn, trên đầu, chiếc quạt trần xoay vòng vòng. Thình thoảng nó lắc lư rồi trở lại đúng quỹ đạo. Ngoài trời, gam màu tối chủ đạo, thình thoảng gió lùa những tán lá cây, lắc lư tôi mới nhận ra mình đang ở đâu. Buồn và tiếc nuối, trốn tránh và hối tiếc..

- "Chắc là lớp mình diễn rồi".

Liếc nhìn cái đồng hồ treo trên góc lớp. 8h tối, là thời gian bắt đầu tiết mục thứ 5, là thời gian mà có lẽ Dung đang đứng trên sân khấu, hẳn sẽ chiếm được vô số cảm tình từ khán giả, và trong số đó, không có tôi, người mà trước đây e rằng không được phép vắng mặt. Tôi bước về phía ban công, cố gắng chọn cho mình góc nhìn thích hợp, tránh những cây thông đáng ghét che khuất tầm mắt, ánh sáng từ hội trường phản chiếu vào nhân cầu, đồng thời truyền tải hình ảnh của số đông học sinh đang chen lấn ngoài cửa, và cả những người đã yên vị trong hội trường. Tôi thở dài chán nản, đưa mắt nhìn thẳng ra bãi giữ xe, mặc dù chẳng biết lấy cái gì làm mục tiêu.

Chợt có bóng dáng ai đó đang chạy nhanh về phía lớp tôi. Trong bóng tối, dáng người đó mờ mờ, từ từ chạy lại gần, tôi nhận ra đó là một cô gái, chính xác hơn là cô gái lớp tôi. Bởi ánh sáng hắt ra, từ từ chiếu từ dưới lên. Cái trang phục cho tiết mục lớp 11a11 không thể lẫn vào đâu được. Rồi từ từ, hình bóng cô gái ấy hiện rõ vào khoảng sân trường trước lớp. Đôi mắt ướt nhoe đi cả kim tuyến nhìn tôi, người con gái ấy, đi chậm lên những bậc thang, rồi bắt chợt, ôm chầm lấy tôi.

Lòng ngực tôi đập mạnh, buồng phổi tôi ngừng hoạt động, cả người tôi cứng đờ lại. Bởi tôi sợ, chỉ một cử động nhỏ như hô hấp hay tim đập nhanh thôi, người con gái ấy lại xa tôi lần nữa. Tôi nín lặng trước tiếng nấc nghẹn ngào rồi bỗng nhiên òa vỡ. Những giọt nước mắt bắt đầu rơi, vô tình thấm qua lớp áo thun tôi mặc, chạm vào da thịt nơi lồng ngực. Cảm giác không gian bị cô đọng đang trùn lầy chúng tôi.

Người con gái ấy, chỉ khi bên tôi, mới dám yếu mềm, mới dám bật khóc, còn khi có ai đó khác, mặt nạ băng phong hiện ra hoàn hảo, tỏ vẻ cứng rắn lạnh lùng. Tôi bỏ mặc cái suy nghĩ vì sự xuất hiện của cô gái đó lúc này, ở đây, ôm hai bờ vai tách Dung ra khỏi tôi. Đưa hai bàn tay chạm vào má Nàng, đưa ngón tay lên lau những giọt nước mắt làm nhòe đi lớp trang điểm. Nhưng rất nhanh, Dung lại gạt tay tôi ra và ôm chầm lấy tôi, gục đầu hẳn vào lồng ngực tôi:

- Tại sao, tại sao lại như thế?

-.....!

- Tại sao đối xử với Dung như thế?

-.....Ồ...T!

Trên hành lang, ánh đèn vẫn yếu ớt phản ra, gió cũng như biết thông cảm, không xua những tán lá cây rì rào nữa. Không gian im lặng khác thường. Và đôi tay tôi choàng lấy, ôm đôi bờ vai nhỏ bé. Lần đầu tiên, chúng tôi đi xa hơn một cái nắm tay, lần đầu tiên sau gần hai tháng vô cảm, chúng tôi đã thực sự đối diện với nhau ở khoảng không gian riêng. Lần đầu tiên, tôi ôm người tôi yêu, còn người tôi yêu đang yếu mềm gục đầu vào lòng của tôi. Không gian và thời gian lại chậm chậm trôi.

Và bỗng nhiên, Nàng vùng khỏi tay tôi. Suy nghĩ tôi mất nàng thực sự lại một lần nữa bùng cháy, có lẽ thời khắc lúc này cũng chỉ như những yêu thương cuối cùng. Nó như cục than hồng, bùng cháy một lần nữa trước khi vụt tắt.

"Rồi bên vết thương tôi quỳ

Vì em đã mang lời khấn nhỏ,

Bỏ tôi đứng bên đời kia"

Đôi tay nàng đưa lên, ngập ngừng, như báo hiệu cho người con trai đối diện, điều gì sắp xảy ra, người con trai đã gây thương tổn trong lòng nàng. Và rồi cánh tay ấy hạ xuống, rất nhanh, dứt khoát, như cá tính của nàng vậy. Tôi thần nhiên đón nhận những gì mình sắp nhận.

-Bốp!

Tôi đủ cứng rắn, để nhận cái tát, và cũng rất nhanh, xoay thẳng mặt lại nhìn vào mắt nàng. Cái tát ấy xứng đáng, cái tát ấy là nỗi đau tích tụ của nàng suốt thời gian qua. Cái tát ấy cần thiết để phá vỡ sự im lặng, cái tát ấy để bắt đầu nói lại sợi dây liên kết. Không có chút gì là trách móc từ ánh mắt của tôi, không có chút gì xót xa trong mắt nàng. Lần này tôi chủ động vòng đôi tay ôm Nàng vào lòng.

- Tại sao không tránh!

- Tránh làm gì, vì Dung tát mà!

-.....!

Lần này, tiếng khóc một lần nữa vang lên. Nó không có chút uất ức, không chút hờn dỗi trách móc, tiếng khóc của sự nhẹ lòng, của sự thoải mái, an tâm và có chút gì đó là hạnh phúc. Tôi nghe giọt nước mắt lần nữa lần dài trên gò má, trên khuôn mặt đáng yêu của người tôi yêu

Chương 95: Nội Tâm Thiên Thần

Gió bắt đầu lùa qua những tán lá cây đen ngòm ngoài trời, rì rào như đang khẽ bắt chuyện với nhau. Hai cái bóng đen được cái bóng đèn trong lớp chiếu sáng trải dài ra xa. Một phần được chiếu xuống khoảng sáng ở dưới sân, một phần hòa vào bóng tối mất tăm. Hai cái bóng thể hiện hai cái tư thế lạ kỳ.

Người con trai ngồi trên ban công, tựa lưng vào cái cột chia cách tính liên tục của những ban công bằng đá, cách đó không xa, người con gái chống tay xuống đó, về mơ màng hiện hữu. Những giọt nước mắt vẫn rơi trên khuôn mặt thiên thần. Nó làm cho không gian thêm phần tĩnh mịch.

Ngồi im và đôi lúc quay sang nhìn Nàng, tôi lắc đầu và mỉm cười. Cái tính từ bé, ghét con gái khóc dai, nhưng lần này có lẽ là ngoại lệ. Đã biết bao lần, nơi vùng nội tâm bị chính mình nguyên rủa bỏ rơi, tôi mơ ước được thấy những giọt nước mắt này, những giọt nước mắt yếu mềm của người bên cạnh. Chỉ có khi nào, Dung cảm thấy được an lòng và an toàn, Nàng mới tỏ ra yếu mềm như vậy. Những cành cây lác lác rồi đứng im lặng trong gam màu tối càng phù hợp với nội tâm hai người, trải qua sóng gió, đã đến lúc ổn định và trở về vị thế cũ.

Ngước đầu lên bầu trời tối, ánh trắng sáng vằng vặc. Không hiểu sao đến bây giờ tôi mới nhìn thấy được ánh trắng đẹp như vậy? Bị mây đen che khuất, hay bị cái thứ ánh sáng nhân tạo chạy bằng năng lượng điện kia che mờ, hay vì nội tâm tôi bao phủ. Thả nhẹ lòng mình và ngắm trăng. Tiếc nấc nghẹn ngào thỉnh thoảng vẫn vang lên. Người con gái ấy, đã tổn thương quá nhiều, nên để cho Nàng có khoảng thời gian để trút bỏ, và Người con trai chỉ biết đứng im và chờ đợi.

Đưa bàn tay lên in sâu vết răng của thiên thần, tôi đưa lên vuốt cái má vẫn còn nóng hổi, chắc có lẽ năm ngón tay vẫn in đỏ trên đó. Ngoái nhìn chiếc tay còn lại, cũng không tránh khỏi số phận, hàng răng đều cũng không tha cho nó. Ngực vẫn còn hơi ê ẩm khi đứng để nàng trút bỏ bức tức trong lòng qua những cú đánh trong lúc khóc. Mỉm cười, thể xác ọ ọ răng chịu đau dùm tinh thần mảy mề.

-Cười cái gì?

-Ồ.....ơ!

-Thích bị đánh nữa không mà cười?

-.....!

Tôi im lặng nhận con giận giữ từ đối phương, và Dung tiến lại gần từng bước từng bước, đưa tay lên. Tôi nhớ nhỏ :

-Á.....!

-Đã làm gì đâu mà hét!

-Chuẩn bị tát kia!

-.....!

Nàng vẫn im lặng, hạ tay xuống và xoa cái má đỏ rực có hình bàn tay Nàng in trên đó:

-.....!

-.....!

Lần này gió lùa vào từng con, ấm trong lòng.

-Tại sao Dung không diễn văn nghệ, đáng lẽ.....?

-Cái này thì phải hỏi Phong ấy!

Hóa ra, tất cả cũng nhờ ơn thằng Mập bạn tôi, chẳng hiểu nó làm ăn thế nào, hay đùa giỡn ra sao, mà khiến cho cái áo mang tội. Cái áo nhỏ bé bị nó bắt bóp lấy thân hình phì nhiêu không chịu được độ căng, nay bị bọn chiến hữu giỡn, bị vận động mạnh rách toạc ra. Khiến lớp tôi bị đẩy xuống diễn cuối cùng. Coi như Tái ông thất mã, trong cái rủi còn có cái may.

-Hề, hề, vậy phải mời nó nước rồi!

-Ngốc!

-Sao lại Ngốc?

-Nếu đừng cảm hơn thì cần gì phải nhờ Phong, và cũng cần gì mất châu nước!

Giọng nói nhẹ nhàng của Nàng đổi tông, pha thêm chút gia vị hờn trách và than oán. Nhưng tôi sẵn sàng đón nhận, bởi tôi xứng đáng được như thế. Ánh trăng lại chơi trốn tìm với những ngôi sao, chui vào đám mây mang gam màu tối. Ngoài trời, gió lại thổi lên lay động hàng cây trong trường. Gió lùa vào khe vòn những lọn tóc ngang vai. Và cũng thổi bay đi những giọt nước mắt mới hình thành. Nàng lại khóc, có lẽ nội tâm kìm nén bấy lâu nay vẫn chưa được trút bỏ ra hết. Và tôi lại chờ, dù cho mình không thuộc loại người kiên nhẫn.

-Tại sao, tại sao không đến giải thích với Dung?

-.....!

-Tại sao, không ngăn Minh An lại?

-.....!

-Tại sao, không nắm tay Dung lôi Dung ra những điều Dung không thích?

-.....!

Cứ mỗi lần những câu tại sao vang lên, đáp trả lại Nàng chỉ có khoảng đêm yên tĩnh và khoảng không gian chậm chậm trôi. Tôi đã mang những câu hỏi tại sao khác:

-Tại sao, mày quá nóng vội?

-Tại sao, mày không nhận ra?

-Tại sao, mày không tin Dung?

Tôi không thể trả lời Dung, vì những việc tôi làm đã là câu trả lời không xứng đáng. Những câu trả lời của tôi đã sai, và mang đến uất ức trong lòng Nàng. Tôi chỉ còn biết im lặng. Nhưng im lặng lần này liệu còn có được nữa hay không. Tôi đưa bàn tay, cái bàn tay bị nàng cắn cho đau điếng lúc này, nắm lấy tay nàng:

Giờ Dung có cho T cơ hội sửa sai không?

Đáp trả là sự im lặng. Sự im lặng của những giọt nước mắt ngừng rơi, tôi đưa tay khẽ luồn vào mái tóc, bàn tay ấy dừng lại đằng sau gáy của nàng. Và từ từ, tôi hạ người xuống, không hiểu mình đang làm gì nữa. Một chút ngáp ngừng, một chút bối rối, có lẽ sẽ là một nụ hôn đầu đời. Hai chúng tôi hòa vào bóng đêm, im lặng, sẵn sàng đón lấy thứ chuẩn bị xảy ra. Một khoảng cách đủ gần, gần đến nỗi tôi nghe rõ tiếng thỉnh thoảng của hai trái tim cùng nhịp điệu. Không có gì ngăn cản, tâm tư hoàn toàn trống rỗng, hai con người ấy sắp bước lên một nấc thang mới trong tình cảm.

-Tao có muốn đâu!

-Mày xui xẻo quá!

-Mày chọc tao làm gì, rách áo còn đổ thừa tao.

Phong mập có lẽ sẽ là cứu tinh của đời tôi, nhưng trong giây phút này có lẽ tôi muốn lao qua ban công, chạy vòng ra cây thông che khuất hình dáng của nó tản cho nó một trận. Giây phút nụ hôn thơ ngây sắp được hoàn thành thì tiếng nói tru tréo của nó xuất hiện. Dung và tôi tách nhau ra, mặt mũi đỏ rực, nhìn lảng tránh đối phương, có lẽ là xấu hổ về hành động trước đó của mình. May mà lũ bạn tiếng đi trước người, chứ để tại nó bắt quả tang, e rằng tai họa còn khó lường.

-Ế! Hai đứa đứng đây làm gì?-Phong mập lấy hai đứa tôi làm bia lảng tránh những lời cáo buộc giành cho nó.

-...suyt!-Thằng Kiên khẽ huých tay, báo hiệu về mối quan hệ đồ vỡ của hai đứa tôi.

Mấy bạn nữ nhìn Dung đang e thẹn, cúi gằm mặt xuống đất. Nhưng trong đêm tối, hình dáng ấy như đang ủ rũ và buồn bã. Mấy yêu nữ này lại gần vỗ vai Dung, làm Dung càng ngại, lắc lắc cái đầu báo hiệu mình không sao. Điều đó càng làm nhiều ánh mắt cảm tức dồn về tôi.

-Sao mày ăn hiếp bạn mày!

Hường Đu bay vào thổi cho tôi một cú, mấy thằng khác hùa vào, đưa đập mông, đưa véo tai, đưa búng mũi để kéo giãn không khí chiến sự, mà đâu có biết rằng, chúng chính là những đứa phá hoại cơ chứ.

Tối hôm đó, tôi chen chân vào hội trường, mặc kệ cho sức nóng, và mồ hôi nhễ nhại, miệng cười đến tận mang tai. Vì tôi biết rằng, nữ múa chính của tiết mục Chiều Lên bản Thượng đang nhìn tôi cười hạnh phúc. Khi tiết mục kết thúc, mặc kệ tràng vỗ tay rần rần từ khán giả và thầy cô, tôi lại nhanh chân chen lẫn đi ra ngoài. Khó thân cái kết cấu hội trường khiến cho Nàng đi hướng khác, còn tôi bị cô lập đi hướng khác.

Vừa đi ra đến cổng, thằng Minh An đang đứng ba hoa với lũ con trai lớp bên. Vừa nhìn thấy tôi đang cười vui vẻ, nó tiến tới chặn ngang lối đi, ý định muốn dập tắt nụ cười đáng yêu của tôi:

- Hôm nay vui chứ!

- Vui chứ sao không?

- Mày cứ vui đi, rồi mai sẽ lại buồn thôi!

- Yên tâm, mai tao vẫn sẽ vui khi thấy mày buồn!

- Tao buồn ư?

- Ủ, mai biết, giờ thì tao đang vui, chào mày, tao đi!

Để lại thằng đẹp mã đứng ngơ ngác vì trò chơi đoán ẩn ý đối phương, tôi nhanh chân nhập hội với số người diễn tiết mục lớp tôi. Không quá xa để nhìn thấy Nàng đẹp rạng rỡ, cũng không quá gần để tụi bạn chọc quê. Cứ lặng lẽ thế, sánh đôi bước trên cùng con đường, trong ánh trăng vừa ló ra.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 96: Mùa Yêu Thương Tràn Về

Đặt mình xuống chiếc giường ấm áp, bên ngoài cửa sổ gió vẫn rít từng cơn. Những hạt mưa đập lộp bộp vào cái cửa sổ gỗ bóng loáng, như muốn biểu tình đòi mở toang chiếc cửa sổ. Tôi ním cười thu hai bàn tay để gối đầu. Sau bao nhiêu ngày hờn dỗi, cuối cùng mọi việc đã trở lại quỹ đạo của nó một cách bất ngờ ngay cả người trong cuộc cũng không dám nghĩ tới.

- Thích!

Bắt đầu từ câu nói ấy, mọi việc dần trôi qua ngoài tầm kiểm soát, và từ đêm ấy, tôi bắt đầu có những giấc ngủ chập chờn vì buồn phiền lẫn trách móc. Vết thương lòng tổn thương bởi những câu nói vô tình của Dung, những lần nằng đi cạnh Minh An.

- Tránh ra!

- Không cần!

Và rồi sau kì ức ngày 20-10, tâm trạng trở nên dần vật. Và cũng chính một tháng sau, vết thương ấy đã được xóa nhòa.

Tôi ngượng người và xen lẫn thích thú, khi cả hai đứa có lẽ đã bước lên một thứ tình cảm mới, sâu sắc hơn, trách nhiệm hơn. Nếu đó là một nụ hôn, một nụ hôn bị phá đám, thì tôi cũng chẳng tiếc nuối lắm. Bởi vì giao kèo tình cảm đã được kí kết. Dung hiển nhiên dành trọn tình cảm của mình cho tôi. Chỉ như vậy là tôi đã mãn nguyện rồi. Mím cười và vẫn hồi hộp nhớ về hai đôi môi sắp chạm nhau. Giữ nguyên trạng thái cho đến lúc chìm vào giấc ngủ.

- Dậy, thằng trời đánh, biết mấy giờ rồi không?

- Để con ngủ một xiu mà!

- Dậy! Ngủ mà mơ cười khúc khích, dậy đi học đi!

- Mẹ ơi, cho con ngủ xiu mà!

- Muốn học ra rồi chứ ngồi đó mà cười!

Tôi bật dậy ngay tức khắc, vệ sinh cá nhân là xách cái balo chạy thực mạng. Và chỉ có nhờ bác tài già tâm lý mới cứu tôi khỏi một lỗi khỏi thể lực hắc ám-Hải lớp trưởng thôi!

- Đói quá!

Vừa đi vừa xoa cho cái bụng đang biểu tình cho nó bớt ồn ào. Tôi xì mặt đi vào chiếc cổng trường. Không thực, chắc không vực được đạo quá.

- Ngày mới đã xì mặt rồi!

Tôi ngó người ra trước câu nói của một ai đó, một ai đó đang mặc chiếc áo dài đang đứng ở cổng trường:

-Kê.....ơ!

Bỏ mặc cái Ô ngơ ngác của tôi, chỉ có một nụ cười đẹp để đáp trả:

-Sao Dung.....đứng đây!

-Đứng đây chờ người đối bụng đây này!

Tôi ăn mừng thâm trong lòng, các cơ mặt bị trí não gượng ép để cất ngay cái bộ mặt bờ ngờ trở về trạng thái lạnh lùng. Nhưng Dung không buông tha:

-Xách cặp hộ Dung!

-Tuân mệnh!

Dung hai tay ra sau, mỉm cười và cất bước chậm rãi lên trước, tôi nhanh chóng đi sánh đôi bên cạnh. Bình thường, ngay cả lúc còn tình cảm, chưa bao giờ tôi được Nàng chờ ở cổng để đi vào như thế này. Đúng là tiến triển mới rồi. Tôi mỉm cười và ba hoa đi bên cạnh Nàng, còn Nàng chỉ cười và cười. Ánh mắt long lanh tỏa sáng xua tan đi lớp sương mù mà ngay cả ánh mặt trời cũng chịu thua.

Hiển nhiên trong lớp chưa hề có ai biết, tôi và Nàng đã làm lành nên hầu như tất cả đều im bất, khi tôi và nàng đi song song đi vào lớp. Im lặng và chỉ im lặng, chỉ đến khi tôi mỉm cười trả tài sản cho Nàng bước về chỗ, không khí ồn ào chợt vỡ òa, như lâu nay bị kìm nén vậy.

-Ồ, cái gì thế?

-Tao có mơ không?

-Ngon lành mày!

Đám chiến hữu lần Nguyệt đều mỉm cười, chưa bao giờ tôi thấy lũ bạn tôi thân thiết đến vậy. Trong con mắt người đang yêu, mọi thứ xung quanh nay trở nên đặc biệt. Kể cả cái hừ nhếch mép của thằng lớp trưởng cũng đẹp. Cái đầy gọng kính của Quỳnh nhìn tôi về trí thức pha chút hần học cũng đẹp, và hình bóng thằng Minh An bên cửa lớp cũng không đáng ghét như thường lệ:

-Dung, Dung! Nó đưa tay vẫy vẫy nàng, và vẻ mặt vẫn là của kẻ chiến thắng

Cả lớp tôi lần lũ bạn thân đều nín thở chờ hành động của Dung, riêng tôi vẫn cười, vì tôi hiểu điều tất nhiên gì sẽ xảy ra tiếp theo, Dung sẽ ra từ chối thằng Minh An, để thằng đẹp nả lùi thui đi về lớp. Định rủ thiên thần của tao xuống căn-tin chứ gì, tao biết tông.

Có lẽ tôi dự đoán đúng kết quả, nhưng cách thức thì tôi đã sai hoàn toàn. Dung vẫn ngồi tại chỗ, mỉm cười :

-Minh không đi đâu Minh An!

Chỉ nghe đến thế, những ai thân thiết với tôi đều mừng ra mặt. Chứ sao nữa, Dung có cái cá tính, cách thể hiện tình cảm của mình rất riêng. Và nàng cũng khiến cho tất thấy bất ngờ, đặc biệt là tôi thấy cái cá tính trong việc từ chối vệ tinh như thế nào. Tình cảm nay đã được chắc chắn nhiều hơn nữa.

Cô gái cá tính ấy tiến về đám chúng tôi, mỉm cười từ lúc nhìn tôi, bỏ mặc cái mặt thộn thộn của thằng lớp trưởng lớp bên bên cửa lớp.

-Dung mời mọi người uống nước nhé!

-Yeah! Thật không, hay là xạo đấy cô!

-Thật không? Tao không nằm mơ chứ T- Phong mập ôm tôi, mặt vui sướng lắm!

-Thả tao ra, thằng này!- Tôi vẫn thù cái vụ nó xuất hiện phá vỡ khoảnh khắc lãng mạn tối qua!

-Nóng vậy, đi thôi, Dung đổi ý giờ!

Lũ bạn đi trước, lần này lớp tôi lại chứng kiến cảnh, một đôi học sinh nam nữ cùng sánh vai tiến ra cửa lớp, ánh mắt nhìn nhau triu mến và nụ cười rạng rỡ trên môi.

-Đôi bạn trẻ đi trăng mật à!

-Đi đâu đấy, đi với!

Tôi chỉ cười, và Nàng cũng chỉ cười, những lời trêu chọc đó, lại là lời chúc tình cảm tốt đẹp trong hoàn cảnh này. Chỉ riêng thằng Minh An mặt thiếu não vẫn đứng bên cửa lớp, răng bảm lấy chút hi vọng rằng Dung đang đùa nó:

-Sao Dung bảo không xuống căn-tin!

Dung im lặng, không đáp lại câu hỏi có hàm ý trách móc ấy. Hẳn nhiên Dung không phải bối rối, có lẽ nàng hi vọng vào câu trả lời từ tôi, từ người sẽ bảo

vệ Nàng từ lúc này. Dung khẽ gửi tâm tư vào ánh mắt nhìn lên tôi. Tôi hiểu rõ và tự biết mình sẽ làm gì. Không chút nổi nóng, tôi từ tốn trả lời thằng Minh An:

-Dung bảo không đi với Minh An, nhưng sẽ đi với mình!

Dung mỉm cười hài lòng, và cũng có lẽ không còn gì để nói với Minh An nữa, quay lưng bước đi, để mặc hai đứa con trai đang ở vị thế đối lập. Người tưởng sắp thành công nay đang thảm bại, còn kẻ tưởng như sắp mất tất cả, đã lấy lại được, thậm chí còn hơn cả lúc đầu. Minh An, có lẽ là chất xúc tác cho tình cảm của tôi tiến triển, còn nó nhìn tôi, như kẻ ăn cướp trắng trợn:

-Chưa xong với tao đâu!

-Tao chẳng có gì với mày cả mà xong!

Hai thằng nhìn nhau, những câu nói được rít qua kẽ răng, chỉ đủ để đối phương nghe thấy, hiển nhiên không muốn cô thiên thần ấy biết đoạn hội thoại này.

-Mày được lắm!- Chắc nó rối trí lắm rồi!

-Tao được hay không, tao tự biết!

-Nhớ mặt tao!

Nó hẳn học bỏ về, câu đe dọa ấy chỉ nhận được nụ cười nửa miệng của tôi.

-"Cứ làm gì đi, tao không bao giờ chịu thua mày đâu".

Tránh vô dưa, gặp vô dưa, tránh được Dung thì gặp ngay Ngũ Yên. Cô nàng có lẽ muốn ngắm những cây thông đang chìm trong sương buổi sáng, hoặc là ngắm ánh mặt trời xuyên qua đám mây trắng sữa nên vô tình chứng kiến. Cũng như Dung, cô nàng nhìn tôi gật đầu chào, bỏ mặc luôn nụ cười gượng gạo của thằng Minh An.

-"2-0 nha thằng đẹp mã".

Lần này, thằng Minh An quay lại nhìn tôi, vẻ mặt hừ hừ, có lẽ nếu đây không là trường, để nó nhào vào đánh tôi lắm. Mặt nó đỏ rực, nhìn đối thủ đang cười theo kiểu:

-"Không thèm chấp, chưa có cửa ăn tao".

Nó bỏ về, để lại Ngũ Yên và tôi bối rối ở hai cửa lớp. Trước khi Dung cất tiếng gọi, có lẽ Ngũ Yên cũng hiểu rằng chuyện tình cảm hai đứa tôi đã tốt đẹp trở lại.

Tôi bước ở trên sân trường với Dung, và vẫn biết chắc rằng, Ngũ Yên sẽ lại nhìn tôi ở đằng sau. Tôi không quay lại nhìn, bởi lẽ cái gì dứt khoát nên dứt khoát. Bởi lẽ, hình bóng Dung đã quá hoàn hảo trong tâm trí tôi. Hai đứa tôi tiến thẳng về căn-tin với bữa tiệc chiêu đãi, và chắc chắn thằng Phong sẽ thộn mặt chẳng hiểu vì sao nó được ưu đãi hơn mọi người.

-T! lên bảng kiểm tra em!- Tiếng thầy chủ nhiệm vang lên. Đám bạn thəm kêu khổ cho tôi, hôm qua nghỉ lễ, chắc chẳng học hành gì!

Năm phút sau:

-Mười, tốt lắm! Sao dạo này tập trung vậy?

-Tình yêu tiếp sức mà thầy!- Bọn bạn thả câu nước đục.

-Ừa, vậy hả, ai tiếp sức vậy?

Chỉ cần nhìn cả mấy chục ánh mắt đổ về phía Dung, thầy tôi đã đủ biết chuyện tình cảm của hai đứa trong lớp rồi. Đến khi tôi nhận cuốn vở của mình trên bàn giáo viên, tôi còn được thêm lời động viên:

-Cố lên nha con trai- Tiếng thầy tôi xen lẫn với tiếng cười, đầy tâm lý.

-Dạ! Mặc cho sự bối rối đang lan tỏa trong người, tôi gượng gạo ngoan ngoãn trả lời thầy. Điều đó làm mấy đứa bạn đầu trước bàn giáo viên càng có cái mà cười no bụng.

Tháng mười một sắp đi qua, nhường chỗ cho tháng mười hai. Tháng mười một với tôi như một cuốn phim tình cảm có hậu. Mười ngày cuối cùng nó sẽ đẹp như ánh mặt trời, ấm áp xua tan đi mây đen hai mươi ngày trước. Sắp sửa chào đón tháng mười hai, cái tháng mà có lẽ sẽ đen như mây trời hôm nay và nhiều cơn mưa bất chợt nữa. Còn giờ, tôi vẫn đang vui, đang rất hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyện Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 97: Chương 97

Có thể nói ba tháng qua đi với tôi ngỡ như một giấc ngủ. Tôi ngủ mê tháng chín với sự bất đồng với Dung, mơ mơ hồ hồ ở tháng Mười với quyết định khá vội vàng và thiếu tin tưởng. Tháng mười một bùng tỉnh vỡ lẽ ra nhiều điều, và giờ là tháng cuối năm, tháng mười hai.

Chào tháng mười hai với nụ cười tươi rói, rạng ngời tới trường. Dù tôi biết rằng, hễ bước chân tới cổng, tôi sẽ trở thành một " người hầu không hơn không kém", bị bạn bè và học sinh trong trường chọc , nhìn soi mói đến đỏ mặt, nhưng tôi vẫn vui vẻ để được sánh vai bên Dung. Tháng mười hai với tôi chẳng khác gì tháng để những yêu thương da diết trở về.

Tổng kết thi giữa kì, tổng kết điểm thi đua nhóm tôi vượt lên thứ ba. Thành tích học tập có lẽ đứng đầu, một phần vì tôi quyết máu ăn thua với Dung hồi trước nên vô tình lên dây cót "chăm học" cho tất cả mọi người. Chỉ có điều, điểm hạnh kiểm nhóm tôi thì đứng đội sổ. Khi chia trung bình ra, chỉ nằm được ở giữa, kiểu như mình không bằng ai, nhưng cũng chẳng ai bằng mình.

-T!- Thầy chủ nhiệm gọi tên tôi!

-Dạ!- Hơi run run đứng lên, chẳng hiểu tôi vi phạm cái gì nữa?

-Tốt lắm, vi phạm giảm mạnh rõ rệt, chăm chú học hành!-Thầy trầm ngâm khen tôi ra mặt.

-Dạ-Giả bộ bình tâm, chứ tự hào về mình đến độ phồng mũi.

Chấp tay lại với nhau kiểu như hiệp khách giang hồ, tôi quay tứ phía cảm ơn các bạn đồng đạo đang trầm trở về mình, chỉ đến khi gặp thẳng Hải lớp trưởng, tôi buộc phải dừng lại. Nó trừng mắt nhìn tôi, kiểu như:

-"Dùng giỡn mặt tao".

-"Kệ tao!".-Tôi cũng chanh chua lườm lườm nó.

-Thưa thầy em có ý kiến!-Thằng Hải hầu như nói và hành động cùng một lúc!

-Lớp trưởng ý kiến à, em nói đi!

Chẳng hiểu nó lôi đâu ra cuốn sổ cũ kĩ, thoáng nhìn tôi, vẻ mặt đều giả hiện ra khiêu khích. Bọn " hắc đạo" đang giờ trò hạ gục "chính đạo" tôi sao.

-Nhận xét riêng em, cán bộ lớp về từng nhóm!-Nó hắng giọng nói to, như cố ý để răn đe vậy.

-Ồ!- Thầy chủ nhiệm tôi hào hứng , từ tư thế hơi rảnh rỗi, thầy tập trung lắng nghe vị cán bộ lớp nhỏ hơn thầy cả mấy chục tuổi phát biểu.

Thà rằng nó công tâm thì chẳng có sao, đằng này rõ ràng nó có nhắm vào nhóm tôi. Nhận xét mấy nhóm khác qua loa đại khái, vậy mà hễ đến nhóm tôi, nó đôi tông giọng, nhấn mạnh, lời cả đồng thứ hay ho ra để công kích. Chẳng hiểu tôi nợ gì cái thằng này kiếp trước nữa. Nó bắt đầu hắng giọng:

-Riêng nhóm bạn T, tuy tiến bộ trong học tập, nhưng số lần vi phạm quá nhiều, đặc biệt trong nhóm có sự học lệch.

-Cái gì thế này?

-Ý gì đây?

Tại bạn tôi ngứa ngáy khi lòng kiêu hãnh bị va chạm, mặt mũi nóng bừng bừng, riêng tôi nóng mặt này giờ, tuy nhiên chỉ cần nhìn cái lắc đầu của Dung

-"Dùng mạnh động!-Tôi bình thần trở lại, thả lỏng thể xác, kiềm chế tâm hồn!

-Các em để bạn nói hết!-Thầy tôi nhú mày trước đám đông vừa lên tiếng ban nãy.

Thằng Hải được đà chiến thắng, công kích chúng tôi dữ hơn:

-Việc phân công kèm cặp các bạn cũng ít hơn các nhóm khác, nếu không muốn nói, một số bạn vẫn chưa làm tròn trách nhiệm của nhóm trưởng.

Lần này thì Dung cũng không cứu nổi nó nữa, máu tôi dồn hết lên cả mặt, bao nhiêu lượng máu chen chúc trong mớ dây nhỏ hẹp, khiến khuôn mặt nổi rõ một màu đỏ, cả người xúc động, khế giạt mình không kiềm chế được mình nữa:

-Sao bạn không nói thẳng là mình không làm tròn trách nhiệm đi!

-Cái đó bạn tự nhận!

Cả lớp tôi hướng về cả hai thằng con trai, chiến sự quen thuộc lại nổ ra, đúng là không mong gì khi có một đối thủ nham hiểm và dai như đĩa thế này.

-Vậy bạn chỉ ra khuyết điểm rõ ràng xem

-Vậy điểm các môn xã hội nhóm bạn có được đẩy lên không?

-Ồ.....!

Nó nói quả chẳng sai lúc nào, đúng thật dưới phong trào Yêu thất bại, hăng hái học tập của tôi, chiến hữu lao vào học chăm chỉ hơn, nhưng chỉ chăm chỉ bên các môn tự nhiên bỏ bê hơn về các môn xã hội. Một mình Nguyệt cũng không hề có khả năng cứu vãn chín thằng con trai còn lại. Chưa kể đến môn thâm họa anh văn. Bản tính nghịch ngợm lần này cũng trở thành điểm yếu để địch nhân công kích.

Đưa mắt nhìn đám anh em, đưa thì nhìn tôi cảm thông, đưa thì có vẻ hối lỗi khi thấy thằng nhóm trưởng đứng trơ ra giờ đầu chịu báng. Còn thằng nhóm trưởng đang phải nhịn nhục cho địch công kích:

-Em đề nghị thầy sắp lại nhóm bạn T và bạn Linh cùng một số bạn khác !

Lần này, nổi bức xúc sắp bùng phát trong mấy cái đầu bốc hỏa, ngay cả thằng Vũ cũng phải nhả mắt nhìn thằng lớp trưởng với ánh mắt bất phục. Một số chiến hữu khề siết chặt bàn tay, nhìn bộ mặt thằng lớp trưởng cao ngạo phốt lò tất cả. Chuyên quyền có khác, nhưng ít nhất bên tôi cũng có người cứu cánh chuyên quyền.

-Em có ý kiến!

-Thầy nghe nào cô bí thư!

-Dạ!Em thấy việc chia nhóm do cả lớp quyết định, chứ không phải do các bạn ấy xin. Hơn nữa, tuy học không vững các môn xã hội và Anh Văn nhưng các bạn ấy rất chăm chỉ hỏi bài.

Lần này đến lượt Dung cá tính phốt lò ánh mắt của thằng Hải, nó nhìn nàng tức khí mất long sông sọc. Tôi nở mũi trước sự bảo vệ của Nàng, đám chiến hữu thì như chết đuối vớ cọc, cười thầm.

-Dạ, em thấy tuy nhóm em học kém hơn, nhưng không phải là không học được mấy môn Xã Hội.

Lần này Vũ đứng dậy, nhìn thằng Hải mà phán. Đúng là Danh sư xuất cao đồ, nó là thằng duy nhất không vi phạm và cũng học tốt tất cả các môn trong nhóm. Thế nên lời nói của nó hẳn sẽ có trọng lượng với Thầy chủ nhiệm nhiều.

Trước sự bảo vệ của hai con người gương mẫu, đồng thời là cán bộ lớp chúng tôi được tuyên bố trắng án. Thằng Vu Cáo lặng lẽ uất ức ngồi xuống. Án Treo được đưa ra coi như lời cảnh cáo:

-Cho nhóm đó một tháng để chỉnh đốn!

Tôi và Dung đứng nhìn xuống khoảng sân trường, học sinh tranh thủ hít thở không khí và nô đùa buổi chiều thứ Hai. Vẫn cảm thấy lớp trưởng lắm:

-Cái thằng rồi hơi!

-Hi hi!

-Chẳng gây gì nó, cũng ráng bám đuôi theo chém giết!

-Cũng có ý đúng mà!

-À.....Ừ!

Tất nhiên cũng có ý đúng, nhưng cũng không thể nào ăn rồi lên lớp, canh chừng nhóm chúng tôi từng tí một thế chứ. Hần học nhìn ra sân trường, đeo đuôi cái tâm trạng trách cứ riêng. Chợt có cái gì đó lướt qua mắt tôi, rất nhanh và sáng loáng.

-Xoẹt!

Tiếng hai thanh kim loại đang cắt đứt cái gì đó mềm mềm. Rất nhanh và dứt khoát, trước khi nhận ra thứ đó là gì, thì cái vật mềm mềm đen đen đã thi nhau rơi lả tả trước mặt tôi. Tóc, tóc này là của chính tôi, chẳng lẽ, giờ khai sinh ra trò mất dạy, cắt tóc à!

-Thằng.....ơ, Thầy!

Thầy giám thị nhìn tôi, như kiểu cảnh sát nhìn kẻ cướp, trên tay, cái kéo sáng loáng chỉ dành cho các thợ vãi chuyên nghiệp lắm lắm. Chỉ cần một câu nói hay biểu hiện nào trái ý, hẳn nó sẽ vung lên một lần nữa. Vẫn bộ dạng uy nghiêm, bỏ mặc cái nhìn ngờ ngác của Dung, lớn tiếng la lối tôi:

-Anh đi học mà tóc tai thế này à?

-Dạ.....!

-Dạ vâng gì, tóc gì che hết một bên mắt, tính làm độc nhãn à!

-.....!

-Lần này còn cảnh cáo, nếu lần sau, tôi cắt chéo lên đầu thì xem anh đi học như thế nào.

Thầy bỏ đi, vẫn lăm lăm chiếc kéo thi hành nhiệm vụ. Chắc lại khối thằng phải khóc dở như tôi. Tóc mái dài lất phất trong gió, khê rơi xuống che mắt nay bị một nhát kéo đã trở nên độc đáo hơn. Vênh ngược lên trên, để lại khoảng trống trước trán. Dung nhìn tôi nửa khóc nửa cười, còn đám học sinh hiếu kỳ bu xung quanh cũng kéo lại chỉ trỏ:

-Một thằng ngu nữa kia!

-Hahahah!

Xấu hổ, tôi phi thẳng vào lớp, rước thêm một tràng cười nữa. Chúng bạn trời đánh thì cứ măm me lọ keo vuốt, cổ vuốt tóc cho tôi dựng đứng lên thành bờm ngựa, nhưng vô phương. Phải công nhận Ông thầy ra tay quá nhanh và quá hiểm độc. Một nhát đao chém ngang, tan tành cả nét đẹp trai tôi dành dụm bao lâu. Chuyện chưa dừng lại ở đó, ngay cả thầy Anh Văn cũng tỏ ra thích thú với bộ tóc máy ủi độc đáo này.

-Bị bò liếm tóc à T!

Tôi xấu hổ đập đầu xuống bàn. Nghe rõ từng giọng cười của từng đứa bạn, và rõ nhất vẫn là thằng lớp trưởng. Cái thằng khốn nạn, dám cười anh hùng sa cơ.

Chính vì thế, tôi ngồi đây, đồng dục bảo anh hót tóc ở tiệm quen:

-Anh, húi em quả đầu ba phân!

-Ba phân???-Anh thợ nhìn tôi hỏi lại, tưởng rằng mình đã nghe nhầm.

-Vâng!-Tôi chắc chắn.

-Có thật không, ba phân là ngắn lắm nhé!

Với bộ dạng quả quyết, tôi buộc anh thợ phải thuộc lại câu khách hàng là thượng đế treo ở bên cửa. Chiếc Tông-Đơ khò khè lướt trên đầu. Chỉ mười phút sau, chiếc đầu láng tròn trịa hiện ra. Dù soi trong gương, chẳng khác gì mấy người tội phạm truy nã cả. Trả tiền, vui vẻ huýt sao ra về, trong cái lắc đầu ngao ngán của anh thợ hót tóc. Trên đường về, mấy thanh niên trong xóm còn kéo ra xem, chắc sợ thằng nào vào phá làng phá xóm đây mà!

-Mây.....!

Mẹ tôi ghen ngào nhìn thằng con trai, rồi bỏ thẳng đi vào bếp. Ba tôi thì bình tĩnh hơn, một cú liếc nhìn đưa qua. Quét thẳng lên quả đầu mới toanh của tôi, hình như ánh mắt xuyên qua lớp tóc ngắn, đi đến bộ não, kích thích dây thần kinh sợ của tôi lên cực đại. Bữa cơm hôm đó tôi phải lý do đủ hết đưa ra, mong rằng mình không bị tổng ra ngoài.

-Do thầy cắt tóc con nên.....nên con phải sửa!

-Thế sao mày cắt đầu này!

-Dạ, dạ, tại thầy cắt sát quá, nên chỉ còn cách này.!

-Thế sao lúc trước tao dặn cắt tóc đi, mày còn cố lý!-Ba tôi không giữ được bình tĩnh, thả đũa và bát cơm xuống bàn, trừng mắt nhìn tôi.

-Dạ.....tại bạn học!

Cũng may phước cho tôi, đúng thật là thời gian qua việc vui đầu vào sách vở cũng trở thành cái cớ để cho hai vị phụ huynh tha thứ, chứ không để lại theo gia phả nhà, ra quỳ kiểm điểm rồi ăn roi. May mà chữ Học cũng đủ sức nặng thuyết phục ba tôi cho nhẹ bớt phần nào.

Tối đó, tôi biệt giam trong phòng, không dám ló cửa ra, chỉ sợ lại nhìn thấy cái quả đầu ba phân mới toanh này, ba tôi lại không kiềm được lòng, tung Đả cầu bóng lên e rằng phải nằm sấp mà ngủ mất. Tôi ngồi trong phòng, soi gương, sờ sờ cái đầu bóng loáng, mường tượng đến cảnh tượng ngày mai, cái đầu độc này xuất hiện trong lớp. Và Dung sẽ phản ứng thế nào đây

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Va Chạm

Sáng sớm ngủ dậy, trong đầu vẫn còn lác lác theo giấc mơ đêm qua. Tôi mang quả đầu ba phân rạn rờ dưới sân trường, bao ánh mắt nhìn trầm trồ khen cá tính, thằng Minh An và thằng Hải sẽ nhìn tôi thâm ghen tị lẫn tức tối khi tôi không thèm ngoáy lướt qua hai đứa nó. Mập mờ lướt qua tấm gương, tôi soi lại bộ dạng bên ngoài của mình, lấy tay cảm nhúm tóc trên đầu đưa lên:

-Cũng ổn mà sao Ba Mẹ mình làm gắt thế nhỉ?

-Ồ, cũng hơi khác!

-Nhìn gớm quá!

Thế là từ tâm lý thấp phần tin tưởng quả đầu, tôi chuyển qua hơi hơi e ngại khi diện quả model đời mới chẳng giống ai lên trường này. Bởi thế vệ sinh cá nhân, ăn uống cấp tốc, tôi hiếm hoi đi cùng giờ với Nhân đen và Nguyệt.

-Mày, sư cọ!-Nhân đen cười lớn và đưa tay sờ sờ đầu tôi, trong khi Nguyệt tề nhị che miệng cười khúc khích.

-Bỏ tay mày ra, dơ cái đầu đời mới của tao!-Tôi đâm cau có, làm thằng Bao công phải cuống cuống bỏ tay ra.

Vậy là chứng tỏ, cái đầu tôi có vấn đề, dù sao tôi vẫn vớt vát chút hi vọng là những người ý kiến từ tối qua đến giờ chưa kịp thích nghi với sự thay đổi diện mạo của mình.

-Phịch!

Chiếc cặp trên tay Dung cũng rớt xuống cổng trường, khi chứng kiến bộ tóc mới của tôi, quay mặt đi và khúc khích cười. Thằng Nhân đen vợ ngay đồng minh cứ sờ sờ đầu tôi, mân mê dựng từng cọng tóc ngắn cùn thối phù phù. Điện máu, tôi giật chỗ ngay bụng nó, lồm lồm bước đi:

-Đứng là không hiểu gì về nghệ thuật!-Bỏ mặc ba người bạn, hai cô bạn gái tùm tùm cười và thằng bạn đau đớn chửi bới om sòm, tôi đâm nhanh vào cổng trường.

-Á, em trai.....Ó!

Bà chị Nữ Tặc tắt nụ cười thường trực trên môi, vẻ mặt chuyển qua ngỡ ngàng, xen lẫn chút bàng hoàng. Rồi bỗng nhiên phá lên cười, trong khi chị Hạnh đi bên cạnh cũng cúi gầm mặt xuống đất, vai rung lên nhẹ nhẹ.

-Gì nữa?-Tôi đâm tức ra mắt.

-Thất tình, điểm kém nên tu hà em?-Chị Xuyên vẫn một mực thẳng tính không đúng chỗ.

-Hự, em không thèm nói với chị- Tôi quay lưng, bẻ lái bỏ mặc tiếng gọi chọc với theo của bà Nữ Tặc.

Vậy là tôi tỏa sáng theo cách không ngờ. Khi một vài cô nữ sinh lướt qua, đi một mình thì cười. Còn nếu đi theo nhóm, thì cứ xầm xì nhìn tôi chỉ chỉ trỏ trỏ. Đám nam sinh thì nhìn như kiểu đang dò xét một kẻ nguy hiểm đang lang thang trong khu vực trường. Từ tư thế ngẩng mặt nhìn đời, tôi bị tạt nước lạnh, lạng lẽ bước đi. Cũng chẳng hiểu hôm nay ông trời muốn hại tôi hay không mà cho hết người này đến người nọ trù dập.

-Ồ, T!-Lần này đến lượt Ngữ Yên.

-Ồ.....thì.....!-Tôi ngược lên mong nhìn được cọng tóc nào đó lất phất hiện ra, nhưng vô ích, chỉ thấy toàn trời là trời. Ngữ Yên nhìn tôi từ đầu tới chân, trở ngược lên và đứng trước cái thay đổi hình ảnh tôi thường ngày.

-Ồ.....!-Ngập ngừng như cá tính của chính cô nàng.

-Sao..?

Tôi mong chờ một lời cứu cánh, dù cho đối lòng cũng được. Nhưng với Ngữ Yên hiền dịu thì có lẽ điều đó là đòi hỏi hơi quá đáng.

-Được, nhưng....hơi ngố!

Hai tay buông lỏng, lần này thì khỏi vác mặt nhìn ai luôn. Tự tin mắt sạch, quay lưng bẻ lái tiếp, bỏ mặc Ngữ Yên bối rối đằng sau vì không biết mình nói sai ở điểm nào.

Khẽ soi mình ở cửa kính trong cánh cửa lớp. Lần cuối cho những hi vọng, xóc lại khí thế, tôi hùng dũng bước vào lớp. Nhác thấy bóng hình ở cửa, cả lớp theo phản xạ nhìn ra. Thời gian chậm chậm trôi qua, tôi có cảm giác như cả lũ đang bất động. Không khí trong lớp im ắng. Vẻ mặt há hốc của từng người dành cho một thằng đi nhầm lớp hay sao đó.

-Ha ha ha!

Một tiếng cười phá tan sự yên tĩnh, tiếng cười chết chóc đáng nguyên rủa kéo theo một tràng cười nở rộ đằng sau.

-Ha ha ha !

Tiếng cười tiếp tục đeo bám theo hình bóng thằng nam sinh có quả đầu ba phân đến khi nó về thẳng chỗ ngồi. Con đường từ cửa lớp tới bàn cuối bình thường thì chỉ mất chút ít bước chân mà sao hôm nay nó dài lê thê, lê thê.

-Ngon lành!

-Tao kết quả đầu này!

-Kiểu này thì mày khỏi lo thầy giám thị.

Tất nhiên tụi nó cũng như Nhân đen, sờ sờ vuốt vuốt, thỉnh thoảng cầm được cọng tóc nào cũng thổi phù phù. Mặt tôi đỏ ra, hơi ngại.

-Đẹp, bản lĩnh thì cất như tao đi!-Sừng cổ tôi đáp trả yếu ớt.

-Á, à...chơi ngông à!-Phong mập cất ngang lời tôi.

-Thách anh hào à mày!-Linh Vẹo cũng sừng cổ lên.

Những phản ứng tiếp theo, với danh sách kéo dài đằng đẳng. Ban đầu là cái lắc đầu ngao ngán của cô dạy Sinh học, kế tiếp là thầy Anh Văn.

-Trọc lên bâng!

-Nhìn anh tôi hết hứng văn chương-Thầy dạy văn học cũng không thể thiếu phần.

Bao nhiêu người cổ tình vui đập khiến trong phút chốc cái đầu của tôi trở thành thảm họa. Từ một nam sinh mạnh bạo, tôi rụt rè né tránh đám đông, không dại gì mua sự chú ý vào người. Đến nỗi giờ ra chơi, thay vì ra ban công hay xuống căn-tin với lũ bạn, tôi nằm ngủ ở cuối lớp, trước khi có bàn tay ai đó vỗ về, nhẹ nhẹ đánh thức.

-Dậy, dậy nào!

-..O!

-Dậy, cái đầu đẹp thế mà nấp trong góc sao!

Dung nhìn tôi, vẻ mặt phì cười lúc sáng cũng được Nàng cất đi đâu mất. Dù sao sự động viên ấy cũng mang cho tôi sức mạnh tinh thần vượt qua mặc cảm. Trước khi đón chào một số chiến hữu cũng xuống tóc theo cái mốt của tôi vào ngày chiều hôm đó.

Những ngày sau trở thành những ngày dài lê thê với cả đám học sinh trong trường. Thằng nào cũng ngó lịch từng ngày, từng giờ, mong sao nó chóng trôi qua để đón cái lạnh đang tràn về báo hiệu mùa Noel. Nơi tôi ở, Noel ngoài việc quan trọng với các gia đình theo Đạo Thiên Chúa, nhưng là dịp đặc biệt để cho học sinh chúng tôi có một cái cớ chính đáng để xin gia đình đi chơi. Thời gian cứ trôi đi, vẫn chậm chậm âm thầm trôi.

Ít nhất với đội banh trong lớp, cũng có việc để giết thời gian:

-Tập banh, chọn lại đội chuẩn bị cho giải năm sau!

-Duyệt, lẹ lên mày Hường-Phong mập lên tiếng!

Mọi ánh mắt đương nhiên dồn về Linh Vẹo, đội trưởng của đội. Danh sách chính thức được thông qua nhanh chóng, lực lượng bổ sung cho đội năm ngoái thêm thằng Vũ. Có vẻ năm nay các cầu thủ đều vào độ chín của tuổi đời. Thừa kinh nghiệm, và cũng chưa phải chịu nhiều áp lực như năm 12, cái năm cuối cấp khiến tài năng thui chột ít nhiều.

-Chọn lớp nào đá giao hữu đây!-Kiên cận lại gật gù.

-Còn ai ngoài ý ý nữa-Đám còn lại chỉ tay xuyên qua bức tường sau lưng tôi.

-Thống nhất là 11a10 nhé!

Nhận định rằng đội bạn cũng không phải tay vừa cho chúng tôi bắt nạt, nên việc giao hữu được cất lại, chờ thời cơ bung ra. Trước mắt lớp chúng tôi sẽ tập thể lực và làm quen với nhau. Khi đã có sự chuẩn bị tốt nhất mới đánh tiếng giao hữu. Biết địch biết ta trăm trận trăm thắng, huống gì hạ được lớp bên cạnh là một niềm vui cho cả lớp, thế nên chút tiểu xảo cũng đáng giá lắm.

-Vậy thì chờ đến ngày 24 luôn đi!

-Ừ, sáng đá banh, chiều đi chơi Noel, chắc vui lắm nhì!

-Ừm, vậy nhé!

Trận banh ngày Noel sẽ diễn ra trong sự hào hứng hồi hộp của hai lớp, khi lớp hàng xóm nhận lời ngay. Chúng nó cũng chẳng muốn bỏ qua cơ hội, khi muốn chứng tỏ ai là vua của khối 11 năm nay. Không khí nóng lên từng ngày, phần nào xua đi không khí lạnh Noel về. Cao trào và đại diện cho sức nóng của những kẻ thù truyền kiếp phải kể đến tôi và Minh An. Thắng đẹp mã vẫn chưa muốn từ bỏ Dung, thỉnh thoảng vẫn tranh thủ cơ hội:

-Lên văn phòng Đoàn hợp cán bộ lớp!

-Bàn việc giao hữu nhé các bạn cán bộ lớp!

Hề nó có cơ hội thì nó sẽ tận dụng, nhưng kết quả cũng chỉ ra rằng, công sức thằng Minh An là đã tròng xe cát. Dung vẫn dùng bộ mặt băng phong tiếp đãi nó cho qua lẹ. Chắc chẳng có ai có tài phá băng qua tôi được. Tôi tạm vượt mặt khẳng định thắng thế với Minh An. Nhưng so về sự đoàn kết thì nó ăn lại tôi. Cánh chim đầu đàn, vị lớp trưởng, cán bộ năng nổ của lớp tôi thì có vẻ hơi hụt hẫng. Thỉnh thoảng còn buông câu:

-Có mày có khi thua thảm!

-Ngon vào đá mày!

Nó cười khẩy rồi phẩy tay cho qua. Cái kiểu sấm soi, lâu lâu đấm một cái làm nhụt chí anh hùng của nó làm tôi thấy Nản. 1-1 cho thằng Minh An.

Không khí đại chiến nóng dần trước giờ diễn ra, nó hoàn toàn phù hợp với những diễn biến trong thời gian thi đấu.

-Á.....á-Tiếng hét của tôi và thằng Minh An cùng cất lên, lần đầu tiên hai thằng tình địch tồn tại điểm chung.

Mỗi thằng ôm chân, lẩn qua một góc. Một pha tranh chấp bóng, khiến cả hai va chạm. Trận đấu tạm hoãn trong khi đám đông nhìn hai đứa nhăn nhó. Dung đỡ tôi dậy, lo âu nhìn tôi thờ hồn hèn. Trán tôi mồ hôi túa ra như mưa. Thằng Minh An cũng chẳng khá hơn gì, đưa tay ấn chân mặt nhăn nhó, cũng thờ phỉ phò.

Bung dây, tháo vôi chiếc giày, vôi vàng lệt phăng đôi tất. Bàn chân sưng tấy lên, đỏ hỏn. Nhăn nhó, tôi cả lết khi hai thằng bạn khinh ra sân. Thằng Minh An thì đỡ hơn, có thể tự tập tễnh đi ra đường biên.

-"Trời không công bằng!"

Nó nhìn tôi, mắt long sòng sọc:

-Đá kiểu gì thế mày!

-.....!

-Sao tao hỏi không trả lời-

Nó cầm chiếc giày ném thẳng xuống sân, bức tức thấy rõ. Đúng là cái thằng cùn, va chạm chấn thương thôi, có ai vào banh với nó đâu mà gân cổ lên thế, tôi ngồi im và chẳng thèm tranh chấp mồm với nó. Về mặt nhăn nhó với cái chân bong gân.

-Mày nhớ tao đấy!

-Mày bị ngu à-Tôi không bình tĩnh nổi nữa.

-.....!

Có lẽ trận cãi vã này với học sinh hai lớp còn hấp dẫn hơn trận cầu đang diễn ra với tỉ số 2-1 nghiêng về lớp tôi.

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Ra Tay Trước

Mạch máu nổi rần rần trước mặt, nếu không có sự can thiệp của Phong Mập, chuyên gia dự bị thì có lẽ tôi và thằng Minh An cũng chuyển từ đấu võ mồm sang đấu võ đài thực sự. Lâu bâu ngồi xuống, chửi lấy qua thằng mập:

-Mày cần tao làm gì?

-Ồ hay, nóng quá-Nó cười hề hề.

-Vỡ hết kế hoạch của tao!

Tôi vứt cái giày ra cạnh đường biên làm tung những hạt cát văng lên người thằng bạn, làm nó thờ phì phò, nhổ những hạt vô tình bắn vào miệng:

-Cái thằng, từ từ, thì mày đi bus lên đi.

-Lên cái gì, còn vụ đạp xe.

Thằng mập nhìn tôi, lắc đầu bế tắc. Nó im lặng khiến tôi chẳng biết nói với ai, lâu bầu dâm ra quạu với chính mình.

-"Biết thế nghỉ hôm nay cho rồi".

Chẳng là trước đây mấy ngày, lớp tôi, hay chính xác là nhóm tôi đã có kế hoạch cụ thể cho buổi đi chơi chào Noel sớm.

-Vậy là tôi chủ nhật, anh em mình đón Noel đúng không?-Hường đều vừa nhai đá, vừa phàn như nhà chính trị gia.

-Ừm, cũng gần rồi, thứ hai Noel rồi còn gì!-Kiên cận và Trang đồng thanh.

Suy đi tính lại, mọi việc cũng chỉ tới đó. Rắc rối mỗi cái là chẳng hiểu sao thằng Vũ khai sinh ra cái trò:

-Tao đạp xe xuống chờ Nguyệt!-Nó tỉnh rui.

-Mày.....điên à-Tôi phản đối ngay!

Đưa mắt qua Nguyệt dò xét xem cái phát ngôn hơi có phần quá đà của thằng đệ tử có đúng hay không. Nguyệt nhìn tôi về lắc đầu chịu thua. Có lẽ là cô bạn tôi không chịu, nhưng cũng vô phương với cái tính cứng đầu của thằng Vũ. Đám bạn thì nhìn nó thán phục, còn riêng tôi nhìn nó với ánh mắt uất ức.

-"Nó mà đạp xe xuống chờ Nguyệt, thì mình..".

Kiên cận như nhìn thấu tâm gan của tôi, đưa ánh mắt sắc lẹm xuyên qua hai tròng kính:

-Mày đừng nói cũng đạp xe lên đón Dung chứ!

-Ồ.....thì...!

-Choi luôn đi, không lẽ thua thằng Vũ-Mr-Xin lỗi của bé Uyên cũng chẳng buông tha tôi.

-Tôi đi bác tài-Long con cũng ủng hộ hết mình.

-Thì tao.....tao đón mà!

Trước đó, tôi và Dung đã thống nhất là sẽ gặp nhau ở trường, sau đó, tôi sẽ đạp xe chở Dung đi với lớp. Nhưng coi bộ sĩ diện của thằng con trai lại thay đổi tất cả. Cũng hay, có khi Dung lại bắt ngờ với tâm chân tình đạp xe mấy cây số đón Nàng cũng nên.

Vậy mà giờ, với cái chân sung tấy và bắt đầu ửng đỏ, thì việc đạp xe một mình cũng đã là một khó khăn lớn, huống gì là chở thêm một người nữa.

-"Xong, đạp với chả xe".

Trận cầu tâm điểm của ngày chủ nhật cũng khép lại với trận thắng sát sao 3-2 cho lớp tôi. Lớp chúng tôi hò reo vì áp đảo được lớp bên cạnh. Ganh đua nhau dừ dừ nên thắng một trận đá bóng cũng là một niềm vui lớn rồi. Nếu không có buổi đi chơi chiều nay thì có lẽ ngày hội 11A11 chắc cũng phải diễn ra mất.

-Ra uống nước mía rồi về lẹ. Chiều còn đi!-Nhân đen vỗ vai tôi, định dìu.

-Tao đi được mà!-Nhắc thấy bóng Dung xuất hiện, tôi phải làm ra vẻ cứng rắn lắm.

-Có sao không? Cái..chân!-Dung nhìn ra vẻ thương xót, làm cho tôi chỉ xoa đầu cười hề hề.

Để mặc đám chiến hữu lon ton chạy ra quán nước mía cạnh trường giành chỗ, tôi cà nhắc lết theo. Mồ hôi đổ ướt cả chiếc áo vừa mới được hong khô. Màu mồ hôi hòa với màu đỏ thắm của màu cờ sắc áo lớp nên nhìn càng tăng thêm vẻ mệt nhọc. Dung đi bên cạnh, chẳng nói gì, ánh mắt cứ dán chặt xuống cái chân vừa bị thương.

-Đau không?

-Không, có người đi bên cạnh nên hết đau!

-Xí, ai đi bên cạnh cũng hết đau chứ gì?

-Không, có cái cô gì tóc ngang vai xấu xấu mới hết thôi-Tôi ghẹo cái mũi lên trả lời tình bơ.

-Dám nói ai xấu?-Như thường lệ, cái càn của chuẩn bị cho cú véo ngang sườn ấy lại được đưa lên. Tôi xoay mặt ra về úy kị dữ dội lắm.

Và nhờ cú xoay mặt ấy, tôi nhận ra hai chúng tôi không phải là những người về muộn nhất trong sân trường vắng lặng lúc này. Ba người hay chính xác là ba đứa con trai đang dòm những hành động của tôi và Dung. Minh An và hai thằng học sinh mới lớp nó đang âm thầm theo dõi tôi.

-"Muốn dứt điểm à!"

Một tâm trạng lo âu chạy dọc sống lưng. Cảm giác sợ hãi xuất hiện. Bị ăn đòn thì hiển nhiên có chút sợ, nhưng nó không đủ để gây cho thằng cứng đầu như tôi cảm giác như thế này. Đưa mắt qua nhìn thiên thần nhỏ bé, đây mới chính là nguồn cơn.

Dựa vào những tình tiết trước đây cộng thêm sáng nay, tôi đủ hiểu rằng cái thằng đẹp mã đang ép mình sau tán cây cạnh thư viện đang mong chờ gặp tôi để nói cho ra lẽ. Và chắc ăn hơn, có thể hai thằng học sinh mới lớp nó sẽ là cánh tay đắc lực trong công cuộc "đuối lí làm cùn" của nó. Vậy việc Dung có mặt ở đây sẽ là một trở ngại cho cả nó và tôi.

Hiển nhiên, tôi thừa rõ, với cái thằng đẹp mã thích nhiều người con gái này, Dung vẫn là mục tiêu số một của nó. Nó không ngu tới mức sẽ ra thượng cẳng tay, hạ cẳng chân với tôi khi có mặt Nàng. Điềm trừ về hình tượng này sẽ là hơi nhiều, trong khi tôi vẫn luôn dẫn đầu không muốn nói là độc tôn. Chắc nó sẽ chờ một cơ hội thích hợp để ra tay. Nhưng biết đâu đấy, lỡ nó lên cơn điên, như vụ Ngừ Yên gần đây nhất, thì Dung sẽ bị vạ lây.

Trí óc bắt đầu mừng rỡ tưởng tới những hoạt cảnh khác nhau, tôi bị đánh, và Dung cũng bị hai thằng tay chân của thằng đẹp mã vô tình dính đòn lây. Hoặc là ba đứa nó đánh tôi bầm dập, Dung có khả năng nhảy vào che chở và bị ăn đòn oan. Đàng nào cũng là liên lụy, vậy cách sáng suốt nhất ở đây là gì?-"Đuối Dung đi!"

-Vậy lí do?

Trong khi tôi mải mê theo đuổi những kịch bản trong đầu, Dung thấy tôi trầm ngâm nên hỏi trước:

-Sao vậy?

-Ừ, không.....không có gì?-Vậy thì nhanh lên, còn kịp cho buổi chiều.-Dung nở nụ cười mà đâu biết chính Nàng đã gợi ý cho tôi một lý do hoàn hảo.

Buổi chiều, Noel, nếu tôi không tham gia? Chắc có lẽ ngoài đám anh em chiến hữu đang ào ào ngoài quán nước mía kia, Dung sẽ là người bức tức hơn cả.

-Ồ, chiều.....e rằng..!

-E rằng sao..?-Dung bắt đầu hỏi khi có linh tính mách bảo.

-T...không tham gia được!

-Tại sao?

-Không thích, thế thôi!

Chẳng cần nói nhiều, với cá tính của Dung, việc trả lời theo kiểu đuối lí của tôi coi như đã va chạm ít nhiều tới Nàng. Đi với Dung, không thích, vậy chứng tỏ tôi đang có tâm tình nào khác, hoặc giả chẳng, tôi đang đóng vai một thằng khơi trò rồi "ôm con bỏ chợ", chẳng đáng mặt tí nào. Gương mặt thánh thiện của Dung từ từ chuyển qua lạnh ngắt. Bước chân luôn song hành với cái chân bị thương nay vội vã bước nhanh hơn. Cuối cùng Nàng bỏ tôi lại khoảng sân trường vắng lặng, bóng hình khuất sau dần cánh cổng trường. Coi như hoàn thành kế hoạch, tôi ra tay trước thằng Minh An để cho Dung khỏi liên lụy. Hậu quả ra sao thì tính sau.

Chỉ chờ có thế, ba cái bóng sau tán cây cạnh phòng thư viện nhanh chóng bước ra. Cơ hội tốt với chúng nó. Hẳn nhiên trong thâm tâm ba thằng phục kích chắc sung sướng lắm vì chính tôi đã gỡ bỏ cái rào cản mà thằng đẹp mã đầu têu đang e dè. Giáp mặt giữa sân trường vắng, ánh nắng chiếu rọi cả hai bên.

Nó hếch hàm nhìn tôi, nụ cười âm hiểm nở trên môi:

-Sao mà, vụ sáng nay tính sao?

-Chẳng sao cả?

-Mày còn chối hả!

-.....!

Nếu là tôi cách đây mấy tháng thôi, có lẽ những lời nói đáp lại đã diễn ra bất chấp kết quả ra sao. Nhưng tôi hôm nay, người đã cảm thấy mình lớn hơn một chút trong tình yêu với Dung không thêm đôi co với chúng. Có lẽ nào, tình yêu làm con người ta yếu mềm, hay là nó mang tới cho chúng ta những thứ bận tâm hơn cái sĩ diện hão trong vụ đánh nhau.

-Câm như hén thế?

-Ý mày muốn sao?

Nó xách cả hai bên cổ áo của tôi lên, hét thẳng vào mặt:

-Mày thích sao, cái vụ sáng nay!

Cái thằng đẹp mã có phần ảo là này nói nhiều thấy sợ. Con trai mà dây dưa, thích cãi võ mồm hơn là giải quyết nhanh gọn. Tôi im lặng cười nhạt, mặt né sang một bên để né "mưa xuân" từ miệng nó bay ra. Cái lí do bịa ra vụ sáng nay chứ tôi thừa biết, nó cấm tôi vụ dám nâng tay trên chuyện tình cảm với Dung lắm.

Cánh tay nó đưa lên, tôi giật mình ngửa mặt về sau, nương theo hướng cú đâm mà né. Khẽ sượt qua mũi, hơi ê ẩm.

-Coi như tao cảnh cáo mày, nhớ mặt tao đấy!

Minh họa cho cú đâm của thằng Minh An là hai cái mặt cười tỏ vẻ sung sướng của hai thằng lớp bên cạnh. Mấy cái thằng đi theo để bảo vệ nó, phòng trường hợp tôi nổi đóa, đánh ngược lại thằng Minh An đấy mà. Nhưng rất tiếc, sự có mặt của tụi nó là thừa thãi, tôi chỉ đứng, đưa tay quệt ngang cái mũi vừa bị cú đâm sượt qua. Không tỏ ra vẻ gì sẽ trả đòn. Bàn mặt vẫn lâm li nhìn từng thằng.

Như ông sếp, nó khoát tay vẫy hai thằng vệ sĩ im lặng nãy giờ về theo nó. Cái tướng lết thết cái chân bị thương như kiểu nó còn bị nặng hơn tôi gấp vài lần. Hai thằng lính mới lớp hàng xóm còn quay lại ném cho tôi một cái nhìn thách thức.

-"Tao không thèm chấp".

Nén con tức giận lại, tự mình mang theo tư tưởng lạc quan. Coi những gì xảy ra chỉ như một chuyện va chạm nhỏ bé thường ngày. Với tôi, nó chẳng đáng để mình phải bận lòng. Đánh nhau giữa sân trường nguy hiểm với hình thức kỉ luật. Và hơn nữa, tôi không muốn mình lết cái thân tàn này ra quán nước mía để gặp Dung với vài chỗ bầm tím, hoặc có vài vết máu trên khuôn mặt. Những thứ chỉ đổi lại nước mắt và sự lo âu cho cô thiên thần bé nhỏ của tôi.

Thứ mà tôi suy nghĩ nhiều là về cách giải quyết

-"Khổ, con gái giận!"

Bằng chứng là vừa ra tới quán nước mía là tôi nhận ngay một cú nhìn lạnh băng của Nàng. Cười khổ lắc đầu với ánh mắt tò mò của chúng bạn.

-"Coi bộ chiều nay, nén đau thương mà đạp xe lên rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Xe Đạp Đôi

Trở về nhà với cái chân thương tật, nhanh chóng chào Mẹ đang nấu ăn bữa trưa, tranh thủ phóng thẳng lên nhà trên chui tọt vào phòng. Gì chứ chia cái chân sưng tấy ra trước mặt thân mẫu thế nào cũng ăn chửi té tát. Từ cửa phòng, luồn qua cánh cửa nhà trên, đi vòng xuống nhà tắm. Phải nói là cực khổ đủ bề.

Vớ ngay chai thuốc bóp được chôm chia từ cái hũ thuốc lớn của Ba, đóng chặt cửa phòng, thở phào nhẹ nhõm rồi bóp lấy bóp để. Miệng làm bầm khăn như thầy trừ tà:

-"Chiều nay đừng có mưa nghe!"

-Vái ông trời chiều đừng mưa!

Mấy mấn là trong lúc dọn cơm, cần răng rắng giữ tướng đi bình thường như mọi ngày, trong lúc ăn cũng nhờ cái bàn che đi ít nhiều nên Mẹ tôi cũng không để ý lắm. Buổi trưa diễn ra suôn sẻ.

-Anh, có nhà không?

-Chi vậy, đá banh à?-Ông anh cùng xóm hào hứng.

-Banh bóng trưà cho nó đầu à, việc khác!

-Việc gì, mày nói đại đi, úp úp mờ mờ cái gì!-Giọng bên đầu dây ỉu xiu trông thấy!

Chẳng qua cuộc điện thoại này cũng là nhờ vả. Từ năm lớp 10 đã được đi học bằng bus nên xe đạp với cá nhân tôi là một vật dụng không cần thiết để tồn tại. Chiếc ngựa sắt đi từ thời cấp hai chắc cũng trở thành đồng sắt vụn phủ đầy mạng nhện trong kho nhà. Giờ mà đạp lên tới trường, chắc mỗi thứ văng mỗi nơi quá.

-Cho thằng đệ mượn con chiến mã!

-Mượn xe đạp chỉ?

-Mượn đi công chuyện chứ gì, hay là sợ xước xe!

-Vớ vẩn, giò qua lấy đúng không!

Vậy là xong phương tiện đi lại. Cúp điện thoại thờ phào phần nào, tôi nhanh chóng chui tọt vào phòng, tăng liều lượng thuốc chữa trị, bóp bóp cái chân thêm lần nữa, dù thực tế thì hai lần như vậy công hiệu cũng chẳng tăng phần nào.

-Con xin phép đi đến 10h nha Mẹ!

-Đi đâu mà 10h!

Chỉ cần nghe giọng điệu thôi là đủ biết Mẹ tôi không đồng ý lắm về việc bỏ bữa tối và lọt tọt 10h tối có mặt ở nhà. Việc có lí do đi chơi với lớp và có mặt Nhân và Nguyệt nên cuối cùng cũng nhận được cái gật đầu của Mẹ. Vui vẻ quần áo chỉnh tề và bước ra khỏi nhà.

Đường dẫn xuống mấy khu nhà xóm dưới vắng tanh. Nhân và Nguyệt chắc cú rằng chiều nay tôi không có mặt nên cũng đã đi từ trước. Càng tốt, thế thì càng bất ngờ. Cà nhắc đi từng bước xuống tới khu nhà cuối xóm, rẽ vào hàng dâm bụt cao ngang đầu người, bên trên uốn thành cánh cổng, nhìn tươi non đẹp đẽ trong không khí hơi se lạnh.

-Đây, ngựa chú mày đây, đi về toàn vẹn để anh mày còn đi tán gái!

-Rồi, rồi, em sẽ trả-Tôi đáp ậm ừ cho qua lệ, nhìn con mini Nhật màu xanh da trời vẻ vừa lòng lắm.

Ngồi lên xe nhún pê-đan xuống, con đầu xuyên từ bàn chân lên tới não, làm mấy dây thần kinh co rút cả cơ mặt. Ông anh cuối xóm nhìn tôi cũng phát hoảng cả lên:

-Mày bị sao thế, đau bụng hay sao mà mặt mày như thế kia-Lão đưa mắt nhìn từng giọt mồ hôi đang thi nhau đổ ra trên khuôn mặt tôi.

-Đau cái gì, phi thui cái mồm ông. Thôi em đi, mai trả xe sẽ hậu tạ.

Khẽ đưa tay vẫy chào ân nhân. Vòng xe đạp bắt đầu lăn bánh trên con đường quen thuộc từ thuở bé. Vừa đi vừa ngêu ngao hát, cho đỡ buồn cũng như quên đi cơn đau. Trong đầu mường tượng ra cái cảnh Dung xúc động như thế nào khi tôi thắng con ngựa Nhật này trước mắt. Chắc lúc đó mình vĩ đại lắm. Và rồi Nàng sẽ ân hận ra sao khi buổi sáng trời hửng hờn vu vơ với một thằng có trách nhiệm như tôi:

-Cho Dung xin lỗi nhé, sáng nay...lỡ lời!

-Không sao, T quên rồi-Và lần nữa Nàng sẽ cảm kích tôi bởi tinh thần đại hiệp không lo nghĩ mấy chuyện lăn tăn nhỏ nhặt.

Vinh quang nào cũng có máu và nước mắt, anh hùng nào cũng khó qua ải mỹ nhân. Chẳng hiểu đi được chút ít thì mồ hôi đã đổ ướt cả lưng áo, tóc tai bết hết cả lại. Thứ nhất cũng là vì nén đau, thứ hai cũng vì lâu lắm chưa đạp xe nên sự bền bỉ đường trường là một yêu cầu quá cao. Không khí hơi se lạnh, nên chiếc áo khoác bên ngoài trở nên vướng víu. Chính vì thế, cứ khi nào nóng bức vì mồ hôi, tôi dùng xe cời chiếc áo khoác ra. Đạp được một khúc, gió lùa vào da gà nổi lên thì lại mặc áo khoác vào.

-Biết thế đi bus cho khỏe.

Cứ tình trạng này có khi lên đến nơi, tôi lại trở thành thằng ngu trong mắt anh em mất. Cứ thế, sau năm bảy lần cời áo rồi mặc lại, cánh cửa màu xanh nhà Dung cũng từ từ hiện ra trước mắt. Xe đạp dựng lấp đầy khoảng sân trống thường lệ. Nhìn số lượng thì chắc cũng gần hết lớp mất. Thở một hơi dài, tổng được phần nào mệt mỏi vì tự hành xác này giờ, tôi dắt xe lên qua cánh cổng được khép hờ.

-Ồ....!

-Sao mày bảo không đi?

-Mày, thằng khốn!

Đám bạn nhao lên đồn ép hỏi han, cứ như lâu lắm được thấy mình vậy. Tiếng ồn ào ngoài sân kéo thêm vài gương mặt tò mò lộ ra.

-Dung, ra đón thằng T!-Phong mập rống lên mặc cho tôi đưa tay lên suýt nó!

-Ôi, mình ơi, để em dắt xe cho-Long con và Linh vội chạy ra ào là!

Thấy chiếc xe cho hai thằng bạn, tôi như thằng ăn trộm, khép nép đi vào nhà Nàng. Cơ man kiểu ngồi đứng đây rầy hiện ra. Bên kia thì đàn hát tập dợt, bên góc nhà thì xì lác búng tai, rồi thì cờ cá ngựa....muôn hình vạn trạng. Khẽ lách qua đám đông, ngồi phịch lên cái đùi thằng Mập làm nó la oai oái. Đồng hồ cũng điểm 3h chiều.

-Giờ thì phân công ra, nhóm đi chợ, nhóm ở nhà chuẩn bị.-Lớp trưởng ra uy, cầm tờ giấy dài dằng dặc những món ăn phân công từng nhóm.

-Nhóm đi chợ:Phong, Linh, Nhân, Hà, Hiền, Quỳnh.....!

Danh sách dài dằng dặc được kết thúc bằng tên của tôi. Cái thằng cũng biết chọn lúc lắm, bắt thằng thương binh đi chợ mới chịu chứ. May sao là Dung cũng tỉnh ý nên chuyển tôi qua nhóm ở nhà với cái nháy mắt đầy ý tứ.

-Rồi, thống nhất vậy, tiến hành đi!

Ai thì tôi không biết, chứ riêng cái nhóm ở nhà, tôi sướng như vua. Dung bắt tôi ngồi trên ghế, không được chạy lung tung, với cái lí do to bự chẳng:

-Bị đau chân nên T ngồi đó!

Chủ nhà lên tiếng thì chẳng đứa nào dám hó hé ý kiến gì. Nàng mang rổ hành khô và tỏi lên ngồi cạnh tôi và bắt đầu mở lời:

-Sao không đi bus?

-Sợ đi bus rồi có người lại bảo ôm con bỏ chợ!

-.....!

Chả hiểu tính toán trước, mơ mộng đủ kiểu, mà giáp mặt với nàng cũng phải chọc ngoáy được mấy câu. Dung ngồi im, khẽ đưa mắt nhìn xuống chân tôi, mặt buồn so. Về mặt ấy làm tôi bối rối:

-Nói chứ lâu lắm chưa đạp xe, lâu lâu đòi gió ấy mà..!

-Xin...lỗi T nhé!

-.....!

Câu xin lỗi ngập ngừng được đưa ra, càng làm cho không khí thêm bối rối. Nhưng hành động của nàng thì nhanh chóng dứt khoát hơn:

-Nè, coi như đền bù!-Cái thanh kẹo bạc hà được chìa ra.

-Ừay, coi như cô nương biết điều không thì....!

-Thì sao.....!

-Thì như này nè-Tôi giờ bộ mặt dê cụ khá ỏ hù nàng.

Chẳng hiểu sao hình như mắt tôi ngân ngấn nước, không biết vì hành bay vào mắt hay là do hạnh phúc quá đổi chẳng. Sự ưu ái của Nàng khiến tôi trở nên đặc biệt, là người mà nàng luôn quan tâm. Trước mặt mọi người là một cô nàng luôn bình tĩnh, cứng rắn và cá tính, nhưng với tôi, đó là Dung dễ thương, biết giận hờn như bao người con gái khác. Nhưng ở nàng, có điều gì đó đặc biệt, nổi trội và tỏa sáng hơn những người còn lại đó. Đặc biệt riêng với tôi.

Nhóm đi chợ cũng trở về sau hơn một tiếng mưa sấm cò kè, tay xách nách mang đủ thứ. Tiếng nói tiếng cười, tiếng đùa giỡn làm căn nhà vốn yên tĩnh nay ồn ào náo nhiệt thu hút ánh mắt tò mò của người qua lại. Tôi vẫn được ưu tiên đặc biệt, nay đi lại lảng xảng, thỉnh thoảng được Dung cho nếm thử những món ăn mà Nàng nấu. Vừa ăn vừa nháy mắt với thằng Phong Mập mặc cho nó vừa ghen tị vừa thèm.

6h tối, không khí nhộn nhịp cho lễ Noel cũng bắt đầu. Những dàn đèn nhấp nháy cũng những nhà theo Đạo Thiên Chúa cũng được thắp sáng. Ngoài đường sự nô nức cũng được thể hiện qua từng nét mặt. Đâu đó vang lên bài ca mừng giáng sinh quen thuộc mà bất kì ai cũng từng nghe qua. Nó làm cho bên trong nhà tăng thêm sự nô nức và hồi thúc mọi người nhanh tay. Không khí se lạnh lừa vào, đúng theo kịch bản Noel đẹp nhất.

-Giờ ăn ở đây hả?

-Chứ sao!-Một bạn nữ lên tiếng đáp trả Kiên cận.

-Hay là mang lên đòi đi!

-Đòi á hả, được không, cực lắm!

-Thì đông người mà, lên đó cũng gần nữa!

Tuổi học sinh ham vui nên không cần tính toán nhiều, thống nhất với ý kiến thằng Kiên đưa ra ngay tắp lự. Cả đám nhanh chóng mang theo giấy báo, đưa thi chạy đi mua bánh, đĩa nhựa. Lịch kịch mãi cuối cùng cũng bắt đầu xuất phát.

-Lên xe nào cô nương!-Tôi hát hăm kênh kiệu nói với Dung!

-Không!

Tròn mắt quay lại nhìn Dung, chẳng hiểu lí do gì xảy ra. Nếu Nàng không ngồi lên xe tôi, hóa ra việc tôi đạp xe lên đây trở thành việc vô nghĩa hay sao.

-T ngồi sau, Dung chờ!

-..Không...!

Câu nói của tôi yếu ớt và hầu như không có tác dụng khi gặp phải đôi mắt cương quyết của nàng. Mặc cho đám bạn chọc ghẹo và tranh thủ cơ hội hạ nhục danh dự, tôi cuối cùng cũng ngoan ngoãn ngồi về phía sau.

-Anh em, xông lên-Hường dù võ vai thằng Vũ, đằng sau Nguyệt nở nụ cười tươi xinh.

Hơn hai chục chiếc xe đạp lẫn bánh, nối đuôi nhau kéo về phía đồi. Khuôn mặt ai cũng thân thương giản dị, tỏa sáng trong bóng tối đang âm thầm phủ xuống, phần nào xua tan đi cái se lạnh đêm Giáng Sinh. Văng vẳng bên tai những giai điệu quen thuộc vang lên:

-Jingle bells, jingle bells, jingle all the way...

-Hát cho Dung nghe đi-Dung vui vẻ cười và nói với tôi.

-Bài gì?

-Bài gì vui vui một xú...!

-Ờ...để xem...

Vậy là những vần điệu của ca khúc "Khúc hát chim trời" vang lên khe khẽ hòa với tiếng nhạc Giáng Sinh vui tươi. Tôi chỉ dám khe khẽ hát, chỉ đủ để cho Dung nghe. Tôi chỉ muốn Nàng, và chỉ mình Nàng được tôi hát ru đêm Noel vui tươi này. Nàng nghe và cười, thỉnh thoảng quay lại nhìn tôi, rất nhanh rồi lại tiếp tục đạp xe chậm chậm. Vậy mà chẳng hiểu sao, đường lên đồi lại hiện ra nhanh chóng đến vậy.

-Đề T xuống...!

-Không, đề Dung chờ lên luôn nhé!

Cái cá tính bướng bỉnh của Dung không chịu thua cái khúc gỗ đất ở dưới chân đồi. Nhưng sức nàng thì làm sao mà chờ được tôi qua đó chứ.

-Á.....á!-Tiếng hét phụ họa cho chiếc xe từ từ nghiêng qua một bên..

May mà tôi ước tính trước, đưa chân tiếp đất đỡ hộ. Cuối cùng hai đứa cũng đành lùi thui xuống đất bộ, mặc cho mấy thằng khác đang thể hiện sĩ diện nhún mạnh pê-đan chờ bạn gái vượt lên trước, rồi nhanh chóng biến mất cùng ánh đèn phát ra từ mấy chiếc đèn pin. Tôi dong xe, và Nàng đi bên cạnh. Lần này vai trò có đổi ngược, Dung cất tiếng hát du dương nhẹ nhàng cho tôi thưởng thức..

-Phạch....!-Tiếng động khe vang lên, như phản xạ, Dung soi chiếc đèn pin lên trên, chiếc bóng đen khe lướt qua rồi nhanh chóng lại khuất sau lùm cây.

-Á....á!-Hát tung chiếc đèn pin và Dung ôm chầm lấy tôi....!

Cảnh tượng mà cái đầu óc tôi cũng không thể nào nghĩ ra. Dưới cái se se lạnh của ngày lễ Noel, trên quả đồi mộng mơ, chiếc đèn pin phăng phát dưới đất, rọi lên chút ánh sáng yếu ớt để chống cự lại với bóng đêm.. Trên cao, vài vì sao sáng đang tò mò ngó xuống xem chuyện gì xảy ra. Gió lùa lùa tinh nghịch cũng hòa theo.

Dung ôm chầm lấy tôi, bộ mặt nàng úp vào lồng ngực đang đánh trống thùng thùng. Gạt chiếc chống chân của chiếc xe, khẽ tách hai bàn tay ra khỏi hai tay lái, một chiếc khẽ đặt lên vai đang run run, một cái đặt vào bộ tóc cá tính ngang vai.

-Đừng sợ, con dơi thôi mà....!

-.....!

Dường như Dung vẫn chưa hết sợ nên vẫn ôm chặt ngang lưng tôi một lúc dài, cảm giác như đó là ngày mà yêu thương lại tràn về nhiều hơn. Ngẩng đầu nhìn lên những ánh sao le lói trên bầu trời đêm:

-"Tuyệt vời đêm giáng sinh!"

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Mùa Noel Ấm Áp

Phút giây ấy, không gian dường như trôi đi rất chậm và hoàn toàn yên tĩnh. Gió khẽ đùa nghịch lùa cái lạnh của đêm giáng sinh vào hai cô cậu học trò đang đứng ở con đường lên đồi. Không lạnh lẽo, không cô đơn, cái lạnh ấy chỉ là nền cho hai sự ấm áp của hai trái tim cùng nhịp điệu. Cái lạnh ấy không lạc lõng, không đối lập với hoàn cảnh hiện tại. Nó đơn thuần chỉ là một chất xúc tác mạnh liệt cho hơi ấm từ Dung truyền qua tôi, cũng như theo hướng ngược lại. Màu đen là gam màu chủ đạo của người họa sĩ tạo nên bức tranh cổ tình làm cho hai nhân vật ở giữa tỏa sáng hơn.

Gió tiếp tục lùa qua, mang đến những nhịp điệu vui tươi của bài Jingle bell và hình như có tiếng chuông mập lộp tôi đang hò hét ở trên kia. Phảng phất bên tai, như tiếng của đám đông ủng hộ cho tình cảm của hai đứa. Dung khẽ tách ra, đưa mắt nhìn lên ngọn cây, nơi "ân nhân" của tôi vừa từ đó bay ra...

-Không có gì đâu, chỉ là con dơi thôi mà!- Tôi lên tiếng trấn an.

-Ừ, Dung sợ, tưởng.....! -Ánh mắt hơi sợ sệt đã thôi không còn bị hút vào bóng đêm trên những tán cây đen ngòm

-Sợ cái gì....?

-Sợ....!-Có chút gì đó bối rối

Tôi dậm chiêu rồi phán bừa:

-Ma chứ gì?

-.....!

-Yên tâm, Đường Tăng cứ yên tâm.có Ngô Không đây.!

-Không, Dung đang đi cạnh người còn đáng sợ hơn Ma thì sợ...?-Dung tỉnh nghịch đáp lại.

-Phải chăng cô nương chán sống rồi?

Tôi đưa hai tay như song trào yêu ma, lưỡi lê dài ra, khò khè dọa Dung phải cách xa mấy bước. Cái trò đuổi bắt cũng kết thúc khi cái chân trở chứng khiến tôi nhận nhớ khi bước hụt xuống cái hố đất nhỏ...

-Sao không, chân đau rồi còn....!

-Không sao, còn xài được mà.!

Bước sánh đôi bên Dung đi lên cái điểm hẹn với cả lớp, thỉnh thoảng tôi vẫn ngoái lại đằng sau, nơi hai đứa vừa đứng. Ký ức vừa mới đây thôi, cái cảnh Dung sà vào lòng tôi, hơi run run yếu ớt vẫn còn nguyên vẹn. Cố gắng ghi nhớ thật kỹ, thỉnh thoảng tôi lại mỉm cười bất chấp cái nhìn có vẻ tò mò của Dung.

-Hai anh chị làm gì mà lâu thế?-Mới lên tới nơi, giọng tra khảo đã vang lên.

-Lạc đường....!-Tôi đá chân chống xuống đồi đáp cho qua.

-Mày lạc làm sao?-Kiên cận nhảy vào ngay..!

Lúc này tôi mới ngó người ra, con đường lên chỗ chúng tôi đang tụ tập là độc đạo. Không hề có ngã rẽ, không hề có đường tắt. Cái hớ hênh của tôi ngay lập tức bị thằng bạn bắt bài, và giờ thì tiếng cười thi nhau mà nổ ra:

-Lạc đường, hay lạc nhầm vào chỗ nào đấy?

-Oánh quả là hả!

-Hai đứa ghê quá đi mà!-Thằng Long con lại nhái giọng kiếm hiệp Hồng Kong ra..

Tôi đứng gãi đầu, còn Dung mặt đỏ bừng. "Quả là" đám bạn vừa nói trúng ngay lúc tôi và Nàng vô ý ôm nhau, vô tình đâm trúng tim đen hai đứa. Bối rối, tôi hạ cái ánh đèn pin đang lơ mờ chiếu qua mặt Dung xuống, che đi cái ngại ngùng của nàng, hắng giọng:

-Cái đầu tui mày, tao đau chân còn bỏ tao lại!

-Xi, giúp cho đấy!-Mấy đứa chanh chua đáp lại.

Cuối cùng, chúng nó cũng tha cho tôi và nàng. Bên cạnh đồng lửa nhỏ, món ăn được bày đều ra đến từng người. Ban đầu còn chút lịch sự khi đưa với múng. Nhưng một thời gian " vương mất" khi thao tác nên bắt đầu xuất hiện mấy trò dở khóc dở cười:

-Phong mập, bỏ tay mày ra khỏi đĩa thịt nướng!

-Đũa tao rút rồi- Thằng Mập xảo trá, để đôi đũa giữa bát nhựa đưa tay với miếng thịt nướng ăn ngon lành!

-Linh Vẹo, cái bát mày đâu!

-Ồ, tao tưởng bát tao!

- Cái này của tao mà!

-Điền, của tao xí trước.....!

Từ bữa ăn đầm áp và sum tụ, dần dà trở thành cuộc chiến khốc liệt giành nhau từng miếng ăn. May sao, tôi và Dung ngồi tách biệt, chung với các bạn nữ ý tứ. Nếu không, chắc giờ tôi cũng đang bóp cổ thằng mập vì dám nuốt con tôm của thằng Kiên cận mắt, hoặc ấn đầu thằng Nhân đen vào cái đĩa nộm mà cu cậu đang ăn lấy ăn để. Tôi khác tui nó, vì tôi phải tỏ ra mình chín chắn và đàn ông hơn, trong mắt Dung. Nghiêm trang cố gắng kìm nén những cái nuốt nước miếng, tôi nhẹ nhàng và từ tốn ăn chậm chậm.

-Bị sao vậy???-Dung quan tâm không đúng lúc.

-Không...ngon quá nên từ từ thưởng thức.-Tôi yếu ớt chống chế.

-À.....!

Cái từ à chẳng khác gì từ O-Rê-Ka khi phát minh hoặc tìm ra cái gì đó vĩ đại lắm, Dung mỉm cười và gấp thức ăn lên cái chén đã sạch bách của tôi, cười duyên chưa từng thấy:

-Hôm nay T biết ngại sao?

-Đâu có,...không, ờ.....không mà!

-Hi hi!

Bữa ăn bên phía chúng tôi cũng nhanh chóng trở nên hỗn loạn khi bên kia, mấy cái máy nghiền thức ăn cũng tràn qua cướp đồ. Tiếng la hét, tiếng đám bụp bụp vào lưng. Thằng Linh Vẹo, Phong mập và Nhân đen bị mấy bạn nữ bên tôi tóm được, ăn mấy quả đu đủ trời giáng vào lưng. Báo hại tôi phải bụng cá chén của tôi lẫn của Dung chạy ra gần bãi để xe mới được yên thân.

-Khiếp cái bọn này, như cướp biển-Tôi vã mồ hôi trán.

-Ừ, không phải cũng giống ai đó sao?

-Ừầy, giống sao mà giống, người ta nghiêm túc thế này!

Dung chẳng chờ tôi nói hết câu, đi vòng về chiếc xe của nàng, lấy ra cái hộp gì đó.

-Thế nên mới phải dự phòng nè?-Nàng đứng đưa chiếc hộp nhựa trước mặt tôi!

-Cái gì thế, cái gì thế?

Chiếc hộp lại được đưa vòng ra sau lưng, như một kiểu giữ bí mật của một đứa con nít, phụng phịu:

-Ăn xong đồ ăn đã!

Chọn cái bãi đá quen thuộc, tôi và Dung cùng thưởng thức nốt những gì còn lại sau vụ cướp giật. Thình thoàng, Nàng lại gấp sang bát của tôi và cười.

Tôi chẳng cần biết đó là thứ gì, miễn là Nàng gấp thì ăn cho bằng hết. Chẳng bằng ở nhà, mỗi lần mẹ tôi nấu ăn lại ồng ẹo:

-Thôi, con không ăn đâu!

-Dạ, con không ăn món này đâu!

Cứ tưởng tưởng, tôi như một anh công nhân vừa làm tan ca về, mặt mày nhem nhuốc, đang cùng cô vợ bé nhỏ thưởng thức bữa ăn tối hạnh phúc. Mặc dù bữa ăn ít ỏi, nhưng cô vợ vẫn chăm chút từng tí cho chồng. Đúng là chẳng có gì hạnh phúc bằng. Thình thoàng, hai người chỉ nhìn nhau và cười. Chỉ thế thôi, đó là hạnh phúc đơn giản nhưng chân thật.

-Nè!-Miếng táo được đưa ngang miệng tôi!

-Ngoài-Tôi há miệng thật to, cố tình bắt Nàng phải dứt!

Dung mỉm cười, và đưa miếng táo vào miệng tôi:

-Ở đâu vậy?-Tôi vừa ăn vừa ú ớ phát ngôn!

-Đề riêng đó!

-Hay vậy, cũng biết lo quá ha cô vợ.....

-Gi?

-Ồ....không- Suýt nữa chữ cô vợ bé nhỏ đã đi qua hết tác lưỡi của tôi.

Một miếng táo nữa được đưa lên. Tôi lại há miệng như thằng chờ sung rụng. Nhưng lần này thì lại khác. Nàng dúi miếng táo vào tay tôi:

-Cứ như con nít vậy!

-Hử?

-Con nít, con nít....lêu!

Tôi cóc đầu nàng cái nhẹ hều, đưa miếng táo từ từ lên miệng, kiểu như biểu diễn một sự kiện trọng đại. Miếng táo đi thành hình vòng cung, cách miệng tôi chỉ còn hai gang tay. Rồi từ từ khoảng cách tới đích chỉ còn một gang. Ôi miếng táo thơm ngon của Nàng đã dày công gọt dũa.

-Vụt, nhoàm nhoàm!

Miếng táo rời tay, chui tọt vào miệng. Hai hàm răng bắt đầu nhai và xé nhỏ để cảm nhận vị ngọt được chiết ra thấm vào đầu lưỡi. Cảm giác thật là tuyệt. Chỉ có điều cái miệng đang nhai không phải là miệng của tôi.

-Bắt quả tang, trử đồ ăn lè-Thằng Vũ cũng y hệt tôi, phùng mang trợn má cho vừa miếng táo, bên cạnh Nguyệt cười khúc khích.

Vậy là thêm một cặp nữa. Lần này bốn người hợp sức giải quyết món tráng miệng một cách nhanh chóng, trong sự hồi tiếc của tôi, và sự hiếu khách của Nàng. Thằng Vũ vừa ăn vừa hích cùi chó, trên ngươi tôi:

-Táo ngon quá mày nhỉ?!

-Ừ, ngon!

-Táo ai trồng mà ngon thế?

-Biết được?

-Ai gọt mà khéo vậy!

-Ừm.....!

-Ai!

-Ai ăn mà tạp giống mày chứ gì?

Cả hai cô nàng còn lại đưa tay cười bẽn lễn, thằng Vũ thì mặc kệ, biết thân phận ăn ké nên cứ ra hết sức mà ăn. Không gian riêng tư bị phá hỏng nên chủ đề chỉ bàn về những món ăn, về kỷ niệm thời bé trước khi bốn đứa tôi bị thằng Hải gọi về nơi tập trung lớp.

Đồng lửa nay được mở rộng ra, kiểu như lửa trại vậy. Thằng Bình ôm cây guitar ngồi trên khúc cây nhìn hơn tất cả những cái đầu trong lớp. Dây đàn bắt đầu rung lên, nhẹ nhàng và du dương. Giai điệu quen thuộc của Khúc Hát Chim Trời..

- "Những cánh hồng, sân ngoài một chiều mây bay gió lay, tóc thề.....!"

Những tiếng ca nhỏ và nhẹ nhàng, như một góc ảm cúng trong bức tranh lạnh và tối đêm Noel trên ngọn đồi quen thuộc. Trong những tiếng cười, những gương mặt hạnh phúc. Những tiếng vỗ tay khe khẽ hòa chung nhịp với giai điệu được phát ra từ cây đàn. Và trong đó, tôi nghe thấy tiếng Dung rõ nhất, hình như con tim Nàng đang cùng nhịp đập với con tim tôi. Đầu Nàng khẽ nghiêng về bờ vai gầy của tôi. Những sợi tóc ngắn ngang vai khẽ chạm vào lớp áo, rồi từ từ, nó uốn cong, một cách chậm chạp. Cho đến khi đầu nàng khẽ dựa hết vào vai tôi. Hai ánh mắt vẫn dõi theo từng ngón tay đàn của thằng bạn ngồi đối diện, miệng vẫn cười và vẫn hát chung giai điệu. Và tôi bắt đầu nhỏ giọng, khẽ nghiêng đầu tôi và thầm thì:

-Cry on my shoulder!

-.....!

-.....!

-.....!

-.....!

Một nốt trầm, một khoảng lặng bắt đầu hiện ra, nhưng nó chỉ như một bước chuyển tiếp, trước khi giai điệu Khóc trên vai anh nhẹ nhàng được Dung xướng lên, chỉ để một mình tôi nghe thấy:

-But if you wanna cry

Cry on my shoulder

If you need someone who cares for you

If you're feeling sad your heart gets colder

Yes I show you what real love can do.

Và cả hai lại cùng cười...Khóc trên vai anh, hay hạnh phúc trên vai anh, chỉ thế thôi nhé!

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Rồi Từ Đó

Dậy, đi chơi cho lắm vào rồi ngủ quên cả giờ học!- Tiếng Mẹ tôi hét lớn bên tai.

-Ặc, mấy giờ rồi hà Mẹ!-Tôi choàng tỉnh, bật dậy ngay tắp lự, luống cuống tổng hết sách vở vào cái balo, chỉ mong hãy còn sớm.

-6h hơn. Lẹ lên ăn sáng rồi đi học!-Mẹ tôi thờ dãi nhìn thẳng con đã lớn mà ngày nào cũng phải thân chinh lên gọi như gọi dò thì may ra nó mới đi học đúng giờ.

Mười phút sau, diện bộ đồ đi học ngang qua cái bàn để đồ ăn sáng, hiếm khi nào mà được ăn sáng với Ba tôi lắm.

-Con xin phép, đi học sớm hôm nay là phiên trực nhật!

Rồi nhanh chóng vác chiếc balo, chạy thật nhanh trong tiếng gọi vói của Mẹ tôi, và cái lắc đầu của Ba. Dù rằng Mẹ tôi nấu ăn thì ngon bá cháy, nhưng hôm nay, món ăn sáng của tôi sẽ có hương vị mới. Hương vị của tình cảm ngọt ngào.

-Mai đi học lên sớm nhé?-Dung đưa ngón tay út ngoắc ngoắc.

-Làm gì thế?

-Thìngốc..?-Dung vẫn giơ ngón tay ra muốn tôi thực hiện giao kèo.

-Ngốc là sao, ngốc với đi sớm liên quan gì nhau!

Dung bước lại gần, xách nhẹ cái tai tôi rồi hét lớn:

-Ăn sáng đó, ngốc...!

-A,a....., rồi rồi.....biết rồi!-Tôi ôm cái tai mà xoa khi nó bị Sư tử hồng công phá!

-Thế thì ngoắc tay!

Tôi cũng đành chịu trước cái nhí nhảnh của Nàng, giờ ngón tay ra mà ngoắc nghéo. Đó là lý do vì sao hôm nay tôi có mặt ở trên tuyến bus đầu tiên với Nhân và Nguyệt.

-Sớm quá ha?-Nguyệt tùm tùm cười, vì tối hôm qua cô nàng cũng chứng kiến từ đầu đến cuối.

-Ăn sáng chưa?-Nhân đen đá đều.

-Chưa...ờ, không kịp.

Trả lời chống chế, mặc cho hai đứa bạn nháy mắt nhau mà cười, tôi xoa xoa cái bụng đang sôi lên biểu tình.

-Giờ ăn gì nào?-Chống tay xuống bàn trước mặt Dung, tôi hào hứng vì mình giữ đúng lời hứa?

-Thì đi rồi tính sau ha!-Dung nhẹ nhàng trả lời.

Hai đứa không chọn căn-tin quen thuộc mà đi vòng ra ngoài trường, cuối cùng cũng chọn quán xôi gà cách đó không xa làm nơi thực hiện lời hứa.

-Sắp hết rồi đó!

-Ừm, biết mà?-Tôi vừa nói vừa cố gắng mở rộng miệng cho bớt nóng khi tống một đồng xôi vào miệng.

-Nhanh quá nhỉ T!

-Ừm, mới đầy mà gần một năm rồi!-Tôi cũng phải hòa mình vào hội ức.

-Hồi đó Dung ghét T lắm..!

-Hơ hơ, thấy đẹp trai tán không được là ghét à?-Cái nheo mắt của tôi hi vọng chọc được nàng giận một chút.

-Xì, ăn nói bạo miệng lắm...!-Nàng nhỏ nhẹ thưởng thức bữa sáng, trong khi cái đĩa của tôi cũng đã hết một nửa.

-.....!

-...Sao vậy..?-Nàng bối rối, hiếm khi nào thấy tôi yên lặng.

-Thì.....thì...!

-??!

-Cứ như mơ ấy, vì giờ T ngồi ăn với Dung này!

-Mơ sao cơ?-Nàng ngạc nhiên.

-Lúc mới vào đó, Dung như là tảng băng vậy!

Cả hai đứa cùng trở về cùng một thời điểm. Lúc đó tôi mới vào lớp, bờ ngõ và hơi rụt rè. Ngoài thằng Nhân đen than thiết, thì người làm bạn với tôi ngoài cái mp3 ra cũng chẳng có ai. Dung là người tôi để ý đầu tiên, bởi vì nàng cá tính và không kém phần xinh đẹp. Nhưng tính cách nàng bao giờ cũng vậy, hầu như không bao giờ quan tâm tới những gì không liên quan. Vì thế, tôi như kẻ đơn phương, không có ai bày tỏ, ôm trong lòng tình cảm dành cho Nàng. Tôi không phải là độc tôn, không phải là người duy nhất có tình cảm với nàng. Vệ tinh xung quanh nàng bao gồm nhiều người cả trong lẫn ngoài lớp. Bởi vậy, khi tôi và nàng ngồi ở đây, thì có lẽ tôi là một người may mắn. Chỉ nghĩ đến thế thôi, là tôi lại rơi vào trầm tư.

-Ăn đi, còn vào lớp nữa đó!-Dung kéo tôi về thực tại.

-Ừ, ăn cho có sức nào...!-Tôi cười đều.

-Có sức làm gì?-Dung lại ngạc nhiên lần nữa.

-Để công ai đó lên đời, chứ ốm như này công lên một lần.

Dung ngai đỏ mặt, và tôi vô cùng thích thú khi được chứng kiến dáng vẻ ấy của một cô nữ sinh. Đẹp và đáng yêu vô cùng.

Và tôi cùng cô thiên thần ấy cùng đi sánh đôi bên nhau bước vào trong sân trường. Gần đến giờ học nên đa số đều hồi hả trở về lớp. Những chiếc áo dài trắng tinh đẹp rạng rỡ cho ngày đầu tuần. Tất cả những cô nữ sinh vừa lướt qua, so ra đều không thể bì với Dung được. Bởi trong mắt tôi, Dung luôn luôn được mặc định là người xinh nhất, dễ thương nhất, và đặc biệt nhất.

-T nhìn cái gì vậy?-Dung cúi người rồi ngược nhìn tôi đang cúi gằm suy nghĩ.

-Hả, không, không....suy nghĩ tí thôi mà!

-Suy nghĩ gì mà mặt đỏ bừng vậy? Chắc lại bậy bạ chứ gì?

-Bậy nào, làm gì có cơ chứ!

Hiển nhiên, tôi mà nói ra tôi đang ngắm những cô nữ sinh vừa lướt qua để đem so với nàng thì mặc cho Trạng nguyên sắc đẹp là ai, thì tôi cũng phải nhận một cú nhéo ngang hông của Nàng dằn mặt.

-Sắp tết tới nơi rồi...!

-À, ừ...tết rồi, ra giêng anh cưới em!

-Cái gì, bạo gan quá ha!

-Có đâu bài hát thôi mà...Ngộ kì đà!

-Vậy à, ăn com chung với nhà Dung mà không dám hó hé, giờ có mỗi Dung nên bắt nạt chứ gì?

-Làm gì có, ai nỡ nào....?

-Không biết đâu, òa òa....!

Tôi bịt tai bỏ mặc, bước nhanh về trước, vừa đi vừa cười cái kiểu trẻ con của Nàng. Dung rượt theo, khẽ cốc đầu tôi:

-Ôn thân, nghe nè!

-Gi cơ? -Tôi đưa tay xoa xoa đầu.

-Phải nhớ nhé không được ăn hiếp Dung nữa!

-Ồ.....ừ.-Tôi ngập ngừng không dám bông đùa vì sự nghiêm túc của Dung.

-Không được làm Dung giận nữa nhé!

-.....!

-Dung cũng thế mà, T không sợ thiệt đâu-Lần này Dung mới cười.

-Sao nghe như, dạy chồng vậy?

-Xí.....!

Nàng cười, và hai cánh tay nàng ôm trọn hai cánh tay tôi, còn vu vơ hát. Tôi chẳng còn biết đó là câu hát như thế nào, bởi vì tất cả sự tập trung của tôi đang dồn về cánh tay của tôi được ôm chặt bởi hai bàn tay nàng. Minh chứng rõ ràng hơn về tình cảm của chúng tôi. Hi vọng rằng sau này, tình cảm này vẫn sẽ mãi như vậy, bền chặt, không gì có thể chia cắt.

-Về lớp nhé!

-Ừ!

-Phải dạ chứ?-Tôi tếu táo với Nàng.

-Sao phải dạ?

-Thì.....!

Đường như hiểu ra ý tôi muốn nói cái gì, Dung bấu môi xí dài, không quên đưa cái nhéo ngang hông đau điếng.

-Này thì nghĩ đi đâu nè!

-Á.....á, xin tha, xin tha.!

Dưới ánh nắng sân trường, có hai đứa học sinh, đang hạnh phúc trong tình cảm ngập tràn. Gần một năm gặp nhau, và gần một năm với nhiều thử thách. Tình cảm nay đã bước thêm bước mới. Bền chặt hơn. Tạm biệt một năm trôi qua, tao đang chờ những năm tiếp theo đây, thời gian ơi.

-Hạnh phúc quá nha!-Phong mập nheo mắt.

-Ồ, bình thường....!

-Cứ như vợ chồng son ấy, thích nhá!-Kiên cận vỗ vai tôi.

-Chuyện, điều hiển nhiên!-Tôi hãnh diện ra mặt, còn Dung thì cười và chào hai thằng bạn tôi bước vào lớp.

Kiên cận lôi tôi ra góc riêng, ngó ngang xem có ai đang dõi theo hai thằng đang thậm thụt to nhỏ với nhau hay không:

-Có hối tiếc gì không?

-Hối tiếc gì mà? -Tôi khó chịu với kiểu úp úp mở mở với thằng bạn.

-Có người yêu sớm? -Nó thần nhiên.

-.....!

-Sao, suy nghĩ lại à?

-Thế nói như mày, mày cũng hối hận à?

-Có chứ? -Nó tỉnh queo.

-Là sao, tao tưởng Trang.....!

-Ý tao không phải như vậy, thằng đầu đất. Có những thứ lợi, nhưng cũng có chút ít điều không nên.

-Ví dụ?

Nó liếc mắt về phía góc sân trường, chỉ về hướng cái ghế đá dưới tán cây. Ngữ Yên ngồi đó, dịu dàng, như mày đang cầm cúi đọc sách.

-Đó là ví dụ, bây giờ Dung mà bắt quả tang được mày nhìn thế này, e rằng, mày bầm dập mất.

-Ừc!-Tôi nuốt nước miếng xuống cổ, đánh ực, hình dung ra cảnh tượng ghê rợn thằng bạn vừa gợi ý.

-Hehe, đùa thôi, chúc mừng nhé, có mày tao đỡ cô độc!-Nó vỗ vai tôi rồi đi vào lớp.

-“Chắc chẳng có gì đâu, mày với Ngữ Yên chỉ là bạn”.

-Chỉ là bạn à?

-Ừ, thì..thân hơn bạn một chút.

-Một chút?

-.....!

Chỉ có vậy thôi, vì hiện tại tôi đã có Dung. Hầu như hình ảnh của Dung chiếm trọn toàn bộ trái tim tôi. Ngữ Yên giờ đang ở phạm trù khác, đôi lúc vẫn hiện lên trong tâm trí tôi, nhưng càng ngày càng mờ nhạt. Dung là sự chọn lựa của tôi từ lúc đầu, và luôn luôn là số một. Tôi quay lưng bước vào lớp nơi có Dung đang nở nụ cười thiên thần, và tạm biệt hình bóng Ngữ Yên hiền dịu nơi ghế đá.

-Tao chọn Dung rồi nhé!

Thầm nói với chính mình, thầm nhắc nhở mình về sự chọn lựa. Tôi đang đi trên con đường tình cảm mà mình đã chọn lựa. Sẽ không bao giờ hối tiếc, không bao giờ than vãn..

Rồi từ đó.....

Vậy là Học Sinh Chuyển lớp đã đi hết phần I của nó. Kết thúc sự mở đầu cho một câu chuyện tuổi học trò, hồn nhiên, tình nghịch. Tình cảm tuổi học trò trong sáng, vui tươi, chân thật tuy nhiều lúc vẫn còn những suy nghĩ trẻ con. Phần II của Học Sinh Chuyển lớp sẽ được tiếp tục để hoàn thành những gì phần I để lại. Một kết thúc cho những năm cấp III. Một kết thúc để xem tình cảm ấy liệu sẽ đi đến đâu?

Gửi lời cảm ơn tới tất cả mọi người đã theo dõi, và ủng hộ mình trong thời gian vừa qua. Học Sinh Chuyển lớp sắp tới sẽ mang văn phong “mới mà cũ”, những tình tiết mới, và những thay đổi mới. Vẫn sẽ được mọi người tiếp tục ủng hộ. Một lần nữa, xin cảm ơn.

-- ----Tránh Gió---

Bạn đang đọc truyện *Học Sinh Chuyển Lớp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.